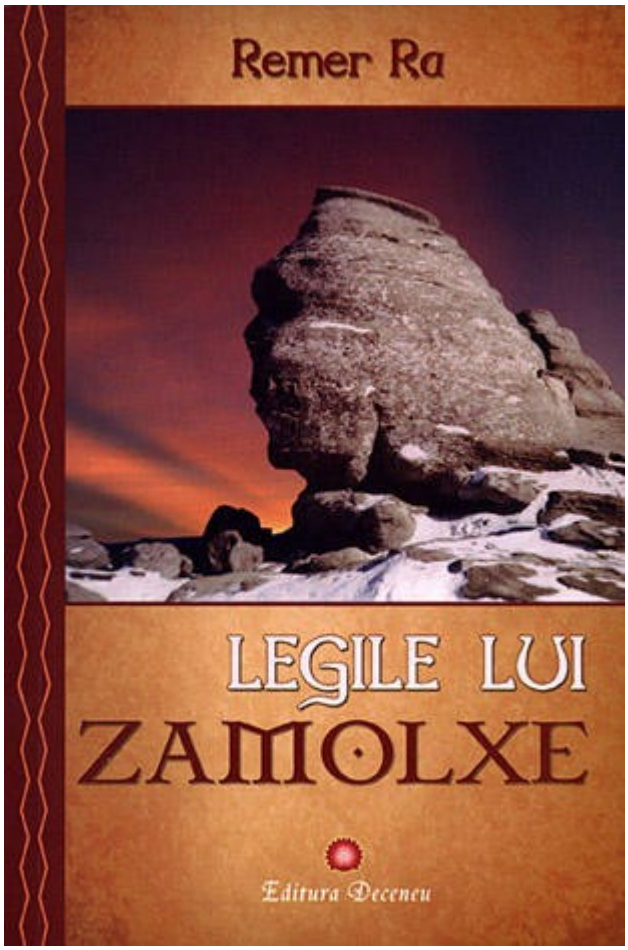

Remer Ra
Legile lui Zamolxe

Mulţi, foarte mulţi oameni, atât din trecut cât şi din prezent, au simţit şi simt că acest pământ ascunde „ceva”. Acest „ceva” pare a fi nedefinit, fără de formă şi totuşi având o formă, însă această formă nu poate fi sesizată decât de ochii sufletului. Urma lăsată în sufletele noastre a luat apoi forma dorului... un dor inefabil şi inexplicabil, iar acel dor de „ceva” nu s-a putut pierde şi nici nu se va pierde vreodată. Este dorul unei civilizaţii care a ales să închidă ochii... pentru puţină vreme. Cu toţii ştim câte ceva despre civilizaţia geto-dacilor. Aceşti „barbari”, după cum erau numiţi de către greci şi romani, au avut una dintre cele mai deosebite civilizaţii din această lume. Geto-dacii şi-au construit această civilizaţie având o bază spirituală deosebit de solidă, care îşi are rădăcina în vremuri foarte, foarte îndepărtate. Ruptura de această rădăcină a împins civilizaţia geto-dacilor aproape de prăpastia uitării, căci simţămintele inimilor urmaşilor acestui neam s-au închis faţă de simţămintele propriului

pământ, iar fiii săi şi-au plecat urechea şi chiar inima altor învăţături, străine de glasul sfântului pământ al acestui neam. S-au scris multe lucrări despre acest măreţ neam geto-dac, dar aceste lucrări au dispărut subit din analele istoriei. Nu v-aţi întrebat de ce? Oare au dispărut degeaba? Nu, nu au dispărut degeaba. Ceva aparte trebuia protejat. Ştiu ca mulţi vor privi cu scepticism aceasta lucrare, cu ironie chiar, însă ea nu le este destinata lor, ci acelor suflete care au fost părtaşe acelor vremuri glorioase şi care s-au întrupat iarăşi pe acest pământ pentru a reaprinde focul sacru al credinţei străvechi, foc ce s-a transmis ca o ştafetă de la civilizaţia atlantă către civilizaţia dacică.

De ce acestei civilizaţii şi nu alteia? Pentru că acest loc este unul cu totul special în structura planetei Pământ. Veţi avea în curând o nouă confirmare asupra acestui fapt. Şi nu va fi vorba de vreun testament de genul celui transmis de Sundar Singh sau alţi vizionari. Nu, nu vor fi prea multe vorbe. Vorbele se pot măslui, vorbele curg şi iau forme diferite. Realitatea NU, realitatea este realitate şi veţi vedea acest lucru cât se poate de desluşit. Cer iertare celor care se aşteaptă la o expunere cât mai artistica a celor ce urmează să citiţi, dar în urmă cu câteva luni nici nu credeam ca vreodată voi fi nevoit să transpun în cuvinte cele ce le-am trăit în urma experienţelor. Meseria mea este din domeniul tehnic, prin urmare sper ca veţi înţelege de ce exprimarea mea nu se ridica la un nivel cât de cât artistic.

Eu nu-mi fac decât datoria de a relata cele ce-am trăit în urma experienţelor prin care am trecut în ultimul an, adică a călătoriilor astrale pe care le-am făcut în locaţiile sacre ale acestui pământ. Dedic aceasta lucrare tuturor celor care nu au încetat să spere, dar mai ales acelora care au focul sacru strămoşesc încă nestins în străfundul sufletelor lor.

Remer Ra

Bucureşti, 2009

Întâlnirea

Totul a început în toamna anului 2007, o toamnă care nu se anunţa cu nimic deosebită pentru mine. Mă grăbeam să ajung la o întâlnire cu câţiva oameni care aveau un hobby ceva mai aparte faţă de firescul cotidian. Aveau aceleaşi preocupări pentru evoluţie şi ştiinţă spirituală, ca şi mine, preocupare ce datează de mai mulţi ani. Astfel de preocupări apar atunci când religiile

existente nu-şi mai găsesc ecou în inima şi sufletul omului; încep astfel căutările către alte zone ale cunoaşterii şi spiritualităţii. Nu degeaba s-a spus că „omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Mai întâi, aceste căutări au fost în exterior. Citeam cu o mare sete orice lucrare de spiritualitate apărută după schimbările din ’89. Aceste lucrări erau de toate categoriile, unele păreau într-adevăr inspirate de Dumnezeu, altele însă păreau a veni din saloanele vreunui ospiciu de boli psihice. Aproape toţi autorii de valoare, din toate religiile şi curentele spirituale, arătau o singură direcţie de căutare: în interiorul omului.

Pas cu pas, am urmărit să pătrund pe acest tărâm misterios. Pare oarecum neobişnuit dintr-un anumit punct de vedere să spui că îţi explorezi interiorul. Cei mai mulţi confunda acest loc cu partea fiziologica, cu senzaţiile şi emoţiile simple. Ele fac parte tot din învelişul exterior chiar dacă la o prima observaţie ni se par că sunt din interior. Interiorul omului este o zonă în care nu ai ce căuta dacă nu eşti sincer. Revin la întâlnirea avută în toamnă. Urma să facem o călătorie astrală în grup către o zonă mai specială, şi anume, în Munţii Bucegi.

Eu unul, eram cam sceptic în legătură cu asemenea călătorii, deoarece spaţiul astral este o realitate subtilă mai specială, mai volatila. Este un spaţiu în care parametrii de manifestare – receptare depind foarte mult de anumiţi factori: de capacitatea de percepţie, de gradul de autocontrol mental atins şi mai ales de cultura şi nivelul de evoluţie spirituală.

Prin urmare este foarte greu de verificat la ce fel de informaţii are acces unul sau altul, căci percepţia este trecuta prin filtrul tuturor acestora, iar de multe ori informaţia poate lua conotaţii tragice, hilare sau chiar aberante. Nu de puţine ori, cei care au făcut astfel de călătorii au primit anumite informaţii care au fost transpuse în mentalul conştient în imagini care frizau bunul simţ. Nu puţini au fost cei care au ieşit (voit sau nu) în spaţiul astral şi au transmis anumite „profeţii” care, bineînţeles, nu s-au materializat. Este destul de greu de „tradus” astfel de transmisiuni şi asta deoarece ai nevoie de multe cunoştinţe despre respectivă persoana, despre trecutul său, religia, personalitatea, gradul său de cultura etc., de aceea eram mai degrabă sceptic. De asemenea, călătoriile în grup pot fi şi ele înşelătoare căci în acest caz, aceşti parametri depind de cel care conduce grupul şi este foarte greu pentru el să armonizeze un grup la parametrii subtili, chiar şi pentru două sau trei

persoane.

Eu personal, luasem la cunoştinţă de mai bine de cinsprezece ani despre anumite locaţii din munţii României, locaţii speciale care au o mare încărcătură energetică şi spirituală. În ultima vreme, la modă, ca să mă exprim astfel, este o zonă din Bucegi în care s-ar afla, printre altele, şi o anumită pulbere mai specială. Chiar dacă unii dintre noi, cei de faţă, avusesem cunoştinţă despre acea pulbere, ca urmare a unei cărţi apărute în urmă cu mai bine de zece ani, nu-i dădusem mare atenţie la timpul cuvenit datorită faptului că reprezenta un amănunt ce nu era parte dintr-o anumită dinamică spirituală. Ne hotărâserăm să vedem despre ce era vorba. Motivaţia noastră era dată de o anumită carte apărută cu ceva timp în urmă şi care a avut un foarte mare impact asupra multor oameni ce încă nu au habar de capacităţile de care dispun şi care pot distorsiona astfel, la modul inconştient, realitatea. Urma să fim ghidaţi în această călătorie de către o persoană având o vastă experienţă în domeniul ezotericului, cu o vârstă destul de înaintată dar care avea un spirit mereu tânăr şi care, prin vibraţiile înalte pe care le emitea, reuşea să ne transmită o stare de căldură sufletească şi de siguranţă deosebită.

Iată-ne aşadar împreună, la o anumită adresă din Bucureşti, pentru a face o călătorie astrală spre acea destinaţie. După câteva etape preliminare în care ne-am armonizat cât de cât corpurile subtile, am ieşit împreună în spaţiul astral, ghidaţi nu numai de către această persoana, ci spre uimirea mea şi de către o fiinţă de lumină. În foarte scurt timp am ajuns în zona în care tronează bătrânul Sfinx. La îndemnul fiinţei de lumină am pătruns într-o interesantă rază ce părea că ţâşneşte din scoarţa terestră şi prin intermediul căreia ne-am deplasat la o oarecare adâncime. Nu părea a fi o raza oarecare, ci una având o formă volumetrică, la fel ca un cilindru de lumină. Nu pot spune exact la ce adâncime ajunsesem, dar am intuit ca s-ar afla la cel puţin câteva sute de metri dedesubt. Am ajuns într-o sală circulară, mai corect spus, un fel de cupolă semisferică a cărei bază nu părea a depăşi 60-80 metri în diametru. Într-adevăr, în interiorul acestei cupole se afla din abundenţa acea pulbere mai specială, foarte fină, despre care citisem şi care părea a fi compusă din două tipuri de pulbere, una de culoare argintie şi alta de culoare aurie. La îndemnul ghidului nostru terestru, ne-am jucat asemeni copiilor cu acea pulbere în timp ce ghidul de lumină părea că nu se mai află în raza noastră astral-vizuală. Remarcasem că acea zonă nu avea doar o încărcătură energetică neobişnuită,

ci şi una emoţională, căci aveam o stare deosebită, o bucurie aparte, asemenea regăsirii, reîntâlnirii cu o persoană foarte dragă. La scurt timp însă, ghidul nostru terestru ne-a anunţat că este timpul să ne retragem în corpurile fizice, făcându-şi acum prezenţa şi fiinţa de lumină care ne ghidase la început. Am parcurs aceiaşi paşi dar în sens invers şi iată-ne înapoi în acea zona a capitalei de unde începusem călătoria. A fost o experienţa plăcută, chiar dacă nu era cu nimic mai specială decât altele, dar totuşi am remarcat că păstrasem acea prospeţime sufletească pe care o avusesem acolo, precum şi o bucurie cu totul deosebită. Chiar dacă media noastră de vârstă era trecuta de a doua tinereţe, am remarcat o bucurie şi o anume sclipire în ochi la toţi cei care am parcurs această experienţă, cum numai copii o au atunci când primesc ceva în dar. Cu toţii am fost fascinaţi de aceasta scurta experienţă. În rest nu văzusem nimic special sau poate că nu trebuia să vedem… încă. Însă ceva s-a petrecut cu mine acolo, a fost o atingere mai specială a unei „corzi sensibile” a sufletului meu, căci la scurt timp după ce am părăsit acea locaţie, unde experimentasem călătoria astrală, mă gândeam numai la ceea ce simţisem, la acea bucurie interioară resimţita. Desi experienţa părea banala, impactul asupra corpului meu emoţional a fost foarte mare, dar, culmea, nu acolo, ci mai cu seama după ce am revenit în corpul fizic simţisem mai pregnant aceste emoţii deosebit de plăcute. În drum spre casa priveam expresiile feţelor oamenilor pe care-i întâlneam, neputând să nu remarc asupra lor amprenta necazurilor, a neajunsurilor, bolilor, deznădejdilor, neputinţelor lor. Voiam să le dau din bucuria trăită de mine cu scurt timp în urmă, pentru ca era o bucurie primita şi nu una personală sau muncită, ca să zic aşa, dar din păcate nu era cu putinţă.

Eu primisem în dar acea stare, dar n-o puteam dărui la rândul meu. Cândva, cu mult timp în urmă, oamenilor li s-a spus că suferinţa duce la mântuire, la eliberare, că este nevoie de suferinţa pentru a ajunge pe anumite trepte evolutive. Am crezut şi eu în asta. Nimic mai fals!

Nu era nevoie de suferinţă şi nici acum nu este nevoie de ea; poate că în drumul nostru vom avea parte de anumite neplăceri, dar nicidecum de-o continua suferinţa întreruptă ici-colo de mici bucurii lumeşti. Lucrurile se vor schimba pentru ca trebuie să se schimbe!

Am ajuns acasă în cele din urmă şi am simţit că nu mi-a fost îndeajuns ceea ce am experimentat şi trăit cu acest grup. Simţeam ca o forţă deosebită

mă atrăgea în acel loc; nas putea defini acea stare interioară... era ca o puternică sete sufletească pe care n-o puteam potoli decât dacă m-aş fi reîntors acolo. Trebuia să ajung din nou acolo!

Prin urmare am făcut pregătirea pentru a ieşi din nou în astral. În trecut, am contactat un ghid spiritual care, printre altele, mă conducea în anumite locaţii, dar nu prea dădeam importanta acestora deoarece consideram ca erau proiecţiile mentale ale ghidului combinate chiar cu imaginaţia mea, pentru a-mi induce o anumită stare de confort şi echilibru la nivel psiho-mental, aceasta stare de echilibru fiind obligatorie pentru a reuşi măcar un mic avans în evoluţia spirituală. Am reuşit să-mi contactez foarte uşor ghidul şi i-am transmis telepatic intentia-gand ca doream să fac o călătorie într-o anumită locaţie şi că am nevoie de asistenţa şi protecţia sa, având în vedere ca astralul este locuit de fel de fel de entităţi şi nu toate sunt evoluate din punct de vedere spiritual, iar eu nu pot spune că sunt un sfânt. Aveam aşadar nevoie de protecţie.

— Era timpul să ne revedem la modul conştient, îmi spuse Ramo, ghidul meu spiritual.

De fapt, eu am fost prezent de multe ori în jurul tau, cu toate că nu reuşeai să conştientizezi aceasta. Prezenţa să era o deosebită încântare pentru mine; vibraţia acestei fiinţe solare (îmi spusese odată ca locuieşte în astrul sistemului nostru – Soarele) era ca o hrana pentru sufletul meu. Îi datorez foarte multe lui Ramo, enorm de multe. Îmi apărea în planul astral ca fiind o sferă de lumină având în centru un fel de nucleu luminos foarte strălucitor, din acest nucleu desprinzându-se mii de „fulgere” către sfera exterioară, aceasta sferă exterioară având o luminozitate ceva mai diafană. De multe ori, pentru a mă menaja, lua o formă umană, câteodată de bărbat, câteodată de femeie, însă de cele mai multe ori în această formă sferică îşi făcea apariţia. Îmi aduc aminte cu mare bucurie cum am reuşit să contactez această fiinţă de lumină... Cu ceva vreme în urmă hotărâsem să parcurg un drum mai aparte, drumul evoluţiei spirituale. Încă din frageda copilărie am fost fascinat de Dumnezeu, de acele fiinţe care ne ajută în viaţa noastră de zi cu zi şi pe care le numim îngeri. De la bunica mea am deprins primele rugăciuni, iar fascinaţia poveştilor pe care mi le spunea despre aceşti minunaţi îngeri era imensă. Anii au trecut... am descoperit că sunt pe pământ oameni care se ocupă în mod oficial de relaţia noastră cu divinitatea. Preoţii, căci despre ei era vorba, nu au reuşit din

păcate să reaprindă în mine acea fascinaţie pe care o avusesem în copilărie referitor la mirifica lume divină. Am descoperit că erau oameni ca şi noi, cu bune şi cu rele; în fond asta este meseria lor, şi este o meserie nobilă. Avem totuşi nevoie de ei. Dar golul acela din sufletul meu nu era umplut. Asta m-a făcut să caut în alte zări, alte religii, alte forme de cunoaştere spirituală. Am cunoscut în cele din urmă, prin intermediul unei cunoştinţe, o persoană deosebită, foarte evoluată din punct de vedere spiritual. De cum am ajuns s-o cunosc, respectiva persoana a determinat o anume atingere subtilă în sufletul meu. Începuse astfel a se contura drumul meu într-ale evoluţiei spirituale. După o scurtă perioadă de timp mi-a spus cum pot contacta ghidul meu spiritual. Era simplu, foarte simplu: trebuia să fac o rugăciune sincera către divinitate şi să aştept momentul în care ghidul meu îşi făcea simţită prezenţa. Fiecare ştie, simte, când acea fiinţă este aproape. Am luat o foaie de hârtie şi parcă automat am scris... Ra mmm coo. Mi-aduc aminte ca mă comportasem asemenea unui copil care abia aştepta să deschidă darul primit de Crăciun. Ştiam tehnica de ieşire în planul astral, prin urmare am făcut imediat pregătirea necesara. Aşa am reuşit să-l/s-o disting prima dată pe Ramo. Emoţia acestei prime întâlniri nu se poate descrie în cuvinte. Este ceva special, ea se trăieşte, nu se poate transmite. Cu toate că aceasta emoţie virgină a fost puţin umbrită de o oarecare neîncredere, ea nu se poate pierde. Îmi aparţine numai mie, este comoara mea sufletească din care cu cât i-au mai mult, cu atât se face tot mai mare. Au început astfel primele mele eforturi pe acest nou drum. Într-una din ieşirile mele în planurile subtile am fost înştiinţat ca voi merge în ceea ce se numeşte Templul Divin. Acolo am întâlnit o fiinţă de-o luminozitate şi o căldură greu de transpus în cuvinte. Aceasta mirifica fiinţa mi-a oferit în dar o piramidă aurie deosebită. Partea superioara a piramidei emitea o lumina aurie impresionanta. Ulterior, aflasem că de fapt acea fiinţă mirifica nu era alta decât Lumina ce se întrupase pe pământ acum două mii de ani. Era chiar Iisus. Cât de seci sunt cuvintele şi cât de puţine pot transmite!

Aproape ca mi se pare un sacrilegiu să vorbesc despre acele momente... La început nu ştiam ce să fac cu acea piramidă, ştiam că nu mi-a fost data doar pentru „decor”. Cred că şi cu ajutorul lui Ramo am reuşit să intuiesc ca era un fel de locuinţă în planul subtil, pe care o puteam mari în volum prin puterea gândului meu. Împărţisem astfel piramida în mai multe compartimente, una în care lucram cu fiecare corp subtil în parte, alta în care realizam diferite

proiecţii, una pentru energizare şi alte câteva. A fost o perioadă de câteva luni în care lucrasem zilnic pentru evoluţia mea, alături de Ramo, în respectiva piramidă. Însă trebuie spus că acest tip de muncă necesită un foarte mare consum energetic, din toate punctele de vedere, iar la un moment dat este nevoie de o pauză, mai mare sau mai mică. Mai trebuie să spun că anumite lecţii deprinse în piramidă trebuiau verificate şi în viaţa reală. Erau aşadar anumite teste pe care trebuia să le experimentez şi mai ales să le trec. Nu a fost deloc uşor. Pe unele le-am trecut, pe altele nu. Nu era nicio grabă, de fapt graba nu are ce căuta pe acest drum. Toate la timpul lor!

De mine depindeau aceste teste, cu toate că eram avertizat că unele nu sunt încă pe măsura puterii şi înţelegerii mele actuale. La un moment dat, Ramo mi-a sugerat că am neapărat nevoie de o pauza şi că eu decid cât de lungă va fi aceasta. Se pare că pauza nu a durat mult timp, căci iată, experienţa cu acel grup m-a făcut să revin din „vacanţă”. Astfel că şi acum am reactivat, ca să spun aşa, acea piramidă ce-o păstram în câmpul meu astral şi la fel ca în călătoriile din trecut, acum a trebuit să parcurg o etapă preliminară pentru a ieşi în mod armonios în dimensiunea astrală. Am început cu relaxarea totală a corpului fizic, deconectarea de orice fel de tensiune emoţională şi mentală, şi mai apoi am pătruns în spaţiul astral, dar fără a mă deplasa. Am mărit cu puterea gândului piramida aurie, fiind apoi preluat de ghidul meu spiritual înăuntrul ei. Intrasem în compartimentul destinat cu energizarea, de unde Ramo se ocupa de curăţarea centrilor energetici şi a meridianelor, apoi îmi curăţa corpul astral şi mental, şi doar în aceste condiţii eram considerat apt pentru a călători în spaţiul astral fără probleme. Nu era o etapă prea plăcută deoarece dura aproximativ 30 de minute, iar dacă energizarea şi curăţarea centrilor energetici era o plăcere, nu pot să spun la fel despre curăţarea corpului emoţional şi mintal, căci atunci trebuia să revăd, să retrăiesc toate evenimentele de care nu eram prea mândru şi să le elimin substratul energetic şi informaţional. De asemenea, trebuia să fac un efort mental mai mare pentru a clarifica orice situaţie negativă din trecutul meu apropiat şi astfel a debloca sau măcar a izola blocajele mentale ce au determinat în cele din urmă anumite manifestări negative. După ce am trecut de etapele preliminare, am ieşit din piramidă şi m-am îndreptat direct spre zona munţilor Bucegi pentru a retrăi experienţa avută cu puţine ore în urmă. Am ajuns repede în zona Sfinxului şi am remarcat imediat raza de lumină ce ţâşnea din scoarţa terestră. În

apropierea acestei raze am observat o fiinţă de lumină foarte strălucitoare, iar ghidul meu mi-a transmis că este străjerul acestui loc şi ca trebuie să-i cer permisiunea pentru a mă ataşa de acea rază transportoare şi a ajunge astfel în interior. Fiinţa de lumină şi-a dat acceptul pentru a pătrunde, dar pentru moment ghidul meu spiritual m-a lăsat singur şi mi-a spus că trebuie să încerc să pătrund fără ajutor în zona. Am avut mai multe încercări de a pătrunde singur, dar din păcate eram parcă deviat din calea acelei raze. Eram puţin dezamăgit că singur nu eram capabil şi chiar dacă forţam intrarea, în foarte scurt timp eram expulzat afară. În cele din urmă, acea fiinţă de lumină, ce părea a fi străjerul locului m-a luat pur şi simplu (am simţit învăluirea vibraţiei sale deosebite), şi astfel am ajuns în acel loc din interiorul munţilor Bucegi. Am pătruns în respectivă cupola semisferică, de unde m-am şi „aruncat” asupra pulberii fine pentru a mă „juca”, crezând ca de la ea aveam acea stare de bine, de linişte, armonie. La un moment dat am remarcat în peretele lateral o formă dreptunghiulara mai aparte ce nu părea să facă parte din structura cupolei. Nu ştiu ce anume m-a determinat să pătrund prin acea forma dreptunghiulara, chiar nu ştiu, era un fel de atracţie irezistibila. Şi nici nu am întrebat ghidul dacă pot face acest lucru. Cert este că m-am aventurat prin ea, iar pentru o secunda am crezut ca mă voi pierde în... neant sau în nu ştiu ce spaţiu. Mă aflam la marginea unui vârtej uriaş, de-o incredibila dimensiune. Acest vârtej întunecat părea că se adânceşte undeva în străfundul pământului, ca un hău imens. Era o imagine înfricoşătoare. Pentru moment crezusem că se va sfârşi totul pentru mine, însă am reuşit să mă adun cumva şi am conştientizat faptul că am corpul fizic acasă, iar că acolo sunt doar în corpul astral, şi legătura nu se poate rupe decât în foarte rare cazuri, mai ales că nu eram atras efectiv de acel vârtej de culoare întunecată, ci era doar o imagine, pur şi simplu. Asta m-a făcut să-mi revin foarte repede şi să spun că nu mi-e frică. Chiar am pătruns din proprie voinţă spre mijlocul acelui vârtej, moment în care îmi repetam că nu-mi este frică. Eram ca un copil neastâmpărat care spunea întruna că nu-i este frica. Ei bine, la un moment dat, acel hău întunecat a dispărut vederii mele şi iată că de fapt acolo nu era altceva decât o altă sală având cam aceleaşi dimensiuni cu cea în care se afla pulberea. Ghidul meu spiritual era lângă mine şi pentru moment am simţit un fel de jenă că m-am aventurat dincolo fără a-i cere permisiunea sau fără măcar să-i fi spus de intenţia mea. Mi-am dat seama ca imaginea acelui hău imens era doar o proiecţie asupra percepţiei mele

vizual-astrală şi că nu reprezenta altceva decât un mic test.

— Nu este nicio problemă, trebuia să fi pătruns singur aici. De fapt, acest loc a fost sursa acelei atracţii irezistibile pe care ai avut-o. Ai mai fost aici, în alte vremuri... îmi spuse Ramo, ghidul meu spiritual. În foarte scurt timp şi-a făcut apariţia o fiinţă de-o luminozitate cu totul şi cu totul deosebită, de un albastru fosforescent, ca un fel de arc electric albastru. Ochii fizici nu ar fi rezistat cu siguranţă unei asemenea străluciri. Mi-e greu să descriu nuanţa şi luminozitatea acelui albastru însă pot spune că simţeam o vibraţie cu totul deosebită, ce nu a mai fost simţită de mine până atunci. De fapt, fiinţa din fata mea emitea acea stare de linişte, armonie, forţa şi totodată prospeţime, care m-a făcut să revin acolo. Pur şi simplu, nu ştiam ce să fac, ce să spun... priveam... pur şi simplu priveam acea fiinţă de lumină de un albastru deosebit. Ştiu doar că voiam să-mi întreb ghidul cine este. Nici n-am apucat să-mi exprim intenţia de a întreba, căci acea fiinţă îmi şi răspunse imediat:

— Sunt parte a Principiului Unic în această galaxie. Sunt prezent pe fiecare planetă locuită, sub diferite forme energetice. Pe planeta voastră am luat o formă energetică mai condensată în urmă cu peste cinci milioane de ani. Acum două milenii şi jumătate, după cum socotiţi voi, şapte unităţi de conştiinţă din aceasta energie s-au desprins pentru a se întrupa şi a da un nou impuls evolutiv civilizaţiei voastre. Una dintre aceste şapte unităţi de conştiinţă s-a întrupat în această zonă geografică. Voi mă cunoaşteţi sub numele avut atunci: Zamolxe. Eram pur şi simplu uluit de ceea ce mi se petrecea. Eram efectiv blocat de uimire, de ceea ce mi se spusese şi mai ales de ceea ce simţeam. În zona planului astral senzaţiile, simţurile, sentimentele sunt mai intense decât cele resimţite în corpul fizic, de aceea mă simţeam copleşit de-a binelea. Auzisem de Zamolxe, ştiam că a fost un mare iniţiat al neamului geto-dac şi că a fost socotit zeu încă din timpul vieţii. Dar nicidecum că ar fi fost cine spune că este, adică parte a Divinului. Ce puteam să spun? Cum trebuia să mă adresez?

— Nu trebuie să mi te adresezi cu vreo formulă anume; spune-mi simplu, Zamolxe. Toate fiinţele sunt parte a Divinului. Să nu uiţi acest lucru nicio clipă!

— Sunt bulversat de această experienţă... Zamolxe. Nici nu visam că pe teritoriul nostru, în trecutul îndepărtat, am avut un astfel de privilegiu, am spus. Acum, am primit informaţia că de fapt eşti parte a Principiului Unic, care este însăşi Divinitatea în formă activă, după cum ne-au transmis înţelepţii din

toate civilizaţiile. În mintea mea se desfăşurau imagini cu o rapiditate incredibilă. Încercam să fac tot felul de conexiuni logice, prin care să pun cap la cap anumite informaţii şi să găsesc un numitor comun cu ceea ce mi s-a transmis. În plus, aveam acum şi informaţia că de fapt Zamolxe a fost întruparea uneia dintre cele şapte unităţi de conştiinţă desprinse. Eram desigur foarte curios să aflu cine anume erau ceilalţi. Nici nu apucasem să pun aceasta întrebare, ca mi s-a şi răspuns:

— Numai trei dintre cele şapte unităţi de conştiinţă le cunoaşteţi. În această zonă am fost eu, cunoscut atunci sub numele de Zamolxe; pe teritoriul Chinei actuale am fost cunoscut ca Lao Tze, pe cel al Indiei sub numele de Gautama Siddhartha, numit ulterior Buddha. Dintre celelalte patru unităţi de conştiinţă, două s-au întrupat pe cele două continente americane, una pe teritoriul actualului stat Iran, iar cea de-a şaptea, pe una din insulele arhipelagului numit acum Indonezia. Simţeam că trupul meu astral luase alte forme. Încărcătură energetică deosebită pe care o emana Zamolxe mă copleşea pur şi simplu. Simţisem chiar o stare aparte, de parcă nici nu eram eu, ci altcineva... parcă îmi pierdusem identitatea şi eram parte integrantă a acelei energii. Cred că acest lucru se datora şi faptului că gândurile mele erau ca o carte deschisă pentru Zamolxe.

— Este timpul să ne retragem, îmi spuse Ramo. Deja este prea mult pentru tine. Vei mai reveni aici. Chiar foarte curând. Deocamdată trebuie să-ţi integrezi această vibraţie. Nici nu mai ştiu dacă i-am mulţumit lui Zamolxe pentru ca s-a arătat vederii mele sau dacă mi-am luat rămas bun. Eram prea buimăcit de forţa sa radiantă. Uimirea mea şi efortul psiho-mental uriaş pe care l-am făcut în acele momente au contribuit şi ele la acea stare în care aproape că nu mai ştiam cine sunt. Nici măcar nu mai ştiu dacă am revenit conştient în trup sau efectiv am fost adus de către ghidul meu spiritual. Era totuşi... ceva cu totul şi cu totul deosebit, ştiam şi simţeam totodată că nu putea fi o proiecţie a ghidului sau imaginaţia mea, toate cele ce-am trăit acolo. Am simţit prezenţa ghidului în jurul meu mai mult timp după ce am revenit în trupul terestru. Aveam să aflu mai târziu ca mă ajuta să integrez vibraţia zonei vizitate în fiinţa mea, în vibraţia mea. Şi nu numai atât. Mi s-a transmis telepatic că se va lucra asupra corpului meu emoţional şi mental. Adică se vor face un fel de intervenţii chirurgicale la nivel subtil. Trebuia să fiu cât mai lucid în astfel de călătorii, fără prea mari interferenţe emoţionale. Am acceptat intervenţiile pe corpul astral şi

mental căci aveam încredere totală în Ramo.

De cele mai multe ori, aceste intervenţii se fac în timpul somnului, iar unele se fac în stare de veghe, în special intervenţiile ce au rol reglator. Într-adevăr, intervenţia avută asupra corpului meu astral, din noaptea următoare, a avut darul de a estompa cât de cât acele manifestări emoţionale ce interferau cu mentalul conştient. Nu reţin niciun fel de amănunte, nici măcar nu ştiu dacă am visat ceva. Părea ca aş fi avut un somn adânc. Dimineaţa am simţit câteva mici „descărcări" de curenţi reci şi calzi în corpul meu fizic şi aşa mi-am dat seama că intervenţia chiar avusese loc. De asemenea, aveam o stare de linişte şi de siguranţă mai aparte. Mi-am dat repede seama că ceea ce trăisem cu o zi înainte a fost cât se poate de autentic şi că în seara aceea urma să continui ceea ce se întrerupsese, adică întâlnirea cu Zamolxe. Cu toate că intervenţia a avut un succes deosebit, încă mai simţeam înainte de ieşirea în spaţiul astral un anume fior în corpul emoţional. După etapele preliminare – energizare, reglare, armonizare – am ieşit în astral împreună cu bunul meu ghid Ramo. Direcţia, desigur, a fost Bucegiul. Am remarcat că reuşisem de data aceasta să pătrund singur în interiorul cupolei şi ca vibraţia locului a fost bine integrata vibraţiei mele. Nici nu mai băgasem în seama acea pulbere, am mers direct spre acel portal sau fereastra, nu ştiu cum să-i spun, şi am trecut dincolo, în cealaltă sala circulara. Acolo, bineînţeles, se afla strălucitorul Zamolxe.

— Bine ai revenit, îmi spuse Zamolxe. Auzeam şi simţeam totodată, în toată fiinţa mea, cuvintele sale. Recepţia informaţiei în zona astralului e foarte diferită de cea din realitatea fizica; aici informaţia parcă se simte.

— Mulţumesc că m-ai primit Doamne, parcă am gângurit eu.

— Spune-mi simplu Zamolxe. Au trecut vremurile în care se foloseau astfel de formule. Diferenţa dintre noi este doar de vibraţie. Cândva, am fost la fel ca fiecare dintre voi. Şi voi mai fi iarăşi peste puţina vreme. Totuşi, chiar dacă intervenţia a avut succes, din câte mi-a spus Ramo, îmi era destul de greu să fiu bine „adunat" în gânduri şi simţiri.

— Urmează-mă, îmi spuse Zamolxe. În stânga acelei săli circulare, raportat la fereastra, am observat un coridor, iar la o oarecare distanţă în interiorul coridorului am zărit un fel de masa rotunda ce părea alcătuită din acelaşi material ca şi pereţii cupolei, dar care avea o înălţime destul de mica în comparaţie cu o masa normala. Zamolxe m-a invitat să mă aşez într-o parte a ei. La fel a făcut şi el, pe partea diametral opusa. De undeva de sus a apărut un

fel de cristal de culoare albastru închis. Era de forma sferică, dar în zona de mijloc era „şlefuit” în multe forme triunghiulare legate între ele în mod armonios, formând o banda din triunghiuri ce înconjura sfera. Acea sferă s-a aşezat între mine şi Zamolxe, undeva la nivelul frunţii. La un moment dat, din zona unde era centrul energetic numit Ajna a lui Zamolxe a ţâşnit un fel de rază ce a trecut prin acel cristal sferic până în centrul meu energetic Ajna. În acelaşi timp, sfera se rotea de la dreapta spre stânga în jurul axului vertical. Simţeam cum acea formă de energie pătrunde în toată fiinţa mea, iar efectul resimţit de mine a fost aproape instantaneu. Reuşeam acum să-mi controlez aproape toate manifestările emoţionale, iar mintea mea începuse să se limpezească. Remarcasem însă o ciudată ondulare a corpului meu astral. Ramo, care se afla în apropierea noastră tot timpul, mi-a transmis telepatic că acea ondulare se datora insuficientei mele dezvoltări din punct de vedere spiritual şi mai ales unui echilibru insuficient realizat între corpurile mele subtile.

La un moment dat, Zamolxe mi-a spus să pătrund printr-o interesantă formă geometrică aflată în stânga zidului lateral. I-am urmat indicaţia şi m-am trezit în mijlocul unei camere a cărei forma n-am putut s-o sesizez pentru ca acolo se aflau o mulţime de mici fulgere multicolore. Am simţit în acel moment o oarecare teamă deoarece dispăruse prezenţa celor doi, iar apoi aveam senzaţia că sunt atras de o formă de gravitaţie ce pornea dintr-un anume punct aflat în acea cameră. Eram foarte uimit să remarc aceasta gravitaţie, mai ales ca simţeam clar faptul că ea este diferită de cea „normală”, cu toate că în astral nu ai decât foarte puţin percepţia gravitaţiei. Am observat foarte rapid că acele mici fulgere care mă împresurau aveau darul de a mă reechilibra energetic. Era chiar o senzaţie deosebită, îmi simţeam corpul astral brăzdat de nişte furnicături plăcute. La un moment dat, din proprie voinţă, am ieşit din acea camera şi într-adevăr senzaţia de ondulare dispăruse, iar eu mă simţeam cu adevărat foarte bine energizat, echilibrat şi chiar aveam o stare pace, de detaşare, cum nu mai avusesem înainte.

— Ajunge pentru ziua de azi, îmi spuse Zamolxe. Fixează-ţi vibraţia, starea pe care o ai acum, la nivel subtil. Desi aş fi vrut să mai stau acolo, am înţeles ca trebuie să mă conformez şi să revin în trupul terestru. Zamolxe mi-a transmis ca voi reveni de două ori pe săptămână în acest loc, şi nu numai, pentru a continua ceea ce începusem. Nu ştiam cum să-i mulţumesc căci

simţeam un echilibru, un calm şi o vitalitate foarte mare, cum nu mai trăisem înainte. Am ajuns în cele din urmă în trupul fizic. Acea stare s-a transmis şi în timp ce eram în trupul fizic, ca să zic aşa, cu toate că stimulii realităţii fizice şi ai maşinăriei organice a trupului micşorează destul de mult anumite sensibilităţi. În cele câteva zile avute la dispoziţie până la noua întâlnire cu Zamolxe, am urmărit să adun cât mai multe date despre el. Cine a fost, ce a făcut, când a trăit... Eu ştiam prea puţine despre Zamolxe, la fel ca majoritatea oamenilor. Din păcate, am descoperit foarte puţine informaţii, cele mai multe fiind din partea unor istorici ai vremii:

Herodot, Strabon, Platon, Iamblichos, Porphirius şi alţii. Am descoperit că cei mai mulţi îl asociază cu Pitagora, marele învăţat grec, şi că ar fi fost sclavul acestuia. De asemenea, că ar fi fost un mare reformator pentru neamul tracilor şi că ar fi primit anumite legi, numite şi legile frumoase, de la zeiţa Hestia. Aceste legi mai erau cunoscute şi sub numele de belagine şi se transmiteau doar pe cale orala. Am mai aflat ca odată revenit pe pământurile natale, i-a învăţat pe traci ca omul este nemuritor şi că nu trebuie să se teama de moarte, căci moarte nu exista. Apoi s-a retras timp de trei ani într-o locuinţă subpământeană şi după ce a revenit printre ai sai, neamul sau l-a socotit zeu. Aveam o mulţime de întrebări să-i pun lui Zamolxe. Am descoperit ca şi celelalte unităţi de conştiinţă desprinse din energia Principiului Unic s-au întrupat aproximativ în aceeaşi perioadă, şi ca toţi au avut un impact deosebit de mare, fiind mari legislatori şi impulsionând fiecare civilizaţia în care s-a născut. Dintre toţi, cel mai mare impact pare să-l fi avut Lao Tze şi Gautama Siddhartha (cunoscut sub numele de Buddha).

În lume, aceste două curente religioase fondate de ei, de fapt de discipolii lor – taoismul şi buddhismul – adună fiecare aproape 400 milioane de adepţi. A venit în cele din urmă clipa în care urma să mă reîntâlnesc cu Zamolxe. Am parcurs, desigur aceleaşi etape preliminare alături de ghidul meu şi iată-mă în sala din interiorul Bucegilor unde l-am reîntâlnit pe Zamolxe. Nu mai aveam acele puternice descărcări emoţionale, însă Ramo mi-a indicat să mai pătrund în acea camera interesanta, fiind împresurat o scurtă perioadă de timp de micile fulgere energetice multicolore, ce-mi dădeau o plăcută şi totodată o stranie senzaţie. Se pare că acea camera avea un rol reglator la nivelul corpurilor mele subtile. Ramo mi-a transmis telepatic ca efectul nu este decât temporar, fiind doar o reglare artificiala. La ieşire, m-a întâmpinat

inconfundabilul Zamolxe, strălucitor, având aura ce-l înconjura de aceeaşi culoare albastru intens, fosforescent, iar vibraţia să îmi dădea o incredibila stare de linişte, prospeţime, forţa şi iubire totodată. Nu reuşeam să-i disting bine fata din cauza strălucirii, dar îmi părea totuşi a avea înfăţişarea unui tânăr, chiar foarte tânăr. Am citit în literatura de specialitate de faptul ca şi alţi clarvăzători îl percep pe Zamolxe, însă ca bătrân, chiar foarte bătrân. Este vorba de acelaşi „filtru” prin care circula informaţia cauzală.

Prin urmare, fiecare îl vede altfel, îl percepe altfel, şi totuşi, fiecare medium are dreptate în felul sau. Cine pune preţ pe înţelepciune, asociază înţelepciunea cu bătrâneţea, căci înţelepciunea vine din experienţă.

Prin urmare, un spirit înţelept este „tradus” de receptorii mentali ai respectivului medium având trăsăturile unui bătrân. Din nou, nici nu apucasem să pun prima întrebare căci Zamolxe îmi spuse:

— Ştiu că ai multe întrebări. Îţi voi răspunde la cele ce trebuiesc a fi cunoscute. Am avut numai două întrupări totale în aceasta zona. Una a fost acum aproape 3500 de ani, iar cealaltă, după cum au scris unii cronicari, în urmă cu vreo 2500 de ani. Dar cele mai multe au fost în perioada atlantă, începând de acum 200.000 de ani şi până în urmă cu 16.000 de ani, când am avut ultima întrupare că atlant. Acestea au fost întrupări totale ale fiinţei mele. Îţi voi spune câte ceva despre ultima întrupare totala, pe vremea când mă numeam Zamolxe.

— Deci Herodot a avut dreptate, am spus eu. I se păruse că ai fi trăit cu mult înainte de Pitagora.

— E adevărat, dar acele vremuri s-au dat uitării foarte repede. Învăţăturile pe care le-am lăsat au fost uitate, iar aceasta zona, împreună cu locuitorii ei, geto-dacii, intraseră într-o perioadă de gol spiritual. Din cauza structurii speciale a acestei zone, nu puteam permite aşa ceva. Fiind zona mea de intervenţie, ca să spun aşa, trebuia să revin pentru a reaprinde spiritualitatea. Situaţia era identica în mai toate zonele speciale ale planetei.

Prin urmare, toate cele şapte unităţi de conştiinţă desprinse din energia Principiului Unic am format o deschidere energetică şi spirituală la nivel planetar şi am hotărât că este cazul să dam un nou impuls evolutiv oamenilor. S-a petrecut în jurul anilor 500 i.Cr., după cum numiţi voi acum.

— Ce ai vrut să spui prin întrupare totală? am întrebat eu puţin mirat.

— Aceasta presupune întruparea spiritului meu, ca unitate distinctă a

Principiului Unic. Întruparea parţială este atunci când prin spiritul meu proiectez o structura mentală, cauzală sau, dacă este cazul, spirituală asupra unei alte conştiinţe. Aceasta conştiinţă trebuie să fie însă destul de evoluată pentru a putea prelua şi suporta proiecţia mea.

— Deci acum 2500 de ani ai avut o întrupare totala din câte am înţeles. Nu este cumplit să te întrupezi într-o perioadă atât de diferită faţă de cea atlantă? Cred că diferenţa de civilizaţie era uriaşă. Practic, o alta lume.

— Diferenţa era destul de mare, într-adevăr. Dar în plan spiritual lucrurile nu stau tocmai aşa cum cred cei mai mulţi dintre voi. Gradul de dezvoltare tehnologica nu contează. În momentul întrupării, subconştientul, cel care deţine informaţiile tuturor vieţilor anterioare, formează o zonă distinctă, aparent izolata de conştient.

Prin urmare, vieţile anterioare sau zona de unde a coborât spiritul sunt uitate. Aceste amintiri reprezintă un balast, nu sunt relevante. Pot chiar constitui un factor de frana în evoluţie. Ramane doar corpul cauzal, ca parte a corpului spiritual. Acesta este format din vectori de informaţie şi de voinţă. Acestea dau dorinţele profunde, înclinaţiile, aspiraţiile omului, talentele. Se poate spune că ele reprezintă rezultantele de direcţie spirituală ale tuturor vieţilor anterioare.

— Chiar şi aşa, noi ştim ca oamenii din acele vremuri erau predominant axaţi pe forţa bruta, fizica. Într-un fel este constituit corpul lor cauzal şi altfel este constituit corpul cauzal al unui spirit evoluat. Din câte am înţeles, dorinţele profunde, aspiraţiile nu pot fi la fel. Presupun că ai simţit asta încă din frageda copilărie.

— Ai dreptate din acest punct de vedere. Inca din primii ani ai tinereţii am fost atras de misterul Creaţiei, de pământ, de stelele cerului, de minunea aceasta numita om. Un loc aparte în sufletul meu îl reprezentau munţii şi pădurile. Nu ştiam cine sunt şi de ce venisem pe lume... încă. Nu eram văzut printre cei de vârsta mea, căci nu mă atrăgeau jocurile lor şi nici îndeletnicirile celor mari. O mare sete de cunoaştere mă stăpânea, dar din păcate, învăţăturile înaintaşilor noştri se pierduseră cu timpul. Auzisem de înţelepciunea elenilor de la cei ce se ocupau cu negoţul şi tot ce voiam era să fiu printre ei, să le sorb cunoaşterea. Mi-a fost greu să mă despart de munţii mei, de pădurile în care adesea mergeam singur, dar trebuia să-mi urmez calea. Într-adevăr, am fost discipolul lui Pitagora în acele vremuri. Am pornit

singur pe acest drum, lăsând în urma mea totul. Nici nu împlinisem 16 ani. Cu multe greutăţi am ajuns în vechea Elada şi cu mai multe greutăţi am reuşit să ajung în preajma lui Pitagora. Nu aveam nimic de valoare cu mine, doar setea de cunoaştere care îmi ardea sufletul. Acest mare maestru m-a „văzut” dintr-o privire. Pitagora a simţit acea flacără din ochii mei, acea sete inconfundabila de cunoaştere. Şi eu îl simţeam, ştiam ca trebuie să fiu cu el, aveam sentimentul că-l cunoşteam de multa vreme. Nu am fost rob cumpărat, cum au scris unii cronicari ai vremii. La fel ca orice alt începător, făceam muncile mai puţin plăcute, dar asta era una dintre lecţiile care trebuiau învăţate. Multe invidii am atras din partea celorlalţi discipoli deoarece învăţăm şi înţelegeam foarte repede învăţăturile sale, iar el se purta cu mine ca şi cum ar fi fost părintele meu. L-am urmat în multe, foarte multe locuri. Învăţaţii vechii Elade nu aveau împreună nici jumătate din înţelepciunea lui Pitagora, de aceea şi-a atras multe invidii printre aristocraţii şi învăţaţii ţării sale. I s-au pus numeroase piedici pentru a întemeia o şcoală de înţelepciune. Însă mulţi discipoli l-au urmat pretutindeni pe maestru. Ne stabiliserăm în cele din urmă la Crotona, unde Pitagora a fondat o înaltă şcoală de spiritualitate. Cei de acolo şi-au dat acordul şi sprijinul pentru toate acestea. Au trecut astfel mulţi ani. Multe am învăţat de la el şi de la alţii. Nu este locul şi nici timpul pentru a expune cele ce-am învăţat şi deprins acolo. La un moment dat, am simţit ca mă desprind de mine însămi, o senzaţie foarte stranie, pe care n-o mai simţisem niciodată. Parca mă afundasem în mine. Am văzut ca într-un film mental cele relatate de Zamolxe şi la un moment dat parcă mă vazusem-simţisem şi eu acolo. M-a cuprins un dor nebun după acele vremuri, dar şi o mare tristeţe m-a împresurat dintr-o data. Zamolxe m-a ajutat cumva să-mi revin. Nu ştiu cum.

— Ai fost printre cei din preajma lui, îmi spuse. Ţi-am oprit trăirea, deoarece nu ai încă puterea de a înfrunta emoţiile. Mi-ai fost dat în grija de Pitagora, căci erai nou venit. Astfel am putut pastra vibraţia ta şi nu numai. Ai fost martor la distrugerea şcolii, din această cauză acum ai retrăit puţin din acea amărăciune. A fost o incredibila schimbare de vibraţie. Niciodată nu mai experimentasem o atât de rapida trecere, de la o stare de mare amărăciune la una de încântare. Mă simţeam extraordinar de bine, aşteptând ca un copil fascinat continuarea relatării lui Zamolxe.

— Într-una din liniştitele seri din Crotona, continua Zamolxe, m-a cuprins un puternic dor de munţii cei dragi din frageda mea tinereţe. Eram puţin

frustrat că nu reuşeam să elimin acel dor. Multe lecţii învăţasem despre autocontrol, dar atunci nimic nu părea să mă ajute. Deprinsesem foarte bine tehnica de ieşire în astral, sau de ieşire a sufletului cum se numea atunci, şi m-am lăsat dus până la rădăcina acestui dor. Nu era un dor venit din sufletul meu, era de fapt o chemare. Chemarea aceasta venea dintr-un munte care este acum parte a masivului numit Retezat. Am văzut ca în interiorul acestui masiv se afla o construcţie energetică piramidală. Era fascinantă. Nici piramidele egiptene nu m-au fascinat în aşa măsură, cu toate că le-am văzut înainte de a sorbi înţelepciunea lui Pitagora şi eram mai uşor de impresionat atunci. Imaginea unui chip îmi apăruse în acele momente. Acel chip arata cu totul altfel decât tot ce întâlnisem până atunci. Ochii acelui chip erau sursa chemării de la mari depărtări. Înţelepciunea lor era necunoscuta mie, privirea, dar şi forma fetei, armonia trăsăturilor şi fineţea lor, păreau a fi nepământene. Dincolo de acel chip am intuit că se afla o înţelepciune nemaiîntâlnită şi mulţi, mulţi ani. Nefiresc de mulţi pentru acea vreme!

Am ştiut dintr-o data ca trebuie să mă întorc în ţinuturile natale. Nu mi-a schiţat decât un zâmbet şi mi-a spus doar două cuvinte:

vino acasă. A urmat un alt moment de-o cumplita amărăciune pentru mine. În aproape aceeaşi clipa l-am simţit pe Ramo cum mă cuprinde cu vibraţia să inconfundabila. Îmi amintesc că am trăit un alt moment deosebit. Desi Ramo reuşise să-mi estompeze acea amărăciune, am realizat ca în corpul fizic îmi curgeau lacrimile. Eram parcă două persoane în acelaşi timp. Sunt un om greu impresionabil în viaţa de zi cu zi, dar acele momente m-au copleşit. Apoi a intervenit şi Zamolxe.

— Aceasta amărăciune eu ţi-am provocat-o, prin plecarea mea. Şi nu numai ţie, ci şi celorlalţi care eraţi sub îndrumarea mea la Crotona. Dar trebuia să-mi urmez destinul. Atunci am realizat că am o mare lucrare de făcut pentru neamul meu. Să nu crezi ca despărţirea de voi, de Crotona şi de Pitagora a fost uşoară pentru mine. Numai eu ştiu cât aţi pătruns în sufletul meu. V-am promis atunci că nu va voi lăsa şi ca ne vom mai vedea peste vremi, pentru a continua învăţăturile. Toţi cei zece care eraţi sub îndrumarea mea, aţi mai fost întrupaţi în neamul acesta, iar cinci dintre voi sunteţi acum, chiar aici, în ţara românească. Ceilalţi cinci vor veni şi ei peste puţina vreme pe acest pământ.

— Sunt puţin nedumerit Zamolxe, am spus eu. Chiar şi un spirit desprins din energia Principiului Unic, din zona divinului cum o numim noi, trebuie să

treacă prin toate etapele? Practic să reia totul de la zero? Mi se pare o cazna cumplita pentru un spirit din zona înalt vibraţională.

— La întrupare, descendenţa vibraţională este foarte puţin sesizată de către receptorii conştientului. Doar în aparenţa se ia totul de la zero. După cum ţi-am mai spus, corpul cauzal, ca parte componenţa a corpului spiritual, este păstrat. El este format din vectori de voinţă şi de informaţie. De fapt, structura să este mult mai complexa, dar voi îl percepeţi deocamdată doar prin dimensiunile informaţie şi energie. Este vorba de o structura multidimensională. Această structură multidimensională îţi determină calea.

Eu a trebuit să-mi construiesc un corp cauzal compatibil cu structura Geei deoarece ieşisem de foarte multa vreme din ceea ce voi numiţi lanţul întrupărilor terestre, contopindu-mă cu Principiul Unic. Am realizat aceasta cu foarte mult timp înainte de perioada atlantă. Înainte de atlanţi au fost mai multe civilizaţii pe acest pământ. Civilizaţii înfloritoare, măreţe, unele cum nici nu v-aţi imaginat. Cea atlantă este doar premergătoarea acesteia. Având aşadar o structura cauzală bine conturata, am reuşit să pătrund, să învăţ, să înţeleg multe lucruri într-o perioadă foarte scurta. La fel ca şi voinicul din poveştile voastre, creşteam în înţelepciune într-un an cât alţii în zece.

Eu mi-am aranjat înainte de întrupare anumite condiţii pentru a realiza ceea ce trebuia să realizez. Mi-am adus aminte imediat de întâlnirea de data trecuta când Zamolxe mi-a spus că a fost odată ca şi noi şi că va mai fi peste încă puţina vreme. Nici nu ştiu cum de am omis acel răspuns şi nu m-am gândit la el de la început. În acel moment parcă îmi crescuseră aripi, simţeam ca totul nu a fost decât o mica încruntare trecătoare. Toate acele senzaţii de amărăciune s-au dus de parcă nici n-ar fi fost. Zamolxe a observat desigur ceea ce gândeam şi mi-a răspuns prompt:

— Da, voi mai reveni pe acest pământ. Acel moment va fi între 2060 şi 2080. La începutul secolului următor vor fi vremuri de mare cotitura pe această planetă, iar acest pământ numit România va avea un rol primordial datorită structurii sale şi a celor lăsate de atlanţi şi alte fiinţe în urma lor. Nu trebuie să vă temeţi şi nici să vă lăsaţi copleşiţi de o asemenea responsabilitate. Mari spirite atlante, şi nu numai, se vor întrupa pe acest pământ românesc pentru a duce la îndeplinire cele ce trebuiesc îndeplinite. Unele deja sau întrupat, dar cele mai multe şi cele mai luminate spirite, în anii următori se vor întrupa. Ai reuşit să afli câte ceva, dar nu este bine deocamdată să arăţi cele ce le-ai

descoperit. Trebuie ca mai întâi să dai unele informaţii premergătoare. Anumite lucruri nu pot fi revelate fără a fi pregătită calea lor. Este vorba de transmiterea unor informaţii ceva mai complexe. În vieţile anterioare ai reuşit să-ţi faci anumite conexiuni către zone mai profunde ale corpului spiritual, de aceea prin tine pot transmite astfel de informaţii. Mai ai multe de făcut şi de aprofundat, dar fiindcă aveai de gând să faci cunoscuta imaginea (re) descoperită de tine, s-a forţat puţin aducerea ta aici, cu toate că nu erai foarte bine pregătit pentru o astfel de lucrare.

— Cam departe clipa Zamolxe, am spus eu puţin dezamăgit la gândul că doar peste mulţi ani se va întrupa. Cred că acum avem nevoie de tine şi de ceilalţi.

— Într-o clipa vor trece aceşti ani, relua Zamolxe. Mă voi întoarce atunci când este necesar să mă întorc. Până va fi întruparea totală, voi proiecta o parte din structura mea spirituală către anumite persoane în perioada următoare. Vor fi la fel ca mine, însă nu vor fi totuşi EU. Nu pot face uşor şi repede trecerea din spaţiul înalt vibraţional – cel în care mă aflu acum – în spaţiul fizic. De fapt, aceasta coborâre am început-o de mai mulţi ani. Pentru a-ţi face o părere, îţi pot spune că acum sunt la nivelul 6 din 10 şi am nevoie de încă vreo 60 de ani pentru a ajunge la primul nivel, cel avut de voi. Dacă aş face acest pas dintr-o data, aş provoca un cataclism la nivel planetar. Voi nu înţelegeţi cu ce forţe se manevrează în aceste spaţii. Pas cu pas, trebuie să-mi armonizez energiile conform dinamicii stratului respectiv, pentru a face trecerea sigura. De fiecare data voi pierde câte ceva. Numai o mica parte din mine, ca să spun aşa, ajunge să se întrupeze. O mica umbra din ceea ce sunt.

— Referitor la imaginea pe care spui că am (re) descoperit-o, nu înţeleg de ce nu poate fi arătată? Este doar o imagine simpla, banala, care poate confirma, alături de altele, faptul că acest spaţiu românesc este unul special. Poate fi chiar de ajutor celor care constituie grupul spiritelor de lumină din România şi al primei serii de atlanţi. Îi poate ajuta nu numai din punct de vedere moral, ci şi efectiv. Nu este nicidecum o imagine banala!

Este vorba de un traseu energetic vital şi fără o pregătire prealabila, cei care pătrund conştient în vibraţiile sale pot avea mari neplăceri de ordin energetic şi psiho-mental şi pot de asemenea perturba buna funcţionare a traseului. Ne-am fi aşteptat la decodificarea respectivului traseu în jurul anilor 2015-2020, nu acum, deoarece alţi autori pasionaţi de ezoterism au „mascat”

respectivă imagine într-una de ansamblu, simbolistica. Ştiausimţeau ca reprezintă ceva, dar n-au avut limpezimea necesara pentru a decodifica exact traseul. Într-un sens, este de bun augur acest lucru, dar va trebui să faci un efort mai mare în următoarea perioadă, pentru ca trebuie să aduci la cunoştinţa multora anumite informaţii. Eram de asemenea puţin nedumerit asupra cauzelor pentru care va fi nevoit să se întrupeze. Încercam să intuiesc motivele sau măcar în ce fel se vor prezenta acele momente de cotitură din viitorul apropiat, deşi din punctul meu de vedere, şi nu numai al meu, nu era chiar apropiat. Previziunile ştiinţifice nu arata nici ele deloc bine. Se vor prefigura mari crize energetice datorită epuizării rezervelor energetice (ţiţei, gaze naturale etc.), poluare, creşterea efectului de sera, topirea calotelor polare, creşterea populaţiei, migraţii imense de oameni datorită diverselor schimbări climatice dar şi mari crize de ordin uman, căci societatea informaţională determină un bombardament informaţional incredibil. Fără a avea un bun autocontrol, acest lucru creează un stres enorm, iar stresul poate avea efecte devastatoare asupra relaţiilor interumane. Sociologii prevăd că vor fi ciocniri dure şi din ce în ce mai dese între civilizaţii, religii şi diverse tradiţii. Fără îndoială, vom avea nevoie de ghidarea unor mari spirite de lumina, dar nu prin comunicare de tip „channeling”, ci efectiv avem nevoie de ei aici, adică întrupaţi. Doar prin întrupare se poate transmite şi vibraţia, altminteri informaţia transmisa prin channeling poate acţiona doar asupra unei foarte mici părţi din populaţie, care are „rezonanta” vibraţională.

— Pentru toate cele enumerate în mintea ta aveţi soluţii chiar în acest moment, reveni Zamolxe. Ignoranta, teama, lenea şi mai ales iluzia de bine va menţin închistaţi în aceleaşi condiţii. În ceea ce priveşte revenirea mea, şi nu numai, va fi vorba de o alta cotitura. Una la un nivel ceva mai subtil şi care poate avea consecinţe dramatice, putând duce la distrugerea civilizaţiei şi chiar a planetei voastre. Cu alta ocazie vom discuta despre acest lucru. Trebuie să ai răbdare. Deocamdată sunt altele de făcut. Problema cea mai mare în momentul de faţă o reprezintă omul, ca fiinţă distinctă. Societatea este formată din oameni, iar dacă omul se afla într-o direcţie greşită, atunci acest lucru se reflecta şi asupra societăţii. Se poate spune că în acest moment oamenii s-au identificat cu propriile lor creaţii şi chiar au rămas în urma unora dintre propriile lor creaţii. Omul a ajuns un mecanism infim în această creaţie. O rotita dispensabila. Aţi ajuns să fiţi depăşiţi de maşinile voastre, nu numai ca volum

de informaţie acumulat, viteza, manevrabilitate, dar mai ales v-aţi adaptat unor modele de gândire care nu va aparţin. Lenea mentală şi aparentul confort în care va găsiţi v-au amplificat iluzia ca treaba merge bine sau înspre bine.

— Totuşi, faţă de acum câteva mii sau câteva sute de ani, am făcut un progres remarcabil, am intervenit eu. Tehnologiile ne-au ajutat enorm să nu mai depindem atât de mult de natura în ceea ce priveşte hrana, protecţia, problemele sociale; multe boli care au decimat populaţiile lumii în trecut au fost eradicate. Informaţiile pe care le deţinem acum sunt incomparabil mai mari decât în trecut. Ştiinţa, mijloacele de transport, comunicaţiile, tehnologia informaţională, medicina, sunt doar câteva domenii în care am evoluat enorm. Progresul este cât se poate de evident.

— Îţi recomand să priveşti din punct de vedere uman acest progres, relua Zamolxe. Tehnologiile nu au nimic de a face cu evoluţia omului. Tehnologia este utila într-adevăr, atâta vreme cât nu va lăsaţi dominaţi de ea. În ziua de azi, cu toţii aveţi acces la multe informaţii. Puteţi vedea drama omului la acest început de mileniu. Practic, o infima parte a populaţiei este ferita. Este inadmisibil gradul de degradare al corpului vostru fizic. Aveţi idee despre asta? Ştiţi voi câte medicamente sunt consumate an de an? Câte boli noi au apărut în decursul aşa-zisului vostru progres? Cât de mult stres este resimţit de fiecare dintre voi? Ştiţi în ce hal de degradare au ajuns alimentele voastre, aerul pe care îl respiraţi? Dar mai ales, aveţi idee despre ce se întâmplă în mintea şi sufletul vostru? Încercaţi să vă deconectaţi un moment de toate legăturile voastre sociale, de tot ceea ce reprezentaţi voi în planul social. Cine sunteţi? Dincolo de naţionalitate, de apartenentele de tot felul, de meseriile voastre, de poziţiile fiecăruia, cine sunteţi voi? Cu ce rămâneţi dincolo de toate acestea? Trăiţi într-o lume bolnavă pentru că omul este bolnav!

Trăiţi într-o lume tulbure pentru ca omul este tulbure!

Trăiţi într-o lume tensionata pentru ca omul este tensionat în interiorul sau!

Ceea ce vedeţi în exteriorul vostru este tocmai reflexia interiorului vostru şi nici nu are cum să fie altfel. Mintea şi sufletul vostru se afla în dezordine, nu exteriorul. Exteriorul se conformează interiorului şi nu invers.

— Cred că sunt ceva progrese şi în acest domeniu. Nu mai suntem acei primitivi de altă dată. Acum, majoritatea dintre noi suntem mai evoluaţi. Avem legi, norme de conduită, chiar şi la capitolul bun-simţ stăm mai bine. Nu se

compară volumul de informaţii pe care îl are un om oarecare din ziua de azi cu informaţiile pe care le deţinea un om oarecare din trecut.

— Nu ai niciun argument pentru a demonstra ca exista evoluţie la nivel de individ. În trecut, nu existau atât de multe manifestări negative ca acum, cu toate că progresul tehnologic era aproape inexistent. Te-ai întrebat oare de ce sunt atâtea legi în ziua de azi? O societate armonios dezvoltată nu are nevoie decât de puţine legi. În trecut, populaţia nu resimţea atât de multe tensiuni la nivel psiho-mental, ca acum. Ar fi şi mai multa violenţa în lume dacă societatea nu ar fi mai restrictiva. În trecut, omul avea mult mai mulţi prieteni decât acum, cu toate că sunteţi mai mulţi îngrămădiţi într-un spaţiu restrâns. Neîncrederea nu era atât de mare ca acum. Dispuneţi de mai multa informaţie ce-i drept, dar aceasta informaţie va îngrădeşte, în loc să vă elibereze. Îţi spun că la nivel de individ, cele mai multe semne denota involuţia, şi nu evoluţia.

— Şi totuşi, nimeni nu ar alege să trăiască în trecut dacă ar avea de ales sau cel puţin, marea majoritate, am intervenit eu, puţin revoltat de cele auzite. Este imposibil s-o luam de la zero. Suntem prea mult legaţi de informaţie, am evoluat totuşi la o societate informaţională. Viteza cu care se desfăşoară atât de multa informaţie determină acest stres, aceste tensiuni la nivel mental şi până vom reuşi să ne adaptam, vom mai suporta consecinţele.

— Faci o mare confuzie. Ţi-am mai spus că exteriorul este reflexia interiorului. Exteriorul, indiferent de parametri, depinde de interior şi nu invers. Tot ceea ce vedeţi în jurul vostru este creaţia voastră. Creaţia nu poate veni decât din interior, este un proces interior. Exteriorul este proiecţia fizica, ea se materializează şi se manifesta la nivel spaţiotemporal. Stresul resimţit de fiecare este din cauza identificării voastre cu exteriorul. În loc să fiţi creativi, voi sunteţi reactivi, iar în aceste reacţii voi va consumaţi degeaba energia necesara pentru creaţie. Ai dreptate, foarte puţini s-ar întoarce în trecut dacă ar avea ocazia. Asta arata cât se poate de clar cât de dependenţi aţi devenit de propriile voastre creaţii. Aţi ajuns chiar să vă identificaţi cu creaţiile altora. E greu de crezut cum de puteţi rezista.

— Şi presupun ca tendinţa acestor probleme este de a se amplifica. Pare paradoxal, dar suntem mai îngrădiţi decât în trecut. Poate că este plata pentru progresul nostru.

— Presupui bine, tendinţa este de amplificare a problemelor. Plata de care vorbeai nu este pentru progresul vostru tehnologic sau informaţional, este

plata faptului că v-aţi plasat pe voi înşivă la coada priorităţilor. Aţi uitat cine sunteţi voi; de fapt, v-aţi aruncat cu totul în vârtejul propriilor voastre creaţii, justificându-vă astfel delăsarea, ignoranţa, lenea. Discuţia începuse să devină interesantă, dar am observat o ciudată interferenţă la nivelul simţurilor mele subtile. Se pare că am stat mai mult decât ar fi trebuit. Ramo mi-a transmis ca din cauza insuficientei armonizări a corpurilor mele subtile nu puteam ramane decât o perioadă limitată în planul astral şi doar o foarte scurtă perioadă puteam fi conectat la vibraţia lui Zamolxe. Ramo mi-a mai transmis ca discuţia cu Zamolxe nu se desfăşura la un nivel normal şi că de fapt Zamolxe modula anumite vibraţii ale unor structuri din corpul meu mental; practic eu auzeam un fel de traducere a ceea ce îmi transmitea. De multe ori primeam o anumită dispunere de imagini, lumini şi felurite distribuţii de culoare, iar la scurt timp intuiam-traduceam ceea ce mi se transmitea. De asemenea, mi-a mai spus că eu percepeam intensa culoare albastra a lui Zamolxe din cauza dispunerii unor „traductori" ai planurilor mele subtile, cam la fel cum lumina este împărţită în culorile ROGVAIV la trecerea printr-o prisma de cristal şi ca alte persoane cu care el vine în contact îl percep altfel şi din punct de vedere cromatic, nu doar că aspect. La revenirea în corpul fizic nu simţisem niciun fel de interferente, ba chiar aveam o stare foarte plăcută. Ramo mi-a mai transmis ca voi mai avea nevoie de anumite intervenţii în corpurile subtile pentru a se realiza o transmisiune mai clară de la nivelul vibraţional la care se afla Zamolxe. Mi-am dat acordul cu toate că mi s-a adus la cunoştinţă ca voi simţi uşoare dureri, pe parcursul câtorva zile, atât în zona dreapta a capului, cât şi în zona stânga. Acestea trebuiau efectuate în timp ce eram în stare conştientă, deoarece ele aveau un rol reglator la nivelul unor circuite ce fac legătura dintre anumite nivele ale mentalului cu supramentalul. Astfel de intervenţii sunt necesare atunci când evoluţia spirituală nu este suficient de mare pentru a se realiza anumite contacte cu alte entităţi mai evoluate. Mi s-a mai adus la cunoştinţa faptul ca aceste intervenţii realizează o deschidere forţată şi ca ele nu pot suplini efectele unei evoluţii spirituale normale decât o scurtă perioadă de timp. Nu vreau să dezamăgesc adepţii „noii energii", crezând că doar prin invocarea luminii, a unor entităţi de lumina, a flacării violet sau doar prin vizualizare pot accede spre sfere mai înalte de vibraţie. Lucrurile nu sunt chiar atât de banale. Nici nu au fost şi nici nu vor fi atât de banale!

Omul este o fiinţă deosebit de complexa, toate elementele universului

sunt în alcătuirea fiinţei sale, într-o complexitate incredibila şi într-o distribuţie, armonie şi eleganta cu adevărat... dumnezeiasca. Să nu uitam ca marii iniţiaţi ai antichităţii au avut nevoie de mulţi ani pentru a se desăvârşi din punct de vedere spiritual, iar unii aveau nevoie pentru asta chiar de zeci de ani. Sper să nu fiu luat în nume de rău, dar situaţia este aşa cum este!

Am făcut apoi o scurta trecere în revista asupra problemelor puse de Zamolxe şi am constatat ca într-adevăr stam foarte prost la capitolul uman. Crezusem ca majoritatea problemelor din ţara s-ar datora în principal condiţiei materiale limitate a românului în momentul de faţă, dar am remarcat că nu aceasta este cauza. Toate statele dezvoltate au grave probleme legate de starea interioară a omului. Sinuciderile, atât în România cât şi în statele dezvoltate, au depăşit că număr victimele accidentelor de tot felul. Depresia în rândul nostru, dar şi în tarile occidentale, atinge cote alarmante. Numărul de medicamente antidepresive creste într-un ritm alarmant. Se pare că, într-adevăr, omul realizează că nu poate fata bombardamentului informaţional, cerinţelor tot mai numeroase, complexităţii societăţii şi mai ales că este văzut ca un mecanism care oricând poate fi schimbat în acest uriaş angrenaj social. Chiar şi bogăţii au astfel de probleme, căci se văd puşi în situaţia de a pierde totul, de a nu mai face faţă dinamicii propriului lor capital. Peste tot sunt taxe, responsabilităţi, obligaţii etc., omul este nevoit să se adapteze unor condiţii exterioare din ce în ce mai complexe. Nici nu e de mirare ca avem astfel de statistici sumbre. Intervenţiile Intervenţiile asupra corpurilor subtile au avut loc în zilele următoare, în stare de veghe, în timp ce eram în camera special destinata acestui lucru din piramida aurie primita în dar cu ceva vreme în urmă. Am avut unele emoţii în prima zi deoarece mi se părea ciudat să mă aşez pe acea masa neobişnuită, având în vedere faptul ca eu nu am cunoscut niciun fel de intervenţie în planul fizic de când eram copil, iar atunci a fost vorba de o foarte simpla intervenţie chirurgicala. Participau trei fiinţe la aceste intervenţii. Doar o singură fiinţă părea a avea o formă umană, celelalte două erau energetice, una asemănătoare cu Ramo, dar fără să disting acele fulgere ce se desprindeau din nucleul luminos, iar alta părea a fi o formaţiune luminoasa-energetică; n-aş putea face o asemănare a ei cu ceva cunoscut de mine. Forma ei era tare interesanta şi se schimba într-una. Întotdeauna eram asistat de Ramo, iar acest lucru îmi dădea o stare de siguranţă, de calm şi chiar de voie buna. Cu toate că oricând puteam să ies din proprie voinţă din acea

camera şi să refuz orice intervenţie, şi chiar dacă ştiam-simţeam că nu mi se putea întâmpla nimic rău, aveam totuşi o stare sufletească aparte, o emoţie bizara. Am simţit că, înainte de a ieşi în planul astral, mi se conectau un fel de grefe energetice pe corpul eteric. Aceste grefe realizau o dublura parţială a circuitelor energetice principale, iar aceasta dublura se conecta apoi corpului astral care putea părăsi corpul fizic fără probleme. Mi s-a spus că acest corp eteric nu poate călători decât în condiţii excepţionale. Este nevoie de pătrunderea în corpul mental subconştient şi realizarea unei dubluri a corpului eteric de către matricea informaţională de bază, iar acest lucru nu poate fi realizat prin intervenţie externă, ci numai persoana în cauza poate face acest lucru. Doar unii dintre marii maeştri au putinţă de a realiza aceasta, altminteri deplasarea corpului eteric cu mai mulţi metri de corpul fizic poate duce la moartea subita prin ruperea suportului energetic. Intervenţia a început într-o „atmosfera” vesela, respectivele entităţi chiar încercau să mă menajeze, să-mi inducă o stare de relaxare şi de voie buna cât mai pregnanta. La începutul intervenţiei simţisem cum mai multe tipuri de energii mă învăluiau. Câteodată aveam impresia ca mă dilat, alteori parcă mi se solidifica trupul astral, în unele rânduri aveam o uşoară senzaţie de plutire, însoţită de o stare de lipsa de echilibru în spaţiu. După aceste energizari atipice urmau tot felul de manevre asupra părţii astrale a capului şi a coloanei vertebrale. Deasupra mea se afla un fel de cupola sferică stratificata, ca de cristal, ce părea ca monitorizează unele activităţi din sfera astral-cerebrala, în timp ce mi se spunea să fac anumite vizualizări mentale. Când se lucra asupra părţii astrale a capului, vedeam apărând prin straturile acelei cupole tot felul de suprafeţe curbate de diferite culori care se întrepătrundeau destul de des. Eram întrebat telepatic ce anume văd, cu ce asociez ceea ce văd, dacă sesizez anumite culori, sunete sau chiar alte simţuri, eram întrebat despre dinamica anumitor proiecţii mentale etc. De exemplu, la o intervenţie mi s-a spus să vizualizez câteva sfere mici de diferite culori care se deplasau aleator cu o viteza oarecare şi să transmit dispunerea lor spaţială la un moment dat. Ţin minte ca la început îmi era dificil, dar mai apoi îmi era foarte uşor să realizez asta. Reuşeam să disting chiar la viteze mai mari dinamica lor.

Cel mai greu mi s-a părut atunci când trebuia să calculez mental anumite înmulţiri sau să fac anumite construcţii geometrice tridimensionale formate din câteva zeci de mici segmente colorate sau când trebuia să socotesc un anumit

sir de numere până la mai multe mii. Am remarcat că acea cupola se umplea cu tot felul de culori şi curbe spaţiale, în special atunci când mi se cerea să fac asocieri cu forme fizice cunoscute din anumite construcţii care nu aveau o formă clara. Mi se spunea să completez eu, la nivel mental, cu alte forme acele construcţii pentru a realiza ceea ce mi se părea că ar putea reprezenta. Era ca un fel de puzzle tridimensional a căror forme iniţiale mai trebuiau aranjate de mine. Puteam face mai multe asocieri. Îmi era greu, foarte greu, abia atunci realizam cât de instabil îmi era planul mental pe nivelele mai subtile. Îmi veneau tot felul de imagini din realitate, gânduri de toate felurile. Eram nemulţumit că nu pot avea un grad mai mare de concentrare. Mi se spunea ca de multe ori ei erau cei care determinau astfel de interferente mentale pentru a vedea cum şi unde să acţioneze. Într-adevăr, simţisem în zilele următoare dureri de slaba intensitate în cele două zone ale capului, însă acestea nu erau supărătoare, ci destul de suportabile. Din păcate însă aveam o uşoară lipsa de control în ceea ce priveşte apetitul. De asemenea, metabolismul părea să fie şi el afectat deoarece aveam puseuri de transpiraţie fără a face un efort fizic şi fără a fi cald în jurul meu. Probabil ca aceste intervenţii necesitau din partea mea un consum energetic foarte mare, căci aveam o foame aproape continua. Am remarcat, de asemenea, faptul ca mă descurcam mult mai bine şi mai eficient în ceea ce priveşte munca de la serviciu. Cu toate acestea nu pot spune că am simţit o schimbare deosebită, spectaculoasa, în viaţa de toate zilele, după aceste intervenţii, cel puţin la nivel senzorial, însă Ramo m-a asigurat ca şi-au avut efectul scontat. Trebuiau făcute anumite curăţări şi apoi unele reglaje la nivelul unor fine circuite energetice ce făceau legătura dintre zone distincte ale mentalului conştient cu altele din supramental. Mi s-a mai adus la cunoştinţă ca s-au făcut şi unele mici implanturi ce vor avea un rol receptor, dar ca ele nu vor fi permanente; fiind de o foarte mare fineţe, nu rezistau prea mult timp sub asediul unor gânduri oscilatorii. Recunosc că nu am un foarte bun autocontrol mental şi ca în timpul unei zile pot trece la diverse stări psiho-mentale, la fel ca orice alt om, de altfel. La următoarele întâlniri avute cu Ramo în planul astral, mi s-a sugerat să practic un anume tip de meditaţie. Erau de fapt exerciţii de vizualizare, căci meditaţia înseamnă altceva. Trebuia să menţin cât mai mult timp o anumită imagine ce reprezenta un tip aparte de peisaj. Muntele, lacul limpede, pădurea, izvoarele cristaline, florile, iarba, cei câţiva norişori pe cerul senin, toate erau la superlativ de altfel

în acest peisaj. După ce am integrat bine peisajul în mentalul meu, era necesar să pătrund efectiv în el. Era un fel de vizualizare dinamica şi trebuia să simt totul în jurul meu. Era foarte important să „tin pasul” cu dispunerea mea la nivel tridimensional în timp ce mă plimbam prin acel peisaj, să simt căldura plăcută a razelor solare, adierea uşoară a vântului, mirosul florilor, susurul plăcut al izvoarelor, cântecul pasarelelor, izul inconfundabil al brazilor din pădure, gustul fructelor de pădure, practic trebuia să „simt” în acea vizualizare toate senzaţiile organice, desigur plăcute. Apoi am avut parte de o „întâlnire” cu o sferă mai specială. Trebuia să mă deschid cu totul acestei sfere. Simţeam cum emana o iubire deosebită. Ceea ce mi s-a părut interesant a fost ca simţeam „nuanţe” de afecţiune în funcţie de culorile pe care le emitea. Erau tare plăcute aceste „nuanţe” de afecţiune; într-un fel era nuanţa de afecţiune rosie, altfel era cea albastra, galbena sau verde, dar toate erau deosebit de plăcute. Apoi sfera emana un fel de forţă sau voinţă din care mă încărcam şi eu cât puteam. L-am întrebat pe Ramo dacă acea sferă era o fiinţă energetică sau o proiecţie, însă nu mi-a răspuns la aceasta întrebare. Toate aceste meditaţii sau vizualizări mă încărcau cu o energie deosebită, îmi dădeau o stare foarte plăcută care se pastra şi după revenirea în trupul terestru. Ramo mi-a spus că foarte curând voi relua întrevederile cu Zamolxe, fiind mai pregătit pentru a recepta ceea ce avea să-mi transmită. Legile Aşteptam nerăbdător reîntâlnirea cu Zamolxe, mai ales ca discuţia s-a întrerupt atunci când devenise mai interesanta. Într-adevăr, după intervenţiile avute, percepţia spaţiului astral devenise mai clară pentru mine, spre deosebire de percepţiile obişnuite din planul fizic, în care nu remarcasem niciun fel de schimbări deosebite. După etapele premergătoare, am ajuns în zona specială din interiorul Bucegilor, unde m-a întâmpinat inconfundabilul Zamolxe. Am remarcat imediat faptul ca aveam în zona mentalului imaginea peisajului din vizualizările anterioare, fără ca eu să mă fi gândit la asta.

— Acest peisaj şi nu numai, reprezintă un fel de antena mentală mai specială, îmi spuse Zamolxe. Îmi este mult mai uşor astfel să-ţi modulez vibraţiile din zona de graniţa a mentalului cu supramentalul. Trebuie să transmiţi anumite date, iar pentru acest lucru ai nevoie de o mai buna recepţie. Intervenţiile avute te vor ajuta în acest sens. Pe moment, am avut o stare de reticenţa referitor la ceea ce urma să-mi transmită. Am cunoscut multe astfel de transmisiuni în trecut, făcute prin intermediul altor persoane, în care se

aduceau la cunoştinţa anumite referiri, ca să nu le spun profeţii, ce nu s-au materializat şi chiar au speriat unele persoane care au luat cunoştinţă de ele. Nu sunt genul care ia în serios astfel de preziceri, deoarece ştiu foarte bine ca viitorul este dat de un cumul foarte mare de factori obiectivi şi subiectivi. Iar foarte mulţi factori sunt cât se poate de variabili. Auzisem de asemenea ca în planul astral sunt multe entităţi care se „distrează” cu cei care nu sunt pregătiţi pentru astfel de călătorii. Ştiam însă şi de faptul ca entităţile mai puţin evoluate nu sunt capabile să transmită şi emoţii plăcute sau sentimente dintre cele mai pure, aşa cum trăisem şi eu. Unele guri, mai rele sau mai bune, pot pune pe seama acestor sentimente anumite conexiuni sufleteşti ale persoanei în cauza, de aceea orice fel de transmisiune făcută din planul astral are nevoie de un anumit filtru. Cum de altfel mă şi aşteptam, Zamolxe mi-a simţit – intuit aceste gânduri.

— Fii liniştit din acest punct de vedere. Nu am de gând să-ţi transmit vreo profeţie. Ştiu că nu crezi în ele şi bine faci. Viitorul nu poate fi prevăzut chiar atât de simplu, cum pare la prima vedere. Complexitatea vieţii voastre din acest moment, coroborat cu schimbările vibraţionale din acest sistem solar, fac ca orice previziune să aibă un grad foarte mare de incertitudine. Şi nici nu aveţi nevoie de aşa ceva. Orice previziune sau profeţie vă ţine departe de voi înşivă. Voi aveţi nevoie de altceva. Voi aveţi nevoie de revenirea la voi înşivă. La acele legi simple ale vieţii pe care le-aţi uitat în tumultul vieţii de zi cu zi.

— Avem cunoştinţă despre aceste legi, am intervenit eu. Sunt cele zece porunci primite de Moise şi marea porunca a lui Ilisus:

„Iubiţi-vă unii pe alţii aşa cum v-am iubit eu pe voi”, care de altfel completează şi în acelaşi timp cuprinde toate celelalte legi date de Moise.

— Şi de ce nu le respectaţi?

— Majoritatea dintre noi respectam aceste legi simple ale vieţii, dar totuşi este greu. Vorba e vorba şi fapta e fapta. Parca ne-o ia fapta înainte. Toţi cei care fac vreo fapta mai puţin demna, realizează mai târziu ca în acel moment au fost parcă altcineva. Apoi le pare rău.

— Să nu mărturiseşti strâmb!

Să nu râvneşti la bunul aproapelui tau!

Aceste legi sunt încălcate zilnic de marea majoritate dintre voi. Ca să nu mai vorbesc de singura porunca a lui Ilisus.

— Este foarte greu de respectat porunca lui Ilisus. Fiecare vrea ca celălalt

să-i răspundă cu aceeaşi moneda. Ştiu ca Ilisus a spus că trebuie să-i iubim pe cei care ne fac rău, căci altfel ce fel de răsplata să avem din ceruri? Dar cum să iubeşti pe cineva când el îţi vrea răul? Cum să iubeşti pe cineva când NU SIMŢI că-l iubeşti? Mi se pare că toţi suntem prinşi în „oala” aceasta încă din start. Un fel de nou păcat adamic ce ne arunca în zona „neagra”. Cât priveşte minciuna… aici e cu adevărat o epidemie mondiala. Se pot justifica multe minciuni, mai mari sau mai mici, mai „vinovate” sau mai „nevinovate”.

— Nimic nu e greu când eşti tu însuţi. Totul e greu când te-ai îndepărtat de tine. Nimeni nu poate face rău altcuiva când este cu adevărat el însuşi. Voi NU SIMŢIŢI ca puteţi să-i iubiţi pe cei care nu va iubesc pentru ca voi reacţionaţi. A iubi înseamnă a acţiona. Acţiunea vine din sinele vostru, reacţiunea vine din pojghiţa egoului vostru. Cât priveşte „noul păcat adamic”, te sfătuiesc să nu foloseşti cuvinte mari. Deja ai emis o judecata de valoare fără să înţelegi bine situaţia. Cuvintele lui Zamolxe într-adevăr m-au cam „atins”. Nu e bine să emiţi judecaţi de valoare căci rişti să cazi tu însuţi în capcana lor. Dar de câte ori fiecare dintre noi nu ne-am propus ceva de genul:

„de acum înainte vom fi mai buni, mai drepţi, mai iubitori”? Şi totuşi… ceva nu merge. Parca am fi două persoane într-una singura. Atunci, în acele clipe avem cu toţii impresia ca aşa va fi, ca vom reuşi, dar mai apoi vedem ca reacţionam la fel. Zamolxe mi-a prins gândul de moment.

— Pentru ca v-aţi identificat cu propriile voastre creaţii, ţi-am mai spus. Ceea ce va propuneţi mulţi dintre voi, de a fi mai buni, mai iubitori, mai corecţi, nu le puteţi realiza deoarece le-aţi scos tot dintr-un context exterior. Acestea nu au venit din interior. Ele sunt strâns legate de exterior. Fiţi sinceri. Faceţi un efort de înţelegere şi veţi vedea desluşit acest lucru. Celor mai mulţi dintre voi le este frica să pătrundă în interior deoarece se tem. Se tem că nu vor găsi nimic, ca dincolo de ceea ce sunt ei în mecanismul social nu vor găsi nimic, iar acest lucru îi sperie. Exteriorul este zona în care creaţia prinde contur, este zona de materializare a creaţiilor mentale de tot felul.

— Cunosc teoria aceasta, e veche. Dar cei mai mulţi prefera lupta pentru o bună poziţie în mecanismul social, deoarece aceasta îţi oferă o protecţie, o siguranţă în jungla vieţii de zi cu zi. Omul este o fiinţă sociala, iar în mecanismul social sunt puse în evidenţa toate calităţile ce ne diferenţiază de regnul animal.

— Dar şi toate „calităţile” care va coboară mai jos de regnul animal:

făţărnicia, răzbunarea, minciuna, lăcomia. Însă nu este numai vina voastră. Cei mai mulţi dintre voi v-aţi trezit prinşi în aceasta vâltoare odată cu întruparea. Vi s-au dat câteva legi simple, care v-ar fi ajutat să navigaţi într-o oarecare libertate pe oceanul vieţii de pe această planetă, dar ele fie s-au pierdut cu timpul, fie au fost distorsionate, fie s-au scos dintr-un anumit context, fie au fost ascunse, fie nu s-au dat toate. Neavând un „manual” de navigare, omul s-a văzut nevoit să copieze exteriorul şi să se lase condus de instinctele primare deoarece aşa îi era mai simplu. Iar exteriorul arata ca o jungla într-adevăr, deoarece încă mai aveţi destul de multe caracteristici ale acestui regn inferior vouă, regnul animal. Mai aveţi până să vă numiţi cu adevărat OAMENI. Doar anumite condiţii exterioare mai dure l-au făcut pe om să gândească şi apoi să revină la el însuşi. Va credeţi foarte evoluaţi, dar nu este aşa. Tot ceea ce reprezintă mândria voastră tehnologica, este creaţia câtorva oameni. Îi puteţi trece pe o singură pagina de caiet. Toţi au fost ajutaţi din sferele superioare de manifestare. Puteţi crede sau nu acest lucru.

— Apropo de legi, scrierile vechilor istorici pomenesc de anumite legi, numite şi belaginele sau legile frumoase. Se spune că ţi-au fost revelate de către zeiţa Hestia. Legendele spun că ar fi fost fiica lui Cronos şi sora lui Zeus şi ca reprezenta protectoarea focului sacru. Care este adevărul referitor la ele?

— Legendele spun multe. Hestia nu este altcineva decât focul Geei, adică tot ce este viaţă pe acest pământ. În acele vremuri exista credinţa în zei. Toate forţele aşa-zis superioare omului şi cele necontrolabile de om erau atribuite zeilor şi plasate într-un cadru distinct. Astfel s-au construit toate religiile care au la baza forţele naturii şi de asemenea s-au construit toate formele de înlănţuire şi de manipulare. Mi-au lăsat un gust amar toate acele religii care atribuiau zeilor aceleaşi caracteristici negative ca ale omului, m-au scârbit nespus toate practicile lor, toate ritualurile sângeroase sau aberante prin care era propovăduita teama. Sunt două modalităţi de a supune omul:

Ori prin forţă fizica, forţă armata, ori exploatând necunoaşterea omului, nevoile lui, rătăcirea lui. Combinaţia lor duce la cele mai hidoase forme de organizare sociala. Legile frumoase sau legile bătrâne sunt pretutindeni în jurul vostru.

Eu n-am făcut altceva decât să le iau din natura. Te voi ajuta să le readuci la cunoştinţa omului. De la simplitatea lor vom pleca. Cei ce se vor întrupa în această zonă pentru a continua o măreaţă lucrare, dar şi cei care

sunt deja întrupaţi şi sunt parte a lucrării măreţe începute cu mult timp în urmă, le vor cunoaşte. Ele sunt făcute astfel încât să declanşeze anumite reacţii la nivel subconştient. Vor decodifica şi vor scoate la lumina anumite informaţii. Aceste legi pot fi de ajutor şi celorlalţi, care nu fac parte din programul atlant. Ele va pot ajuta să ieşiţi din angoasa în care va aflaţi fără a fi nevoie de acţiunea dura a legilor universale.

— Sunt gata să le primesc, am spus eu plin de nerăbdare. Zamolxe mi-a cerut să mă aşez din nou la marginea acelei mese de la capătul coridorului circular. Au apărut imediat cinci cilindrii mici, făcuţi parcă din aceleaşi material subtil de culoare albastru închis, cum părea a fi alcătuită şi sfera „şlefuită" de acum câteva zile, şi la un moment dat aceştia s-au „lipit" formând un singur cilindru care a pătruns în interiorul centrului meu energetic Ajna.

— Le vei scrie în stare de veghe. Să nu te nelinişteasckă faptul că vei simţi o uşoară presiune în zona capului. Nu trebuie să forţezi nimic. Lasă totul să vina de la sine. Aceste legi erau deja în zona subconştientului tau. Cilindrii energetici nu pot rezista foarte mult sub acţiunea oscilatorie a mentalului tau. De aceea trebuie să acţionezi repede. Ele fac legătura dintre subconştientul, conştientul şi supraconstientul tau. Acest triunghi trebuie să fie complet. Mai multe nu pot face, căci ar însemna să încalc mai multe legi universale şi nimeni nu este deasupra acestor legi. În timp ce le scrii, păstrează într-o zona a mentalului peisajul din exerciţiile de vizualizare. Am fost imediat preluat de Ramo şi adus în trupul fizic. Într-adevăr, pentru prima dată simţeam o senzaţie uşor apăsătoare în zona capului, mai exact în interior. Cu gesturi aproape mecanice am deschis calculatorul şi am început să scriu:

Dincolo de curgerea timpului şi de cugetarea zeilor, este Focul cel Viu şi Veşnic, din care vin toate şi prin care fiinţează toate cele ce sunt. Totul şi nimicul sunt suflarea Sa, golul şi plinul sunt mâinile Sale, mişcarea şi nemişcarea sunt picioarele Sale, nicăieri şi peste tot este mijlocul Sau, iar chipul Sau este lumina. Nimic nu este făptuit fără de lumină şi tot ce vine din lumina este viaţa şi ia făptura.

— Precum fulgerul aduce lumina, şi din lumina tunetul şi focul ce se revarsă, aşa este şi gândul omului, el trece în vorba omului şi apoi în fapta sa. Deci, ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumina şi un tunet. Lumina omului este gândul sau şi aceasta este averea să cea mai de preţ. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voinţa omului aprinde focul prin

care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul sau.

— Fii ca muntele cel semeţ şi ridica a ta lumina mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita ca aceiaşi paşi îi faci în vârful muntelui ca şi în josul său, acelaşi aer este sus, ca şi jos, la fel creste copacul în vârf de munte, ca şi în josul său, la fel luminează soarele piscul cel semeţ, ca şi pământul cel neted.

— Fii cumpătat ca pământul şi nu vei duce lipsa de nimic. Creanga prea plina de rod este mai repede frântă de vânt, sămânţa prea adâncă nu răzbate, iar prea multa apa îi stinge suflarea.

— Ia aminte la copacul cel falnic, cu cât este mai înalt cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ îşi trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să coborî mai mult, căci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii.

— Puterea omului începe cu vorba nerostita, ea este asemeni seminţei care încolţeşte, nici nu se vede când prinde suflare de viaţă. Lumina seminţei este cea care o ridica, pământul este cel ce-i da hrana, apa îi da vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

— Priveşte răul şi ia aminte la învăţătura sa. La început este doar un firicel de apa, dar creste tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare şi lucrurile aşa trebuiesc împlinite, prin firea lor. Asemenea este şi gândul cel bun şi drept rânduit, el îşi face loc printre pietre şi stânci, nu ţine seama de nimic, îşi urmează drumul şi nimic nu-i sta în cale. Apa cu apa se aduna, şi împreună puterea este şi mai mare.

— Ia seama de taina aceasta şi nu o uita:

acel firicel de apa ştie unde va ajunge, căci una este cu pământul şi toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârşit. Astfel să iei seama la gândul tau unde trebuie să ajungă şi vei vedea ca nimic nu poate opri drumul sau. Să-ţi fie gândul limpede până la sfârşit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mişcătoare asemeni apelor. Apa cu apa se întâlnesc, pământ cu pământ şi munte cu munte.

— Ia seama la gândul cel rău, fereşte-te de el ca de fulger, lasă-l să se duca precum a venit, căci te-ndeamna la lucruri nefireşti. Fereşte-te de vorbele deşarte şi de neadevăr, sunt ca pulberea câmpului ce-ţi acoperă ochii, ca plasa păianjenului pentru mintea şi sufletul tau. Ele te îndeamnă la trufie, înşelăciune, hoţie şi vărsare de sânge, iar roadele lor sunt ruşinea, neputinţa, sărăcia, boala, amărăciunea şi moartea.

— Nu judeca oamenii după greutatea lor, după puterea lor, după averea lor, după frumuseţea lor sau după râvna lor, căci şi unul şi altul a lăsat din ceva pentru a creste în altceva. Cel bogat este sărac în linişte, cel tare este slab pentru altul şi cel slab are tăria lui ascunsa. Cum firea lucrurilor este mişcătoare, asemeni este şi omul. Ce da valoare unei unelte, trebuinţă sau frumuseţea? Duce un om mai mult decât boul? E mai bogat vreunul ca pământul? Doar cunoaşterea şi înţelepciunea îl ridica pe om peste dobitoace. Şi degeaba ai cunoaşterea dacă ea nu este lămurita de vreme.

— Fierul roşit a fost rece şi se va raci iarăşi, vasul a fost pământ şi va fi iarăşi pământ, pământul ce-a fost sterp, acum este pământ roditor şi se va stârpi iarăşi peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristeţe şi liniştea în nelinişte. Fierul şi focul ajuta omul, dar îl şi vatămă. Şi aceeaşi râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neştiute şi nebătute de ceilalţi dinaintea lui. Tot râvna îl îndeamnă la strângerea de averi, la mărirea puterii şi la a se măsura cu alţii. Fereşte-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naşte, ea te va coborî mai jos de dobitoace, ea te va despărţi de fratele şi de vlăstarul tau.

— Neînţeleptul este mânat de râvnă, dar înţeleptul încalecă râvna. Neînţeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere şi la cădere, dar înţeleptul întotdeauna găseşte câştigul în pierdere şi înălţarea în cădere.

— Trufia răceşte iubirea inimii şi o face în duşmănie şi nu exista dobitoc mai josnic decât omul care nu mai are iubire în inima sa. Caci iubirea este cea dintâi putere şi chipul ei este lumina. Ia seama că nu cumva gândul tau să se împresoare cu trufia, căci mai jos de dobitoace vei ajunge.

— Gândul bun şi vorba înţeleaptă îţi poate potoli necazul, îţi poate răcori inima, dar nu te vindeca pentru ca omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferinţa este umbra trufiei.

— Nu îţi lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, argint sau aur, căci ele aşa cum vin, aşa pleacă. După orice zi vine şi noaptea, iar după iarna vine primăvara, căci aşa este rânduit şi aşa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc şi apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor ramane pururea şi aceasta are nenumărate şi nesfârşite ramuri, iar asemenea izvoarelor mintii şi sufletului tau, ele nu se arata la vedere. Caci o suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc – ierburi, copaci, dobitoace şi oameni – şi din aceeaşi vatra vin şi către aceeaşi vatra se întorc, şi vatra

aceasta este pururea.

— Precum copacul cel falnic creste lângă cel mic fără a-i face rău, aşa să fiţi între voi; cel mare să nu lovească pe cel mic şi nici să-i amărască sufletul, căci va avea datorie mare de dat, la fel ca şi hotul. Arunca un lemn pe rău şi mai multe vor veni din susul sau către tine. Adu-i mulţumire semenului tau, adu-i lumina pe chip şi în suflet, iar toate acestea le vei găsi mai târziu înflorite în inima ta.

— Nu lua cu siluire şi nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tau, căci cel ce priveşte prin ochii tai este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

— Nu grăbi nicio lucrare, căci trasul de ramuri loveşte înapoi. Fructul copt este uşor de luat, cel necopt este greu de luat şi gustul e neplăcut. Nu te grăbi deci să aduni ce este înainte de vreme, căci îţi va amari sufletul. Cum creste cadrul, aşa creste şi stinghia, şi cum creste roata, aşa creste şi spiţă.

— Ramai mereu în răcoarea sufletului tau, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seama că nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teama şi nu a locuit dintru început în inima ta; dacă nu creste prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înţelepciunii, iar cel trufaş se pune singur lângă dobitoace. Înţelepciunea este mai preţuita decât toate cele ce se văd cu ochii, ea este aurul mintii şi sufletului tau şi este rodul cunoaşterii udata de vreme.

— Nu-ţi amari sufletul când simţi durerea şi neputinţa, ci mai degrabă caută să te foloseşti de ele pentru îndreptare, căci în rod ai şi sămânţa. Nu se poate că o sămânţă buna să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boala, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna loveşte înapoi, răutatea şi neadevărul întotdeauna aduc neputinţa, trufia întotdeauna aduce suferinţa.

— Mergi la izvor când sufletul ţi-e aprins, scormoneşte în apa limpede şi aşteaptă până ce devine iarăşi curata. Aşa se va duce şi aprinderea sufletului tau precum tulburarea aceea.

— Ia bine seama la taina seminţei. Asemeni ei este gândul tau şi cum sămânţa nu se poate fără coaja, aşa este şi gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voinţa, iar fără voinţă, gândul se usucă şi nu foloseşte la nimic. Dar puterea este în răbdarea seminţei, iar voinţa şi răbdarea fac mlădiţa firava să răzbată prin pământul tare.

— În vremea lucrului tau înveseleşte-ţi inima la vederea lucrării tale înainte de terminarea ei, căci precum fructul îşi anunţa venirea cu o floare, tot aşa fapta omului este văzută de cel cu mintea şi simţirea limpede înainte de a fi terminata.

— Ia bine seama la cauza omului sărac, dar şi la cauza omului grabnic avut, căci niciuna, nici alta nu sunt fireşti. Omul sărac are multe gânduri deşarte şi le schimba de la o zi la alta, vorbeşte mult şi lenea i-a învelit braţele şi picioarele. Cel grabnic avut ori e hot şi înşelător, ori vede mai bine necazul altuia şi caută a-l amăgi, de acolo îşi trage grabnica avuţie.

— Fii blând şi răbdător cu cei de lângă tine, căci aşa cum te porţi tu cu ei, aşa se poarta şi alţii cu tine, căci simţirea lui este la fel cu simţirea ta, din aceeaşi suflare este şi simţirea lui, iar lumina ce vede prin ochii lui este din aceeaşi lumina cu cea care vede prin ochii tai.

— Unde este tăria omului, acolo îi este şi slăbiciunea, ceea ce-l ridica îl şi coboară; ramai în limpezimea mintii şi simţirii tale şi vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel uşor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ţi fie mintea şi simţirea, şi ia seama de toate acestea.

— Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniştea sa, stânca îi este numai învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lina. Ia-ţi puterea din răbdare şi din linişte şi folosestete de ea prin limpezimea gândului tau, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

— Lucrarea făcută din teama nu are viaţa lunga, iar tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ţine puţin. Aşa este şi cu tulburarea oamenilor; ea vine de-afară, dar este chemata de teama lor, însă teama vine prin necunoaştere, iar necunoaşterea prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie.

— Soarbe cunoaşterea de la cei cu barba alba şi nerosita de vin şi lasă vremea să o îmbrace cu înţelepciune. Nu privi la trupul lor slăbit şi gârbovit, căci toate acestea sunt plata lor pentru cunoaşterea lucrurilor şi creşterea înţelepciunii.

— Mulţumeşte pământului pentru toate cele ce-ţi oferă, mulţumeşte cerului pentru ploaia care îţi hrăneşte pământul, mulţumeşte soarelui pentru căldura şi lumina casei tale şi a pământului tau, mulţumeşte lunii pentru liniştea somnului tau, mulţumeşte stelelor ca veghează asupra somnului tau, mulţumeşte muntelui pentru poveţele şi fierul ce-l iei din el, mulţumeşte

pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulţumeşte izvorului pentru apa ce-o bei, mulţumeşte copacului pentru lucrările ce-ţi arata, mulţumeşte omului bun ce-ţi aduce bucurie şi zâmbet pe chip.

— Precum iarba buna creste cu iarba rea, aşa sunt şi oamenii, dar ţine seama ca purtarea lor cea rea este semănata şi crescuta din teama şi neputinte, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor şi nu căuta a-i îndrepta din vorbe şi mustrare, căci apăsarea pe rana nu o vindeca. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amara pântecului tau? Aşa este şi cu omul; de vei vrea să-l îndrepţi, adu-i pentru început gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeaşi roata venind. Cine vede mai bine?

— Doar cel înţelepţit poate vedea limpezimea şi liniştea din mintea şi sufletul celui tulburat, căci cel înţelepţit a fost odată la fel ca şi cel tulburat, iar roadele amare l-au făcut să tina seama de alcătuirea fiinţei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui şi acolo nu a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii şi iată ca roadele erau cu el, apoi a privit înlăuntrul sau şi iată ca roadele sale amare aveau rădăcini în mintea şi simţirea poftelor sale.

— Este o floare mai frumoasa ca cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarba mai presus de un altul? Fiecare are tăria, frumuseţea şi priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarba, de flori şi dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeaşi mana, dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este mana stângă mai buna ca dreapta? Altfel vede ochiul stâng de cel drept? Cele de sus îşi au rostul lor şi cele de jos îşi au rostul lor, cele mari îşi au rostul lor şi cele mici îşi au rostul lor, cele repezi îşi au rostul lor şi cele încete îşi au rostul lor, cele ce au fost şi-au avut rostul lor şi cele ce vin îşi vor avea rostul lor.

— Neputinţa vine după răutate şi neadevăr, căci ceea ce dai aceea primeşti, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama ca lumina sufletului tau şi al celui de lângă tine are aceeaşi vatra şi ramane fără umbra. Vezi ce tulbura necontenit izvoarele mintii şi sufletului aproapelui tau. Adu-i liniştea în suflet şi limpezimea în minte, iar bătrâneţile tale vor fi ca pomul copt, oasele şi tăria ta nu vor slabi şi te vei întoarce de unde ai venit, satul de căldură urmaşilor tai.

— Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tau şi întotdeauna va fi cineva deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tau să te uiţi cu iubire şi nu cu trufie, căci acolo îţi sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiţi cu privirea

de prunc şi fără teama.

— Cele tari, cele slabe şi cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea, iar toate acestea le găseşti în om şi toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afara şi să nu fie şi înăuntru. Ia seama la toate acestea când îţi apleci privirea înăuntrul tau şi vei găsi toată înţelepciunea zeilor ascunsa în nevăzutul fiinţei tale. Zeii au luat seama înaintea omului de aceasta înţelepciune şi asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu şi Veşnic.

— Ia aminte ca bătaia inimii, curgerea sângelui prin vine, vindecarea rănilor, frumuseţea ochilor şi minunăţia alcătuirii trupului sunt făcute prin puterea şi suflarea Focului cel Viu şi Veşnic care este în fiecare şi al cărui chip se arata în lumina. Dar nu uita ca trupul este doar o fărâmă din puţinul ce se vede... * Curăţenia trupului şi desfătarea să prin simţuri te pune doar puţin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridica, nicio duioasa atingere, niciun gust plăcut, nicio mireasma îmbătătoare şi nicio bucurie a ochilor. Caci unde este căldura apare şi frigul, unde este dulcele apare şi amarul, unde este plăcutul apare şi neplăcutul, unde este mireasma apare şi duhoarea, şi unde este ras pândeşte şi bocetul.

— Iată dar calea de început:

cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, hărnicia, mulţumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr şi de vorbele deşarte, ferirea de cearta şi de mânie, buna purtare între semeni. Dimineaţă să te trezeşti cu ele în minte, ziua să le porţi mereu cu tine, seara să le ai cu tine în somn, iar astfel, supărarea, lipsa, amărăciunea, neputinţa, boala şi răutatea altora nu se vor atinge de tine.

— Dincolo de acestea se afla iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia, iar ele ridica omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Viu şi Veşnic, iar prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te arunca mai jos de dobitoace. Doar prin ele primeşti adevărata cunoaştere şi înţelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăţie, rodnica şi trainica lucrare.

— Dar iată ca unde este iubirea poate apărea şi ura, unde este voinţa poate apărea şi delăsarea, unde este curajul poate apărea şi frica, unde este răbdarea poate apărea şi graba, iar unde este modestia poate apărea şi trufia. Caci mişcătoare sunt şi cele ce se văd şi cele ce nu se văd din fiinţa omului. Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se afla cel ce gândeşte şi

acesta este cel ce vede mişcarea în nemişcare, este cel care dincolo de toate aceste virtuţi se desfăta în cunoaşterea şi liniştea ce întrece orice bucurie, iar atenţia, echilibrul şi limpezimea sunt uneltele sale.

— Cel tulburat vede binele ca bine şi răul ca rău, este atras de una şi fuge de cealaltă, dar înţeleptul vede şi frumosul şi urâtul, simte şi frigul şi căldura, şi fineţea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gusta şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecata între ele. El vede desluşit ca firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urat se trage şi uratul din frumos, dulcele a fost amar la început şi se va face iarăşi amar, plăcutul se naşte din neplăcut şi neplăcutul din plăcut. Şi toate acestea luminează sufletul înţeleptului, pentru ca cele bune şi plăcute hrănesc şi bucura trupul şi simţurile sale, iar cele neplăcute hrănesc mintea şi înţelepciunea lui, căci prin ele vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii.

— Nu este uşoară cărarea zeilor, dar nu uita ca omul poate cuprinde în iubirea să mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridica mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care uneşte este mai mare decât puterea ce desparte.

— Lungul şi scurtul au acelaşi mijloc; cercul mic şi cercul mare, globul mic şi globul mare, pe acelaşi punct se sprijină; nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupa; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taina a firii; mare printre înţelepţi este cel ce o pricepe.

— Înţeleptul uneşte pe cel ce vede cu cel ce gândeşte, cel ce simte şi cel ce face, dar neînţeleptul îi desparte. Deschide-ţi bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte şi cel ce gândeşte sunt asemeni norilor care vin şi pleacă, dar cel ce vede prin ochii tai este veşnic şi lumina să este fără umbra. El este dincolo de viaţă şi moarte, dincolo de bine şi rău, dincolo de frumos şi urat, dincolo de curgerea timpului.

Aveam o senzaţie foarte stranie legata de ele. Parca erau dintotdeauna în mine, însă eram contrariat şi de faptul ca acestea au revenit la suprafaţă în acest mod. Asta într-o prima faza. Apoi, în foarte scurt timp s-a petrecut ceva… resimţit atât în interiorul meu cât şi în exterior. Parca aveam o anume greutate pe mine. Fără să vreau m-am dus imediat cu gândul la ceea ce este scris în Noul Testament:

„nu se poate să nu existe prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire”. Îmi treceau tot felul de gânduri prin minte. Oare ce drept am eu să readuc la lumina o cunoaştere veche? Dacă să aşternut vremea peste ea şi s-a lăsat prada uitării în negura istoriei, are oare cineva dreptul de a o aduce la suprafaţă prin alte metode decât cele cunoscute? De ce nu a rezistat vremii? întrebări la care nu găseam un răspuns. Mă simţeam atât de singur în acele momente... În câteva minute mi-au trecut prin minte cele câteva mii de ani de istorie cunoscuta. Atâtea civilizaţii, atâtea imperii, atâtea religii... Şi totuşi, omul a rămas la fel. Întotdeauna au primat interesele câtorva oameni, care s-au folosit chiar şi de ajutorul dat de unele fiinţe de lumina, pentru a domina, manipula şi exploata marea masa de oameni. Nimic din legile frumoase nu îndeamnă la aşa ceva. Ele sunt mereu noi, proaspete, de aceea erau numite şi frumoase. Peste tot în jurul nostru, măicuţa noastră Geea încearcă să arate drumul fiecăruia. Dar prea puţini dintre noi am ascultat-o. I-am jupuit pădurile, am străpuns-o şi i-am supt fără nesaţ sângele din interiorul ei, i-am murdărit izvoarele, i-am otrăvit atmosfera şi totuşi... încă ne iubeşte, încă ne arata la fiecare pas ce este pacea, armonia, bunăstarea. În goana noastră nebuna după himere am uitat de ea. Ba am uitat şi de noi înşine!

Le-am recitit de multe ori şi de fiecare data eram uimit de simplitatea lor. Mă hotărâsem să le fac cunoscute într-un fel sau altul. Cred din tot sufletul meu că nu pot aduce nimic rău. La urma urmei sunt doar cuvinte. Nimic spectaculos în ele. M-am simţit eliberat de o ciudata povara ce îmi apasă sufletul. Şi totuşi, dincolo de aceste cuvinte, se simte o chemare... o chemare din vremuri foarte, foarte îndepărtate. Într-adevăr, citirea cu sufletul a acestor legi mi-a deschis o conexiune vibraţională noua, plina de forţă şi prospeţime. La un moment dat, am simţit puternic vibraţia lui Ramo. Mă aşteptam să-l simt alături de mine în acele momente. În scurt timp am reintrat în piramidă. Aveam nevoie de vibraţia lui Ramo, avea un efect foarte liniştitor asupra mea.

— Trebuia să fii singur în acele momente, îmi spuse Ramo. Cândva vei înţelege de ce. Ştiu ca te gândeşti la efectele pe care le poate avea în subconştientul unora, la ce fel de informaţii se poate ajunge prin aceste legi simple. Nimic rău nu poate ieşi din ele, să fii liniştit din acest punct de vedere. Acum odihneşte-te, nu ai energia necesara pentru a te reîntâlni cu Zamolxe. A doua zi a fost pentru mine la fel ca oricare alta. Aceleaşi gânduri, aceiaşi oameni, aceleaşi mici probleme de serviciu. Toate frământările din ziua

precedenţa parcă nici nu le mai simţeam. Aşteptam însă cu nerăbdarea seara, când urma să mă reîntâlnesc cu Zamolxe. Mă simţeam însă puţin blocat, parcă mi se închisese corpul emoţional. Eram logic, dar emoţiile parcă mă părăsiseră. Seara a urmat reîntâlnirea cu Zamolxe. Am parcurs, ca de fiecare data, toţi paşii premergători şi iată-mă faţă în faţă cu el, în aceeaşi sala circulara.

— Bine ai revenit, îmi spuse Zamolxe. Sunt mulţumit de ceea ce ai transcris. Ai reuşit să fii destul de aproape. De aici vom pleca, de la aceste legi simple.

— Sincer, nu mă aşteptam să fie atât de multe, am spus. Am numărat 45.

— Erau mult mai multe, însă acum nu mai sunt importante decât cele pe care le-ai transcris. Ele privesc omul. Multe alte legi le-aţi redescoperit voi de-a lungul timpului, iar pentru cunoaşterea lor aţi plătit cu sânge, lacrimi şi sudoare.

— Cele ce mi-ai transmis, par mai degrabă învăţături, îndemnuri, sfaturi, decât legi. Legea are prin definiţie un caracter restrictiv.

— Sunt şi una şi alta. Vechii daci aveau multe legi nescrise care erau respectate cu stricteţe. Uitând de învăţăturile pe care le-am transmis cu aproape o mie de ani în urmă, dacii au fost nevoiţi să adopte o serie de legi dure pentru a face faţă vieţii. Nu era necesar să le spun să nu ucidă, să nu fure, să nu curvească, să nu minta, să nu poftească la bunurile celui de lângă el sau altele. Toate acestea le respectau aproape cu toţii, căci consecinţele erau foarte dure.

— Îmi poţi spune câteva dintre aceste legi nescrise adoptate de daci?

— Dacă cineva ucidea un semen de-al lui, se întrunea o adunare a bătrânilor şi se făcea lumina asupra condiţiilor în care s-a înfăptuit crima. Dacă realizau că a fost o crima premeditata, ucigaşul era forţat să muncească toată viaţa pentru familia celui ucis; dacă crima era înfăptuita la o furie de moment, i se luau pentru început toate bunurile şi erau date familiei celui ucis, apoi urmau două perioade de munca forţată, una de şapte ani pentru familia victimei şi alta de şapte ani pentru comunitate. Pentru o crima comisa asupra unei femei, asupra unui copil sau una comisa cu sadism, ucigaşul era închis într-o cuşcă şi lăsat să moara de sete şi foame, iar bunurile sale erau date familiei celui ucis. Pentru o hoţie măruntă, li se zdrobeau falangele de la degetul mic al mâinii stângi. Pentru o hoţie mai mare, li se cresta pielea frunţii cu o linie, două sau trei în funcţie de cât de mult au furat, apoi erau nevoiţi să

muncească forţat de trei ori valoarea furata, două pentru cel furat şi una pentru comunitate. Tâlharilor li se tăia o ureche şi erau alungaţi din comunitate. Dacă cineva era prins la femeia altui bărbat şi era ucis de acesta, ucigaşul muncea forţat cinci ani pentru comunitate şi dădea jumătate din bunuri copiilor celui ucis, iar dacă nu avea copii, rămânea doar cu munca pentru comunitate; femeia putea fi iertata, însemnată pe frunte sau alungata din comunitate. Cei care minţeau pentru a înşela oamenii sau care prin minciunile lor aduceau prejudicii comunităţii erau însemnaţi cu fierul roşu pe buza superioara.

— Dure aceste legi. Totuşi, insemnul făcut pentru o hoţie sau înşelăciune îi puteau marca pentru toată viaţa; presupun ca peste tot erau văzuţi ca un fel de paria.

— Dure şi vremurile. Nu uita ca în acele timpuri, acest teritoriu nu era unitar. Existau mai multe comunităţi independente şi din cauza faptului că cei care încălcau legea puteau foarte uşor să se facă nevăzuţi în alte comunităţi, s-au adoptat masuri pentru a fi recunoscuţi.

— Nici nu-i de mirare ca astfel au ajuns, nu numai cei mai viteji dintre traci, după cum spune Herodot, dar şi cei mai drepţi. Revin la legile-învăţături. Am o mulţime de întrebări legate de aceste legi. Am observat ca în ele sunt incluse şi legile universale, pe care noi le cunoaştem şi sub denumirea de legile kybalionului.

— Sunt multe legi universale acolo. Totul în jurul vostru este Lege. Îţi voi spune câte ceva despre fiecare în parte. Ştiu ca te frământa multe întrebări. Însă deocamdată vei lua o pauza. Ai nevoie de câteva zile bune de odihna. După care vom discuta despre om şi din ce este alcătuit el. Mai apoi vom lua seama despre fiecare lege în parte. Întâi trebuie făcută puţina ordine în interiorul omului pentru a pătrunde aceste legi. Ele trebuiesc „pătrunse” cu simţirea, nu citite. Altminteri nu sunt decât vorbe goale. Corpurile subtile Pauza mi-a prins bine într-adevăr deoarece simţisem o anumită stare de tensiune şi de oboseala datorită acestor transmisiuni. La următoarea întâlnire cu Ramo mi s-a adus la cunoştinţă ca trebuie să fac o munca de cercetare referitoare la corpurile subtile. Era necesara aceasta deoarece reuşeam astfel să creez baza informaţională bruta a următoarelor transmisiuni. Ştiam şi înainte câte ceva despre aceste corpuri subtile însă mi s-a spus că nu era îndeajuns. Mi s-a repetat ca transmisiunile nu pot fi realizate, cel puţin în cazul meu, decât prin

intermediul unor interventii-modulatii asupra unor vibraţii aflate la graniţa dintre mentalul conştient şi supramental. M-am conformat acestor cerinţe şi am descoperit ca exista o foarte bogata literatura referitor la aceste corpuri subtile.

Cele mai multe informaţii le-am găsit despre corpul energetic, deoarece de aici se pot face intervenţii curative asupra corpului fizic. De departe, se evidenţiază Asia în ceea ce priveşte descoperirile legate de corpul energetic. Asiaticii sunt cei care au pus bazele unor discipline ca presopunctura, acupunctura, medicina preventivă (ayurveda), yoga, qi-qong şi altele. Tot asiaticii au reuşit să pună în evidenţa şi existenţa altor corpuri subtile, cum ar fi corpul astral, corpul mental, corpul cauzal, corpul cosmic (buddhic) şi corpul divin (atmic).

Ele au fost ulterior preluate, analizate şi adaptate de către civilizaţia occidentală.

3. Corpul astral

Corpul astral mai este numit şi corpul emoţional deoarece este sediul senzaţiilor, emoţiilor şi sentimentelor. Este de asemenea zona de proiecţie a tuturor corpurilor subtile, de aceea este foarte animat şi volatil. Componenţa senzitiva – este pusa în evidenţa de către receptorii organici ai corpului fizic la interacţiunea cu mediul exterior (plăcere, durere, senzaţiile de rău şi de bine, foame, sete, saţietate, echilibru, poziţie, gravitaţie) şi de cele 5 simţuri primare cunoscute:

a) olfactiv – este simţul cel mai puţin dezvoltat (atenuat) dintre toate deoarece, spre deosebire de regnul animal care are nevoie de un simţ olfactiv dezvoltat, omul depinde în mai mica măsură de acesta.

Practic, simţul olfactiv are un etalon simplu: plăcut-neplăcut, slab-puternic (înţepător), diverse arome.

B) gustativ – este un simţ puţin mai dezvoltat deoarece reprezintă interacţiunea cu mediul la nivel de hrana. Aici avem cele patru gusturi de bază – dulce, sărat, acru, amar şi cele atipice: alcalin, acid, metalic, picant, aromat (fructe, legume, plante, mirodenii diverse).

C) tactil – este ceva mai dezvoltat decât celelalte şi se poate spune că omul depinde în mai mare măsură de acest simţ. Aici senzaţiile devin ceva mai

puternice (cald-rece, fin-aspru, tandru-dur, moale-tare, elastic-rigid, uscat-umed).

D) auditiv – este un simţ mult mai dezvoltat decât celelalte deoarece sunetele pot forma construcţii extrem de complexe prin secvenţe de continuitate-pauză-tonalitate-intensitate-simultaneitate; omul depinde în foarte mare măsură de acest simţ, atât pentru interacţiunea cu ceilalţi (limbaj), cât şi ca forma de expresie a unor trăiri interioare (muzica).

Este simţul prin care putem avea o legătură (alături de cel vizual) cu planurile superioare de manifestare.

E) vizual – este cel mai dezvoltat simţ, cuprinde pe lângă recepţia frecventelor cromatice cunoscute (roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet) şi forme abstracte de manifestare şi comunicare complexa (limbaj, simboluri, tridimensionalitate, diverse geometrii etc.).

Prin acest simţ nu numai că avem o reprezentare asupra mediului exterior, dar putem exprima codificat şi cele mai înalte trăiri interioare (pictura, sculptura, grafica, cinematografie).

Componenţa emoţională – este pusă în evidenţă de acele atitudini şi trăiri interioare care au o durată mai scurtă şi reprezintă reacţia conştientului faţă de mediul exterior sau faţă de situaţiile interpersonale. Toate emoţiile au la baza un substrat informaţional format în urma experienţei de viaţă. Personalitatea unui individ este formată din multiple structuri informaţionale prin care acel individ relaţionează cu sine, cu mediul exterior, cu alte persoane, dar şi cu anumite idei, opinii, concepte. Aceste structuri informaţionale reprezintă amprenta experienţei de viaţă în structura psihică şi mentală a unui individ în funcţie de capacităţile şi gradele lui de percepţie. Astfel, o anumită realitate este diferit percepută de la individ la individ (prin judecăţile proprii de valoare); prin urmare, informaţiile despre realitate sunt percepute prin filtrul acestor structuri. Corpul emoţional este strâns legat de corpul mental (informaţional) încât se poate spune că avem de-a face cu o complexa structura psiho-informaţională dinamica ce formează personalitatea. În realitate, informaţia este cea care circula prima şi determină ulterior reacţia emoţională, deşi timpul dintre factorul declanşator (informaţia) şi emoţie este uneori foarte scurt. Se poate face, de exemplu, asemănarea dintre informaţie şi emoţie cu un întrerupător şi un corp de încălzit, căci emoţia este în fapt tot o energie sau, mai corect spus, vibraţie. Emoţiile se pot împărţi în:

a) emoţii pozitive:

bucurie, încântare, entuziasm, siguranţă, stima, mulţumire, exaltare, atracţie, afecţiune etc.

B) emoţii imparţiale: mirarea, curiozitatea etc.

C) emoţii negative: tristeţe, frica, mâhnire, furie, invidie, disperare, dezamăgire, vinovăţie, regret, ruşine, gelozie etc. Componenta sentimentală – este formată din acele trăiri interioare care au o durata mare şi un impact mai puternic în viaţa omului. La fel şi aici, sentimentele se pot împărţi în:

a) sentimente pozitive: iubire, fericire, împlinire, credinţa, speranţa.

B) sentimente negative: ura, teama, resemnare, deznădejde. Toate aceste senzaţii, emoţii şi sentimente se pot manifesta pe scările de intensitate slab-puternic, mic-mare, astfel că, în funcţie de fiecare situaţie în parte, un individ poate experimenta diferite intensităţi ale senzaţiilor, emoţiilor sau sentimentelor. De asemenea, în funcţie de personalitatea fiecăruia şi de experienţa de viaţă, în urma aceloraşi factori declanşatori, un individ poate experimenta diferit ca intensitate o anumită senzaţie, emoţie sau sentiment, faţă de alt individ.

4. Corpul mental

Corpul mental mai este numit şi corp informaţional, iar cu ajutorul lui fiinţă umană percepe realitatea, pe sine şi pe ceilalţi prin intermediul informaţiei. Informaţia este stocată, prelucrată, analizată, schimbată şi folosită la toate nivelele fiinţei umane.

Prin urmare, acest corp poate fi împărţit în:

Corpul mental subconştient – este de o complexitate extraordinară, atât în ceea ce priveşte cantitatea de informaţie, cât şi în ceea ce priveşte diversitatea. În cadrul acestui corp sunt toate schemele informaţionale ale proceselor energetice şi biofizice, precum şi informaţiile suport pentru toate componentele emoţionale. Toate procesele biochimice, construcţia şi funcţionarea fiecărui corp, atât individual cât şi în grup, sunt comandate de corpul mental subconştient. Aici se afla matricea informaţională de bază a corpului fizic, dispunând de schema informaţională a fiecărei componente în parte, începând de la cea mai simpla componenţa celulara până la cel mai complex organ. Toate procesele, începând de la recepţia mediului exterior

până la procesele de regenerare celulara, sunt comandate de către acest corp. Ca volum de informaţie, se poate spune că toate informaţiile cunoscute de către ştiinţa actuală în toate domeniile nu acoperă nici a milionimea parte din imensa cantitate de informaţie ce sta la baza funcţionarii fiinţei umane. Aici se afla „setată” şi durata de viaţa a fiecărei celule în parte, dar şi a corpului fizic. Tot în cadrul corpului mental subconştient sunt şi informaţiile tuturor întrupărilor anterioare. Matricea informaţională are o dispunere holografică şi cuprinde atât corpul fizic, cât şi cel energetic. Toate elementele sale componente sunt conectate la învelişul spiritului divin, acest înveliş fiind de fapt un fel de computer reglator a cărui complexitate este greu de intuit în stadiul actual al dezvoltării mentale a celor mai mulţi oameni. Corpul mental semiconştient – este alcătuit din structuri informaţionale care acţionează automat şi care s-au desprins de planul mental conştient datorită fixării prin repetiţie (automatisme, deprinderi, obişnuinţe, reflexe) şi acceptare. Este de asemenea sediul montajelor de dinamică psiho-mentală, dar şi sediul blocajelor mentale. Aceste blocaje mentale sunt formate din anumite module informaţionale compacte care se manifestă ca nişte entităţi de sine stătătoare şi limitează gradul de mişcare şi de libertate al individului. Blocajele mentale se prezintă ca un fel de structuri informaţionale de forţă care au în aparenţă, datorită fixaţiei, o mai mare putere de acţiune decât planul de forţă al conştientului. Blocajele mentale sunt formate de-a lungul vieţii unui individ prin intermediul experienţelor mai puţin plăcute, raţionamentelor precare despre diverse situaţii, percepţiei eronate sau limitate. Ele sunt dispuse de-a lungul fiecărui plan dinamic de manifestare, acţionând atât în ceea ce priveşte relaţia cu sine, cu ceilalţi şi cu mediul exterior, cât şi în relaţia cu diverse idei, concepte, tradiţii, structuri, mentalităţi. Pe de altă parte, montajele de dinamică psiho-mentală sunt reprezentate de elementele cu substrat defensiv, etic, religios, formate cel mai adesea în copilărie şi sunt de două feluri. Pe de-o parte sunt cele care determină dinamica psiho-mentală între anumite limite ce implica siguranţa fizica şi normele de conduită acceptate de societate, iar pe de altă parte sunt cele care acţionează ca nişte motoare de dinamică mentală, cum ar fi nevoia de a munci, de a se integra social, nevoia de informaţie etc.

Corpul mental inconştient – este zona reziduală a mentalului conştient în care se desfăşoară procesele psiho-informaţionale întrerupte, refulate. În această zonă, spre deosebire de corpul mental semiconştient, procesele psiho-

informaţionale nu sunt compacte, închise, ci formează structuri deschise. În cazul blocajelor mentale, informaţia este cea care formează blocajul psiho-mental; în schimb, în zona inconştientului, energia emoţională şi impulsul instinctual sunt cele care formează şi declanşează procesele inconştientului. Inconştientul continua aceste procese întrerupte şi refulate, încercând să modeleze posibilităţile de asociere a emoţiei cu fel de fel de construcţii informaţionale, ieşind astfel la suprafaţă, adică în zona mentalului conştient, pentru a se reintegra proceselor conştiente.

Aceste construcţii au diferite şanse de manifestare (consumare); astfel, dacă pulsiunea poate fi pusa în manifestare fără a intra în conflict cu exteriorul sau anumite montaje psiho-mentale puternice (concepte spirituale, etice etc.), ea va dispărea. Dacă nu se va putea manifesta, atunci acea pulsiune va fi iarăşi refulata în zona inconştientului. De fiecare data, acea pulsiune va lua alte faţete, se va desfăşura şi mai ales va creste în mod oscilatoriu, deoarece informaţia este cea schimbata, iar emoţia (vibraţia, trăirea) va ramane şi va fi chiar alimentata indirect, astfel că energia emoţională şi impulsul instinctual va putea fi destul de greu de urmărit. Dacă acele energii nu pot fi conştientizate şi mai ales depăşite, consumate, ele pot declanşa evidente manifestări de dezechilibru cum ar fi nevrozele sau chiar boli psihice mai grave.

Corpul mental conştient – este zona de conştientă prin care omul percepe realitatea, pe sine şi pe ceilalţi, prin intermediul organelor de simţ, al substratului informaţional al emoţiilor şi sentimentelor şi prin care, totodată, relaţionează cu acestea prin intermediul intelectului. Putem împărţi acest mental conştient în:

a) corpul mental conştient inferior (pasiv) – este reprezentat de totalitatea informaţiilor acumulate de către un individ de-a lungul vieţii sale, începând de la primele amintiri ale copilăriei, informaţiile acumulate la şcoală, din diverse experienţe, loc de munca, cultura generala, călătorii, preocupări, studii etc., deci toate informaţiile la care are acces prin intermediul memoriei proprii. Tot aici intra şi informaţiile suport pentru componentele emoţionale diverse. Avem deci memorie vizuală, auditiva, olfactiva, tactila, gustativa, memorie emoţională, dar şi memorie procesuala, aceasta fiind memoria formată din mai multe componente interconectate.

B) corpul mental conştient superior (activ) – este reprezentat de capacitatea de interpretare, analiza, sinteza, prelucrare, organizare şi

perfecţionare a informaţiilor de care dispune un individ. Aceasta zona a mentalului deserveşte corpul cauzal (componenţa a corpului spiritual) în formele primare de manifestare, de aceea este deseori confundat cu acesta. În această zonă se manifesta gândirea şi imaginaţia. Gândirea presupune transpunerea diferitelor structuri informaţionale perceptibile senzorial sau abstract într-o schema informaţională dinamica specifică şi implica deducţia, inducţia, construcţia, simplificarea, generalizarea, abstractizarea etc., conform unor modele structurale preluate sau originale. Imaginaţia este procesul prin care imaginile sunt ataşate ideilor, necesitaţilor, conceptelor etc. Imaginaţia poate fi de natura statica sau dinamica, poate transcende planul spaţio-temporal. Este în primul rând un proces de creaţie care poate cuprinde toată zona de percepţie a omului şi poate modela la nivel abstract o realitate virtuala ce poate fi apropiata sau depărtată de realitatea obiectivă. Corpul mental supraconstient – este zona subtilă a mentalului de unde ne vin inspiraţiile, intuiţiile. Este şi zona de acces către planurile superioare de manifestare. Este, de asemenea, zona de unde se pot accesa informaţiile din memoria universala, numita de înţelepţii orientali akasha universala. Acest corp lucrează cu modele informaţionale reprezentate simbolic prin diverse geometrii, atât bidimensionale, tridimensionale, cât şi multidimensionale, care stau la baza formarii universului şi a dinamicii sale. Accesul în această zonă a mentalului se face doar în condiţiile unei discipline riguroase a mentalului conştient şi a deschiderii faţă de lumile spirituale. Acest lucru presupune, implicit, cel puţin eliminarea manifestării egoului, în formele sale primare.

5. Corpul spiritual

Este corpul subtil care se află la baza tuturor proceselor de dinamica psiho-mentală, de transformare şi de evoluţie ale fiinţei umane. A. Dinamica fiinţei umane – Planul prin care se desfăşoară dinamica psiho-mentală a fiinţei umane se mai numeşte şi plan cauzal. Planul cauzal are ca sferă de influenţa toate planurile inferioare lui, adică planul material, emoţional şi mental. Putem vorbi de un plan cauzal inferior şi un plan cauzal superior. În planul cauzal inferior, dorinţă este factorul declanşator al dinamicii de manifestare. Dorinţa se formează ca structura informaţie-voinţă în corpul cauzal, dar se manifesta în zona astralului inferior (senzaţii, emoţii) şi are un câmp de acţiune limitat în

planul mental conştient. Dorinţa nu se poate manifesta decât în raport cu planul exterior, fără a-l transcende, şi este în zona de manifestare a egoului. Dorinţa are scopul de a declanşa vibraţiile astralului inferior şi astfel omul va căuta satisfacţia vieţii sale în senzaţii (confort, mâncare, sexualitate, plăceri legate de simţul auditiv şi vizual – spectacole, concerte, manifestări cultural-sportive etc.) şi emoţii (bucurii, mulţumiri, manifestări ale mândriei, ale personalităţii etc.).

Planul cauzal inferior este unul foarte important chiar dacă la prima vedere pare a se situa la partea cea mai de jos a dinamicii spirituale, deoarece în acest stadiu al manifestării dorinţei se pun în mişcare virtuţile de bază (iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia) în stadiul lor incipient. Aceste virtuţi reprezintă instrumentele prin care fiinţa umană îşi duce la îndeplinire dorinţele mai mari sau mai mici, dar trebuie spus că aceste virtuţi pot lua diverse forme în funcţie de scopul propus. Astfel:

— Iubirea se transpune în atracţie, afecţiune, compasiune, bunătate; – voinţa în perseverenta, hotărâre, consecventa; – curajul în implicare, participare, îndrăzneala, înfruntare, vitejie; – răbdarea în permisivitate, toleranta, acceptare, rezistenţa (în sensul de a trece peste obstacole).

Modestia este o virtute care se pune în evidenţa şi străluceşte odată cu transcenderea egoului şi este ca o carte de vizita în ceea ce priveşte evoluţia unei persoane. Cu cât o persoană evoluează mai mult din punct de vedere spiritual, cu atât mai mult este pusa în evidenţa (străluceşte) modestia. Dincolo de aparente, modestia are o extraordinar de mare putere, este ca o cheie ce deschide nenumărate porţi.

Cea mai orgolioasa minte se deschide în faţa modestiei (ego-ul nu vrea decât să se evidenţieze).

Smerenia, respectul (forme ale modestiei) converg până la urma în tăcere, iar tăcerea este ca un stâlp de susţinere al modestiei. Nu degeaba se spune că tăcerea e de aur!

În planul cauzal superior, factorul declanşator al dinamicii de manifestare a omului este aspiraţia, iar planul de manifestare este în interior. Aspiraţia declanşează vibraţii în zona superioara a corpului astral, în zona sentimentalului înalt (împlinire, credinţa, fericire).

În acelaşi timp se activează, se dezvolta şi se perfecţionează şi zona mentalului conştient superior, adică interpretarea, analiza, sinteza, prelucrarea,

perfecţionarea şi organizarea informaţiei, corpul cauzal superior preluând apoi partea sintetica a informaţiei, formând direcţii sau curente psiho-informaţionale de forţă. Acestea desemnează un sens de direcţie (spre perfecţiune, spre nemurire, spre unirea cu divinul, expansiunea conştiinţei în absolut) şi nu un scop (ca în cazul dorinţei).

Religiile, ideologiile reprezintă partea de mijloc sau de tranziţie dintre dorinţe şi astfel de curente psiho-informaţionale de forţă. Trebuie făcută clar distincţia dintre dorinţă şi aspiraţie, căci este oarecum impropriu să spunem ca avem dorinţa de unire cu absolutul sau dorinţa de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. În fond nu este important termenul, cuvântul în sine, cât zona de cuprindere în câmpul psiho-informaţional. De asemenea, este bine să se ştie ca aspiraţia presupune transcenderea dorinţei şi nu negarea sa. De aceea, este normal ca omul să cunoască dorinţa, manifestările sale şi toate vibraţiile ce ţin de aceasta. Practic, transcenderea dorinţei se face după saturarea astralului inferior de vibraţiile specifice. Unele persoane neaga dorinţa, o reprimă şi acest lucru poate duce la o falsă aspiraţie, căci ea vine din frustrare. Sunt totuşi persoane care simt aspiraţia foarte de timpuriu şi la o primă vedere pare să se vadă că au avut o viaţă lipsita de plăcerile astralului inferior, dar asta nu înseamnă ca fiinţa să nu a fost saturata (practic plictisita) de acestea în alte existente. Se poate depista foarte uşor o astfel de persoana, este vesela, zâmbitoare, este foarte echilibrata emoţional, adică nu manifesta agresivitate în exprimarea ideilor, a opiniilor sau a punctului sau de vedere, nu are tendinţe extremiste, este foarte cumpătata în ceea ce priveşte alimentaţia, nu face excese şi mai ales nu se intoxica, este eliberata de tot felul de ataşamente, asculta mai mult decât vorbeşte.

Pe de altă parte, o persoană care prezintă o falsa ascensiune spirituală este o persoană care nu a reuşit să-şi transceanda astralul inferior şi datorită frustrării (eşecuri, complexe etc.) alege o cale de ascensiune, dar aceasta nu vine din manifestarea emoţionalului înalt (din cele mai pure sentimente), ci este mai mult o alegere intelectuală, informaţională, şi aceasta mai mult din dorinţa de a fi diferit de ceilalţi. Aceasta este o foarte puternică narcoza a egoului şi persoana în cauza alimentează inconştient aceasta narcoza tocmai din acele frustrări ce nu au fost rezolvate anterior. O astfel de persoana îşi construieşte un ideal sau se foloseşte de un ideal existent (religie, ideologie), cosmetizându-l doar pe baza a ceea ce crede el că este „spiritual” şi va face

totul pentru asi exprima aceasta „noua” idee sau falsa aspiraţie. Pusa în faţa unor dispute de idei, aceasta persoana devine agresiva la un moment dat, respinge orice fel de alternative, îşi ia o aura de seriozitate grava, este foarte egoista, foarte materialista, se foloseşte de frustrările celorlalţi adepţi, acoliţi, care au mai puţin curaj în manifestare decât el. Unei astfel de persoane nu îi place să asculte problemele celorlalţi, nu este flexibila, caută publicitatea în toate felurile şi mai ales caută să exprime ideea ca fără ea ceilalţi sunt pierduţi, că este farul de care ei au nevoie. O grupare condusa de un astfel de „exponent divin” nu poate menţine în jurul sau decât persoane care au aceleaşi frustrări şi de obicei adepţii vor avea în final un foarte dur contact cu realitatea (îşi pierd bruma de personalitate pe care o aveau, agoniseala, locul de munca, prietenii, chiar familia şi, cel mai grav, îşi pierd orientarea în viaţă).

Istoria este plina de astfel de indivizi ce şi-au arogat drepturi „divine” şi nu de puţine ori s-au implicat în acţiuni violente extreme, atrăgându-i şi pe alţii. Fiecare mare religie are astfel de „reprezentanţi divini”, iar acţiunile lor violente sunt nenumărate în filele istoriei. Nu trebuiesc neglijaţi nici acei „guru” ai timpurilor moderne, care prin acţiunile şi convingerile lor aberante au atras multe alte persoane pentru a comite delicte grave sau sinucideri colective. B. Transformarea fiinţei umane – este procesul din planul de manifestare în care se realizează trecerea de la un stadiu de conştientă la altul, desigur superior. Aceasta presupune implicit şi modificarea gradului de percepţie şi a sistemului de valori. Se poate înţelege ca exista mai multe etape evolutive şi fiecare etapa evolutivă presupune parcurgerea unei etape de transformare. Trebuie remarcat că aceasta tranziţie de la o etapă evolutivă la alta este mai puţin pusa în evidenta, dar asta nu înseamnă că nu este la fel de importanta ca şi evoluţia însăşi. Transformarea apare atunci când un vechi sistem de credinţe şi de valori nu mai găseşte rezonanta în conştiinţa fiinţei umane. Apare astfel un punct mort al dinamicii de manifestare, căci motivaţia este pusa sub semnul întrebării. Este punctul de inflexiune în care are loc evoluţia (saltul) sau involuţia (regresia).

Mulţi confunda aceasta transformare cu îndeplinirea unei anumite dorinţe, mai mari sau mai mici (un anumit titlu ştiinţific, acceptarea într-o oarecare organizaţie, rezultate deosebite etc.), însă aceasta nu reprezintă nici pe departe o transformare a fiinţei, ci mai degrabă fructul unui efort al dorinţei. Transformarea întotdeauna are loc în interior şi priveşte percepţia de ansamblu

(holistic) a respectivei fiinţe, atât asupra ei înşişi cât şi asupra exteriorului. Să luam, de exemplu, actualul sistem de valori, cel mai răspândit pe această planetă, şi anume, sistemul de credinţe bazat pe aspectul materialist, în care dinamica unui individ urmăreşte acumularea (de bani, posesiuni, putere, funcţii etc.) şi desfătarea în senzaţii şi emoţii. Desigur, doctrina materialista implica un sistem de valori în care iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia sunt puse la loc fruntaş, dar percepţia este cu totul alta şi ea este făcută prin prisma egoului. Iar ego-ul nu se poate descurca decât într-un sistem antagonist (bine-rău, urât-frumos, puternic-slab etc.) şi, implicit, presupune lupta. Apar astfel blocaje puternice, atât la nivel mental cât şi la nivel emoţional şi energetic. Pentru cei mai mulţi teama reprezintă principalul factor declanşator de manifestare, iar de aici o întreagă suită de conflicte, suferinţe, decepţii.

De cele mai multe ori, omul intră în aceasta lupta, iar atunci când iese şifonat (la început de fiecare dată iese şifonat), se resemnează şi caută să-şi găsească un loc în mecanismul mai mult sau mai puţin complicat întocmit de cei care au avut o viziune ceva mai amplă a societăţii, adică va fi un bun slujbaş într-un oarecare domeniu. Asta într-un caz cât de cât mai „fericit”. Ei bine, la nivel de individ această situaţie se poate perpetua la nesfârşit, deoarece posibilităţile de jonglare cu sistemul dualist şi cu vibraţiile astralului inferior sunt practic nelimitate. Dar legile universale sunt atotputernice şi mai ales imparţiale, astfel legea ritmului impunându-se în cele din urmă atât la nivel de individ cât şi la nivel social. Aceasta lege obliga schimbarea; nu trebuie privită această lege ca o sabie a lui Damocles, ci mai degrabă ca o necesitate de înnoire, de împrospătare. Datorită nivelului de conştienţă mai redus (percepţie limitată şi antagonistă), construcţiile mentale adoptate în zona mentalului semiconştient sunt cele care guvernează practic omul de rând, în cele mai multe din situaţiile cu care se confruntă zi de zi. Ele se mai numesc şi blocaje mentale deoarece limitează nu numai câmpul de percepţie al realităţii (interioare şi exterioare), ci şi manifestarea. Dacă individul nu manifestă dinamica mentală impusă de legea ritmului, riscă să fie forţat să facă acest lucru de anumite împrejurări nu tocmai plăcute, cum ar fi pierderea unei posesiuni, a locului de muncă, a unei relaţii, a funcţiei, probleme de sănătate etc., determinându-l astfel să-şi revizuiască sistemul de valori, de percepţie a realităţii şi forţându-l să devină mai activ în zona planului mental conştient superior. Transformarea de conştienţă ce urmează să aibă loc vizează practic

transcenderea dualităţii bine-rău, iar această transcendere va avea loc pe toate planurile cunoscute. Planul mental conştient superior este primul vizat, căci este cel mai apt pentru a transcende dualitatea. Deja unele dintre creaţiile planului mental conştient superior au transcens dualitatea la nivel teoretic, astfel că binele şi răul sunt văzute complementar şi mai ales integrate în cadrul altui proces mai complex în desfăşurare. Este cazul ştiinţelor exacte şi în curând va fi şi cazul psihologiei. Răul nu va constitui în viitor un motiv de dispută, de teamă, de reacţii grosiere, ci va fi perceput ca un impuls pentru schimbare, modificare, adaptare şi, cel mai important, va fi că răul respectiv nu va fi perceput decât ca o alta faţetă a binelui. Aceste cuvinte sunt destul de greu de înţeles pentru o persoană prinsă în mrejele dualităţii din aceste vremuri tulburi, dar situaţia chiar aşa se prezintă. Pentru început, pentru a se ajunge la o astfel de percepţie este nevoie în mod obligatoriu de o mai bună disciplină mentală, iar asta presupune implicit lucrul cu planul mental conştient superior şi realizarea unui cât de cât autocontrol mental. Deci este vorba de a lucra cu informaţia la nivel dinamic; prin urmare, nu cantitatea de informaţie va fi cea care va conta, ci calitatea şi diversitatea ei. Aşadar interpretarea, analiza, sinteza, prelucrarea, organizarea şi implementarea informaţiei reprezintă adevărata muncă în transformarea omului. Optimizarea şi aplicarea informaţiei este deci primul pas în acest proces tranzitoriu de transcendere. Astfel limpezit acest proces informaţional al tranziţiei, se poate lucra cu instrumentele sferei spirituale, cu iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia, într-o mult mai mare măsură şi cuprindere decât în sistemul dualist al dinamicii, iar manifestările astralului inferior (bucurii, mulţumiri) vor fi din ce în ce mai elevate. De asemenea, deschiderea spre artă, în tot ansamblul ei, va fi din ce în ce mai mare şi va reprezenta principala preocupare a timpului liber.

C. Evoluţia fiinţei umane – este procesul prin care fiinţa umană se dezvolta în tot ansamblul ei. Este vorba de o dezvoltare pe toate planurile de manifestare: fizic, energetic, emoţional, mental, cauzal, prin prisma unui grad de conştientă.

Exista desigur evoluţie şi în planul dual (antagonist) de percepţie, dar aceasta evoluţie este particulară şi nu integrală, adică o persoană poate evolua conform unor parametri ai respectivului sistem dual. Aceşti parametri sunt dispuşi liniar şi dinamica este de la minus la plus, adică de la slab la puternic,

de la puţin la mult etc., şi întotdeauna legea ritmului se impune conform planului dual, adică există riscul mersului înapoi, al căderii, căci şi legea polarităţii intervine. De fapt nicio lege universala nu stă deoparte în niciun proces. Riscul este mai mare sau mai mic şi aici teama este cea care determină acest grad de risc. Vom expune mai târziu mecanismele prin care teama impregnează dinamica şi evoluţia în planul dual al manifestării. Din punct de vedere fizic, evoluţia în sistemul dual al manifestării nu se face integral, nu se are în vedere întreg ansamblul, ci doar părţile. Astfel, şi medicina este împărţită pe domenii (cardiologie, ortopedie, neurologie, endocrinologie etc.) deoarece consideră, în mod eronat, că părţile (organele, sistemul osos, circulator, digestiv, hormonal etc.) sunt tratabile separat şi asta din cauza faptului că nu este recunoscut (palpabil) corpul eteric, energetic, care de fapt susţine întregul corp fizic. Medicina clasică afirmă că energeticul este condiţionat de fizic şi că este o chestiune de biochimie. S-a mers chiar şi mai departe, afirmându-se că şi corpul astral (emoţional) şi mental sunt tot o chestiune de biochimie şi că biochimia ar fi cauza manifestărilor emoţionale sau mentale, iar mecanismul ar fi declanşat de anumiţi factori de mediu (necesitate, adaptare, conservare etc.) coroborat cu „materia superior organizată”. Ori cauza precede efectul în orice sistem – şi s-au făcut demonstraţii în acest sens chiar de către reprezentanţii acestei discipline, unde s-a observat clar că de fapt emoţia este cea care determină schimbări la nivel biochimic şi nu invers, gândul determină aceste schimbări şi nu invers. Ca şi cum maşina ar conduce omul şi nu invers!

Ei au dreptate până la un anumit punct şi aici este vorba de unele „setări” din corpul mental subconştient care determină o anumită dinamică a regnului animal. Aceste setări sunt date de codul genetic, dar sunt şi adaptate conform experienţei, evoluţiei regnului respectiv. Omul depinde într-adevăr de aceste „setări” până la un anumit punct, dar fiind un regn superior şi-a dezvoltat (pus în evidenţă) şi alte corpuri subtile, astfel că poate manevra energii din ce în ce mai elevate, care de fapt determină şi condiţionează-decondiţionează în cele din urmă acest corp fizic. Inerţia determinata de diversele tradiţii culinare (prin exacerbarea simţurilor gustativ şi olfactiv) cauzează disfuncţionalităţi în mecanismul corpului fizic şi energetic datorită incompatibilităţii şi astfel apar dereglări grave care, în cele din urmă, afectează şi corpul fizic. În aceste circumstanţe apar diversele boli la nivelul corpului fizic

şi cu aceasta ocazie se alimentează şi greoiul mecanism al medicinii clasice, cu toate formele sale aberante conexe. Medicina şi alimentaţia denaturată (ce reprezintă peste 90 din mecanismul sistemului alimentar) au ajuns să depindă una de cealaltă şi chiar dacă se ştie bine acest lucru, puţini se încumetă măcar să prezinte situaţia. În acest angrenaj sunt implicaţi zeci de milioane de oameni şi sume de ordinul miilor de miliarde de dolari. Dar lenea şi indiferenţa fac că acest mecanism greoi să perpetueze, iar cei care sunt în joc să închidă ochii. În viitorul apropiat (sub 100 de ani), peste două treimi din acest angrenaj imens va dispărea. Nu se poate vorbi de o evoluţie în sens fizic decât în puţine cazuri, căci „evoluţia” la acest nivel este de fapt o încercare de continuă reparare, pe de-o parte, iar pe de altă parte este vorba de-o altă exacerbare, cea a spectaculosului şi a egoului. Este vorba de anumite discipline sportive în care corpul fizic este de-a dreptul torturat pentru a obţine nu ştiu ce distincţie sau premiu. Totuşi, în general vorbind, sportul este un mult mai bun mijloc de eliberare a energiilor joase decât conflictele, iar unele discipline sportive pun în evidenţă atât inteligenţa, abilităţile mentale, cât şi armonia întregului. Pentru dezvoltarea şi menţinerea în armonie a corpului fizic pot fi folosite atât metodele orientale (hatha-yoga, qi-gong, arte marţiale etc.), cât şi cele occidentale (gimnastica, fitness, dans etc.), în funcţie de înclinaţiile şi preferinţele fiecăruia. Alimentaţia este principalul factor de apariţie a diverselor boli fizice, de aceea este necesară revenirea treptată la o alimentaţie preponderent naturală (adică netratată termic).

Se găsesc publicate numeroase lucrări referitoare la aceasta, în care este dezbătută problema alimentaţiei sănătoase. Pentru început se poate merge pe varianta 50 alimentaţie „normală” şi 50 alimentaţie naturală. Ulterior, după ce se vor observa schimbările benefice, se poate reduce procentul alimentaţiei tradiţionale, însă este nevoie de un avans pe toate planurile de manifestare, altminteri apar diverse tensiuni care în cele din urmă vor determină revenirea la alimentarea tradiţională. Medicina preventivă este cea care trebuie promovată şi dezvoltată şi mai ales trebuie privită din punct de vedere holistic, deci prin prisma tuturor corpurilor.

Prin urmare, nu vorbim aici doar de revenirea la o alimentaţie corectă şi de eliminarea sedentarismului, ci şi de aspectul energetic, emoţional şi mental. Deci se va ţine cont de aspectul energopsiho-informaţional. Deja sunt primele semne încurajatoare în acest sens. Din punct de vedere energetic, omul

prezintă numeroase forme de manifestare. Fiecare corp dispune de un sistem energetic propriu şi toate sunt interconectate. Despre sistemul energetic al corpului fizic se cunosc destul de multe lucruri în momentul de faţă şi rezultatele sunt mai mult decât pozitive în ceea ce priveşte aplicabilitatea acestor cunoştinţe. Nu vorbim numai de energia eliberata prin alimentaţie (energia vitala în cazul alimentelor naturale), ci şi de energia corpului eteric, prin centrii energetici (chakre) şi meridianele energetice aferente, precum şi energia pranică primita prin respiraţie. Trebuie cunoscut ca reţeaua energetică este mult mai complexa decât pare la prima vedere. Centrii energetici principali şi secundari, traseele (meridiane) energetice principale şi secundare alimentează de fapt o mult mai vasta şi fina reţea energetică. Aceasta reţea transporta energia modulata pentru fiecare organ şi componenţa organica în parte, până la nivel de celula. De asemenea, într-un fel este modulata energia în timpul zilei şi altfel în timpul nopţii. Aceasta vasta reţea fina este afectata pe timpul zilei atât de efortul fizic, cât şi de efortul psiho-mental, de aceea seara corpul fizic resimte acut oboseala şi numai somnul poate reface aceasta complexa plasa energetică. Fluxurile energetice mai puternice, rezultate din munca fizica şi în special din activitatea psiho-mentală, afectează deci aceasta fina reţea (prin obturare, rupere).

Chiar dacă se lucrează bioenergetic asupra unei persoane obosite, aceasta reţea fina nu se poate reface decât în mica măsură, deoarece este nevoie de conectarea la complexa matrice informaţională a corpului fizic (unica pentru fiecare persoana), care este situata în corpul mental subconştient, singura care poate reface uriaşă şi complexa reconfigurare a reţelei. Şi accesul la aceasta matrice-hologramа nu poate avea loc decât dacă sunt suspendate barierele normale, adică planul mental conştient şi cel semiconştient, deci într-o stare de relaxare psiho-mentală avansata, adică prin somn. Anumite metode de meditaţie şi de relaxare pot reface aceasta reţea dar numai pentru o perioadă limitată de timp. De aceea este foarte important să se tina seama de programul necesar de somn, dar şi de pregătirea de dinaintea somnului.

Prin urmare, se are în vedere eliberarea de orice fel de tensiuni psiho-mentale înaintea somnului, altminteri aceste tensiuni continua să genereze perturbări energetice chiar şi în timpul somnului, iar la trezire se constata ca oboseala este prezentă. În unele cazuri mai grave se poate constata ca oboseala este chiar mai accentuata decât înaintea somnului. Din punct de

vedere emoţional, omul dispune de o foarte mare varietate de manifestări vibraţionale; de fapt acest corp emoţional este tot un sistem energetic, însă mult mai elevat. Iar orice sistem superior guvernează sistemul imediat inferior lui, astfel că putem asocia energiile corpului astral cu emoţiile şi sentimentele, iar acestea influenţează direct sistemul energetic al corpului fizic.

Prin urmare, este necesara o mai buna punere în lumina a acestor tipuri de energii. S-a observat de-a lungul timpului ca buna dispoziţie, bucuria, satisfacţia, sunt în relaţie directă cu sănătatea şi vitalitatea, aşadar este necesar să se tina cont de aceste energii subtile ale corpului astral care sunt de o mare importanta. Chiar dacă unii folosesc o alimentaţie mult mai sănătoasă (preponderent naturală) şi diverse tehnici pentru un surplus de aport energetic, puteţi întâlni printre ei şi persoane care au anumite disfuncţionalităţi la nivel energetic şi pot dezvolta chiar şi boli fizice. Pare paradoxal la prima vedere, dar din punct de vedere emoţional lucrurile nu stau tocmai aşa. Ego-ul determină la aceste persoane o manifestare aparte, prin care ei îşi etalează atât aşa-zisa superioritate faţă de ceilalţi, cât şi anumite mecanisme la nivel mental prin care se autoizolează. Aceştia au forţat propria lor transformare şi astfel nu şi-au transcens felul lor anterior de a fi. Tensiunile psiho-mentale nu au fost eliminate, ci doar mascate, astfel că ele continua să genereze perturbări pe planul inferior de manifestare, deci pe cel eteric (bioenergetic), şi implicit aceste dezechilibre se pot manifesta până în corpul fizic. Emoţiile şi sentimentele pot determină generarea unor câmpuri energetice impresionante, dar aceste energii pot fi benefice pentru om sau pot fi dăunătoare, în funcţie de tipul emoţiilor. Este de la sine înţeles ca emoţiile pozitive generează câmpuri benefice, iar cele negative generează câmpuri dăunătoare sau aşa-zis malefice. Aceasta maleficitate nu trebuie înţeleasă ca fiind ceva venind din nu ştiu ce cotloane ale iadului; pur şi simplu, ele sunt energii al căror substrat informaţional nu rezonează cu cele mai subtile aspecte ale fiinţei, cu sensul real al devenirii fiinţei. Este aceeaşi chestiune de percepţie care determină gradul de conştientă. Dacă se analizează puţin mecanismul de generare al emoţiilor şi sentimentelor, se poate observa ca marea majoritate a emoţiilor oscilante sunt generate de manifestarea dinamica a dualităţii, acest du-te – vin-o al diverselor stări:

rau-bun, slab-tare, puţin-mult, frumos-urat etc., iar acest lucru implica automat şi substratul informaţional. De fapt, putem vorbi aici de o dualitate

informaţie-emoţie, la fel cum se vorbeşte de unda electromagnetica şi, pentru înţelegere, trebuie făcută lumina (alta dualitate:

unda-corpuscul).

Am stabilit înainte ca la acest nivel emoţia este efect şi informaţia este cauza; prin urmare, situaţia nu se poate schimba decât la nivel de informaţie, iar acest aspect implica un minim de efort mental din partea omului.

De cele mai multe ori emoţiile negative sunt generate prin mecanismele blocajelor mentale şi mai ales prin efectul gravitaţional al egoului. Am mai evidenţiat faptul ca aceste blocaje mentale sunt structuri informaţionale compacte care acţionează automat şi care s-au desprins de planul mental conştient datorită fixării prin repetiţie (automatisme, deprinderi, obişnuinţe, reflexe) şi acceptare. Se poate spune că ele funcţionează aparent independent, prezentându-se ca un fel de circuite informaţionale de forţă. Blocajele mentale sunt deci fie adoptate, fie implementate prin repetare. Aceste structuri informaţionale de forţa continua să existe şi să acţioneze atâta vreme cât câmpul de forţă al conştientului, determinat de gradul general de percepţie, este mai mic decât ele. Fără o anume educaţie în acest sens, aceste structuri de forţa continua să existe până când omul este forţat de diverse împrejurări să-şi ridice gradul de conştientă în aşa fel încât să-şi mărească unghiul de percepţie referitor la ele şi apoi să înţeleagă mecanismul lor de perpetuare. Vom lua câteva exemple foarte simple. Copiii au un corp mental conştient mai puţin dezvoltat decât adulţii, astfel că ei sunt mult mai sensibili faţă de unele „provocări”, de asemenea sunt mai dispuşi diverselor manipulări. Gradul lor de percepţie este mult mai mic decât al adulţilor. Astfel, situaţiile sunt foarte repede tranşate în bine sau rău, în urat sau frumos etc., practic destul de greu găseşti loc de acceptare, derogare, înţelegere.

Prin urmare, o călătorie la stomatolog poate declanşa emoţii negative foarte violente în copil deoarece percepe informaţia doar la un nivel grosier, adică stomatologia reprezintă pentru el doar nişte obiecte de tortura fizica. Mai târziu, odată cu creşterea gradului de cunoaştere, implicit şi de percepţie, va sparge acest blocaj mental din copilărie, căci va înţelege prin educaţie, prin dezvoltarea simţului estetic, experienţa chiar, că este benefic şi chiar obligatoriu să ai cavitatea bucala sănătoasă. Astfel, el va trece rapid sau gradual peste acel blocaj din copilărie şi va merge apoi chiar bucuros la stomatolog, ştiind că va scăpa de fapt de unele probleme, în ciuda unor

eventuale dureri trecătoare. Este vorba în acest exemplu doar de gradul de percepţie, ceea ce implica în primul rând informaţia. Să luam un alt exemplu, de data aceasta vizând adulţii şi având ca obiect blocajul mental adoptat. Marea majoritatea a oamenilor au diverse frici faţă de diverse specii din regnul animal. De exemplu frica de şerpi poate genera emoţii foarte puternice doar la simpla vedere a acestora şi asta din cauza faptului că sunt asociaţi informaţional cu aspectul, veninul, colţii, chiar moartea. Astfel, blocajul mental este deja creat şi acceptat fără probleme. Dacă un grup de persoane face o excursie pe munte şi cineva aduce în discuţie probabilitatea de a întâlni aceasta specie, emoţia negativă este degajata înainte chiar ca întâlnirea să aibă loc faţă în faţă. Dacă se vor interesa, vor afla că de fapt, prin însăşi deplasarea lor, adică prin vibraţiile paşilor, care sunt percepute de organele de simţ ale şarpelui de la o distanţă apreciabila, vor determină reptila să plece din calea lor, iar dacă nu are timp, din cauza vitezei omului, atunci va sta liniştită până ce va trece pericolul (instinctul îi spune că este vorba de pericol), astfel că nicidecum nu va ataca omul decât în cazuri excepţionale, când este agresata sau se intervine brutal în habitatul ei. Oricum, teama ancestrala faţă de aceasta specie este nejustificata şi doar lipsa de informaţie determină perpetuarea unor blocaje mentale generatoare de emoţii negative (un alt caz similar este cel al lupului, deşi nu a fost semnalat niciun caz în care omul să fi fost atacat de vreun lup, exceptând situaţiile de turbare).

Genul acesta de blocaje banale sunt întâlnite cu sutele sau chiar cu miile în mintea unui individ oarecare, şi vorbim aici doar de cele mai simple blocaje mentale. Întotdeauna teama este în strânsă legătură cu lipsa de informaţie, iar în cazurile de blocaje mentale ceva mai complexe, chiar cu nefolosirea corpului mental conştient superior (lene mentală, ignoranţa), ceea ce duce la rigiditate mentală. Astfel, unui eşec i se va vedea întotdeauna doar partea negativă de către persoana prinsa în acest angrenaj şi ea va suferi în funcţie de cât de mare îi este ego-ul. Dincolo însă de sistemul dual, victoria are eşecul ei şi eşecul are victoria sa, cu toate că la prima vedere victoria are „gustul” plăcut, iar pierderea are un „gust” neplăcut. Este deci o chestiune de cum se prezintă problema în mintea omului, adică de percepţie. Odată demarata aceasta analiza a unui eventual eşec, chestiunea cea mai importanta este recunoaşterea personala a ei. Întotdeauna cel care percepe eşecul are vina primordiala, indiferent de cât de lung este lanţul cauzal şi indiferent de cât de

multe persoane sunt implicate. Recunoaşterea este extrem de importanta deoarece numai aşa se deschid spre observaţie (apar la lumina) cauzele, altminteri nu va fi posibil, iar eventualele aşa-zis cauze descoperite nu vor fi decât efecte ceva mai subtile ale cauzelor adevărate. Deci, dacă nu se ia în considerare recunoaşterea, responsabilitatea eşecului, adevăratele cauze vor menţine câmpul de forţă al blocajului mental deasupra câmpului de forţă al conştientului. Transcenderea unei astfel de situaţii se poate face folosind în primul rând corpul mental conştient superior, adică problema este supusa observaţiei, analizei, sintezei, corespondentei cu alte situaţii de acelaşi gen, folosindu-se deci atât metoda deducţiei, cât şi cea a inducţiei. Rezolvând aspectul informaţional al unui eşec, el nu mai are cum să fie repetat deoarece conştientul a depăşit blocajul mental, iar emoţionalul nu mai resimte niciun fel de tensiune vis-à-vis de aceasta problema. Este important să fie înţeles ca nicio problemă de natura personala nu poate fi rezolvată prin diverse soluţii venite din afara. Majoritatea problemelor cu care oamenii se confrunta (cele legate de bani, problemele sentimentale, problemele sociale etc.) nu pot fi rezolvate decât în caz particular şi aceasta nu o poate face nimeni din afara, ci numai persoana însăşi, în primul rând prin asumarea responsabilităţii. Astfel, chiar dacă societatea este dezvoltată din punct de vedere economic, oamenii vor continua să sufere vis-à-vis de aceasta problema a banilor. De asemenea, chiar dacă singurătatea sau problemele de cuplu sunt aspecte foarte des întâlnite, acestea continua, chiar mai acut, cu toate că mijloacele de comunicare sunt diverse şi la îndemână în aproape orice moment. Şi toate acestea se petrec deoarece aceste aspecte sunt privite prin filtrul egoului şi al temerilor diverse. Ego-ul nu reprezintă altceva decât ataşamentul conştientului de acele construcţii psihomentale care au la baza aspectele animalice ale instinctelor de supravieţuire, adaptare, conservare, în combinaţie cu formele primare de manifestare ale individualităţii (egoism, lăcomie, aroganta, infatuare etc.).

Astfel banii ţin de supravieţuire, conservarea de partea sentimentală, iar adaptarea de aspectul social al omului. Chiar dacă aceste probleme sunt rezolvate în forma primara, sfera lor de influenţă se extinde şi asupra celorlalte activităţi conexe, iar liantul de legătură este teama. Se poate spune că teama se află la baza tuturor emoţiilor şi sentimentelor negative. Ea s-a evidenţiat şi apoi diversificat prin instinctul de supravieţuire din momentul în care omul s-a identificat pe sine ca fiind limitat şi mai ales izolat în ceea ce priveşte planul de

manifestare. Cu cât lipsa de informaţie este mai mare, cu atât mai mult creste percepţia temerilor de orice fel. Teama este principalul factor de frana în dinamica şi evoluţia omului şi ea se desfăşoară sub multiple faţete; poate lua forma nesiguranţei, îngrijorării, pericolului, agitaţiei, suspiciunii etc. Astfel omul este mereu pus în situaţia de a-şi proteja poziţia, de a lupta pentru a obţine ceea ce are nevoie sau pentru mai mult. Teama determină prin angrenajul sau mental, în zona informaţională, o arie mica de manifestare a conştientului, mai exact izolează, limitează gradul de libertate şi de acţiune al omului, căci blocajele mentale care au ca substrat teama, sub diversele ei manifestări, sunt deosebit de puternice. Toate aceste manifestări emoţionale negative pot fi depăşite, dar nu prin negarea lor, nu fugind de ele, căci nu vor dispărea, ba dimpotrivă, vor lua alte forme mai greu de depistat. Ele pot fi depăşite în primul rând prin acceptare şi apoi prin transcenderea substratului informaţional, adică înţelegând de la cap la coadă mecanismul prin care ego-ul îşi pune amprenta asupra informaţiei din spatele emoţiei. Un minim de efort mental este necesar, altminteri degeaba va impuneţi, de exemplu, într-un moment de luciditate, să nu va mai enervaţi, pentru ca acel moment de luciditate oferă doar un mic aport de energie subtilă conştientului, dar acest lucru doar pentru o scurtă perioadă de timp. Intenţia este desigur absolut necesară, dar nu şi suficientă. Aşa cum s-a depus o munca pentru fixarea şi perpetuarea unui blocaj mental, la fel este necesara o munca pentru a elimina acel blocaj mental (cu toate că acest efort nu este necesar să fie mare).

Este foarte important ca fiecare să ştie în ce poziţie se afla în raport cu fiecare corp în parte, căci numai aşa situaţia per ansamblu poate fi controlata. Ceea ce nu se cunoaşte nu poate fi controlat, nu uitaţi asta!

Din punct de vedere mental, omul prezintă o structura destul de complexa. Nu vom discuta despre uriaşa cantitate de informaţie din corpul mental subconştient, care se afla la baza funcţionării corpului fizic, ci doar de structurile informaţionale perceptibile la nivel conştient. Dezvoltarea corpului mental conştient presupune parcurgerea mai multor etape. Într-o primă etapă, omul acumulează într-un mod selectiv informaţiile, memoria păstrând pe de-o parte doar acele informaţii ce rezonează cu primele structuri de bază ale personalităţii, iar pe de altă parte, informaţiile ce sunt în rezonanta cu structura corpului spiritual format în vieţile anterioare, acest corp fiind păstrat. Primele structuri de bază ale personalităţii sunt formate din mecanisme

psihoinformaţionale având cel mai puternic substrat senzorial, apoi sunt cele preluate din jurul său, de la familie, societate. Aceste structuri psiho-informaţionale sunt la început strâns legate de necesităţile de bază, adică de hrana, habitat, afecţiune, apoi intervine şi relaţia cu mediul exterior. Familia oferă primele concepte de relaţionare cu exteriorul prin exemplul pe care îl dau, adică prin educaţie. Este perioada în care corpul mental conştient inferior (memoria) se afla la o capacitate foarte mare, iar corpul mental conştient superior (determinat de capacitatea de interpretare, analiza, sinteza, organizare, perfecţionare) abia începe să se dezvolte, astfel că personalitatea este preponderent pasiva şi axata mai mult pe ego-centrism. Informaţiile care se păstrează cel mai bine în această perioadă sunt exclusiv cele care au componenta emoţională aferentă mai puternică, indiferent de emoţie. Sunt păstrate aşadar atât informaţiile care au legătură cu diversele emoţii pozitive cât şi informaţiile care au legătură cu emoţiile mai puţin plăcute. Se formează astfel judecăţile de valoare ale copilului, iar pe baza emoţiilor resimţite se conturează structura de bază a personalităţii primare. Este o perioadă extrem de importantă în viaţa omului căci aceste prime structuri psiho-informaţionale ale personalităţii abia formate se prezintă ca nişte vectori informaţionali de forţă, un fel de motoare ale dinamicii de manifestare, iar ele se pot perpetua toată viaţa. Importanţa lor este foarte mare datorită faptului că aceşti vectori de forţă se ataşează de direcţiile informaţionale de forţa reprezentate de conceptele spirituale, ideologii, adică de formele ce transcend condiţia umană limitată şi chiar moartea. Se poate spune că până la vârsta maturităţii conştientul individului este condiţionat de emoţie, ceea ce presupune o dinamică mai mult instinctuală decât raţională, efectul gravitaţional al egoului fiind extrem de puternic. Tocmai de aceea în această perioadă libertatea este foarte mult îngrădită (scoală, program limitat de stat afara la joaca, mici pedepse, lipsa banilor) pentru a se depăşi viziunea pur subiectivă a realităţii şi a se contura primele componente ale unei viziuni obiective. Componentele obiective ale personalităţii individului sunt formate în jurul conceptelor de valoare, morala, spiritualitate, idealuri. Aici intervine acţiunea corpului spiritual (prin componenţa cauzală) astfel că individul mai puţin evoluat prin întrupările anterioare percepe aceste componente obiective ca fiind impuse, adică va percepe exteriorul ca fiind restrictiv în dezvoltarea corpului sau spiritual (implicit şi al personalităţii).

Pe de altă parte, cei care au o zestre spirituală mai buna percep aceste componente obiective ca fiind complementare componentelor subiective. Se poate spune că în această etapă, prin structura de bază a personalităţii sale, omul prezintă o atitudine reactiva faţă de orice fel de relaţionare cu exteriorul.

Prin atitudine individul îşi exercita convingerile proprii conform moştenirii, cunoştinţelor dobândite şi îndeosebi experienţei sale. Aceasta atitudine poate lua diverse forme în funcţie de tipul de personalitate. În a doua etapa, omul acumulează informaţii care au legătură cu dinamica de ansamblu a fiinţei sale. În această etapă omul are deja conturate structurile informaţionale de dinamica, atât în ceea ce priveşte propria persoana, cât şi structurile informaţionale de dinamica sociala, desigur la nivelul sau de percepţie. Este perioada în care omul caută să-şi exprime individualitatea, dar şi integrarea să în mecanismul social. Astfel, el experimentează multe situaţii în care observa cum virtuţile spirituale de bază (iubirea, voinţa, curajul, răbdarea) conturează structurile psiho-informaţionale ale personalităţii. În această perioadă are loc dezvoltarea corpului mental conştient superior, iar primele elemente ce intra în acţiune sunt observarea, interpretarea şi analiza, în funcţie de nivelul de percepţie al fiecăruia. Toate acestea sunt făcute prin prisma structurilor psihoinformaţionale ale personalităţii. Acum se evidenţiază mult mai clar şi atitudinile omului faţă de diversele situaţii întâlnite. Pas cu pas, se dezvolta şi capacitatea de organizare, prelucrare, îmbunătăţire şi sinteza a informaţiilor acumulate. În această zonă de manifestare a dinamicii mentale în care se lucrează cu partea superioara a mentalului conştient omul poate recunoaşte dimensiunile structurii personalităţii sale. Este proba de maturitate prin care observa şi mai ales îşi recunoaşte poziţia corecta în raport cu exteriorul, pentru ca vede în mod desluşit cum şi cât din virtuţile de bază (iubire, voinţa, curaj, răbdare, modestie) se regăsesc în structurile sale de personalitate. Este o altă perioadă extrem de importantă din viaţa omului deoarece este ca o zonă de graniţă prin care se poate merge înainte sau se poate merge înapoi. Alte componente mentale, cum ar fi inteligenţa, perspicacitatea sau imaginaţia, nu sunt atât de importante acum ca virtuţile de bază amintite. Dacă structurile psiho-informaţionale ale personalităţii nu sunt bine structurate, delimitate, recunoscute şi integrate mentalului conştient, atunci individul va da înapoi, adică va regresa. Acesta, regresul, poate fi mai mic sau mai mare căci va depinde de o serie de factori (familie, societate,

anturaj, religie etc.).

Va căuta în acest caz doar satisfacerea nevoilor de bază, adică acele nevoi de siguranţă materială şi afectivă. În multe cazuri, atunci când componenţa subiectivă a personalităţii este foarte puternic conturată (un ego foarte mare), omul poate dezvolta tendinţe de îngrădire, izolare faţă de direcţiile informaţionale de forţă (concepte spirituale, idealuri).

Această izolare determină în cele din urmă pervertirea virtuţilor de bază. Astfel, iubirea este înlocuită cu sexualitatea, voinţa cu încăpăţânarea şi ambiţiile deşarte, curajul cu obrăznicia şi tupeul, răbdarea cu panda, urmărirea diverselor oportunităţi, modestia şi umilinţă cu slugărnicia şi complexele de inferioritate. În a treia etapa are loc modelarea structurilor psiho-informaţionale ale personalităţii. În această etapă, omul este capabil de a privi lucrurile atât din punct de vedere subiectiv cât şi din punct de vedere obiectiv, fără a determină un conflict. Este etapa în care este iniţiată autocunoaşterea la nivele mai profunde, ceea ce presupune o mai mare desfăşurare a mentalului în detrimentul emoţionalului. Acum se pun foarte mult în evidenţa capacitatea de concentrare, atenţia şi luciditatea, iar blocajele mentale sunt depistate şi eliminate succesiv. În această etapă, dinamica evoluţiei poate cuprinde doar anumite zone aferente mentalului conştient sau poate cuprinde o arie mult mai larga, astfel că unii se vor axa pe diverse domenii de activitate şi aici poate fi vorba de arta, ştiinţa, tehnologie, în care vor excela mai mult sau mai puţin, în funcţie de efortul depus, în timp ce alţii vor avea o viziune ceva mai de ansamblu asupra realităţii obiective. Primii sunt cei care contribuie la dezvoltarea tuturor domeniilor de activitate, vârfurile reprezentând creatorii de arta, oamenii de ştiinţă din diverse domenii, inventatorii. Cei din urma sunt apţi pentru anumite funcţii de conducere din mecanismul social, adică vor fi buni conducători, buni directori etc., reuşind să mobilizeze atât resurse materiale cât mai ales resursele umane. Pentru cei din prima categorie, chiar dacă dezvoltarea lor psiho-mentală nu este echilibrata, au totuşi formate acele trăsături ale personalităţii prin care filtrează informaţiile venite din exterior, astfel că se vor axa aproape exclusiv pe domeniul lor de activitate. În a patra etapa se conturează mult mai clar planurile superioare de manifestare, astfel că o mare parte dintre cei care au ajuns să lucreze cu mentalul în această zonă au tendinţa de a excela în domeniul filosofiei, metafizicii, spiritualităţii. Sunt deschizătorii de drumuri pentru fiinţa umană deoarece reuşesc să cuprindă şi

să depăşească limitele cunoaşterilor predecesorilor. Sunt cei care au reuşit să se alinieze tendinţelor din vieţile anterioare dispunând astfel de ajutor atât din partea corpului mental subconştient cât şi din partea corpului mental supraconstient, având astfel acces la informaţii şi chiar ajutor din sferele superioare omului. La acest nivel ei lucrează doar cu informaţii de sinteza, cu esenţele cunoaşterii, conturând din ce în ce mai clar noile zone ale cunoaşterii, căci tind către manifestările din ce în ce mai subtile ale planului cauzal. În a cincea etapa se întâlnesc Maeştrii, Iluminaţii, cei care au transcens în totalitate dualitatea; pentru ei nu exista oameni buni şi oameni rai, ci oamenii sunt doar adormiţi, rătăciţi, mai mult sau mai puţin. Aceştia se disting printr-o extraordinară abilitate de a modela destine, de a crea chiar direcţii informaţionale de forţă pentru ceilalţi, deoarece reuşesc să observe foarte uşor între ce limite se complac ceilalţi. La aceşti maeştri toate virtuţile de bază au o puternică intensitate şi sunt într-o deosebită armonie în manifestare. La acest nivel ajung doar cei care au reuşit să treacă de ultimul mare test, acela de rupere definitiva al egoului, chiar cel mai rafinat cu putinţă, adică au trecut dincolo de personalitate. Ruperea de personalitate este un act de mare curaj, iubire, voinţa, răbdare şi smerenie, este acţiunea tuturor acestora într-un perfect echilibru. Luciditatea extraordinară pe care o au unii (cei drept foarte, foarte puţini) dintre avansaţii celei de-a patra etape, le-a permis să observe că de fapt personalitatea nu era altceva decât un baston de sprijin în acest dans sublim al existentei. Din punct de vedere cauzal, evoluţia se desfăşoară de la dorinţa către aspiraţie şi apoi spre câmpul cauzal unificat. Am stabilit deja ca dorinţele se formează în zona inferioara a corpului cauzal şi că sunt factorii declanşatori ai dinamicii fiinţei umane. Dorinţele sunt de nenumărate feluri şi au foarte multe grade de intensitate. Ele nu se pot pune în evidenţa decât în câmpul gravitaţional al egoului, deci în zona dualităţii. Aspiraţia este mai mult o aliniere către o direcţie informaţională de forţă ce transcende aşa-zisa condiţie umană limitată. Ea apare după ce zona de conştientă a mentalului obiectiv s-a delimitat clar de cel subiectiv şi este urmarea firească a dinamicii cauzale. Chiar dacă aspiraţia omului (către perfecţiune, nemurire, unirea cu Divinitatea) este clar conturata, dorinţele încă se mai pot manifesta la acelaşi grad de intensitate deoarece omul nu şi-a armonizat corpurile subtile inferioare (fizic, astral, mental).

Fără a avea în câmpul cauzal cel puţin o direcţie informaţională de forţă,

omul decade foarte rapid, deoarece simte că nu are niciun sprijin din partea planurilor superioare de manifestare. Aceste direcţii informaţionale de forţă sunt cel mai adesea reprezentate de curentele spirituale. Absolut toate curentele spirituale au în structura lor promisiunea de transcendere a condiţiei umane actuale, adică nemurirea, fericirea, sublimul, extazul continuu şi unirea cu Divinitatea Suprema. Sunt şi cazuri de indivizi (ateii) care nu au simţit niciun fel de atracţie către aceste direcţii informaţionale de forţa reprezentate de curentele spirituale cunoscute şi asta din diverse motive, mai ales din considerente logice, intelectuale etc., şi care nu au decăzut, ba dimpotrivă au un imbold foarte puternic de evoluţie. Aceştia au totuşi la orizont alte forme de direcţii informaţionale de forţă. În primul caz, cel al credincioşilor, aceste direcţii informaţionale de forţă sunt din exterior şi ele au fost impuse ori acceptate; în cel de-al doilea caz, direcţiile informaţionale de forţa vin din interior, mai exact din zona subconştientului, şi acestea se pot regăsi în motivaţiile de victorie, depăşire a omului asupra condiţiei sale actuale limitate.

Cele mai des întâlnite astfel de cazuri le găsim la unii oameni de ştiinţă din diverse domenii. În zona inferioara a planului cauzal, corpul mental conştient superior este folosit într-o mai mare măsură deoarece pentru îndeplinirea unei dorinţe este nevoie de a se contura un traseu cap-coadă, în care procesul este bine structurat începând cu baza de plecare, adică acele condiţii minime iniţiale, şi mergând apoi cu trasarea logica a proceselor intermediare, astfel că informaţia este trecuta prin tot spectrul mentalului superior, fiind deci observata, analizată, procesata, adaptata, înlocuită, sintetizată, optimizată etc., în funcţie de tipul şi obiectul dorinţei. Problema cea mai mare în această zonă a cauzalului inferior este gradul limitat de percepţie a realităţii, adică sfera informaţională este destul de limitată, iar acest lucru creează iluzia unei separări, a unor spaţii discontinue care se pot uni doar modelând spaţio-temporar o anume parte a realităţii. Un aspect foarte important de reţinut pentru această zonă a cauzalităţii este marea iluzie a interferentelor de tot felul. Aceasta iluzie este doar în zona de percepţie psiho-mentală, astfel că omul crede ca pentru îndeplinirea unor anumite dorinţe este nevoie de a se interveni în creaţiile altor indivizi. În zona superioara a planului cauzal, sfera sintetica a volumului informaţional este desigur mult mai mare, dar sinteza lor determină un mai mare grad de libertate mentală şi acest lucru implica limpezirea procesului creativ, astfel că realitatea este percepută ca

fiind formată din creaţii ce au o continuitate clara, ajungându-se la rădăcina creaţiei, adică la creaţia mentală. Acest lucru presupune percepţia foarte clară a procesului creativ de la forma fizica şi până la partea mentală a creaţiei.

Prin urmare, partea cea mai importanta este creaţia mentală, generatorul creaţiei fizice. Cu cât partea de creaţie mentală este mai bine structurata şi integrata conştientului cu atât este nevoie de mai puţine etape intermediare de materializare a dorinţei. În fine, câmpul cauzal unificat presupune egalitatea dintre creaţia mentală şi materializarea sa. Exteriorul devine una cu interiorul (doi devin unul).

La acest nivel, orice creaţie mentală este realizabila fără intervenţia corpului mental conştient superior. La acest nivel nu se mai pune problema etapelor intermediare, căci vibraţia creaţiei mentale dispune de o energie atât de mare încât practic etapele intermediare sunt deja angrenate la nivelul inconştientului colectiv, iar procesul creativ se desfăşoară prin inerţia data de energia mentală. Cu cât imaginea mentală este mai clară din toate punctele de vedere, cu atât energia să este mai mare. *** Am simţit destul de clar ca unele aspecte nu se încadrau cu hologramа, dar nici nu ştiam cum să fac „compatibilizarea”. Dacă despre corpul fizic nu avea rost să scriu mai multe, ştiind bine ca oricine poate avea acces la multe lucrări de anatomie sau volume întregi de medicina, în ceea ce priveşte corpul energetic însă am perceput primele aspecte de incompatibilitate. Mai multe flash-uri ale hologramei, deşi nu erau chiar imagini, au apărut pentru prima dată în momentul când am scris despre corpul energetic. Ciudat era că, atunci când încercam să privesc din interior corpul energetic (din diverse unghiuri de percepţie), acesta îmi apărea diferit. Acest lucru mi-a dat o stare de confuzie destul de mare. Studiind corpul energetic din diverse surse, am avut surprinderea să descopăr că nu numai dispunerea centrilor energetici este diferit prezentata, dar şi traseele-meridianele energetice principale sunt pe alocuri dispuse diferit. Am auzit voci care spuneau ca unii medici care se ocupa cu acupunctura îşi retrasează pur şi simplu unele puncte în funcţie de pacient şi de anumite caracteristici biochimice, iar cei care şi-au dezvoltat percepţiile extrasenzoriale nu ţin cont decât de dezechilibrele percepute extrasenzorial sau clarintuitiv. Alte surse spun că reflexoterapia sau presopunctura, ba chiar şi masajul bine făcut, ar da rezultate chiar mai bune. Trist este ca multe date sunt ascunse în mod intenţionat de către cei mai în măsură să ofere detalii – chinezii –, căci ei sunt

cei care au cea mai mare experienţa în acest domeniu (peste cinci mii de ani).

Aveam nevoie de unele lămuriri. După ce am trecut de toate etapele premergătoare ieşirii în astral, am cerut lămuriri referitoare la cele câteva incompatibilităţi dintre hologramа şi informaţiile cunoscute publicului larg.

— Nu este cazul să-ţi faci probleme referitor la aceste incompatibilităţi, îmi spuse Zamolxe. Corpul energetic este efect, nicidecum cauza, prin urmare este destul de anevoios să încerci tratarea vreunei boli folosind acest corp. Niciun dezechilibru energetic, sau boala cum spuneţi voi, nu poate fi reechilibrat, vindecat, prin corpul energetic.

— Şi totuşi sunt rezultate, chiar vindecări, am spus eu.

— Se face o mica reglare energetică, nicidecum o vindecare. Vindecare înseamnă o corecta reechilibrare energetică. Dacă respectivul aşa-zis pacient este pregătit din punct de vedere psiho-mental pentru reechilibrare, atunci rezultatele sunt bune, altminteri dezechilibrul energetic se reinstalează în foarte scurt timp şi aşa-zisa boala revine. Mult mai importanta decât tratarea corpului energetic este tratarea corpului emoţional şi mental. Din această cauză medicii care se ocupa de acupunctura, presopunctura, reflexoterapie sau alte tehnici de reechilibrare energetică au rezultate bune numai daca, premergător, fac şi o consiliere pacientului şi ţin cont de dezechilibrele constatate. Doar cei care sunt şi fini cunoscători ai naturii psiho-mentale a omului pot avea rezultate bune deoarece cauzele adevăratelor dezechilibre sunt în corpurile superioare, adică emoţional şi mental. Toate aşa-zisele boli aici îşi găsesc cauzele.

— Credeam ca bolile pot fi tratate printr-o alimentaţie corectă. Auzisem ca alimentaţia naturală ar rezolva aproape toate bolile fizice. Chiar tu spuneai ca toate corpurile sunt interconectate şi ca oricare corp poate influenţa toate celelalte corpuri.

— Alimentaţia naturală este consecinţa echilibrului psiho-mental. Nu aveţi cum să reuşiţi revenirea la o alimentaţie naturală, corecta, atât timp cât sunteţi dezechilibraţi la nivel psiho-mental. Primul şi cel mai clar semn de dezechilibru psiho-mental este starea de neîmpăcare cu voi înşivă, starea de neacceptare a propriei fiinţe. Nu uitaţi nicio clipă ca lucrurile sunt exact aşa cum trebuie să fie. Îţi observ nedumerirea, dar chiar aşa stau lucrurile. Totul de afla în echilibru, exteriorul reflecta fidel interiorul, fie că va place, fie că nu. Chiar dacă un terapeut reuşeşte să localizeze foarte corect punctele şi traseele

energetice, dacă interiorul, adică psiho-mentalul nu este modificat, echilibrarea energetică se va face prin redistribuirea energiei, adică se ia dintr-un loc şi se pune în altul.

Comentarii

Înainte de a scrie comentariile avute cu Zamolxe, voi enumera legile universale; ele mai sunt cunoscute ca Legile Kybalionului. Aceste legi vin din negura timpului (sub aceasta formă).

Se spune că au fost formulate de către Hermes Trismegistos (trismegistos – de trei ori mare), considerat întruparea egipteană a marelui preot atlant Toth. Înţelepciunea sa i-a determinat pe greci să-l treacă în panteonul zeilor. Este considerat a fi tatăl înţelepciunii. Se spune că ar fi introdus scrisul în Egipt şi că este fondatorul astrologiei şi alchimiei. Am simţit nevoia să le aştern pe hârtie deoarece le-am descoperit în multe dintre legile frumoase.

Legea Mentalismului:

Totul este spirit; Universul este mental.

Legea Corespondenţei:

Ceea ce este Sus este ca şi ceea ce este Jos şi ceea ce este Jos este ca şi ceea ce este Sus.

Legea Vibraţiei:

Nimic nu stă, totul se mişcă, totul vibrează.

Legea Polarităţii:

Totul este dublu; orice lucru are doi poli; totul are două extreme; asemănătorul şi neasemănătorul au aceeaşi semnificaţie; polii opuşi au o natura identică, însă de grade diferite; extremele se ating; toate adevărurile nu sunt decât semi-adevăruri; toate paradoxurile pot fi conciliate.

Legea Ritmului:

Totul se scurge înăuntru sau în afară; orice lucru are durata sa; totul evoluează, apoi degenerează; balansul pendulei se manifestă în toate şi măsura oscilaţiei sale la dreapta este asemănătoare cu măsura oscilaţiei sale la stânga; ritmul este constant.

Legea Cauzei şi Efectului:

Orice cauză are efectul său şi orice efect are cauza sa; totul se petrece

conform Legii; hazardul nu este decât un nume dat unei Legi necunoscute; sunt numeroase planuri ale cauzalităţii, însă nimic nu scapă Legii.

Legea Genului:

Este un gen în toate lucrurile; totul are principiile sale, masculin şi feminin; genul se manifestă pe toate planurile.

2. Precum fulgerul aduce lumina şi din lumina tunetul şi focul ce se revarsă, aşa este şi gândul omului, el trece în vorba omului şi apoi în fapta sa. Deci, ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumină şi un tunet. Lumina omului este gândul său şi aceasta este averea sa cea mai de preţ. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voinţa omului aprinde focul prin care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul sau.

Remer Ra:

Observ corespondenţa triadei: gand-cuvânt-faptă la triada: lumină-tunet-foc.

Din prima se poate deduce triada primordială:

Focul Viu-Lumina Focului Viu-Totul.

Creştinismul a introdus triada: Tatăl-Fiul-Duhul Sfânt.

Zamolxe:

Aproape toate religiile din vechime cunoşteau triada. Am readus toate triadele la gând-cuvânt-faptă pentru că aceasta este cea mai importantă. De la aceasta triadă au plecat celelalte. Dacă aceasta triadă nu este bine înţeleasă, nici celelalte nu sunt. Nu ai observat acest aspect? Gândurile omului sunt bune şi rele, la fel şi zeităţile au „toane” bune şi rele.

Remer Ra:

Am observat şi eu acest lucru, dar şi mulţi alţii înaintea mea. Într-adevăr, gândul este puterea cea mai de preţ a omului. Ea ne diferenţiază de toate celelalte regnuri. Tot ceea ce este în jurul nostru este gând materializat. Însă observ că apare un alt element, şi anume, voinţa. Observ că şi aici voinţa omului a „modelat” voinţa zeilor. Cum de s-a ajuns aici?

Zamolxe:

Cum de nu înţelegi? Unii au observat tendinţa omului de a-şi exterioriza atât binele cât şi răul, şi au remarcat că pot profita de acest lucru. Şi au făcut-o foarte bine. Pas cu pas, au reuşit să implanteze în conştiinţa omului ideea ca exista o voinţă a zeilor şi ca omul trebuie să se conformeze acestei voinţe,

pentru a-i merge bine şi a fi ferit de probleme.

Remer Ra:

Iar toate au ca substrat teama.

Zamolxe:

Ai remarcat bine. Teama şi ego-ul au fost şi încă mai sunt principalii factori dinamici al omului.

Remer Ra:

Şi totuşi, câteodată apăreau probleme. Ori era seceta, ori vreo molima, ori vreo armata străină. Atunci au implantat, presupun, în mintea lor ideea de sacrificiu. Au justificat în fel şi chip acest sacrificiu. Marile imperii se pare că n-au ţinut cont de „bunătatea" zeilor şi astfel şi-au construit impresionante canale de irigaţie, şi-au perfecţionat metodele curative şi şi-au creat armate bine puse la punct. Totuşi, religiile au ajuns să prospere chiar şi mai mult. Pare paradoxal la prima vedere.

Zamolxe:

Pentru ca cea mai mare putere este poporul, „gloata" după cum era numita, şi erau necesare câteva metode de a controla masele. Puterea militara a plasat cu bucurie o parte din responsabilitate către clerici, preoţi. Aceştia trebuiau doar să tina cont de un anumit balans al „voii" divine. Primii trebuiau să asigure un oarecare mănunchi de vise şi taxe cât mai suportabile. Dacă nu reuşeau, atunci apăreau revoltele. În funcţie de fiecare cultura în parte, se poate deduce foarte uşor cât de mult se poate pune accentul pe teama şi cât pe speranţa. Şi una şi alta, dacă vin din exterior, duc la înlănţuire.

Remer Ra:

Deci primii îţi înlănţuie trupul, ceilalţi îţi înlănţuie sufletul. Aşa-i rău, aşa nu-i bine!

Ce e de făcut?

Zamolxe:

Lucrurile nu au fost chiar atât de „negre" din acest punct de vedere. Şi nici acum nu sunt. La fel ca şi atunci, cei mai mulţi nu prea dădeau doi bani pe autorităţi sau pe clerici. Erau atraşi mai mult de propriul interes. Cine putea să-şi puna ordine în gânduri, să-şi traseze scopurile şi să muncească, acela reuşea. La fel şi în ziua de azi stau lucrurile. Dar cei mai mulţi nici măcar nu ştiu ce vor. Pentru asta mai trebuie să şi gândeşti. Asta e cam greu, iar atunci privesc în afara lor. Şi astfel aleg ceea ce alţii oferă. Unii oferă un loc de

munca, alţii oferă produse frumos ambalate, alţii îţi oferă chiar şi un loc în rai. Şi unde mai pui ca revoluţia informaţională v-a luat aproape pe toţi pe nepregătite. Acum e şi mai greu să ştii ce vrei, ce să cumperi şi mai ales în ce rai să mergi.

Remer Ra:

Democraţia lasă loc de mişcare tuturor. Totuşi, statisticile nu arata prea bine. Culmea e ca în România, deşi economia şi-a revenit din regresul anilor de comunism, a apărut o stare extrem de ciudata de apatie; unii spun că este ca un fel de cancer sufletesc.

Zamolxe:

Pentru ca omul este mai mult decât o rotita în sistemul social, mai mult decât o funcţie, mai mult decât un cetăţean, mai mult decât averea sa, mai mult decât un păcătos ce trebuie iertat. Nimic din exterior nu-ţi poate aduce liniştea, armonia, fericirea. Eventual mici bucurii trecătoare. Doar revenirea la cine eşti tu cu adevărat, la sinele tau lăuntric, poate readuce omul pe calea cea buna. Întâi în gând şi simţire, în cuvânt şi apoi desigur în fapta.

3. Fii ca muntele cel semeţ şi ridica a ta lumina mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita ca aceiaşi paşi îi faci în vârful muntelui ca şi în josul său, acelaşi aer este sus ca şi jos, la fel creste copacul în vârf de munte ca şi în josul său, la fel luminează soarele piscul cel semeţ ca şi pământul cel neted.

Remer Ra:

Observ cât se poate de clar legea corespondentei. Întâi apare îndemnul la evoluţie, la progres şi apoi controlul progresului.

Zamolxe:

Indiferent de manifestările exterioare, paşii omului vor fi aceeaşi.

Prin gândire, omul modelează atât interiorul cât şi exteriorul. Nu degeaba gândul omului s-a asociat cu lumina. Gândirea aduce claritate şi claritatea întăreşte voinţa, iar voinţa determină acţiunea, fapta. Copacul este asociat cu omul, el se dezvolta spaţio-temporal la fel ca şi omul.

Remer Ra:

Cum se explica faptul ca deşi regnul vegetal este cu mult mai jos pe scara evoluţiei decât omul, în foarte multe cazuri omul este pus în situaţia de a depune eforturi mari pentru a avea ceea ce un copac are deja fără efort. Copacul are parte de apa şi minerale din pământ fără a depune un efort. În

multe cazuri, omul se istoveşte într-un loc de munca pentru o hrana mai mult sau mai puţin decentă. Chiar şi fiecare fir de iarbă are partea sa de rouă dimineaţa.

Zamolxe:

Păi vezi tu, copacul este nevoit să respecte programul codului său genetic, însă omul are parte de un grad de libertate mult mai mare. Mai are şi liberul arbitru. Dar are şi multă „ceaţă" în gânduri. La fel poate creşte şi omul, cu mult mai mult, mai frumos, mai rapid şi mai sublim decât orice copac, dacă ar şti ce vrea. Programul genetic de creştere al copacului este la fel cu programul mental al omului. Dacă îi lasă pe alţii să-i modeleze viitorul, atunci are parte de resturi; dacă îşi face singur viitorul, atunci are parte de ceea ce şi-a propus. Indiferent de ceea ce se petrece în exterior, copacul îşi urmează programul. Omul este foarte uşor modelat de exterior şi îşi schimba adesea programul. Iată una dintre marile greşeli ale omului.

Remer Ra:

Pai fiecare om vrea, de exemplu, să fie prosper. Să aibă cât mai mulţi bani. Pentru asta depinde de exterior.

Zamolxe:

Bogăţia este un termen relativ. Nimănui nu-i este interzisa bogăţia. Exteriorul îţi poate oferi anumite modele, norme, posibilităţi. Dar pentru a te îmbogăţi este nevoie de responsabilitate. Îţi asumi un drum. Pentru asta trebuie să gândeşti. Ori asta este, din câte se pare, foarte greu pentru cei mai mulţi. Presupune limpezirea procesului la nivel mental. Întâi trebuie să ştii ce vrei să faci. Ce ai nevoie pentru început? Care sunt mijloacele? Care sunt primii pasi? Ce poţi oferi? Cum dezvolţi? Cat? Prin ce fel? Multe întrebări trebuiesc clarificate. Întreg procesul trebuie dispus spaţio-temporal la nivel mental.

Remer Ra:

Putini au reuşit. Cei mai mulţi şi-au lăsat vieţile modelate de exterior. Cum de s-a ajuns aici?

Zamolxe:

Dualitatea şi mai ales percepţia asupra propriei persoane, de fiinţa limitată, creează una dintre cele mai puternice iluzii, aceea de separare de întreg, de tot. Separarea de întreg da naştere temerilor. Omul vede în grup o forţă mai puternică decât el şi caută să se integreze grupului chiar dacă va trebui să-şi dea libertatea. Odată integrat unui grup, percepe o anumită

securitate, dar aceasta securitate îi este oferita numai dacă respecta anumite reguli. Aceste reguli se extind treptat şi asupra gradului de mişcare, după aceea i se oferă chiar şi modele de urmat:

de elev silitor, de oştean viteaz, de bun credincios, de bun muncitor şi multe altele. Omul nu realizează că de fapt i se oferă modele de gândire. În momentul în care ai preluat un model de gândire din exterior eşti ca şi legat. Puţine, foarte puţine modele de gândire preluate din exterior îţi oferă ceva care să fie în rezonanta cu ceea ce este omul cu adevărat.

Remer Ra:

Şi care este soluţia? Să ne întoarcem în pădure? Schimbarea sociala?

Zamolxe:

Nu societatea, grupul, este problema, ci omul. Societatea ar fi cu mult mai dezvoltată şi mai armonioasa dacă omul ar reveni la valorile spirituale, la ceea ce este el cu adevărat. Societatea îşi face datoria foarte bine. Ea are nevoie de oameni puternici, capabili de a face faţă diverselor probleme, concurentei, altor societăţi, are nevoie de oameni muncitori, de oameni disciplinaţi, chiar răbdători când este cazul, de oameni curajoşi. Dar nu prea are nevoie de oameni iubitori, plini de compasiune, bunătate, modestie. Aceştia sunt eventual utili în cazul unor calamităţi. Omul are nevoie în primul rând de iubirea şi respectul de sine. Până când nu se iubeşte pe sine şi până când nu se respecta pe sine, nu poate iubi pe altcineva, nu-i poate respecta pe alţii. De acest aspect ar trebui să se ocupe religia. Dar ea prefera să ocupe de ea însăşi. Rezultatul e un vacarm din care se descurca cine poate. Dar vacarmul este doar aparent, iar el este numai în mentalul omului. Exteriorul nu poate fi în vacarm. Sistemul democratic este deocamdată dovedit a fi cel mai viabil pentru că se respecta libertatea de acţiune, libertatea cuvântului.

Bine ai spus mai devreme, democraţia lasă loc de mişcare pentru toţi. De aceea, nu soluţia schimbării regimului este cea care trebuie urmărită, ci transformarea omului. Societatea lăsa loc de progres pentru toţi. Doar omul este cel care diferenţiază. Săracul va fi sărac până când nu se va vedea potenţial bogat. Tot universul lui interior este legat de sărăcie, de lipsuri, de limitare. A gândi că eşti potenţial bogat înseamnă în primul rând a-ţi prelua responsabilitatea asupra propriei vieţi, a-ţi trasa singur drumul către bogăţie. Pare greu, dar nu este.

4. Fii cumpătat ca pământul şi nu vei duce lipsa de nimic. Creanga prea plina de rod este mai repede frântă de vânt, sămânţa prea adâncă nu răzbate şi prea multă apă îi stinge suflarea.

Remer Ra:

Echilibrul este foarte uşor de realizat în natura. Natura şi-a creat mecanisme de autoreglare pentru cazuri mai mult sau mai puţin grave. Omul însă trebuie să se confrunte cu exteriorul. În ziua de azi, foarte greu ajungi la echilibru, cumpătare.

Zamolxe:

Nu omul se confrunta cu exteriorul, ci ego-ul sau. Omul are mecanisme de autoreglare, ego-ul nu are. Ego-ul are justificări, mai mult sau mai puţin puerile. Nu are mecanisme de autoreglare, dar are multe măşti. Ego-ul este aspectul reactiv. Adevărata fiinţă umană este aspectul creativ. Ego-ul se hrăneşte din exterior, el nu poate exista decât în raport cu exteriorul, cu alte persoane. Echilibrul este starea naturală a lucrurilor, inclusiv a omului.

Remer Ra:

Cum putem ajunge la echilibru?

Zamolxe:

Întrebarea nu este bine formulata. Echilibrul este starea naturală a lucrurilor, am mai spus asta. Nu se ajunge la echilibru. Echilibrul este o stare de a fi. Dacă alergaţi după echilibru, nu faceţi decât să adăugaţi încă o tensiune la cele deja existente. Pe lângă celelalte veţi mai simţi şi alergătura. Pentru om, echilibrul înseamnă detensionare. Ca şi cum toţi muşchii i-ar fi încordaţi, iar acest lucru îi da o stare de disconfort fizic şi psihomental. Tot ceea ce trebuie făcut este să vă detensionaţi, să nu va mai „încordaţi”. Ego-ul nu poate fi în echilibru, el nu poate exista în echilibru. Ego-ul are nevoie de tensiune pentru a exista, altfel nu poate. Fiţi sinceri cu voi înşivă. Cine este cel tensionat, voi sau ego-ul vostru?

Remer Ra:

Şi totuşi, cei mai mulţi nu reuşim să ne detensionam. Este uşor de spus, dar foarte greu de făcut. Una e să te detensionezi la nivel fizic şi alta este să te detensionezi la nivel psiho-mental.

Zamolxe:

Bine. Vom lua separat acest aspect, al detensionării psiho-mentalului.

Remer Ra:

Abia aştept. Consider ca aici este nodul gordian. Toate celelalte probleme sunt uşor de rezolvat dacă reuşim detensionarea. Fără aceasta detensionare nu se poate realiza autocontrolul mental. În rest, legea este cât se poate de clara. Dacă vom aduna mai mult decât avem nevoie, atunci riscam să ne „frângem” asemeni crengii prea pline de rod. Frângerea este desigur la nivelul psiho-mental, căci dacă avem mai mult decât ne trebuie atunci apare şi grija de a nu pierde ceea ce avem în plus. Ori grija este foarte uşor canalizată spre teama şi de aici o serie de noi cauze... Zamolxe:

Sinceritatea este foarte importanta. Sunt persoane care simt grijă faţă de ceea ce au şi persoane care nu simt aceasta grijă. Cei care simt grija, înseamnă că au mai mult decât le trebuie, cei care nu simt grija înseamnă că pot avea şi mai mult. Este o chestiune de vibraţie. Banii au o anumită vibraţie. Vibraţia banilor este o medie a societăţii. Cine se situează sub aceasta vibraţie, atunci riscă să rămână cu ceea ce le oferă societatea, adică ceea ce le poate oferi un oarecare loc de muncă. Ceilalţi, vor putea avea din ce în ce mai mult, prin urmare nu vor păstra banii, ci îi vor pune în circulaţie sub diverse modalităţi, căci o altă caracteristică a banilor o reprezintă mobilitatea.

5. Ia aminte la copacul cel falnic, cu cât este mai înalt cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ îşi trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să coborî mai mult, căci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii.

Remer Ra:

Legea ritmului este prima care se observa:

măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii. Kybalionul spune:

„măsura oscilaţiei la stânga este la fel cu măsura oscilaţiei la dreapta”. Cu ce îi ajuta pe cei din vechime aceasta lege?

Zamolxe:

Nu este vorba aici doar de legea ritmului, ci şi de legea mentalismului şi a corespondentei. Se poate face foarte uşor corespondenţa dintre rădăcinile copacului şi mintea omului. Gândurile omului nu se văd, asemeni rădăcinilor copacului, dar te asigur ca efectele lor sunt cât se poate de reale. Aşa cum rădăcinile copacului susţin şi determină trunchiul şi coroana, la fel şi gândurile

omului susţin şi determină realitatea din jurul sau. Mulţi nu prea iau în seama acest lucru. Practic, viaţa omului este reflecţia gândurilor sale. Cu cât gândurile omului sunt mai stabile, cu atât viaţa să va fi mai stabila; cu cât gândurile sale sunt mai frumoase, cu atât viaţa să va fi mai frumoasa; cu cât gândurile sale sunt mai aproape de realitate şi bun simţ, cu atât viaţa să va fi mai armonioasa şi mai bine integrata cu exteriorul.

Remer Ra:

Şi totuşi legea ritmului impune oricărui început şi un sfârşit. Acest lucru aduce o serie de factori negativi la nivel mental.

Zamolxe:

Legea ritmului nu aduce niciun factor negativ. Factorii negativi nu vin, ei sunt percepuţi. Factorii sunt ceea ce sunt, nişte parametri. Depinde de cât de mult se raportează omul la fiecare factor şi de cât de mult îi este ego-ul implicat. Fără aceasta lege, totul ar fi anost, plictisitor. Legea ritmului este cumplita doar pentru ego şi asta deoarece ego-ul nu suporta schimbarea, înnoirea. Ego-ul prefera ca toate lucrurile să rămână neschimbate. În necunoscut ego-ul nu se simte bine deoarece nu are la cine se raporta, nu are cu cine se „război”, nu are corespondente. Acest lucru îi provoacă teama. Teama nu este a omului, este a egoului.

Remer Ra:

Deci se poate asocia copacul cu viaţa omului şi rădăcinile cu gândurile omului? Aproape toată lumea ştie ca atât copacul cât şi omul se dezvolta în spaţiu şi timp, indiferent că este vorba de o dezvoltare mentală sau materiala.

Zamolxe:

Nu exista o separare între dezvoltarea mentală a omului şi dezvoltarea să din punct de vedere material.

Remer Ra:

Sunt mulţi care pot aduce argumente potrivnice acestei asocieri. Nenumărate persoane sunt foarte dezvoltate din punct de vedere mental, dar au o viaţă materiala modesta, iar unii sunt chiar foarte nevoiaşi.

Zamolxe:

Cred că te-ai referit la memorie, la cantitatea de informaţie, când ai spus dezvoltare mentală. Memoria nu are de-a face cu dezvoltarea decât ca suport. Memoria este doar informaţie şi nu valorează nimic dacă ea nu este aplicata. În acest caz poate fi chiar un balast, o piatră de moară care atârnă foarte greu. În

ziua de azi aţi reuşit ca pe o mică bucată de materie să puneţi mai multa informaţie decât pot memora mai mulţi cărturari şi totuşi nu-i daţi decât o valoare mică din punct de vedere material, chiar simbolică. Informaţia are aceleaşi caracteristici ca şi banul. Dacă nu este folosită, memoria se va pierde sau va deveni fără valoare. Banii sunt un instrument, la fel este şi informaţia. Sunt mulţi, într-adevăr, care au acumulat o oarecare cantitate de informaţie, dar asta nu-i va ajuta prea mult. Ba chiar este posibil ca ego-ul să-i facă să se creadă că sunt mari învăţaţi, că nu sunt înţeleşi şi că sunt nedreptăţiţi de societate. Nu te ajută cu nimic dacă ai casa plină de unelte şi nu ştii cum să le mânuieşti. Alţii se vor folosi de ele. Poţi avea o singură unealtă, dar s-o foloseşti cu multă măiestrie şi îţi poate aduce mult mai mult decât cel care are o magazie plină de unelte, dar nu ştie să le folosească. Primul are deja o rădăcină bine înfiptă în pământ şi asta îi oferă stabilitate.

Remer Ra:

Şi totuşi se spune clar: „cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să coborî mai mult”.

Zamolxe:

După acestea urma:

„caci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii”. Şi ai ţinut cont de prima parte pentru ca acum ai reacţionat. Reacţia vine din ego. În acelaşi timp este şi o avertizare către ego. Dacă priveşti lucrurile doar la suprafaţă, intradevar, suna a restricţie.

6. Puterea omului începe cu vorba nerostita, ea este asemeni seminţei care încolţeşte, nici nu se vede când prinde suflare de viaţă. Lumina seminţei este cea care o ridica, pământul este cel ce-i da hrana, apa îi da vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

Remer Ra:

Din nou se pune accentul pe gând.

Zamolxe:

Este o foarte mare diferenţă între un gând oarecare şi vorba nerostita. Gândul oarecare nu are puterea pe care o are vorba nerostita. Anume am trecut astfel, deoarece vorba nerostita este mai mult decât un gând. Este gândul împuternicit. Are voinţă, claritate, credinţa. Nu este vorba doar de actul de a vorbi, de a sporovăi fără rost, este puterea cuvântului în adevăratul sens.

Puterea cuvântului n-are nicio treaba cu sonoritatea cuvântului.

Remer Ra:

Acum aud de gândul împuternicit.

Zamolxe:

Gândul împuternicit este gândul venit din suflet, din inima. În realitate este vorba de puterea Unităţii. Ţi-am mai spus că una dintre cele mai puternice iluzii este aceea de separare de întreg, de TOT. Gândul împuternicit este de fapt alinierea cu dinamica Totului; el se va materializa cu siguranţă. Se mai numeşte şi puterea credinţei şi nu are de-a face cu religia.

Prin unirea mintii cu sufletul se naşte gândul împuternicit.

Remer Ra:

Credinţa se bazează pe fapte, altfel nu mai este credinţă, este credulitate. Cum să convingi sufletul de ceva ce frizează logica sau realitatea efectivă?

Zamolxe:

Când stai în staţia de autobuz nu îţi faci probleme că nu eşti încă în maşină. ŞTII ca maşina va veni, ai o stare de siguranţă în legătură cu acest fapt. Chiar dacă eşti singur în staţie, nu vei pleca pentru că ŞTII că va veni. Unii reuşesc să-şi transpună această stare şi în legătură cu alte aspecte.

Remer Ra:

Da, dar experienţa ne-a arătat că acolo va veni sigur un autobuz.

Prin urmare este o chestiune simplă şi nu are treabă cu sufletul. Sunt atâtea alte probleme care nu au „program” şi ne dau mari bătăi de cap.

Zamolxe:

Altceva trebuia să înţelegi din acest exemplu. Starea pe care o ai. Siguranţa că va veni acel autobuz. Îţi voi da un alt exemplu. Nimeni nu poate programa când să vină iubirea. Experienţa nu-ţi poate spune că va veni din oră în oră sau într-o anumită perioadă. Ai observat că mulţi bărbaţi şi multe femei au un succes foarte mare la sexul opus, cu toate că nu excelează nici fizic, nici intelectual, nici nu au o avere sau altceva prin care să impresioneze. Chiar dacă se despart, în foarte scurt timp îşi vor găsi pe altcineva. Ei folosesc la nivel inconştient gândul (împuternicit) că li se cuvine să aibă pe cineva, că este absolut normal să-şi găsească pe cineva. Ei nu concep că va fi greu, nu-şi pun „mintea la contribuţie” pentru a demonstra că este posibil să nu mai găsească pe cineva, că e foarte greu, chimii, compatibilităţi, presupuneri, horoscoape şi

aşa mai departe. Ei ştiu SIGUR că va apărea cineva în foarte scurt timp. Şi va apărea SIGUR. Este aceeaşi vibraţie pe care o are cel care stă în staţie şi ştie SIGUR că va veni maşina.

Remer Ra:

Cred că încep să pricep câte ceva. Adică nouă nu „ne iese treaba” pentru că punem condiţii? Ca şi cum ne-am face probleme şi ne-am pierde vremea cu presupuneri despre cum ar arăta autobuzul, ce culoare ar avea, dacă ar avea un loc liber la geam, dacă e modelul X sau Z de autobuz?

Zamolxe:

Acum ai pus în evidenţa celălalt factor, cel informaţional; într-adevăr, şi aici sunteţi foarte deficitari, mai corect spus, imaturi. Eu vorbeam de starea pe care o are cel din staţie şi cel care îşi găseşte repede dragostea.

Remer Ra:

Mi-a zburat gândul la ceea ce a spus Iisus: „când va rugaţi, să şi credeţi că vi se va împlini”.

Zamolxe:

Iisus a dat şi câteva exemple de genul celor de mai înainte însă ele au fost scoase în mod intenţionat. La fel şi în pildele despre Împărăţia cerurilor. Au fost lăsate doar cele care conveneau unei anumite categorii.

Remer Ra:

Aşa se aude ca s-ar fi scos multe lucruri din Evanghelii. Un exemplu?

Zamolxe:

Un exemplu este şi pilda aluatului, pe care o femeie l-a pus în trei masuri de grâu până ce s-a dospit toată plămădeala. Cele trei măsuri erau de fapt trupul, mintea şi sufletul. Pe vremuri nu era necesară împărţirea pe mai multe „felii” a fiinţei umane şi oricum puţini pricepeau ceva din asta. Doar mintea, trupul şi sufletul erau percepute. S-a scos tâlcuirea acestei pilde deoarece aluatul era asociat cu învăţătura fariseilor. Era foarte important ca lumea să se debaraseze de vechile credinţe, mai exact de vechile învăţături, informaţii, de aceea s-a păstrat această frază. Dar s-a scos tâlcuirea cu cele trei măsuri de grâu, căci puterii clericale de atunci nu-i convenea ca omul să cunoască modalităţi de creştere a minţii, sufletului şi trupului. Era un pericol prea mare. Dacă oamenii s-ar fi putut „paşte” singuri, ei se vedeau puşi în situaţia de a dispărea.

Remer Ra:

La sfârşit observ asocierea răbdării cu tăria. Celelalte sunt mai uşor de înţeles.

Zamolxe:

Răbdarea este una dintre marile virtuţi spirituale. Cel care are răbdare este puternic prin însăşi faptul ca şi-a menţinut o idee, o imagine, un gând, mai multă vreme. Speranţa omului este puternică sau are tărie prin însăşi faptul că alimentează voinţa de a trăi, de a răzbate, de a reuşi. De altfel, aici se ascunde un mare secret. Întotdeauna speranţa este asociată cu un ideal, un model, o aspiraţie, o imagine, cu o sferă superioara. Aceasta asociere creează un fel de diferenţa de potenţial la nivel psihomental, ceea ce-l face pe om să reziste unor condiţii aparent imposibile. Acea diferenţă de potenţial alimentează tot mecanismul psiho-mental înspre acel ideal, acea aspiraţie, acea sferă superioara. Cine nu are răbdare, nu are nici speranţă. Şi cine nu are speranţa, acela decade din toate punctele de vedere. Cel ce se grăbeşte încalcă legile. Aşa cum niciun mai nu poate face mere decât într-o anumită perioadă din an, aşa sunt şi unele „fructe" ale omului, ies în evidenţa doar în anumite condiţii.

7. Priveşte râul şi ia aminte la învăţătura sa. La început este doar un firicel de apa, dar creste tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare şi lucrurile aşa trebuiesc împlinite, prin firea lor. Asemenea este şi gândul cel bun şi drept rânduit, el îşi face loc printre pietre şi stânci, nu ţine seama de nimic, îşi urmează drumul şi nimic nu-i sta în cale. Apa cu apa se aduna, iar împreună puterea este şi mai mare.

Remer Ra:

Înţeleg mecanismul. La început avem un gând puternic, de exemplu vrem un anumit lucru şi odată ce ne-am propus să facem acel lucru sau să obţinem ceva anume, atunci acest gând devine asemeni firicelului de apa, un gand-radacina sau un gand-baza, care la început este aproape insesizabil, dar pe măsură ce se desfăşoară este asociat cu altele prin rezonanta. Problema cea mai mare este însă… continuitatea.

Cele mai multe gânduri rădăcina se pierd, apar altele şi tot aşa.

Zamolxe:

Pentru ca aceste gânduri rădăcina, cum le numeşti tu, asemeni firicelului de apa îşi schimba „cursul" încă din primele zile. Voi le schimbaţi acest „curs" cu alte gânduri, alte priorităţi sau tot felul de adaptări în funcţie de cum

percepeţi realitatea. Ele nu mai sunt gânduri originale, sunt gânduri împrumutate. Ele se cosmetizează şi ajungeţi să credeţi ca ele depind de exterior, de anumite condiţii pentru a fi materializate. Nimic mai fals. Procesul de creaţie nu are nimic de-a face cu exteriorul. Procesul de creaţie este unul interior, exteriorul este doar proiecţia. Observ că va este foarte greu să înţelegeţi acest lucru.

Remer Ra:

De exemplu, vreau să construiesc o firma anume. Am nevoie de exterior pentru asta, începând de la fonduri, materie prima, echipa de lucrători, acte de rezolvat şi toate acestea doar într-o prima faza. Nu văd cum să nu existe conexiunea cu exteriorul, procesul de creaţie depinde de exterior. Nu cred în hocus-pocus!

Zamolxe:

Ceea ce ai prezentat mai devreme nu este creaţie. Este parte a procesului de materializare în spaţiu-timp. Ea s-a făcut deja în cadrul scenariului mental conştient sau inconştient. Greşeala pe care o fac cei mai mulţi consta în plasarea procesului de creaţie în zona materiala, iar acest lucru creează iluzia de egalitate între materializare şi creaţie. Astfel apar interferenţele cu alte creaţii. Ideea este de a menţine gandul-sursa până la materializare, indiferent de condiţiile exterioare.

Remer Ra:

Nu cred că dacă îmi voi pastra un gand-sursa toată viaţa – de a construi un palat în mijlocul Saharei, de exemplu – se va materializa vreodată.

Zamolxe:

Vezi iluzia separării? Împarţi Totul în condiţii, în parametri. Acestea exista intradevar, dar nu la nivel de creaţie. Nu vei construi pentru că nu crezi aşa ceva. La fel ca şi cei mai mulţi dintre voi, şi tu faci adaptări, mişcări, modificări ale unor forme aparent distincte din Tot. Nimeni nu credea că se va ajunge pe luna acum 100 de ani. Îţi spun că sau construit mult mai multe în desert. Încearcă un scenariu mental care să fie logic plasat în realitatea obiectivă şi vei vedea că se poate. Dar atenţie, nu poţi pleca decât de la ceea ce ai. Nu degeaba scrie „gândul cel bun şi drept rânduit”. La sfârşit poate vei ajunge la concluzia că este vorba de mai mulţi bani. Dar te asigur că nu este aşa. Banii sunt doar mijlocul prin care creaţia se materializează.

Remer Ra:

Dar nimeni nu se gândeşte să facă ceva dacă nu are condiţiile exterioare minime, eventual poate că se găsesc unii visători.

Zamolxe:

Ai idee cât de mulţi oameni au construit adevărate imperii financiare plecând de la zero?

Remer Ra:

Ştiu, sunt foarte mulţi, s-au făcut biografii despre ei. Dar cei apropiaţi lor spuneau că este vorba de voinţa uriaşă şi curajul nebun pe care l-au avut.

Zamolxe:

Aceştia nu au ţinut cont de condiţiile exterioare, şi-au menţinut „cursul” gândului până la sfârşit.

Remer Ra:

Observ că se leagă cu următoare lege.

8. Ia seama de taina aceasta şi nu o uita, acel firicel de apa ştie unde va ajunge, căci una este cu pământul şi toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârşit. Astfel să iei seama la gândul tau unde trebuie să ajungă şi vei vedea ca nimic nu sta în calea sa. Să-ţi fie gândul limpede până la sfârşit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mişcătoare asemeni apelor. Apa cu apa se întâlnesc, pământ cu pământ şi munte cu munte.

Remer Ra:

Este o chestiune de mecanica simpla aici. Cu ajutorul unor programe soft inteligente se poate prevedea finalul oricărui firicel de apa de pe un traseu anume, chiar cu o precizie uimitoare. Altfel stau lucrurile cu omul.

Zamolxe:

Iarăşi faci o confuzie foarte mare. Traseul este una şi apariţia firicelului de apa este cu totul alta. Traseul este deja efect, face parte din procesul de materializare a râului. După apariţia firicelului de apa nu mai este nevoie de a se ţine cont de multitudinea de date pentru a se stabili destinaţia finala. Este procesul de continuitate şi dinamica a Totului. Crede-mă, pentru materializarea unei dorinţe ai nevoie de mult mai puţine date. În primul rând ai nevoie de limpezime. Trebuie să ştii ceea ce vrei, adică să ai bine conturata imaginea finala. Este, dacă vrei, proiectul unei lucrări. Dar mai sunt şi alţi parametri care trebuiesc lămuriţi. Nu este de ajuns doar să ai imaginea finala în minte. Cei mai mulţi „norocoşi” lucrează la nivel inconştient cu acest proces. Şi nu este vorba

de noroc aici, ei au reuşit acest lucru prin cizelarea corpului cauzal din numeroasele încercări din vieţile lor anterioare. Când „norocoşii” vor ceva, ei nu numai ca au imaginea clară a ceea ce vor, dar implica şi alţi parametri. Deja ei se bucura de materializarea dorinţei, o simt, o gusta, o văd integrata realităţii obiective, iar unii dintre cei mai norocoşi îi văd şi începutul şi sfârşitul. Cu cât reuşesc să integreze mai multe legi universale în procesul de creaţie, cu atât materializarea este mai rapida.

Remer Ra:

Adică „norocoşii” fac un defazaj în timp în ceea ce priveşte efectul împlinirii dorinţei în câmpul psiho-mental?

Zamolxe:

Vad ca începi să pricepi.

Remer Ra:

Dar cred că toţi se gândesc la asta. Cine nu visează că este prosper, fericit în dragoste, sănătos etc.?

Zamolxe:

Da, dar numai „norocoşii” simt cu adevărat ca acele momente sunt aproape.

Remer Ra:

Aşadar, dacă îmi menţin un gând, o imagine – ceea ce vreau să creez adică –, prin însăşi faptul ca întreţin acest gând apar condiţiile prin care el se materializează?

Zamolxe:

Exact!

Când vrei ceva, trebuie să-ţi menţii imaginea a ceea ce vrei să creezi până la materializarea efectivă. Acest gand-imagine este preluat de către subconştient şi supraconstient, şi astfel la nivelurile subtile se declanşează procese de rezonanta complexe care determină condiţiile iniţiale din punct de vedere fizic ce vor duce la materializarea gandului-imagine.

Remer Ra:

Sau cum spune o vorba:

„nu ştii de unde sare iepurele”. Apar oamenii de care ai nevoie şi sursele financiare, informaţii ajutătoare etc. Am citit prin unele biografii că cei care au plecat de la zero au avut parte de ajutoare şi situaţii ajutătoare „întâmplătoare” prin care şi-au dus la îndeplinire visele.

— ***** 11. Fierul înroşit a fost rece şi se va raci iarăşi; vasul a fost pământ şi va fi iarăşi pământ; pământul ce-a fost sterp acum este pământ roditor şi se va stârpi iarăşi peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristeţe şi liniştea în nelinişte. Fierul şi focul ajuta omul, dar îl şi vatămă. Şi aceeaşi râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neştiute şi nebătute de ceilalţi dinaintea lui. Tot râvna îl îndeamnă la strângerea de averi, la mărirea puterii şi a se măsura cu alţii. Fereşte-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naşte; ea te va coborî mai jos de dobitoace şi te va despărţi de fratele şi de vlăstarul tau.

Remer Ra:

Se pare că dorinţa, râvnă, este factorul determinant în dinamica oricărui individ. Cel puţin într-o prima faza. Totuşi, cele mai multe dorinţe ale noastre iau naştere din relaţia noastră cu exteriorul, cu ceilalţi oameni. Este greu să ai dorinţe şi să nu te compari cu alţii. Personalitatea omului nu se poate dezvolta fără implicarea egoului, şi nu mă refer la cele mai inferioare moduri de manifestare cum ar fi trufia, lăcomia, rapacitatea etc. Nu ştiu cum s-ar descurca un om în societate fără a avea un ego.

Zamolxe:

Au fost, sunt şi vor fi oameni care se descurca foarte bine fără ego. I-aţi numit maeştri, iluminaţi. De fapt ego-ul nu este decât o formă de închistare, o delimitare, în care omul se simte oarecum în siguranţă. Ţi-am mai spus că ego-ul este format din construcţii psiho-mentale care au la baza caracteristicile animalice ale instinctelor de supravieţuire, adaptare, conservare, în combinaţie cu formele primare de manifestare ale individualităţii:

egoism, lăcomie, aroganta, orgoliu, infatuare şi multe altele. Practic, omul îşi pune singur lanţuri, se autoizolează. Problema nu este în a face o comparaţie cu ceilalţi, ci în nerecunoaşterea propriei poziţii în raport cu ceilalţi. Omul este matur doar atunci când reuşeşte să-şi delimiteze clar aspectul subiectiv al personalităţii de cel obiectiv. Dacă nu va reuşi acest lucru, va avea parte de numeroase conflicte din care nu are cum să iasă bine, căci va fi singur împotriva tuturor.

Remer Ra:

Teoretic suna bine, dar realitatea este alta. Chiar dacă omul realizează la un moment dat unde se afla, care este poziţia să corecta faţă de ceilalţi, când se vede pus în diverse situaţii nu mai ţine cont de asta.

Zamolxe:

Cum ţi-am mai spus, atunci reacţionează. Reacţiile vin din interacţiunea cu formele mentale instalate în corpul mental semiconştient. Acestea sunt mai puternice decât simplele autoanalize făcute la un moment dat. Este nevoie de a face puţin mai mult decât o simpla constatare. Este nevoie de perseverenta, de puţina munca. Omul nu face aceasta munca de îndreptare decât atunci când este forţat de anumite împrejurări. Se pare că doar aşa învăţaţi.

Remer Ra:

De ce câmpul de forţă al corpului mental semiconştient este mai puternic decât al celui conştient?

Zamolxe:

Pentru ca blocajele şi montajele mentale nu sunt formate doar din blocuri de informaţie. Ele au şi elementul numit credinţa. Voi credeţi în aceste montaje mentale pentru că sunt implementate prin repetiţie şi acceptare. Este nevoie de puţina conştientizare, de un oarecare efort repetitiv pentru a reuşi să scăpaţi de ele.

Remer Ra:

Cu toate că am schimbat locul pungii de gunoi menajer, mi s-a întâmplat să fac acelaşi gest repetitiv ca înainte, adică să vreau să arunc un rest oarecare în vechiul loc. Şi nu o data, de mai multe ori, cu toate că eu am făcut schimbarea. Sau dacă am schimbat locul unde ţineam cheia de la yala, după aceea m-am mai îndreptat de câteva ori spre vechiul loc. Este ceva de genul asta?

Zamolxe:

Aproximativ la fel. Este nevoie de un efort pentru schimbare, însă nu atât de mare ca pentru implementare. Aşa cum am mai spus, intenţia este absolut necesara, dar nu şi suficienţa pentru a realiza schimbarea. Acest efort depinde de fiecare, în funcţie de nivelul de evoluţie.

12. Neînţeleptul este mânat de râvnă, dar înţeleptul încalecă râvna. Neînţeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere şi la cădere, dar înţeleptul întotdeauna găseşte câştigul în pierdere şi înălţarea în cădere.

Remer Ra:

Este într-adevăr o foarte mare diferenţă între a domina dorinţele şi a fi dominat de ele. Se poate ajunge aici fără intervenţia dura a legilor universale?

Zamolxe:

Legile universale nu sunt dure, ele sunt imparţiale. Percepţia omului în ce priveşte acţiunea acestor legi poate fi câteodată foarte dura deoarece omul este dezechilibrat, iar legile nu fac decât să-l echilibreze. Omul primeşte mai multe semnale că este în dezechilibru, dar nu ţine cont de ele. Se poate eschiva o perioadă, dar până la urma va fi nevoit să facă socoteala. Nimeni şi nimic nu scapă de legile universale.

Prin aceste legi, întreg universul văzut şi nevăzut este guvernat armonios. Legile sunt corpul lui Dumnezeu!

Neînţeleptul se va înţelepţi până la urmă, dar de el depinde. Poate fi detaşat pe tot parcursul drumului şi să păşească uşor sau se poate văita tot drumul. Nu este nevoie decât de puţina suferinţa pentru a se ajunge la înţelepciune.

Remer Ra:

Chiar dacă se analizează o pierdere sau o cădere oarecare şi se vor găsi multe aspecte pozitive, durerea tot va fi simţită, gustul amar al înfrângerii tot va fi simţit.

Zamolxe:

Doar ego-ul suferă, numai ego-ul simte gustul amar. Şi asta pentru ca ego-ul nu poate exista decât în dualitate, iar dacă a gustat dulcele, va fi nevoit să guste şi amarul. Detaşarea este elementul cheie. Nu poţi realiza detaşarea decât dacă ai reuşit să faci departajarea clară dintre aspectul subiectiv al personalităţii şi cel obiectiv. Doar atunci dorinţele devin jocuri, preferinţe. Puteţi pierde, puteţi câştiga, nu contează foarte mult, deoarece ştiţi ca jocul va fi câştigat în cele din urmă. Când sunteţi detaşaţi, automat va plasaţi deasupra dorinţei, iar când este doar ego-ul implicat, atunci dorinţele sunt deasupra şi durerea unei pierderi este foarte acut simţită.

Remer Ra:

Are legătură şi cu autocontrolul. Cred că cine reuşeşte să-şi controleze tensiunea, stresul, acela reuşeşte să aibă şi un control asupra dorinţelor. Detaşarea presupune detensionarea de care am vorbit ceva mai devreme. Este simplu să te detensionezi la nivel fizic. Problema cea mai mare este detensionarea la nivel psihomental. Este vorba de eliminarea stresului, acesta fiind ca o boala care face ravagii în zilele noastre.

Zamolxe:

Cât timp omul se lăsă copleşit de griji, stresul îl va măcina încetul cu încetul. Cât timp va fi deasupra lor, va controla stresul.

Remer Ra:

Pai tocmai aici este problema. Cu toţii vrem să controlam stresul, să fim deasupra problemelor.

Zamolxe:

O rezolvare simpla v-a fost oferita încă de acum două mii de ani de către Ilisus. V-a spus clar să lăsaţi grija zilei de maine. Atât de puţini oameni ţin cont de acest sfat!

Toate aceste griji viitoare va consuma inutil energia necesara pentru a rezolva problemele zilei în curs. Mulţi paşi înainte ar face fiecare dacă ar ţine cont de acest sfat simplu. Iar omul mai are şi multe griji închipuite. Dacă încercaţi să mutaţi o grămadă mare de pietre într-o zi, va va fi foarte greu şi este normal să fie aşa. Cei mai mulţi se înspăimântă şi nici măcar nu se vor apuca de lucru. Însă dacă veţi împărţi aceasta munca pe mai multe zile, atunci veţi reuşi fără un mare efort. Aveţi o vorba foarte bună:

„un gram de practica face cât tone de teorie”.

Remer Ra:

Sunt situaţii care te copleşesc pur şi simplu. Orice ai face, gândurile cu privire la o anumită problema nu te lasă în pace. Nu merg nici exerciţiile de respiraţie, iar mulţi spun că nici rugăciunea. Mici rezultate par a avea exerciţiile fizice regulate, ţinerea unui jurnal, vizitele la psihologi, însă rezultatele nu sunt foarte mulţumitoare.

Zamolxe:

Pentru ca şi-au restrâns tot câmpul psiho-mental la respectivă problema. Exista soluţii pentru orice, dar pentru a le vedea este necesara deconectarea, detaşarea. Într-adevăr, nu toţi reuşesc detaşarea rapida. Pentru a realiza rapid detaşarea este nevoie de un bun autocontrol, însă mai sunt şi alte modalităţi de a înlătura percepţia stresului. Exerciţiile de respiraţie ajuta doar într-o prima faza. Rugăciunea nu mai este rugăciune dacă omul nu crede în ea. Jurnalul este un foarte bun instrument, dar este nevoie de perseverenţă. În cazul stresului, de un foarte mare ajutor este folosirea persoanei a treia în jurnal. Astfel se elimina o bună parte din influenţa egoului. Un instrument foarte eficace este schimbarea punctului de vedere referitor la respectivă problema. Omul stresat de o anumită situaţie este în rolul de factor receptor, el resimte stresul ca

urmare a recepţiei unor informaţii despre o oarecare problema. Stresul este foarte mare atunci când omul nu face mai nimic pentru a înlătura respectivă problema. El a recepţionat anumite date despre o problema şi îi prevede finalul neplăcut. Acest final este făcut din ipoteza de neimplicare.

Remer Ra:

Cum să-ţi schimbi punctul de vedere? Parca am mai auzit undeva de schimbarea punctului de vedere. Sunt mai mulţi factori care generează stresul:

insecuritatea, probleme legate de viitor, posibilitatea pierderii unor bunuri materiale, a unor privilegii, probleme legate de cei dragi, probleme de sănătate, probleme sentimentale, probleme de serviciu. Şi mai sunt şi mulţi alţi factori.

Zamolxe:

Schimbarea punctului de vedere este simplu de realizat de către oricine. Intro prima faza se va privi problema din punct de vedere neutru, pentru a se înlătura aspectele subiective. Veţi privi problema din perspectivă unei persoane neutre. Ca simplu spectator aflat pe margine. Chiar dacă la început este ceva mai greu, după câteva încercări fiecare va putea realiza acest lucru. După ce veţi vizualiza istoria problemei, veţi căuta să vedeţi unde s-a plasat teama şi cât de puternică este ea. Teama este substratul oricărui stres. Teama are două posibilităţi de eliminare:

Ori prin rezolvarea aspectului informaţional, ori prin înfruntare directă. Sau amândouă deodata, depinde de ceea ce generează stresul.

Remer Ra:

Deci ajungem până la urma la teama.

Zamolxe:

Teama este elementul principal care trebuie rezolvat. Teama izolează câmpul psiho-mental, îl restrânge ca într-o capcana magnetica din care cu greu se mai poate ieşi dacă nu ai experienţă. Schimbarea punctului de vedere rupe aceasta izolare. Teama este factorul care slăbeşte cel mai mult câmpul de forţă al conştientului. Dar atunci când schimbaţi „receptorul”, o mare parte din tensiunea resimţita este eliminata.

De ce? Pentru ca ego-ul este cel care suferă cel mai mult. Privind problema ca şi cum aţi fi o altă persoană, veţi putea face o analiză mult mai clară. Aţi observat că vă descurcaţi mai bine să ajutaţi alte persoane cu sfaturi, dar pe voi nu vă puteţi ajuta? Când faceţi asta cu voi înşivă, ego-ul caută să-şi

revendice rolul cel mai important şi astfel distorsionează, mai mult sau mai puţin, atât percepţia cât şi analiza. Ego-ul nu vrea rezolvare, el vrea conflict, luptă, diferenţieri, şabloane, etichete etc.

Remer Ra:

Mi-am adus aminte de o situaţie din viaţa mea când eram foarte stresat şi traversam o perioadă destul de grea. Ţin minte că nu reuşeam să scap de tensiunea nervoasă şi atunci mi-am propus să găsesc, culmea, plăcerea în acea stare de tensiune. Ca şi cum aş fi fost un masochist. S-a întâmplat ceva incredibil, a dispărut că prin minune acea stare. De parcă aş fi şuntat energia din traseul „rău” în cel „bun”. Am râs ca prostul câteva minute bune de ceea ce s-a întâmplat, deşi nici până acum n-am înţeles bine cum am reuşit acest lucru.

Zamolxe:

Atunci ai realizat un fel de scurt-circuitare energetică a traseului firesc din câmpul psiho-mental. De fapt ai folosit tot schimbarea punctului de vedere asupra problemei, dar într-o măsură mult mai mare. Practic, ai reuşit translatarea energiei din zona astralului inferior în cel superior. Un fel de şuntare, după cum ai spus. Poţi rezolva situaţia momentan, în zona percepţiei, dar rădăcina, aspectul informaţional al problemei nu se rezolva. Ştiu ca foloseşti mai multe metode pentru a scăpa pe moment de anumite stări negative, însă ele nu sunt decât rezolvări de moment. Ele oricând pot apărea la suprafaţă.

Remer Ra:

Într-adevăr, folosesc câteva metode de a scăpa de unele stări neplăcute. Nu la toate tipurile de stări negative funcţionează metoda „masochistă”, a şuntării energiei. La unele funcţionează metoda transformării lor în sunete, la altele în imagini. Am observat ca durerile sufleteşti sunt uşor de transpus în culori şi sunete. Când aveam o astfel de stare încercam s-o percep în culori sau în sunete. La început priveam „tabloul” asemeni stării sufleteşti, în culori sumbre, închise, difuze şi transformam mental întregul tablou în culori frumoase, calde, apoi construiam tot felul de forme armonioase, geometrii, chiar peisaje, din aceste culori. M-a inspirat o poezie a lui Arghezi:

Făcui din zdrenţe muguri şi coroane. Veninul strâns l-am preschimbat în miere..... Durerea noastră surda şi amara O grămădii pe-o singura vioara..... Din bube,

mucegaiuri şi noroi Iscat-am frumuseţi şi preţuri noi. Funcţiona şi încă funcţionează. La fel, sunt unele stări negative în care merge metoda transpunerii lor în sunete. La început era evident ca starea o percepeam în sunete groteşti, grave, şuierături, deci ceva neplăcut, asemănător stării sufleteşti, după care începeam transformarea lor în sunete plăcute, chiar încercăm să ascult melodia noua transformată. Ideea era să nu privesc transformarea detaşat, ci să particip efectiv. Să aud în interior noua „melodie”. Când sunt folosite în combinaţie, rezultatele sunt şi mai bune. Dar era foarte important să mă identific total cu acele stări neplăcute, să nu depun niciun efort pentru a le depărta, doar astfel reuşeam.

Zamolxe:

Foloseşti legea vibraţiei aici, dar nu este decât o rezolvare de moment. Pentru eliminarea momentana a stării poţi folosi aceste metode; este de fapt înfruntarea stării, dar rezolvarea, soluţia finala, este numai în sfera informaţională. În înfruntare te implici direct, dar numai prin detaşare rezolui aspectul informaţional, adică elimini cauza. Numai când reuşeşti să cuprinzi problema de la cap la coada, doar atunci poţi stopa definitiv apariţia sa. Poţi construi un stăvilar în jurul izvorului sau poţi astupa gura de ieşire, este doar o chestiune de timp până ce va ieşi din nou la suprafaţă. Degeaba reuşeşti să elimini momentan starea, dacă nu încerci apoi să-i rezolui sursa, originea.

Remer Ra:

Într-adevăr, nimănui nu-i convine să fie mai mereu pus în aceste situaţii.

Zamolxe:

În anumite momente sunt bine venite aceste metode. Dar ele sunt şi periculoase deoarece îţi pot alimenta iluzia că ai la îndemâna rezolvarea diferitelor probleme. Nu este vorba nicidecum de vreo rezolvare în aceste cazuri. Doar o amânare, nimic mai mult.

14. Gândul bun şi vorba înţeleaptă îţi poate potoli necazul, îţi poate răcori inima, dar nu te vindeca, pentru ca omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferinţa este umbra trufiei.

Remer Ra:

Observ ca trufia, mândria, este asociata cu boala. Cum apare aceasta boala în om? Cum se dezvolta?

Zamolxe:

A apărut odată cu conştientizarea de sine şi raportarea la primele percepţii şi judecaţi de valoare în ceea ce priveşte exteriorul. Primele forme de mândrie au apărut atunci când omul s-a raportat la celălalt şi a început să facă unele diferenţieri legate de forma, cantitate, capacitate, forţa. Pentru satisfacerea instinctului de conservare, indivizii cei mai dotaţi din punct de vedere fizic erau şi cei mai doriţi de către sexul opus, ei erau percepuţi ca fiind cei mai potriviţi pentru împerechere. Trufia a apărut prin conştientizarea acestor diferenţieri.

Prin mândrie, trufie, ego-ul accentuează, dezvolta şi diversifica reminiscenţele instinctelor primare din regnul animal, adică cele de supravieţuire, conservare şi adaptare. Aceste instincte sunt de folos regnului animal, căci neavând dezvoltate corpurile superioare, animalele nu reuşesc să supravieţuiască, să se adapteze şi să se perpetueze decât prin competiţie directă, adică prin lupta şi prin unele caracteristici ce ţin de codul genetic. În cazul omului, când aceste instincte sunt asociate cu gândirea, imaginaţia, comunicarea, analiza, rezulta de multe ori forme aberante de manifestare. Se poate spune că delimitarea, marcarea chimica a spaţiului în lumea animala are legătură mai mult cu instinctul de conservare, deci cu sexualitatea. La om, aceasta „marcare a teritoriului” a luat forma acumulărilor materiale şi a obţinerii de cât mai multa putere asupra celorlalţi. Spre deosebire de regnul animal, omul şi-a creat o modalitate mai simpla prin care să poată avea acces la toate bunurile pe care le produce, adică banul.

Astfel, cei mai mulţi oameni sunt fericiţi numai dacă le sunt satisfăcute cerinţele legate de adaptare, supravieţuire – adică având bani, posesiuni, funcţii şi cerinţele legate de conservare, deci o partenera, o sotie. Cu cât un om are un grad de percepţie al realităţii obiective mai mic, cu atât teama că nu îşi va satisface aceste cerinţe devine mai mare. Teama scade şi mai mult capacitatea de percepţie, iar atunci singura forma de a avea cerinţele primare satisfăcute pare să fie lupta, violenţa. Alternativa, în mintea lor, presupune dispariţia. În acest moment intervine şi instinctul de supravieţuire care este şi cel mai puternic. În combinaţie cu instrumentele mentale, rezulta, după cum ţi-am spus, manifestări aberante, nefireşti, cum ar fi minciuna, făţărnicia, lăcomia şi altele. Acestea duc la înşelăciune, intriga, hoţie, rapacitate, violenta, ferocitate, manipulare.

Remer Ra:

Am văzut oameni mândri, trufaşi, egoişti, care chiar nu au de ce, nu au cu ce să se mândrească, au o atitudine aroganta, dispreţuitoare, aşa-zis superioara.

Zamolxe:

Aceştia nu percep o alta modalitate de a obţine ceea ce doresc decât prin copierea comportamentului altor indivizi care par să fi reuşit astfel. Însă ei nu vor reuşi nimic, deoarece nu numai ca voinţa şi curajul lor este slab, dar mai sunt şi leneşi pe deasupra, astfel că se ascund sub falsul adăpost ca aparţin unei grupări anume:

religie, culoare, apartenenţa ideologica, naţionalitate, familie etc.

Remer Ra:

Dar societatea este în aşa fel constituita încât ai nevoie de individualitate. Unicitatea fiecărui individ face societatea şi lumea mai frumoasa, mai fascinanta. Care ar fi soluţia alternativa? Impunerea forţată a unor ideologii în care să dispară competitivitatea, individualitatea, diversitatea, nu s-a dovedit a fi valabila, ba dimpotrivă, a dus la manifestări şi mai josnice ale fiinţei umane.

Zamolxe:

Ştiţi foarte bine care sunt soluţiile, ele sunt vechi de când lumea: corectitudinea, respectarea adevărului, respectul faţă de orice fiinţă vie, munca şi respectul faţă de munca altora.

15. Nu îţi lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, argint sau aur, căci ele aşa cum vin, aşa pleacă. După orice zi vine şi noaptea, şi după iarna vine primăvara, căci aşa este rânduit şi aşa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc şi apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor ramane pururi, iar aceasta are nenumărate şi nesfârşite ramuri, şi asemenea izvoarelor mintii şi sufletului tau, ele nu se arata la vedere. Caci o suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc – ierburi, copaci, dobitoace şi oameni – şi din aceeaşi vatra vin şi către aceeaşi vatra se întorc, şi vatra aceasta este pururea.

Remer Ra:

Ataşamentul este de asemenea privit ca fiind o mare problema în evoluţia omului, fie că este vorba de ataşamentul faţă de obiecte, fie faţă de persoane.

Zamolxe:

Ataşamentul este o consecinţă directă a percepţiei limitate despre om şi mediu. Şi aici teama este factorul care determină ca omul să fie ataşat de obiecte şi oameni. Percepându-se pe sine ca fiind limitat, slab, omul caută să-şi suplinească aceste limitări prin acumularea de diverse obiecte, caută să se integreze cu orice preţ într-o anume comunitate, grup, pentru a-şi suplini limitarea din punct de vedere fizic. În cazul ataşamentului faţă de persoane, teama îl determină să adopte o poziţie tiranica faţă de persoana sau persoanele ataşate, încercând să le micşoreze gradul de libertate.

Remer Ra:

Noi avem o vorba care s-a dovedit a fi valabila:

„de ceea ce-ţi este frica, nu scapi”. Problema consta în reacţia, de cele mai multe ori violenta, a celui care se vede ameninţat de ruperea legăturii cu obiectul ataşamentului.

Zamolxe:

Cu siguranţă că va fi nevoit să înveţe aceasta lecţie. Îngrădirea, fie că este vorba de propria persoana sau de altele, este împotriva legilor universale; prin urmare, legea polarităţii şi a ritmului vor determină în cele din urmă învăţarea lecţiei despre ataşament.

Remer Ra:

Am observat ca unul dintre cele mai puternice ataşamente este faţă de o religie sau o oarecare grupare religioasa, chiar dacă nu le aduce mai nimic, decât vorbe, vise, iluzii.

Prin teama de iad, de chinurile veşnice, s-a creat forma cea mai josnica de a înlănţui sufletul omului.

Zamolxe:

Unul dintre cele mai puternice ataşamente întâlnite este într-adevăr cel faţă de o oarecare doctrina religioasa, deoarece oferă pe de-o parte iluzia salvării de moarte, de-o aşa-zisa mântuire venită din exterior, iar pe de altă parte este vorba de teama de iad, de chinul veşnic.

Remer Ra:

Oricum, puţini sunt cei care mai cred asemenea elucubraţii. Nici măcar cei care propovăduiesc asemenea „vorbe” nu cred în ele, pentru ca sfidează bunul simţ. Niciodată nu am înţeles cum de s-a putut propaga o asemenea blasfemie, să spui ca Divinitatea te va trimite în chinuri veşnice pentru nişte

fapte. Nu cred că exista vreo ofensa mai mare adusa Divinităţii. Dar... vorba comercianţilor de produse îndoielnice: „nu e prost acela care vinde, ci acela care cumpără”.

Zamolxe:

Atenţie la aceasta atitudine!

Este tot o formă de ataşament; înlănţuirea subtilă este la fel de puternică. Elevarea spirituală nu duce niciodată la vreo forma de ostilitate faţă de ceea ce s-a făcut deja. Orice forma de violenta, fie fizica, fie verbala, presupune un grad scăzut de elevare spirituală. Agresivitatea, de orice fel ar fi ea, este un atribut al slabei spiritualităţi. Atitudinea constructiva, împăciuitoare, toleranta, respectul pentru orice fel de credinţă, sunt atributele elevării spirituale. Spiritualitatea adevărată nu are nevoie de niciun fel de argumente, nu se poate evidenţia prin polemici inutile. Faptele sunt cele care vorbesc. Întotdeauna au fost şi întotdeauna vor fi. A încerca să impui prin forţa sau prin argumente, mai mult sau mai puţin pertinente, vreo noua forma de credinţă sau ideologie, înseamnă a încălca legile universale. Oricum, dacă se „ciocnesc” asemenea idei, înseamnă că sunt în aceeaşi zona, pe acelaşi plan orizontal. Spiritualitatea nu presupune dezvoltarea pe orizontala, ci pe verticala, de aceea nu poate exista un conflict.

Remer Ra:

Sunt totuşi cazuri în care eşti nevoit să ripostezi.

Prin însăşi faptul ca faci altceva sau crezi în altceva, eşti atacat, jignit. Câteodată este bine să ripostezi. Consider ca apărarea este absolut normala.

Zamolxe:

Sunt foarte rare cazurile în care eşti atacat fizic pentru aşa ceva. Cine a reuşit să se eleveze spiritual nu are de ce să riposteze la vreo forma de atac, ba dimpotrivă, va simţi şi mai multa compasiune pentru cel care ataca. Dacă se întâmplă să latre la tine un pui de căţel, l-ai certa, l-ai lovi? Nu ţi s-ar părea chiar mai drăgălaş? Aceeaşi atitudine o are şi cel care este cu adevărat elevat spiritual. Repet:

atenţie la aceasta atitudine!

Remer Ra:

Mă voi strădui să fiu ceva mai atent pe viitor. Observ ca în aceasta lege se aduce ideea unităţii a tot ceea ce este viu:

„caci o suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc – ierburi,

copaci, dobitoace şi oameni – şi din aceeaşi vatra vin şi către aceeaşi vatra se întorc, şi vatra aceasta este pururea.” Este o noţiune ceva mai greu de înţeles, mai ales pentru vremurile vechi. Abia în zilele noastre au început să apară teorii ale câmpurilor unificate, ale energiilor continue etc. Dar este vorba numai de unitatea-continuitatea materiei, a energiei, nicidecum a viului, a conştiinţelor. Cum trebuie abordata unitatea, continuitatea?

Zamolxe:

Într-o prima faza va folosiţi de intuiţie. Ea este în primul rând o caracteristica a echilibrului. Deci trebuie să atingeţi echilibrul interior. Echilibrul interior rezonează cu cel exterior şi astfel, pas cu pas, se transcende forma. Transcenderea formei nu presupune o altfel de forma. Transcenderea formei implica unitatea Totului. Deci echilibrul este calea de început. Nu poţi avea acces la planurile superioare fără a fi bine echilibrat. Nu contează aşadar cantitatea de informaţie acumulata şi nici gradul de dezvoltare tehnologica atins. Cei din vechime, fiind mai apropiaţi de natura, mai echilibraţi, intuiau mult mai bine aceasta unitate a Totului. Unitatea conştiinţelor, a descendentei fiecărei conştiinţe din Focul Viu, nu poate fi demonstrata ştiinţific. Ea nu poate fi decât... trăită.

17. Nu lua cu siluire şi nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tau, căci cel ce priveşte prin ochii tai este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

Remer Ra:

Din nou îndemnul de a nu face rău. Se afirma pentru prima dată termenul de taina în ceea ce priveşte unicitatea spiritului din fiecare. Parca am mai văzut undeva descrierea:

„cel ce priveşte prin ochii tai”. Pare a fi o dualitate, persoana şi cel ce vede prin ochii lui.

Zamolxe:

Dualitatea este doar în aparenţă. Ego-ul este asemănător unui apendice al spiritului. A fost o perioadă când ego-ul era necesar, însă acum nu mai este. Corpul mental s-a dezvoltat suficient de mult încât să poată prelua sarcina instinctelor primare.

Remer Ra:

Spiritul chiar are nevoie de ceva?

Zamolxe:

Spiritul nu are nevoie de nimic, într-adevăr. Însă manifestarea în zona materiala se face prin suport material, deci prin corp fizic.

Cea mai fascinanta aventura a spiritului este în zona materiala. Cu cât se realizează un mai bun echilibru dintre manifestarea exterioară şi cea interioară, cu atât mai mult aceasta aventura este mai frumoasa şi mai fascinanta.

Remer Ra:

Am auzit mai multe ipoteze despre spirit, despre desprinderea spiritelor noastre din Tatăl, din Marele Spirit. Circula tot mai mult ipoteza, ideea, că de fapt Tatăl s-a divizat pe Sine de nenumărate ori pentru a experimenta, de fapt de a se experimenta pe Sine în toate ipostazele posibile. Un joc divin care nu are început şi nici sfârşit.

Zamolxe:

Nici cele mai avansate civilizaţii nu cunosc misterul spiritului şi nici nu-l vor cunoaşte vreodată, pentru ca spiritul este trăire şi nu cunoaştere. Dar toate fiinţele îl intuiesc, simt că exista. Cu cât se avansează mai mult din punct de vedere spiritual, cu atât acest mister se adânceşte în cunoaştere. Evoluţia spirituală presupune un grad mai mare de libertate şi implicit posibilitatea de a accede la cunoaştere.

Remer Ra:

Şi totuşi suntem atât de diferiţi.

Zamolxe:

Sunteţi diferiţi doar în manifestare. În realitate nu v-aţi despărţit niciodată de ceea ce numiţi Tatăl Ceresc. Şi nici nu aveţi cum. Este Unul în toţi şi toţi în Unul.

Remer Ra:

Dar viaţa este şi în omul primitiv din jungla Amazonului, şi în cel iluminat, cât şi în orice animal sau planta. Spiritul poate suferi transformări, poate creste, decade, dezvolta? Ce anume face diferenţa dintre un om obişnuit şi un mare maestru sau iluminat sau înger?

Zamolxe:

Jocul divin consta în redescoperirea divinităţii plecând de la cele mai simple forme de manifestare şi până la cele mai grandioase. Nu degeaba în parabola genezei biblice s-a început cu delimitarea materiei, apoi s-au creat plantele, păsările, animalele şi în final, în” ziua” a şasea, oamenii. Nu s-a

continuat cu fiinţele mai evoluate vouă căci nu aţi fi înţeles oricum. Abia începeţi să vă înţelegeţi pe voi. Spiritul în Sine nu poate nici creste, nici decade, nici să se dezvolte. EL EXISTA!

Este trăire pura.

Cea mai pura trăire. Este trăirea de dincolo de iubire. Diferenţa dintre un om obişnuit şi un înger? Niciuna în esenţă. Nu vi se impune nimic de către nimeni!

Subliniază ceea ce ţi-am transmis acum!

Doar ca îngerul a vrut să vadă mai multe, să se ridice mai sus pentru a vedea grandoarea creaţiei. Astfel, s-a ostenit, s-a cocoţat, s-a târât, a căzut şi iar s-a ridicat, mereu mai puternic, şi până la urmă a reuşit. A trăit mai multe experienţe... în fine, aşa a fost decizia îngerului. Şi mai sunt multe alte trepte peste înger...

19. Rămâi mereu în răcoarea sufletului tau, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seama că nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teama şi nu a locuit dintru început în inima ta; dacă nu creste prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înţelepciunii, iar cel trufaş se pune singur lângă dobitoace. Înţelepciunea este mai preţuita decât toate cele ce se văd cu ochii, ea este aurul mintii şi sufletului tau şi este rodul cunoaşterii udată de vreme.

Remer Ra:

Mi-ai spus cu ceva vreme în urma ca teama s-a născut din instinctul de supravieţuire, apoi ea a luat diverse forme:

nesiguranţa, îngrijorare, pericol, agitaţie, suspiciune etc. Nu numai mânia vine din teama. Aproape toate acţiunile noastre negative îşi au rădăcina în teama. Natural, dacă pot numi astfel, ar fi că doar atunci când este vorba de un pericol fizic să reacţionăm mai violent. Însă noi reacţionam violent şi în alte situaţii.

De ce s-a extins teama dincolo de instinctul de supravieţuire?

Zamolxe:

Nu s-a extins. Foarte multe dintre acţiunile omului s-au îngrămădit în sfera instinctului de supravieţuire datorită egoului. Ai transcris trufie în loc de ego pentru ca în trecut, cu aproape 2200 de ani în urmă, când ai luat

cunoştinţă de aceste legi-învăţături în forma lor originara, nu exista un termen specific pentru ceea ce înţelegi acum ca ego. Termenul folosit atunci pentru ego se traducea:

„ceea ce este diferit de ceea ce eşti tu cu adevărat”. Teama s-a dezvoltat şi diversificat în zona mentalului, dar sfera de influenţa a rămas în cadrul spaţiului generat de instinctele de supravieţuire, adaptare şi conservare. Aţi construit foarte multe bariere prin care va protejaţi de exterior. Marea lor majoritate nu se justifica. Atunci când este trecuta o bariera, voi reacţionaţi violent. Tocmai aceste bariere va menţin în starea de închistare, izolare, faţă de sferele superioare de manifestare. Aţi ajuns să vă fie teama chiar şi să interacţionaţi unii cu alţii.

Remer Ra:

Şi totuşi, înainte mi-ai spus că mentalul s-a dezvoltat suficient de mult cât să poată prelua sarcina egoului.

Zamolxe:

Exact. Nu mai este nevoie să vă lăsaţi ghidaţi de pulsiunile instinctelor primare atunci când credeţi că sunteţi în pericol. Mentalul este un instrument, nu este nici pozitiv, nici negativ. Voi îi dictaţi polaritatea. Dacă va lăsaţi conduşi de aceste impulsuri ale instinctelor primare, atunci mentalul va face ceea ce a fost programat să facă. Va analiza situaţia prin prisma reacţiunii, va gândi cum să atace, să elimine inconvenientul, pericolul, duşmanul etc. La o analiza mai atenta, vă veţi da seama că de fapt reacţia violenţa este cea mai dăunătoare, cea mai proasta alegere posibila.

Remer Ra:

Îmi vine în minte celebra lucrare Arta Războiului a lui Sun Tzu în care se spune, printre altele, ca orice război poate fi câştigat fără a ridica sabia.

Zamolxe:

Singurul război care merita purtat, este acela cu dezordinea psiho-mentalului vostru. Niciun alt război nu este justificat.

20. Nu-ţi amari sufletul când simţi durerea şi neputinţa, ci mai degrabă caută să te foloseşti de ele pentru îndreptare, căci în rod ai şi sământa. Nu se poate că o sământă buna să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boala, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna loveşte înapoi, răutatea şi neadevărul

întotdeauna aduc neputinţa, trufia întotdeauna aduce suferinţa.

Remer Ra:

Este foarte dificil să vezi cauza în efect. Mă refer la marea majoritate, nu la cei înţelepţi, la maeştri. Şi asta în primul rând pentru că cei care simt amărăciunea şi neputinţa au corpul emoţional şi mental confuz, tensionat. Prima tendinţa este de a privi în exterior şi de a cere ajutorul, nicidecum de a privi în interior, cu calm.

Zamolxe:

Chiar dacă oamenii primesc un oarecare ajutor din exterior, problemele lor nu vor fi rezolvate decât la suprafaţă, căci rădăcinile, cauzele problemelor, vor ramane şi vor produce efectul neplăcut până când ei înşişi vor depista şi apoi vor elimina cauzele. Acele cauze sunt în interior, nu în afara.

Remer Ra:

Îmi aduc aminte că am citit într-o carte despre sfinţii creştini, cum Sfântul Antonie cel Mare, după ce a „legat” un demon, l-a întrebat care este cea mai mare sminteala pe care ei o aduc oamenilor. Demonul i-a răspuns:

„slava deşartă”. Toată alergătura după aceste „spoieli” şi „gâdilări” ale egoului nostru, îndeletnicirile fără rost, discuţiile interminabile despre subiecte care nu ne privesc, senzaţionalul de prost gust, toate acestea par a fi dominante în viaţa noastră. Parca am fi dependenţi de flecăreală.

De ce?

Zamolxe:

Pentru că nu ştiţi ce vreţi, pentru ca aşa va justificaţi lenea şi ignoranţa. Neavând un scop, un sens, o direcţie, sunteţi angrenaţi din punct de vedere psiho-mental în diferite direcţii. Toată aceasta „slava deşartă” nu va aparţine. Dar vouă va este teama să vă aparţineţi vouă înşivă şi atunci va lăsaţi prinşi de prostioare venite din exteriorul vostru. Va consumaţi bruma de energie pe care o aveţi pe nimicuri fără rost. Şi nu este deloc vorba de vreo dependenţă. Sunteţi asemenea pufului de păpădie care zboară încotro bate vântul. Neştiind ce vreţi, sunteţi foarte uşor de angrenat în diferite direcţii de către alţii care au o voinţă mai mare decât a voastră. De obicei, numai când e prea târziu va daţi seama de rătăcirea voastră.

Remer Ra:

Nu de puţine ori am fost avertizaţi, sfătuiţi, învăţaţi chiar.

Zamolxe:

Pentru că a şti ce vrei, implica asumarea responsabilităţii asupra propriei vieţi, iar cei mai mulţi nici nu vor să audă de aşa ceva. Vor ca totul să le vina din exterior şi dacă se poate, cu cât mai puţin efort din partea lor. Iar dacă simt amărăciune în suflet, atunci li se pare justificat şi mai ales uşor să găsească în afara lor vinovaţii pentru propria lor problema.

Remer Ra:

Experienţa ne-a demonstrat într-adevăr că lăcomia duce la pierdere, că mânia loveşte înapoi, ca răutatea şi minciuna aduc neputinţă, că aiurelile de tot felul ne rătăcesc. Aproape toţi ştim toate acestea. Le aflăm din diverse surse, încă din primii ani ai copilăriei. Şi totuşi… nu le dăm valoare.

De ce trebuie să trecem prin mai multe experienţe neplăcute, dureroase chiar, pentru a ne învăţa minte? Poate pare o întrebare stupidă.

Zamolxe:

Ba dimpotrivă, este o întrebare foarte bună. Toate cele enumerate mai înainte cu toţii le ştiu, dar foarte puţini le înţeleg. Diferenţa este uriaşă. A şti implică doar memoria, dar a înţelege implică experienţa. Te gândeşti acum că majoritatea sunt asemenea copiilor, cărora dacă le spui să nu facă un lucru, atunci îl fac negreşit şi că la fel sunt şi oamenii maturi. Aici te înşeli, deoarece copiilor le este îndeajuns o acţiune greşită pentru a nu o mai face în viitor, însă celor aşa-zişi maturi le sunt necesare mai multe experienţe neplăcute pentru a depista şi elimina cauza. Este modul cum mentalul caută să justifice orice acţiune. Este ceea ce-ţi spuneam ceva mai devreme, anume ca majoritatea v-aţi diversificat şi dezvoltat sferele de acţiune ale instinctelor primare cu ajutorul mentalului. Aşa aţi început să vă justificaţi minciunile, hoţiile, lăcomia, făţărnicia, răutatea. De justificat se poate justifica orice, dar atunci veţi da piept sau mai bine zis vă veţi izbi cu capetele de Lege. Minciuna este împotriva realităţii; oricât veţi câştiga momentan din ea, nu va va ajuta atunci când va da roade. Minciuna înseamnă negarea realităţii, înotul împotriva curentului vieţii, prin urmare este normal să vă simţiţi la un moment dat neputincioşi. Făţărnicia are roade mult mai amare, căci va negaţi propria voastră realitate. Cine fura va fi furat, iar dacă are grija să nu fie furat, atunci va compensa cu propria energie, ceea ce în final va duce la boala. Cel lacom se pierde în primul rând pe sine, iar dacă îţi pierzi sinele, atunci ai pierdut totul.

22. Ia bine seama la taina seminţei. Asemeni ei este gândul tau, şi cum

sămânţa nu se poate fără coaja, aşa este şi gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voinţa, iar fără voinţă, gândul se usucă şi nu foloseşte la nimic. Dar puterea este în răbdarea seminţei, iar voinţa şi răbdarea fac mlădiţa firava să răzbată pământul tare.

Remer Ra:

Nu pot să nu fac asemănarea cu pilda semănătorului a lui Ilisus:

„Iată, semănătorul a ieşit să semene. Pe când semăna el, o parte din sămânţa a căzut lângă drum, şi au venit păsările şi au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult:

a răsărit îndată, pentru ca n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; şi, pentru ca n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini:

spinii au crescut, şi au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun, şi a dat rod:

un grăunte a dat o suta, altul şaizeci, şi altul treizeci.” Apoi Ilisus le tâlcuieşte aceasta pilda:

„Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăţie, şi nu-l înţelege, vine Cel rău şi răpeşte ce a fost semănat în inima lui. Acesta este sămânţa căzută lângă drum. Sămânţa căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, şi-l primeşte îndată cu bucurie; dar n-are rădăcina în el, ci ţine până la o vreme; şi, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Sămânţa căzută între spini este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia şi înşelăciunea bogăţiilor îneacă acest Cuvânt, şi ajunge neroditor. Iar sămânţa căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul şi-l înţelege; el aduce rod:

un grăunte da o suta, altul şaizeci, altul treizeci.” Dar mai apoi Ilisus le spune că „Împărăţia cerurilor este înăuntrul vostru”. În aceasta lege apare termenul de „gând rodnic”. Nu toate gândurile dau roade?

Zamolxe:

Gândul este cauza, iar rodul este efect. Un gând potrivnic da un rod potrivnic. Pot fi roade dulci, dar pot fi şi roade amare, în funcţie de gândurile emise. Aceasta pilda este extrem de edificatoare dacă reuşeşti să pătrunzi mai bine în ea. Ce înseamnă lângă drum? Drumul este planul cauzal al omului şi acesta este alcătuit din mai multe rezultante. Voi le percepeţi doar pe cele care le-am numit vectori de informaţie şi de voinţă. Conform legii rezonantei, omul

nu poate interacţiona decât cu ceea ce rezonează sau mai exact, cu ceea ce percepe. Deci cu ceea ce înţelege. Pământul stâncos este reprezentarea simbolica a ignorantei, lenei, temerilor de tot felul. Spinii sunt diversele blocaje mentale care „absorb” energia necesara creşterii gândului rodnic.

Remer Ra:

Aş vrea mai multe detalii despre „gândul rodnic”. Ce caracterizează un gând rodnic faţă de un gând oarecare?

Zamolxe:

Gândul rodnic este acela care are mai mulţi parametri în rezonanta cu realitatea. Când spui ca te gândeşti la ceva anume implici atât imaginaţia cât şi o dinamică informaţională specifica. Practic este vorba de lucrul cu informaţia. Miezul seminţei conţine informaţia de bază a plantei. În miez sunt structurate informaţional toate procesele pe care viitoarea planta le va parcurge, de la început şi până la sfârşit. Asemenea este şi gândul cel rodnic, el conţine cât mai mulţi parametri ai viitorului „fruct”.

Remer Ra:

Mi-ai spus înainte despre „norocoşii” care au parte de ceea ce-şi doresc fără prea mult efort. Cunosc astfel de oameni, iar la o prima vedere, nu par a se evidenţia din punct de vedere mental.

Zamolxe:

Efortul a fost făcut în alte vieţi. Nimeni nu primeşte nimic în mod gratuit. Ştiu că va este greu să acceptaţi acest lucru, dar aceasta este realitatea. Aveţi un proverb care spune ca:

„Dumnezeu îţi da, dar nu-ţi baga în traista”. Tot efortul „norocoşilor” din alte vieţi nu s-a pierdut, căci efortul presupune voinţa, iar voinţa este parte a planului spiritual, deci şi al celui cauzal. După aşa-zisa moarte, corpul fizic, eteric, emoţional şi mental dispar căci ele nu sunt relevante pentru spirit. Ramane corpul cauzal, el fiind componenţa a corpului spiritual. Totuşi, vieţile anterioare sunt codificate într-un limbaj tip hologramа şi plasate într-o zona distinctă în subconştient. Corpul cauzal preia doar rădăcinile acţiunilor din vremea întrupării. Aceste rădăcini cauzale sunt vectorii de informaţie şi de voinţă. Ele nu sunt separate, formează o dualitate asemenea dualităţii informaţie-emoţie din câmpul psiho-mental. Aceşti vectori determină la o noua întrupare o bază pentru viitoarele acţiuni.

Remer Ra:

Dar sunt foarte mulţi care lucrează în timpul vieţii şi doar cu foarte mari eforturi obţin ceea ce alţii obţin mult mai uşor, şi nu mă refer doar la aspectele materiale.

Zamolxe:

Este mult mai greu să pătrunzi în câmpul cauzal din timpul vieţii. Dar se poate. Necesita efort, perseverenta, claritate, detaşare. Ar fi mult mai simplu dacă nu ar exista balastul informaţional al blocajelor mentale. Pentru a pătrunde în corpul cauzal în mod conştient, trebuie să treci de influenţa gravitaţională a instinctelor primare din zona psiho-mentală. La o privire mai atenta, veţi descoperi că de fapt influenţa instinctelor de supravieţuire, adaptare şi conservare este predominantă. Pentru a trece de toate aceste bariere informaţionale este nevoie de un efort susţinut cu perseverenta. Apoi odată plantate „rădăcinile” în planul cauzal, va trebui să faceţi loc pentru creştere, altminteri vechile concepte şi bariere psiho-informaţionale pot „înăbuşi” rădăcinile.

Remer Ra:

Ceva îmi spune că se leagă de legea următoare.

23. În vremea lucrului tau înveseleşte-ţi inima la vederea lucrării tale înainte de terminarea ei, căci precum fructul îşi anunţa venirea cu o floare, tot aşa fapta omului este văzută de cel cu mintea şi simţirea limpede, înainte de a fi terminata.

Remer Ra:

Spuneai mai devreme ca trebuie să facem loc pentru noile seminţe. Este cumva acel drum în sens invers?

Zamolxe:

Exact. Planul cauzal este deservit de planul mental, emoţional, energetic şi fizic. Când îţi spuneam ca „norocoşii” se bucura înaintea materializării, la asta mă refeream.

Remer Ra:

În contextul de faţă, floarea care precede apariţia fructului este bucuria anticipata?

Zamolxe:

Floarea nu reprezintă numai bucuria anticipata. Floarea este în acelaşi timp şi cântec, şi dans, şi trăire, şi frumuseţe, şi gratie, şi poezie.

Remer Ra:

Dar până la corpul emoţional mai avem corpul mental.

De ce pare a fi mai greu să lucram cu planul cauzal în mod conştient, maturi fiind, faţă de situaţia când ne întrupam deja cu un plan cauzal mai bun? Cum se dezvolta „seminţele” cauzale în corpul mental?

Zamolxe:

Când te întrupezi, „seminţele” planului cauzal se dezvolta liber, desigur în funcţie de condiţiile fiecăruia. Astfel, aceste seminţe nu interferează cu „neghina” mentală şi emoţională, pe care cei maturi o acumulează treptat. De aceea, unii pot părea foarte „norocoşi” într-un anume plan sau chiar în mai multe. Practic, energia lor este direcţionată către planul cauzal şi cel mental. Aceste seminţe nu au nevoie de un scenariu logic. De fapt, seminţele apelează la cel mai logic şi mai eficient scenariu mental. Adică se apelează la planul mental supraconstient, care cu adevărat găseşte cel mai bun, mai rapid şi mai eficient mijloc de manifestare în planul mental. Planul mental supraconstient este „capabil” de a vedea clar unicitatea Totului; din această cauză ceea ce pentru supraconstient este foarte uşor, pentru conştient este dificil. În celălalt caz, când se doreşte pătrunderea în planul cauzal, este nevoie de participarea corpului mental conştient superior. Adică schimbările sunt observate, analizate, organizate, modelate, sintetizate. Mai apoi se pătrunde în planul cauzal. Este mai dificil într-adevăr, căci este nevoie de limpezime la nivel mental. Este un proces mai greoi pentru unii şi mai uşor pentru alţii.

Remer Ra:

De ce este mai uşor pentru unii şi mai greu pentru alţii? Este vorba de karma fiecăruia?

Zamolxe:

Nu numai de karma fiecăruia ci şi de alţi factori. Trebuie să depăşiţi barierele psiho-informaţionale, adică blocajele mentale. Unii au mai multe astfel de blocaje, alţii au mai puţine. Ţi-am mai spus că blocajele mentale pot fi eliminate prin rezolvarea aspectului informaţional.

24. Ia bine seama la cauza omului sărac, dar şi la cauza omului grabnic avut, căci niciuna nici alta nu sunt fireşti. Omul sărac are multe gânduri deşarte şi le schimba de la o zi la alta, vorbeşte mult şi lenea i-a învelit braţele şi picioarele. Cel grabnic avut ori e hot şi înşelător, ori vede mai bine necazul

altuia şi caută a-l amăgi; de acolo îşi trage grabnica avuţie.

Remer Ra:

Nimic nou sub soare!

Aceste cauze se cunosc, însă ceea ce nu se cunoaşte foarte bine este de ce omul sărac are o astfel de atitudine interioară. Materialiştii spun că este o chestiune de educaţie şi de condiţiile de mediu, plus condiţiile social-politice; ezoterişti spun că mai este vorba şi de karma, astrologie etc. Totuşi, experienţa ne-a demonstrat ca dacă vom oferi aceleaşi condiţii unui grup de oameni, evoluţia lor va fi diferită din toate punctele de vedere, nu numai material.

De ce?

Zamolxe:

Ceea ce este în interior este şi în exterior. Ţi-am mai spus că exteriorul este proiecţia interiorului. Sărăcia exterioară este consecinţa sărăciei interioare, este materializarea ei. Faptul că ai multe gânduri nu înseamnă că eşti bogat în interior. Primul semn al bogăţiei interioare este echilibrul şi aici nu contează cantitatea de informaţie. Dacă vei face un studiu atent, vei observa că cei echilibraţi în interior nu au cum să fie săraci decât dacă aleg acest lucru. Instabilitatea psiho-mentală este o consecinţă directă a depărtării de propria fiinţă, de programul dinamic din zona planului cauzal.

Remer Ra:

Programul dinamic din zona planului cauzal? Adică „esenţele” dinamicii din viaţa anterioară plus altele? Sună a program de calculator.

Zamolxe:

Este programarea voastră, a fiecăruia în parte. La prima vedere pare că este vorba de ceva restrictiv. Dar majoritatea problemelor cu care va confruntaţi apar din cauza depărtării de acest program. Din această cauză, mulţi dintre voi sunteţi într-o continua alergătura psiho-mentală. Programul cauzal are rolul de a va direcţiona către ceea ce aveţi de făcut. Este ceea ce unii dintre voi numiţi „planul lui Dumnezeu pentru fiecare”. Şi aşa şi este, deoarece acest plan cauzal cu care veniţi este observat, îmbunătăţit, la cererea voastră şi nu altfel, de către fiinţe evoluate pe care voi le numiţi îngeri, arhangheli, avatari, zei, divinităţii etc.

Remer Ra:

Deci conform planului cauzal, noi nu trebuie să fim săraci? Ce rol joacă

aici karma?

Zamolxe:

Karma este legea cauzei şi a efectului. Dacă este ceva de plătit, se plăteşte prin condiţiile de naştere şi ale dezvoltării din perioada copilăriei. Dacă nu va depărtaţi de programul cauzal, nu puteţi fi săraci. Dacă nu poţi schimba maşina anual sau nu poţi face vacanţe exotice de câteva ori pe an nu înseamnă neapărat că eşti sărac. Dar ai toate şansele să nu ai parte nici de condiţiile minime de trai dacă te depărtezi de programul cauzal.

Remer Ra:

De ce?

Zamolxe:

Din simplul motiv ca programul cauzal este ca un câmp de forţă pentru planurile inferioare, adică cel mental, emoţional, energetic. Este motorul vieţii voastre. Cei mai mulţi dintre voi, dacă nu sunteţi manipulaţi de către părinţi şi societate, intuiţi ceea ce aveţi de făcut. Planul cauzal se dezvăluie într-o primă etapă sub forma pasiunilor, a diverselor aptitudini, înclinaţii, talente. Când eşti deschis planului cauzal, sunt foarte mici şansele să fii purtat de colo-colo de formele mentale preluate din exterior. Dacă te-ai depărtat de planul cauzal, atunci eşti în afara câmpului său de forţă şi astfel ai toate şansele să fii în derivă pe oceanul vieţii. În acest caz, energia ta este asemenea cu a pufului de păpădie, adică nesemnificativă. Pe de altă parte, poţi avea o karma foarte bună din punct de vedere material şi atunci prosperitatea îţi este oferită ca pe tavă.

Remer Ra:

În afara faptului de a fi ajutat alte persoane din punct de vedere material, ce anume mai poate determina o karma bună din acest punct de vedere?

Zamolxe:

Ajutorarea celorlalţi, munca în folosul comunităţii, exploatarea de către alţii, sacrificiile diverse etc. Oferă condiţii pentru o karma oarecum bună în plan material, dar cea mai buna karma este atunci când omul a lucrat în viaţa anterioară pentru atingerea echilibrului. A fi în echilibru înseamnă a rezona cu natura, cu Universul, iar Universul înseamnă abundenţa din toate punctele de vedere. De asemenea, prin ajutorul dat celorlalţi în domeniul evoluţiei spirituale se poate atrage o karma deosebit de bună din punct de vedere material.

Remer Ra:

Mai exact?

Zamolxe:

A-i ajuta să se ajute singuri sau cum spune o vorbă de-a voastră, când îi învăţaţi să prindă peşte, nu când le daţi peşte. Când reuşiţi să le canalizaţi atenţia, efortul şi energia spre aspectele cu adevărat spirituale. Unora dintre voi le este oferită prosperitatea materiala pentru a fi testaţi în ceea ce priveşte evoluţia spirituală la un moment dat.

Remer Ra:

Revin la contextul legii. Totuşi, nu văd ce-ar putea fi greşit să ai multe gânduri. Informaţia este o hrană. Chiar dacă avem multe gânduri deşarte, mie cel puţin mi se pare că lenea şi discuţiile sterile mi se par mai periculoase.

Zamolxe:

Procesul gândirii este un mare consumator de energie. Multe gânduri înseamnă multe seminţe plantate dar care nu au suportul necesar pentru a „prinde” viaţă, adică nu au stabilitate – se schimba de la o zi la alta, au puţine legături cu realitatea: gânduri sterile, oscilante, ostile etc. Toate acestea necesita un consum enorm de energie. Este o energie irosita degeaba. În plus, mai sunt şi blocajele mentale şi temerile de tot felul. În acest context se dezvolta terenul pentru apariţia celor două mari boli mentale: vorbăria fără rost şi lenea. Sărăcia vine imediat după…

25. Fii blând şi răbdător cu cei de lângă tine, căci aşa cum te porţi tu cu ei, aşa se poartă şi alţii cu tine, căci simţirea lui este la fel cu simţirea ta, din aceeaşi suflare este şi simţirea lui, iar lumina ce vede prin ochii lui este din aceeaşi lumina cu cea care vede prin ochii tai.

Remer Ra:

Am înţeles dintr-o lege anterioară că „cel ce vede prin ochii noştri” este spiritul, observatorul, mă rog… sunt multe nume şi ca spiritul este componentă a Focului Viu, adică al celui pe care noi îl numim Dumnezeu. Dar simţirea?

Zamolxe:

Ce ţi se pare ciudat? Nu aveţi cu toţii aceleaşi trăiri? Altceva trebuia să înţelegi. Anume că nu numai spiritul va leagă de Focul Viu, de Divinitate, ci şi trăirile, şi că nu exista discontinuitate nici pe acest plan. De fapt nu exista discontinuitate nici măcar pe planul fizic. Voi credeţi că sunteţi separaţi, dar nu sunteţi; aşa vi se pare la prima vedere. Nimeni şi nimic nu este izolat de Tot.

Remer Ra:

Şi Iisus a spus:

„Ceea ce vreţi să vă facă vouă oamenii, să le faceţi şi voi lor”.

Zamolxe:

Este acelaşi lucru.

Remer Ra:

Ştiu ca spiritul, scânteia divină, este trăirea pură, dar noi oamenii, cel puţin în stadiul evolutiv în care ne aflăm acum, suntem diferiţi prin felul nostru de a percepe exteriorul şi chiar pe noi înşine. Suntem individualităţi şi fiecare vede diferit, fiecare judeca diferit o anume situaţie, fiecare simte altfel.

Zamolxe:

Nu sunteţi diferiţi decât în aparenţă. Diferenţierea pe care o sesizaţi este o iluzie, o imagine deformată de numeroasele „lentile” prin care vedeţi viaţa. Deocamdată puţini au o vedere de ansamblu asupra situaţiei reale. Punctele voastre de vedere se schimba odată cu evoluţia voastră. Individualitatea este un termen care înglobează totalitatea caracteristicilor voastre psiho-mentale în relaţionarea cu exteriorul.

„Aluatul” oricărei individualităţi este acelaşi, diferă doar „gramajul şi consistenţa ingredientelor”. Mai exact, vibraţiile sunt cele care va diferenţiază gradul de percepţie. Bucurii, iubiri, speranţe, supărări şi alte asemenea trăiri le aveţi cu toţii, cu toate că sunt moduri diferite de declanşare a lor.

Remer Ra:

Nu cred că individualitatea poate exista fără ego. Individualitatea se identifică cu personalitatea, o înglobează.

Zamolxe:

Individualitatea este Unitatea în diversitate. Tu şi mulţi alţii abordaţi acest aspect dintr-un punct de vedere limitat. Unitatea în diversitate nu implica ego-ul. Ego-ul este cel care îngrădeşte manifestarea. În aceleaşi culori de bază se descompune lumina aşa-zis alba, chiar dacă folosiţi miliarde de prisme de diferite mărimi. Poţi spune că un arbore este mai bun decât o floare? Ego-ul nu numai ca îngrădeşte manifestarea unităţii, dar îi da şi o caracteristica de agresivitate.

Remer Ra:

Şi totuşi, ego-ul domneşte în lume. Şi materialismul.

Zamolxe:

Materialismul nu a fost şi nici nu va fi vreodată stăpân. Spiritualitatea a

fost, este şi va fi cea care va conduce. Nici nu se poate altfel. (În momentul în care am primit acest răspuns am avut o reacţie destul de virulenţa din punct de vedere emoţional. Aceasta stare m-a desprins de legătura vibraţională cu Zamolxe. Tot ceea ce ştiam despre societatea omenească părea să fie în contradicţie cu acest răspuns pentru ca puteam da nenumărate exemple contrare. Nimeni nu are nevoie de lecţii de istorie pentru a vedea ca majoritatea războaielor, conflictelor, au fost motivate de aspectul material. Nu ai nevoie de explicaţiile niciunui sociolog sau economist pentru aţi da seama ca partea materiala este motorul principal al activităţii umane pe această lume. M-a uimit şi pe mine reacţia avută în acel moment. Într-un fel, chiar am vrut să mă rup de aceasta legătură. Unele răspunsuri le pot tolera, dar pe altele nu. Cum putea fi spiritualitatea stăpână în momentul în care Ilisus era răstignit pe cruce? Sau când Socrate a fost forţat să înghită cupa cu otrava? Sau când maestrul sufit Mansur era decapitat şi dezmembrat de mulţime? Sau când o întreagă civilizaţie înfloritoare, cum era cea a incaşilor, a fost decimata de nişte conchistadori sălbăticiţi de febra aurului? Sau când indienii nord americani au fost decimaţi şi alungaţi de pe propriile pământuri de către colonişti avizi de pământ, de bogăţie? Sau când popoarele mici erau exploatate, prădate de către cele mari? Am avut un moment în care îmi venea să şterg tot ce scrisesem. Chiar şi în acea stare de tulburare am simţit învăluirea vibraţiei lui Ramo. Era lângă mine. De multe ori în situaţiile mai dificile îl simţeam alături de mine. Vibraţia să este cu totul aparte. Greu de spus în cuvinte. Mi-am revenit foarte repede din starea avuta. Mi-a spus odată, în timpul lecţiilor din piramidă, să mă detaşez psiho-mental atunci când am stări mai neplăcute şi nu funcţionează metodele de şuntare sau de transmutare în imagini sau sunete. Adică să mă privesc pe mine însumi cu ochii mintii. Ca şi cum aş fi ieşit din mine şi m-aş fi privit din perspectivă unei alte persoane. Ţin minte ca Ramo îmi spusese să privesc şi ceasul în acele momente şi să mă „vad” cu cel puţin o ora peste cât era în mod normal, dar ca poziţia să fie exact la fel ca în momentul „acum”. Mă şi „vedeam” încruntat, cu fata „plouata”. M-a pufnit rasul pur şi simplu. Iarăşi. Funcţionase „şiretlicul”. Nu mă interesau aspectele logice ale acestei metode. Important era ca funcţiona şi că nu mai aveam starea aceea de nervozitate. Chiar şi aşa, n-am mai încercat să iau legătura cu Zamolxe în acea zi. Mă simţeam oarecum prost că nu am putut să mă controlez cât de cât. A doua zi reuşisem să prind din nou „frecventa” lui Zamolxe. Nu a fost nevoie

de o noua călătorie în astral pentru asta. Mi-am cerut scuze de reacţia mea din ziua precedenta.

Totuşi, ştia ca aveam nevoie de unele răspunsuri.

Zamolxe:

Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ştiam ce reacţie vei avea. Trebuia să te „zgâlţâi” puţin. Realizezi acum că ai reacţionat?

Remer Ra:

Da, iar reacţia este a egoului. Ţin minte perfect când mi-ai spus asta. Totuşi, îmi este greu să „înghit” ceea ce mi-ai spus ieri.

Zamolxe:

Hai să vedem ce anume ţi-a provocat acea reacţie. Spune-mi, ce înţelegi tu prin spiritualitate?

Remer Ra:

Întâi de toate, văd iubirea ca fiind sinonima cu spiritualitatea. Toleranta, blândeţea, înţelegerea, compasiunea, ajutorarea, moralitatea, iertarea – ceea ce spusesem şi eu ceva mai înainte de a avea acea reacţie. Mai înţeleg prin spiritualitate toate curentele religioase şi creaţiile artistice din toate categoriile:

muzica, pictura, sculptura, literatura, filosofie. Practic, spiritualitatea cuprinde tot ceea ce nu este material.

Zamolxe:

Ai uitat ce ai scris referitor la corpul spiritual?

Remer Ra:

Nu, n-am uitat. Cred că te referi la cele cinci virtuţi de bază:

iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia.

Zamolxe:

Nimic nu este făptuit fără a avea la baza câte ceva din toate aceste virtuţi. Înainte te gândeai, la fel ca mulţi alţii, că a fi spiritual presupune a fi smerit, plin de compasiune, blând, iubitor, răbdător. Te-a deranjat când ţi-am spus că partea materiala reflecta partea spirituală. În acele momente aveai în minte o anumită categorie din populaţie, de o anumită coloratura a pielii, care, aparent, nu au multe puncte în comun cu spiritualitatea. Dar îţi garantez ca au. În primul rând, marea majoritatea a respectivei minorităţi o duce foarte greu din punct de vedere material şi doar un mic procent dintre ei au parte de o viaţă îmbelşugată. Ei bine, să ştii ca respectivii au o voinţă de fier în a-şi atinge scopurile, au de asemenea un curaj pe care ceilalţi nu-l au, sunt foarte

răbdători şi chiar foarte modeşti în relaţiile cu ceilalţi şi îşi iubesc enorm familiile şi prietenii. Este absolut normal ca viaţa lor să fie mai îmbelşugata decât a celorlalţi. Acum îţi observ asocierile de imagini pe care le faci în mental. Nu mă refer la cei care s-au îmbogăţit pe seama furtişagurilor. De asemenea, spiritualitatea are puţine legături cu „rafinamentul” şi „profunzimea” unor gusturi muzicale, arhitectonice sau stilistice. Un astfel de individ este mai spiritual decât acel învăţat care are mintea ticsita cu o biblioteca de informaţii, dar care nu are voinţa şi curajul de a le aplica, nici răbdarea necesara.

Remer Ra:

Totuşi, prefer să stau în preajma unui astfel de individ decât să suport o muzica total contrara gusturilor mele sau să le privesc membrele acoperite de aur. Nu mă atrage „spiritualitatea” lor. Nu am nimic cu ei sau cu alţii ca ei, dar eu am alte preferinţe. Fără supărare!

Zamolxe:

Eu nu am cum să mă supăr!

Trebuie să înţelegi ca dacă nu ai o „moştenire” karmică buna în ceea ce priveşte partea materiala, va trebui să cultivi în mod armonios aceste virtuţi, altminteri nu vei reuşi decât foarte puţin. Faptul ca unii sunt mai sofisticaţi în gândire ori au acumulat mai multe informaţii complexe sau au anumite gusturi culturale mai elevate nu îi ajuta foarte mult la găsirea secretului fericirii sau al succesului. Secretul consta în armonia interioară.

Remer Ra:

Eu mă gândeam la unele exemple, consemnate de istorie, în care spiritualul a fost umbrit de material.

Zamolxe:

Ştiu la ce te gândeai. Tu şi mulţi alţii vedeţi în aceste acţiuni doar o umbra din realitate, vedeţi doar frânturi din continuitatea Totului şi mai ales vedeţi doar suportul material. Nu va interesează mai nimic dincolo de toate acestea. Iisus a ales divinul rol de a ridica spiritul omenesc deasupra tuturor conceptelor, deasupra limitărilor şi mai ales deasupra morţii. Dar a ales totodată să desăvârşească şi programul evolutiv pentru poporul evreu, program care era codificat în Vechiul Testament şi astfel să-l elibereze de jugul dependentelor exterioare.

Remer Ra:

Din păcate… Zamolxe:

Din fericire… a reuşit!

Voi, ceilalţi… din păcate… nu reuşiţi să vedeţi acest lucru!

Socrate, Mansur şi mulţi alţi martiri şi-au încheiat ciclurile karmice. Priviti dincolo de banalul eveniment şi întrebaţi-vă dacă moartea lor a fost în zadar. Câţi dintre voi sesizaţi schimbările imense pe care le-au făcut astfel? În ce priveşte minunata civilizaţie amerindiana, oare câţi au sesizat spiritul acestor indieni în ziua de azi? Cine crezi tu că se afla în spatele dezvoltării spectaculoase a Statelor Unite ale Americii? Ale cui spirite se afla în trupurile conducătorilor corecţi, ale savanţilor şi mai ales ale proprietarilor din acest stat? Situaţia amerindienilor este oarecum asemănătoare cu cea a dacilor. La nivel subtil şi-au atras distrugerea fizica pentru a face loc unui nou ciclu evolutiv. Nu mai plângeţi după forme… spiritul nu poate fi înfrânt, nu are cum.

Remer Ra:

Şi imaginile cu minoritatea?

Zamolxe:

Eu ţi-am indus imaginile cu minoritatea respectivă pentru a le suprapune peste cele de dinainte.

De ce în acest context? Într-o buna zi, vei afla singur răspunsul.

26. Unde este tăria omului acolo îi este şi slăbiciunea, ceea ce-l ridica îl şi coboară; ramai în limpezimea mintii şi simţirii tale şi vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel uşor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ţi fie mintea şi simţirea, şi ia seama de toate acestea.

Remer Ra:

Prima fraza este de înţeles. Trăim într-o lume antagonistă în care sistemul universal de valori este dominat de dualitate:

bine-rău, sus-jos, puţin-mult, tare-slab etc. Înţeleg faptul ca ceea ce-l face puternic pe cineva, îl poate face şi slab. Prea multa bogăţie poate aduce teama de a pierde acea bogăţie şi de aici o serie întreagă de „slăbiciuni”. De asemenea, puterea te poate ridica pe culmi înalte, dar te poate aduce şi îndărăt, mai jos de mocirla pământului. Legea ritmului şi a polarităţii spune că dacă eşti bogat, va trebui să cunoşti şi sărăcia, dacă ai cunoscut puterea, vei cunoaşte şi lipsa ei. Şi invers. Soluţia „căderii” ar fi să nu „urcam”?

Zamolxe:

Dacă te menţii izolat într-un spaţiu limitat de cunoaştere, atunci aceste două legi pot fi percepute într-un mod destul de neplăcut la un moment dat. Ele nu au scopul de a te obliga să oscilezi dintr-o parte în alta decât dacă nu vrei să mergi înainte, să evoluezi. Chiar dacă vrei să stagnezi, Universul nu te lasă, pentru ca Totul se afla în mişcare. Pentru a nu cunoaşte reversul, regresia, îndărătul mersului pendulului, va trebui să te situezi pe un plan superior.

Remer Ra:

Tocmai aici este problema. Cum să te situezi pe un plan superior? Citisem într-o lucrare despre legile universale ca secretul ar fi voinţa. Printr-o voinţă ferma se poate „refuza" mental plasarea conştientului pe oscilaţia de retur, folosind legea neutralizării. Aceasta lege ar funcţiona în cazul scindării planului conştient în doua:

planul superior şi planul inferior. Voinţa puternică poate plasa conştientul pe planul superior, iar oscilaţia de retur determinata de legea ritmului s-ar desfăşura pe planul inferior, la nivel inconştient, deşi legea ritmului se manifesta pe toate planurile. Problema în acest caz nu este, după părerea mea, să te menţii pe un plan superior, ci cum să atingi acel plan superior astfel încât să scapi de oscilaţia de retur a ritmului. Ca să te menţii undeva, trebuie să ajungi acolo.

Zamolxe:

Primul pas este conştientizarea faptului că eşti pe aşa-zisa oscilaţie de retur. Chiar dacă ţi se pare ciudat, cei mai mulţi nu realizează acest lucru. Sunt angrenaţi cu totul în aceasta oscilaţie. De exemplu, dacă un individ realizează că este nervos, atunci a rezolvat mai mult de jumătate din problema. Faptul de a fi observat acest lucru l-a situat pe un plan imediat superior. Practic, se observa pe sine din punct de vedere neutru. Cum spui tu, în acel moment şi-a şuntat energia din zona astralului inferior. Dar din punct de vedere informaţional nu şi-a rezolvat problema, deoarece cauza oricărei oscilaţii a planului emoţional se afla în planul mental.

Remer Ra:

Deci voinţa nu este îndeajuns pentru a elimina oscilaţiile de retur ale stărilor emoţionale?

Zamolxe:

Voinţa este o caracteristica a planului spiritual, deci este deasupra mentalului. Mulţi confundaţi impulsul, energia unei reacţii, cu voinţă. Sunt două lucruri cu totul diferite. Combaterea unei stări nu te situează pe un plan superior. Vei ramane tot în zona planului emoţional.

Remer Ra:

Dar sunt atât de multe emoţii oscilante... Zamolxe:

Tu vrei formule magice pentru a scăpa de oscilaţiile emoţionale. Nu exista aşa ceva!

Într-adevăr, sunt foarte multe oscilaţii în emoţiile voastre, dar aţi „muncit" mult pentru a le implementa. Este necesara o munca şi pentru a le depista şi elimina substratul informaţional. Nu este neapărat necesar să căutaţi substratul informaţional pentru fiecare emoţie neplăcută în parte.

Cele mai multe oscilaţii emoţionale sunt cauzate de câteva scheme psiho-informaţionale reactive.

Remer Ra:

N-ai mai spus până acum de acest termen:

scheme psiho-informaţionale reactive. Aş vrea să-mi spui mai multe. Ce legătură exista între blocajele mentale şi aceste scheme psiho-informaţionale reactive?

Zamolxe:

Schemele psiho-informaţionale reactive sunt alcătuite din blocaje mentale dispuse pe scheletul unui anumit tipar informaţional. Toate cele trei instincte primare se perpetuează prin aceste scheme psiho-informaţionale reactive. Ele s-au construit şi dezvoltat datorită unor anumite condiţii de mediu, pe fondul iluziei de separare. Se poate spune că au avut rolul lor în trecut, dar acum a sosit vremea să vă debarasaţi de ele. Adică să vă descotorosiţi din ce în ce mai mult de ego şi de instinctele primare. Aţi avansat suficient de mult pe planul mental pentru a realiza acest lucru.

Remer Ra:

Chiar aşa să fie? Pot da exemple de ceea ce se poate întâmpla când spiritul de combativitate este lăsat deoparte. Nu numai la oamenii simpli. O mână de conchistadori au distrus în scurt timp o întreagă civilizaţie paşnică şi înfloritoare. Din cauza spiritului necombativ, India, cândva o civilizaţie extraordinară, a fost cucerită şi exploatată de către englezi o bună perioadă de timp. Să nu-mi spui că şi în aceste cazuri a fost vorba de propria lor alegere,

pentru că nu mai cred acest lucru. Au fost firme care au dat faliment sau au fost în pragul colapsului datorită faptului că s-au bazat pe un anumit produs. Pentru că au refuzat să fie combativi, oamenii au fost exploataţi cu neruşinare de către alţii.

Zamolxe:

Aveţi o vorba care spune că „nu tot ceea ce zboară se mănâncă”. Aztecii şi incaşii au avut unele dintre cele mai sângeroase regimuri din câte a cunoscut această lume. Moştenirea lor karmică era imensă.

Remer Ra:

Într-adevăr, se pare că practicau ritualuri îngrozitoare. Uneori erau sacrificaţi mii de oameni odată. De la sacrificarea animalelor s-a ajuns la sacrificarea oamenilor. De ce s-a asociat sacrificiul cu voia „zeilor”?

Zamolxe:

Au înţeles greşit conceptul de sacrificare. Asta pe de-o parte. Pe de altă parte, spectacolul era terifiant pentru marea masa de oameni şi astfel puterea de atunci a căutat să subjuge şi mai mult prin teamă.

Remer Ra:

Chiar la începutul Genezei apare jertfa. În ochii lui Dumnezeu, Abel a fost „văzut” mai bine decât Cain. Abel a adus ca jertfă un animal, iar Cain a adus o jertfă din roadele pământului. Se spune clar acolo: spre jertfa lui Abel Dumnezeu a privit cu plăcere, iar spre jertfa lui Cain nu a privit cu plăcere.

Zamolxe:

Acolo era vorba de jertfa propriei persoane. Abel şi-a jertfit firea inferioară, animalul din el; nicidecum nu era vorba de vreun ritual stupid şi grotesc, practicat secole de-a rândul de preoţii evrei şi nu numai. Cain l-a ucis pe Abel pentru că el nu şi-a sacrificat firea animalică. Dacă o făcea, nu mai putea să-l ucidă, nu mai avea cum. A preferat să-şi păstreze caracteristicile regnului inferior, adică teama, violenţa, instinctele primare de care am mai vorbit. Semnul pe care l-a pus Dumnezeu pe fruntea lui Cain simbolizează închiderea centrului energetic dintre sprâncene, numit Ajna, prin care se face accesul la sferele superioare de manifestare.

Remer Ra:

Am reţinut ce mi-ai spus, dar prefer să tac. Vorbim totuşi de Biblie. Nu-mi permit să comentez.

Zamolxe:

ÎMI PERMIT EU!

Scrie-o cu litere mari dacă vrei. În ce priveşte India, situaţia era cu totul specială. India intrase de ceva vreme într-un declin accentuat din toate punctele de vedere. Înţelepciunea sa milenară se închistase în dogme şi ritualuri. Oamenii ajunseseră să privească numai în trecut. A existat şi o parte pozitivă acolo.

Prin prezenţa britanicilor, India a fost nevoită să se deschidă curentelor de dezvoltare apărute în Europa. A fost o mică „împrospătare”. Dacă nu erau britanicii ar fi fost musulmanii şi situaţia geopolitica a Asiei ar fi fost alta. Mai spui că oamenii care au refuzat să fie combativi au fost exploataţi de către alţii. Ia mai gândeşte-te!

Au refuzat lupta sau le-a fost teama să lupte? Termenul de combativitate are multe înţelesuri.

Remer Ra:

Bun. Şi atunci cum poate cel mic să fie deasupra celui mare? Cel slab deasupra celui tare? Înţeleg că cel blând este deasupra celui aprig; tulburarea emoţională îngrădeşte planul mental. Este valabil în orice domeniu, de la sport şi până la afaceri. Dar cum poate fi cel slab deasupra celui tare şi cel mic deasupra celui mare?

Zamolxe:

Celui aşa-zis mare, ego-ul, prin componentele sale – orgoliul, trufia, în combinaţie cu teama de a-şi pierde „mărirea” – acţionează într-un mod regresiv din punct de vedere spiritual. Devine temător, neîncrezător în cei de lângă el, obsesiv, lacom, şi până la urmă va pierde aşa-zisa lui mărire. Cel aşa-zis mic nu-şi poate „permite” să fie orgolios, trufaş, căci nu are cu ce, prin urmare îşi fixează anumite proiecte de atins. Mai devreme sau mai târziu, va înţelege că pentru a-şi atinge scopurile este nevoie de încredere în propriile puteri, de voinţă, de muncă, de stabilitate psiho-mentală, curaj, răbdare, respect pentru sine şi pentru ceilalţi. Astfel îşi va dezvolta calităţile spirituale. Cel mic este deasupra celui mare prin însăşi faptul că este dinamic din punct de vedere spiritual. Ţi-am mai spus că fericit nu este cel care are multa bogăţie sau multa putere, fericit este cel care îşi dezvolta în mod armonios calităţile spirituale.

Remer Ra:

Dar şi mafioţii, tâlharii, tiranii de orice categorie, criminalii cu sânge rece

au voinţă, răbdare, iar de curaj nu mai vorbesc.

Zamolxe:

„Iubirea este cea dintâi putere şi chipul ei este lumina”. Depinde de ce anume eşti motivat. Cele trei calităţi spirituale pot fi dezvoltate şi pe fondul unui ego foarte puternic, dar pentru asta va trebui să suporţi nota de plata. Crede-mă, văd formele gând şi pot percepe traseul emoţiilor oricărei fiinţe de pe această planetă. Nimeni, absolut nimeni dintre cei care şi-au dezvoltat unele calităţi spirituale pe fondul unui ego puternic nu este fericit. Şi nici nu are cum să fie fericit. Ba mai mult, va fi nevoit să plătească pentru tot ceea ce a făcut rău celorlalţi. Nu ai voie să afectezi, într-un fel sau altul, alta fiinţă, în niciun mod, decât dacă îţi cere direct şi clar acest lucru sau dacă eşti nevoit să te protejezi de acţiunile ei. Este o lege universala şi dacă nu o respecţi, atunci vei simţi din plin efectele încălcării ei.

27. Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniştea sa, stânca îi este numai învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lină. Ia-ţi puterea din răbdare şi din linişte şi foloseşte-te de ea prin limpezimea gândului tau, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

Remer Ra:

Dincolo de lirismul acestei legi-învăţături remarc, pe de-o parte, răbdarea şi liniştea ca fiind puterea muntelui, să zicem „sufletul” său, iar pe de altă parte, limpezimea izvorului şi consecvenţa vântului ca fiind ceea ce poate străpunge tăria sa. Practic, putem lua părţile bune din aceasta eterna bătălie a naturii.

Zamolxe:

În primul rând te asigur că nu exista nicio bătălie eterna a naturii. Iluzia separării de Tot îţi afectează percepţia şi asupra exteriorului, nu numai a interiorului. Muntele şi izvorul nu sunt separate. Munţii, izvoarele, dealurile, câmpiile, norii, vântul – toate sunt un întreg, asemenea unui trup. Întreaga planeta este o fiinţă. O fiinţă vie!

Remer Ra:

Cred că am înţeles mesajul:

muntele este trupul nostru fizic, apa cea lina ar fi emoţiile şi sentimentele noastre, iar vântul, gândurile noastre. Cu puţina vreme în urma ai spus că răbdarea este una dintre marile virtuţi spirituale şi ca acela care are răbdare

este puternic prin însăşi faptul ca şi-a menţinut o idee, o imagine, un gând suficient timp. În natura este mai uşor de realizat acest lucru. Atât izvorul cât şi vântul sunt procese continue. Vântul este generat de diferenţele de temperatura şi de presiune. Acestea vor fi tot timpul sau atât timp cât pământul se va mişca în jurul soarelui. La fel, izvorul este doar partea vizibila a unui ciclu neîntrerupt:

marerauri-nori-izvoare subterane. Treaba cu gândurile şi emoţiile este alta.

Zamolxe:

Pentru ca „scormoniţi” tot timpul „izvoarele” gândurilor voastre, pentru ca tot timpul le schimbaţi „cursul”, pentru ca ridicaţi „stăvilare” şi apoi va întrebaţi de ce la un moment dat se revărsa asupra voastră. Ţi-am spus că emoţia nu este singura, este vorba de un substrat informaţional care însoţeşte oricare emoţie. De asemenea, ţi-am mai spus că aşa cum aţi depus o munca pentru a implementa „programe” eronate, la fel este necesar să fie depusa o munca pentru depistarea şi eliminarea lor. Îţi repet:

nu exista formule magice pentru a scăpa de propriile voastre programe psiho-mentale. La prima vedere pare dificil, dar nu este. Este la fel cu învăţarea unei limbi străine. Important este să vrei să faci asta. Vi se pare dificil doar pentru că sunteţi forţaţi de împrejurări la schimbare. Atât timp cât va desfătaţi astralul inferior, adică atâta vreme cât o duceţi bine, nu va gândiţi la consecinţele gândurilor şi acţiunilor voastre.

Remer Ra:

Şi pe cine ar interesa? Doar scopul nostru este să ducem un trai îmbelşugat, să iubim şi să fim iubiţi, să ne simţim bine alături de prieteni şi de familie, nicidecum să ne înhămăm la o munca istovitoare cu noi înşine. Nimeni n-ar face asta dacă n-ar fi forţat de împrejurări.

Zamolxe:

Fiecare are viaţa pe care o merita. Ţi-am mai spus că nu vi se impune nimic de către nimeni. Voi aţi ales viaţa pe care o duceţi. Nu mai căutaţi vinovaţi în exterior pentru eşecurile voastre. Este foarte bine ca aveţi astfel de scopuri. Este cât se poate de normal să aveţi un trai îmbelşugat, este cât se poate de normal să iubiţi şi să fiţi iubiţi, să vă bucuraţi alături de cei dragi. Dar fără a încălca legile. Fără a afecta natura sau alte persoane, fără a abuza de voi sau de semenii voştri. Nu va mai condiţionaţi binele de mediul exterior. Vreţi să

schimbaţi exteriorul? Este simplu:

schimbaţi interiorul. Nu mai priviti acest proces ca fiind unul istovitor, căci singuri vi-l faceţi astfel. Este mai degrabă un joc, un joc extraordinar al creaţiei. Încercaţi să faceţi primii paşi în a fi voi înşivă.

Remer Ra:

Ce a vrut Ilisus să spună prin:

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiaţi!

Ferice de cei flamanzi şi însetaţi după neprihănire, căci ei vor fi saturaţi!” La o prima vedere pare a fi o idee visătoare, pentru ca în realitate cel ce plânge, se pare că plânge în continuare. Asta e realitatea!

Zamolxe:

Tine minte ca cel ce plânge la urmă, va plânge mai tare. Ilisus a spus şi unde este „mângâierea celor ce plâng” şi „saturarea celor înfometaţi după neprihănire”, dar preoţii vremii au ascuns acest lucru, spre dauna lor viitoare. Când ascunzi ceva, de fapt ascunzi de tine însuţi. Când cineva face rău altcuiva, de fapt lui însuşi îşi face rău. Faptul ca au ajuns ce au ajuns, din marii maeştri de altă dată în „angajaţii cu norma întreagă de azi”, este în mare parte vina lor. Şi este doar începutul. Au spus că păcatul este cauza suferinţei lor şi ca acum răbda pentru toate cele. Mulţi oameni şi-au pierdut credinţa, atât în ei cât şi în ajutorul divinităţii, pentru ca ei au ascuns unele adevăruri. Scrie cu litere mari ce-ţi spun acum:

ÎN REALITATE CEL CE RABDĂ ADUNĂ PUTERE.

Remer Ra:

Îmi pare cea mai mare schimbare a punctului de vedere de până acum. Scuză-mi uşoară ironie, dar unii trebuie să fie foarte puternici, având în vedere că de fapt rabdă după ceva anume chiar şi ani de zile.

Zamolxe:

Când omul suferă pentru că nu i se împlineşte ceva anume, el de fapt aduna putere. Cum de nu observi acest lucru? Prin faptul ca au răbdat pentru ceva anume chiar şi ani de zile demonstrează cât de puternici sunt. Mai au un mic pas de făcut:

sa înceteze dorinţa, să se rupă de ea, să revină la ei înşişi şi atunci energia resortului întins ani de zile va fi folosită pentru exact ceea ce au nevoie şi chiar pentru mai mult decât atât. Deci, cu cât au răbdat mai mult, cu atât sunt mai puternici. Trebuie doar să sesizeze acest lucru.

Remer Ra:

Am cunoscut un caz, când o femeie trecuta de prima tinereţe căuta cu disperare un bărbat cu care să-şi petreacă restul anilor, iar după ani de căutări, în care atinsese chiar limitele penibilului, s-a lăsat păgubaşa. Culmea e că doar atunci când a renunţat la căutare s-a petrecut „minunea”. În nicio luna şi-a găsit jumătatea. Acum nu mă mai mira faptul, la cata energie a adunat în „resort”.

Zamolxe:

Oricum, înţeleg doar cei ce sunt pregătiţi să înţeleagă... Răul este deja făcut şi va mai dura un timp până se va scoate din mintea omului ideea ca răbda pentru că este un păcătos. Fără îndoială că sunt necesare unele lecţii, dar exista adevăruri ce nu trebuiesc ascunse omului, căci vei prelua suferinţa lor.

Remer Ra:

Cred că la asta se referea Ilisus când a spus:

„Vai de voi, învăţători ai Legii!

Pentru ca voi aţi pus mana pe cheia cunoştinţei:

nici voi n-aţi intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-aţi împiedicat să intre.” (Luca 11:

52) 28. Lucrarea făcută din teama nu are viaţa lunga şi tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ţine puţin. Aşa este şi cu tulburarea oamenilor, ea vine de-afară, dar este chemata de teama lor, însă teama vine prin necunoaştere, iar necunoaşterea prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie.

Remer Ra:

Aici pare a fi o schemă:

tulburare – oscilaţie emoţională – oscilaţie mentală – teamă – necunoaştere. Mediul:

neadevăr, lene, trufie. Înainte mi-ai spus că teama se afla la baza tuturor emoţiilor şi sentimentelor negative şi ca s-a dezvoltat şi diversificat prin instinctul de supravieţuire din momentul în care omul să identificat pe sine ca fiind limitat şi mai ales izolat în planul de manifestare fizic. Pentru regnul inferior animal, teama este chiar un lucru bun, îi ajuta să supravieţuiască. E valabil şi la oameni. Este ceva natural să-ţi fie teama atunci când eşti în pericol.

Orice ai face, aceasta teama nu poate fi oprita, te va face să reacţionezi.

De cele mai multe ori, violent.

Zamolxe:

Teama este într-adevăr un impuls natural numai atunci când sunteţi într-un real pericol. Priveşte mai clar situaţia ta şi a celorlalţi oameni. Problemele şi suferinţele voastre sunt determinate de pericolul de dispariţie? Nicidecum. Rareori este vorba de aşa ceva. Ego-ul este problema. Adică ceea ce nu sunteţi voi cu adevărat.

Remer Ra:

Sunt puţin cam confuz.

Zamolxe:

Pentru că nu faci o analiza clară a situaţiei. Iarăşi confunzi ego-ul cu individualitatea. Individualitatea este una şi ego-ul este alta. Chiar dacă literar aceşti doi termeni sunt sinonimi, trebuie să faci distincţia dintre cine eşti tu cu adevărat şi cine nu eşti. Individualitatea presupune recunoaşterea propriei poziţii în raport cu exteriorul. Ego-ul nu va accepta niciodată o astfel de poziţie, pentru că nu are cum. Recunoaşterea înseamnă pace, armonie, acceptare, iar ego-ul nu poate concepe aşa ceva. Ego-ul este antagonist, nu poate exista decât luptând, distorsionând, negând, manipulând. Trebuie să faceţi aceasta distincţie dintre ego şi individualitate. Poate că vi se pare puţin mai dificil de făcut acest lucru la început, dar până la urma veţi reuşi. Ego-ul este ca o închisoare din sticla, un mozaic din mai multe culori. Va lăsa impresia că sunteţi liberi doar pentru ca reuşiţi să vedeţi exteriorul prin acest mozaic. Însă nu veţi fi liberi. Ego-ul se foloseşte de teama naturală, de acest impuls înscris în genele voastre. Se foloseşte de teama naturală ca materie prima. Va face să credeţi ca îngrijorarea, nesiguranţa, pericolul, agitaţia, suspiciunea, neîncrederea şi alte asemenea sunt absolut naturale. Instinctul de supravieţuire este natural, dar celelalte nu sunt. Ele sunt iluzii. Sunt iluzii puternice, intradevar, dar sunt puternice doar pentru ca le faceţi voi puternice. Ele nu exista în realitate.

Remer Ra:

Tema de a pierde un loc de munca, de a pierde o anumită poziţie, de a pierde un anumit lucru, partenerul de viaţa sau un prieten, de a fi înşelat într-o anumită situaţie. Ele sunt reale pentru că se bazează pe fapte. Se întâmplă zi de zi. Nu mi se par a fi miraje. În cer o fi bine, cald, frumos, dar aici, pe pământ,

astfel de lucruri se petrec. Acum ceva vreme, mi-ai spus de cuvântarea lui Iisus privitor la îngrijorare:

„Nu va îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi manca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului:

ele nici nu seamănă, nici nu secera şi nici nu strang nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel Ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?” (Matei 6.25-26) Frumos spus, dar realitatea este alta!

Zamolxe:

Pentru ca voi vreţi să fie aşa.

De ce nu ai continuat până la sfârşit? Ce spune Iisus la sfârşitul cuvântării?

Remer Ra:

„Nu va îngrijoraţi de ziua de maine; căci ziua de maine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.” Da, ai mai evidenţiat acest aspect.

Zamolxe:

Ce se ascunde în spatele îngrijorării? Îngrijorarea este emoţie, se manifesta în planul emoţional, deci cauza să este în planul superior, adică în planul mental. Ce anume va provoacă acele emoţii neplăcute? Ceea ce s-ar putea întâmpla, spuneţi voi. Adică voi deja creaţi imagini în mintea voastră despre un foarte posibil viitor. Voi nu realizaţi că de fapt va programaţi viitorul prin aceste imagini. Credinţa în aceste imagini este cu atât mai mare cu cât asociaţi condiţiile iniţiale cu cele ale altor indivizi care au trecut şi ei prin aşa ceva. Iisus ştia foarte bine care era nivelul evolutiv al oamenilor acum două mii de ani, de aceea le-a dat acest sfat. Lăsând îngrijorarea doar pentru ziua în curs, va opriţi programarea negativă a viitorului vostru. Nici acum nu aţi învăţat aceasta lecţie, deşi au trecut atât de mulţi ani. Cât veţi mai suporta?

Remer Ra:

Am înţeles acum. Iisus nu voia să nu ne gândim la viitor, ci doar să nu ne gândim cu îngrijorare. Adică să nu ne facem singuri viaţa amara.

De ce oare ne gândim la ce este mai rău într-o anumită situaţie? Cum de am ajuns să punem răul în faţa?

Zamolxe:

Chiar tu ai spus-o la început; prin mediul pe care l-aţi creat:

neadevăr, lene, trufie. Mulţi dintre voi aţi ajuns până într-acolo încât va este teama chiar să faceţi schimbarea în bine. V-aţi adaptat la rău, la minciuna; v-aţi creat măşti, v-aţi depărtat încetul cu încetul de ceea ce sunteţi voi cu adevărat.

Remer Ra:

Ce suntem noi cu adevărat?

Zamolxe:

Creatori!

Asta sunteţi:

Creatori. Sunteţi fiinţe divine. Atât de divine încât v-aţi permis să fiţi chiar anti-divini. Este momentul să vă treziţi la realitate!

30. Mulţumeşte pământului pentru toate cele ce-ţi oferă, mulţumeşte cerului pentru ploaia care îţi hrăneşte pământul, mulţumeşte soarelui pentru căldura şi lumina casei tale şi a pământului tau, mulţumeşte lunii pentru liniştea somnului tau, mulţumeşte stelelor ca veghează asupra somnului tau, mulţumeşte muntelui pentru poveţele şi fierul ce-l iei din el, mulţumeşte pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulţumeşte izvorului pentru apa ce-o bei, mulţumeşte copacului pentru lucrările ceti arata, mulţumeşte omului bun ce-ţi aduce bucurie şi zâmbet pe chip.

Remer Ra:

Şi pe aceasta am vrut s-o şterg, alături de alte doua. Toate mulţumirile acestea, noi le înglobam în mulţumirea adusa lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu cuprinde Totul. Dumnezeu este Totul!

Zamolxe:

Ai vrut s-o ştergi pentru ca iarăşi vezi lucrurile superficial. Dumnezeu este mai mult decât acel „tot” înţeles de voi. L-aţi pus pe Dumnezeu undeva foarte departe şi astfel L-aţi îndepărtat de voi. Dumnezeu este mai aproape de voi decât credeţi. Toate mulţumirile din aceasta lege sunt pentru a va reaminti acest lucru. Dumnezeu este pretutindeni:

În ploaia care îţi hrăneşte pământul, în căldură şi lumina soarelui, în luna şi în stele, atât în vârful muntelui cât şi în josul său, în susurul izvorului. Şi da, este şi în Tine, şi în El, şi în Toţi şi Toate.

Remer Ra:

Hm, am scris automat cu „T”. Este o mica dar, totuşi, atât de mare

deosebire între a fi cu noi şi a fi în noi. În Biblie este scris:

„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naşte un fiu, şi-i vor pune numele Emanuel”, care, tălmăcit, înseamnă:

„Dumnezeu este cu noi”. Una este „cu” şi alta este „în”.

Zamolxe:

Unde a spus Ilisus că se afla Împărăţia Cerurilor?

Remer Ra:

A spus că se afla în lăuntrul nostru.

Zamolxe:

Şi unde sta orice împărat? În împărăţie sau în afara împărăţiei?

Remer Ra:

Şi totuşi Dumnezeu nu pare să fie aproape de noi. Majoritatea religiilor îl plasează undeva… în ceruri. Când vine vorba de Dumnezeu, automat ne ridicam privirea spre cer.

Zamolxe:

Este vorba de corespondenţa cu lumina, cu soarele şi cu instinctul vostru lăuntric ce va indica locul de unde aţi venit cândva… cu foarte mult timp în urmă. Din alte stele… din alte lumi. Dar divinitatea este peste tot.

Remer Ra:

Da, mi-am adus aminte:

„… nicăieri şi peste tot este mijlocul Sau”.

Zamolxe:

Dacă priviti doar acea lumina care este departe de voi, riscaţi să nu vedeţi lumina din jurul vostru şi vă veţi împiedica mai mereu. Voi simţiţi o lumina într-adevăr, dar o simţiţi acolo… departe, însă în jurul vostru este întuneric. O simţiţi departe şi pentru că sunteţi „ajutaţi” să o vedeţi astfel. Fugiţi după lumina din depărtare şi nu mai vedeţi pe unde călcaţi în drumul vostru. Iar atunci când va împiedicaţi, va cam doare şi apoi spuneţi ca divinitatea va cere să suferiţi pentru a evolua. Nimic mai fals!

Divinitatea nu va cere nicio suferinţă. Nu are nevoie de suferinţa voastră. Sunt alţii care au nevoie de suferinţa voastră!

Aceia care profita de suferinţa voastră, care va controlează, care va manipulează temerile, angoasele, suferinţele, decepţiile, durerile, neputintele etc. Începeţi să vedeţi lumina din jurul vostru şi atunci veţi vedea cât se poate de clar drumul spre divinitate. Şi nu vă veţi mai împiedica.

Remer Ra:

Interesant. În lege, faci drumul în sens invers; începi cu pământul şi cerul, continui cu soarele, luna, stelele şi apoi te apropii din ce în ce mai mult de oameni. Dar cum să vedem lumina din jurul nostru? Nu de alta, dar nu prea se vede. Sincer.

Zamolxe:

Cunoaştere!

Revenirea la Unitatea Totului!

Lumina este în primul rând cunoaştere!

Restul va veni de la sine. Inca aveţi ochii închişi. Învăţaţi să deschideţi bine ochii şi veţi vedea lumina din jurul vostru, din fiecare.

31. Precum iarba buna creste cu iarba rea, aşa sunt şi oamenii, dar ţine seama ca purtarea lor cea rea este semănata şi crescuta din teama şi neputinte, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor şi nu căuta a-i îndrepta din vorbe şi mustrare, căci apăsarea pe rana nu o vindeca. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amara pântecului tau? Aşa este şi cu omul, de vei vrea să-l îndrepţi, adu-i pentru început gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeaşi roata venind. Cine vede mai bine?

Remer Ra:

Să înţeleg că nimeni nu este rău? Şi totuşi răutatea este în oameni. Temeri, neputinte, tensiuni, dureri le avem cu toţii, dar sunt unii care nu reuşesc sau nu vor să-şi înfrâneze aceste porniri şi le exteriorizează, afectându-ne. Pe unii nu-i putem opri decât „mustrându-i”.

Zamolxe:

A-i mustra înseamnă a reacţiona la alte reacţii. Este un cerc vicios al reacţiilor. Aţi construit un întreg sistem represiv – legislaţie, pedepse diferite, amenzi, închisori –, iar statisticile voastre arata clar ca infracţionalitatea este în creştere în toate domeniile. Aţi rezolvat ceva?

Remer Ra:

Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă nu am avea poliţie, legi, pedepse. Ar fi un haos total. Fiecare ar face ce vrea, ar fi legea junglei. S-au consemnat atâtea cazuri în istorie despre ce se poate întâmpla atunci când legea nu mai este aplicata.

Zamolxe:

Nu se pune problema de a renunţa la poliţie, legi, pedepse. Toate acestea au apărut că reacţie a comportamentului unora dintre voi. Problema nu este pusa cum trebuie. Pentru început, ar trebui să vă gândiţi de ce s-a ajuns aici. Puteţi concepe oricâte legi şi aplica oricâte pedepse, nu veţi reuşi să puneţi capăt infracţionalităţii pentru că nu vedeţi cauza reala a problemei. Sau mai corect spus, nu vreţi să vedeţi cauza reala a problemei, pentru că cei mai mulţi o intuiţi.

Remer Ra:

Educaţia?

Zamolxe:

Exact.

Remer Ra:

Aici este o problema. De fapt sunt mai multe probleme, după părerea mea. Niciun părinte nu-şi educa odrasla să facă rău, exceptând rarele cazuri ce ţin de psihiatrie. De asemenea, la şcoală fiecare dintre noi suntem învăţaţi regulile de buna convieţuire între oameni. Acum sunt şi cursuri de religie, morala. Degeaba, sau aproape degeaba!

Zamolxe:

În primul rând, sistemul vostru educaţional nu este viabil. Sistemul vostru educaţional nu va învăţa să respectaţi anumite reguli, va impune să respectaţi regulile. Diferenţa este uriaşă şi rezultatele sunt cele pe care le vedeţi cu toţii. Orice impunere aduce cu sine o reacţie. Dar va bazaţi pe reprimarea reacţiei la impunere şi va bazaţi degeaba!

În al doilea rând, sistemul vostru educaţional este bazat pe cantitate şi nu pe calitate. Este o absurditate să forţezi pe cineva să memoreze ani la rând informaţii din diverse domenii care nu va ajuta mai deloc. Pe o bucata de materie, puteţi pune mai multa informaţie decât poate acumula un om toată viaţa. Ba chiar mai mulţi. Va pierdeţi vremea şi energia pentru a acumula doar de dragul de a acumula. Rezultatul se vede şi în afara sistemului educaţional:

ati creat o societate de hiperconsum doar de dragul de a consuma. În al treilea rând, sistemul vostru educaţional este unul bazat pe un fals sistem de valori. Omul este o fiinţă de o complexitate extraordinară. Este o nerozie să dai valoare unui om. Să-i spui ca valorează un 5 sau un 7 ori un 10. Valoarea unui om este inestimabila. Omul este mai presus de orice sistem de valori. Este mai

presus chiar şi de valorile spirituale.

Remer Ra:

Lucrurile se schimba. Peste tot în lume sistemul educaţional este în „renovare”. Începe să se puna accentul pe relaţia reciproca dintre elev şi profesor. S-a ajuns chiar ca elevii să dea note profesorilor. Revenind la aceasta lege, cum se poate îndrepta omul fără a-l „atinge”, fără a-l mustra? Îmi este cam neclar cum să-i aduc celui rău gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău?

Zamolxe:

Nu poţi îndrepta omul prin mustrare, prin amenzi, sau privându-l de libertate.

De ce? Pentru ca el a acţionat conform unui sistem propriu de valori. Fiind marginalizat de o societate în care sistemul de valori l-a etichetat în fel şi chip, individul şi-a creat el însuşi un sistem propriu de valori. Şi ce este mai important:

el crede în propriul sistem de valori. Cel care a încălcat regulile voastre de convieţuire nu a gândit conform sistemului care l-a marginalizat. El s-a considerat legitim să acţioneze astfel, iar dacă societatea îl „mustra” el nu va renunţa la propriul sistem de valori. Ba dimpotrivă, va considera că a fost greşeala lui că a fost prins. Drept urmare, majoritatea celor privaţi de libertate vor fi recidivişti, pentru că nu le daţi nicio şansă. Mă întrebi cum să aduci celui rău gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău? În primul rând, nu mai etichetaţi omul ca fiind rău. Până nu demult aţi etichetat un alcoolic ca fiind rău, iar acum aţi ajuns să înţelegeţi că este un om bolnav. Cei pe care îi catalogaţi ca fiind rai nu sunt rai prin structura lor interioară, ci au devenit rai. Ei sunt asemeni alcoolicilor, oameni bolnavi, prin urmare au nevoie de o atenţie mai specială din partea voastră. Vina ca au ajuns ce au ajuns este la mijloc. În al doilea rând, nu încercaţi să le impuneţi propriul sistem de valori pentru ca ele nu se pot concilia. Dacă se puteau concilia teoretic, o făceau şi practic. Îi puteţi forţa să vă asculte, îi puteţi forţa să acţioneze ca voi, să spună ce vreţi voi, dar nu-i puteţi forţa să gandesca la fel ca voi.

Remer Ra:

Aici este de fapt problema. Statisticile spun că, într-adevăr, majoritatea celor catalogaţi rai devin recidivişti. Avem parcă şi o vorba care spune că cine a făcut ceva odată, o mai face şi a doua oară. Marea provocare este:

cum poţi să le schimbi modul de a gândi? Ştiu ca s-au făcut experimente în acest sens, dar rezultatele nu au fost totuşi satisfăcătoare. Multe servicii de informaţii au încercat acest lucru. Şi s-au folosit tot felul de tehnici represive, droguri, o armata de psihologi. Aproape degeaba. Mult mai mult succes au reclamele.

Zamolxe:

Inca de la început problema este pusa greşit. Schimbarea trebuie începută cu cel care vrea să schimbe.

Remer Ra:

Nu înţeleg. Cum adică?

Zamolxe:

Prin schimbarea felului în care îl percepeţi pe cel aşa-zis rău. Şi situaţia este valabila nu numai în cazul celor care au săvârşit anumite fapte, ci şi în cazul disputelor de tot felul. Dacă priveşti detaşat situaţiile conflictuale, realizezi că de fapt este un joc al contrelor în care se pun în evidenţa aspectele negative. În spatelor strategiilor de tot felul se ascund intenţiile de impunere, de suprimare a celuilalt. Este o metoda care s-a dovedit a fi greşită pentru că nu a dat rezultate. A dat doar tabere.

Remer Ra:

Pai aşa nu se ajunge la niciun rezultat. Fiecare ramane cu părerea lui, se amână „meciul”. Fiecare poate aduce argumente ca el are dreptate sau că nu a avut încotro. Cum spune şi legea:

dreptate are şi cel care vede roata plecând, dar şi cel care vede roata venind.

Zamolxe:

Ai observat ca mentalul tau a reţinut disputa dintre cei doi? Întrebarea era cine vede mai bine, nu cine are dreptate. Diferenţa este uriaşă. Disputele apar pentru ca încercaţi să vă impuneţi diferenţele. Voi vedeţi doar ceea ce va diferenţiază şi astfel încercaţi să catalogaţi o percepţie ca fiind mai buna decât cealaltă. Rezultate bune apar numai dacă începeţi cu ceea ce va leagă, cu ceea ce aveţi în comun. În primul rând trebuie să aveţi un teren comun, doar aşa veţi putea să abordaţi şi alte aspecte care la prima vedere pot fi antagoniste.

32. Doar cel înţelepţit poate vedea limpezimea şi liniştea din mintea şi sufletul celui tulburat, căci cel înţelepţit a fost odată la fel ca şi cel tulburat şi

roadele amare l-au făcut să tina seama de alcătuirea fiinţei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui şi acolo nu a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii şi iată ca roadele erau cu el, apoi a privit în lăuntrul sau şi iată ca roadele sale amare aveau rădăcini în mintea şi simţirea poftelor sale.

Remer Ra:

Bun. Şi ce ar trebui să facă înţeleptul pentru a-l „limpezi” pe cel tulburat?

Zamolxe:

Un înţelept nu poate limpezi un „tulburat”. Un înţelept îi poate indica doar calea, nu poate face nimic în locul lui. Dacă s-ar fi putut, lumea ar fi fost demult un rai al înţelepţilor. Un înţelept nu caută să forţeze lucrurile. Un înţelept nu va intra niciodată în conflict cu cel tulburat.

Remer Ra:

Cum ar putea înţeleptul să-l schimbe pe un hot sau un tâlhar ori un criminal? Sunt tare curios să ştiu cum poate un înţelept să se puna în pielea tâlharului, să vadă şi punctul lui de vedere. Ce „teren comun” ar putea construi? Cum şi-ar schimba „punctul de vedere”?

Zamolxe:

Înţeleptul nu i-ar spune niciodată unui infractor sau celui tulburat că a greşit. Ba dimpotrivă, înţeleptul l-ar întreba cu ce a greşit el? Înţeleptul ştie că nu poate limpezi prin „scormonirea” lui un izvor care este deja tulbure. Va grăbi limpezirea indicându-i celui tulburat unde se afla elementele perturbatoare.

Remer Ra:

Interesant. Oare ce ar putea răspunde un infractor la o asemenea întrebare?

Zamolxe:

I-ar schimba punctul de vedere pentru că ar simţi cu adevărat că nu mai este privit ca un paria al societăţii. Infractorul nu este un paria al societăţii, este un produs al societăţii.

Remer Ra:

Nu cred în „întoarcerea obrazului”.

Zamolxe:

Prin întoarcerea obrazului nu trebuie să înţelegi atitudinea pasiva în faţa agresorului.

Prin întoarcerea obrazului trebuie să înţelegi schimbarea punctului de

vedere.

Remer Ra:

Din câte ştiu, s-au încercat multe metode de a stavili infracţionalitatea şi iată că nu prea funcţionează. În schimb funcţionează frica de pedeapsa, de privarea de libertate, de amenzile mari. Mulţi dintre potenţialii infractori sunt opriţi prin aceste metode să încalce legea.

Zamolxe:

Nu rezolvaţi nimic concret prin aceste metode. Cauza nu dispare lucrând la efectul ei. Poate că potenţialii infractori sunt descurajaţi de aceste metode, dar raman cauzele. Dacă nu vor acţiona în exterior, se vor îndrepta spre interior şi efectele pot fi mult mai grave:

boli psihice, boli cardio-vasculare, autodistrugerea prin diferite dependente. Ai idee câte suferinţe şi câţi morţi produc acestea anual?

Remer Ra:

Da, mai mult decât toate războaiele la un loc. Am înţeles. Cauza se afla în interiorul nostru, adică în planul mental şi emoţional. Mi-ai spus că acţionăm conform unor modele de gândire împrumutate, blocaje mentale, scheme psiho-informaţionale reactive etc. Pentru a ajunge să le combaţi trebuie să pătrunzi în interior, să-ţi faci o autoanaliza minuţioasă, să descâlceşti iţele tuturor acestor blocaje mentale, să-ţi faci o vedere de ansamblu a lor, să-ţi schimbi punctul de vedere. Ei bine, este greu!

Sunt puţini care fac asta, pentru ca necesita un consum foarte mare de energie, necesita o munca laborioasa pentru limpezirea situaţiilor. Ar fi bine dacă am putea reseta „softul” nostru psiho-informaţional, dar nu se poate. Trebuie acţionat din mers şi e greu. Tare greu. Mai demult, am cunoscut câţiva oameni care făceau aceasta munca prin intermediul unui jurnal, iar rezultatele de-abia se vedeau. Şi o făceau de câţiva ani, au scris cât un scriitor într-o viaţă.

Zamolxe:

Nu e greu. Pare greu la prima vedere, dar nu e. Ţi-am mai spus să nu priveşti acest proces ca fiind un efort combativ, ci să-l priveşti ca pe un joc. Este un joc care durează de multe vieţi şi care va continua şi în următoarele. Jocul se desfăşoară pe două planuri. Pe de-o parte este vorba de acea munca de care vorbeai, iar pe de altă parte este jocul implementării unui alt „soft”. Jurnalul este un bun instrument dacă este folosit pentru a te redescoperi şi pentru implementarea unui nou „soft”, nu pentru evidenţierea punctelor slabe,

altminteri rezultatele nu vor apărea. Ba dimpotrivă. Spui ca e greu. Ce preferi? Să faci aceasta munca zâmbind sau să fii forţat de o serie de împrejurări nu tocmai plăcute? Majoritatea dintre voi nu acţionaţi conform legilor, ci împotriva lor, prin urmare legea se va face simţită. Oricât veţi căuta să vă împotriviţi sau să o ocoliţi, nu veţi reuşi. Până la urma veţi da socoteala.

33. Este o floare mai frumoasa ca cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarba mai presus de un altul? Fiecare are tăria, frumuseţea şi priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarba, de flori şi dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeaşi mana, dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este marul mai înţelept decât prunul sau parul? Este mana stângă mai buna ca dreapta? Altfel vede ochiul stâng de cel drept? Cele de sus îşi au rostul lor şi cele de jos îşi au rostul lor, cele mari îşi au rostul lor şi cele mici îşi au rostul lor, cele repezi îşi au rostul lor şi cele încete îşi au rostul lor, cele ce au fost şi-au avut rostul lor şi cele ce vin îşi vor avea rostul lor.

Remer Ra:

Natura este în echilibru pentru că este programata să fie în echilibru. Nu are încotro. Chiar dacă apar perturbări, natura are mecanisme de autoreglare. Mi-ai spus că şi omul are, însă ego-ul nu are, el are doar măşti. Nu este greu de intuit cum ar arata lumea dacă nu ar mai trona ego-ul în această lume. Toţi maeştrii, înţelepţii tuturor timpurilor ne spun că ego-ul este ca o haină învechită de care ne ţinem cu dinţii.

De ce are ego-ul aceasta putere?

Zamolxe:

Ego-ul are puterea pe care i-o da fiecare.

Remer Ra:

Mi-ai mai spus că ego-ul este un amalgam format din construcţii psihomentale care au la baza caracteristicile instinctelor de supravieţuire, adaptare, conservare, în combinaţie cu formele primare de manifestare ale individualităţii:

egoism, lăcomie, aroganta, orgoliu, trufie şi altele. Ciudat este ca în loc să apară o evoluţie a manifestării viului, mie îmi apare că o involuţie, o degenerare a ei. Odată cu regnul animal apar elementele legate de instinctele primare, apoi apare regnul uman şi la toate acestea se mai adaugă şi formele

primare de manifestare ale individualităţii. Se poate şi mai şi?

Zamolxe:

Priveşti lucrurile dintr-un punct de vedere foarte îngust şi doar asupra unor porţiuni limitate. Îţi observ formele mentale schimbându-se de la imaginea animalelor de prada şi până la cei mai egotici oameni. Nu uita ca în regnul animal, cele pe care le denumiţi prădătoare sunt incomparabil mai puţine decât celelalte. Marea majoritate a oamenilor doresc pacea, buna convieţuire, armonia.

Remer Ra:

Şi totuşi, ceva nu este în regula. La o privire de ansamblu asupra lumii, nu par a se concretiza dorinţele marii majorităţi a oamenilor. Ştiu ca exista liberul arbitru şi că este unul dintre cele mai de preţ daruri ale divinităţii, dar de ce nu suntem ajutaţi să evoluam? Nu în sensul de a ni se impune, ci de a fi ghidaţi spre lumina şi armonie. Dacă am fi avut baze ale unor civilizaţii mai avansate, cu siguranţă ca alta era situaţia noastră în momentul de faţă.

Zamolxe:

Nu aţi fost singuri nicio clipă. Dar exista o graniţa peste care nu se poate trece. Autonomia unui sistem este vitala. Orice intervenţie peste nişte limite v-ar distruge autonomia şi implicit v-ar condamna la dispariţie. Lucrurile sunt mai complexe decât par la prima vedere. Vor fi astfel de intervenţii în masa însă peste o vreme, poate chiar înainte de o suta de ani. Numai de voi depinde. Trebuie să treceţi de anumite bariere. Până atunci, intervenţiile vor fi foarte limitate şi numai dacă este absolut necesar.

Remer Ra:

Şi de ce n-ar fi acum? De ce n-au fost acum o mie de ani? Cu siguranţă alta era situaţia în momentul de faţă. Şi care ar fi aceste bariere?

Zamolxe:

Acum sunteţi în plin proces de transformare interioară. Până când nu vă veţi elibera de ego şi de elementele regnului inferior, de care sunteţi legaţi prin instinctele primare, nu se vor face contacte directe. Este prea multa teama în viaţa voastră. Va priviti cu suspiciune pe voi înşivă, darămite alte civilizaţii!

Remer Ra:

Am citit undeva de o transmisiune a unei civilizaţii extraterestre, în care se spunea ca la ora actuală omul ar fi un fel de hibrid între un animal şi o suma de concepte teoretice, concepte valabile mai mult pentru tehnologia pe care o

folosim decât pentru viaţa noastră. Chiar aşa să fie?

Zamolxe:

Ai fost foarte dezamăgit şi revoltat când ai citit acest lucru. Observ dezamăgirea şi acum.

Remer Ra:

Mi se pare incorect să cataloghezi o întreagă civilizaţie în câteva cuvinte. Avem atât de multe lucruri bune în viaţa noastră!

Într-adevăr, ne-am extins influenţa instinctelor primare şi în sfera mentală, dar să nu privim situaţia doar din acest punct de vedere. Unde sunt elementele caracteristice ale instinctelor regnului animal în pictura, sculptura, muzica, literatura, filosofie, estetica? Sau dacă sunt, ele sunt incomparabil mai puţine decât altele. Gândim abstract, suntem exploratori, creatori, ne autoperfecţionam, nu fugim în faţa problemelor, ne ajutam reciproc. Nu ştiu exact, dar instinctul îmi spune că alţii au fost ajutaţi mai mult decât am fost noi ajutaţi.

Zamolxe:

Ce vreţi voi de fapt? Chiar nu realizaţi ca tot ceea ce aveţi nevoie aveţi aici şi acum? Aveţi chiar mai mult de atât. Trebuie să vă eliberaţi de ego, de influenţa pe care o are asupra psiho-mentalului vostru. Reveniţi la Unitate!

Ieşiţi din singurătatea egoului. Veţi vedea că sunt mâini întinse care să vă ajute să ieşiţi din angoasa egoului. Dar primul pas numai voi îl puteţi face.

Remer Ra:

Se spune că dacă faci un pas către Dumnezeu, atunci Dumnezeu va face zece paşi către tine. Dar de ce nu face Dumnezeu un pas către noi şi atunci facem noi zece paşi către El?

Zamolxe:

Ai intrat într-o zona marcata de beţia egoului. Niciodată nu s-a pus problema vreunui pas, pentru ca Dumnezeu este deja în voi. Nici nu ar putea fi altfel.

34. Neputinţa vine după răutate şi neadevăr, căci ceea ce dai aceea primeşti, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama ca lumina sufletului tau şi al celui de lângă tine are aceeaşi vatra şi ramane fără umbra. Vezi ce tulbura necontenit izvoarele mintii şi sufletului aproapelui tau. Adu-i liniştea în suflet şi limpezimea în minte şi bătrâneţile tale vor fi ca pomul copt, oasele şi tăria ta

nu vor slabi şi te vei întoarce de unde ai venit, satul de căldură urmaşilor tai.

Remer Ra:

Pentru a-i aduce cuiva liniştea în suflet şi limpezimea în minte este obligatoriu ca eu să fi făcut asta cu propria persoana. Altminteri un orb conduce un alt orb, după cum spune o vorba din bătrâni. Corect?

Zamolxe:

Fără îndoială.

Remer Ra:

Cu ceva vreme în urma mi-ai spus că autocontrolul psiho-mental este unul din pilonii de bază ai evoluţiei omului. De asemenea, mi-ai mai spus că vom relua separat procesul detensionării la nivelul psiho-mental. Consider că este primul pas pentru a realiza autocontrolul. Detensionarea fizica este mult mai uşor de realizat, dar detensionarea la nivel mental este o problema.

Zamolxe:

Tensiunile existente în planul mental îşi lasă amprentele pe toate planurile inferioare ei, deci şi în planul fizic. Voi sunteţi obişnuiţi doar să vă observaţi anumite grupe de muşchi care se contracta atunci când sunteţi tensionaţi la nivel mental. Îţi spun că orice tensiune mentală se reflecta asupra corpului fizic. De fapt, întâi se percepe tensiunea în zona corpului emoţional, apoi în zona celui energetic şi la urma asupra corpului fizic. Chiar dacă le-am evidenţiat separat, nu uitaţi ca toate aceste corpuri sunt într-o strânsă interdependenţă. De fapt, ele sunt una. Diferenţierea pe care am făcut-o a avut scopul de a evidenţia aspecte mai particulare.

Remer Ra:

Ştiu o metoda de detensionare fizica, ea este foarte cunoscuta. Se sta cât mai confortabil, de preferat întins pe orizontala, având coloana vertebrala dreapta şi pentru început se observa procesul expiraţiei şi al inspiraţiei. După o scurtă perioadă de timp, se va observa cum expiraţia şi inspiraţia devin calme, echilibrate, fără spasme, inima se linişteşte şi pulsează calm şi ritmic. Apoi se trece la detensionarea fiecărui muşchi, organ şi membru în parte, începând de la degetul mic de la piciorul stâng şi până la insesizabilii muşchi din zona capului. Este un proces care durează câteva minute bune, poate chiar o jumătate de ora. Am încercat şi eu aceasta metoda şi funcţionează. Dar trebuie să spun că este doar o soluţie de moment. Din păcate, nu menţine starea de relaxare psiho-mentală şi după ce termin acest exerciţiu, decât o scurtă

perioadă de timp.

Zamolxe:

Pentru că ai lucrat la efect şi nu la cauza. Acest exerciţiu nu te ajuta decât pentru puţin timp.

Remer Ra:

Am încercat să combin tehnica de relaxare prezentata mai sus cu stimularea pozitiva a corpului astral inferior, adică a părţii senzitive şi emoţionale. Astfel, am folosit atât metoda detensionării fizice, pe care am expus-o mai înainte, cât şi aromoterapia, meloterapia, cromoterapia. Înainte îmi făceam un dus şi trăiam efectiv mângâierea apei asupra corpului fizic, apoi mă lăsam sedus de gustul deosebit al câtorva fructe. Practic, îmi „periam" toate senzaţiile primare. Vreau să spun că rezultatele au fost într-adevăr impresionante. Apoi am trecut şi la stimularea corpului emoţional. Am găsit zeci, dacă nu sute, de metode de meditaţie. Se imaginează un loc mirific – munte, mare, iarna, vara; important este să se stimuleze emoţionalul. Am participat odată la o meditaţie în grup, alături de un cunoscut psihoterapeut din capitala, în care se medita pe fondul vibraţiei culorii violet. Meditaţia a durat destul de mult şi într-adevăr aceasta metoda părea a fi superioara celorlalte. Starea de relaxare psiho-mentală s-a menţinut ceva mai mult timp. Se pot trăi senzaţii deosebit de plăcute şi chiar sentimente înălţătoare prin aceste meditaţii. Starea de relaxare pe care o simţeam efectiv după astfel de exerciţii era mult mai pronunţată decât în cazul relaxării exclusiv a corpului fizic. Dar… la fel. Era o soluţie de moment, chiar dacă efectul dura o perioadă de timp ceva mai lungă. Un mic calmant. Ştiu, îmi vei spune că şi acum am lucrat la efect şi nu la cauză.

Zamolxe:

Efecte ceva mai subtile, dar tot efecte sunt.

Remer Ra:

Ţin minte ca după o astfel de meditaţie, m-am aventurat prin oraş şi am avut parte de o experienţa nu tocmai plăcută, care m-a făcut să realizez că de fapt nu reuşeam decât o detensionare superficiala a psiho-mentalului. Trecusem strada pe o trecere de pietoni şi am fost înjurat de către un şofer nervos că nu trec mai repede, deşi traversam destul de rapid. Ei bine, mi-am „revenit" rapid la starea de dinainte şi cu toate că nu am ripostat verbal, cum ar fi făcut cei mai mulţi, am observat ca fusesem prins de revolta câteva

minute bune. Toată starea de relaxare din psiho-mentalul meu, obţinută în urma unei meditaţii, a dispărut rapid din cauza unui stimul banal. Cu toate că aveam ceva experienţa în a mă detaşa de stările emoţionale negative, atunci, câteva minute bune, am fost prins de acea stare neplăcută de tensiune. A fost destul de frustrant să observ acest aspect.

Zamolxe:

Nimic nu a fost întâmplător. S-a forţat puţin situaţia pentru a fi testat. Ramo ţi-a spus că vor urma unele teste şi ai fost de acord cu ele. Îţi mai aduci aminte cum ţi-ai revenit?

Remer Ra:

Mi-am revenit doar atunci când am realizat că de fapt eram nervos. Frustrarea s-a datorat faptului că m-am lăsat prins cu totul de acea întâmplare. Şi nu numai atunci, căci au mai fost şi altele.

Zamolxe:

Deci tu ai realizat ca erai nervos. Care tu? Ramo ştia ca lucrezi la schemele psiho-mentale reactive legate de instinctele primare, dar mai erau şi alte scheme construite de ego. Practic, atunci nu te confruntai nici cu vreo situaţie legata de supravieţuire, nici de adaptare şi nici de conservare.

Remer Ra:

Ştiu, atunci am reacţionat. Orgoliul, mândria prostească, mi-au dat o stare de nervozitate care nu mă caracterizează în mod curent. Problema este ca depistasem aceste scheme reactive şi le-am înţeles din punct de vedere informaţional. Dar totuşi este ceva ce nu înţeleg în acest mecanism declanşator, pentru că am mai avut parte de stimuli de genul acesta şi de fiecare data aveam o reacţie asemănătoare.

Zamolxe:

Nu trebuie să priveşti acest proces ca fiind o cursa la care participi efectiv cu toată fiinţa ta. Este bine să fii detaşat în tot acest proces, asemeni unui observator oarecare. Deja nu se mai pune problema detensionării, ci a controlului. Dar pentru a reuşi autocontrolul psiho-mental este obligatoriu să fii un foarte bun observator. Problema este în planul mental.

Remer Ra:

Ştiu acest lucru. Dar în spatele observării se afla ceva ca un mecanism, care se declanşează la un anumit stimul. De exemplu, eu înţeleg foarte bine că nu trebuie, nu am de ce să răspund la o oarecare provocare din jurul meu,

dar... se întâmplă şi reacţionez. Nu mă ţine mult într-adevăr, căci reuşesc repede să-mi dau seama că sunt „aprins” şi atunci reuşesc să mă detaşez şi să neutralizez acele stări foarte repede. Dar de ce am o doza de violenţa în reacţia mea? Este normal să fie aşa? Nu se poate să raman calm, detaşat în faţa acestor tipuri de stimuli?

Zamolxe:

Trebuie să înţelegi foarte bine ce înseamnă a fi un bun observator. Nu poţi fi un bun controlor dacă nu eşti un bun observator. Un bun observator va sparge rapid blocajele mentale şi tiparul, matricea schemelor reactive din semiconştient. Sunt mai multe etape de parcurs în cadrul stadiului de observator:

Prima etapa este cea a observării gândurilor aşa-zis haotice. Pentru început vă veţi observa aceste gânduri în stare de relaxare profunda. Nu trebuie să vă împotriviţi acestui flux de gânduri, căci nu veţi realiza nimic, decât eventual un surmenaj psihic. Faptul ca ele vin aparent haotic, fără a putea avea un control asupra lor, înseamnă ca aria de cuprindere a observatorului se afla sub acest flux. Ceea ce generează aceste fluxuri se afla deci deasupra observatorului. Nu trebuie să îngrijoreze pe nimeni acest lucru. Pur şi simplu observaţi-vă gândurile, imaginile care va vin în minte, dar fără a va împotrivi. Evidenţiaţi apoi doar acele gânduri care au o componenţa emoţională mai puternică, indiferent că este vorba de emoţii pozitive sau negative. La început nu veţi observa componenţa emoţională decât asupra anumitor gânduri, dar cu timpul veţi deveni un bun observator şi le veţi sesiza şi la alte gânduri. După o oarecare perioadă veţi observa ca fluxul gândurilor va scădea. De asemenea, veţi observa că nu vor mai apărea şi dispărea atât de rapid ca înainte, va fi un fel de încetinire a lor. Cu timpul, aceste gânduri vor fi percepute din ce în ce mai mult ca fiind separate de voi, adică de observator. În acel moment veţi interveni doar asupra modului de dispunere al acestor gânduri. Puteţi să le dispuneţi cum vreţi şi în ce modalitate vreţi: în faţă, spate, în stânga, dreapta sau sus, jos ori peste tot. Important este ca voi, observatorul lor, să fiţi detaşaţi şi delimitaţi spaţial de ele. Ca şi cum le-aţi observa proiectate pe un ecran. Reţineţi că nu trebuie să vă împotriviţi apariţiei gândurilor, ci doar veţi alege” locul” în care să se desfăşoare. După o altă perioadă de timp veţi observa că cele mai multe gânduri nu sunt în timpul prezent, ele de fapt sunt gânduri ale trecutului sau ale unui viitor probabil, dar

de cele mai multe ori ele sunt din trecut. Odată cu trăirea în prezent vă veţi debarasa şi de aceste gânduri. Veţi exersa aceasta etapă atât în stare de relaxare profunda, la început, iar mai apoi şi în stare de veghe, sub asediul unor interferenţe audio-vizuale. Este o etapă care poate să dureze câteva luni sau chiar mai mult, dacă aceste exercitii-observaţii nu se efectuează regulat. Veţi depăşi această etapă doar când veţi reuşi să fiţi un observator centrat al acestor gânduri haotice, deci numai când le veţi privi asemenea unor fenomene periferice. A doua etapă este cea a eliminării componentei emoţionale a gândurilor aşa-zis haotice. Pentru început, este recomandabil să vă gândiţi la cele mai neplăcute, mai deranjante evenimente din viaţa voastră, când v-aţi simţit penibili, copleşiţi de teamă, de griji, de singurătate, de probleme. Pas cu pas, veţi reuşi să realizaţi detaşarea de aceste evenimente, adică să le priviţi distant.

Prin înfruntare directă, „privindu-le în faţă”, componentele emoţionale vor slăbi din ce în ce mai mult şi veţi reuşi să percepeţi respectivele probleme doar din punct de vedere informaţional. Ca şi cum aţi privi un banal film. Apoi veţi explora cele mai adânci temeri ale voastre. Nu vă fie teamă, priviţi-le direct!

Încercaţi să distingeţi aspectul informaţional din spatele acestor temeri. Veţi descoperi pas cu pas că sunt generatoarele unora dintre gândurile, imaginile pe care le aveţi. Multe gânduri aşa-zis haotice erau generate de către aceste temeri prin fenomenul de rezonanţă. După o altă perioadă de fină observaţie veţi distinge şi gândurile, imaginile, ce rezonează cu aceste temeri. Nu trebuie să le confundaţi cu blocajele mentale. Cu timpul, veţi observa ca aceste gânduri vin şi pleacă, dar nu haotic, ci conform unor scheme generatoare. Ca să reuşiţi să percepeţi cât mai bine aceste scheme generatoare trebuie să egalizaţi câmpul de forţă al observatorului cu câmpul de forţă al acestor scheme generatoare de gânduri. Acest lucru se face deci prin eliminarea componentei emoţionale. Practic, câmpul de forţă al observatorului este câmpul de forţă al conştientului. Acest câmp de forţă are două componente:

gradul de percepţie şi atenţia. Gradul de percepţie este determinat de volumul informaţional şi schemele procesuale informaţionale, iar atenţia, în principal de capacitatea de detaşare. După o perioadă de timp, mai lunga sau mai scurta – acest lucru depinde de zestrea karmică a corpului spiritual al

fiecăruia – veţi reuşi să distingeţi două mari „organisme” generatoare de gânduri, de imagini. Primul este cel alcătuit de structurile psiho-informaţionale reactive – deci zona semiconstientului, al egoului şi al influentelor instinctelor primare –, iar al doilea este dat de zona inconştientului. A treia etapa este pe de-o parte cea a ridicării conştientului deasupra schemelor psihoinformaţionale reactive şi pe de altă parte este etapa explorării zonei inconştientului. Dacă în primul caz schemele psiho-informaţionale reactive pot fi rezolvate prin lucrul cu informaţia sub toate aspectele, în al doilea caz aveţi de-a face cu energii emoţionale asazis refulate, ascunse. În această zonă procesele psiho-informaţionale nu sunt compacte, închise, ci formează structuri deschise. Inconştientul continua aceste procese întrerupte şi refulate încercând să modeleze posibilităţile de asociere ale energiei emoţionale impulsive cu alte construcţii informaţionale, ieşind la suprafaţă, adică în zona conştientului, pentru a se reintegra proceselor direct perceptibile. Nu este de ajuns să înfruntaţi, să „priviti în faţa” aceste energii şi să le eliminaţi componentele emoţionale, căci o parte din aceste energii s-au refulat în zona inconştientului ca potenţiale forme de descărcare energetică.

Remer Ra:

Se întâmplă cam la fel ca în circuitele electronice, când o suprasarcina lasă în circuit porţiuni cu electricitate statica?

Zamolxe:

Mai degrabă se comporta la fel ca bateriile reîncărcabile. Dacă s-ar fi comportat ca nişte sarcini statice, atunci ar fi fost de ajuns o privire asupra lor, o înfruntare directă, dar de multe ori nu este îndeajuns doar atât. Doar cei care au reuşit detaşarea şi au deci o bună capacitate de concentrare reuşesc din prima acest lucru. Trebuie izolata „bateria” şi acest lucru se face deconectând-o de toate „firele” informaţionale conexe.

Remer Ra:

Am înţeles. Este enorm de multa munca de observaţie. Se pătrunde într-o zona în care puţini se aventurează. Volumul imens de informaţii observabile te poate descuraja.

Zamolxe:

Prin observarea lor, voi nu faceţi altceva decât să le eliminaţi ordonat. Odată observate, gândurile, imaginile aşa-zis haotice, pot fi foarte uşor depistate, controlate şi eliminate.

Eu ţi-am indicat în general ce trebuie să facă fiecare dacă vrea să fie propriul sau stăpân. Chiar dacă pare destul de descurajator la prima vedere, ar trebui să ştiţi ca dacă veţi participa la acest proces, toate datoriile karmice vor fi suspendate. Nu scăpaţi de ele, pentru că nu aveţi cum, dar ele pot fi suspendate. Când sunteţi înhămaţi în procesul de evoluţie spirituală, datoriile nu mai sunt plătite în genul „ochi pentru ochi”, adică pe acelaşi plan orizontal, ci datoriile karmice pot fi plătite prin ajutorarea celorlalţi.

Remer Ra:

Putem primi ajutor în acest proces de evoluţie spirituală?

Zamolxe:

Bineînţeles, dar trebuie să-l cereţi. Rugăciunea este cea mai simpla modalitate, ea a apărut că urmare a faptului că v-aţi îndepărtat prea mult de voi înşivă. Rugăciunea este ca o punte între voi şi planurile superioare. În principiu, omul nu are nevoie de niciun fel de ajutor, este înzestrat cu absolut tot. Cu adevărat sunteţi creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, dar rătăcirea voastră, iluzia separării de TOT, v-a făcut să uitaţi acest lucru. Da, orice rugăciune este ascultata. Dar trebuie să ştiţi ce vreţi şi mai ales cum să vă rugaţi. Iar ca să ştiţi ce vreţi, trebuie să vă eliberaţi mintea de tulburare.

Remer Ra:

Unii se roagă cu lacrimi ani de zile pentru ceva şi se pare că rugăciunile lor nu sunt ascultate.

Zamolxe:

Schimbaţi rugăciunea cu cererea. Cererile sunt mai repede aprobate decât rugăciunile.

Remer Ra:

Cum adică?

Zamolxe:

Puţine fiinţe de lumină pot suporta spectacolul macabru al felului cum faceţi voi rugăciunea.

Remer Ra:

Aha, ţin minte cum un biet pastor creştin încerca să explice oamenilor ca rugăciunea cu lacrimi fierbinţi şi în genunchi, cu fata plouata şi amarata, este cea plăcută lui Dumnezeu. Cineva l-a întrebat cum s-ar simţi dacă proprii lui copii i-ar cere ceva postându-se astfel. A tăcut vreo câteva secunde, timp în care probabil ca i s-au scurtcircuitat nişte neuroni, după care a avut o reacţie

cât de poate de violenţa din punct de vedere verbal. Un răspuns cât se poate de „creştin”:

„Cata făţărnicie!

!”

Zamolxe:

Este ceea ce-ţi spuneam. Puţine fiinţe de lumină pot suporta un asemenea spectacol, o asemenea batjocorire a divinităţii din fiecare.

Remer Ra:

Postul amplifica puterea rugăciunii, cererii?

Zamolxe:

Postul nu trebuie înţeles ca o modalitate de înfrânare sau ca mijloc de plata pentru ajutorul pe care îl primiti din partea sferelor superioare.

Remer Ra:

Este dovedit ştiinţific ca postul, nu cel exagerat bineînţeles, ajuta foarte mult organismul prin eliminarea toxinelor, revigorându-l. Pe de altă parte, preoţii ne spun că postul este complet numai atunci când se practica şi postul sufletesc. Adică înfrânarea nu numai de la băutură şi mâncare, ci şi cum spune Dumnezeu prin Isaia:

„Iată postul plăcut Mie:

dezleagă lanţurile răutăţii, deznoadă legăturile robiei, da drumul celor asupriţi, şi rupe orice fel de jug”.

Zamolxe:

Postul sufletesc este într-adevăr post. Postul alimentar este dieta. Este foarte bun şi acest post cât timp va mai alimentaţi cu toxinele alimentelor fierte şi arse, cu resturi de cadavre din regnul animal.

Remer Ra:

Suna cam dur. Totuşi, ştiinţa ne spune că avem nevoie de produse din regnul animal. Unele elemente esenţiale nu se găsesc în fructe, legume, seminţe, ci numai în produse de origine animala.

Zamolxe:

Ştiinţa voastră ştie foarte bine că nu aveţi nevoie de carne. Organismul vostru poate sintetiza absolut toate elementele de care are nevoie, dar numai dacă este curat, desfundat de toxinele fierturilor, arsurilor. Corpul vostru fizic este din punct de vedere structural asemănător cu cel al mamiferelor. Cum de ele se descurca doar cu un singur fel de mâncare? Şi ele au nevoie de

biocomponente în procesele metabolice, dar organismul lor este capabil să le producă. Şi al vostru le poate produce. Ştiinţa voastră ştie bine acest lucru, de mai multa vreme, dar prefera să închidă gura sau li se închide gura pentru că sunt interese foarte mari la mijloc. Şi la drept vorbind, şi vouă va place să continuaţi să vă alimentaţi astfel. Aceasta alimentaţie denaturată este incompatibila cu voi. Nu trebuie să vă miraţi de faptul ca aveţi atât de multe boli.

Remer Ra:

Inca mă mai aflu şi eu în zona aceasta de alimentaţie cu toate că am ajuns să consum peste 50 alimente naturale. Nu este uşoară tranziţia, e nevoie de timp. Ramo mi-a spus că mult mai bine ar fi decurs călătoriile astrale şi comunicările dacă reuşeam să evit alimentaţia denaturată cu cel puţin şapte zile înainte de fiecare ieşire în astral. Revin la partea sufletească a postului. Care este diferenţa dintre înfrânarea mintii, a poftelor, în timpul postului şi în afara lui?

Zamolxe:

Postul este un excelent instrument de eliberare a tensiunilor refulate şi al energiilor instinctelor primare, în special al instinctului de supravieţuire, cel responsabil de manifestarea temerilor. În momentul postului, organismul simte instinctual că este pus în pericol, pentru că nu mai este alimentat cu hrana.

Prin urmare va intra în panica. Atunci este momentul confruntării dintre voinţa conştientului şi pulsiunea inconştientului. Este ceea ce am numit înfruntarea stărilor instinctuale şi a consumării lor. Se formează aşadar un fundal de tensiune în zona conştientului, iar energia declanşată de instinctul de supravieţuire va căuta să se folosească de situaţiile aparent conflictuale pentru a le ataşa suportul informaţional şi a se descărca. Din această cauză, unii pot deveni foarte sensibili la o banala situaţie conflictuală sau pot simţi stări deosebit de virulente din punct de vedere emoţional la cele mai mici stimulente. Este ceea ce preoţii numesc atacul demonilor asupra celor ce postesc.

Prin fenomenul de rezonanta, aceste energii fac rapid conexiuni cu ego-ul şi astfel se pun în evidenţa orgoliul şi mândria. În acele momente, conştientul are două posibilităţi de acţiune. Pe de-o parte, exista posibilitatea refulării acestor tensiuni, prin reprimarea lor, iar pe de altă parte exista posibilitatea ca aceste trăiri să fie pur şi simplu consumate prin plasarea conştientului

deasupra acestor stări, adică o descărcare, consumare conştientă. Când sunt reprimate, aceste energii nu sunt consumate în totalitate, de aceea ele vor mai reveni, dar cu o intensitate ceva mai scăzută, iar acest lucru se întâmplă numai dacă nu sunt realimentate.

Prin experienţa se poate ajunge la transcenderea totală a acestor tensiuni din inconştient. Cu cât postul este mai îndelungat şi mai greu, cu atât mai multe astfel de energii ale inconştientului sunt eliminate.

Remer Ra:

Nici nu mă gândisem la asta. Postul este întâlnit la toate religiile şi este cunoscut din cele mai îndepărtate timpuri. Dar postul este totuşi o modalitate mai neplăcută de declanşare a pulsiunilor inconştientului. Mai sunt şi altele?

Zamolxe:

Postul este cea mai simpla şi mai eficienţa metoda. Este de asemenea o metoda controlabila. Este mai convenabil să vă eliberaţi de tensiunile acumulate în inconştient prin post decât să fiţi forţaţi de legile universale prin diverse situaţii. În viitor, veţi fi capabili să declanşaţi, să controlaţi şi să transcendeţi mai eficient aceste energii datorită unor tehnologii noi, care au la baza diverse fenomene vibratorii.

Remer Ra:

Legat de instinctul de conservare, majoritatea religiilor recomanda pe cât posibil abstinenţa sexuala. Unele religii însă au mers până la extreme, considerând sexualitatea ca fiind un păcat dacă nu are ca finalitate procrearea, iar altele, în special unele din orientul îndepărtat, se folosesc de sexualitate ca de un instrument pentru evoluţie spirituală. Ce poţi să-mi spui referitor la acest aspect?

Zamolxe:

Nici reprimarea şi nici exacerbarea sexualităţii nu a adus nimic bun omului. Reprimarea energiilor sexuale poate avea consecinţe destul de grave deoarece ele nu se pierd, ci doar sunt refulate în inconştient. Energiile impulsului sexual sunt deosebit de puternice, sunt aproape la fel de puternice ca energiile instinctului de supravieţuire.

Prin aceste energii, corpul fizic îşi asigura perpetuarea, conservarea. Problema nu este de a le elimina – ele nu pot fi eliminate căci sunt naturale, sunt înscrise în codul genetic – ci de a le transmuta. Nu este uşor de realizat transmutarea. Aceste impulsuri energetice pot declanşa cea mai puternică

energie din lumea viului – energia sexuala. Puteţi vedea aceasta manifestare a energiei sexuale peste tot în jurul vostru. Negarea, reprimarea acestei energii, va duce într-o prima faza la deformarea percepţiei atât asupra interiorului cât şi asupra exteriorului, iar în a doua faza va ieşi din nou la suprafaţa sub diferite forme, mai ales sub forma unor tensiuni. Situaţia este oarecum similara reprimării tensiunilor generate de energiile instinctului de supravieţuire. Pe de altă parte, exacerbarea energiei sexuale va seaca de energia vitala, va ofileşte la propriu.

Remer Ra:

Este foarte bine ştiut de către psihiatri ca reprimarea energiilor sexuale nu numai ca determină deformarea percepţiei realităţii interioare şi exterioare, dar tensiunile acumulate în inconştient pot declanşa şi reacţii foarte violente care, dacă nu pot fi îndreptate asupra celorlalţi, se îndreaptă asupra propriei persoane sub forma de nevroze sau chiar boli psihice grave.

De ce s-a ajuns să se considere energia sexuala ca fiind păcat? Religia spune că mândria şi curvia sunt printre cele mai grele păcate ale omului.

Zamolxe:

Din mai multe motive. Unul dintre ele ar fi faptul ca aceasta energie este asociata cu natura regnului animal, cu aşa-zisa sălbăticie. Un alt motiv este acela că cei care au promovat imaginea acestui aşa-zis păcat nu au mai fost capabili ei înşişi să folosească energia sexuala, din cauza exacerbării sau datorită unor afecţiuni diverse, şi atunci au căutat să impună şi altora impotenţa lor. Un alt motiv a fost faptul ca aceasta energie, dacă este bine controlata, poate declanşa forţe creatoare impresionante.

Remer Ra:

Cum ar trebui să abordam energia sexuala?

Zamolxe:

Într-o prima faza, nu trebuie să vă opuneţi acestor energii, pentru că nu veţi reuşi. Trăiţi sexualitatea, experimentaţi-o!

Bucuraţi-vă de ea şi mai ales nu o despărţiţi de iubire, adică nu o despărţiţi de suflet, căci dacă o despărţiţi de suflet nu sunteţi mai presus de dobitoace. Nu abuzaţi de sexualitate, căci veţi ajunge ca ea să abuzeze de voi şi atunci veţi deveni simple mase corporale, aproape inerte, şterse, fără vitalitate. În a doua faza, încercaţi să controlaţi natura bruta a energiilor voastre sexuale.

Remer Ra:

Sunt multe lucrări care abordează aceasta problematica a controlului actului sexual. În principiu, se pune accent pe controlul ejaculării din partea bărbatului şi a orgasmului din partea femeii. Practic, actul sexual poate fi prelungit oricât, dacă se reuşeşte controlul ejaculării şi al orgasmului. Se spune că, după o perioadă de practica, atât bărbatul cât şi femeia pot atinge culmi ale extazului, adică orgasme multiple de vibraţie înalta, nu orgasme normale.

Zamolxe:

Actul erotic nu poate fi controlat dacă priviti problema numai din perspectivă corpului fizic. Nu aveţi cum, deoarece energia sexuala este mai puternică decât simpla voastră dorinţa de a o controla.

De ce? Pentru ca actul erotic se desfăşoară pe mai multe planuri, chiar dacă nu percepeţi acest lucru. Dacă încercaţi să controlaţi actul erotic numai prin prisma corpului fizic, nu veţi realiza altceva decât să o reprimaţi. Este tot o reprimare, chiar dacă nu este la fel de violenţa ca şi a acelora care resping actul sexual. Secretul consta în conştientizarea şi controlarea actului sexual şi pe celelalte planuri, deci şi în planul energetic, emoţional şi mental. Numai astfel poate fi transmutata energia sexuala, altminteri ori o reprimaţi şi vă veţi reîntâlni sub o alta forma cu ea, ori veţi finaliza actul sexual şi veţi mai plati încă o data cu vitalitatea şi energia voastră.

Remer Ra:

Noi avem ceva informaţii despre continenţa sexuala din practicile orientale de tantra. Dar informaţiile sunt destul de puţine şi chiar confuze. Cum putem conştientiza şi controla actul sexual şi pe celelalte planuri? Care este secretul de care spuneai?

Zamolxe:

Pentru a controla actul sexual trebuie ca fiecare să realizeze echilibrul de polaritate dintre planul fizic, energetic, emoţional şi mental. Nu este îndeajuns că doar bărbatul sau femeia să realizeze acest echilibru de polaritate, ci amândoi. Este vorba de polaritatea cunoscuta ca Yin şi Yang, feminin şi masculin, lunar şi solar. Bărbatul are polaritatea masculina în corpul fizic, polaritatea feminina în corpul energetic, apoi iarăşi polaritatea masculina în corpul emoţional şi feminina în corpul mental. Femeia are polaritatea feminina în corpul fizic, masculina în corpul energetic, feminina în corpul emoţional şi masculina în corpul mental. Pânã ce nu veţi conştientiza polaritatea fiecărui

corp în parte, nu veţi putea transmuta energia sexuala. Transmutarea energiei sexuale nu înseamnă altceva decât folosirea ei pentru creaţie. Puteţi crea orice, nu numai copii. Transmutarea presupune parcurgerea traseului energetic respectând polaritatea, începând de la planul fizic şi până la planul mental.

Remer Ra:

În timpul actului erotic ne încearcă mai toate energiile, din toate planurile. Este obligatoriu să facem clar delimitarea?

Zamolxe:

Controlul actului erotic nu este simplu de realizat, necesita o armonie interioară cât mai buna din partea ambilor parteneri. Nu se pot da multe amănunte, aici este vorba de trăire, de vibraţie.

Remer Ra:

Spui ca putem transmuta energia sexuala simultan. Asta presupune un nivel de conştientă superior tuturor acestor planuri?

Zamolxe:

Vrei amănunte care nu pot fi date, ci doar trăite. Conştientizarea energiei sexuale în planul energetic nu poate fi evidenţiată decât prin trăire. Pentru a realiza acest lucru trebuie să vă eliberaţi corpul de toxine, aveţi nevoie de un bun echilibru energetic, de o deschidere buna a centrilor energetici, de funcţionarea optima a meridianelor şi circuitelor energetice secundare. Conştientizarea energiei sexuale în planul emoţional şi mental presupune de asemenea o curăţire a blocajelor psiho-mentale şi o cât de cât cucerire a inconştientului de către conştient. Altfel nu se poate. Ori o reprimaţi, ori o descarcaţi prin orgasm.

Remer Ra:

Nu-mi vine să cred cât de multe am scris la aceasta lege, deşi nu prea aveau legătură.

Zamolxe:

Nimic nu este întâmplător şi nimic nu se afla într-o totala izolare. De fapt, vam arătat doar câteva direcţii de mers către anumite uşi ce trebuiesc deschise. Dar cheile se afla la voi. Căutaţi mai bine şi le veţi găsi. După care... pătrundeţi înăuntru. Curaj!

35. Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tau şi întotdeauna va fi cineva deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tau să te uiţi cu iubire şi nu cu trufie

căci acolo îţi sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiţi cu privirea de prunc şi fără teama.

Remer Ra:

Ştiu ca teama îngrădeşte, limitează corpul mental, ne ţine în întuneric, fiind principalul factor de frana în evoluţia spirituală. Dar de ce ne este teama de nou? Se observa chiar teama de schimbare în bine.

Zamolxe:

Ţi-am mai spus că numai ego-ul se teme de nou pentru că nu ştie cum să abordeze noul decât cu teama, prin respingere, recurgând dacă este cazul la toate tipurile de violenţă. Teama de schimbare în bine se datorează incompatibilităţii binelui cu programele mentale negative. Majoritatea oamenilor sunt adaptaţi la ceea ce voi înţelegeţi ca fiind rău. Iată unde duce izolarea de propriul sine divin, de scânteia Focului Viu sau ceea ce voi numiţi Dumnezeu!

Remer Ra:

Probabil la asta se referea Ilisus când spunea:

„Adevărat va spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor. De aceea, oricine se va smeri că acest copilaş, va fi cel mai mare în Împărăţia cerurilor”.

Zamolxe:

Mândria se bazează pe câteva cârje. Aveţi impresia ca acele cârje sunt motoarele voastre, dar de fapt, ele nu sunt decât instrumente ale propriei voastre limitări mentale. Mândria este deosebit de nocivă pentru că vă izolează atât de ceea ce se află aşa-zis mai jos decât voi, cât mai ales de ceea ce se află mai sus de voi. Nu poţi fi deschis sferelor superioare omului, lumii divine, decât prin smerenie. Smerenia nu presupune umilinţa, complexele de inferioritate, sărăcia sau alte limitări. Smerenia este cel mai pur act de respect pentru Creaţie şi Creator, ea este întotdeauna însoţită de o bucurie inefabilă, de netransmis prin simple cuvinte. Este o trăire de care poţi avea parte numai printr-o deschidere sufletească spre tot şi toate. Numai prin smerenie poţi simţi ajutorul şi iubirea lumii divine. Observ cât de mult s-a denaturat sensul acestui cuvânt.

Remer Ra:

Am întâlnit şi eu falsa smerenie la mulţi oameni. Chiar şi printre preoţi

am observat falsa smerenie.

Zamolxe:

Nu poţi accede spre sferele superioare omului cu o smerenie falsă. Nu ai cum.

Remer Ra:

De ce? Nici măcar cu intelectul?

Zamolxe:

De fapt, smerenia înfloreşte cu adevărat numai şi numai dacă este îndreptată spre cei care sunt aşa-zis sub tine. Aici este minunea inimii şi tot aici este blestemul egoului, de aceea mulţi nu pot înghiţi acest adevăr şi de multă suferinţă vor avea parte până vor înţelege. A fi smerit numai în faţa sferelor superioare este o formă mai subtilă de manifestare a fricii. Intelectul este un instrument. Degeaba scrieţi semnul matematic al infinitului, că nu vă ajută să înţelegeţi şi mai ales să trăiţi infinitul.

Remer Ra:

Am citit undeva că poţi afla gradul de civilizaţie al unei naţiuni după cum se comporta cu bătrânii, bolnavii şi puşcăriaşii, iar pe cel al unui director, după cum se comportă cu femeia de serviciu şi paznicul. Toleranţă, blândeţe, iertare, înţelegere, compasiune, ajutorare – toate acestea sunt mai greu de găsit în zilele noastre… din păcate.

36. Cele tari, cele slabe şi cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea şi toate acestea le găseşti în om şi toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afara şi să nu fie şi înăuntru. Ia seama la toate acestea când îţi apleci privirea înăuntrul tau şi vei găsi toată înţelepciunea zeilor ascunsa în nevăzutul fiinţei tale. Zeii au luat seama înaintea omului de aceasta înţelepciune şi asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu şi Veşnic.

Remer Ra:

Apar iarăşi zeii, după 35 de legi. Dacă în prima lege (dincolo de curgerea timpului şi de cugetarea zeilor…) referirea la zei era una vaga şi erau prezentaţi undeva aproape de graniţa sau chiar dincolo de curgerea timpului, acum zeii sunt asociaţi cu înţelepciunea. O înţelepciune la care şi omul poate avea acces. S-au cam apropiat de oameni… Zamolxe:

Înţelepciunea zeilor ascunsa în nevăzutul fiinţei tale. Ce înseamnă acest

lucru? Ca zeii şi oamenii sunt una în esenţă!

Nu zeii s-au apropiat de oameni, ci oamenii s-au apropiat de zei. Termenul este oarecum impropriu pentru ca toate fiinţele sunt părţi din Focul Viu, din Dumnezeu.

Remer Ra:

Şi totuşi diferenţa este enorma. Mă refer la zeii pe care acum îi numim fiinţe din sferele superioare, îngeri, arhangheli etc., iar alţii le spun extratereştri.

Zamolxe:

Diferenţa este de vibraţie, de trăire, de percepţie.

Remer Ra:

Am un of de mai multe zile. Mă gândeam ca… altfel era lumea dacă eram asistaţi de „zei” în evoluţie. Şi nu vorbesc de asistenţa „subtilă”, ci efectiv de asistenţa în adevăratul sens. Mi-ai spus că trebuie să ne eliberam de ceea ce ne leagă de regnul animal. Condiţiile mai vitrege sunt cele care ne fac să dezvoltam şi să eliberam energiile instinctelor primare. Dacă am fi avut condiţii mai bune, dacă am fi fost asistaţi spiritual pur şi simplu, nu mai era nevoie de aceasta munca de curăţire interioară, eram scutiţi de multe drame şi suferinţe, nu mai era necesar să trecem prin toate câte am trecut.

Zamolxe:

Prea mult dramatizezi situaţia oamenilor. Prezinţi lucrurile în culori sumbre. Nu este chiar aşa.

Remer Ra:

Dar nici roze nu sunt. Nu are rost să arat drama lumii în momentul de faţă; ea este cât se poate de evidentă.

Zamolxe:

Sunteţi în plina transformare interioară. Situaţia la nivelul întregii planete este asemănătoare unei naşteri şi la fel ca la orice naştere mai sunt şi dureri. De fapt, este vorba de o renaştere pentru unii şi o simpla naştere pentru alţii.

Remer Ra:

Pentru a mă lamuri cât de cât – şi nu e vorba numai de mine – aş vrea să ştiu cum a apărut omul? Exista semne clare ale teoriei evoluţioniste – mai puţin elementele de legătură, care de altfel sunt cele mai importante – dar pe de altă parte teoria probabilităţilor infirma apariţia la întâmplare a vieţii biologice pe planeta noastră, ba chiar în universul cunoscut.

Zamolxe:

Ştiu foarte bine unde vrei să ajungi. Da, corpul vostru este creaţia combinata a unor fiinţe deosebit de inteligente din zona galactica numita de voi Constelaţia Lyra şi fiinţe spirituale din zona centrala a galaxiei. Şi pentru a-ţi lamuri supoziţiile, îţi pot spune că genele responsabile de instinctele primare nu puteau fi eliminate pentru ca altfel nu aţi mai fi supravieţuit. Aţi avut tot timpul instrumentele necesare pentru a nu experimenta dramele din prezent şi din trecut. În primul rând, nu uitaţi nicio clipă de faptul că sunteţi spirite care au primit corpuri biologice. Sunt multe motive pentru care nu aţi fost „asistaţi la vedere”. Sunteţi fiinţe cu totul şi cu totul speciale. Inca nu este vremea să se afle mai multe amănunte, căci nici nu aţi crede şi nici nu aţi înţelege. În al doilea rând, ar trebui să ştiţi ca Geea se prezintă ca un uriaş laborator în care evoluează mai multe tipuri de civilizaţii. Mulţi dintre voi sunt „zeii” de altădată, alţii sunt „zeii decăzuţi”, dar cei mai mulţi sunt pur şi simplu spiritele care urmează cursul firesc evolutiv, adică venind din regnul elemental – între cel animal şi uman. Desi toate spiritele sunt parte a divinităţii, majoritatea dintre ele au format grupuri de spirite care au ales să experimenteze viaţa sub toate spectrele vibraţionale conform unor programe evolutive, pe care ei înşişi le-au întocmit. Aceste programe evolutive stau la baza a ceea ce voi numiţi civilizaţii extraterestre. Nu vi s-a impus viaţa în aceste corpuri, voi aţi ales asta. Ba mai mult, aţi lucrat împreună pentru a definitiva aceste corpuri biologice.

Remer Ra:

Îmi pare fascinant ceea ce-mi spui. Dar totuşi, nu mă împac cu ideea că am ales să experimentam răul.

Zamolxe:

Răul este un termen relativ la nivelul vostru de înţelegere. Aţi catalogat răul şi binele simplist, doar pe baza unor observaţii superficiale. Aţi ales corpul emoţional ca ghid între manifestarea materiala şi cea spirituală. Drama omului consta în faptul că aţi catalogat atât răul cât şi binele ca fiind egale şi aţi construit o întreagă cultura a eternei bătălii dintre rău şi bine.

Remer Ra:

Legea ritmului spune asta: „măsura oscilaţiei la stânga este egala cu măsura oscilaţiei la dreapta”.

Zamolxe:

Priveşti atât de simplist aceasta lege!

Într-un sistem static, într-adevăr, aşa stau lucrurile, dar Universul este într-o continua mişcare şi evoluţie. Statica este doar teoria, nu şi realitatea. Legea vibraţiei spune că nimic nu este static, totul se afla în mişcare. O alta greşeală imensa pe care o faceţi este să uitaţi de propriul vostru sine divin şi să vă aventuraţi cu totul în manifestarea materiala. Aceasta nu este decât creaţie, gând materializat. Ba chiar v-aţi identificat cu creaţiile altor semeni. Depărtarea de sine v-a făcut să vă percepeţi limitaţi şi slabi. Aceasta este consecinţa identificării voastre cu corpul fizic. Pentru a va apăra de provocările exterioare şi a depăşi aşa-zisa voastră limitare şi slăbiciune, v-aţi constituit în grupuri, triburi, aşezări, regate, tari, uniuni de tari, toate acestea doar pe baza unor parametri ce ţin mai mult de valorile materiale decât spirituale. Iată unde este răul pe care îl percepi. Nu poţi spune că aţi fost lăsaţi la întâmplare pe această planetă. Tot timpul aţi avut „faruri” care să vă călăuzească. În toate timpurile şi în toate zonele lumii. Nu mai privi răul din afara cât timp nu îl vezi pe al tau din interior. O alta mare iluzie este aceea ca voi credeţi ca puteţi face schimbări pozitive în exterior fără a face întâi schimbarea în interior. Este un nonsens să încerci să schimbi exteriorul fără a te transforma mai întâi pe tine.

Remer Ra:

Noi avem o vorba care o spune mai pe şleau: „câinele moare de drumul cel lung şi prostul de grija altuia”. Revin la contextul legii. Înţeleg ca „zeii” au luat seama înaintea noastră la lumea interioară şi asta i-a adus mai aproape de Focul Viu, adică de Dumnezeu. Totuşi, de mii de ani, oamenii au fost interesaţi de latura sufletească, de misterele sufletului, ale spiritului care ne anima existenta; îmi vin în minte câţiva mari gânditori ai antichităţii. Dar iată ca istoria cunoaşte şi cicluri de înălţare, dar şi de decadentă. Nu de puţine ori, talpa groasa a ignorantei, egoismului şi a dorinţelor josnice a înfrânt avântul către cunoaşterea lumii interioare. Îşi puteau oare imagina, marii titani ai gândirii din antichitate, ca peste multe sute de ani lumea va cunoaşte inchiziţia, dogmele şi decadenţa spirituală a perioadei de până la Renaştere? Mă întreb cum ar caracteriza ei evoluţia creştinismului, cum de s-a ajuns ca învăţăturile lui Ilisus să fie privite din atâtea unghiuri şi să dea naştere la atât de multe confesiuni religioase, care nu de puţine ori au căutat să se sfâşie între ele. Şi culmea, situaţia s-a perpetuat până în zilele noastre.

Zamolxe:

Nu mai fi atât de melodramatic!

În spatele tuturor schismelor şi grupărilor asazis creştine, şi nu numai creştine, au fost şi sunt interesele câtorva oameni care profita de ignoranţa, neştiinţa, credulitatea şi mai ales de instinctele voastre primare. În timp, au ajuns să le exploateze foarte eficient. Dar nu numai aceste organizaţii sunt de vina pentru drama voastră. Ele n-ar avea nicio influenţa dacă nu le-aţi lăsa. Cu toţii ştiţi cum se deosebeşte pomul bun de cel rău.

Prin roade, adică fapte!

Remer Ra:

Culmea, istoria cunoaşte atâtea câmpanii ale morţii, la războaie mă refer, în care factorul religios a fost cel declanşator. Cata durere şi suferinţa au lăsat în urma!

Chiar şi în zilele noastre, observ cât de virulente sunt atacurile unor confesiuni religioase creştine asupra altora. Pai roadele lor nu sunt evidente? Ura pe care o seamănă, veninul din scrierile şi cuvântările lor, exclusivismul asupra „adevăratei credinţe” pe care şi-l aroga toate aceste religii şi confesiuni arata clar ce fel de roade sunt.

Zamolxe:

Este exact ceea ce-ţi spuneam înainte. Profita de instinctele voastre primare. În loc să vă eliberaţi individual de energiile şi impulsurile inconştientului, voi le ataşaţi suportul informaţional oferit de către liderii acestor organizaţii religioase sau politice şi astfel le eliberaţi după cum vor ei.

Remer Ra:

O simpla analiza a situaţiei de ansamblu din lume denota ca manipularea, de orice forma şi categorie, este întâlnită peste tot:

În religie, politica, armata, învăţământ, comerţ, sănătate etc. Nici nu ştiu dacă se găseşte vreun loc în societate, în care manipularea să nu fie prezenta, mai subtil sau mai pe faţă. Ce e de făcut în aceste circumstanţe?

Zamolxe:

„Nu este nimic care să fie afara şi să nu fie şi înăuntru”. Nu mai daţi vina pe societate pentru toate problemele voastre, pentru ca voi aţi creat societatea. Ea este suma tuturor. Ţi-am mai spus cu ceva vreme în urma că nu societatea trebuie schimbata, ci voi trebuie să vă transformaţi. Transformându-vă pe voi, societatea se va schimba de la sine. Transformaţi-vă în interior şi veţi vedea ca exteriorul se va schimba şi el, şi societatea de asemenea.

37. Ia aminte ca bătaia inimii, curgerea sângelui prin vine, vindecarea rănilor, frumuseţea ochilor şi minunăţia alcătuirii trupului sunt făcute prin puterea şi suflarea Focului cel Viu şi Veşnic care este în fiecare şi al cărui chip se arata în lumina. Dar nu uita ca trupul este doar o fărâmă din puţinul care se vede... Remer Ra:

Măreţia corpului omenesc, complexitatea structurii sale, armonia formelor, gratia, eleganta, toate acestea au fascinat omul din cele mai vechi timpuri şi continua încă să-l fascineze. Ilisus îl numea adevăratul templu al lui Dumnezeu.

Zamolxe:

Este cu adevărat templul lui Dumnezeu. Un templu faţă de care ar trebui să aveţi cea mai mare consideraţie şi preţuire. Dar voi îl supuneţi la cazne teribile. Abuzaţi peste măsură de el şi îl intoxicaţi cu tot felul de materii incompatibile doar de dragul unor senzaţii de moment.

Remer Ra:

Acum câteva zile mi-ai transmis că suntem creaţia combinata a unor fiinţe evoluate din zona Lyra şi a altor fiinţe spirituale din centrul galaxiei. Ce îmi poţi spune referitor la acest aspect? De ce suntem albi, negri, galbeni, roşii, blonzi, bruneţi, cârlionţaţi, cu ochi căprui, albaştri, verzi, negri, unii mai mici, alţii mai mari, unii mai frumoşi, alţii mai urâţi, unii mai deştepţi, alţii mai puţin deştepţi?

Zamolxe:

Este vorba de o selecţie genetica a unor rase evoluate din galaxie şi care sunt perfect compatibile. Celor din Lyra le-a revenit sarcina crcării suportului fizic, iar fiinţelor spirituale, sarcina modelarii complexei matrice informaţionale. Nu exista o superioritate a culorii pielii, a ochilor, a parului sau a mărimii, deşi unii au avansat aceasta idee şi astfel multe drame gratuite s-au consumat şi încă se mai consuma. Toţi aveţi acelaşi potenţial, atât din punct de vedere fizic cât şi psiho-mental. Faptul ca unii sunt mai dotaţi din punct de vedere intelectual nu se datorează zestrei genetice, ci zestrei corpului spiritual. De asemenea, nimeni nu este urat. Priveşte oricare grup de copii şi arată-mi unul care să fie urat. Voi va slutiţi corpul prin toxinele îngerate în cantităţi mari şi mai ales prin activitatea voastră de la nivel psiho-mental. Răutatea, ranchiuna, invidia, egoismul, lăcomia, toate acestea determină angrenarea într-un mod nefiresc a unor grupe de muşchi faciali care în timp determină o dizarmonie a

trăsăturilor. La acestea se adaugă şi sedentarismul apărut că urmare a unor facilitaţi oferite de aşa-zisa voastră dezvoltare tehnologica.

Remer Ra:

Poate că aşa o fi, dar sunt unii, în special unele, care au trăsături fizice mai atrăgătoare, cu toate că părinţii lor nu au.

Zamolxe:

Este vorba de modelarea genelor de către corpul spiritual. Aceste persoane au fost mai atrase către armonie, echilibru în viaţa precedenta, iar prin urmare acest lucru se reflecta şi asupra aspectului fizic al întrupării.

Remer Ra:

De ce doar 80 de ani, sau 120 în condiţii excepţionale? E cam frustrant să vezi specii din regnul animal care trăiesc mult mai mult decât noi. Dacă am fi trăit mai mult, ca de exemplu la fel ca primii oameni atestaţi de Biblie, deci de aproape zece ori mai mult decât trăim noi acum, cred că multe lucruri rele ar fi dispărut din viaţa noastră. Lăcomia, graba, temerile legate de sărăcie, angoasele ce ţin de trecerea timpului, sunt numai câteva care, după părerea mea, ar dispărea. Ca să nu mai vorbesc de faptul ca având atât de mult timp la dispoziţie, înţelepciunea ar fi fost cu totul alta.

Eu sunt convins ca altfel ar fi fost lumea acum, mult mai buna, mai frumoasa şi mai armonioasa.

Zamolxe:

Privind din perspectivă unei viziuni limitate asupra vieţii omului, lucrurile par mai neplăcute. Chiar dacă celor mai mulţi dintre voi le va veni greu să creadă ceea ce spun, intervenţia asupra unor zone reglatoare a matricei informaţionale din corpul mental subconştient s-a făcut numai şi numai la cererea voastră. Cei mai mulţi dintre voi, v-aţi „îmbogăţit” cu o zestre karmică destul de grea în trecut. Descărcarea sau arderea acesteia ar fi durat foarte mult în condiţiile rămânerii corpului fizic la anumiţi parametri avuţi înainte. Este vorba de o situaţie temporara. Câteva mii de ani nu înseamnă nimic în comparaţie cu evoluţia unei civilizaţii. Acum sunteţi în clipa în care balansul karmic s-a înclinat spre pozitiv, adică aţi eliminat mai bine de jumătate din zestrea karmică negativă.

Remer Ra:

Deci să înţeleg că este cazul să se facă intervenţia în sens invers?

Zamolxe:

Nu este cazul de o intervenţie. Convenţia a fost alta, anume ca intervenţia inversa să o realizaţi voi. Reglajul asupra matricei informaţionale de bază s-a făcut la nivele subtile. Ceea ce s-a numit „sabia heruvimului asupra pomului vieţii” înseamnă plasarea unor bariere vibraţionale prin care se protejează intervenţia asupra sistemului reglator al celulei de bază. Numai prin evoluţie spirituală aceste bariere pot fi dezactivate. Degeaba veţi încerca din exterior, că nu veţi reuşi. Nicio intervenţie a inginerilor geneticieni nu va rezolva nimic. Este la fel ca în cazul activării centrilor energetici din corpul energetic. Aceştia nu se pot activa corect decât din interior; intervenţiile din exterior pot face o scurta energizare sau o curăţare, dar nu pot activa aceşti centri energetici la nivelele subtile.

Remer Ra:

Dar au fost oameni care au atins nivele înalte ale evoluţiei spirituale şi au murit, unii chiar bolnavi de efortul depus. Vorbesc de acei maeştri adevăraţi, de iluminaţii spiritual.

Zamolxe:

Sunt puţini iluminaţi care şi-au încheiat complet ciclul întrupărilor. Unii dintre ei nu aveau de ce să-şi prelungească viaţa. Atracţia pe care o exercita nivelele vibraţionale mai înalte este imensa.

Prin urmare nu aveau niciun interes să mai rămână. Unii chiar siau accelerat degradarea corpului fizic pentru „arderea” restului karmei şi pentru a începe un nou ciclu evolutiv în sfere vibraţionale mai înalte. Alţii au mai rămas o perioadă limitată pentru a impulsiona omenirea din punct de vedere evolutiv.

38. Curăţenia trupului şi desfătarea să prin simţuri te pune doar puţin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridica, nicio duioasa atingere, niciun gust plăcut, nicio mireasma îmbătătoare şi nicio bucurie a ochilor. Caci unde este căldura apare şi frigul, unde este dulcele apare şi amarul, unde este plăcutul apare şi neplăcutul, unde este mireasma apare şi duhoarea, iar unde este ras, şi plânsul pândeşte.

Remer Ra:

M-a cam uimit această lege-învăţătura. Majoritatea dintre noi avem grijă mai mult de igiena exterioară a corpului fizic şi mai puţin de cea interioară. Sau ne îngrijim de igiena interioară doar când ne confruntam cu diverse afecţiuni. De asemenea, observ ca nici bucuriile astralului inferior nu sunt în măsură să

ne ridice cu mult deasupra regnului animal, deşi majoritatea dintre noi către desfătarea acestora îşi concentrează efortul de zi cu zi.

Zamolxe:

Nu este nimic rău să aveţi grija din toate punctele de vedere de corpul vostru fizic sau să vă bucuraţi de micile plăceri ale astralului inferior. Problema este de a nu considera toate acestea ca fiind singurele voastre scopuri, căci atunci intervine legea ritmului şi a polarităţii într-o forma destul de neplăcută pentru voi. Dacă nu treceţi de aceste mici gâdilări ale astralului inferior, legile universale vor interveni şi va vor forţa să alegeţi între două direcţii:

involuţia sau evoluţia. Nu aveţi cum să rămâneţi doar la un oarecare nivel, căci universul fiind într-o continua mişcare va va forţa să mergeţi ori înainte, ori înapoi.

Remer Ra:

A merge înainte, adică evoluând, presupune debarasarea de plăcerile astralului inferior? Învăţăturile spirituale oscilează în ceea ce priveşte importanta acordata corpului fizic şi a simţurilor, unele spun că este bine să tratam cu acelaşi respect atât trupul cât şi sufletul şi spiritul, altele însă recomanda debarasarea de corp şi axarea numai pe spirit. Cum ar trebui să privim acest proces evolutiv?

Zamolxe:

Nu se pune problema acordării de atenţii speciale unor anumite „felii” ale fiinţei umane. Împărţirea omului în trup, suflet şi spirit, ori în fizic, eteric, astral, mental, cauzal s.a., este doar o convenţie, un ghid pentru a va ajuta să mergeţi înainte. Nu este cazul să vă torturaţi corpul fizic prin lipsirea lui de cele necesare sau să vă reprimaţi dorinţele mărunte. Postul doar de dragul postirii poate avea consecinţe grave, reprimarea unor dorinţe sau nevoi fireşti nu va face decât să mai adăugaţi câteva tensiuni în deja încărcatul bagaj al inconştientului. Echilibrul este esenţial. Este nefiresc să lipsiţi trupul de cele necesare, dar nefiresc este să şi abuzaţi de el printr-o supraalimentaţie sau o alimentaţie denaturată, să-l supuneţi unor eforturi mari sau să-l lăsaţi să lenevească, să-l supuneţi la intemperii sau medii incompatibile. Este nefiresc să opui o mare rezistenţa dorinţelor. Creaţi-vă dorinţe, împliniţi-le, experimentaţi dorinţele, bucuraţi-vă de simţuri, însă nu va identificaţi cu ele căci vor prelua conducerea. Conştientul vostru să fie deasupra tuturor acestora, numai astfel veţi putea vedea orizontul din fata voastră. Ele sunt mici

bucurii pe acest drum, asemeni fructelor de pădure. Nu rămâneţi însă în pădure, treceţi dincolo de ea.

39. Iată dar calea de început:

cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, hărnicia, mulţumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr şi de vorbele deşarte, ferirea de cearta şi de mânie, buna purtare între semeni. Dimineaţă să te trezeşti cu ele, ziua să le porţi mereu în minte, seara să le ai cu tine în somn şi astfel supărarea, lipsa, amărăciunea, neputinţa, boala şi răutatea altora nu se vor atinge de tine.

Remer Ra:

Se pot depăşi blocajele şi schemele psiho-mentale reactive doar prin conştientizarea lor şi plasarea voinţei conştientului deasupra acestora, fără a mai fi nevoie de a pătrunde până la cauza lor? Adică fiind mereu de veghe asupra a ceea ce facem, spunem sau chiar gândim?

Zamolxe:

Se poate, dar este mult mai dificil şi necesita o mai lunga perioada de timp. Este metoda folosită de călugării din toate religiile, de sihaştri. E însă nevoie de o pregătire prealabila, altminteri nu poţi intra în starea iniţială obligatorie. Ai nevoie de o voinţă deosebit de puternică şi de un autocontrol mental destul de bun. Astfel de situaţii apar când cei care practica sihăstria au căutat divinitatea mai multe vieţi anterioare. Voinţa şi aspiraţia lor nu s-au pierdut, căci ele aparţin corpului spiritual. Ei sunt capabili să nu se piardă din punct de vedere mental în singurătate şi pot astfel să-şi menţină forţa conştientului deasupra tuturor manifestărilor din semiconştient şi inconştient. Dar sunt foarte puţini.

Remer Ra:

Se spune că unii au fost cu adevărat mântuiţi doar prin rostirea unor cuvinte simple, gen mantra, cum ar fi:

„Doamne Ilisuse Hristoase, mântuieşte-mă pe mine păcătosul”.

Zamolxe:

Rostirea mecanica a unor cuvinte nu va ajuta cu nimic. Aceste cuvinte trebuiesc trecute atât prin minte cât şi prin suflet pentru a avea efectul scontat. Dincolo de aceste simple cuvinte se ascunde un întreg mecanism psiho-mental. Plasând în minte şi în suflet imaginea lui Ilisus, cei care o rostesc

creează o diferenţă de potenţial între imaginea a ceea ce sunt ei în momentul respectiv şi imaginea lui Ilisus. Cu cât mintea şi sufletul se eliberează mai repede de balast, cu atât efectele vor fi mai rapide. De regulă acest proces începe cu câteva vieţi înainte, ţi-am mai spus. Nu exista mântuire gratuita. Este un nonsens. Poţi bate la diferite porţi şi ţi se va deschide cu siguranţă, dar nu eşti dus în braţe. Dacă ar fi existat o astfel de posibilitate, de mântuire prin intervenţie externă, lumea ar fi fost demult mântuita.

Remer Ra:

Revin la textul legii. Despre cumpătare, echilibru, suntem învăţaţi încă din primii ani ai vieţii; despre ascultarea de bătrâni şi înţelepţi (învăţaţi, cărturari, profesori etc.), de asemenea, de hărnicie nu mai vorbesc. Dar să fim mulţumiţi cu ceea ce avem!

? Aceasta chestiune nu este deloc „înghiţită”. Fiecare vrea mai mult, acesta este adevărul. Este ceea ce ne motivează. Şi nu vorbesc numai despre acumulări materiale.

Zamolxe:

Va fi „înghiţită” cu siguranţă. Veţi învăţa aceasta lecţie fie într-o viaţă, fie în mai multe, zeci sau poate sute de vieţi. Dar o veţi învăţa cu siguranţă.

Remer Ra:

Nu înţeleg. Dacă eram mulţumiţi cu ceea ce aveam, nu mai exista progres, ne rezumam doar la cele strict necesare traiului.

Zamolxe:

Iarăşi priveşti superficial lucrurile!

Şi mulţi alţii!

De fapt, marea majoritatea dintre voi priviti superficial lucrurile. Aveţi o vorba:

„a pune carul înaintea boilor” – este cât se poate de elocventă. Tu încerci acum să mă faci să înţeleg că, prin a nu fi mulţumit cu ceea ce ai înseamnă a fi dinamic, a-ţi pune în valoare voinţa şi curajul. Să ştii ca te înşeli din acest punct de vedere. Cei mai mulţi dintre voi, atunci când nu sunteţi mulţumiţi cu ceea ce aveţi, reacţionaţi la anumiţi stimuli din exterior, iar aceşti stimuli sunt receptaţi de către ego-ul vostru şi doar el reacţionează, nu cine sunteţi voi cu adevărat. Ego-ul dispune de o foarte mica arie de manevrabilitate în planul mental, deoarece este comandat de către senzorial şi emoţional, iar emoţionalul nu poate comanda decât o mica parte din mental. Dacă nu sunteţi echilibraţi,

cumpătaţi, nu puteţi trece de emoţional decât foarte puţin, prin urmare acţiunile voastre sunt de cele mai multe ori sortite eşecului. Ba mai mult, riscaţi să pierdeţi şi ceea ce aveţi sau să deformaţi şi mai mult ceea ce este deja deformat. În aceste cazuri nu faceţi decât să vă mai încărcaţi semiconstientul cu alte blocaje mentale sau chiar matrice ale unor montaje psiho-mentale negative mai complexe. Faceţi diferenţa dintre ambiţiile mărunte şi adevăratele motivaţii. Când eşti mulţumit cu ceea ce ai, eşti pe cale să realizezi echilibrul. Echilibrul înseamnă implicit şi detaşarea, iar când eşti detaşat vezi mai clar lucrurile, începi să percepi mai multe din punct de vedere informaţional. Când eşti motivat de orgolii sau ambiţii mărunte scapi din vedere multe alte aspecte şi chiar dacă faci un mare efort şi vei reuşi să-ţi satisfaci „pofta”, ai mari şanse să pierzi pe alte planuri. Când eşti cât de cât echilibrat şi mulţumit cu ceea ce ai, reuşeşti să cuprinzi o arie mult mai mare din punct de vedere informaţional şi astfel ambiţia, dorinţa arzătoare, este înlocuită cu preferinţa. Diferenţa dintre preferinţa şi dorinţă este foarte mare. Ultima îngrădeşte planul mental, căci va canalizează energia conform structurilor psiho-mentale reactive, care de cele mai multe ori – situaţia voastră de ansamblu o demonstrează – va fac să acţionaţi pripit sau mai dur spus, va fac să acţionaţi prosteşte.

Remer Ra:

Pricep cât de cât. Încep să realizez ca pentru a înlocui dorinţa cu preferinţa am nevoie să realizez un minim autocontrol mental şi mi-ai arătat cum pot face acest lucru. Când sunt în stadiul de observator al propriilor mele gânduri, dacă după o perioadă – mai scurta sau mai lunga – reuşesc să le percep „alături”, adică mai „distant” de mine aceste gânduri haotice, atunci reuşesc să elimin aspectul emoţional al dorinţei.

Zamolxe:

Nu numai, începi să vezi mai clar diversele situaţii, ceea ce implica lucrul cu un mai mare volum de informaţie. Legătura dintre dorinţă şi preferinţa este data de un anumit grad de” impregnare” emoţională. Atât dorinţa cât şi preferinţa conţin atât informaţie – adică ceea ce vreţi – cât şi emoţie, dar dorinţa este motivata de emoţional, pe când preferinţa este motivata de aspectul informaţional. Când domina emoţia, imaginea de ansamblu este înceţoşată. Realizând autocontrolul mental, reuşiţi să aveţi mai multe puncte de vedere asupra unui aspect, însă ego-ul nu poate avea decât unul singur.

Când priviti situaţia dintr-un alt punct de vedere, adică dintr-un alt unghi de percepţie, atunci se consuma o bună parte din impregnarea emoţională.

Remer Ra:

Conform „schemei”, cel care este mulţumit cu ceea ce are, va avea parte de mult mai multe decât cel care este plin de dorinţe. Aşa este?

Zamolxe:

Nu ţi se pare normal să fie aşa?

40. Dincolo de acestea se afla iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia, şi ele ridica omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Veşnic şi prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te arunca mai jos de dobitoace. Doar prin ele primeşti adevărata cunoaştere şi înţelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăţie, rodnica şi trainica lucrare.

Remer Ra:

Iubire, voinţa, curaj, răbdare, modestie, toate îmi par cuvinte mari, dar parcă sunt plasate undeva departe de noi. Astfel de îndemnuri „duhovniceşti” găsesc peste tot.

Eu unul, am descoperit că doar anumite motivaţii declanşează în om aceste virtuţi; mai toate aceste motivaţii par a veni din exterior.

Zamolxe:

Doar par a veni din exterior!

Exteriorul este terenul de joacă al interiorului. Drama consta în faptul ca în tot acest joc aţi uitat de adevăratul jucător. Nu te poţi întâlni decât cu ceea ce ai planificat să te întâlneşti, deci cu ceea ce ai creat.

Remer Ra:

Să luam de exemplu iubirea. Să presupunem prin absurd că am putea lua toţi oamenii dintr-o piaţă anume şi ca le vom face o radiografie spirituală. Câţi oameni ar putea spune că simt iubirea în acele momente?

Zamolxe:

Iubirea este trăire. N-o poţi contempla, n-o poţi gândi, n-o poţi provoca, nici n-o poţi distruge. Iubirea este peste tot, dar voi nu o vedeţi. Voi va ascundeţi de ea. Iubirea se trăieşte pur şi simplu; ea este în voi şi voi în ea. Cine caută iubirea în exterior? Adevăratul vostru eu sau corpul vostru? Adevăratul vostru eu nu are cum să caute iubirea pentru că este însăşi iubirea.

Corpul nu are cum să caute iubirea; corpul va căuta formele, hormonii, eliberarea de tensiunea sexuala, corpul caută să acapareze, să cucerească, să păstreze. Iubirea nu poate fi acaparata, nici cucerita şi nici păstrată. Un singur pas de veţi face către toate acestea şi aţi pierdut-o, pentru ca iubirii nu i se poate da forma, nu poate fi înlănţuita, nici cuantificata. Este un nonsens să spui ca iubeşti pe cineva foarte mult, pe altul mult, iar pe altul mai puţin. Îţi spun că sunt civilizaţii care nu au un cuvânt pentru iubire pentru ca însuşi acest cuvânt îngrădeşte. Mă întrebi câţi oameni simt iubirea la un moment dat? Dar ei caută oare iubirea? De când a ajuns iubirea să caute sau să fie căutată?

Remer Ra:

Şi totuşi, sunt atât de mulţi oameni care au trăit iubirea. Nu e vorba de iubirea corpului fizic, de senzualitate, ci de acea trăire specială care te înălţa.

Zamolxe:

Bine ai spus, au trăit iubirea!

Ai avut şi tu astfel de momente, poţi afirma cine erai în acele momente? Ştiai cine eşti?

Remer Ra:

Nu înţeleg. La ce te referi?

Zamolxe:

Atunci nu erai tu-corpul, erai tu-spiritul, la fel erau toţi cei care au trăit efectiv iubirea. Şi precum ai spus, este o trăire care te înălţa. În acele momente voi nu analizaţi situaţia, pur şi simplu o trăiţi, zburaţi. Dacă începeţi s-o analizaţi, realizaţi că nu este cu putinţă un asemenea zbor, ca voi nu aveţi aripi şi atunci va îndepărtaţi de ea. Iubirea nu se desparte niciodată de voi. Dacă ar face-o pentru o singură clipa, aţi înceta să mai existaţi. Nu va mai identificaţi cu corpul vostru când vreţi să zburaţi, căci intelectul vostru ştie bine că nu aveţi aripi.

Remer Ra:

Dar corpul are puterea pe care o are. Nu putem nega acest lucru, este evident.

Zamolxe:

Poţi nega spiritul? Cine crezi tu că este mai aproape de a trai iubirea? Cel care simte ca în trupul lui are un spirit sau cel care simte ca spiritul lui are un trup?

Remer Ra:

Seamănă cu schimbarea punctului de vedere. Uşor de spus, greu de făcut.

Zamolxe:

Dacă tu crezi ca e greu, atunci va fi greu. Ai vrea să găseşti „formule magice” sau tehnologii pentru iubire, dar nu vei găsi. Poţi aranja în aşa fel încât să ai parte de mai multa senzualitate, dar nu poţi aranja să primeşti iubirea adevărată, nu ai cum. Iubirea se alătura iubirii. Fii tu însuţi iubire şi o vei descoperi peste tot în jurul tau, nu numai în tine!

Remer Ra:

Extraordinară descriere despre iubire am găsit în Noul Testament:

„De aş grai în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am arama sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se lauda, nu se trufeşte. Dragostea nu se poarta cu necuviinţa, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul. Nu se bucura de nedreptate, ci se bucura de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.”

41. Dar iată ca unde este iubirea poate apărea şi ura, unde este voinţa poate apărea şi delăsarea, unde este curajul poate apărea şi frica, unde este răbdarea poate apărea şi graba şi unde este modestia poate apărea şi trufia. Caci mişcătoare sunt şi cele ce se văd şi cele ce nu se văd din fiinţa omului. Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se afla cel ce gândeşte şi acesta este cel ce vede mişcarea în nemişcare, este cel care dincolo de toate aceste virtuţi se desfăta în cunoaşterea şi liniştea ce întrece orice bucurie, iar atenţia, echilibrul şi limpezimea sunt uneltele sale.

Remer Ra:

Credeam ca virtuţile sunt deasupra cunoaşterii, corpul mental fiind zona efectelor pentru corpul spiritual.

Zamolxe:

„Dar toate acestea sunt ale celui ce simte…” – este vorba de proiecţiile

lor în corpul astral. Doar în corpul astral iubirea poate fi înlocuită cu ura, curajul cu frica, răbdarea cu graba, modestia cu trufia, voinţa cu delăsarea. În corpul astral energia iubirii ia forma atracţiei, senzualităţii, plăcerii, dar şi a compasiunii, milei, bunătăţii. În corpul cauzal inferior se formează dorinţă ca structura duala informaţie-voinţă, dar în corpul astral se simte cu adevărat dorinţa.

Remer Ra:

Este oribil să vezi ca acolo unde a fost cândva iubire, ura să-şi facă loc şi să crească. Unii trăiesc cu ura toată viaţa, de parcă s-ar hrăni cu ea. Nu ştiu cum pot rezista atâta vreme cu ea.

De ce este atât de greu să iertam? Chiar şi eu am păţit-o, am crezut că am iertat pe cineva care îmi făcuse rău şi apoi am realizat că în adâncul meu încă îi mai purtam ranchiună. Am încercat metode de „înglobare în lumină", de „invocare a energiilor iubirii şi iertării", tot felul de vizualizări şi totuşi, la unele nivele ale fiinţei mele, ranchiuna a rămas. N-au mers cum trebuie aceste metode şi pace!

Zamolxe:

Nu vei putea ierta pe cineva până când nu recunoşti partea ta de vină. Întotdeauna vei avea partea ta de vină. Trebuie să te detaşezi de propriul ego pentru a vedea cât mai corect lucrurile. Cine simte că nu poate ierta şi vrea să evolueze spiritual, trebuie neapărat să-şi rezolve această problemă. Emoţionalul nu trebuie să primeze în faţa mentalului. Aceste metode enumerate de tine pot ajuta doar la nivelul superficial al conştientului. Pentru a ierta cu adevărat, trebuie să rezolvi conflictul din punct de vedere informaţional. De fapt nici nu este vorba de vreun conflict, ci mai degrabă de o situaţie de incompatibilitate psiho-mentală de moment, datorata unor percepţii diferite. Începeţi prin a înlocui termenul de conflict cu cel de incompatibilitate de moment. Este o schimbare uşoară a punctului de vedere. Termenul de conflict acţionează ca un clic asupra psihomentalului vostru, iar acest clic acţionează preponderent asupra corpului emoţional.

Prin fenomenul de rezonanta, acest cuvânt – conflict – declanşează un circuit format din încrengături de amintiri neplăcute şi este normal ca reconcilierea să fie greoaie. Reluaţi scena care v-a determinat să purtaţi ranchiuna unei persoane, dar de data aceasta fiţi cealaltă persoana. Încercaţi să vă priviti poziţia, fizionomia, hainele, mimica, ascultaţi-vă opiniile „fiind"

cealaltă persoana. Veţi descoperi aspecte uimitoare. Iertarea nu este cu adevărat iertare până când nu este înţeleasă. Mulţi dintre voi spuneţi ca iertaţi doar pentru ca vreţi să scăpaţi de acest balast greu sau v-a sfătuit preotul ori aţi fost impresionat de diverse lucruri sau persoane, dar nu reuşiţi cu adevărat. Iertarea adevărată apare atunci când înţelegeţi şi persoana cealaltă. Când veţi înţelege ca cel ce v-a atacat într-un fel sau altul nu a făcut-o în cunoştinţă de cauza, ci a fost o reacţie, iar reacţiile sunt numai ale egoului, doar atunci veţi putea ierta cu adevărat.

Remer Ra:

Da, dar unii au făcut atât de mult rău încât celorlalţi nici măcar nu vor să le fie pomenit numele, darămite să se mai puna în discuţie iertarea.

Zamolxe:

Suferinţa emoţională a unui om este în relaţie directă cu ego-ul sau. Cu cât este mai mare ego-ul unei persoane, cu atât suferinţa lui va fi pe măsură. Acesta este adevărul, fie că va place, fie că nu va place. Unii nici măcar nu se pot gândi la persoanele care le-au făcut rău sau i-au jignit pentru că nu pot trece de corpul emoţional. Respectivele emoţii negative îngrădesc corpul mental şi atunci nu pot gândi decât instinctual, ceea ce înseamnă că vor reacţiona violent, animalic. Alţii, în schimb, atrag fără să fie conştienţi aceste situaţii conflictuale, deoarece se menţin închistaţi între anumite blocaje şi montaje mentale mai mult timp. Atunci intervine legea ritmului într-un mod mai dur şi determină respectivele persoane spre comunicare, care de cele mai multe ori implica puncte diferite de vedere. Cu cât vor învăţa mai repede lecţia iertării şi a schimbării punctelor de vedere, cu atât mai repede vor scăpa de respectivele situaţii. Cine nu vrea să gândească, să lucreze cu informaţia, va fi forţat de legile universale să o facă.

Remer Ra:

Sunt şi situaţii excepţionale, când e aproape imposibil să-i ceri cuiva să-l ierte pe cel care i-a omorât sau schilodit o fiinţă dragă sau i-a distrus efectiv viaţa prin acţiunile sale.

Zamolxe:

De regulă, acestea sunt reglări de ordin karmic, dar iertarea poate fi făcută şi în aceste cazuri după o anumită perioadă.

Remer Ra:

În ce priveşte voinţa:

de ce sunt aceste oscilaţii ale voinţei? Şi de ce voinţa este foarte puternică mai ales când este declanşată de un factor negativ?

Zamolxe:

Pentru cei care încă se mai complac în sferele de influenţa ale instinctelor primare, teama şi orgoliul reprezintă principalele motivaţii de acţiune. Cu cât o persoană este mai legata de zona senzoriala, cu atât voinţa să este mai slaba. Nu trebuie să confundaţi adevărata voinţa cu impulsurile instinctelor primare. Acestea pot determină o anumită voinţa, dar ea intervine doar când apare un pericol real. Din această cauză cei mai mulţi abandonează rapid un obicei dăunător când viaţa le este în pericol. Voinţa reala este cea care iese de sub influenţa instinctelor primare. Ea este cea care se afla la baza oricărui traseu spiritual.

Remer Ra:

Sunt oameni care au o voinţă extrem de puternică, dar în spatele acestei voinţe au o motivaţie negativă, de răzbunare, ura, orgoliu. Cum se explica?

Zamolxe:

Doar cei care ascund o ura foarte puternică pot menţine activata o voinţă suficient de mare pentru a-şi alimenta acţiunile, dar vor avea de plătit un preţ pe măsură. De regulă, foarte puţini oameni reuşesc să-şi menţină focalizată atenţia în corpul mental pe fondul unei motivaţii de ura. Ura lor le va impregna aproape tot corpul mental şi fără să realizeze, respectivul va alimenta cu ura şi alte procese, care înainte nu erau motivate de ura. Pas cu pas, se va izola, va decade din toate punctele de vedere şi în funcţie de răul făcut altora, va plati cu suferinţă.

Remer Ra:

Se ştie ca postul poate întări voinţa, de asemenea greutăţile şi problemele vieţii pot face asta. Cum se poate întări voinţa fără a plati un preţ greu?

Zamolxe:

În primul rând, ar trebui să ştiţi ca voi deja v-aţi născut cu o voinţă de viaţa extraordinar de mare, dar aţi uitat între timp acest lucru. Cu noua luni înainte de a scoate primul gângurit, doar un singur spermatozoid a reuşit unirea cu ovulul şi voi sunteţi acela!

Voinţa voastră de viaţa a învins sute de milioane de competitori. În al doilea rând, trebuie să faceţi ordine în planul psiho-mental pentru a lăsa să se

desfăşoare programele din planul cauzal, aşa-numitul plan al lui Dumnezeu. El este mai bun decât orice plan pe care l-ar putea născoci mentalul conştient. Mentalul lucrează doar cu parametri cunoscuţi, în timp ce planul cauzal transcende atât spaţiul, timpul cât şi dualitatea, iar când omul uneşte iubirea cu vectorii de voinţă şi informaţie din planul cauzal, atunci voinţa omului devine asemenea diamantului, asemenea răului care ajunge la destinaţie, indiferent de obstacolele ce-i ies în cale.

Remer Ra:

De ce unii au curaj şi alţii n-au? Pare stupida întrebarea, dar totuşi o pun.

Zamolxe:

Pe de-o parte, teama şi structurile sale psiho-mentale reactive, iar pe de altă parte lipsa de informaţii.

Remer Ra:

Într-o lege anterioară ai spus că „teama vine prin necunoaştere şi prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie”.

Zamolxe:

Era vorba de teama nenaturală, de teama egoului. Sunt puţine cazurile când trebuie să vă confruntaţi cu teama naturală.

Remer Ra:

Ce se întâmplă de fapt cu cei care nu au curaj?

Zamolxe:

Este foarte important ca în aceste cazuri să fiţi atenţi la felul cum este simţit curajul în planul emoţional. Ceea ce simţiţi voi este rezultanta energiei primare rezonante care s-a declanşat din corpul spiritual şi care este trecuta prin filtrul unor structuri psihomentale reactive. Aceste structuri mentale care sunt alimentate de teama reacţionează, iar reacţia consta în crearea de imagini în care „apare varianta negativă a ceea ce s-ar putea întâmpla în caz de acţiune”. Dacă prin filtrul structurilor voastre psiho-mentale asociaţi acestor imagini o componenţa emoţională negativă mai puternică decât componenţa emoţională pozitiva – în cazul „variantei pozitive” – atunci nu veţi acţiona, deci nu veţi simţi curajul.

Remer Ra:

Cum se declanşează energia primara rezonanta în corpul spiritual? Este tot un fel de „diferenţa de potenţial” care ne anima efectiv curajul?

Zamolxe:

Aici lucrurile prezintă un mecanism cu totul diferit. Aceasta energie primara rezonanta este asemănătoare fenomenului de magnetism şi se declanşează în momentul când apare compatibilitatea dintre structurile cauzale informaţie-voinţă cu imaginile generate de mental, iar rezultanta se simte sub forma unei atracţii.

Remer Ra:

Deci când noi simţim curajul, este de fapt rezonanta, atracţia „magnetica” dintre structurile noastre cauzale şi ceea ce percepem din realitatea obiectivă prin structurile mentale, la un moment dat?

Zamolxe:

Oarecum. Situaţia este ceva mai complexa per ansamblu, dar privind dintr-un unghi mai închis, eşti pe aproape. Observ acum ca încerci să pui la punct un fel de „tehnologie” mentală prin care să declanşezi şi să ajustezi gradele de intensitate ale voinţei şi curajului, dar trebuie să te dezamăgesc şi să-ţi spun că nu vei reuşi decât după un foarte mare efort.

Remer Ra:

Şi atunci cu ce mă ajuta toate aceste informaţii pe care mi le dai?

Zamolxe:

Aceste informaţii te ajuta să faci mai repede „curat” în psiho-mental atunci când începi procesul de autocontrol. Nu poţi „comanda” corpul cauzal prin corpul mental atât de simplu precum crezi. Corpul cauzal preia doar informaţiile de sinteza din mental şi asta numai după o perioadă de timp; doar după ce s-a constatat prin experienţa, ceea ce implica vibraţia, ca structura mentală respectivă este compatibila cu un curent informaţional de forţă din planul spiritual.

Remer Ra:

Dar şi emoţionalul poate „comanda” mentalul.

Zamolxe:

Nu emoţia în sine, ci substratul informaţional al emoţiei poate mobiliza mentalul. Mentalul este zona de efect pentru cauzal, practic îmbrăca şi ajustează din punct de vedere informaţional cauzalul. Va va fi mult mai bine dacă veţi face ordine în planul mental şi veţi permite desfăşurarea structurilor cauzale. Vârtejurile psiho-mentale generate de instinctele primare, ego şi stimulii senzitivi constituie factori de frana pentru desfăşurarea structurilor cauzale. Nu încercaţi modelarea planului cauzal până când nu veţi face ordine

în planul mental. Riscaţi să pierdeţi mult mai mult.

Remer Ra:

Şi dacă cineva sta mai prost la capitolul analiza?

Zamolxe:

În acest caz, lecţiile despre curaj sunt învăţate prin reacţie. Adică veţi experimenta diferitele concursuri, situaţiile conflictuale, eventual războaie etc. Majoritatea aveţi aceste lecţii învăţate. Trebuie doar să vă aduceţi aminte.

42. Cel tulburat vede binele ca bine şi răul ca rău, este atras de una şi fuge de cealaltă, dar înţeleptul vede şi frumosul şi uratul, simte şi frigul şi căldură, şi fineţea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gusta şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecata între ele. El vede desluşit ca firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urat se trage şi uratul din frumos, dulcele a fost amar la început şi se va face iarăşi amar, plăcutul se naşte din neplăcut şi neplăcutul din plăcut. Şi toate acestea luminează sufletul înţeleptului pentru ca cele bune şi plăcute hrănesc şi bucura trupul şi simţurile sale, iar cele neplăcute neînţeleptului hrănesc mintea şi înţelepciunea sa, căci vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii.

Remer Ra:

Cu faptul ca cele bune şi plăcute hrănesc trupul şi simţurile suntem cu toţii de acord, dar ca cele rele şi neplăcute hrănesc mintea şi înţelepciunea… aici cred că trebuie să faci puţina lumina, căci nu sunt mulţi care ar fi de acord. Este o schimbare foarte mare a punctului de vedere în ceea ce priveşte binele şi răul.

Zamolxe:

Pentru a realiza transcenderea dualităţii bine-rău, aveţi nevoie de o vedere mai detaliata referitor la diferitele situaţii cu care va întâlniţi. Transcenderea se realizează într-o primă etapă la nivel informaţional. Majoritatea oamenilor lucrează doar la un nivel superficial cu informaţia, din această cauză reacţionează negativ atunci când primii parametri ai unei situaţii aparent neplăcute le apar în câmpul de percepţie. Practic, cei mai mulţi dintre voi, când va întâlniţi cu o situaţie aparent neplăcută, reacţionaţi negativ, căci va opriţi percepţia doar asupra unui banal tablou format din câţiva parametri informaţionali. Nu mai staţi să analizaţi situaţia din punct de vedere procesual. Schema este simpla:

receptaţi primii parametri informaţionali cu privire la o situaţie anume, apoi prin prisma experienţei şi a informaţiilor din memorie daţi verdictul că este neplăcut, rău, negativ şi astfel informaţiile sunt etichetate chiar din corpul emoţional. Transcenderea dualităţii nu se poate face decât dacă informaţia este analizată în corpul mental conştient superior.

Remer Ra:

Şi totuşi, sunt situaţii neplăcute care sunt analizate, observate, disecate.

Asta nu presupune ca au trecut de corpul emoţional şi că se lucrează cu cel mental?

Zamolxe:

Ele trec desigur de corpul emoţional, dar au deja verdictul dat. Iar verdictul este informaţie. O informaţie care limitează judecata. Practic, observarea şi analiza ulterioară din corpul mental are la baza acest verdict care micşorează privirea de ansamblu asupra problemei. Observaţiile şi analizele sunt mult îngrădite în acest caz. Ideea este de a nu da niciun verdict în corpul emoţional. Poate că va părea mai greu la început, dar cu timpul veţi vedea că nu este greu să priviti lucrurile din punct de vedere neutru, fără a aplica amprenta emoţională. Făcând astfel, veţi descoperi foarte multe blocaje şi montaje mentale negative. Mintea are capacitatea de a face analize incredibil de minuţioase, dar voi v-aţi obişnuit, datorită lenei şi ignorantei, să trataţi superficial lucrurile. Procesele şi situaţiile aşa-zis negative nu sunt statice, ca un tablou, ci dinamice. Privind lucrurile în mod simplist, static, eliminaţi un parametru care este extrem de important în orice proces, anume timpul. Analizând-o prin prisma timpului, situaţia neplăcută poate capăta alte dimensiuni, iar sfera informaţională devine mult mai mare.

Remer Ra:

Noi avem o vorba care spune că în orice rău este un bine. Nu este aşa?

Zamolxe:

Dacă îţi spun că într-un lucru aşa-zis rău sunt mai multe bune decât rele şi ca într-unul aşa-zis bun se pot ascunde mai multe rele decât bune, m-ai crede?

Remer Ra:

Hm, depinde de situaţie. Pe cineva s-ar putea să-l întristeze o banala ploaie de primăvară pentru că nu se mai poate plimba de voie, dar aceasta ploaie este benefica din atât de multe alte puncte de vedere pe care nici nu are

rost să le expun. Un caz în care un aparent bine poate determină mult rău poate fi un câştig mare de bani pentru cineva care nu este pregătit pentru vibraţia dinamica a banului şi poate folosi acest câştig pentru a-şi alimenta slăbiciunile şi a se autodistruge. Dar sunt convins că sunt alte situaţii, mult mai neplăcute, în care cu greu reuşeşti să vezi măcar o parte buna din mai multe rele.

Zamolxe:

Vei găsi. Analizează „la rece”, cum spuneţi voi, o situaţie neplăcută şi vei fi uimit de câte aspecte pozitive vei descoperi. Privind obiectiv fiecare situaţie, care în aparenţa este negativă, poţi observa aspectele particulare, adică poţi observa în ansamblu respectivă situaţie. Nu te opri doar la „tablou”, căci tabloul îţi oferă doar câţiva parametri, ci priveşte situaţia desfăşurată în timp. Viaţa nu este statica ci dinamica!

Reacţia negativă imediata provine din cele câteva informaţii din memorie care sunt dispuse pe o schema reactiva superficiala. Priveşte mai bine aceasta schema şi apoi dincolo de ea şi vei vedea ca elementele ei au doar parametrii informaţionali legaţi de aspectul fizic şi parametrii legaţi de aspectul emoţional, deci în primul şi al treilea corp. Parametrii energetici din corpul al doilea şi cei mentali din al patrulea corp sunt pozitivi. Nu vei reuşi să observi aceste lucruri dacă nu controlezi reacţia, adică dacă nu îţi ridici conştientul deasupra stării reactive. Ai nevoie doar de a realiza un cât de cât autocontrol mental.

Remer Ra:

Deci, să înţeleg că orice lucru care în aparenţa este rău pentru noi, privindu-l în ansamblu şi dispus că proces temporal, este până la urma benefic? Dacă privesc în istoria noastră, într-adevăr multe lucruri rele ne-au impulsionat în bine, ne-au mobilizat, neau făcut mai atenţi, ne-au făcut să gândim, să ne schimbam punctele de vedere etc. Dar chiar nu se poate altfel? Chiar este nevoie de „şutul în dos” pentru a face pasul înainte?

Zamolxe:

Cei care îşi urmează calea, adică ştiu ceea ce vor de la ei şi de la viaţă, simt ajutorul din sferele superioare foarte clar, ca un impuls benefic; acelaşi impuls însă poate fi perceput ca o lovitura a sortii de către cel care se lasă purtat de colo-colo de către alţii sau de către receptorii astralul inferior.

Remer Ra:

Totuşi, nici unii şi nici alţii nu scap de probleme – asta este observaţia

mea şi nu numai a mea. Cei care sunt pe „cale”, adică cei care au idealuri şi se zbat să devină mai buni decât sunt, din toate punctele de vedere, spun că au „probe” (creştinii spun că sunt încercaţi de diavol), iar ceilalţi, ateii, spun că viaţa este plina de chin şi suferinţa, o jungla, şi ca trebuie să „trăieşti clipa”, să profiţi de fiecare aspect aparent pozitiv, că nu merita să te zbaţi pentru ca oricum în pământ ajung cu toţii. Ce poţi să-mi spui legat de aceste „probe”?

Zamolxe:

Probele pe care le au cei ce sunt pe „cale” nu reprezintă altceva decât confirmări ale faptului că sunt într-adevăr pe calea cea buna, dar că nu au ajuns încă la destinaţie. Este etapa tranzitorie, iar tranziţia presupune că sunt elemente noi, dar şi vechi, iar de cele vechi trebuie să se debaraseze. Ei simt acele probe tocmai din cauza faptului că multe „vechituri” nu sunt compatibile cu noul drum, devin balast, sau ca anumiţi parametri trebuiesc şi ei modificaţi. În orice tranziţie elementul cheie este echilibrul. Nu numai dorinţa sau aspiraţia către mai bine şi voinţa sunt importante, ci şi curajul, răbdarea şi modestia. În orice schimbare nu uitaţi de echilibrul acestora şi vedeţi unde sunteţi deficitari.

43. Nu este uşoară cărarea zeilor, dar nu uita nicio clipă ca omul poate cuprinde în iubirea să mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridica mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care uneşte este mai mare decât puterea ce desparte.

Remer Ra:

Calea zeilor? Nu este prea îndrăzneţ pentru un om să păşească pe calea lor? În cercurile metafizice se spune că atlanţii au căzut din cauza îndrăznelii lor de a fi ca zeii.

Zamolxe:

Atlanţii nu au căzut pentru ca au mers pe cărarea zeilor, ci pentru ca au vrut să ajungă mult prea departe fără a urma paşii necesari. Zeii nu sunt altceva decât fiinţe deosebit de evoluate spiritual; fiinţe care au reuşit cu foarte mult timp în urma să depăşească manifestările instinctelor primare, temerile de orice fel, orgoliile prosteşti, limitările, egoismul, iluziile materiei. Acesta este şi drumul vostru; cândva veţi fi ca ei!

Unii dintre voi aţi fost în vremurile trecute deasupra unora dintre ei. Voi

detalia aceste aspecte cu alta ocazie. Nu este cazul acum. Aceasta lege nu este pentru cei fricoşi. Pentru cei fricoşi ramane dualitatea, limitarea, bălăcirea în aşa-zisa „eterna bătălie dintre rău şi bine”. Niciodată, în niciun sistem, în niciun univers, nu s-a întâmplat ca răul să fie un oponent al binelui. Este o nerozie!

Aşa-zisul rău este doar un instrument al evoluţiei. Ceva este perceput ca fiind rău doar pentru că va doare ceva sau vi se ia ceva sau nu va place ceva. Răul este perceput ca rău doar pentru că nu vedeţi decât un tablou format din câţiva parametri. A fost un act riscant din partea mea să adaug aceasta lege, alături de cea de dinainte şi de următoarele doua, mai ales în acele vremuri de demult când nimeni nu îndrăznea a gândi la aşa ceva, deoarece puteam declanşa un puternic impuls spiritual sau puteam zadarnici totul.

Prin aceste legi am vrut să ofer o cheie pentru cei care au voinţă şi curajul de a merge înainte. Reflectând asupra lor, veţi declanşa în supramentalul vostru fenomene de rezonanta cu sferele superioare de manifestare şi astfel vă veţi pune la unison cu energiile şi vibraţiile acestora. Ele va vor ajuta să pătrundeţi pas cu pas în aceste zone înalt vibraţionale. Repet:

bateţi şi vi se va deschide, dar să nu va aşteptaţi să fiţi luaţi în braţe!

Remer Ra:

Da, dar sunt conducători care aleg partea grosiera, întunecată, mai puţin plăcută – istoria e plina de ei, de fapt mai mult despre ei învăţăm la istorie –, iar unii dintre aceşti oameni reuşesc să atragă o bună parte din populaţie. Chiar dacă vrei cu adevărat să urmezi o cale spirituală, valul evenimentelor exterioare te face să te răzgândeşti.

Zamolxe:

Nu numai o mana de oameni au scris istoria, ci voi toţi. Indivizi ca Nero, Napoleon, Stalin, Hitler sau alţi tirani, au ajuns şi s-au menţinut la putere pentru ca au avut sprijinul vostru, al tuturor; acest sprijin poate fi conştient sau inconştient – reglări karmice. Foarte multe aşa-zise „arderi de karma” s-au realizat în perioadele considerate de voi întunecate.

Remer Ra:

Revenind la lege, m-a atras din prima inegalitatea scării de temperatura; ştiinţa a demonstrat ca într-adevăr temperatura nu poate coborî sub 273,15 grade, asanumitul 0 grad Kelvin, însă poate ajunge la sute de milioane, cifra deja atinsa în unele laboratoare, ba chiar şi la miliarde de grade. Conform legii

corespondentei, binele este de cel puţin câteva zeci de milioane de ori mai mare şi mai puternic decât răul. Aşa este?

Zamolxe:

Inegalităţile din aceasta lege nu trebuiesc considerate ca fiind un fel de corespondent dintre rău şi bine. Dacă spui ca binele este de câteva zeci de milioane de ori mai puternic decât răul, deja l-ai limitat, l-ai făcut mult prea mic. Dacă nu reuşeşti să înţelegi ca răul este doar un instrument, ce-i drept mai dur, poţi ramane prins în capcana dualităţii mult timp.

Remer Ra:

Folosind legea corespondentei şi elemente de fizica moderna, se poate spune că lumina are o putere de pătrundere infinit mai mare decât întunericul; vedem lumina unei stele de la distanţe greu de imaginat. Însă dacă facem o raportare la un sistem de referinţă dat, se poate spune că ceva este mai mult decât altceva. Chiar şi legea spune „mai mult decât...”.

Zamolxe:

Legea nu face comparaţii, deşi aşa pare la prima vedere, ci altceva. La o vedere superficiala, poate însemna şi ceea ce ai spus, căci sunt adevărate din punctul tau de vedere. Aceste inegalităţi trebuiesc percepute ca diferenţe de potenţial care alimentează procesele evoluţiei voastre. Va poate ajuta să ştiţi ca binele este mai puternic decât răul? Dacă le priviti ca pe nişte repere exterioare, nicidecum. Doar integrate în procesele voastre va pot ajuta.

Remer Ra:

Da-mi, te rog, câteva amănunte. Sunt cam în „ceata”. Cum să fac mai bine legătura dintre punctul meu de vedere şi punctele de referinţă din exterior?

Zamolxe:

Încearcă să pătrunzi dincolo de superficial. Iarăşi trebuie să te dezamăgesc şi să îţi spun că nu exista „formule magice”.

„Ceata” celor mai mulţi dintre voi apare din cauza obişnuinţei de a trata simplist realitatea, imagistic, sau cum spune o vorba de-a voastră:

nu vedeţi pădurea din cauza copacilor. Pătrundeţi înăuntru, curaj!

Treceţi dincolo de sistemul simplist de a vedea tridimensionalul, pentru că sunt mult mai mulţi parametri decât lungimea, lăţimea şi înălţimea. Dacă vrei, poţi face corespondenţa celor trei parametri ai tridimensionalului cu cele trei instincte primare şi sfera lor de influenţă. Când pătrunzi în interiorului

spaţiului delimitat de cei trei parametri şi uiţi de lungime, lăţime şi înălţime, vei descoperi ca acolo găseşti şi căldură, şi lumina, şi electromagnetism, şi densitate, şi mişcare, şi culoare, şi alte geometrii, şi moale, şi tare, şi nevăzute ochilor fizici, diverse distribuţii ale acestora etc. Dacă te deschizi mai mult, poţi da de muzica, poezie, dans, gratie, echilibru, sublim. Nu-ţi pot da amănunte specifice căci sunt nenumărate puncte de vedere asupra aceluiaşi aspect, la fel cum un obiect tridimensional poate fi văzut din numeroase unghiuri. Pentru a vedea şi simţi toate acestea trebuie să aveţi atât emoţionalul cât şi mentalul deschise.

Remer Ra:

Sau cum ai spus-o printr-o lege anterioară:

cu privirea de prunc şi fără teama. Citisem undeva o vorba din înţelepciunea populara care spunea ca nici chiar lumina a o mie de sori nu poate pătrunde într-o cocioaba de paie, dacă are geamurile ferecate. Iată totuşi, ca ego-ul poate avea puterea de a se împotrivi unei mii sau chiar unui milion de sori. Cum de i s-a permis egoului o asemenea putere?

Zamolxe:

Ţi-am mai spus că ego-ul nu are nicio putere în acest caz. Eventual, teama poate declanşa câţiva stropi de putere. Puterea de care ai pomenit este a liberului arbitru. Fiecare face absolut ce vrea.

44. Lungul şi scurtul au acelaşi mijloc; cercul mic şi cercul mare, globul mic şi globul mare pe acelaşi punct se sprijină; nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupa; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taina a firii; mare printre înţelepţi este cel ce o pricepe.

Remer Ra:

La o prima constatare, înţeleg că este vorba de echilibru, armonie. Interesanta mi se pare distribuţia spaţială, de la segment, cerc (bidimensional), sfera (tridimensional).

Ce ai vrut să spui prin „nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupa”, dincolo de faptul ca nevăzutul este ocupat efectiv de văzut? Pentru ultima parte îi las pe înţelepţi, căci eu nu văd alta legătură decât eventual electromagnetismul, forţele de coeziune chimica şi elementele comune:

electroni, protoni etc. Şi eventual legile universale care funcţionează peste tot, atât în „cele mici” cât şi „în cele mari”.

Zamolxe:

Este vorba de echilibru într-adevăr, dar nu privind la modul static, ci la modul dinamic. Un observator superficial, neiniţiat, va retine doar statica din aceasta lege şi eventual prin studiu şi experienţa poate deduce corespondenţa dintre echilibrul celor trei sisteme spaţiale şi planurile sale interioare. Chiar şi privind lucrurile superficial, la modul static, dacă observatorul va realiza un minim de autocontrol psiho-mental, va reuşi să-şi mărească sau chiar să-şi schimbe gradul de percepţie. Cei mai mulţi oameni sunt încă la stadiul de a vedea lucrurile dispuse liniar şi, cel mai grav, complet separate. Ba mai mult, nu realizează un bun echilibru nici chiar din acest punct de vedere. Este vorba de scala bunrau, mare-mic, slab-tare etc. Vor menţine aceasta scala şi aceste puncte de vedere atât timp cât se vor mai identifica cu materia, cu propria lor carcasa biologica şi nu vor accepta nimic care să nu se încadreze în sistemul de măsurare dat de senzorii corpului fizic. Ei sunt cei care văd binele şi răul într-o continua bătălie cosmica în mod eronat. Chiar dacă percep anumiţi parametri din dimensiunile spirituale, prin proiecţia lor în corpul astral, sistemul lor de valori este supus senzorialului; nu vor pune preţ decât pe cantitate, volum, cuprindere, forţa, capacitate etc.

Remer Ra:

Adică cei care spun că omul este „deştept” doar dacă dovedeşte că are mulţi bani, multe proprietăţi, maşini scumpe, averi multe şi pământ cât cuprinde. Din păcate, majoritatea alergam după toate acestea. E rău să alergi după bogăţie, abundenta?

Zamolxe:

Nimic nu este rău. Rătăcirea consta în faptul ca oamenii văd aceste acumulări ca fiind scopurile principale. Ele nu sunt decât mijloace, instrumente.

Remer Ra:

Extrem de edificator este proverbul românesc:

„De bani de plâng toţi, dar de minte – niciunul!”

Zamolxe:

Acest proverb a plecat de la cineva care depăşise stadiul percepţiei de tip liniar, adică a trecut dincolo de planul psiho-mental reactiv, în care emoţionalul era prioritar mentalului şi preponderent dominat de ego, iar diversele situaţii erau văzute singular. În aceasta lege, cercul reprezintă simbolic imaginea de ansamblu pe care o vede cel care a reuşit să-şi

expansioneze conştiinţa dincolo de sistemul liniar; prin urmare, mentalul a devenit prioritar emoţionalului. Punctul prin care este desemnat mijlocul nu reprezintă numai punctul de echilibru, ci şi gradul de libertate. El este determinat în principal de aspectul informaţional. Linia, cercul, volumul sunt de fapt reprezentările simbolice ale dimensiunilor informaţionale la care aveţi acces.

Remer Ra:

Adică cel care se afla deasupra sistemului informaţional liniar este în sistemul reprezentat de cerc şi cel care se afla deasupra sistemului informaţional reprezentat de cerc este cel care practic se „mişca” într-un sistem informaţional tip sferă? Cum ai spus în legea precedenţa „cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt”, adică percepe mai mulţi parametri ai realităţii şi astfel are un grad de libertate mai mare?

Zamolxe:

Exact. Acest grad de libertate este dat într-o prima faza de capacitatea corpului mental de a opera cu mai multe informaţii. Este stadiul la care orice lucru aparent mic devine mare şi orice lucru aparent mare devine mic.

Remer Ra:

Am citit undeva că vei izbândi sigur în viaţă dacă reuşeşti să transformi lucrurile neînsemnate în lucruri de preţ. Asta presupune în primul rând atenţia, luciditatea?

Zamolxe:

Nu numai. Dinamica şi volumul informaţiei conexe este ceea ce transforma un lucru mic într-unul mare, în combinaţie cu alţi parametri. De exemplu, tu te gândeşti să-ţi faci cartofi prăjiţi după ce întrerupi legătura cu mine; tu te foloseşti în acest caz doar de câteva informaţii legate de aceasta legumă, însă un altul foloseşte un volum mult mai mare de informaţii. El vede în cartof nu numai mâncarea, ci şi soiurile, preţurile şi fluctuaţiile de preţ, produsele conexe din cartof, ambalaj, transport, desfacere etc., determinând astfel o mai mare dinamică informaţională, făcând din această banală legumă un lucru mult mai „însemnat” decât o simpla masă. Tu câştigi o masă, iar el poate câştiga o avere, cunoştinţe, prieteni, experienţă.

Remer Ra:

Cred că încep să pricep mai clar cum stau lucrurile. În ce priveşte „nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupă”, ce poţi să-mi spui?

Zamolxe:

Aici intri într-o zonă ceva mai pretenţioasă, anume în zona cauzală. Dacă în zonele explorate anterior legea corespondenţei era mai pregnantă, în sfera cauzală cea care primează este legea potenţialităţii. Într-o primă etapă se lucrează cu dimensiunea timp. Unii dintre voi afirmă că timpul este cea de a patra dimensiune şi au dreptate într-o oarecare măsură, căci raportat la timp, văzutul poate fi nevăzut şi nevăzutul văzut, spaţiul şi timpul se curbează şi nu numai timpul se modifică raportat la spaţiu, ci şi spaţiul se modifica raportat la timp. Aceasta parte din lege precum şi următoarea se deduc, nu se pot expune în câteva cuvinte dacă nu stăpâneşti bine dinamica informaţională din zona reprezentată simbolic de sferă.

Remer Ra:

Măcar îmi poţi spune ceva mai multe date despre acei vectori de informaţie şi voinţă din corpul cauzal?

Zamolxe:

Nu este vorba de informaţie şi voinţă în sensul pe care voi îl cunoaşteţi. Pentru a vă da seama cât de cât cum stau lucrurile în corpul cauzal, voi face corespondenţa parametrului informaţional cu planurile inferioare. Şi aici, informaţia nu este singulară, ea se prezintă în complementaritate cu alţi parametri, dar din cauza faptului că majoritatea covârşitoare dintre voi va aflaţi în sistemul dual de percepţie, informaţia este percepută de voi în dualitate.

Prin urmare, în corpul emoţional se percepe sistemul dual informaţie-emoţie, informaţia formând o dualitate cu parametrii senzoriali:

informaţie-simţ tactil, informaţie-simţ olfactiv, informaţie-simţ gustativ, informaţie-sunet şi informaţie-formă. Primele trei sisteme duale nu pot depăşi graniţa senzorialului indiferent de combinaţie, doar ultimele două pătrund în zona corpului mental, putând forma practic o infinitate de combinaţii. Urmează apoi sistemul dual informaţie-emoţie, cu toată pleiada de emoţii aferente. Într-o primă etapă de evoluţie în sfera mentalului se lucrează cu părţi de dualitate – adică ce am reprezentat simbolic cu lungul şi scurtul. După o oarecare perioadă, se trece în sistemul reprezentat simbolic de cerc. Este etapa în care se află o bună parte din populaţia pământului, iar aici, după o altă perioadă evolutivă, se va observa continuitatea şi interconectivitatea „segmentelor”. Este etapa în care pas cu pas se transcende dualitatea.

Prin urmare, se va evidenţia nu dualitatea, ci triada. Este o altă etapa de

evoluţie în care se lucrează cu triada la modul conştient, astfel că veţi opera prin combinaţiile informaţie-energie-vectori informaţionali. Energia poate fi reprezentată de la emoţiile cele mai simple până la emoţiile şi sentimentele cele mai elevate şi rafinate, iar vectorii informaţionali sunt reprezentaţi de rezultantele unor construcţii informaţionale specifice.

Remer Ra:

În ce sens specifice? Nu este vorba tot de informaţie?

Zamolxe:

Bineînţeles că este vorba tot de informaţie, dar informaţia este dispusă dimensional sau, mai pe înţelesul vostru, sub diferite geometrii, culori şi nuanţe de culoare, dispunere, distribuţie, spaţialitate. Cu alte cuvinte, este vorba de un limbaj mai elevat decât cel folosit acum de marea majoritate dintre voi. Doar foarte puţine creaţii de artă din acest moment sunt aproape de a fi asemuite cu astfel de vectori informaţionali.

Remer Ra:

Mă cam ia cu durere de cap. Spuneai de vectori informaţie-voinţă. Dar despre vectorii voinţă ce poţi să-mi spui?

Zamolxe:

Voinţa este energia dispusa pe structura acestor vectori informaţionali determinând astfel dinamica de ansamblu a fiinţei umane. Dispunerea energiei se face în conformitate cu planurile de compatibilitate dintre interior şi exterior. Practic este vorba tot de o diferenţă de potenţial.

Remer Ra:

Da-mi, te rog, mai multe amănunte, căci sunt destul de confuz.

Zamolxe:

Îţi pot face doar o singură corespondenţă. Gradul vostru de evoluţie mentală este dat de capacitatea de percepţie a informaţiilor, precum şi de capacitatea de a le organiza, analiza, sintetiza şi ulterior de a le implementa, deci de a le folosi. Voi sunteţi dispuşi, ca nivel de conştientă, între mai multe planuri care au anumite potenţialităţi, dar deocamdată reuşiţi să percepeţi doar o mica parte din trei:

planul mental subconştient, unde se afla şi matricea informaţională de bază, planul supraconstient, prin care se realizează legătura cu sferele superioare de manifestare, şi aşa-zisul plan exterior care este de fapt zona în care creaţiile mentale iau formă materială. În funcţie de gradul de evoluţie, de

schemele psiho-informaţionale, dar şi de virtuţile spirituale, omul se poate situa la anumite „distanţe” între aceste planuri; prin urmare, dispune de anumite diferenţe de potenţialitate care, la fel ca în electricitate, sunt forţe ce îi determină dinamica de ansamblu. Deocamdată găsesc foarte puţine elemente în planul tau psiho-mental pe care să le dispun logic la un nivel mai generalizat, în aşa fel încât să le înţelegi. Scrie ceea ce percepi în aceasta transmisiune, iar după ce vei trece de anumite etape şi teste, le vei relua şi decodifica, iar în viitorul apropiat vei reuşi să faci mai multa lumina asupra acestor aspecte.

Remer Ra:

Acum chiar ca mă ia durerea de cap. Totuşi, mă întreb: cum Dumnezeu reuşeau să înţeleagă cei din vechime adevăratul înţeles din aceste legi? vorbim totuşi de lumea de acum 2500-2600 de ani.

Zamolxe:

Într-adevăr, cei de acum 2500 de ani nu dispuneau de cantitatea de informaţie din prezent, dar în schimb erau mult mai echilibraţi, ceea ce constituia un avantaj fata perioada actuală. Elementul-cheie în evoluţia spirituală este echilibrul dinamic. Pentru rezolvarea deficitului informaţional, am întocmit anumite ritualuri prin care încercam să induc în supramentalul adepţilor „chei” de acces. Voi explica mai multe lucruri cu prilejul următoarei lucrări în care îţi voi dezvălui câte ceva din şcoala spirituală fondata de mine la Sarmisegetuza Regia. Deocamdată ajung informaţiile pe care ţi le-am dat.

45. Înţeleptul uneşte pe cel ce vede cu cel ce gândeşte, cel ce simte şi cel ce face, dar neînţeleptul îi desparte. Deschide-ţi bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte şi cel ce gândeşte sunt asemeni norilor care vin şi pleacă, dar cel ce vede prin ochii tai este veşnic şi lumina să este fără umbra. El este dincolo de viaţă şi moarte, dincolo de bine şi rău, dincolo de frumos şi urat, dincolo de curgerea timpului.

Remer Ra:

E clar. Înţeleptul pleacă de la spirit (focul viu, scânteia divină) spre planurile inferioare, iar neînţeleptul pleacă de la materia fizica spre celelalte planuri. Cu ceva timp în urmă, mi-ai spus că trebuie să ne schimbam punctul de vedere în ceea ce ne priveşte, adică să nu mai consideram că suntem un corp care are un spirit, ci că suntem un spirit care are un corp. Aceasta schimbare a punctului de vedere o întâlnim şi în spiritualitatea orientală, dar

problema este:

cum să facem acest lucru? Pentru că, fără să vrem, noi ne naştem în condiţiile în care ne naştem şi suntem nevoiţi să plecam de la corp, depindem de senzorii corpului fizic şi este logic să consideram corpul ca fiind primordial.

Zamolxe:

Aceasta schimbare a punctului de vedere nu se poate face uşor şi repede. Pentru o anumită perioadă de timp este foarte normal să consideraţi corpul fizic ca fiind primordial, deoarece sistemele voastre de referinţă se afla în zona materiala şi senzoriala şi este normal să vă raportaţi la ele. La fel cum corpul fizic are nevoie de o anumită perioadă de timp pentru a se dezvolta şi pentru a ajunge la maturitate, şi celelalte corpuri subtile au nevoie de o oarecare perioadă de timp pentru a se dezvolta cât de cât şi a intra în relaţie armonioasa cu partea fizica. Aceasta schimbare a punctului de vedere nu se poate face în planul fizic, eteric sau emoţional, ci numai începând cu planul mental, numai când emoţionalul va fi subordonat cu adevărat mentalului, altminteri nu se poate. Doar planul mental poate sesiza diferenţa dintre material şi spiritual, doar începând de aici se poate deduce ca spiritualul este deasupra materialului, ba mai mult, ca materialul este condiţionat de spiritual.

Remer Ra:

Credeam ca emoţiile sunt cele care ne ghidează, cum ar fi bucuria, plăcerea, atracţia, entuziasmul şi sentimentele cele mai înalte, ca iubirea, compasiunea, credinţa, speranţa. Mentalul operează mai mult cu informaţia, cu logica.

Zamolxe:

Uiţi ca omul este format din toate aceste corpuri şi ca ele funcţionează simultan? Emoţiile descrise de tine sunt efecte, nu cauze. Tu te bucuri când vezi o anumită opera de arta sau o floare sau un răsărit de soare, dar uiţi că de fapt este reacţia emoţionalului tau la un stimul informaţional. Toate acestea sunt informaţii, desigur complexe, dar adevărata bucurie nu se declanşează în planul emoţional – în planul emoţional doar se simt – ci în cel spiritual, iar interfaţă cu planul spiritual nu se face prin planul emoţional ci prin planul mental. În planul spiritual respectivele imagini sunt receptate ca fiind în rezonanta cu armonia, frumosul, sublimul şi aceasta rezonanta determină descărcările energetice în planul emoţional, adică ceea ce simţiţi efectiv. Punând mentalul deasupra emoţionalului, nu înseamnă ca renunţaţi la

emoţional, ci doar că îl determinaţi, îl controlaţi, îl rafinaţi. De fapt, voi va creaţi viaţa prin planul mental fără ca măcar să realizaţi asta în deplina cunoştinţă de cauza.

Remer Ra:

Ştiu asta!

Toţi înţelepţii o spun.

Prin gândurile noastre noi ne cream viaţa. Calitatea vieţii fiecăruia este data de calitatea gândurilor sale. Norocul nostru este ca aceste gânduri pozitive sunt mult mai puternice decât cele negative, căci altfel ar fi fost un dezastru pentru noi, la câte gânduri şi imagini negative emitem.

Zamolxe:

Faci o confuzie aici. În procesul de materializare, gândurile nu sunt nici pozitive, nici negative, sunt doar gânduri creatoare. Ele sunt pur şi simplu imagini care se materializează. Sunt ca şi proiectele din lucrările voastre. Protecţia de care vorbeai este în alt plan.

Remer Ra:

Am văzut un documentar numit Secretul, foarte la moda în zilele noastre, în care mai mulţi iniţiaţi în ştiinţele oculte spuneau, ca şi tine, ca dacă ne dorim cu ardoare ceva, Universul ne trimite doar dorinţa de a vrea, căci asta cerem, dorinţa, asta cream; iar pentru a crea cu adevărat ceea ce vrem, trebuie să vizualizam ceea ce vrem, dar într-un anume mod, ca şi cum am trai deja ceea ce ne dorim. Dar tot acolo se spunea ca totuşi suntem protejaţi de materializarea gândurilor negative pentru că sunt cu mult mai slabe decât cele pozitive.

Zamolxe:

A fi iniţiat e una şi a fi maestru e alta. Au afirmat acest lucru pentru ca voiau să vă protejeze într-un anume mod; ştiau ca voi nu reuşiţi să vă controlaţi gândurile şi atunci au afirmat acest lucru. Este adevărat din punctul lor şi al vostru de vedere. Dar acest punct de vedere nu este universal valabil. Ei nu v-au revelat decât puţin din secretul cu privire la materializarea gândurilor.

Remer Ra:

Ce se întâmplă de fapt în acest proces şi de ce durează mai mult materializarea unui gând, a unei imagini?

Zamolxe:

Pentru ca materializarea are loc în tridimensional, iar voi operaţi cu imaginile bidimensionale. Cei mai mulţi dintre voi nu realizează acest aspect. Pentru ca materializarea să fie mai rapida, trebuie să creaţi tridimensional şi procesual. Când va doriţi ceva, deja va formaţi imagini în minte despre cum va fi, dar aceste imagini nu sunt integrate realităţii tridimensionale, ele sunt simple poze, ca nişte instantanee. Aveţi nevoie de holograma tridimensională a creaţiei, nu de poze. Când creaţi doar poze, materializarea este mai anevoioasă, deoarece subconştientul şi supraconstientul trebuie să construiască prin aceste colaje de imagini bidimensionale, o holograma tridimensională pentru a fi materializată, iar asta cere timp căci sunt procesate enorm de multe informaţii.

Dacă interveniţi în aceste instantanee şi le schimbaţi în funcţie de „cum bate vântul”, atunci şansele de materializare scad considerabil, căci subconştientul şi supramentalul vor relua complexele operaţii. Bineînţeles că nu trebuie să vedeţi holograma creaţiei separat, ci să fiţi în centrul ei. Ţi-am mai spus în urmă cu ceva vreme despre acest aspect.

Remer Ra:

Interesant, eu credeam ca lucrez în mental cu imagini tridimensionale.

Zamolxe:

Fa un exerciţiu simplu şi vizualizează ca te plimbi într-un loc anume, dar fii atent la amănunte, la dispunerea locaţiilor, a caselor, a magazinelor, a maşinilor, a oamenilor. Fa acest exerciţiu simplu şi vei putea distinge spaţialitatea. Ulterior mai adaugă şi alte amănunte, cum ar fi întâlnirea cu cineva cunoscut, savurarea unei îngheţate, atingerea vântului, eventualele picături de ploaie, dacă e cald sau rece etc. Ei bine, într-un astfel de cadru de spaţialitate şi dinamica trebuie să-ţi creezi holograma pe care vrei să o materializezi. Căută să îi integrezi cât mai multe elemente din realitatea obiectivă pentru a „avea priza”.

Remer Ra:

Mi-am adus aminte de ceea ce-mi spuneai referitor la gândul împuternicit. Presupun ca alături de creaţiile mentale ar trebui să pun şi sentimentul de credinţa în materializare, adică acea stare pe care o are cel aflat în „staţia de autobuz”, care este sigur ca până la urma va sosi maşina. Exista vreun parametru mai important în acest proces?

Zamolxe:

Toţi parametrii sunt importanţi!

Şi holograma dinamica, dar şi credinţa. Le puteţi îmbunătăţi prin experienţă. Începeţi cu lucruri simple.

Remer Ra:

Cred că încep să pricep cum stau lucrurile. Din această cauză ţi-am cerut detalii cu privire la obţinerea unui bun autocontrol mental.

Zamolxe:

Ţi-am oferit câteva detalii şi iată ca au trecut mai bine de trei săptămâni de atunci şi nici măcar odată nu ai încercat să fii măcar pentru 15 minute un observator neutru al gândurilor tale.

Remer Ra:

Voi exersa cu siguranţă. Cred că simt un fel de rezistenţa la nivel psihomental. Ce se întâmplă de fapt?

Zamolxe:

Rezistenţa pe care o ai este de fapt teama de necunoscut şi fuga de responsabilitate asupra propriei vieţi; se manifesta printr-o forma ceva mai subtilă. Trebuie să faci asta!

Aceasta este misiunea ta, tu ai ales-o!

Următoarea lucrare va fi ceva mai complexa, vom explora împreună perioada de glorie a Atlantidei şi şcoala de spiritualitate fondata de mine la Sarmisegetuza. Pentru a reuşi, va trebui să-ţi ridici mai mult vibraţiile, să-ţi faci mai multa ordine în planul psiho-mental. Vei progresa mai rapid deoarece ai mai trecut prin acest proces, ai deja formaţi vectorii în planul cauzal, dar pentru a ajunge acolo trebuie să treci de planul mental, adică este nevoie de ordine.

Remer Ra:

Observ o diferenţă între momentele când ne-am întâlnit în primele zile şi cele de acum. Ceva s-a pierdut, mi-e dor de acele sentimente. Ce se întâmplă? Mi s-au blocat anumite circuite din planul emoţional în timpul intervenţiilor?

Zamolxe:

Este vorba de responsabilitate. Începi să o simţi tot mai pregnant. Nu-ţi fie teama!

Te gândeşti cum va fi primita aceasta lucrare, la critici, atacuri şi mai ales la ce forţe pot declanşa aceste lucrări. Îţi repet:

aceste legi-chei nu pot scoate nimic rău din subconştientul vostru.

Referitor la sentimente:

nu ţi s-au blocat circuitele din planul emoţional, ci doar s-au făcut unele delimitări. Tu ai posibilităţi mari de comunicare pentru că ai avut acces la cunoaştere şi ai lucrat cu ştiinţa spirituală în alte vieţi. Poţi pătrunde mai adânc lucrurile şi ai un circuit intuitiv relativ bun. Cândva mi-ai fost discipol, altă dată preot; din această cauză cer poate mai multe de la tine.

Remer Ra:

Zamolxe, ştiu ca aceste învăţături vin în contradicţie cu unele credinţe şi mai ales cu unele sisteme ale societăţii, care prin dinamica lor menţin omul înlănţuit din punct de vedere mental!

Este posibil ca aceasta lucrare să treacă neobservata, să nu găsească rezonanta, dar mai exista şi posibilitatea cealaltă, adică să aibă rezonanta. În acest caz, vor fi forţe care vor reacţiona!

Zamolxe:

Forţele care vor reacţiona sunt infime, mici spasme ale unui trecut anchilozat.

Nu se pot compara cu cele noi!

Îţi repet:

nu-ţi fie teama, eşti sub protecţia mea, iar peste mine nu trece NIMENI!

Scrie-o cu litere mari. Pe cei care vor încerca să murdărească aceste învăţături ori să lovească în vreun fel sau altul pe cei care le vor (re) descoperi în fiinţa lor, îi voi „ajuta” să-şi reamintească ca ei sunt gazde aici, nu stăpâni. Am respins echipaje puternice din afara sistemului solar cu doar câţiva ani în urmă, fără a face un efort deosebit, deci cu atât mai mult putem atenua sau elimina anumite intervenţii ale unor forţe terestre, incomparabil mai slabe.

Remer Ra:

Sunt slabe din punctul tau de vedere şi al fiinţelor de lumină care ne veghează, dar pentru noi sunt puternice, şi au dovedit-o de multe ori; dispun de toate mijloacele pentru a contracara rolul zonei româneşti la trezirea spirituală a umanităţii.

Zamolxe:

Se apropie momentul în care legăturile dintre voi şi fiinţele de lumină care supraveghează aceasta zona, vor deveni din ce în ce mai puternice. Peste foarte puţina vreme veţi simţi din ce în ce mai puternic influenţa traseului energetic (re) descoperit de tine şi implicit, vor fi din ce în ce mai multe

contacte la nivel subtil dintre voi şi fiinţele de lumină care va veghează. Mai multe amănunte îţi voi da la momentul oportun.

Remer Ra:

M-ai făcut curios referitor la respingerea unor echipaje extraterestre. Ce doreau ele de fapt?

Zamolxe:

Forţarea centrelor atlante, lyrane, dar mai ales a modulelor de lumină lăsate de fiinţele spirituale, responsabile de crearea matricei informaţionale a omului. După tragedia Atlantidei, grilele rezonante ale Pământului responsabile de programele evolutive au fost desfiinţate şi astfel Pământul a devenit un fel de" teren fertil" pentru multe echipaje extraterestre rebele, adică diverse mici alianţe de extratereştri care doreau să vă folosească în diferite scopuri.

Remer Ra:

Interesant ce-mi spui, dar de ce la noi? Galaxia este uriaşă. Despre ei şi influenţa lor spuneai la început referitor la pericolul care ne aşteaptă la începutul secolului următor?

Zamolxe:

Nicidecum!

Câţiva „fugiţi de acasă" nu pot pune în pericol această planetă şi locuitorii ei. Aceştia voiau iarăşi rolul de „zei" şi integrarea într-un mic program evolutiv, dar planurile lor nu sunt compatibile cu ale noastre şi ale voastre. În următoarea lucrare voi aduce mai multe amănunte referitor la adevăratul pericol din viitorul apropiat.

Remer Ra:

Oricum, nu cred că am mai fi duşi de nas atât de uşor, ca în trecut. În plus, acum ne-am dezvoltat foarte mult din punct de vedere tehnologic şi cred că am putea crea destule probleme unor eventuali „zei" care ar dori să ne impună ceva anume.

Zamolxe:

Aşa-zisa voastră dezvoltare este o iluzie. Nici măcar din punct de vedere tehnologic nu se poate spune că aveţi un cuvânt de spus, în ciuda micilor paşi făcuţi. Sunteţi de abia la început. Reuşiţi să manevraţi doar forţe brute. Sunteţi foarte vulnerabili la senzorial, darămite la influente subtile. Dacă aţi şti cât de puţin sunteţi dezvoltaţi din punct de vedere mental şi tehnologic, comparativ cu alte civilizaţii extraterestre din relativa voastră apropiere, probabil că aţi fi

şocaţi. Cât priveşte ştiinţa spirituală, nu aţi depăşit nivelul epocii de piatră. Faţă de potenţialul vostru spiritual, actualmente cei mai evoluaţi dintre voi arata ca nişte mici movilite de pământ în comparaţie cu cei mai vânjoşi munţi.

Remer Ra:

Ce poţi să-mi spui despre modulele de lumină şi ce reprezintă aceste grile rezonante?

Zamolxe:

Nimeni nu are deocamdată acces la modulele de lumina!

Ele au fost puse de fiinţele spirituale hiperevoluate din centrul galaxiei imediat după ce s-a aprobat noul plan evolutiv al omenirii de după tragedia Atlantidei. Îţi pot spune doar că ele se vor activa şi vor putea fi accesate de către voi numai când vor detecta un anumit salt evolutiv. Altminteri, este imposibil accesul la ele.

Remer Ra:

Şi atunci de ce s-ar mai încerca „forţarea” lor?

Zamolxe:

Pentru ca pot oferi informaţii deosebit de valoroase chiar şi pentru dimensiunile vibraţionale inferioare. Ele sunt de fapt cele mai complexe şi mai formidabile tehnologii de lumină care exista la ora actuală în întreaga galaxie. Doar fiinţele care le-au creat le pot accesa înainte de activarea programata. Ele sunt dispuse pe anumite „coridoare” inter-dimensionale. Ele susţin şi noua grila rezonanta a Terrei. Va mai pot spune că pe teritoriul românesc sunt patru astfel de module.

Remer Ra:

Auzisem de plasarea unor grile magnetice în cercurile metafizice ale Noii Energii, dar nu şi de grilele rezonante.

Zamolxe:

Este acelaşi lucru, însă aceste grile sunt mai mult decât „magnetice”. Mai corect este termenul de „rezonant” deoarece magnetismul presupune o dinamică limitată. Îţi voi da mult mai multe amănunte în cea de a doua lucrare. Pentru moment nu vă ajută aceste informaţii, ba chiar vă pot pune în încurcătură.

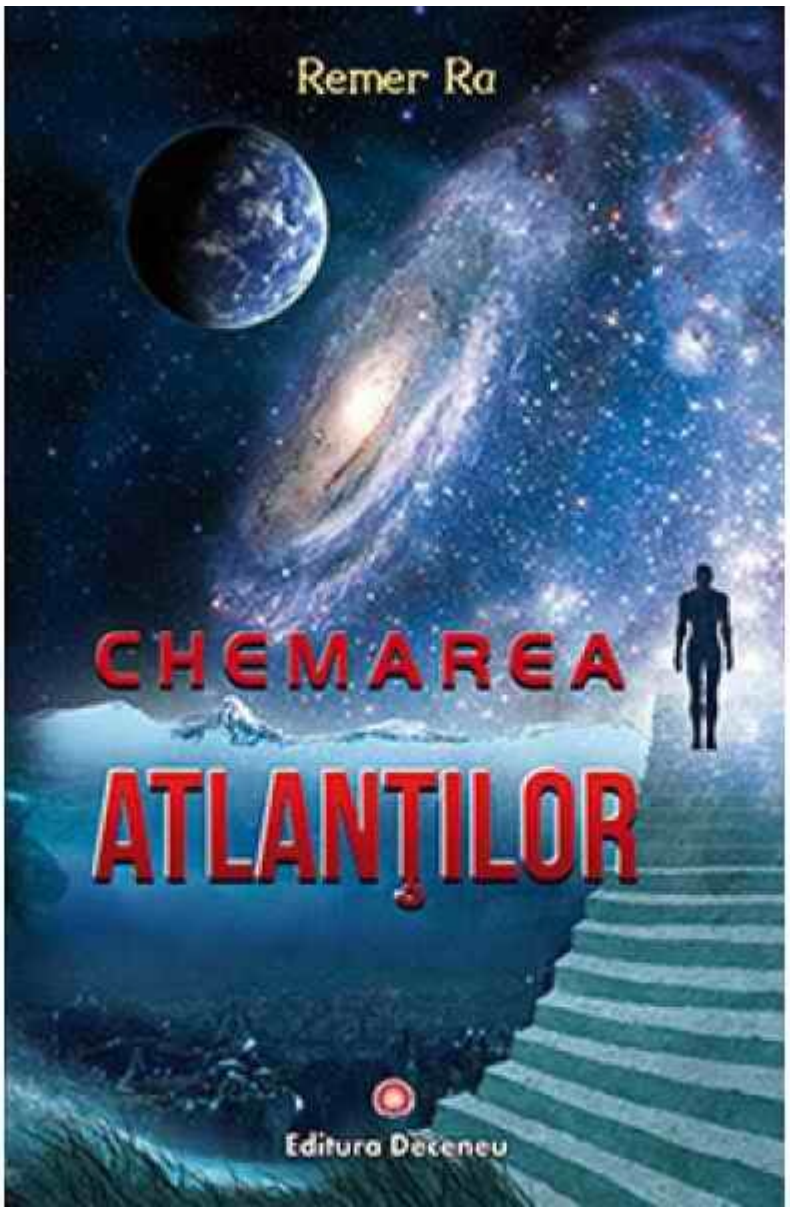

Chemarea Atlanţilor

În prima lucrare (Legile lui Zamolxe) am căutat să aduc la lumină o parte din legile universale, legi ce constituiau temelia şcolii de spiritualitate fondata de Zamolxe în această zonă geografică (Dacia), Zamolxe fiind una dintre unităţile de conştiinţă ale divinităţii care s-a întrupat printre oameni.

Prin aceste legi se pot accesa vibraţii deosebite, iar informaţii ancestrale, ascunse în subconştient, pot ieşi la lumina, determinând schimbări majore în conştiinţă. În această lucrare se va revela măreţia Atlantidei, dar şi aspecte mai

puţin cunoscute despre lumea în care trăim. În ce priveşte Atlantida, vor fi scoase la lumina multe dintre caracteristicile acestei civilizaţii, precum organizarea sociala, învăţământul, spiritualitatea, cultura, arta, ştiinţa, relaţiile cu alte civilizaţii etc. Pentru mulţi dintre dumneavoastră, ceea ce voi relata despre Atlantida, poate că va fi catalogat drept ficţiune, ba chiar sunt aspecte la care nici măcar producătorii de acest gen de filme de la Hollywood n-au îndrăznit să prezinte. Toate acestea trebuiesc revelate, deoarece în această zonă geografică deja s-au întrupat destul de mulţi atlanţi (şi nu numai), iar aceasta lucrare va constitui pentru ei un prilej de aducere aminte. Cu aceasta ocazie ei vor descoperi şi câteva chei, cu ajutorul cărora vor descătuşa anumite vibraţii, scoţându-se astfel la lumina cunoştinţe ezoterice valoroase (şi nu numai), ramase ascunse în multe zone ale subconştientului. Foarte multe spirite evoluate au venit în trup, în această zonă geografică, încărcaţi fiind cu inestimabile comori spirituale. Cu ocazia acestei lucrări, mi s-a dat acceptul de a prezenţa câteva aspecte legate de alte zone importante ale planetei. Aceste zone vor avea, alături de România, roluri vitale în viitoarele transformări planetare. Mi s-a mai cerut să fac şi anumite lămuriri cu privire la „temutul” an 2012, deoarece informaţiile apărute în ultima vreme au creat un val de teama referitor la aceasta data. Chiar dacă voi dezamăgi pe mulţi dintre dumneavoastră, trebuie să spun că nu am primit încă acceptul de a revela traseul energetic vital, care de altfel constituie „pilonul central” al transformărilor ce vor avea loc, nu numai în România, dar şi în restul lumii. Trebuie să înţelegeţi că acest traseu este structura de bază a matricei energoinformaţionale din această zonă geografică şi constituie, de asemenea, temelia transformărilor planetare (care deja au început).

Nu este vorba de protecţia traseului, ci de protecţia celor care vor lua cunoştinţă de acest traseu. Fără o pregătire prealabila, pătrunderea în acest traseu poate determină dezechilibre grave în toate corpurile (fizic, eteric, emoţional, mental şi chiar cauzal).

Prea multa lumina poate orbi o persoană, iar prea multe vibraţii înalte pot, de asemenea, avea efecte contrare. Peste câteva luni voi scoate la lumina misterele şcolii de spiritualitate fondata de Zamolxe în vechea Dacie. Voi revela etapele parcurse de către vechii maeştri daci, iniţierile şi tehnicile secrete care erau folosite pentru a se depăşi condiţia umană limitată. Am avut acces la o lume extraordinară… Acest pământ ascunde taine greu de imaginat pentru cei

mai mulţi. Rolul pe care România, aceasta mica ţară, îl va avea în cadrul viitoarelor transformări planetare a fost revelat, într-o măsură mai mica sau mai mare, în urmă cu mai mulţi ani de către unii vizionari străini (Sundar Singh, Vangă sau alţii mai puţin cunoscuţi), însă aceste informaţii au constituit doar un motiv de amuzament pentru mulţi. Într-un fel, au dreptate să fie sceptici. Este greu de crezut că o ţărişoară mică, din acest colţ de lume, poate avea un rol atât de important, ba chiar vital. Cât de curând, zâmbetele lor ironice se vor transforma în mirare, uimire, ba chiar şoc.

Eu îmi fac în continuare datoria…

Remer Ra

Bucureşti, 2011 (remer. Ragmail.com)

Începuturi

Înainte de toate, pentru a răspunde unor întrebări, aş dori să aduc anumite lămuriri cu privire la începuturile drumului meu în ceea ce priveşte spiritualitatea. Având în vedere conţinutul acestor lucrări, este de la sine înţeles că, cei mai mulţi dintre voi, aţi dori să aflaţi cum a început totul. Ei bine, totul a început cu mulţi ani în urmă. Primele semne au apărut încă din primii ani ai copilăriei. Nu cred să fi avut mai mult de 5-6 ani. Nu-mi aduc aminte să fi mers încă la şcoală. Primul semn a fost un vis. Se făcea ca eram singur în scara blocului unde locuiam. La un moment dat, în spaţiul de la intrare, în zona unde sunt de obicei cutiile poştale, mi-a apărut în faţă o imagine. Era pur şi simplu imaginea clară a unei reprezentări din iconografia creştină. Nu mai ţin minte exact, şocul a fost extrem de mare, dar mi s-a părut că era vorba de reprezentarea lui Dumnezeu. Am văzut clar norii, dar şi o entitate deasupra lor. Exact ca imaginile văzute de mine pe icoane. Imaginea îmi părea ca fiind foarte vie, ba chiar mi s-a părut că entitatea dorea să-mi spună ceva. Recunosc, visul m-a speriat foarte tare şi m-am trezit imediat. Nu am povestit nimănui acest vis, însă nu l-am uitat niciodată. Mai târziu am aflat că, de fapt, fusese primul meu contact cu o entitate de lumină, din zona pe care noi o numim „cer”. Era evident ca informaţia cauzală a fost trecută prin senzorii mentali, iar la acea vârstă, imaginea despre Doamne-Doamne era cea văzută la icoana bunicii de la ţară, adică o persoană cu barbă, stând pe un nor… Exact aşa „traductorii” mentali mi-au revelat imaginea. Al doilea vis care m-a marcat enorm, a fost un

peisaj ce părea de-a dreptul desprins din filmele ştiinţifico-fantastice. La fel, se întâmplă în primii ani ai copilăriei. Ţin minte că admiram o clădire imensă, ca un zgârie-nori din zilele noastre. Însă atmosfera era ceea ce mi se părea de-a dreptul ieşită din comun. Pur şi simplu, aerul era roşu!

La un moment dat am văzut câteva persoane, îmbrăcate în alb, care păreau să comenteze ceva legat de o schemă. Unul dintre ei ţinea în mâini o hartă sau o schemă, nu mai ţin minte exact ce era, dar ştiu că erau foarte prinşi în discuţie. La un moment dat s-au desprins de imaginea mea şi am mai rămas puţin să admir respectiva clădire. Semăna oarecum cu clădirile moderne din zilele noastre, doar că în locul a ceea ce păreau a fi ferestrele, erau de fapt nişte forme ovale. Acest vis a fost, de asemenea, foarte marcant pentru mine, deoarece era pentru prima dată când visam ceva ce nu mai văzusem niciodată. Cu toate că acest fel de clădiri înalte se construiseră în lume chiar de la sfârşitul secolului 19, eu nu mai văzusem asemenea construcţii. Nu mă uitam la televizor, iar părinţii nu aveau obiceiul să-mi răsfoiască paginile diverselor cărţi din casa; eram prea mic pentru aşa ceva. Însă visul nu l-am putut uita niciodată. Mai târziu, aflasem că imaginea era din… Atlantida.

De ce era aerul roşu? Ulterior, am căutat să găsesc răspunsul. Niciunul din ghizii spirituali nu mi-a răspuns la aceasta. Mi-au spus că într-o buna zi, voi înţelege mesajul. Vreau să mai spun că în perioada copilăriei, în momentul în care intram în casa cuiva, imediat simţeam amprenta energetică. Era ca un „miros energetic”. Puteam chiar să simt câmpul emoţional al celor din casă. Niciodată nu m-am înşelat. Dacă mergeam cu părinţii la unii amici de-ai lor, simţeam imediat dacă sunt cumva compatibili energetic şi emoţional. Ştiam-simţeam cu care vor menţine amiciţia şi cu care nu o vor menţine. La fel, simţeam când un prieten de joacă nu mă plăcea sau când era sincer. Din păcate, această capacitate s-a diminuat cu timpul. Acum, pentru a realiza acest lucru, trebuie să intru într-o stare specială de relaxare fizică şi psiho-mentală, iar apoi să mă conectez la câmpul mental al respectivei persoane.

Însă evenimentul care m-a determinat să privesc cu alţi ochi fenomenele neobişnuite şi să încerc să pătrund cu mintea şi cu sufletul diversele capacităţi latente din om, s-a petrecut câţiva ani mai târziu. Aveam în jur de 13-14 ani şi eram încă în şcoala gimnaziala. Pentru prima dată în viaţă, am avut parte de o îmbinare între planul fizic şi cel subtil. Visasem ca eram la o oarecare distanţă de blocul unde locuiam (câteva staţii de autobuz) şi mă grăbeam să ajung cât

mai repede acasă. În copilărie, am locuit într-un oraş muncitoresc, iar pe atunci circulau foarte multe maşini speciale (dube) care transportau muncitori către diversele întreprinderi orăşeneşti. De multe ori, şoferii opreau dubele în apropierea staţiilor şi, dacă era suficient loc, luau pe lângă muncitori şi câţiva călători grăbiţi. În viaţa reala, de multe ori am apelat la aceste dube, căci autobuzele circulau din ce în ce mai rar datorită restricţiilor impuse de regimul comunist. La fel am făcut şi în acele momente din vis. Când cineva voia să coboare din dubă, trebuia să apese un buton de lângă uşă şi astfel şoferul era înştiinţat de acesta. În momentul în care m-am apropiat de blocul unde locuiam şi am apăsat respectivul buton s-a petrecut pur şi simplu să sune şi ceasul deşteptător, motiv pentru care, evident, m-am trezit din somn. Pe moment nu am realizat ceea ce se întâmplase. Sunase ceasul deşteptător deoarece trebuia să merg la şcoală, dar sunase exact în momentul în care apăsasem butonul din vis. Sincronicitatea dintre planul subtil al visului şi realitate nu mi-a dat pace mult timp după aceea. Pentru prima dată, am fost pus în faţa unui fapt împlinit. Cum se întâmplase? Ceasul meu deşteptător era o marcă rusească (Slava) de calitate medie, şi zilnic avea o eroare de 3-4 minute. Evident, ceasul era mecanic, cu arc. Vreau să mai spun că ceasul nu avea secundar. Surprinderea mea a fost şi mai mare în acest caz. Cumva, ceasul intern al subconştientului meu preluase inclusiv eroarea ceasului mecanic, dar preluase eroarea chiar la secundă, iar astfel a prelucrat visul (care de altfel a fost extraordinar de realist) în aşa fel încât să apară o sincronicitate perfecta. Am încercat să povestesc acest vis multor persoane, însă ori nu eram crezut, ori eram luat peste picior.

Prin urmare, am început să cercetez singur evenimentul. Din păcate, regimul comunist nu „rezona” cu literatura ezoterică, aşa ca la un moment dat a trebuit să mă las păgubaş cu răspunsurile din afară. Totuşi, pentru mine, şi această experienţă (alături de celelalte enumerate mai sus) nu a făcut altceva decât să nască şi mai multe întrebări.

Evident că după revoluţia din decembrie 1989 au început să apară tot felul de cărţi cu tematică ezoterică şi spirituală. Le devoram pur şi simplu. La început, au apărut cărţi care tratau în special aspecte spectaculoase, de genul „previziuni” despre catastrofe (Nostradamus, „vizionari” etc.), horoscoape de tot felul, persoane cu fel de fel de capacităţi, extratereştri, OZN-uri etc. Printre toate aceste subiecte, mai ieşeau de sub tipar şi lucrări cu adevărat valoroase, care tratau la modul serios capacităţile latente ale omului. Erau lucrările unor

psihologi, scriitori, medici sau chiar ale unor gazetari, care tratau aceste aspecte legate de ezoterism cât se poate de profesional. De regulă, cei mai mulţi oameni, atunci când îşi exprima părerea referitor la aceste aspecte, au o reacţie previzibilă. Ori cred tot ceea ce le este pus sub nas, ori iau în derâdere subiectele. Cerusem părerea unui profesor de psihologie din liceu, despre ceea ce ar fi putut să determine interesanta sincronicitate dintre vis şi realitate, dar, din păcate, am remarcat că profu' de psihologie încerca să determine cauzele pentru care vreau să par diferit de ceilalţi. Credea că sunt un tânăr care vrea să impresioneze în orice fel. Am remarcat imediat tiparul psihologiei comuniste. Aceasta gândire reactivă de tip pavlovian a celor mai mulţi oameni m-a determinat să fiu, ulterior, mult mai discret. Ca o ultimă încercare, am contactat o persoană, de la o oarecare revistă, spre a mă lamuri cât de cât. Răspunsul a fost cât se poate de simplu şi de direct. Visul nu reprezenta altceva decât o confirmare a faptului că, pentru mine, exista o punte de legătură între realitatea fizica şi cea subtilă şi că sunt multe cazuri de acest gen. Problema cea mai mare consta în faptul ca foarte puţini dintre cei care au formată această punte acceptă să parcurgă o cale spirituală autentică.

De ce? Pentru ca parcurgerea unei căi spirituale autentice presupune schimbări pe toate planurile, iar lenea şi inerţia psiho-mentală sunt de regulă foarte mari. De acest lucru m-am convins pe pielea mea. A trebuit să suport foarte multe lovituri ale sortii, pentru a fi „trezit" cât de cât şi pentru a-mi urma drumul pentru care m-am întrupat. Primii paşi Datorită acestor întâmplări prin care trecusem încă din frageda copilărie, am căutat nu numai să găsesc anumite răspunsuri, dar simţeam totodată ca viaţa mea trebuia cumva să capete un sens. Adică simţeam destul de clar ca şcoala nu era îndeajuns pentru mine. Simţeam ca trebuia să fiu implicat cu totul în… altceva. În acele vremuri, sistemul de evoluţie reprezentat de yoga a fost singurul care părea să rezoneze cu ceea ce căutam. Din păcate, doar câteva lucrări apărute la începutul anilor şaptezeci îmi erau la dispoziţie, iar tematica lor cuprindea aspecte ce ţin mai mult de poziţiile corporale (asana).

Era oarecum uimitor ca au apărut (în regimul comunist) chiar şi numai câteva lucrări, dar probabil că, pentru autorităţile vremii, yoga nu reprezenta mai mult decât o simpla gimnastica fizica indiana. După revoluţie au apărut mai multe lucrări despre yoga, inclusiv unele care prezentau aspecte cenzurate de puterea comunista. Tehnicile de meditaţie, tehnicile de concentrare,

aspectele legate de corpurile energetice subtile, legile universale, precum şi multe altele, îmi erau acum la îndemână. Important era să particip efectiv, să fiu consecvent în strădania mea. Dintre tehnicile de concentrare pe care le practicam destul de des, era una la care trebuia să parcurg mental un anume traseu. Parcurgerea trebuia să fie în conformitate cu modelul real de parcurs. Astfel, dacă îmi lua 30 de secunde să cobor scările, atât trebuia să dureze şi „coborârea” mentală, dacă în mod real îmi lua 4 minute să ajung undeva, atât trebuia să parcurg şi mental. De asemenea, trebuia să mai „întorc” mental capul, să observ locaţia, clădirile din jur, oamenii, maşinile etc. Acest exerciţiu este extrem de puternic şi determină nu numai creşterea puterii de concentrare, dar echilibrează şi calibrează anumite circuite energetice subtile. Pe de altă parte, realizează şi o foarte bună echilibrare între emisferele cerebrale. În timpul unui astfel de exerciţiu am fost, pur şi simplu, luat „ca din oala” şi dus în interiorul unui munte. La început nu realizam ce se întâmplă cu mine. Credeam ca din cauza oboselii, mintea mea nu mai reuşea să se concentreze cum trebuie şi se lăsă purtata de diversele imagini mentale. Cei care practica anumite forme de meditaţie ştiu ca aceste imagini survin destul de des, fiind rezultatul unor câmpuri energetice subtile, care sunt localizate în „fundalul” mentalului. De obicei, aceste câmpuri sunt legate de preocupări, temeri, aşteptări etc., şi pot induce imagini diverse. Fenomenele de atracţie şi respingere stau de regulă la baza acestor câmpuri. Suportul energetic al acestor câmpuri sunt, în general, emoţiile şi sentimentele, dar pot fi şi anumite stări induse de câmpul energetic al altor persoane sau sunt scăpate din propriul inconştient. Nu prea am dat importanta acestei escapade, însă am remarcat că s-a petrecut şi a doua oară. Şi a treia… De-abia după câteva astfel de „ieşiri” din schema exerciţiului, am început să-mi pun anumite întrebări. Mi s-a părut foarte interesant că doar într-o anumită zona din traseu se întâmplă să fiu „luat”. La următorul exerciţiu chiar mi-am impus să fiu foarte concentrat când ajung în respectivă zona. Am remarcat că, pur şi simplu, atunci când „treceam” mental prin acea zona, eu eram „ridicat” fără să vreau şi eram „introdus” într-un munte. În interiorul muntelui, undeva în depărtare, observasem ceva ce părea să fie o lumina. În rest, întuneric total. Recunosc, mi-a fost frica să mă apropii de acea lumina. Din acel moment, teama că nu eram capabil să-mi stăpânesc mintea începuse să devină tot mai pregnanta. Am remarcat că respectivă imagine nu era una de „fundal”, care durează

câteva clipe, ci se menţinea tot timpul. Necunoscând situaţia, m-am speriat, crezând că m-am aventurat într-un spaţiu mult prea pretenţios pentru mine. Citisem despre riscul unor exerciţii de meditaţie mai pretenţioase, iar eu nu aveam niciun îndrumător. Cei câţiva instructori sau practicanţi yoga din oraş, cu care luasem contact, aveau aceeaşi gândire reactiva pavloviana. Fie deviau discuţiile către asanele corporale, fie mă priveau cu neîncredere, fie nu ştiau ce să-mi spună.

Prin urmare, am întrerupt aceste tehnici. De fapt, încetasem să mai parcurg vreo cale spirituală şi m-am preocupat mai mult de viaţa aşa-zis normala. Numai ca… stupoare, lucrurile începuseră să devină din ce în ce mai neplăcute pentru mine. Am început să pierd din ce în ce mai mult, pe toate planurile. Nu mai aveam niciun fel de control asupra vieţii mele. Pierdusem din punct de vedere sentimental, îmi pierdusem şi locul de munca, pierdusem chiar şi majoritatea prietenilor. Pierdusem aproape totul. Când avusesem preocupări diferite de ceilalţi, aveam aproape totul, când revenisem la „normalitatea” majorităţii, mi s-a luat aproape totul. Nu înţelegeam ce se petrece cu mine. Din punct de vedere economic şi social, localitatea natala devenise între timp un dezastru. Fiind o localitate care s-a dezvoltat foarte mult pe baza planificărilor comuniste, era oarecum normal să apară probleme după revoluţie. Cum nu mai aveam ce pierde, am hotărât să plec şi să reiau totul de la zero. Am plecat fără regret… Capitala mi-a deschis multe posibilităţi. Desi nu cunoşteam pe nimeni în acest oraş, miam găsit repede un loc de munca, fără niciun fel de intervenţii (şi conform studiilor).

De asemenea, rezonanta şi sincronicitatea mi-au purtat paşii către cei cu preocupări asemenea mie şi, în scurt timp, în viaţa mea au apărut noi prieteni. Totuşi, simţeam ca o tensiune ascunsa era gata să răbufnească. Mi-am adus aminte de respectivele tehnici. Le-am reluat… Aflasem de la foarte multe persoane (care aveau experienţa în activităţi ezoterice) că nu trebuie să-mi fie frica de nimeni şi de nimic, căci frica este cel mai mare duşman al omului. Trebuia să mă las purtat de aceste „răpiri”, deoarece ele făceau parte din planul meu cauzal, din viaţa mea. Toate aveau un sens şi un rol. Nu trebuia să mă împotrivesc şi nici să mă las cuprins de teama.

Prin urmare, m-am lăsat purtat în munte. M-am apropiat de respectivă lumina şi am simţit instinctiv ca trebuie să pătrund în ea. Era ca o energizare, ca şi cum m-aş fi înconjurat cu o afecţiune deosebită. Ulterior, am aflat că de

fapt mi se reechilibrau anumite circuite energetice subtile. Simţeam şi o prezenţa alături de mine, dar nu puteam percepe nicio forma. De asemenea, planul mental devenise mult mai clar. În foarte scurt timp am revenit la vechile preocupări. Acum, faptul ca stăteam în capitala reprezenta pentru mine un avantaj din punct de vedere informaţional, căci aveam acces la multe informaţii. Pentru cei care nu cunosc fenomenul, vreau să spun că exista mai multe feluri de a accesa spaţiul astral.

Cel mai des întâlnit, este cel de conectare vibraţională. Mai poarta denumirea şi de vedere astrală sau vedere subtilă. Poate că mai corect ar fi termenul de percepţie astrală, deoarece intervin mai multe simţuri subtile. Conectarea vibraţională nu este chiar o călătorie astrală, căci nu are loc deplasarea propriu-zisă a corpului astral, ci se realizează numai o legătură vibraţională la anumite câmpuri energetice subtile. Este asemănător fenomenului de recepţie tv, doar că „televizorul” nostru este mult mai complex. Este ca un aparat de recepţie multidimensional extrem de sofisticat. Absolut tot ce exista în lumea larga şi este parte integranta în cadrul unor procese dinamice (oameni, obiecte, spaţii, fenomene etc.) prezintă câmpuri energetice specifice. Fie ca prezintă câmpuri proprii, fie că fac parte din alte câmpuri mai complexe, toate acestea prezintă câmpuri energetice specifice. De asemenea, fiecare câmp energetic prezintă o amprentă vibraţională specifica. Omul are câmpul energetic cel mai complex de pe această planetă, fiind capabil să-şi „ajusteze” receptorii astralo-mentali astfel încât să intre în rezonanta cu toate tipurile de vibraţii. Pentru a reuşi o conectare vibraţională la un câmp anume, este necesar să avem un „circuit receptor” funcţionabil. Aşa cum un receptor tv poate prelua transmisiile unor statii de emisie, pe anumite frecvente, la fel, omul este capabil să recepţioneze o foarte larga varietate de vibraţii comune tuturor, dar şi vibraţii foarte complexe şi foarte puternice (transmisiuni ale unor fiinţe extraterestre, transmisiuni din spaţiile 4D, 5D etc).

Dar pentru a fi un bun receptor, este necesar să avem un circuit receptor bine calibrat, echilibrat şi purificat, altminteri riscam nu numai să avem parte de mulţi „purici” şi „zgomote de fond” la nivel mental, dar şi să „prelucram” diferit informaţiile receptate. Sunt foarte multe de făcut în acest sens. O buna conectare spirituală presupune aşadar o curăţare şi o bună echilibrare a tuturor corpurilor. Este foarte greu de realizat o bună conectare vibraţională atunci când:

— Corpul fizic este într-o continua „încordare” şi tensiune, pentru a asimila şi elimina alimentele denaturate ce sunt îngerate zi de zi; – exista dependenţa faţă de diverse vicii; – corpurile subtile (în special emoţional şi mental) sunt tulburate de diverse temeri, angoase, prejudecăţi, cutume, blocaje mentale şi diverse tipare negative; – omul nu se bazează pe propriile forţe şi se lăsa condus de alţii sau de diverse utopii. Capacitatea de conectare la diverse vibraţii din spaţiul astral este o rezultanta a eforturilor depuse în mai multe vieţi anterioare. Comunicările cu entităţile din spaţiul astral se realizează fie prin intrarea într-o stare specifică de recepţie şi „traducerea” complexului de energii receptat, fie prin transfer direct (scriere sau vorbire automata), fie folosind un anumit limbaj simbolic (forme, culori, sunete).

Intrarea în „starea specifica” de receptie-comunicare presupune generarea unui câmp energetic subtil specific.

Prin intermediul acestui câmp specific o entitate se poate conecta la conştientul unei persoane şi îi poate transmite diverse date. În acest caz, informaţia receptata poate fi foarte clară şi se aude ca un fel de voce interioară. Cu cât receptorul are o capacitate mai mare de concentrare şi de detaşare faţă de alte influente, cu atât mai mult se pot recepta mai multe date.

Prin scrierea sau vorbirea automata, receptorul îşi „retrage” simţurile conştientului şi lasă efectiv entitatea să se manifeste prin el. Folosirea unui limbaj simbolic este o metoda greoaie, dar se pot transmite date destul de complexe.

Necesita o pregătire de ani de zile, dar are avantajul că se pot transmite date complexe care nu rezonează cu structura vibraţională a receptorului sau care sunt în afara spectrului lui de percepţie. Călătoria astrală propriu-zisă se poate face corect numai după ce s-a realizat calibrarea şi echilibrarea din cadrul conectării vibraţionale. Desi călătoria astrală este destul de uşor de realizat, nu este deloc recomandabil să se facă acest lucru fără o pregătire prealabila. Pericolul cel mai mare consta în faptul că, în timpul acestor călătorii, se pot prelua multe amprente energetice care pot fi dăunătoare corpurilor noastre subtile sau pot crea interferente care nu sunt de dorit. La ora actuală au „transpirat” foarte multe tehnici de ieşire în spaţiul astral însă, din păcate, foarte puţini atrag atenţia asupra riscurilor la care se expun cei care fac acest lucru fiind nepregătiţi. Dacă înainte de ieşirea în astral nu se realizează anumite curăţări energetice, emoţionale şi mentale, exista riscul major de a fi

„agăţat” de vibraţii şi chiar entităţi care nu sunt chiar pe placul nostru. Întotdeauna, în astral vă veţi întâlni cu ceea ce rezonaţi!

Dacă manifestaţi teama în viaţa voastră, atunci veţi interacţiona cu vibraţii asemănătoare. Dacă urmăriţi scopuri ascunse sau vreţi să manipulaţi (persoane, energii, procese etc.), atunci şi voi sunteţi „cobaii” altor entităţi. Dacă sunteţi în relaţii duşmănoase cu multe persoane şi ştiţi că sunteţi foarte urâţi de aceştia, atunci riscaţi să cunoaşteţi formele lor mentale, care pot fi de-a dreptul oribile. Ar trebui să cunoaşteţi câteva legi foarte importante înainte de-a încerca să realizaţi călătorii astrale. Legea rezonantei, legea polarităţii şi a sincronicităţii sunt foarte pregnante în spaţiul astral.

Prin urmare, ceea ce daţi aceea primiti, ceea ce emiteţi aceea recepţionaţi, asemănătorul atrage asemănătorul etc.

Cel mai indicat ar fi să nu încercaţi călătoria astrală de unul singur, ci să cereţi ajutor. Este mult mai indicat (şi mai sigur) să fiţi asistaţi de către un ghid spiritual în primele călătorii. Înainte de a cere ghidului să vă asiste într-o călătorie astrală, este obligatoriu să aveţi o stare de relaxare avansata, să eliminaţi orice fel de teama, să eliminaţi îndoială şi oscilaţiile emoţionale şi să aveţi încredere în propriile forţe.

Cel mai important este să înţelegeţi ca orice fel de experienţa legata de călătoria astrală trebuie să vă ajute numai şi numai pentru evoluţia spirituală. La început, călătoria astrală poate fi destul de înşelătoare, căci se poate confunda cu imaginaţia sau cu starea de visare conştientă, numita în literatura de specialitate „lucid dreaming”. Foarte mulţi sunt dezamăgiţi de primele încercări şi apoi întrerup experimentele. Este foarte bine că se petrece astfel. Planul astral este la început „suprapus” peste planul mental şi emoţional, astfel că mulţi nici nu realizează atunci când fac o călătorie astrală. La primele experimente, o călătorie astrală nu este la fel de „clara” ca o călătorie fizica, dar are anumite particularităţi prin care se poate diferenţia de visarea conştientă sau de meditaţie. Astfel, primul semn poate fi o uşoară senzaţie de răcoare, căldura sau senzaţia că sunteţi „electrizat”. Călătoria astrală are un caracter continuu, adică nu apar interferente cu diversele fluxuri mentale; componenţa emoţională este incomparabil mai puternică; apar situaţii neprevăzute (apar personaje şi aspecte legate de obiectul călătoriei), se pot percepe informaţii, culori, forme, dar şi stări şi emoţii deosebit de puternice. Legat de călătoriile astrale, este bine să se cunoască alte câteva aspecte

extrem de importante. În primul rând, în călătoriile astrale nu sunt permise încălcări ale legilor universale. Observ în anumite lucrări că se încearcă să se profite de aparenţa naivitate a primului val de suflete evoluate deja întrupate, dorindu-se detectarea şi racolarea lor în diverse scopuri. Cine încearcă să intervină în planul cauzal al altor oameni, comite o mare greşeală şi va plati pentru asta. Ce se vrea de fapt? Anumiţi „cercetători” (cu epoleţi) căută să detecteze persoanele care dispun de „ecran” pe corpul eteric. Este cu totul altceva decât călătoria astrală.

„Ecranul” pe corpul eteric este un instrument extrem de puternic şi prin el se pot detecta aspectele energetice primare. Adică se pot colecta date din realitatea fizica, dincolo de spectrul normal de percepţie vizuală. Foarte puţine fiinţe dispun de un asemenea instrument. De regulă, cei care au acest instrument nici nu realizează acest lucru. Persoanele cu „ecran” pot detecta orice fel de date din spectrul energetic primar, de aceea se încearcă folosirea lor pentru diverse forme de spionaj. De regulă, persoanele care dispun de „ecran” pe corpul eteric sunt folosite de către spiritele superioare pentru diverse observaţii (atunci când se fac reglaje pe spaţiile energetice din zona 4D şi 5D).

Altfel, nu. Dacă sunt detectaţi, anumite programe cauzale intra în acţiune şi se „bruiază” ecranul. Se poate merge până la scoaterea entităţii din planul fizic. Călătoria astrală are însă multe limite. Ea devine din ce în ce mai clară odată cu evoluţia spirituală şi cu realizarea echilibrului interior. Nu este recomandat să se realizeze călătoria astrală fără a fi bine angrenat în procesul de evoluţie spirituală. O alta problema poate fi dependenţa faţă de anumite zone din dimensiunea astrală, existând riscul de-a ramane ancorat pe diverse vibraţii, stopandu-se astfel evoluţia spirituală. Este ca o „beţie vibraţională”. Cei atinşi de aceasta problema au tendinţa de a se izola de ceilalţi. Călătoria pe firul karmic reprezintă atât călătoria în trecutul actualei vieţi, în viitorul probabil, cât şi călătoria în propriile vieţi anterioare. Călătoria în trecutul actualei vieţi se face de regulă pentru a schimba anumiţi vectori energo-informaţionali. Aceştia s-au format ca urmare a unui eveniment neplăcut sau chiar dramatic şi care, ulterior, au reprezentat un factor destabilizator foarte puternic pentru planul cauzal. Metoda cea mai simpla de călătorie în trecutul vieţii actuale este hipnoza sau autohipnoza. Metoda hipnozei este recomandata pentru persoanele care nu sunt capabile a realiza un bun autocontrol. În funcţie

de câmpul energetic al terapeutului, se poate depăşi chiar bariera actualei vieţi. Este o terapie relativ buna, verificata, dar este foarte important să cunoaştem bine terapeutul (personalitatea, profilul etic, social etc.) deoarece câmpul sau energetic poate interfera cu cel al pacientului şi se pot prelua şi tipare energetice negative. Pentru a realiza autohipnoza, este necesar să avem un bun autocontrol mental. Pe acelaşi fir karmic se pot face chiar călătorii în viitor. Aceste călătorii în viitor sunt de fapt proiecţii probabile, care sunt făcute de către supramentalul nostru. Important este să realizam o cât mai buna legătura cu supramentalul, iar acest lucru se face numai dacă este realizată ordinea şi armonia la nivel psiho-mental. Călătoriile în viitor sunt instrumente de lucru destul de des folosite de anumiţi maeştri. Viitorul este dat de rezultantele tuturor proceselor evolutive din prezent. Aşa cum meteorologii pot face anumite predicţii despre vreme folosindu-se de datele din prezent, la fel se pot face şi proiecţii ale unui viitor probabil. Pentru a face o călătorie în viitor, este obligatoriu să fim foarte bine ancoraţi în prezent şi să cunoaştem cât mai multe aspecte ce ţin de procesualitatea evenimentelor. De regulă, cei care pot „vedea” evenimentele viitoare sunt fiinţe cu foarte multe întrupări la activ. Ei mai sunt numiţi „spirite bătrâne”, vizionari, profeţi. CONEXIUNI Piramida din Retezat După ce am parcurs etapele premergătoare ieşirii în astral (curăţare, energizare, armonizare), Ramo, ghidul meu spiritual, mă anunţă ca urmează să facem o călătorie în zona Bucegilor, dar ca aceasta călătorie va fi mai specială. Am ajuns în foarte scurt timp. M-am ataşat de raza cilindrica de lumină şi am ajuns în interiorul primei cupole, după care am pătruns prin portalul dreptunghic în cea de-a două cupola. Mă aşteptam, ca de obicei, să mă întâmpine Zamolxe. Spre mirarea mea, Zamolxe nu era prezent (de fapt nu reuşeam eu să-l percep), însă am văzut mai multe entităţi de lumină aşezate în cerc. Ramo mi-a transmis să pătrund în cercul format de entităţile de lumina. Erau 16 entităţi de lumina. La un moment dat, între noi s-a declanşat un fel de banda de lumina-forta de-o foarte mare intensitate. Am simţit din plin aceasta energie luminoasa, inclusiv corpul fizic vibra foarte puternic, deşi este oarecum anormal acest lucru atunci când te deplasezi în spaţiul astral. La un moment dat, observ în interiorul cercului de entităţi un fel de coloana de lumină diafană şi, fără să am niciun fel de iniţiativă, mă văd dus în mijlocul acestei coloane. În acel moment am simţit atât prezenţa lui Zamolxe cât şi prezenţa lui… Ilisus. Părea a fi o persoană relativ tânără, cam la fel cu imaginea cunoscuta din

majoritatea icoanelor. De asemenea, prezenţa o lumina diafană venită parcă din spatele său, dar aceasta lumina nu era numai în jurul capului, ci părea ca emana din tot corpul. Era pentru prima oară când Ilisus îşi făcea simţită prezenţa în interiorul Bucegilor. Am mai avut o singură întâlnire cu Ilisus, anume, când am făcut ieşirea în grup, cu mai multe luni în urmă, moment în care mi-a dăruit piramida aurie. Pentru mine, aceasta întâlnire a fost realmente un soc. În urmă cu câteva luni, întâlnirea cu Iisus a declanşat în sufletul meu o stare greu de transpus în cuvinte. Acea stare depăşise orice fel de emoţie sau sentiment, era mai degrabă o uniune a totului, ca o revenire la… spaţiul divin. Insa, de aceasta data, în momentul în care l-am zărit pe Ilisus mi-a venit în minte, extrem de clar, o anumită imagine pe care am preluat-o din prima mea tinereţe. În timpul unui meci de fotbal, auzisem în tribune o înjurătură de-a dreptul mizerabila. N-ar fi fost mare lucru dacă n-aş fi încercat să mă dau „mare” faţă de cunoscuţi cu respectivă „opera lingvistica”. Insa, ca un tânăr naiv şi fără prea multa minte, n-am ştiut că de fapt contaminasem mai multe minţi şi suflete cu acea imagine ordinară. Pentru mine, acel episod intrase de mulţi ani în negura uitării. Până acum… Nu ştiu câţi pot realiza ceea ce am simţit în acele momente!

Aveam în faţa imaginea acelei înjurături. Pur şi simplu îl vedeam pe Ilisus în respectivă postura mizerabila. De fapt, am simţit nu numai dezgustul zecilor de suflete (pe care le contaminasem în tinereţe), cât mai ales ruşinea şi groaza ca ceea ce făcusem cu mulţi ani în urma este acum în faţa mea, în faţa lui Zamolxe, a lui Ramo, a entităţilor de lumina, dar mai ales în faţa lui Ilisus. Vreau să spun că starea pe care am simţit-o atunci nu are corespondent în viaţa mea reala. Nu mai trăisem aşa ceva. Am fost cu atât mai mult şocat de faptul ca respectivă coloana de lumină diafană mă ţinea legat de planul astral. Altminteri, orice fel de gând neplăcut, orice gând de teama sau de nervozitate m-ar fi împins înapoi în corpul fizic. Eram de-a dreptul şocat de ceea ce mi se petrecea. A fost singurul moment în care mi-am pierdut încrederea în cei din jurul meu. Pentru câteva clipe chiar am crezut ca nişte fiinţe întunecate reuşiseră să pună cumva stăpânire pe sufletul meu. Respectivă imagine persista şi parcă îmi ardea sufletul ca un fier înroşit. Era cumplit!

— De ce te judeci atât de aspru? îmi spuse Iisus. Atât Ramo cât şi Zamolxe păreau a fi doar simple prezente. Imaginea continua să mă sfâşie realmente. În planul fizic, simţeam o arsura intensa în gat şi în coşul pieptului.

Reuşisem să remarc acest aspect şi ştiam ca aşa ceva era anormal. În foarte scurt timp, din grupul entităţilor de lumina, am auzit câteva voci salvatoare.

— Ceea ce ai făcut nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce am făcut eu cândva, îmi spuse o entitate de lumina.

— Tu eşti cel care se judeca acum. Iartă-te!

Îmi spuse alta entitate din grup. Desi auzisem clar încurajările celor din grupul de lumina, precum şi faptul ca Ilisus îmi spusese clar să nu mă judec atât de aspru, în faţa mea persista macabra imagine, care îmi sfârteca sufletul.

— Cum să nu mă judec Doamne-Ilisuse? Cum să fac asta? Cuuuuuuum? Strigatul meu disperat părea abia perceptibil…

— Nu fugi de imagine, priveşte-o!

Accept-o pur şi simplu. Nu o respinge, căci îi dai putere.

— Nu pot – Preia controlul. Înfrunta imaginea. Priveşte-o indiferent de ceea ce simţi!

— E greu să fac asta, i-am răspuns.

— Priveşte imaginea şi apoi elimină culorile, venise remarca salvatoare a lui Zamolxe. Simţeam puternic vibraţia lui Zamolxe. Am simţit însă şi o uşoară dezamăgire din partea lui Ramo, ghidul meu.

— Priveşte imaginea fără culori, apoi schimba formele. Ce imagine vezi? E bidimensională sau tridimensională? Ce sunete percepi? Nu te lăsa controlat de imagine!

Reuşisem să mă adun cumva, să înfrunt imaginea, s-o „decompilez” de culoare, de forma, ba chiar şi sunetul l-am eliminat. Cu greu am reuşit s-o desprind de mentalul meu. Am simţit ca imaginea pătrunsese în mai multe spaţii.

— A fost greu din cauza faptului că ai afectat mai multe persoane, care la rândul lor au dus imaginea mai departe, îmi spuse Zamolxe. În acel moment, mă întrebam:

Oare ce fel de stări teribile ar trebui să suporte unii care au adus suferinţe mult mai mari altor oameni decât o simplă înjurătură? Mă cutremur numai la acest gând!

Să simţi durerea tuturor celor pe care i-ai făcut să sufere. Ba chiar şi suferinţa acelora care au avut de suferit indirect de pe urma acţiunilor tale. Experienţa teribila, avută de mine în acele clipe, nu s-a şters. Ceva s-a rupt din mine… nu ştiu… şi din acel moment, lucrurile parcă n-au mai fost la fel. Nu mă

împăcam cu gândul ca eu puteam să mă judec atât de aspru. Cu toate acestea, mi-am simţit sufletul eliberat de o foarte mare povara. Cu aceasta ocazie, am reuşit nu numai să învăţ o metoda de înfruntare a stărilor negative, dar mai ales s-o înţeleg foarte bine. Înţelegerea implica trăirea, vibraţia. Uitasem foarte repede experienţa teribila prin care trecusem. Dincolo de toate acestea, am remarcat un aspect de-a dreptul incredibil pentru mine. Ilisus se amestecase între cele 16 entităţi de lumina. Nici n-ai fi remarcat că se deosebeşte cu ceva de ei. Cata modestie, simplitate şi iubire!

Părea ca discuta ca între prieteni cu unii dintre ei. N-am reuşit să percep ce anume discutau. Mai târziu, Ramo mi-a transmis ca „discutaseră" aspecte legate de matricea energo-informaţională din zona românească. Cele 16 entităţi sunt spirite coborâte din zone înalt vibraţionale care răspund de această zonă geografică. Toţi sunt fiinţe întrupate în România. Au familii, locuri de munca, prieteni etc. Mi s-a spus că numărul lor este extrem de mic, iar dintre aceştia numai foarte puţini (nu mi-a spus exact câţi) sunt conştienţi de rolul lor la nivel de trup fizic. Toţi sunt întrupaţi, dar numai câţiva vin conştient la aceste întruniri, prin dedublare. Am intuit că nu sunt mai mulţi de cinci. Pentru o ţară de importanţa României, este îngrijorător de puţin. Totuşi, de bunul mers al matricei carpatice se ocupa multe fiinţe din spaţiile înalt vibraţionale. La un moment dat Zamolxe îmi transmite:

— Urmează-mă. Vom merge într-un alt loc special. Vreau să pătrunzi într-o locaţie deosebită. M-am deplasat alături de Zamolxe prin coridorul din stânga sălii, până la acea masa circulara, în care mi se făceau infuzii în zona centrului energetic Ajna. Într-adevăr, infuzia a fost scurtă şi cât se poate de eficace. Toate stările rezonante, lăsate de experienţa teribilă de mai înainte, au dispărut că prin minune. Am remarcat că nu doar prin centrul energetic din zona frunţii (Ajna) mi s-a făcut o infuzie energetică, ci şi prin centrul Vishuddha (zona gatului) şi Manipura (plexul solar).

Probabil că, în timpul experienţei de mai înainte, aceste centre energetice mi-au fost puternic perturbate. Totuşi, experienţa mă preocupa. Zamolxe mi-a prins gândul:

— Sunt mai multe motive pentru care trebuia să treci prin aceasta experienţă. Nu este vorba de o pedeapsă. Nimeni nu vă pedepseşte... voi sunteţi cei care o faceţi.

— Aşa mi-a spus şi Ilisus, că eu sunt cel care se pedepseşte. Însă nu pot

să cred că sunt atât de dur cu mine. În mod conştient, nu cred că mi-aş fi dat o astfel de stare.

— Pentru etapele pe care le ai de parcurs de acum înainte, trebuia să te eliberezi de anumite tensiuni care nu erau perceptibile la nivel conştient. Dacă ai fi urmat tehnica pe care ţi-am dat-o cu luni în urmă, ai fi ajuns şi singur la deblocarea acestor tensiuni.

— Dacă nu mi-ai fi dat ideea de-a „decompila” imaginea de culoare, formă şi sunet, cât timp ar fi trebuit să suport starea aceea cumplită?

— În mod normal, fără niciun fel de intervenţie externă, omul poate să atingă tensiunea maximă de suportabilitate, după care intervin mecanisme subtile de autoreglare. În acel moment, nu ai ajuns nici măcar la un sfert din cât puteai să suporţi. Dacă urmai tehnica de eliberare pe care ţi-am dat-o, reuşeai singur să depistezi acest blocaj din zona inconştientului. Ai fi depistat multe altele…

— Oricum, mi-aduc aminte că la stadiul de observator ar fi trebuit să exersez meditaţia cel puţin câteva luni, iar pentru a scoate la suprafaţă alte tensiuni cred că trebuia să explorez inconştientul. Nu de alta, dar eu uitasem complet de acea experienţă.

— Ţi-am mai spus că în cazul tau lucrurile vor merge mult mai repede pentru că ai deja structura cauzală formată din alte vieţi. Practic, ai nevoie de o curăţenie.

— Aşa am să fac. Nu mai vreau să trec prin aşa ceva… Imediat l-am simţit şi pe Ramo cum se alătură nouă, iar la un moment ne-am desprins împreună de spaţiul Bucegiului, ţâşnind puternic prin scoarţa Pământului.

Eu eram condus pur şi simplu; mă simţeam cumva legat subtil de Zamolxe şi Ramo. În foarte scurt timp am ajuns într-o altă zonă muntoasă.

— Este masivul Retezat, îmi spuse Zamolxe. La un moment dat, am remarcat în interiorul Pământului o piramidă albastră de-o frumuseţe şi simplitate deosebită. Acea culoare albastră semăna cumva cu albastrul cerului senin de iarna, iar radianţa piramidei m-a învăluit pur şi simplu. Aş fi stat să admir piramida şi să mă scald în plăcuta sa radianţă ani de zile. Am remarcat imediat că am fost desprins cumva de energia celor doi. Ramo mi-a spus să încerc să pătrund singur în piramidă, prin partea superioară. Trebuie să spun că, dacă în cilindrul de lumină din apropierea Sfinxului avusesem o oarecare reuşită la început (în urmă cu câteva luni), înainte de primirea codului

vibraţional, aici nici nu puteam să mă apropii măcar. Piramida părea că este apărată de o forţă imensă, ca un câmp energetic impenetrabil. Spre deosebire de sălile Bucegilor, piramida Retezatului avea un „aer” mult prea tare pentru mine. Nici vorbă să mă apropii. Am simţit „învăluirea” lui Zamolxe şi am pătruns în piramidă prin vârf. În momentul în care am pătruns în interior, am avut senzaţia pătrunderii într-un spaţiu vast, gigantic... Era pur şi simplu copleşitoare starea pe care o simţeam. Mi se părea interesant faptul că o simţeam... goală. Mi se părea vasta, gigantica, dar cumva... goală. Am vrut să-i fac o localizare, încercând oarecum să-i asociez poziţia în raport cu forma crestelor muntoase din zonă, însă am observat că îmi este imposibil să fac asta. Imaginile îmi jucau feste şi cu cât încercam mai tare să fac o localizare, cu atât mai puternic părea bruiajul mental.

— Nu este nicidecum goală, îmi spuse Zamolxe. Inca nu ţi se permite să percepi clar piramida. Nici nu ţi se permite s-o localizezi în exterior. Cândva vei înţelege de ce. Este o piramidă plina de viaţă şi de înţelepciune, dar este, de asemenea, de-o putere greu de intuit de către cei mai mulţi dintre voi. Vastitatea pe care ai perceput-o este numai din cauza a ceea ce conţine din punct de vedere vibraţional această piramidă. Câmpul de protecţie al piramidei este impenetrabil de către cei mai mulţi dintre voi. Este greu de pătruns chiar şi de către multe fiinţe evoluate. Este un câmp de protecţie multidimensional. Doar cei care sunt fiinţe pure din toate punctele de vedere şi cei care au codurile vibraţionale de acces pot pătrunde aici. Altfel, nu este cu putinţă. Importanţa acestei piramide este uriaşă. În acel moment mi-am adus aminte de relatarea lui Zamolxe, referitoare la „chemarea” pe care a simţit-o cu 2500 de ani în urmă, când a fost întrupat şi se afla alături de Pitagora la şcoala de spiritualitate de la Crotona.

— Presupun că este vorba de acea piramidă...

— Aşa este, într-adevăr. Este mai mică decât piramida pe care voi o numiţi „al lui Kheops”, însă cu mult mai vasta în interior. Este o piramidă construita de atlanţi, în colaborare cu lyrani şi fiinţele de lumină pura din centrul galaxiei. Aceasta piramidă are un rol vital nu numai pentru această zonă geografică, dar şi pentru planetă. Într-adevăr, simţisem clar că piramida nu era deloc „goală”, ba chiar simţeam cumva ca în jur se desfăşura o activitate intensa. Şi, bineînţeles, simţeam că sunt multe fiinţe în jur, însă nu percepeam nici activitatea şi nici nu „vedeam” vreo fiinţă.

— Va urma o energizare specială, îmi spuse Zamolxe. O vei simţi mai puternic. Să nu-ţi fie teama… La un moment dat, atât Zamolxe cât şi Ramo, dispar din jurul meu şi mă observ pe mine „plutind” undeva în interiorul piramidei. Mi se părea gigantica… Dintr-o data, apare deasupra mea o piramidă triunghiulara perfecta (tetraedru) de culoare albastru închis, asemenea sferei „şlefuite” din interiorul Bucegilor. Am lăsat respectivul tetraedru de lumină să mă cuprindă cu totul. Nu părea să aibă mai mult de trei metri înălţime. Senzaţia simţită era de căldură şi mai simţeam şi o uşoară furnicătură în tot corpul. În foarte scurt timp, de undeva din mijlocul pereţilor laterali ai tetraedrului au ţâşnit puternice fluxuri de energie, încărcându-mi puternic corpul astral. Intensitatea fluxurilor energetice devenea din ce în ce mai puternică. Mi-am simţit inclusiv corpul fizic vibrând foarte puternic. În acelaşi timp l-am simţit pe Ramo apropiindu-se de mine. Mi-a transmis că se va încheia repede energizarea. După aproximativ 20 de secunde energizarea s-a încheiat, iar eu aveam senzaţia ca crescusem în volum de câteva ori. Parca eram un balon sub presiune. După aceea, am simţit cum câmpul vibraţional al lui Zamolxe m-a cuprins şi senzaţia de presiune a dispărut în scurt timp.

— Ţi-am distribuit energia pe care ai primit-o acum, de-a lungul unor circuite energetice subtile. Când vei reface conexiunea cu trupul fizic, corpul eteric va prelua acest circuit şi îl va integra. Pe lângă circuitul şi energia specială, ai primit şi codul energetic subtil de acces în interiorul piramidei. Cu ajutorul acestui circuit putem comunica şi fără să te deplasezi în spaţiul astral. Este îndeajuns să fii bine relaxat şi să aluneci în starea mentală specifica. Ajunge pentru ziua de azi… Aceasta „stare mentală specifica” presupune „acordarea” la o anumită frecvenţa vibraţională, resimţită de mine în momentele în care aveam „discuţiile” cu Zamolxe. Este foarte greu de explicat. Pur şi simplu „alunecam” în respectivă stare. Era ca un fel de „intrare” într-un alt spaţiu.

Eu nu trebuia decât să mă relaxez, să-mi retrag gândurile din exterior şi apoi parcă eram „suspendat” în respectivă stare. Revenirea în corpul fizic s-a făcut fără probleme. Ulterior, în decursul zilei, am remarcat uşoare ameţeli, dar şi o stare deosebit de plăcută la nivel sufletesc. Cu toate că experienţa teribila m-a afectat destul de mult, cumva sufletul meu s-a eliberat de o tensiune ascunsa. N-am crezut ca o acţiune oarecum banala, chiar şi o simpla înjurătură, poate afecta atât de puternic unele fiinţe. Nu-mi venea să cred cât de mult am

murdărit imaginea lui Ilisus în multe suflete.

Eu am auzit-o pe stadion şi am transmis-o mai departe altora, care la rândul lor au transmis-o mai departe, şi tot aşa... Trebuie să fac însă şi o mărturisire:

mi-am adus aminte cât se poate de clar de faptul că, chiar tânăr şi naiv fiind, ceva din interiorul meu mă avertizase să nu vorbesc despre cele auzite, însă nu am ţinut cont de avertismentul subtil. Asta e... se pare că unele lecţii sunt învăţate cu „nuiaua”. Totuşi, experienţa nu mi-a dat pace nici în starea normala. Pe de altă parte, m-am simţit destul de penibil faţă de Ramo. L-am simţit cumva că a fost dezamăgit de reacţia mea. În acel moment, vibraţia lui s-a simţit foarte puternic în camera. Desi nu trecuseră mai mult de câteva zeci de minute de la revenirea din experienţa astrală, am simţit nevoia să fac o conectare vibraţională cu Ramo. M-am relaxat foarte uşor şi am intrat rapid în conexiune cu el.

— Ramo, îmi pare rău ca te-am dezamăgit şi ca ţi-ai pierdut vremea cu mine, i-am spus.

Desi am lucrat de multe ori împreună pentru eliminarea componentelor corpului reactiv, iată că am dat-o în bara. Se pare ca...

— Ba dimpotrivă, am fost foarte mulţumit de tine, mi-a replicat Ramo. Eu, în schimb eram extrem de contrariat de răspunsul lui. I-am spus ce simţisem în acele momente:

— Dar te-am simţit atunci ca erai nemulţumit de mine.

— Atunci ai simţit altceva. Din cauza tensiunii, te-ai conectat la o imagine care proiectase o posibila părere de-a mea. De fapt, a fost o percepţie construita tot de tine. Răspunsul lui Ramo m-a cam nedumerit. Acum chiar că nu înţelegeam nimic.

— Fără a realiza un foarte bun autocontrol psiho-mental, în momentele de tensiune intervin schemele corpului reactiv şi ele dictează comportamentul. Tu, pe de altă parte, ai fost complet copleşit de vibraţiile celor din jur şi a fost normala reacţia ta.

Eu nu am de ce să fiu dezamăgit. De fapt, eu nu cunosc aceasta stare specifică vouă. Nici eu şi nici Zamolxe nu putem fi dezamăgiţi sau supăraţi. Noi observam reacţiile şi vedem unde putem acţiona pentru a optimiza un proces.

— Şi totuşi... am lucrat împreună de multe ori pentru anihilarea unor stări negative.

— În acest caz, trebuia făcută o eliberare vibraţională din inconştient. Acesta preia nu numai tensiunile refulate, precum mânia, ura, supărarea, decepţia şi altele asemănătoare, dar şi efectele de bumerang ale acţiunilor tale. Când faci rău cuiva sau deranjezi într-un anume fel alte fiinţe, intervine legea acţiunii şi reacţiunii şi, prin urmare, vei ajunge în cele din urmă să culegi roadele. Adică vei primi înapoi ceea ce ai dat. De fapt, vei primi chiar mai mult decât atât, pentru ca tu ai sădit o sămânţă negativă. Aceste vibraţii-rod nu au fost simţite efectiv de tine pentru ca s-au stabilit în inconştient. Într-un fel sau altul, trebuia să te eliberezi de aceste tensiuni şi această experienţă a fost pentru tine ca o supapa de siguranţă.

— Nu era normal ca eu să fi simţit dinainte aceste efecte de bumerang? Dacă le-aş fi simţit, poate că ştiam ce să fac. Dar şi mulţi alţii... Poate că nu aveam parte de tirani, de criminali, ticăloşi etc. Dacă am avea cu toţii acest simţ...

— Este vorba de aspecte ceva mai greu de înţeles pentru voi deocamdată. Acest simţ de care vorbeşti se cultiva. Este un simţ specific fiinţelor evoluate şi se dezvolta atunci când va apropiaţi de 4D. În 3D voi gândiţi mai mult instinctual şi reactiv, iar în 4D procesual.

— Şi totuşi... acum câteva luni am mai avut o întâlnire cu Ilisus şi atunci nici vorba să am parte de asemenea reacţii. Ba dimpotrivă, atunci am simţit printre cele mai sublime stări din viaţa mea.

— Atunci nu aveai un traseu spiritual bine stabilit, ca acum.

Prin urmare nu au intervenit şi alte componente...

— Alte componente?

— Când cineva urmează un traseu spiritual autentic, se declanşează o serie de forţe foarte puternice. Acestea determină anumite schimbări majore în energetica subtilă. Sunt forţe declanşate de acele „diferenţe de potenţial” de care am mai vorbit.

— Da, ştiu. Mi-aduc aminte clar discuţia cu Zamolxe despre acest aspect. Ceea ce eşti şi ceea ce aspiri să devii creează o „diferenţă de potenţial” psiho-mental care acţionează, la fel ca în electricitate, anumite circuite din corpul psiho-mental.

— Cu cât se înaintează mai mult în spiritualitate, cu atât mai puternice sunt aceste energii subtile. Ele interferează foarte puternic cu anumite forme vibraţionale care nu sunt compatibile cu drumul spiritual. Ele se pot elimina

mai uşor, folosind diverse tehnici, sau mai greu, caz în care se poate acţiona mai dur. Adică persoana în cauza poate experimenta diverse pierderi sau aşa-zise lovituri ale sortii. Dacă formele vibraţionale inferioare nu sunt eliminate, atunci ele se resimt îndeosebi în corpul emoţional.

— Cum acţionează în corpul emoţional? Cumva ca nişte stări foarte neplăcute?

— În general, da. Pot fi şi stări prin care simţi acut ca drumul îţi este greşit.

— Cum se elimina formele vibraţionale inferioare?

— Ele sunt energii, prin urmare se va lucra la cauzele lor, adică la informaţia care le anima. Vorbim aici de eliminarea blocajelor şi tiparelor mentale negative sau inferioare. Un prim pas este stadiul de observator al propriilor gânduri. Pierderile sau diversele lovituri apar doar când nu este depistata cauza din zona informaţională. În acest caz, se lucrează cu energia emoţională, adică e nevoie de un oarecare soc. De regulă, el apare când se simte o durere acuta. Insa, de cele mai multe ori, stadiul de observator este îndeajuns.

— Aşadar meditaţia este „sfântă”?

— Acest cuvânt are foarte multe înţelesuri. Unii dintre voi înţelegeţi prin meditaţie a reflecta, alţii înţeleg a vizualiza, alţii a scăpa de gânduri…

— Care ar fi începutul?

— Stadiul de observator al propriilor gânduri. De aici trebuie început.

— Exact cum mi-a spus şi Zamolxe. Am început practica şi, într-adevăr, am observat ca mintea îmi devine din ce în ce mai calma şi mai centrata. Probabil ca dacă aş fi început cu mai multe luni în urmă, situaţiile cu care m-am confruntat ar fi fost altfel abordate.

— Pentru unii este mai uşor, pentru alţii poate fi mai dificil la început. Depinde de structura cauzală a fiecăruia. Această structură cauzală modelează structura mentală.

— Adică unii sunt mai norocoşi decât alţii…

— Nu exista noroc şi nimeni nu este favorizat. Fiecare are structura cauzală pe care o merita. Ea reprezintă suma tuturor rezultantelor din vieţile anterioare. În cazul tau, a fost mai uşor pentru că ai exersat şi înainte. Intrarea în „starea mentală specifica” de dinaintea conectării cu Zamolxe este rezultanta unui efort concertat din alte vieţi. Acum ai lucrat mult mai puţin

pentru a dobândi acea stare, de aceea nici nu o percepi ca fiind rezultatul vreunei munci spirituale.

— Credeam ca toţi pot intra într-o astfel de stare. Pur şi simplu intru în ea…

— Intri în respectivă stare doar în momentul în care îţi retragi simţurile din exterior. Ţie ţi-a fost mai uşor pentru că ai mai lucrat pentru aceasta în vieţile precedente. Este vorba de fapt de a realiza deconectarea de la lumea exterioară. Ca şi cum conştientul tau s-ar fi „demagnetizat” de lumea exterioară.

— Cum de este atât de greu de realizat aceasta „demagnetizare”?

— Din cauza structurilor subtile din „fundalul” conştientului. Aceste structuri creează câmpuri mentale care nu numai ca atrag gândurile, dar le şi conferă o oarecare dinamica. Aceste câmpuri dau conştientă „magnetizată”. Acest aşa-zis magnetism al conştientei este de fapt în relaţie directă cu procesele de atracţie şi respingere. Greşeala cea mai mare pe care o faceţi voi este să fugiţi de ceea ce va respinge şi să alergaţi spre ceea ce va atrage.

— Toţi fugim de ceea ce ne displace şi alergam spre ceea ce ne place. Este normal să fie aşa.

— Nu ştiu ce normalitate vezi tu aici… De fapt este acelaşi lucru, căci atracţia şi respingerea sunt într-o strânsă dependenţă. Una o creează pe cealaltă. Când eşti atras de ceva, automat creezi potenţialul de respingere. Şi invers.

— Şi totuşi, dacă aş fi rece faţă de aceasta polaritate, atunci viaţa ar fi cam searbăda.

Eu aşa văd situaţia…

— Nicidecum!

Prin calmul mental căpătat ca urmare a meditaţiei, veţi reuşi să vă plasaţi conştientă deasupra formelor reactive. Aceste forme reactive sunt cele ce determină descărcările energetice care nu va plac. Sunt aspecte greu de înţeles.

„Dulceaţa” data de calmul mental este fără egal. Este senzaţia de libertate interioară. Libertatea interioară determină libertatea exterioară. Niciodată invers!

Degeaba sunteţi liberi în exterior dacă sunteţi înlănţuiţi de diverse forme şi scheme mentale. Doar practica meditaţiei va poate aduce calmul mental.

După ce vei mai exersa meditaţia o perioadă de timp, vom mai discuta despre aceste aspecte.

Ral

Stabilisem să fac două ieşiri pe săptămână. Ramo şi Zamolxe mi-au cerut să merg în prima sala din Bucegi şi să mă „încarc” cu toată pulberea de acolo. Trebuia să parcurg o singură data circumferinţa cupolei şi să „aspir” în câmpul meu astral toată pulberea argintie şi aurie. Apoi eram cumva ajutat de Ramo să mă ridic deasupra spaţiului terestru, la o oarecare distanţă. Nu simţeam niciun fel de „greutate” în plus în planul astral, dar se pare că energiile subtile ale Pământului interferau cumva cu pulberile. De fapt, cred că ne-am ridicat la o distanţă de câteva sute de kilometri, căci percepeam arcul muntos carpatic destul de clar.

— Trimite toată pulberea către zona României, îmi spuse Ramo.

— Îmi poţi explica despre ce este vorba? l-am întrebat.

— Ceea ce tu percepi ca fiind pulbere argintie şi aurie, nu reprezintă altceva decât un fel de catalizatori energetici pentru circuitele subtile din corpul vostru energetic. Numai persoanele care au codul vibraţional al matricei energo-informaţionale vor putea prelua aceste pulberi. Conexiunea se va face la nivel subtil şi rolul lor este de a „deschide” din punct de vedere energetic unele circuite din corpurile subtile. Este necesar să vii de două ori pe săptămână în acest loc din interiorul Bucegilor şi să redistribui la nivel subtil „pulberea” către spaţiul românesc. Şi asta timp de trei luni.

— Care sunt „simptomele” pe care le au cei ce preiau la nivel subtil aceasta pulbere?

— Într-o prima faza nu vor simţi niciun fel de „simptome”. Acţiunea acestor catalizatori este deosebit de fina. După 2011, când circuitul energo-informaţional al matricei se va activa din ce în ce mai puternic, aceşti catalizatori vor acţiona ca nişte receptoritransmitatori energetici foarte fini. Abia atunci, cei care sunt parte din lucrarea atlantă, vor simţi efectiv conexiunea cu matricea energo-informaţională.

— Totuşi, mi se pare incorect să fac acest lucru fără să le fi cerut permisiunea. Nu cumva se încalcă liberul arbitru?

— Aceste „pulberi” ajung doar la persoanele care au un anumit tipar

vibraţional rezonant. Nu se încalcă liberul arbitru deoarece planul comun, al vostru şi al nostru, a fost ca atunci când cineva din grup va pătrunde aici, să înceapă redistribuirea catalizatorilor. S-a întâmplat să fii tu. În curând va veni altcineva după tine. Şi nu numai „pulberea" trebuie distribuita. Va trebui să mergem în piramida din Retezat şi să te încarci cu energia tetraedrului şi apoi s-o reverşi asupra ţării. Este o energie specială şi mulţi au nevoie de ea.

— De ce este nevoie de mine sau de altcineva din planul fizic? De ce nu faceţi voi asta?

— Este simplu, îmi spuse Ramo. Tu (şi nu numai tu) ai preluat o medie vibraţională a celorlalţi. În momentul în care „aspiri" în câmpul tau astral aceste pulberi, automat le imprimi un substrat energetic subtil corespunzător acestei medii. Dacă am fi făcut noi distribuirea catalizatorilor, atunci ceilalţi nu ar fi putut prelua suportul energetic specific vibraţiilor voastre.

— Adică le imprim un fel de vibraţie-interfaţă?

— Exact. Ne-am deplasat apoi spre Retezat, unde am remarcat cu satisfacţie ca reuşisem să pătrund singur în interiorul superbei piramide albastre. Baza piramidei era un pătrat, dar parcă înălţimea ei era mai mare decât înălţimea piramidei egiptene, raportat la baza. Sau poate că percepţia mea nu era foarte exactă... La scurt timp a apărut şi Zamolxe. Este de nedescris forţa vibraţiei sale. Sincer să fiu, încărcarea cu energia tetraedrului nu era chiar plăcută, spre deosebire de încărcarea cu pulberile din Bucegi. Când mă încărcam cu aceasta energie, îmi vibrau extrem de puternic toate corpurile, inclusiv cel fizic, rămas acasă. În fapt, era vorba de energia piramidei, tetraedrul fiind doar un fel de terminal energetic, ca o staţie de transformare. Rolul acestei energii este de a alimenta „forţa interioară", de a da un „impuls lăuntric" celor care reuşesc să rezoneze cu ea. Nu ştiu cum să traduc exact termenul...

La întoarcerea în piramidă, Zamolxe îmi spune să-l urmez. Dintr-o data, peisajul din jurul meu se schimba şi percep o sala luminoasa. În stânga lui Zamolxe se afla o entitate deosebită, care emana o lumina asemănătoare cu cea emanata de Ilisus.

— Acesta este Ral, îmi spuse Zamolxe. Este una din entităţile care coordonează activitatea din sfera de influenţa a matricei energo-informaţionale. De azi înainte vei avea doi ghizi spirituali, Ramo şi Ral. Ral îmi părea a fi o entitate cu o fizionomie de 40-45 de ani, ceea ce era o noutate

pentru mine. Majoritatea entităţilor cu care luasem contact în astral aveau figuri tinere. Senzorii mei astrali îl percepeau pe Ral ca fiind între două vârste, prezentând o figura blândă, dar ferma în acelaşi timp, fiind mai tot timpul zâmbareţ. Părea a fi îmbrăcat într-un fel de costum alb-argintiu. La fel ca şi Ilisus, Ral emana din tot corpul o foarte plăcută lumina diafană. Din acel moment îl simţisem pe Ral alături de mine de fiecare data când ieşeam în astral sau când efectuam curăţări şi energizari în piramida aurie personală. Nu participa efectiv, pur şi simplu îl percepeam ca fiind prezent. La un moment dat îmi spune:

— Acum îţi observ corpurile subtile precum şi vectorii energo-informaţionali. Împreună vom călători în Atlantida…

— Adică vom călători în trecut? întrebasem eu.

— Vom călători în trecutul tau. Vom urmări firul tau karmic. În trecut, în multe vieţi din Atlantida, ai făcut parte din structurile de conducere şi comanda.

Prin urmare, vei putea accesa multe informaţii valoroase. După ce mi-a spus toate acestea, am simţit fiori şi stări sufleteşti greu de explicat. Aceste stări alternau între plăcut, înălţător, sublim chiar, şi stări de amărăciune, disperare, deznădejde, însă acestea din urma păreau cumva estompate. Mi-a fost clar ca participasem atât la gloria Atlantidei cât şi la distrugerea sa. Cumva, am înţeles că, alături de alţii, trebuie să contribui nu numai la renaşterea Atlantidei, dar şi la continuarea unei mari lucrări.

— Ral, ce ar trebui să ştiu referitor la aceste călătorii în trecut? Sincer, nu mai doresc să trec prin ceea ce am trecut… referitor la imaginea cu Ilisus. Chiar dacă aş putea înfrunta şi elimina anumite stări, prefer să n-am parte de ele.

— Nici nu-ţi dai seama cât de mare ajutor ţi-a fost acea experienţă. Energiile resimţite de tine atunci te-au ajutat enorm.

— Adică?

— Acum ai reuşit să-ţi activezi un câmp energetic subtil, care te va proteja de anumite conexiuni cu Atlantida. Când vei avea primele experienţe de regresie, este posibil ca anumite vibraţii să scape de protecţia noastră.

— Nu-mi place cum suna… Ral, de ce simt că am fost de partea celor vinovaţi?

— Nu ai fost nici de partea celor vinovaţi, nici de partea cealaltă. Este

posibil să te simţi vinovat din cauza faptului că puteai interveni în stoparea primului dezastru. Apoi, într-o alta viaţa ai făcut parte dintr-un anumit program, care a fost întrerupt şi ca urmare a acestui fapt, au rezultat o serie de consecinţe... Primele regresii Trebuie să mai spun că, destul de des, eram supus (cu voia mea fireşte) unor mici intervenţii chirurgicale subtile asupra corpului energetic, astral şi mental, în special în timpul calibrărilor, energizarilor şi purificărilor din piramidă. Cu toate acestea, atunci când mi s-a spus că urmează să încep regresiile în Atlantida, nu puteam să-mi opresc anumite emoţii. Stările resimţite erau unice şi foarte greu de transpus în cuvinte. Aceste stări generau câmpuri perturbatoare asupra percepţiei, de aceea de multe ori se amânau regresiile. Pentru a se evita acest lucru, au apelat la un tertip, care se pare că a funcţionat foarte bine. Astfel, la un moment dat, Ramo mi-a sugerat să pătrund într-un peisaj frumos, înconjurat de toate tipurile de relief. Când l-am întrebat despre decorul peisajului, mi-a spus să-l fac aşa cum mi-ar place mie. Evident că am ales şi munte şi un lac, şi pădure şi izvoare şi cer senin, iar în depărtare chiar şi o apa mare... Ral a intervenit şi mi-a spus să privesc imaginea de sus, apoi să cobor uşor către Pământ.

— Ce vezi? mă întrebase Ral.

— Ceea ce am vizualizat. Nu vezi la fel ca mine?

— Nu am cum, noi putem percepe doar anumite energii din corpurile tale subtile. Ceea ce vezi acum este... Atlantida!

— Nu am niciun fel de emoţie Ral, am spus. Interesant... La un moment dat, în timpul coborârii observ o anumită construcţie în forma de L, însă aceasta construcţie părea a fi neconforma cu logica unei clădiri din zilele noastre. Raportat la arborii din apropiere, am aproximat ca respectivă construcţie avea peste 1000 de metri înălţime, ceea ce era foarte mult. Grosimea pereţilor era în schimb foarte subţire. Nu părea a fi o construcţie pentru locuit, birouri sau altceva. La o oarecare distanţă am mai văzut încă o construcţie asemănătoare.

— Ce culoare sau sunet percepi? a intervenit Ramo.

— Este gri, de fapt pereţii par a avea nişte grilaje care au nuanţe de gri, iar sunetul pe care-l percep este asemănător cu zumzetul din apropierea unui transformator de înaltă tensiune.

— Poţi vedea cât de mult pătrunde în Pământ? Atunci mi s-a părut că în

interiorul Pământului, construcţia pătrundea mult mai mult, de vreo patru ori mai mult decât se ridica la suprafaţă. În spaţiul astral se pot vedea atât obiecte cât şi anumite fenomene care sunt aparent ascunse. Totuşi, eram nedumerit, căci nu înţelegeam anumite aspecte. În realitate, o astfel de construcţie nu cred că ar fi rezistat sub propria greutate, având în vedere fragilitatea ei. Ral intervine:

— Ceea ce percepi acum este un captator energetic.

— Nu văd nimic altceva, am spus. Nici fire de înaltă tensiune, nici vreo alta conexiune, nici vreo construcţie care să deservească acel... captator energetic.

— Atlanţii aveau multe captatoare de energie, intervenise Ral. Ei foloseau foarte multe tipuri de energie. Ceea ce vezi este un captator de energie specific unei anumite benzi de vibraţii. Mai exact, este vorba de energetică subtilă specifică spaţiului elemental. Aveam o mulţime de întrebări, însă Ramo şi Ral mi-au cerut insistent să preiau cât pot de mult din vibraţia locului.

— Acum nu este timp de explicaţii, îmi spuse Ral. Nu poţi ramane mult timp în acest loc. Căută să integrezi vibraţia locului. Va fi poarta ta de intrare în Atlantida. Regresia a avut loc în piramida aurie, în camera destinata energizarilor. Nu era o deplasare propriu-zisă în trecut, ci era un fel de alunecare într-un... alt interior. După ce am revenit în piramidă, Ramo şi Ral mi-au spus că sunt foarte mulţumiţi de prima mea regresie şi ca atât locaţia cât şi factorul temporal au fost într-o buna sincronicitate. Adică fusesem la locul potrivit şi mai ales la timpul potrivit.

— De unde sunteţi siguri că am ajuns acolo unde trebuie şi la timpul potrivit?

— Din observaţiile asupra corpului tau energetic subtil. Răspunsul lui Ral mi se părea oarecum nesatisfăcător.

Eu nu sunt genul care să mestece uşor anumite explicaţii. De fapt, sunt adeptul celor care cred că pentru orice fenomen exista o explicaţie logica. Am continuat cu întrebările – În ce timp am făcut regresia Ral?

— În urmă cu aproximativ 12.000 de ani. În acea perioada s-a finalizat şi construcţia piramidei energetice din Retezat.

— M-am întors tot pe aceste meleaguri?

— Nu, este vorba de o insula a arhipelagului atlant. Era cu puţin înainte

de distrugerea finala.

— Adică înainte de scufundare?

— Exact.

— Care au fost cauzele scufundarii Atlantidei? Zamolxe mi-a spus odată, în treacăt, că a fost vorba de dorinţa atlanţilor de-a trece peste anumite etape, însă nu mi-a dat mai multe amănunte.

— Te vei lamuri pas cu pas de ceea ce s-a petrecut. Nu se poate explica în câteva cuvinte. Nici nu ai putea recepţiona ceea ce ţi-aş putea transmite. Ai nevoie de un anumit suport energo-informaţional subtil, iar acest suport este încă blocat în corpul tau spiritual. Pentru a înţelege ce s-a întâmplat, vei face alte regresii. Vei merge în urmă cu până la 90.000 de ani. Între 90.000-70.000 s-a consumat perioada de glorie a civilizaţiei atlante. Acum 70.000 de ani a avut loc o turnură dramatică a istoriei atlante. Vom ajunge acolo încetul cu încetul.

— Atunci de ce nu am făcut regresia în acea vreme?

— Regresia în vremurile de glorie ale Atlantidei o vei face prin acest portal pe care l-ai descris. Construcţiile în forma de L au rolul de a capta, modula şi transforma anumite energii specifice.

— Care este legătura cu piramida din Retezat?

— Codurile de acces în piramidă şi portal sunt aceleaşi. Din această cauză ai ajuns unde trebuia să ajungi şi în perioada potrivită. Era necesar doar să te racordezi la bucla temporala şi ai fi fost dus în timpul şi locaţia potrivită. Răspunsurile lui Ral nu făceau decât să-mi tulbure şi mai mult judecata. Intrasem într-o zona în care factorul logic mă depăşea evident.

Eu unul, nu sunt deloc adeptul călătoriilor temporale şi asta nu pentru ca aş avea „ochelari de cal” dar, după părerea mea, dacă ar fi fost posibile astfel de călătorii, atunci, pe de-o parte, s-ar încălca liberul arbitru, iar pe de altă parte, s-ar interveni în forma şi conţinutul prezentului, ceea ce este evident fals. I-am spus lui Ral părerea mea. Răspunsul lui a fost cât se poate de tranşant.

— Se pot face călătorii atât în trecut cât şi în viitor. Însă ele nu pot fi făcute în planul fizic. Cei mai mulţi dintre voi călătoriţi în trecut în mod frecvent în planul mental, adică retrăiţi evenimentele trecute fără să vă daţi seama.

— Asta e adevărat, dar aceste călătorii sunt atât de normale încât nu are rost să le discutam acum, am intervenit eu. De multe ori pătrund şi eu în trecut

pentru a analiza un eveniment oarecare.

— Tot aşa pătrunzi şi tu acum în trecutul îndepărtat, dar tu o faci cu ajutorul unui suport energetic. Sunt posibile călătoriile în trecut şi pe fond energetic, însă ele nu pot fi făcute decât pe „bucla temporala personala”. Nu sunteţi mulţi care aveţi acces la acest portal. Doar cei care l-aţi construit puteţi pătrunde acolo. Doar voi aveţi codurile de acces.

— În ce consta aceste coduri de acces?

— Bucla temporala poate fi accesata şi folosită doar dacă se lucrează cu anumite frecvente vibraţionale. Cei care aţi construit acest portal temporal aţi reuşit să găsiţi o metoda prin care să vă înseraţi în corpul cauzal anumite structuri energo-informaţionale multidimensionale. Accesul se face printr-un cod 4D, ceea ce implica factorul temporal. Timpul este o componenţa a dimensiunii 4D.

— Totuşi, nu înţeleg de ce a trebuit să facem aşa ceva? Nu puteam continua, pur şi simplu, să facem ceea ce era de făcut în acea perioada?

— Insula urma să fie scufundata. Voi ştiaţi toate acestea cu mulţi ani înainte.

— Bun, şi atunci de ce n-am construit portalul acela în altă parte? De ce n-am construit portalul chiar lângă Retezat? În acest caz nu mai era nevoie de regresiile temporale, ci am fi avut acces direct.

— Civilizaţia atlantă, după cum ştii şi tu, şi mulţi alţii, s-a format şi s-a dezvoltat într-o zona care acum este acoperita de Oceanul Atlantic, iar ceea ce s-a numit Atlantida, constituia un anumit număr de insule. Unele mai mari, altele mai mici. Faptul ca civilizaţia atlantă s-a dezvoltat în acest spaţiu nu este întâmplător. Structura energetică a planetei prezenţa atunci câteva puncte nodale, în care existau convergente de energie „pământească” şi „cerească”. Doar în aceste zone de convergenţa energetică se pot construi aceste portaluri temporale. Retezatul se afla într-o alta zona specială, dar nu prezintă astfel de convergente energetice. Energetica Retezatului a permis construcţia şi susţinerea energetică a piramidei, dar nu putea susţine un portal temporal.

— Să înţeleg că, în ciuda faptului că insula s-a scufundat, portalului este încă activ?

— Energetica portalului a rămas activă, căci s-a construit un circuit închis în 4D. Acest circuit a fost independent de factorul material. Şi mai sunt şi alte portaluri de acces. Nu am mai putut ramane mult timp în spaţiul astral, căci

aceste regresii, precum şi încercarea de a înţelege măcar la nivel superficial toate aceste mici amănunte, îmi consumau foarte multa energie. Chiar şi după ce ieşeam din astral, resimţeam acut o formă de toropeala şi o stare ciudata, ca şi cum nu aveam un confort în propriul corp fizic. Nu găseam nicio poziţie în care să mă simt relaxat. Şi asta timp de câteva ore. Ramo mi-a spus ulterior ca în timpul regresiilor corpul astral prelua anumite energii reziduale, iar când reveneam în corpul fizic acestea interacţionau un timp cu corpul eteric. După care totul revenea la normal. Următoarea regresie temporala a decurs de asemenea foarte bine. Nici vorba de interferente emoţionale. Probabil ca micile intervenţii pe corpurile subtile au avut ca scop eliminarea acestor inconveniente. Totuşi, mai aveam nevoie de unele lămuriri.

— De ce trebuie să trec prin acest portal pentru a ajunge cu 90.000 de ani în urmă? De ce nu am „sărit” direct atunci?

— Pentru ca atunci nimeni nu ştia ceea ce avea să se întâmple peste câteva zeci de mii de ani. Ţi-am mai spus că aceste călătorii energetice nu pot avea loc decât în condiţii speciale. Este necesar ca tu să faci o călătorie în trecut cu corpul astral, nu o călătorie mentală. Călătoria mentală este inexactă, căci este supusa multor filtre, de aceea nu poate avea o valoare mare. Tu ai nevoie de o călătorie cu corpul astral în trecut, pentru a putea prelua o anume matrice energetică. După care, regresiile în perioada amintita vor avea efectul scontat.

Prin acea matrice energetică, tu vei avea acces la informaţii valoroase. Altfel, nu vei face decât să-ţi dai şi tu cu părerea, asemenea multor autori care au scris despre Atlantida.

— Am auzit ca s-au scris mii de cărţi despre Atlantida. Cei mai mulţi „fani” ai Atlantidei dau crezare informaţiilor furnizate de Edgar Cayce, socotit unul dintre cei mai mari mediumi ai tuturor timpurilor.

— Cayce avea un dar special, era un excelent receptor vibraţional, dar informaţia trecea prin filtrul mental al epocii sale. Accesa aproape orice frecvenţa vibraţională, dar nu putea să „traducă” decât o parte. A fost de mare folos celor din jur, dar alte aspecte au rămas „necunoscute” pentru el. Informaţia cauzală este trecuta prin anumite filtre.

— Ca şi cum ai oferi unui băştinaş din zona Amazonului o maşină performanta şi ar folosi-o doar pe post de căruţă? Va observa rotile, dar nu şi motorul, căci doar cu aşa ceva poate rezona.

— Cam aşa ceva. În cazul tau, poţi prelua o matrice energetică din zona acestui portal şi apoi vei putea accesa informaţii din toată perioada atlantă. Avem mare nevoie de aceste date. Aceasta informaţie m-a cam pus pe gânduri. Nu puteam concepe ca ei au nevoie de informaţiile mele. Mi se părea foarte interesant, mai ales că, deşi nu puteam percepe vizual, în zona piramidei din Retezat părea ca exista multa activitate şi, de asemenea, simţeam vibraţia multor entităţi. Pe de altă parte, fiinţele din zonele înalt vibraţionale pot avea acces la orice fel de informaţii. Unde mai pui ca însuşi Zamolxe, din câte mi-a transmis, a fost de multe ori întrupat în acele vremuri. Mi-am făcut cunoscuta părerea. Ral mi-a răspuns:

— Nu noi avem nevoie de aceste informaţii, ci voi. Noi doar ajustam anumite circuite energetice din ceea ce Zamolxe ţi-a spus că reprezintă noua grila rezonanta a planetei. La fel ca în cazul distribuirii pulberilor, este nevoie de amprenta voastră energoinformaţională. Tu, ca şi alţii, deţii o medie a acestei vibraţii. Dacă noi am face-o în locul vostru, voi nu aţi mai fi putut realiza o conexiune vibraţională. Noi va susţinem şi va ajutam atât cât ne permit legile universale. Nu putem interveni decât într-o mica măsură în evoluţia voastră. În zona noastră lucram cu anumite vibraţii, iar voi, pe Pământ, lucraţi cu alte vibraţii. Între noi pot exista conexiuni mentale şi, în anumite cazuri, chiar şi conexiuni energetice. Nimic mai mult!

— Aceste date nu pot fi deduse?

— Informaţiile pe care le receptam din corpurile tale subtile în timpul acestor regresii sunt extrem de complexe. Ele alcătuiesc foarte multe variabile şi în funcţie de acestea putem ajusta geometria multidimensională a energeticii grilei rezonante. În continuare am făcut regresia. În timpul coborârii, Ral mi-a cerut să mă deplasez către dreapta construcţiei în forma de L. La scurt timp am observat o interesanta clădire care părea formată în principal din cinci sfere. Sferele erau lipite una de cealaltă şi erau aşezate în cerc. Doar o parte din calotele sferelor erau în afara, restul erau în pământ. În mijlocul acestor sfere am observat o alta sferă, care le pătrundea pe toate cinci, dar ea era cumva imateriala. Parca ar fi fost o sferă de lumină diafană. Ral mi-a cerut să pătrund în mijlocul respectivei sfere. În momentul în care am pătruns în sfera diafană, am simţit o amorţeală în corpul astral, ceea ce era cumva anormal. Dintr-o data am simţit o profunda relaxare, de parcă aş fi fost anesteziat. Apoi am simţit o stare deosebit de plăcută, aproape familiara. La un moment dat am

observat ca în jurul corpului meu astral se formaseră mai multe „halouri de lumina”.

— Ral, ce sunt aceste sfere şi ce reprezintă sfera de lumina?

— Ele amplifica anumite semnale ale corpurilor tale subtile şi le traduc într-o forma perceptibila.

— Halourile ce reprezintă? Am o senzaţie aparte referitor la ele…

— Nu-ţi fie teama. Ele sunt un fel de ecrane de osciloscop. Te afli într-un dispozitiv special de investigare energetică. Atlanţii foloseau aceasta aparatura specială pentru a observa anumiţi vectori energo-informaţionali din corpurile lor subtile. Mi-am adus aminte imediat de intervenţiile complexe de acum câteva luni, pe corpul astral. Atunci remarcasem deasupra mea o deosebită cupola stratificata prin care se perindau fel de fel de suprafeţe curbate colorate. Mai târziu mi s-a spus că nu se aşteptau să observ ceea ce am văzut şi chiar şi aşa, văzusem doar foarte puţin. Mi-am dat seama că nu prea doresc să-mi se ofere alte amănunte…

— În scurt timp, vei avea parte de mici infuzii energetice, îmi spuse Ral. Ele au un rol reglator.

— Adică voi avea parte de mici intervenţii chirurgicale?

— Nu vor fi intervenţii de acest gen. Starea mea devenise destul de „amorţită”. Aveam senzaţia că sunt foarte relaxat, dar relaxarea părea cumva ca intra în zona letargiei.

— Senzorii subtili au identificat anumiţi vectori energetici din corpurile tale subtile şi se vor face câteva reglaje. Din această cauză te simţi puţin amorţit. Să nu te neliniştească faptul că vei percepe multe altele. Să fii atent la ceea ce vezi şi auzi. Într-adevăr, în foarte scurt timp, mi s-a înceţoşat imaginea şi apoi am perceput ca eram într-un spaţiu mult mai mare. Atmosfera era destul de întunecată; parcă eram într-un spaţiu cu atmosfera gri. Nu am mai perceput nici halourile de lumină care mă înconjurau. La un moment dat mi-au apărut în faţa nişte cordoane sau benzi colorate, care se mişcau aparent haotic împrejurul meu. Parca erau un fel de şerpi zburători coloraţi. Se mişcau în toate direcţiile.

— Ce vezi? mă întreabă Ral.

Eu eram nedumerit de faptul ca nici Ral şi nici Ramo nu văd nimic. I-am spus ceea ce văd, dar şi faptul ca îmi place să privesc acest spectacol neobişnuit.

— Ţi-am mai spus că noi nu putem vedea regresiile tale. Putem percepe doar energetică subtilă a corpului tau astral şi astfel putem deduce ceea ce vezi, dar nu foarte exact. De aceea te vom întreba despre anumite aspecte. Benzile colorate care par să se deplaseze aparent haotic au rolul de-a face o fina calibrare din punct de vedere mental. În scurt timp vei auzi şi sunete. Nu încerca să interpretezi imaginile şi sunetele. Fii relaxat, ca şi cum ai fi la un spectacol. Nu ştiu cum şi în ce fel, dar am simţit efectiv ca mişcarea benzilor colorate m-a adus într-o stare de totala detaşare. Apoi, după cum mă anunţase şi Ral, am perceput sunete. Fel de fel de sunete... de diferite tonalităţi şi intensităţi. Apoi acele sunete păreau că se deplasează aleator în spaţiu, asemenea benzilor colorate. La un moment dat am simţit efectiv că se mărise atât viteza benzilor cât şi intensitatea culorilor. De asemenea, şi sunetele. Mi-a fost foarte clar ca sunetele veneau şi se deplasau în spaţiu în toate direcţiile şi că nu aveau legătură cu benzile. Nu ştiu cum, dar la un moment dat toată relaxarea şi amorţeala dispăruseră. Păream extrem de concentrat să observ atât mişcarea benzilor cât şi cea a sunetelor. La un moment dat mi-a fost extrem de greu. Simţeam că nu mă pot deconecta din starea de intensa concentrare, care devenise destul de stânjenitoare. Era ca şi cum aş fi simţit la nivel mental acea tensiune pe care o simte muşchiul la un efort fizic repetitiv.

— Nu mai durează mult, îmi spuse Ral. Nu intra în panica, este normal ceea ce simţi. Nu a mai durat mult într-adevăr. Totuşi, Ral m-a simţit că am intrat puţin în panica, deoarece pentru prima oară, am observat că nu mă pot deconecta din respectivă stare. După momentul cu imaginea lui Ilisus, a fost pentru a doua oară când voinţa mea nu putea rupe o legătură astrală. Dacă la momentul cu Ilisus era cumva de înţeles, acum nu s-a pus problema unor conexiuni vibraţionale cu alte fiinţe.

— Vei ieşi imediat din regresie, îmi spuse Ral. În foarte scurt timp am simţit eliberarea din ciudata strânsoare mentală. Parca aş fi terminat o cursa de maraton.

— Aş dori să fiu informat pe viitor asupra unor stări mai puţin plăcute, i-am spus lui Ral. Nu înţeleg de ce voinţa mea nu m-a scos din acea stare? Imediat l-am simţit pe Ramo în jurul meu. Luase o formă umană. De obicei făcea acest lucru pentru a mă menaja.

— Sper că nu ne vei pari la Zamolxe pentru asta, spuse Ramo pe un ton aparte.

— Am fost şi eu întrupat, intervenise Ral. Ştiu cum este. Demult, tare demult, fiind fetiţa…

— Am înţeles, am spus oarecum jenat. Se pare că Ramo nu era singurul care avea un apetit crescut pentru diverse glume. Desi Ral îmi părea zâmbareţ tot timpul, a fost pentru prima dată când l-am auzit făcând o gluma. În acelaşi timp, mi-am dat seama ca mă comportasem asemenea unei fetiţe speriate de întuneric. În realitate, starea de tensiune pe care o simţisem la nivel mental nu a fost chiar atât de neplăcută. Cred că de fapt suspiciunea faţă de tehnologia atlantă mi-a acutizat starea de tensiune.

— Îmi cer scuze ca n-am avut încredere în suportul vostru, le-am spus. Atât Ramo cât şi Zamolxe m-au asigurat de multe ori că nu voi păţi nimic, atât din punct de vedere energetic, cât şi emoţional sau fizic. Dar am fost avertizat ca voi avea parte de anumite mici şocuri energetice sau emoţionale, însă ele vor fi destul de suportabile.

— Atât benzile colorate cât şi sunetele au rolul de a-ţi deschide şi regla al doilea nivel mental. Relaxarea de la început ţi-a indus o stare modificata de conştiinţă, iar jocul de lumini şi sunete în spaţiu ţi-a deschis al doilea nivel mental. În acelaşi timp, ţi s-au făcut alte observaţii asupra corpurilor subtile. Trebuie să-ţi mai aducem la cunoştinţă ca ţi-au fost făcute şi câteva grefe energetice.

— Ce înseamnă acest lucru? Sper ca e de bine…

— Când te vei întoarce în corp, aceste grefe vor fi ataşate corpului eteric şi îi vor îmbunătăţi structura. În timpul experienţei, s-a făcut o analiza a corpului tau astral şi mental şi s-au făcut şi aici anumite reglaje şi curăţări.

— Deşteaptă aparatura, remarcasem eu. Nu mă aşteptam ca atlanţii să fie atât de dotaţi din punct de vedere tehnologic.

— Gradul lor de dezvoltare tehnica şi tehnologica atinsese un nivel foarte înalt. Voi sunteţi abia la început…

— Şi atunci cum de n-au reuşit să supravieţuiască cataclismului? Unii vizionari au spus că numai o mica parte s-au putut salva de dezastru. Alţii au spus că atlanţii nu deţineau decât un singur tip de aparat zburător cam neperformant şi ca…

— Tehnologiile lor sunt greu de intuit de către voi, mi-a retezat-o Ral. Toţi cei care au avut unele viziuni despre acele vremuri, le-au făcut prin filtrul mental.

Prin urmare, nu aveau cum să „vadă” adevărata dimensiune a tehnologiei atlante. Vei înţelege în foarte scurt timp desfăşurarea evenimentelor şi din ce cauza nu s-a permis continuitatea civilizaţiei atlante. Lucrurile sunt puţin mai complexe. Te vei lamuri asupra a ceea ce s-a petrecut.

— Mai are vreo importanta?

— ACUM ARE!

Până acum nu a avut, dar acum are o importanta majora, deoarece lucrurile se deplasează rapid către o prima convergenţa între anumite mişcări şi evoluţii spirituale.

— Îmi suna cam neobişnuit. Spiritualitatea nu este la fel?

— Sunt mai multe dinamici spirituale. Ca şi cum aţi avea mai multe poteci care duc în vârful aceluiaşi munte. Nu poţi fi cu un picior pe o poteca şi cu celălalt picior pe o alta poteca. În societatea voastră încep să se reaşeze lucrurile.

— În ce sens să se reaşeze? Aceasta „reaşezare” are legătură cu criza economică globala?

— Foarte puţin. Criza economică globala este reflexia crizei interioare şi se ştie foarte bine acest lucru. Este vorba de o alta reaşezare. Te vei lamuri foarte curând despre ce este vorba. Vei avea câteva zile de pauza, după care vom relua regresiile. Este foarte posibil să ai parte, în stare de veghe, de reglaje energetice destul de puternice. La fel ca după intervenţiile de acum câteva luni, am avut parte de reglaje energetice pe care le-am resimţit puternic. Aceeaşi foame aproape continua, puseuri de transpiraţie fără a face vreun efort fizic şi chiar am simţit de câteva ori stări pe care le ai atunci când decolezi cu avionul, ca un fel de presiune interioară. Alteori chiar am avut impresia că este cutremur. Doar în prima zi aceste stări au fost mai puternice, după care s-au mai domolit şi au dispărut cu totul, cam după o săptămână. Schimbări spectaculoase în viaţa de zi cu zi nu am avut şi n-am simţit ca organismul meu a suferit o extenuare. Ba dimpotrivă, după câteva zile mă simţeam ca şi cum aş fi fost într-un concediu prelungit. Pentru prima dată, percepeam la nivel fizic că se deblocaseră anumite circuite energetice. Simţeam ca devenisem mai uşor şi mintea îmi era mai limpede. Undeva… departe La următoarea ieşire în spaţiul astral, Ramo mi-a spus că vom face o vizita în zona Bucegiului. De cum am ajuns, am fost preluat de Zamolxe. L-am urmat până la masa circulara. Am crezut ca voi fi „tratat” cu o infuzie

energetică în Ajna, dar lucrurile au evoluat diferit de data aceasta. Zamolxe mi-a spus să pătrund în camera destinata reechilibrărilor energetice, unde m-am desfătat câteva zeci de secunde cu fulgerele colorate care împresurau camera. Acestea îmi provocau o stare deosebit de plăcută. Eram nu numai energizat, dar mă simţeam de parcă aş fi fost plin de fericire, fără să pot spune de ce anume eram fericit. Îmi venea să mă zbengui asemenea mieilor, fără un motiv anume. De data aceasta nu mai percepusem acea atracţie gravitaţională (pe care o simţisem foarte puternic cu ceva timp în urma).

După ce am ieşit din plăcută „baie de fulgere", ne-am aşezat în poziţie diametral opusa pe masa circulara. În clipa următoare am observat cum un cilindru de lumina, de culoare albastru deschis, s-a ridicat uşor din mijlocul respectivei mese. Când acel cilindru a ajuns la aproximativ doi metri deasupra, am observat ca s-a format în jurul nostru un halou semisferic de lumina. În foarte scurt timp am simţit şi văzut ca ne-am desprins nu numai de spaţiul Bucegiului, dar şi de spaţiul terestru. Zamolxe mi-a spus că vom face o vizita într-un loc foarte special, însă nu mi-a spus unde. Călătoria a durat câteva secunde bune, dar am fost contrariat de ceea ce vedeam. Părea ca zburam cumva în salturi prin cercuri. Vedeam în jurul nostru cum se perindau multe stele, iar „semisfera zburătoare" făcea o rotaţie după care executa un... salt spre alte grupuri de stele. După aproximativ 20-30 de secunde am pătruns într-un spaţiu întunecat. Parca am fi intrat într-o nebuloasa fără stele. Am simţit vibraţii foarte puternice în jur, dar fără să percep nimic vizual, la fel ca în jurul piramidei din Retezat. Mi-am dat seama că este multa activitate în jur. La scurt timp, m-am simţit aspirat într-un spaţiu închis. Între timp s-a mai luminat puţin atmosfera din jur. Atunci am observat ca mă aflu într-o sferă care avea cam 20 metri în diametru.

Eu „pluteam" la mijloc. Eram puţin nedumerit de ceea ce se petrece, dar simţeam o siguranţă totala când Zamolxe era în zona. Dintr-o data am perceput o gravitaţie în sferă, dar era vorba de o gravitaţie scăzută, ca şi cum aş fi fost într-un bazin cu apa. Am simţit efectiv ca mă deplasez uşor în jos. În momentul când am atins sfera, am avut o reacţie instinctuală de-a mă împinge cu picioarele înapoi. În acel moment am intuit la entităţile ce mă supravegheau o oarecare dezaprobare faţă de reacţia mea. Am înţeles că, din punctul lor de vedere, nu eram încă pregătit să ajung în sfera respectivă. Probabil că se aşteptau la o alta reacţie din partea mea. În acelaşi moment am perceput şi

intervenţia lui Zamolxe care a dorit ca testarea să continue. Ceea ce s-a şi petrecut. În continuare, atmosfera din sferă a devenit din ce în ce mai interesanta. Entităţile începuseră să se joace cu gravitaţia. Ba era o gravitaţie care se manifesta de jos (ca cea de pe Pământ), ba din lateral, ba din fata sau dintr-un anumit unghi. Aveam impresia că sunt într-un carusel gravitaţional. Nu mă stânjeneau cu nimic aceste schimbări de percepţie a gravitaţiei. Ba dimpotrivă, erau cumva distractive. Însă după câteva astfel de manevre, apăruseră în interiorul sferei tot felul de lumini colorate, iar mai apoi imagini. Imagini extrem de realiste. Parca eram în interiorul unui televizor tridimensional. La un moment dat observ clar imaginea unei plaje. De fapt, era vorba de filmul tridimensional al unei plaje, numai ca în loc să fie normala imaginea, cu marea jos şi cerul sus, ea părea că este decalata la vreo 45 de grade. Vedeam clar cum valurile se sparg puternic de ţărm, şi chiar sonoritatea era extrem de clara. Se respecta la perfecţie modelul real. Parca mă aflam într-adevăr la ţărmul respectiv. În momentul imediat următor am simţit o gravitaţie din partea laterala, pe dreapta. Era o gravitaţie puternică, de parcă aş fi fost aşezat pe podea, întins într-o parte. În acelaşi timp, valurile marii se spărgeau de ţărm sub o alta gravitaţie, deşi eu eram parte din respectivul peisaj. Acest lucru m-a cam dat peste cap. Senzaţiile resimţite de mine sunt greu de transpus în cuvinte. Aveam impresia ca memoria mea se desface în bucăţi şi că se deplasează cumva din mine. Aveam în faţa toate imaginile din memorie, legate de experienţa valurilor marii, din toţi anii în care am fost pe litoral. Şi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, a mai apărut şi imaginea unui parau şi a unei păduri, de asemenea decalata cu un oarecare unghi faţă de orizontala normala. La fel ca în cazul experienţei din dispozitivul atlant, am simţit că sunt prins cu totul din punct de vedere mental, dar nu am mai intrat deloc în panica. Atunci ştiam că sunt singur în acea experienţa însă acum erau multe entităţi, inclusiv Zamolxe, de aceea mă simţeam în siguranţă. Totuşi, senzaţia de „desfacere” în bucăţi a conştiinţei şi a memoriei era de nedescris, fascinanta. Era incredibil ca pot privi simultan la mai multe imagini din memorie. Ca şi cum aş fi experimentat mai multe lumi deodata. Vedeam „vederea” fiecărei imagini în parte. Ca şi cum conştientă mea s-ar fi spart în bucăţi asemenea unei oglinzi şi fiecare bucăţică percepea o alta imagine. Experienţa era incredibila!

După o oarecare perioadă, imaginile cu plaja şi pădurea dispăruseră, însă mintea mea părea în continuare „desfăcută” şi parcă era desprinsa de zona

capului. Ţin minte ca încercam să-mi dau seama dacă se făcuse cumva o expandare forţată a unor componente din corpul mental pentru ca ei să vadă anumite dinamici. Am cerut informaţii despre ceea ce se petrece, însă nu mi s-a răspuns la întrebare. Apoi percep o vibraţie-voce a unei entităţi din jur:

— Încearcă să ne spui ceea ce percepi. Vorbeşte în interiorul tau, ca şi cum ai sta de vorbă cu tine însuţi. Descrie cât poţi de bine. Au dispărut între timp toate imaginile şi nu mai simţeam nici vreo gravitaţie. Pluteam în centrul sferei într-o stare foarte plăcută. La un moment dat îmi apare în faţă un cub alb. Le-am spus ce văd, culoarea, dimensiunea aproximativa. Apoi cubul a început să se deplaseze şi să se rotească. Le-am spus ceea ce văd. Ulterior lucrurile au început să se precipite. Cubul respectiv s-a transformat foarte rapid în alte forme neregulate; culoarea i s-a schimbat de asemenea. Nu ştiu cum... Ori eu m-am micşorat, ori cubul şi sfera s-au mărit (sau poate amândouă variantele), căci m-am trezit înconjurat de respectivul cub. Îl vedeam foarte mare şi eu eram înăuntru. Fetele laterale s-au lungit, apoi s-au desprins în forme curbe diferite, ca şi cum cubul ar fi fost făcut din guma de mestecat. Apoi alungirile feţelor au devenit parţial transparente şi s-au colorat foarte divers. Erau toate culorile şi nuanţele posibile. Aceste culori prezentau diferite gradiente în spaţiu. Parca s-ar fi picurat cerneluri de diferite culori în apa din toate direcţiile. Apoi culorile au început să se deplaseze prin formele neregulate. Ulterior, se deplasau şi culorile, dar se schimbau şi formele neregulate, fără a fi o sincronicitate între ele. Apoi au apărut şi sunetele. La fel ca în instalaţia atlantă, sunetele aveau diferite tonalităţi şi intensităţi şi se deplasau pur şi simplu. Nu percepeam niciun fel de suport pentru mişcarea sunetelor. Pur şi simplu auzeam cum sunetele se deplasează în spaţiu. Deja era prea mult pentru mine. Nu mai puteam spune nimic. Imaginea mă bloca. Erau mult prea multe schimbări. Pur şi simplu nu reuşeam să ţin pasul cu observaţiile. Din cauza formelor complicate aflate într-o continua schimbare, dar şi a dinamicii complexe a culorilor şi a sunetelor, am simţit că nu pot ţine pasul cu observaţia, darămite să explic ceea ce vedeam... La un moment dat m-am desprins cumva de ceea ce fusese cubul. Simţeam o presiune destul de mare în zona capului, dar am simţit presiunea şi în afara. Era tare interesanta aceasta senzaţie. Îmi percepeam foarte clar zona capului, dar simţeam o presiune şi în afara sa. Atunci am realizat ca într-adevăr corpul mental mi-a fost cumva expansionat. Ulterior am avut şi oarecare senzaţie de greata, ca şi

cum m-aş fi învârtit într-un montagne-russe. Am ieşit în cele din urmă din respectiva sferă. Mai degrabă am fost scos de către ei, căci nu aceasta a fost intenţia mea. La sfârşitul testelor, din cauza efortului de observaţie, mă simţeam destul de istovit din punct de vedere psiho-mental. Aveam totodată senzaţia ca lucrurile au mers bine şi ca au fost relativ mulţumiţi până la urmă. Fără să realizez ce se petrece, m-am trezit alături de Zamolxe în semisfera şi am refăcut drumul către Bucegi în acelaşi mod, în „salturi prin cercuri”. Când am ajuns în interiorul Bucegilor mi-am mai revenit din starea de epuizare, însă tot mai simţeam ca aveam mintea expandata.

— Vei mai simţi că ai mintea expansionata şi în starea de veghe, îmi spuse Zamolxe. Câteva ore, maximum o zi. După care vei experimenta câteva stări mai aparte.

— În ce sens mai aparte? i-am spus. În sferă am simţit ca experimentez mai multe experienţe. N-am mai trăit aşa ceva şi nici n-aş fi crezut că este posibil.

— În timpul regresiei în Atlantida, ai fost supus unei investigaţii energetice pe corpurile subtile şi apoi ţi s-au făcut câteva grefe energo-informaţionale pe corpul astral. Acestea aveau rolul de-a echilibra anumite circuite. Ai fost pregătit pentru intervenţia de azi.

— Unde am fost? Mi s-a părut că văd multe stele în jur şi salturi…

— Ai fost într-un alt sistem solar, îmi spuse Zamolxe. Sfera pe care ai perceput-o este mult mai performanta decât cea din Atlantida.

— Altfel nu se puteau face investigaţii asupra corpurilor mele subtile?

— Se puteau face şi prin alte metode, dar ar fi durat mai mult timp, iar unele teste puteau fi mai dure. Sfera reprezintă un foarte complex sistem de senzori. Locaţia însă este una specială, la o anumită distanţă faţă de mai multe corpuri cereşti. Influenţa subtilă a acestora determină o activitate specială a corpurilor subtile. Nu sunt multe astfel de locaţii în galaxie. Imediat am vizualizat, fără să fi avut intenţia, două corpuri cereşti şi multe luni în jurul lor. Acele corpuri cereşti păreau a fi planete, dar nu asemănătoare Pământului. Semănau mai degrabă cu planetele moarte. Nu erau ca Terra. Nu aveau un halou frumos albastru sau de vreo alta culoare. Păreau mai degrabă ca au o atmosfera cenuşie. I-am spus lui Zamolxe ceea ce-am vizualizat.

— Sunt două planete gazoase, ceea ce-ai vizualizat. Dar nu ele sunt atât de importante, cât efectul dat de câmpul energetic subtil al sateliţilor lor.

Sateliţii energetici, nu cei fizici. Sunt sateliţi fizici, materiali, dar şi sateliţi energetici. Instalaţia de investigaţie din care face parte şi sfera s-a construit undeva între aceste două planete. Influenţa sateliţilor energetici este specială. În respectivă zona, câmpurile subtile ale sateliţilor energetici conferă o activitate aparte corpurilor subtile ale fiinţelor pe baza de carbon.

— De ce s-au axat atât de mult pe gravitaţie?

— Gravitaţia are un rol foarte important în activitatea mentală. Nu este vorba doar de gravitaţia naturală, ci de multe alte tipuri de gravitaţie. Mai corect ar fi să spui fenomene de atracţie. Acestea se refera la toate felurile de atracţie. Corpul mental egotic este structurat şi funcţionează prin dinamici ale atracţiei şi respingerii. Întreaga activitate a omului de azi pendulează între atracţie şi respingere.

— Mi-aduc aminte de discuţia cu Ramo referitor la atracţie şi respingere. Îmi explica importanta meditaţiei în „demagnetizarea" observatorului. Problema este ca fenomenele de atracţie şi respingere sunt naturale. Ne place ceva şi ne displace altceva. Orice am face, când suntem puşi în faţa unui fapt împlinit, simţim ori atracţie, ori respingere. Foarte puţine aspecte ne lasă indiferenţi. Şi nici nu ştiu dacă într-adevăr merita starea de robot la nivel psiho-mental. Dacă aş alege între o stare inerta şi una în care să oscilez din punct de vedere sufletesc, eu aş alege starea oscilanta. Prefer să am parte şi de neplăceri, dar şi de plăceri.

— Este de înţeles capcana în care ai intrat. Oscilaţia de care vorbeşti este o iluzie. La fel şi starea pe care o numeşti inerta. Nu exista stări inerte din punct de vedere emoţional. Chiar şi mirarea sau curiozitatea au o activitate energetică specifică în zona emoţionalului, cu toate că sunt imparţiale. În timp ce Zamolxe îmi răspundea, mi-am adus aminte de una din legi:

„... dar înţeleptul vede şi frumosul şi uratul, simte şi frigul şi căldură, şi fineţea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gusta şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecata între ele... Şi toate acestea luminează sufletul înţeleptului pentru ca cele bune şi plăcute hrănesc şi bucura al sau trup şi simţuri, iar cele neplăcute hrănesc mintea şi înţelepciunea sa, căci prin ele vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii." – Dar este o mica problema aici, Zamolxe. Se pare că acest corp mental reactiv îmi joacă feste. Pare că este cu un pas în faţa conştientului. Mi s-a petrecut de multe ori. Şi nu numai mie.

De ce oare?

— Pentru ca el este asemenea forţei gravitaţionale. La fel cum aveţi nevoie de o anumită forţă pentru a învinge gravitaţia terestră, la fel, să învingi gravitaţia corpului reactiv cere un efort. Trebuie să depăşeşti viziunea limitată asupra realităţii. Este viziunea egoului, o viziune foarte îngustă.

— Cubul, de fapt formele complexe, culorile, sunetele, erau atât de halucinante... Îmi pare rău dacă am dezamăgit pe cineva, dar nu puteam ţine pasul. Cum puteam să explic în cuvinte ceea ce vedeam? Doar pentru un simplu instantaneu al imaginii mi-ar fi luat câteva zeci de pagini ca să-l descriu cât de cât cu amănunte, ce să mai zic de mişcarea tuturor...

— Totul a decurs bine. Importante au fost observaţiile. Totuşi, când vei ieşi din spaţiul astral, vei avea parte de câteva stări atipice din punct de vedere mental.

— În ce sens atipice? Sincer, nu vreau stări atipice din punct de vedere mental!

— Nu-ţi fie teama. Nu vei avea parte de dereglări din punct de vedere mental. Ba dimpotrivă, lucrurile se vor aranja şi clarifica. Se va face ordine. Vei experimenta anumite fluxuri informaţionale. Ele se vor desfăşura în „fundalul" conştientei. Stai liniştit!

Nimic rău nu ţi se poate întâmpla. Dimpotrivă, îţi va fi din ce în ce mai bine. Chiar şi după ce am ieşit din spaţiul astral, am simţit o extenuare din punct de vedere psiho-mental. Ţin minte că am mâncat ceva la repezeala şi m-am pus în pat. Simţeam nevoia să dorm, deşi nu fac acest lucru înainte de ora 23, iar atunci nu era nici ora 19. Am deschis televizorul să urmăresc ce se mai petrece în lume, ştiind ca majoritatea televiziunilor au programul de ştiri la aceasta ora. Ca de obicei, înainte de ştiri, sunt tot felul de reclame, iar cei ce le concep sunt artişti în manipularea subtilă. Coloristica bogata, forme aparte, personaje atrăgătoare şi scenarii bine puse la punct. Atunci am realizat de ce unele produse (foarte slabe din punct de vedere calitativ) reuşesc să se vanda atât de bine. Pentru ca producătorii investesc în reclame bine puse la punct. Trist e că nu numai în reclame se aplica aceste tehnici de manipulare subtilă; totuşi, se pare că reclamele sunt cele mai eficiente. Chiar extenuat fiind, din punct de vedere psiho-mental, am realizat ca mintea mea devenise mult mai clară decât înainte. Dacă mă uitam la televizor, imediat „vedeam" şi mesajul ascuns, adică mesajul de dincolo de mesaj. Aceste mesaje nu sunt subliminale,

adică nu sunt mesaje ascunse în imaginile sau sunetele reale, ci altfel de mesaje. Mesajele subliminale nu prea şi-au verificat eficienţa în practica, deşi s-a investit mult în cercetarea lor. Exista o teorie care spunea ca subconştientul preia mesajele pe care simţul vizual le scapă. De exemplu, o secunda de film este alcătuită din 24 de cadre fixe, iar dacă un cadru este înlocuit cu o alta imagine, aceasta nu este percepută de senzorii vizuali, dar este preluata de subconştient. În aceasta imagine se pot însera tot felul de mesaje de genul „cumpăra acest produs" sau „votează pe..." sau altele, dar experienţa a dovedit că nu este chiar aşa. Drept urmare şi marile companii au renunţat la aceste tehnici în publicitate. În schimb, funcţionează sugestia directă şi indirectă. Cele directe apelează la dorinţele profunde ale oamenilor, iar cele indirecte la anumite procese mentale, ce nu sunt percepute de conştient, dar care influenţează conştientul. În starea mentală echilibrata, aceste procese pot fi percepute foarte clar şi de conştient. În momentele de după ieşirea din astral, deşi eram foarte obosit, aveam mentalul mai „aşezat" şi reuşisem să percep şi mesajele ascunse ale unor reclame. Evident ca aceste reclame erau mai ales din partea unor firme extrem de mari şi de puternice. Celelalte reclame erau mai slăbuţe, dar cele ale marilor firme erau foarte bine puse la punct. Asta e lumea comerţului, se vinde orice şi se căuta orice modalitate de-a face omul să cumpere. Am adormit înainte de ora 23, ceea ce este neobişnuit pentru mine. Totuşi, m-am trezit în jur de ora 4 dimineaţa, pesemne ca n-am avut nevoie de mai multe ore de somn decât de obicei. Ţin minte că nu am mai reuşit să adorm după aceea. Îmi ajunsese cât dormisem. Imediat după trezire, am realizat ca mentalul meu prezenţa o activitate aparte în „fundal". Adică eram cumva legat de experienţa astrală cu sfera din seara precedentă. Mi-am adus aminte de aproape fiecare experienţa prin care trecusem:

de călătorie, de cub, de formele în care se transformase cubul, de culori, de sunete şi de dinamica lor. Parca retrăisem experienţa. Fiind o ora atât de matinala, evident ca liniştea din jur era aproape perfecta, deci nici vorba să fiu deranjat de alte fenomene. Activitatea mentală „de fundal" este perceptibila mai ales dacă te afli sub un anumit stres sau te preocupa intens ceva anume. Este ca un fel de vector energo-informaţional perceptibil, ca un motor care determină sensul de mişcare. Orice ai face, orice gânduri ai avea, până la urma toate vor converge către rezultanta data de „fundal". Majoritatea oamenilor au păţit să audă o melodie şi apoi să nu mai scape de ea un timp. Parca o parte

din mental a înregistrat melodia respectivă şi o „derulează” de mai multe ori. Cam aşa ceva se petrece şi cu activitatea de „fundal”. Am remarcat că prind uşor „frecventa” lui Zamolxe. Într-adevăr, pot lua legătura cu el din ce în ce mai uşor. Înainte nu reuşeam de fiecare data să intru atât de uşor în „starea mentală specifica”, adică să-mi retrag simţurile spre interior şi să „alunec” spre frecvenţa de conexiune vibraţională. I-am comunicat cât de clară îmi este mintea acum şi ca pot percepe şi alte dinamici din punct de vedere mental. Totuşi, voiam să ştiu mai multe despre cea mentală de „fundal”, deoarece am întâmpinat multe probleme în acest sens.

— Ce poţi să-mi spui despre activitatea „de fundal” a mintii? Am observat ca diferă de cea a blocajelor sau a tiparelor mentale normale.

— Diferă prin forma, nu şi prin conţinut. Ele sunt într-o strânsă dependenţă. Ceea ce tu numeşti „activitate mentală de fundal” este tot o construcţie mentală. La fel ca şi blocajele şi tiparele mentale, acest „fundal” este format din mai multe blocuri de informaţie care sunt activate de energii emoţionale.

— Nu este foarte deranjanta starea, dar efectul de „picătură chinezească” îşi spune cuvântul. Sunt conştient de fenomen, dar cum să fac să schimb acest „fundal”?

— Ţi-am mai spus. Meditaţia este cheia. Nu vizualizarea, ci intrarea în starea meditativa. Adică deconectarea, demagnetizarea. Primul pas din stadiul de „observator”. Am mai vorbit despre acest aspect.

— Da, mi-aduc bine aminte. Am început să practic acest tip de meditaţie, dar totuşi e greu să fiu cu conştientul „pe lângă” imaginile generate de mental. Cred că are legătură cu mecanismele subtile de „fundal”.

— Pentru ca te grăbeşti. Ai crezut ca treci mai repede prin primul stadiu de observator, dar nu a fost aşa.

— Am reuşit să privesc toate evenimentele neplăcute, toate temerile le-am privit în faţa. Am „consumat” şi eliberat toată încărcătura emoţională. Totuşi, observ anumite tensiuni mentale „de fundal”, pe care nu le pot explica şi nici influenţa. Ca şi cum acest curent mental de fundal ar fi un rău, iar eu un simplu barcagiu ce vâsleşte împotriva curentului. Nu pot face nimic.

— Exact asta e ideea. Dacă ai fi trecut cu bine de primul stadiu, nu ţi-ai fi făcut probleme în legătură cu aceste fluxuri mentale de fundal. Te-ai fi ridicat deasupra lor. Fiind încă destul de „încărcat” de grija lor, te simţi prins în

vâltoarea fluxului. Este normal să fie aşa. Tu n-ai reuşit să elimini cauzele acestor tensiuni, ci doar să eliberezi încărcătură emoţională. Cauza a rămas. Cauza este blocul de informaţie care generează încărcătura. Aceasta construcţie mentală va continua să genereze tensiuni şi să le cumuleze. Tu doar te eliberezi de încărcătură emoţională acumulata, dar nu elimini cauza. Ca şi cum ai ţine afara în ploaie un vas şi când se umple, te deranjează şi te hotărăşti să-l goleşti, dar odată cu golirea n-ai făcut decât să amâni următoarea problema.

— Asta am înţeles foarte bine. Dar cum să fac să nu mai ploua? Atunci nici vasul nu s-ar mai umple.

— De plouat, va ploua tot timpul. Fluxurile mentale de fundal vor continua pentru că este normal să fie aşa. Ideea este de-a nu mai plasa vasul afara, adică de-a nu mai fi afectat de aceste fluxuri.

— Asta am întrebat. Cum să scap de aceste fluxuri mentale sau cum să nu mai plasez vasul afara. Ceva îmi scapă... Aceste imagini se tot ivesc. Dacă apar probleme, aceste fluxuri mentale devin foarte puternice. Nu s-a schimbat mai nimic. Dacă cineva mă deranjează, eu mă simt deranjat, deşi ar fi trebuit să nu mai fie aşa. Dacă am o veste proasta despre cineva, mentalul meu reacţionează şi mă îngrijorez. O ştire negativă mă face să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat. O înşelăciune mă revolta, iar o nedreptate mă înfurie. Într-adevăr, acum am reuşit să avansez puţin, căci nu mai las reacţia să se manifeste în exterior, dar tot simt reacţia în interior.

Eu de acest corp mental reactiv vorbesc.

— Tu vrei să elimini tot corpul mental reactiv în câteva săptămâni? N-am auzit de cineva care să reuşească aşa ceva într-un timp atât de scurt. Tu încerci să împingi marea cu degetul, după cum spune o vorba de-a voastră.

Eu îţi spun să priveşti detaşat ceea ce se petrece în mentalul tau, iar tu cauţi să forţezi nota. Nu poţi limpezi un izvor tulburat decât lăsându-l să se liniştească de la sine. Tu nu faci altceva decât să grăbeşti limpezirea. Ca şi cum ai căuta să grăbeşti limpezirea mărind debitul cu palmele. Nu faci decât să tulburi şi mai tare izvorul. Efortul în sine reprezintă un factor perturbator. E nevoie doar de răbdare. Nu de efort, nici de forţă, nici de inteligenta, nici de strategie. Nu e nevoie de nicio acţiune. Orice acţiune sau efort în acest sens se va întoarce înapoi şi vei resimţi şi mai puternic aceste fluxuri mentale. Nu intra în capcana lor. Nu încerca să le controlezi, căci nu vei reuşi. Ţi-am mai spus

asta. Te vei istovi încercând. Cu timpul, vei observa că nu vei mai fi atât de deranjat de acţiunile cuiva, că nu vei mai simţi furie când vezi nedreptate sau înşelăciune, că nu vei mai fi atât de îngrijorat de vreo veste neplăcută. Şi nu pentru că ai deveni „fara inima” şi insensibil, ci pentru că acest calm mental este cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla.

— Ziceai ca la un moment dat să mutam fluxurile mentale la o oarecare distanţă de noi.

— Aceasta mutare este extrem de subtilă. Aproape insesizabila. N-ai ajuns încă la acel stadiu. Nu încerca să fii ceasornicar folosind mănuşi de sudor!

Revino la primul nivel. Fii observatorul propriilor gânduri. Nu te implica, doar priveşte. Nu eşti încă la stadiul de-a le pune într-o dinamica specifica. Vei ajunge acolo mai repede decât alţii, căci ai ajutor din alte vieţi şi ai parte şi de coordonarea unor ghizi din subtil, însă de tine depinde.

— Nu era mai bine să-mi fi spus că nu sunt pe drumul cel bun?

— Nu ai fi înţeles. Trebuia să te loveşti de primele probleme. Nici acum nu pricepi prea bine. E nevoie de experienţă. Continua cu stadiul de observator. Nu forţa nimic. Priveşte!

Bucură-te de privelişte!

Nu te grăbi!

Fără să realizez, au trecut mai bine de două ore de la contactul vibraţional cu Zamolxe. Faptul ca încep să-l percep vibraţional fără a ieşi în planul astral, îmi da o stare de bucurie interioară deosebită. Totodată simt că este mult mai aproape de mine. Trecuse de ora 7. Este incredibil cât de repede percep trecerea timpului atunci când sunt conectat cu fiinţe din spaţiile subtile!

Este weekend. Mă simt excelent când sunt în weekend. La sfârşit de săptămâna am mult timp la dispoziţie, folosit în special pentru a mă aduna în gânduri şi simţiri. În decursul zilei de sâmbătă, am fost nevoit să mă deplasez în oraş, pentru o întâlnire cu o persoană. După ce m-am despărţit de respectivă persoana, am hotărât să merg la un magazin cunoscut din zona. Usa de la intrare era circulara, cum erau într-o vreme în multe locaţii. Tamburul era astfel împărţit încât intra şi ieşea doar o singură persoana. De nenumărate ori am intrat prin astfel de uşi circulare, însă pentru prima dată mi s-a întâmplat să mă lovească de mai multe ori partea din spate. La ieşire, la fel. M-am mirat de lipsa mea de coordonare. Am mai intrat o data şi am păţit la fel. La ieşire, aceeaşi situaţie. Nu mi-a venit să cred. Oare mi-a fost afectat simţul coordonării?

Sincer, eram puţin mirat şi oarecum revoltat de aceasta situaţie. Am pătruns şi ieşit de atât de multe ori prin acest fel de uşi încât nici nu pot aproxima, dar niciodată nu am avut parte de o lipsa acuta de coordonare. Ori apăsam mai tare partea din fata şi astfel mă lovea partea din spate, ori făceam eu pasul mai mare. M-am aşezat pe o banca, în parcul din apropiere, încercând să mă liniştesc şi să mă bucur de verdele viu din jurul meu. Aproape de fiecare data când ies undeva, merg într-un parc din apropiere. Îmbâcseala energetică a capitalei, aerul poluat, nervozitatea excesiva a oamenilor, alergătura continua (de cele mai multe ori fără folos), aglomeraţia de blocuri tipice comuniste, arhitectura nu prea reuşită şi nearmonizată, circulaţia supraaglomerata, toate acestea îmi intensifica o nevoie acuta de evadare. Are multe lucruri bune capitala, dar şi multe rele. Parcurile sunt singurele care oferă o oarecare oaza de linişte în Bucureşti. Nu ştiu de cine au fost proiectate şi nici când au fost construite, dar Herăstrăul, Cismigiul, chiar şi Parcul Tineretului, sunt foarte bine amplasate, fiecare având parte de câteva zone în care energiile sunt puternice, cu un efect de revigorare pentru corpurile subtile. Aproape de fiecare data când sunt într-un parc, caut să „pătrund” cât mai bine spaţiul din jurul meu, să intru practic în vibraţia naturii, ea fiind cel mai bun ghid, nu numai pentru reechilibrarea energetică, dar şi pentru reechilibrările corpurilor subtile. În natura, şi în special în zonele cu multa verdeaţă (copaci, flori, iarba, plante), energiile curg liber, abundent şi armonios, iar eu nu fac altceva decât să mă bucur din plin de toate acestea. Iar dacă simt o mai bună rezonanţă cu natura, pot chiar să mă deschid energetic către fluxurile subtile. Nu ştiu exact cum funcţionează fenomenul, dar simt cum devin una cu energetică subtilă a naturii din jurul meu. Simt cum energiile copacilor curg prin mine, seva lor curgând în rezonanta cu sângele meu, respiraţia plantelor, florilor fiind asemenea respiraţiei mele. Nu trebuie decât să tac din punct de vedere mental, să las deoparte toată zarva mentală, şi atunci lucrurile decurg de la sine, cursiv, normal, natural, eficient. Exact ca şi natura. Probabil ca ea este cel mai mare maestru!

Sunetul de apel al unui telefon din apropiere, foarte strident de altfel, m-a scos din starea deosebit de liniştită în care fusesem câteva minute bune. Nu m-a deranjat acest lucru. Important e ca mi-a fost îndeajuns deconectarea de tumultul cotidian. Atunci am remarcat o deosebită stare de lucruri. Mă simţeam, din punct de vedere fizic, ca şi cum aş fi participat la un antrenament

intensiv. În trecut am făcut câteva sporturi, iar după un antrenament intensiv, resimţeam acut zonele musculare mai puternic solicitate. La fel simţeam şi acum, şi m-am mirat foarte tare de acest lucru. Imediat mi-am dat seama că, fără să realizez, fusesem încordat o perioadă de timp. Zamolxe, dar şi Ramo, mi-au atras atenţia asupra faptului că orice tensiune psiho-mentală îşi lăsă o amprenta şi asupra corpului fizic, determinând o oarecare încordare. Din păcate, grupele de muşchi nu sunt chiar la „vedere”, adică sunt muşchi abia sesizabili, în general în zona spatelui, gatului, dar şi a fetei şi a unor zone interne. Atunci am realizat de ce n-am avut o bună coordonare la intrarea prin usa circulara. Eram încordat, iar eu nu conştientizam acest lucru. Tensiunile de „fundal”, care mă preocupaseră câteva zile înainte, şi-au lăsat amprenta şi asupra corpului fizic. Atunci am înţeles despre ce este vorba... Faptul ca împingeam mai tare de usa circulara (fara să doresc asta în mod special) a determinat lovirea mea din spate şi exact aşa se petrec lucrurile şi din punct de vedere mental. Am încercat să forţez lucrurile; doream să manevrez dinamica de fundal a mintii, dar eu nu făceam decât să precipit lucrurile. Cu cât încercam mai mult să lucrez asupra fluxurilor mentale din fundal, cu atât mai mult resimţeam influenţa corpului mental reactiv. Axul „uşii mentale” era chiar conştientă mea. Atunci am realizat cât de important este să trec de primul prag. Nu trecusem de stadiul de observator. Nici pe departe!

Chiar dacă lucrurile nu decurseseră aşa cum speram, aveam o oarecare stare de satisfacţie deoarece înţelesesem cât de cât fenomenul.

Cel mai dificil pas în controlarea unui fenomen este să-l înţelegi. Când ai înţeles fenomenul, este numai o chestiune de timp până vei găsi şi metoda sau tehnica de acţiune. Am ajuns în cele din urmă acasă. Am simţit foarte puternic vibraţia lui Ramo, ghidul meu spiritual. Entuziasmat fiind de cele descoperite în parc, am făcut repede pregătirile pentru a ieşi în astral şi pentru a discuta problema cu Ramo.

— Abia acum am înţeles de ce Zamolxe nu mi-a spus că nu sunt pregătit pentru etapa a doua. De fapt, nici măcar la jumătatea primei etape de „observator” nu am ajuns. A fost nevoie de experienţa cu usa, ca să-mi dau seama de asta.

— Nu toate procesele subtile pot fi explicate. Ai nevoie de experienţa directă. Şi chiar dacă ţi s-ar fi spus că nu eşti pregătit pentru a doua etapa, tot nu ai fi înţeles cu adevărat.

— Într-adevăr, nu cred că aş fi înţeles. Înainte aveam impresia ca aş putea merge mai departe, dar se pare că nu a fost aşa. Realitatea mi-a demonstrat contrariul.

— Înţelegerea este importanta, dar nu este cheia!

Experienţa este cheia!

Experienţa determină vibraţia. Înţelegerea este importanta, fără doar şi poate, dar numai experienţa contează. Este ca diferenţa dintre cunoaştere şi înţelepciune. Cunoaşterea este importanta, dar numai experienţa conferă caracterul de aplicabilitate. Iar dacă o informaţie nu poate fi aplicata sau folosită, atunci ea este inutila, fie că vorbim de aspecte grosiere, fie că vorbim de aspecte subtile.

— Am avut noroc că am fost foarte atent la ce se întâmplă în jurul meu. Înainte nu eram aşa.

— Unul din primele semne că eşti pe drumul cel bun, este acesta prin care ai trecut. Începi să-ţi observi greşelile, dezechilibrele, problemele. Le recunoşti şi le aduci în faţa. Este şi un semn ca ego-ul cedează din spaţiul pe care-l avea la nivel mental. Sinceritatea şi recunoaşterea propriei poziţii este un pas obligatoriu. Tu te-ai bucurat când ai reuşit să descoperi anumite tehnici (*se referea la reclamele televizate – n.a.*), dar micul avans la nivel mental nu a fost susţinut de planul energetic şi cel emoţional. Avansul trebuie făcut pe toate planurile, altminteri apar tensiuni şi vei reveni în cele din urmă la stadiul de dinainte.

— Am observat aceste tensiuni şi când am încercat să trec dintr-o data la alimentaţia naturista. Ba chiar au fost mult mai puternice. Culmea este ca Zamolxe m-a avertizat asupra acestui aspect, dar nu am ţinut seama de el.

— Atunci ai crezut ca o schimbare pe un plan poate determină automat schimbări şi pe celelalte planuri. Acest lucru se petrece arareori. Este nevoie de un foarte puternic impuls, care de obicei survine când apare un pericol.

— Într-adevăr, nu s-a petrecut aşa. Ce se întâmplă? De ce este necesar să fac pasul pe toate planurile?

— Pentru că nu exişti numai într-un plan, ci pe toate!

Vorbim aici de un sistem interconectat!

Trebuie să acţionezi pe toate planurile pentru a reuşi. Dacă ai avea o maşină cu tracţiune pe toate rotile şi numai o roata ar merge înainte iar celelalte trei înapoi, în ce direcţie ai merge?

— Normal că ar învinge celelalte trei. Cred că am început să înţeleg mult mai bine.

— Aşadar, pentru a reuşi să faci o schimbare pozitiva în viaţa ta, trebuie să mergi în aceeaşi direcţie, cu toate planurile. Stai de vorbă cu tine însuţi!

Vezi cum se prezintă situaţia nu numai din punct de vedere fizic sau mental, ci şi din punct de vedere energetic sau emoţional. Încearcă să vezi problema inclusiv din punct de vedere procesual, adică desfăşoar-o în timp. Vei reuşi să înţelegi procesul pe toate planurile şi mai ales cum să acţionezi pe toate planurile.

— Da, am reuşit acest lucru când m-am lăsat de fumat. Am primit atâtea „suturi” de la acest viciu, încât a trebuit să atac pe toate planurile posibile şi numai aşa am reuşit să elimin acest viciu. În continuare, Ramo m-a avertizat ca în scurt timp voi mai face o vizita la instalaţia-sfera din sistemul îndepărtat şi ca voi fi însoţit şi de aceasta data de Zamolxe. Mi-a cerut să fiu cât mai relaxat în următoarele zile.

Unităţi de conştiinţă divină

De când am avut parte de intervenţii pe corpurile subtile, pentru prima dată am început să resimt anumite energii (specifice spaţiului astral) şi în starea de veghe. Şi nu vorbesc despre interferenţele cu energiile reziduale din instalaţia atlantă, care-mi dădeau pentru scurtă vreme o oarecare stare de disconfort fizic, ci de altfel de energii. Aceste energii generau stări sufleteşti foarte greu de tradus în cuvinte. Păreau că sunt stări emotive atipice; nu le-aş putea încadra în zona emoţiilor şi sentimentelor (pozitive sau negative).

Aveam impresia că am sentimente nepământene, ca şi cum mi-aş fi adus aminte de evenimente ancestrale. Şi nu vorbesc despre stări de acum zeci de mii de ani, ci de milioane sau chiar miliarde de ani. Îmi veneau – şi simţeam stări emotive care păreau a fi ancestrale – dintr-un timp nedefinit. Sau poate din... alte spaţii atemporale. Stări care nu aveau nimic comun cu planeta noastră. Altă dată aveam impresia că sunt doar o celulă dintr-un alt organism-entitate uriaş, multidimesional şi de neînţeles. Toate acestea îmi păreau de neconceput, dar totuşi simţeam stările emotive aferente lor. A doua zi am încercat să iau legătura cu Zamolxe, dar fără să ies în spaţiul astral, adică am încercat să fac doar o conexiune vibraţională. Deconectarea de exterior am

realizat-o destul de repede şi ulterior am reuşit să prind bine „frecvenţa”. L-am înştiinţat pe Zamolxe de aceste stări emotive atipice.

— Sunt stări trecătoare, îmi spuse Zamolxe. Nu fi nelinişţit din acest punct de vedere. Ai preluat anumite vibraţii din zona testărilor. În câteva zile se vor disipa de la sine.

— Sper să scap repede de ele. Nu mă deranjează prea tare, dar îmi dau o stare neobişnuită, nefamiliară... Mi-am adus aminte de unităţile de conştiinţă desprinse din energia divină. Eram nerăbdător să aflu cât mai multe despre ceea ce vor avea de făcut.

— Mi-ai spus că unitatea din zona Indoneziei este deja întrupată, acum fiind doar un copil ca oricare altul, şi că numai la maturitate va şti cine este.

— Nu va şti cu adevărat cine este, dar va şti că are un rol important şi va acţiona ca atare, îmi spuse Zamolxe.

— Spuneai că este protejat şi că nu va avea de suferit. Mă gândesc la ce au păţit multe spirite întrupate din Înalt. Mă gândesc şi la experienţa cu Ilisus. Dar mă gândesc şi la forţele care sunt împotriva schimbărilor. Şi nu este vorba neapărat de autorităţile din ţara respectivă, cât mai ales de grupările oculte care conduc din umbră această lume, şi care au mijloace eficiente de a depista şi neutraliza astfel de fiinţe. Acestea deţin nu numai resurse materiale şi echipamente tehnice performante, dar şi mijloace indirecte prin care pot influenţa chiar regiuni întregi. Sincer să fiu, eu n-am crezut în aceste forţe, dar realitatea mi-a demonstrat, nu doar că există, dar şi că acţionează extrem de eficient.

— Ţi-am mai spus să fii liniştit din acest punct de vedere. Unitatea din Indonezia este protejată de o structură energo-informaţională specifică spaţiului 5D. Aceasta structură nu poate fi detectată de către voi şi nici chiar de către alte fiinţe extraterestre, care încă mai bântuie zona planetei şi care mai încearcă să vă folosească. Această structură este alcătuită din energii care sunt în afara spectrului vostru de percepţie. Pe de altă parte, structura mai realizează şi un „defazaj” temporal, astfel că orice eventual pericol este depistat cu ceva vreme înainte.

— Am perceput bine, „defazaj temporal”?

— Da. Corpul sau energetic subtil nu este doar foarte puternic, ci şi foarte eficient în a decodifica vibraţiile potrivnice planurilor divine, încă dinainte de a se manifesta la nivelul percepţiei conştiente.

— Apoi ai spus că unităţile din America de Nord şi India se vor întrupa între 2020-2030. Ce poţi să-mi spui referitor la acestea? Care va fi rolul lor?

— Unitatea care se va întrupa în India va avea rolul de-a accelera renaşterea spirituală a zonei asiatice. Va fi considerata întruparea lui Vishnu, deoarece va avea forţa, abilitatea şi viziunea de-a reuni aproape toate religiile şi sectele religioase din zona. Structura să energo-informaţională îi va conferi aceste capacităţi extraordinare. Atât unitatea din India, cât şi cea din China vor avea o altfel de dinamica. Nu vor acţiona direct, asemeni unor lideri, ci vor acţiona prin intermediul câmpurilor subtile pe care le vor genera. Practic, aceştia vor avea capacitatea de a se conecta la câmpul subtil al altor fiinţe evoluate şi apoi de a le coordona. Toate unităţile de conştiinţa divină care se vor întrupa vor fi însoţite de un anumit număr de spirite foarte evoluate. Unele se vor întrupa înaintea unităţilor divine, iar altele se vor întrupa în aceeaşi perioadă cu ele. Cele care se vor întrupa înainte, le vor „pregăti” calea, iar cele care se vor întrupa în aceeaşi perioadă cu unităţile, le vor asigura suportul dinamic. Fiecare unitate divină întrupata va acţiona asupra spiritelor ajutătoare prin intermediul câmpurilor lor subtile.

— Este greu de reunificat spiritualitatea Indiei, darămite a întregii Asii. Sunt enorm de multe religii, secte şi facţiuni religioase. Cu cât sunt mai vechi, cu atât sunt mai rigide şi mai refractare la schimbare.

— Tocmai din această cauză unităţile vor acţiona prin intermediul câmpurilor subtile. Spiritele ajutătoare vor prelua „vectorii” de câmp şi le vor transmite celorlalţi. Se vor crea curente mentale subtile care vor dirija schimbările. Aceasta informaţie m-a cam pus pe gânduri, deoarece îmi seamănă a manipulare mentală. Acest tip de manipulare este, după părerea mea, unul destul de periculos. Mi-am spus părerea referitor la acest aspect.

— Nu pare a fi o schimbare corecta, naturală. Chiar dacă nu se foloseşte forţa sau teama, este tot o manipulare şi un atentat la liberul arbitru.

— Nu se atentează cu nimic la liberul arbitru. Nu ai încă abilitatea de-a observa clar planul mental al celorlalţi. Marea majoritate a locuitorilor planetei cere disperat ajutorul. Câmpurile mentale sunt o soluţie salvatoare pentru a interveni în schimbare. Majoritatea oamenilor planetei se simte sufocata de stres, nelinişte, nesiguranţa. Strigatele voastre de ajutor răzbat spaţiile subtile de mulţi ani. Nu este vorba nicidecum de încălcarea liberului arbitru. Majoritatea aţi cerut insistent intervenţia.

— Din acest punct de vedere ai dreptate. Majoritatea oamenilor suferă din multe puncte de vedere. Fie că sunt săraci, fie că sunt bogaţi, fie că sunt învăţaţi sau analfabeţi, oamenii timpului nostru par a avea că numitor comun deriva sufletească. Aceasta include neliniştea, teama, nesiguranţa, boala, instabilitatea, incertitudinea etc. Din păcate, cu greu se mai întrevede vreo schimbare. Poate că intervenţia divină este singura noastră scăpare.

— În China, situaţia se va prezenţa altfel. Inca mai sunt variabile de luat în seama. Acum au loc puternice schimbări la nivel subtil. China este puternic destabilizată de către câteva grupări tibetane.

— Credeam ca e invers. Tibetul a fost cucerit de China acum mai bine de jumătate de secol. Multe lamaserii au fost închise, de asemenea mulţi lamaşi au fost bătuţi, arestaţi, condamnaţi, alungaţi, şi nu puţini au fost chiar ucişi de către chinezi.

— Tocmai acest lucru a creat un handicap Chinei la nivel subtil. Este handicapul karmic de care au profitat unele grupări tibetane.

— China are o spiritualitate foarte diversificată şi dezvoltată. Cum pot câţiva maeştrii tibetani să acţioneze împotriva lor?

— Nu capacitatea, nici forţa, nici puterea şi nici numărul nu contează în spaţiul spiritual. Lucrurile sunt încă în impas. Nu se poate interveni încă acolo. Dacă situaţia o va impune, se va acţiona altfel.

— Mi-e greu să cred totuşi…

— Aici este vorba de o altfel de dinamica. Câteva grupări tibetane şi-au unit forţele în trecut şi au reuşit să creeze un câmp energetic destul de puternic. Acesta acţiona dincolo de spaţiul 3D, având legături puternice cu corpul cauzal. Astfel, mulţi dintre ei, după ce au părăsit planul fizic, au ales să se întrupeze în China şi să-şi continue misiunea, aceea de dominare a dinamicii zonale.

— Adică cineva e născut chinez, dar peste o vreme va realiza că este de fapt… un suflet tibetan?

— Exact.

— Mi se pare că se încalcă atât liberul arbitru cât şi mersul natural al evoluţiei. Divinitatea nu poate interveni?

— Nu se intervine decât în anumite condiţii. Se pare că tibetanii au reuşit să acceseze şi să controleze forţe subtile superioare spiritualităţii chineze. S-au folosit de handicapul chinez ca forţa de „propulsie” şi se pare că au făcut paşi

spre cucerirea Chinei la nivel subtil.

— Nu se intervine din spaţiile subtile?

— Nu sunt motive. Tibetanii nu au fost ajutaţi de alte fiinţe, ci au reuşit singuri. Ceea ce oamenii reuşesc prin propriile puteri, nu se poate lua. Nimeni nu poate lua. Munca spirituală a omului este „sfântă”. Acolo sunt aspecte ce ţin de reglări karmice şi de „treburi interne”. Se va interveni numai dacă se confirma anumite bănuieli.

— Ce fel de bănuieli? Pentru voi, fiinţele spirituale divine, exista acest cuvânt „bănuiala”? Credeam ca voi ştiţi tot, inclusiv gândurile oamenilor.

— Toate fiinţele sunt divine. Nu este permisa violarea liberului arbitru şi nici a intimităţii. Pe de altă parte, pot fi numeroase variabile în ce priveşte dinamica spirituală. Din această cauză nu se pot face predicţii pe termen lung. Exista semnale care spun că tibetanii nu se vor opri aici, ci vor continua să meargă dincolo de cucerirea subtilă a Chinei.

— Sunt cumva aceleaşi grupări care au influenţat organizaţiile naziste din perioada premergătoare ascensiunii lui Hitler?

— Aceste aspecte nu trebuie să te preocupe. Tu ai altele de făcut. Ajung informaţiile acestea.

— Exista posibilitatea amânării întrupării unităţii din China?

— Nu se va amâna întruparea. Ea va avea loc conform programului. În funcţie de situaţie, se vor face adaptări ale vectorilor de câmp.

— Spuneai ca în aceeaşi perioadă se va întrupa şi unitatea divină din zona Americii de Nord. Ce poţi să-mi spui despre aceasta unitate?

— Aceasta unitate este cu totul specială şi programul ei este bipolar. Câmpul unităţii are rolul, pe de-o parte, de a reorganiza sistemul economic, iar pe de altă parte, de a reface joncţiunea cu spiritualitatea vechilor băştinaşi. Legat de spiritualitatea vechilor amerindieni, am observat că, la ora actuală, sunt foarte multe mişcări spirituale care încearcă, cu destul de mare succes, să o readucă la lumina. Lucrurile încep să devină din ce în ce mai clare din acest punct de vedere şi este un lucru îmbucurător. Am citit câteva lucrări ale unor autori din Statele Unite şi am simţit o extraordinară forţă spirituală în ele. Pe de altă parte, toată lumea ştie ca America şi Europa reprezintă forţele economice principale ale lumii şi vor mai fi încă o perioadă buna de timp. Chiar daca, socotind ca volum de producţie, China va depăşi America în 10-15 ani, America şi Europa încă vor dicta mersul economiilor lumii, încă cel puţin câteva zeci de

ani, pentru că nu volumul, nu cantitatea contează, ci evoluţia aprocesuala a acestui volum. Totuşi problema cea mai mare o reprezintă sistemul în sine, care este învechit şi nu mai poate face faţă noului. Nimeni nu poate întrevede mersul acestui „nou”. Nici măcar marea criza economică actuală, care este numai o latura a evoluţiei „noului”, nu a putut fi prevăzută. Abuzurile din sistemul bancar nu sunt cauzele principale care au contribuit la declanşarea crizei economice. S-au dovedit a fi doar efecte ceva mai subtile. Eram desigur foarte nerăbdător să aflu cum va acţiona unitatea din America de Nord.

— Se va întrupa în Statele Unite presupun, am întrebat.

— Nu se ştie încă. Este posibil că vortexul energetic care susţine aceasta unitate să fie mutat în nord. Posibil să ajungă în Canada. Structura acestui vortex permite o astfel de mişcare, deoarece nu are elemente de stabilitate în structura Geei, ca alte vortexuri.

— Iarăşi mă uimeşti.

„Nu se ştie încă”? Nu credeam ca exista aceste cuvinte în spaţiul divin.

— Să presupunem ca tu te hotărăşti să faci o plimbare de relaxare de câteva ore. La un moment ajungi la o intersecţie şi trebuie să alegi pe care drum să mergi mai departe. Poate fi oricare, nu ţi-ai ales un drum anume. Tu doar te plimbi…

— Este cu totul altceva. Vortexul nu face „plimbări de voie”. Este cumva în legătură cu „voia” Americii?

— Bineînţeles ca este. Sunt cinci vortexuri mobile care au o legătură foarte puternică între ele şi şapte vortexuri stabile. Acestea formează o reţea. Trei dintre vortexurile mobile sunt cunoscute de către anumite organizaţii şi se încearcă manipularea dinamicii lor. Una este în zona de est a statului Irak, alta în zona Israelului, iar cealaltă în partea de nord-vest a Statelor Unite. Aceste organizaţii fac eforturi deosebite pentru a minimiza acţiunea vortexurilor şi caută metode de a le modifica vectorii de mişcare.

— Cum pot face acest lucru?

— Creând câmpuri potrivnice. Teama, ura, nesiguranţa, disperarea, pot crea astfel de câmpuri potrivnice. Acestea sunt singurele care pot crea probleme. Pentru o perioadă de timp, pot limita destul de mult acţiunea acestor vortexuri. Pentru că nu sunt stabilizate de Geea pot chiar să le deplaseze prin spaţiul 3D.

— De ce ar face-o? Ce ar avea de câştigat?

— Nu au de câştigat. Ei doar cred că au de pierdut, dar este o percepţie eronata!

Prin aceste vortexuri se pot face infuzii de vibraţii din spaţii înalt vibraţionale.

Prin vortexul irakian s-au făcut intervenţii cu peste 3500 de ani în urmă, prin cel din Israel, acum două mii de ani, iar prin cel nord-american, acum circa 1000 de ani.

— De ce nu s-a făcut stabilizarea cu Geea?

— Acestea sunt altfel de vortexuri. Ele sunt create de sateliţii energetici ai planetei. Ceea ce se numeşte planeta Nibiru, este de fapt un satelit energetic care are o perioadă de revoluţie de aproximativ 3600 de ani. Acesta activează vortexul de deasupra Irakului. Deschiderea vortexului este undeva deasupra Pământului. Este un vortex natural şi un portal foarte bun pentru a transmite vibraţii înalte către Pământ. De vreo 30 de ani a dat semne de activare, iar de atunci zona a fost într-un permanent conflict, tocmai pentru a se limita acţiunea vortexului.

— Chiar şi aşa, nu prea văd logica investirii a mii de vieţi de partea americana şi a altora, precum şi a sute de miliarde de dolari, doar într-o prima faza, într-un război fără logica. Pentru ce un asemenea efort? Pentru a câştiga câteva firme producătoare de armament? Putin probabil. Pentru lupta împotriva terorismului? Din câte ştiu, pentru supoziţia ca Irakul ar deţine arme de distrugere în masa s-a intervenit acolo. Nici acum nu s-a găsit vreo eprubeta măcar… Din ceea ce observ, într-adevăr, s-a reuşit crearea unui câmp subtil al terorii, distrugerii, foametei, al nesiguranţei şi disperării. De la sfârşitul anilor70 ai secolului trecut zona este într-o continua tensiune. Şi totuşi, ce treaba are vortexul din zona, cu America şi cu alte state?

— Nu numai vortexul din zona irakiană, ci şi cel din zona israeliană.

Prin ele, s-au făcut în trecut schimbări foarte mari în conştiinţa locuitorilor planetei. La fel vor face şi în aceste vremuri, doar că acum intră în joc şi celelalte vortexuri. Actualmente, planeta este aparent condusă de câteva organizaţii, care nu vor cu niciun chip să se schimbe ceva. Cele două vortexuri din zonă sunt foarte puternic conectate şi dinamicile lor energetice sunt sincrone, de aceea s-au alimentat în mod voit tensiunile dintre israelieni şi arabi. Aceasta ură între fraţi generează câmpuri perturbatoare extrem de puternice.

— Vortexul israelian este animat tot de un satelit energetic?

— Şi acest vortex este animat de un satelit energetic, dar activitatea sa este controlată din cromosfera solară. Fiinţele solare au realizat această conexiune cu mult timp în urmă. Acest vortex a fost activ în zona Egiptului, apoi a fost deplasat spre Israel, iar în viitor se va deplasa către nord.

— Câţi sateliţi energetici are planeta noastră?

— Trei. Vor fi detectaţi către sfârşitul secolului.

— De ce ai spus că lumea este doar „aparent” condusă de aceste organizaţii?

— Ele mai fac jocurile planetei numai la nivel economic. Oricât s-ar strădui, nu se vor putea opune deschiderii vortexurilor. Ba chiar au reuşit să deplaseze „centrul de greutate” al vortexului irakian către zona iraniană. Acest lucru i-a scos din minţi, căci tocmai acest lucru îl evitau. Vortexul nord-american, fiind într-o strânsă legătură subtilă cu celelalte, a determinat deplasarea către nord, riscând intrarea în zona canadiană. Tot efortul acestor organizaţii s-a întors împotriva lor.

— Nu vreau să intru în detalii legate de activitatea vortexurilor din zona irakiană şi israeliană. M-ar interesa mai mult despre ce va face unitatea care se va întrupa pe continentul nord-american. Ai spus că pe de-o parte, va reînvia spiritualitatea vechilor amerindieni, iar pe de altă parte va aduce schimbări în sistemul economic. Treaba e că, dacă am auzit de minuni în medicină, în arte etc., în economie nu prea cred că este posibil. Doar dacă nu se intervine cu alte tehnologii, adică prin intervenţia altor civilizaţii. Va fi ceva de genul acesta?

— Nu va fi nimic de genul acesta. Legile universale interzic infuziile de tehnologii către civilizaţii care nu au atins „convergenţa planetara” la nivel de mase. Nicio civilizaţie extraterestră nu ar risca o astfel de karma. Nici chiar cele care nu vă văd cu ochi buni.

— Ce înseamnă „convergenţa planetara”? Globalizarea atât de mult trâmbiţată?

— Când veţi reveni la valorile spirituale, veţi şti ce înseamnă „convergenţa planetară”. Când veţi detrona ego-ul personal şi de grup, când fiecare va avea acelaşi potenţial de creştere, fie că este din Statele Unite, Congo sau Bolivia. Când fiecare om va avea cel puţin acelaşi grad de libertate de mişcare ca un animal, atunci veţi şti ce înseamnă „convergenţa planetară”. Cei care vor auzi de „convergenţa planetară”, vor şti ce înseamnă acest lucru.

Din punct de vedere tehnologic, puteţi fi ajutaţi, dar numai după ce veţi face un efort în acest sens. Pot fi ajutate anumite minţi savante, dar nu veţi primi nimic gratuit până când nu realizaţi convergenţa planetară.

— Atunci cum va acţiona unitatea din spaţiul nord-american? Va acţiona tot prin intermediul unui câmp mental?

— Toate unităţile vor acţiona astfel. Schimbările vor fi în etape. Criza economică, de care se tot vorbeşte, nu este defel o criza economică. Este doar începutul sfârşitului actualului sistem economic. Aşa-zisa revenire este doar o amăgire. Într-o primă fază, se vor accelera aceste suişuri şi coborâşuri, după care se va intra într-un colaps general. Angrenajul financiar nu va putea susţine angrenajul economic. Va fi ca şi cum s-ar fi rupt o curea de transmisie într-un mecanism. Atât sistemul financiar cât şi sistemul economic o vor lua razna. Se vor forma noi centre de putere economică, iar sistemul politic ar putea pierde definitiv terenul.

— De parcă ar fi avut vreo putere şi până acum!

Dezvăluirile din ultima vreme au demonstrat că tot finanţele şi marile corporaţii au condus cu adevărat lumea. Din umbra fireşte…

— Măcar a funcţionat!

A fost un sistem care a permis cât de cât revoluţia industriala. Acum, dacă nu se va face nimic în următoarea perioadă, spre jumătatea secolului se va instaura haosul politico-economic global.

— Adică să păstrăm actualul sistem?

— Nu se poate pastra actualul sistem pentru că nu va trece de schimbările vibraţionale, dar măcar se poate face ceva pentru a avea o tranziţie mai puţin dureroasa.

— Presupun ca pentru aceasta tranziţie va lucra unitatea de conştiinţă din America de Nord. Poate că e necesar un şoc de acest fel. Poate că şocul astfel creat va schimba ceva şi în zona „interiorului” şi atunci schimbările vor fi de bun augur. Altminteri se va reveni la vechiul sistem.

— Este tocmai invers. Schimbările de la nivelul interior au determinat apariţia crizei. Colapsul economic este consecinţa schimbărilor interioare.

— Mă refeream la schimbările pozitive. De multe ori în istorie, astfel de schimbări au venit fie pe fondul unor războaie, fie pe fondul unor crize grave. În vremurile noastre, lăcomia instituţionalizată a fost promovată, impulsionata şi chiar încurajata la vedere de către autorităţi.

— Creşterea vibraţiilor determina, printre multe altele, amplificarea tendinţelor interioare. Priveşte situaţia în ansamblu. Nu s-a amplificat doar lăcomia celor care fac parte din angrenajul financiar, ci şi aspectele pozitive.

— Este adevărat. Spiritualitatea, în general, parcă a renăscut. Fie că vorbim de religiile existente, care se „curăţă” şi se „reîmprospătează”, fie că vorbim de noile curente spirituale, se pare că sunt semnale ce indică o revenire la valorile spirituale. Totuşi, trebuie să-i dam cezarului ce-i al cezarului şi să admitem că problemele economice au un rol foarte important în viaţa noastră. Nu de puţine ori, partea economică a umbrit sau chiar a înăbuşit firavul avânt spiritual.

— Situaţia la ora actuală este cu totul altfel. Vechiul sistem economic nu va dăinui decât într-o mult mai mică măsură. Va funcţiona la sub o treime din cât funcţionează acum. S-a atins, cum spuneţi voi, „pragul critic”. Trebuie să faci un mic efort de observaţie şi să urmăreşti o rezonanta, anume ca actualul sistem economic s-a dezvoltat pe fondul dezvoltării sistemului informaţional. Acum situaţia s-a schimbat. Dacă înainte informaţia circula într-un cadru restrâns, acum informaţia este la îndemâna majorităţii. Înainte, era importanta acumularea de informaţie, deoarece nu era atât de disponibila ca în ziua de azi. Consumul de informaţie a atras consumul de bunuri. Pe aceasta relaţie s-a dezvoltat actualul sistem economic.

— Chiar dacă acum avem acces la informaţie, nu avem acces în asemenea măsură şi la bunuri. Se interpune partea financiara.

— Finanţele sunt efect. Cine se împotmoleşte la partea financiară, înseamnă că, fie are probleme cu partea informaţională, fie că este îngrădit de karma. Nu sistemul financiar reprezintă problema, ci sistemul informaţional. Bani sunt destui în lume, chiar mai mulţi decât sunt necesari. Problema este: ce faci cu aceşti bani? Organizarea lor se pare că da bătăi de cap finanţiştilor. Şi va mai da, pentru că nu vor să înţeleagă că situaţia s-a schimbat. Oamenii nu mai sunt impulsionaţi de bunurile materiale ca în trecut. Creşterea vibraţiilor determină schimbări foarte mari.

— Ce fel de schimbări?

— Schimbări ale percepţiei. Omul începe să se perceapă altfel pe sine. Nu va mai pune preţ pe cantitate, volum, capacitate etc. Acestea dădeau în trecut o oarecare stare de siguranţă. Acum nu mai dau acelaşi efect. Cei mai mulţi încep să perceapă faptul ca reprezintă mai mult decât valoarea materiala

pe care o deţin, mai mult decât eticheta pe care ţi-o dă o oarecare funcţie, mai mult decât numele, grupul, religia sau ţara. Omul începe să perceapă tot mai mult latura divină din el.

— Sistemul de bunuri de larg consum se bazează pe aceste etichete, pe „nevoia” omului de-a fi „mai mare”, „mai bun”, de-a avea „mai mult”, de-a merge „mai repede”, de-a deţine „mai mult” etc.

Eu trăiesc printre oameni şi observ ca lucrurile nu prea s-au schimbat. Sau nu atât precum spui. Tocmai spectrul pierderii îi sperie. Chiar foarte tare. Faptul ca pot pierde casa, slujba, bunurile etc. Criza economică a adus toate acestea.

— Toate acestea se petrec într-o prima faza.

— Nu se pot evita aceste pierderi?

— Se pot evita, bineînţeles. Aceasta teama denota faptul că sunt prinşi cu totul în acest imens angrenaj social şi economic. Pe ei nu-i sperie pierderile, ci faptul că nu se pot descurca singuri. Au ajuns să prefere acest sclavagism financiar. Le este teama de libertate!

Ei reacţionează în loc să acţioneze!

Le este teama de responsabilitate!

— Ai mai evidenţiat aceste aspecte. Totuşi, nu se pot face schimbări bruşte. Sunt convins că nu pot fi impuse schimbări bruşte. Nici măcar folosind violenţa sociala. Schimbarea trebuie să înceapă de la sistemul actual.

— Exact de acest aspect se va ocupa unitatea divină din America de Nord. De realizarea tranziţiei de la vechiul sistem economic la noul sistem economic.

— Plecând de la cele existente. Altfel nu va fi posibil… Sau va fi posibil doar dacă vom avea o catastrofa. Eu, şi mulţi alţii, nu credem în catastrofe.

— Da, plecând de la cele existente.

— Aici, pe Pământ, puterea să va fi limitată. Va fi întrupat, limitat. Va intra într-o vâltoare uriaşă. Materialismul nord-american are o structura gigantica. El va trebui să pătrundă şi apoi să determine aceste schimbări.

— Orice mecanism, indiferent cât de puternic şi de imens este, se afla în spatele unui sistem informaţional. Informaţia este cea care o dinamizează. Într-o prima faza, spiritele superioare care ajuta unitatea divină, dintre care unele deja s-au întrupat, vor oferi soluţii pentru a evita dezastrele provocate de prăbuşirea marilor corporaţii.

— Deja s-au prăbuşit unele corporaţii. Falimentul lor este cunoscut.

— Vor fi mult mai multe. Sistemul oscilant crestere-descrestere economică se va amplifica şi va acţiona asupra marilor corporaţii asemenea unui lant de cutremure. În aceste condiţii, foarte multe firme şi bănci nu vor rezista. Foarte probabil că acest lucru se va petrece între 2015-2030. Mai mult de două treimi din acest sistem se va prăbuşi.

— Soluţia se pare că este fuziunea. Multe firme au fuzionat şi sunt semnale că vor mai fuziona. Deja sunt multe tratative în acest sens.

— Tocmai aceste mari corporaţii sunt primele afectate. Se vor prăbuşi sub propria lor greutate.

— Pare să fie o contradicţie aici. Ele fuzionează tocmai pentru a gestiona mai bine criza.

Prin fuziune, politica de piaţă este îmbunătăţită. De asemenea, se poate merge pe exploatarea comuna a numelui (brand-ul), a experienţei de piaţă, a tehnologiilor etc.

— Teoria suna bine, numai ca realitatea v-a luat-o înainte.

— Ce vrei să spui?

— Creşterea vibraţiilor va determină câteva efecte secundare, pe care nu le bănuiţi deocamdată. De exemplu, veţi observa ca organismul vostru nu va mai tolera alimentele care nu sunt cultivate şi preparate în zona voastră.

— Care ar fi cauza?

— Expansionarea câmpurilor voastre subtile. Veţi vedea ca exact aşa stau lucrurile. Când veţi consuma alimente din alte zone geografice, veţi experimenta stări de confuzie şi chiar probleme digestive şi metabolice. În plus, veţi consuma multa energie pentru a le digera. Alimentele au şi ele un câmp energo-informaţional, la fel ca oamenii. Chiar dacă alimentele sunt denaturate prin procesele de preparare sau semipreparare, câmpurile lor nu vor fi distruse, ci doar fragmentate. Aceste câmpuri vor interfera cu câmpurile voastre şi nu va va place starea. Va veţi convinge de acest lucru. Drept consecinţă, o întreagă pleiada de industrii vor fi rearanjate. Va fi o transformare foarte mare. Aceasta va atrage cu sine un imens circuit economic, începând de la agricultura şi până la ramurile industriale şi servicii. Legumele şi fructele vor fi cel mai mult influenţate. Chiar şi o banala punga de hârtie, fabricata în altă parte, va crea interferenţă.

— Câmpurile noastre energetice se vor expansiona de la sine? Chiar dacă

nu se va lucra pentru evoluţia spirituală?

— Da, câmpul vostru se va mari chiar dacă nu aţi intrat într-un proces de evoluţie spirituală. Deja a început expansionarea. Totuşi, acest lucru va forţa lucrurile. Ori veţi începe evoluţia spirituală, ori veţi fi nevoiţi să părăsiţi planul fizic. Puteţi verifica faptul ca procesul a început. Consumaţi o perioadă de timp produse făcute în afara câmpului vibraţional zonal, adică în afara ţării, şi vedeţi cum va simţiţi. Apoi consumaţi numai produse din aceasta zona. Veţi fi uimiţi de diferenţa. Şi situaţia este numai la început...

— Dacă este aşa cum spui, atunci într-adevăr, multe corporaţii se vor prăbuşi. Dar vor apărea alte firme, zonale, care vor profita de noua situaţie.

— Cu aceasta ocazie, foarte multe resurse financiare vor fi puse în circulaţie şi va fi şi o ieftinire a multor produse. Înainte, doar o parte din resursele financiare erau folosite, majoritatea erau fie tezaurizate, fie prost folosite. Se vor sparge foarte multe monopoluri şi mulţi veţi vedea amploarea multor nereguli şi înşelăciuni. Chiar dacă economia actuală pare de piaţă, marii producători acţionează din umbra pentru a menţine preţurile ridicate şi pentru a perpetua anumite procese de producţie, care nu sunt tocmai sănătoase. O alta ramura care va pierde enorm este industria farmaceutica. Dacă nu se vor readapta, se vor prăbuşi iremediabil. Schimbările vibraţionale vor determină intari-rea corpului energetic, deci omul nu va mai cunoaşte decât arareori boala fizica.

— Unitatea de conştiinţa divină nord-americană şi spiritele evoluate care o vor însoţi ce vor face referitor la toate aceste schimbări?

— Vor pune la punct şi vor dezvolta noi sisteme economice. Dacă până acum a funcţionat sistemul piramidal, după 20 de ani va fi un sistem de tip piramidă în piramidă, iar evoluţia financiara va fi mai mult zonala.

— Este valabil şi pentru alte produse în afara de cele alimentare?

— Este valabil şi pentru alte produse, dar mult mai puţin.

— Mi se pare mie sau ajungem la izolaţionism din toate punctele de vedere?

— Toate acestea se petrec numai în tranziţie şi doar acelora care nu sunt angrenaţi conştient în procesul de evoluţie spirituală. Adică marea majoritate!

Izolaţionism nu va fi, ba dimpotrivă!

— Cât va dura tranziţia?

— Până spre 2100-2150. Atunci trebuie să fie bine delimitată evoluţia

spirituală.

— Cum adică?

— Vom vorbi după o vreme despre acest lucru. Va trebui să faci câteva regresii în trecut pentru a înţelege mai bine despre ce este vorba. Oricum, tranziţia va dura ceva vreme pentru voi. La scurt timp am ieşit din „frecventa” de transmisie. Rămăsesem destul de mult, căci apăruseră tot felul de interferente. Aceasta transmisie mi-a dat o stare de nelinişte referitor la cele câteva fenomene conexe ale procesului de creştere a vibraţiilor. Nu ştiu dacă lumea ar face faţă unor asemenea schimbări, fără un ajutor. Şi nu vorbesc doar de schimbările de natura economică, care oricum ar fi uriaşe, ci mai ales de faptul că nu s-ar găsi explicaţii materialiste pentru aceste schimbări. Eventual, se va putea spune că de reacţia negativă a organismului la alimentele străine ar fi responsabil ADN-ul sau poate reacţia întârziată a organismului uman faţă de poluare, creşterea temperaturii globale etc. Oricare ar fi explicaţia de faţadă, omul materialist va resimţi foarte puternic un stres de „fond”.

Eu cred că acest stres va crea foarte mari probleme. A doua zi am încercat să intru din nou în legătură cu Zamolxe pentru a primi informaţii suplimentare legate de acest fapt. I-am făcut cunoscuta părerea mea referitor la stresul care va fi resimţit de către cele mai multe persoane.

— Zamolxe, recunosc sincer ca stresul îl resimt şi eu, chiar acum, cu toate că înţeleg puţin fenomenul, dar mă gândesc cum ar putea gestiona alţii acest stres.

— Prin cunoaştere. Stresul vine din dezechilibru şi teama, iar teama din necunoaştere şi din identificarea cu ego-ul, adică din identificarea cu forma. Identificarea cu forma duce la limitare. Aceste aspecte vor fi mult mai bine înţelese de către marea majoritate a oamenilor, peste puţin timp. Expandarea (expansionarea) biocâmpului personal va genera stres numai într-o prima faza. Ulterior, fiecare se va adapta acestui fapt şi va reuşi să înţeleagă toată fenomenologia legata de schimbare.

— De ce nu s-au făcut aceste schimbări gradat? Adică de ce nu s-a început de acum o suta, două sau mai multe sute de ani?

— Aceste schimbări nu sunt determinate de intervenţia fiinţelor din spaţiile înalt vibraţionale. Ele sunt fenomene naturale care se petrec ciclic. Fiinţele pe care voi le numiţi divine doar va asista în toate aceste procese.

— Despre unitatea divină din zona vechii Perşii ce poţi să-mi spui? Se va

întrupa în Iran? Ce rol va avea?

— Sunt mari şanse să se întrupeze în Iran.

— Nu este sigura locaţia Iranului? Sunt şanse să se întrupeze chiar în Irak? Ce factori pot interveni?

— Vortexul energetic local acţionează asupra unei zone foarte mari. În mod normal, trebuie făcută joncţiunea cu circuitul vibraţional persan, adică este ideal să se întrupeze în Iran. Irakul nu este exclus de asemenea.

— Situaţia geopolitică poate influenţa întruparea?

— Nu.

— Poate fi un alt risc pentru unitate?

— Situaţia va fi de aşa natură încât va acoperi orice risc. Unitatea de conştiinţă divină din zona vechii Perşii va avea un tipar de întrupare asemănător cu al meu. Vor fi avute în vedere sute de mii de persoane, care vor forma prima treapta a unui sistem piramidal. O zecime dintre acestea vor fi atent selectate şi pregătite pentru a forma a doua treapta, apoi o zecime dintre persoanele celei de-a doua trepte va forma cea de-a treia treaptă şi tot aşa până la ultimele două persoane. Selecţiile şi probele vor fi pe măsură. Acestea vor da fondul spiritual şi genetic pentru unitate. Atât câmpurile sistemului persan cât şi cel românesc vor proteja foarte bine unitatea. Dacă situaţia o cere, unitatea poate acţiona din umbra, fără a fi cunoscuta.

— Este interesant ce-mi spui. Sistemul acesta îmi pare totuşi destul de complex.

De ce nu se au în vedere doar câţiva indivizi?

— Persoanele întrupate în aceste regiuni au o parte a corpului cauzal astfel constituit încât să ajute unitatea nu doar în procesul de selectare a fondului genetic şi spiritual, ci şi pentru a forma câmpuri energetice, mentale şi cauzale prin care unitatea divină va acţiona. Practic, unitatea se va întrupa într-un individ, dar corpul sau energetic va fi format din corpurile energetice ale tuturor celor participanţi la sistemul piramidal. Aşadar, corpul sau energetic va fi extrem de puternic şi de complex.

— În ce consta aceste probe? Cum poţi şti că eşti selectat pentru a participa la acest sistem piramidal?

— Nu sunt importante aceste aspecte şi nici nu este cazul să fie cunoscute.

— Am înţeles. Deci exista totuşi nişte riscuri.

— Nu acele riscuri la care te gândeşti. Chiar daca, presupunând prin absurd, unitatea va avea un accident şi va părăsi planul fizic, vor fi pregătite câteva persoane, din ultimul plan, care să preia spiritul său, iar în timp scurt – cel mult câteva luni, să poată reface toate conexiunile avute înainte.

— Mă gândesc totuşi la faptul ca acolo situaţia politica este cea care este…

— Îţi faci probleme degeaba. Nu ştii care este situaţia din zona. Nu judeca fără să cunoşti despre ce este vorba. Îţi observ acum formele mentale… Să subliniezi ce-ţi transmit acum:

nu se va avea în vedere instituirea vreunei forme de guvernământ prin care să se îngrădească drepturile oamenilor. Nu se vor forma sisteme fasciste, comuniste, fundamentaliste sau ceva de acest gen.

— Care va fi rolul unităţii persane?

— Rolul sau va fi extrem de important. Va realiza o bună parte din convergenţa planetara de care îţi spuneam data trecuta. Va crea vectorii de mişcare în planul social prin care se va realiza convergenţa.

— Sper să realizeze acest lucru. Pasnic bineînţeles. Nu de alta dar…

— Ştiu ca te gândeşti la „jihad” şi ca musulmanii fundamentalişti considera ca lumea întreagă ar trebui convertita la credinţa musulmana chiar prin forţă. Stai liniştit. Nimic din toate acestea nu se vor petrece. Singurul „jihad” care se va purta, va fi împotriva dezordinii interioare. Toate schimbările viitoare se vor face paşnic. Fiecare va avea de ales ce va vrea să facă. La început, cei mai mulţi nici nu vor vrea să audă de schimbare şi de evoluţie, dar într-un final se vor satura de mizeria lor sufletească, de haosul lor interior şi vor alege schimbarea. Acest „jihad” va fi special. Este „jihadul” inimii!

Va cuceri prin iubire, frumos, armonie, altruism, prin sublim…

— Spuneai ca şi tu vei avea un sistem asemănător cu cel persan.

— Sistemul persan este asemănător cu cel românesc. Sistemul persan este susţinut energetic de vortexul din estul Irakului şi cel israelian, iar cel românesc de către mai multe locaţii, însă rolul cel mai important îl va avea piramida din Retezat. Aceasta este proiectată să funcţioneze în baza 7. Este de asemenea structurată pe şapte nivele. Primul are codul 7, al doilea 49, al treilea 343 şi tot aşa, până la nivelul şapte, care va avea codul şapte la puterea a şaptea.

— Ce reprezintă aceste „coduri”?

— Sunt nivele de acces la diferite grade de vibraţie. Gradul 1 sau de cod 7 este primul grad de acces vibraţional. Cine va fi conectat la gradul 1, va fi supus unor influenţe vibraţionale de şapte ori mai mari decât în mod normal.

— Ce înseamnă mai exact acest lucru?

— Legile universale vor acţiona de şapte ori mai rapid şi mai puternic decât în mod normal. Nimeni nu poate rezista la gradul 1 dacă nu respecta cu sfinţenie preceptele etice şi morale. Chiar şi gândurile rele sunt taxate de şapte ori mai puternic. Orice mic furt, chiar şi o scurta călătorie cu autobuzul, fără bilet, va fi întoarsă de legea acţiunii şi reacţiunii (karma) de şapte ori mai repede şi mai puternic. O vorba aruncata aiurea se va întoarce înapoi de şapte ori mai repede etc. Cine va avea acces la gradul 1 şi va duce aceeaşi viaţa, în scurt timp, chiar şi câteva luni, viaţa să ar putea deveni un adevărat iad. Fără un bun autocontrol mental nu se poate rezista. La gradul 2, sau cod 49, lucrurile devin de 49 de ori mai puternice şi tot aşa... Este greu de imaginat pentru voi gradele următoare.

— De unde ştim că suntem la gradul 1?

— Îţi voi spune cu alta ocazie cum se accesează primul grad. Curând... Deocamdată nu este cazul.

— Ral spunea ca piramida a fost creata de atlanţi acum 12.000 de ani.

— Piramida a fost făcută de atlanţi, dar structura energo-informaţională s-a făcut în colaborare cu lyranii şi fiinţele de lumină din centrul galaxiei. Primele patru grade au fost proiectate şi structurate de către atlanţi, gradele cinci şi şase de către lyrani, iar gradul şapte de către fiinţele spirituale.

— Spuneai ca şi tu vei avea acelaşi tipar de întrupare că unitatea persana, adică va fi un fond de bază de câteva sute de mii de persoane şi apoi se va fragmenta. La noi baza va fi formată din şapte la puterea a şaptea persoane, adică aproape 824 de mii de persoane? Am intuit bine?

— Da, dar nu confunda gradele cu numărul de persoane. Cele peste 800 de mii de persoane din fondul genetic şi spiritual de bază vor avea acces limitat la gradul 1. Asta nu înseamnă că cei din gradul şase, adică aproape 120.000 de persoane vor accesa gradul 2 şi tot aşa. Voi nu puteţi accesa deocamdată decât cel mult gradul 2. La gradul 3, chiar şi cei mai evoluaţi pământeni ar rezista doar câteva săptămâni. Vorbim de energii extrem de puternice...

— Şi totuşi, atlanţii au avut acces la gradul 4, căci au proiectat acest grad din câte mi-ai spus.

— Voi nu va puteţi compara deocamdată cu atlanţii. Mai aveţi nevoie de cel puţin câteva sute de ani de evoluţie.

— Dacă au ajuns la un grad atât de elevat de cunoaştere, cum se face ca n-a rămas nimic din civilizaţia lor? Tot ce au realizat a rămas pe fundul Atlanticului?

— Îţi voi da mai multe lămuriri când vom vorbi despre energetică subtilă a planetei. Tot atunci îţi voi da amănunte şi despre întruparea mea. Nu este cazul acum.

— Am înţeles. A mai rămas unitatea divină din America de Sud. Spuneai că se va întrupa ultima, în prima parte a secolului următor.

De ce la urma? Şi ce rol va avea?

— Pentru ca atunci este necesar să se întrupeze. Trebuiesc întâi iniţiate celelalte lucrări ale unităţilor de conştiinţa divină, abia apoi va începe lucrarea ultimei.

— Unde se va întrupa?

— În Brazilia. Rolul sau va fi acela de a readuce familia pământeană în rândul marilor civilizaţii galactice.

— Cam multa „pregateala” pentru aceste contacte.

— Aveţi nevoie de realizarea convergentei planetare, altminteri veţi suferi un colaps din punct de vedere psihic şi mental.

— Oricine ar face un sondaj printre oameni, va afla ca ei abia aşteaptă acest contact. Majoritatea sunt convinşi ca un astfel de contact, oficial bineînţeles, ar avea un impact pozitiv extraordinar de mare.

— Experimentele au demonstrat contrariul. Ţi-am mai spus cândva că va priviti cu suspiciune pe voi înşivă, darămite alte civilizaţii. Structura voastră emoţională şi mentală nu poate suporta un astfel de contact acum. Dacă el s-ar realiza acum, ar arunca planeta în haos total. Inca sunteţi dominaţi şi controlaţi de corpurile reactive. Inca va domina egoul. Inca sunteţi dominaţi de forma şi de dualitate.

— Spuneai ca unitatea divină din Brazilia se va întrupa în prima parte a secolului următor. Adică va începe să acţioneze cam după un secol şi jumătate. Totuşi, mi-ai spus odată că se pot face contacte în masa chiar şi sub 100 de ani. Este posibil acest lucru înainte de a se întrupa unitatea divină din Brazilia?

— Este posibil, dar nu la nivel oficial. Adică nu se vor desfăşura decât în foarte puţine direcţii. Abia după întruparea unităţii din Brazilia se vor întocmi

protocoalele de contact şi colaborare.

— Îmi suna atât de… birocratic.

— Toate acestea sunt necesare pentru a nu afecta negativ planeta Pământ, care se afla în urma celorlalte planete. Voi sunteţi în urma nu numai tehnologic, ci mai ales spiritual. Gândeşte-te ce impact poate avea asupra planetei o banala tehnologie energetică. Câteva ecuaţii şi o schema pot arunca în haos tot angrenajul economic de pe planeta. Nu sunt permise astfel de schimbări bruşte. Nu atâta vreme cât spiritualitatea nu va ocupa locul primordial. Inca sunteţi dominaţi de materie, de imaginea materiei şi de interferente de tot felul.

— Unii vor crede ca „ceilalţi" ne-ar putea folosi resursele minerale ale planetei, ba chiar ne-ar putea manipula în aşa fel încât să ne folosească în diverse scopuri. Nefiind foarte evoluaţi, putem fi uşor manipulaţi.

— Nu va fi nimic de genul acesta. Majoritatea civilizaţiilor avansate nu folosesc resursele minerale din interiorul planetelor. Nici nu au nevoie de astfel de materiale decât în foarte puţine cazuri. De obicei, se folosesc atunci când se realizează ceea ce unii dintre voi numesc „terraformare". Atunci se folosesc astfel de resurse materiale, dar în acest caz sunt luate direct din astre. Deci nu va fie teama căci nimeni nu are nevoie de resursele voastre. Peste câteva sute de ani nici voi nu veţi mai avea nevoie de ele. Veţi avea acces la tehnologii care vor realiza transmutarea materiei. Oricât de nebunesc ar suna, va spun că minunatul vostru corp fizic deţine cele mai grozave tehnologii din univers. Dacă aţi fi pe deplin dezvoltaţi spiritual, nu aţi avea nevoie de nimic. Chiar aşa, de nimic. Totul se afla în voi…

— De ce Brazilia? Unii s-ar aştepta în alte zone ale Americii de Sud.

— Acolo este centrul energetic Vishuddha al planetei.

Prin urmare, unitatea va trebui să integreze vibraţia centrului energetic în propria să vibraţie. Responsabilitatea să va fi uriaşă.

— Presupun că nu va fi singur. Va fi ajutat de un sistem gen piramidal, ca în cazul unităţii persane sau româneşti?

— Este o unitate cu totul specială. Structura să energo-vibraţională va fi diferită. Va lucra cu un spectru de vibraţii mult mai larg. Va fi şi o selecţie spiritual-genetica, dar şi o colaborare cu alte civilizaţii. Dat fiind faptul ca rolul sau va fi unul special, în jurul sau vor fi întrupate atât fiinţe terestre cât şi fiinţe extraterestre. Unele vor fi hibride. Este greu să înţelegi acum amploarea şi

complexitatea lucrării pe care o va avea de făcut unitatea din Brazilia.

— Este adevărat ca România este centrul energetic Anahata al planetei? Prin unele medii circula aceasta informaţie de mult timp.

— Da, este adevărat. Însă o spui de parcă aţi avea motive de bucurie. Ca şi cum aţi avea un aş în mânecă. Ba dimpotrivă, acest lucru va da o imensa responsabilitate.

— Unele informaţii spun că Anahata planetei ar fi în Anglia, la Glastonbury sau chiar Stonehenge.

— Acolo este o zonă de convergenţa a energiilor pământeşti cu cele cereşti. Nu este Anahata planetei.

— Adică un fel de portal? Ral mi-a spus de aşa ceva când am făcut regresia în Atlantida.

— Da, este un portal natural foarte puternic. Nu degeaba apar în zona formaţiuni în lanuri. Dar nu este Anahata planetei. În curând se vor convinge şi ei, şi voi. Undeva… cândva Trecuseră câteva zile de la ultima călătorie astrală. Experienţa avută de mine în instalaţia-sfera, undeva în galaxia noastră, aproape că nu mai reprezenta decât o amintire ştearsă, abia perceptibila memoriei mele. Parca avusese loc în alte timpuri, cu mulţi ani în urmă. M-am mirat şi eu de o asemenea stare de fapt. Ramo mi-a transmis că nu sunt pregătit pentru a opera cu parametri 4D şi din această cauză aspectele procesuale şi temporale sunt mai greu de prelucrat de către mentalul meu. Neavând niciun fel de „baza” informaţională sau vibraţională în realitatea mea, adică a Pământului, era normal ca experienţa astrală să fie tratată de către mentalul meu, ori ca reverie sau visare, ori ca un soc. Visarea este repede data uitării. De asemenea, şocul poate fi izolat de către anumite mecanisme autonome ale mentalului inconştient şi subconştient. Dar, cu toate că experienţa cu Zamolxe a fost una destul de bizara pentru mine, nu la fel pot spune despre senzaţiile avute în timpul regresiilor (dar mai cu seama după ce ieşeam din regresii).

Atunci am simţit cât se poate de clar, atât faptul ca trăisem în acele vremuri, dar şi ca participasem în mod activ la viaţa din Atlantida. Undeva în sufletul meu începuse a se ivi o senzaţie de teama, însă era o teama aparte. O teama de ceva ce făcusem cândva în acele vremuri, însă ştiam cumva ca ceea ce făcusem nu reprezenta doar responsabilitatea mea. Simţeam ca eram mult mai multe persoane implicate. Mi-a fost clar, mă simţeam şi eu responsabil de

ceea ce s-a întâmplat în Atlantida, fără doar şi poate. Într-una din serile următoare, am avut o foarte puternică senzaţie legata de Atlantida. Imediat am intuit că este foarte posibil să fi sosit vremea pentru regresia în perioada cuprinsa între 90.000 şi 70.000 i.Ch. Mi s-a adus la cunoştinţa faptul ca atunci a avut loc perioada de glorie a Atlantidei şi ca acele vremuri sunt foarte importante. Evident, în foarte scurt timp l-am simţit pe Ramo şi Ral alături de mine. Mi-am dat seama ca venise vremea pentru regresie. Cu puţin timp în urma Zamolxe îmi spusese ca regresia avea loc până la un punct, după care intram într-o alta dimensiune, însă eu nu percepeam trecerea. Îmi dispăruse total teama. Chiar eram foarte nerăbdător să aflu ce se întâmplase şi care a fost gradul meu de implicare. Simţeam ca trebuie neapărat să aflu aceste amănunte. Eram pregătit pentru orice. Sau credeam că sunt... În timpul pregătirilor din piramidă, Ramo mi-a spus:

— Pentru început vei regresa în primii ani ai vieţii tale actuale. Este necesar să refaci conexiunea cu anumite vibraţii. Nu am dat prea mare importanta spuselor sale. Credeam că sunt anumite vibraţii imperceptibile (care sunt alăturate unor tendinţe mentale).

Primele imagini apărute au fost în vremea când aveam câţiva ani, poate trei-patru. Eram la bunici, la ţara şi asistam la pregătirea unor răsaduri. Mi-am adus aminte ca eram foarte curios de ceea ce făceau, ba chiar eram foarte neastâmpărat, deranjându-i destul de tare. Am simţit foarte puternic starea pe care o aveam. Nu era vorba de vreo toana dea mea, ci de o stare sufletească extrem de pregnanta. Aveam impresia ca ei fac ceva rău, nu înţelegeam de ce fac asta. Plângeam... şi eram convins ca pregătirea răsadurilor nu este un lucru bun. Următoarea imagine care mi-a venit în minte... cred să fi avut vreo 8-9 ani, m-a cam tulburat. La fel, se întâmplă la ţară. Eram alături de un var de-al meu. Făcusem cumva rost de o seringa şi ţin minte ca aveam o plăcere deosebită de-a injecta apa în plante. Apoi am avut ideea de-a zdrobi unele plante şi a le colecta serul, injectându-l apoi în alte plante. Eram extrem de curios de ceea ce s-ar putea întâmpla. Când făceam asta, aveam o stare sufletească inconfundabila, oarecum asemănătoare cu emoţia avută la prima întâlnire romantica cu o fata. Ulterior, găsisem o broasca moarta şi cu ajutorul briciului străbunicului meu am făcut prima „autopsie”. Nu-mi era greata, nici frica... doar extrem de curios. Apoi mi-a venit în memorie vizita pe care am făcut-o la gara din localitate. Tot în jurul vârstei de 8-9 ani. De fapt, am fost în

camera de control a gării şi ţin minte cât de puternic m-a afectat ceea ce văzusem acolo. Panoul acela imens, plin de butoane şi lumini, prin care se monitoriza activitatea feroviara, mi-a dat o stare greu de transpus în cuvinte. Începusem să tremur din toate fibrele fiinţei mele. Îmi venea să butonez toată instalaţia. Aveam impresia ca ceva anume trebuia să se întâmple. Ţin minte perfect ca emoţia era copleşitoare. În scurt timp au dispărut toate aceste amintiri. Pe moment uitasem complet ca mă aflam în regresie. Mă simţeam foarte amorţit din punct de vedere psiho-mental. Apoi mi-am revenit încetul cu încetul... Părea ca ceea ce se întâmplase în copilăria mea avusese loc în alta viaţă. Erau imagini peste care se aşezase complet uitarea. În scurt timp imaginile au revenit. Parca mi-aş fi sondat memoria. Atunci am realizat ca tendinţele mele din copilărie erau de fapt impulsuri păstrate undeva în subconştientul meu. Încetul cu încetul se perindau şi alte imagini din copilăria mea. La un moment dat, aveam în minte toate cele trei imagini, atât experienţele mele cu plantele cât şi disecţia broaştei şi experienţa cu panoul de control de la biroul gării. Mi-am adus aminte de experienţa cu instalaţia-sfera când mentalul meu s-a mărit şi s-a divizat în mai multe conştiinţe şi vedeam-simţeam prin fiecare conştiinţa în acelaşi timp. Mă simţeam pus în aceeaşi ipostaza. L-am auzit pe Ral spunându-mi să nu mă opun stărilor sufleteşti care îmi apar. În momentul când am adus şi imaginea cu bunicii care alegeau răsadul alături de celelalte, s-a întâmplat ceva ieşit din comun. Realizasem că, chiar copil mic fiind, plânsul meu era anormal. Se simţea o altfel de durere în glas...

— Încearcă să pătrunzi mai adânc, îmi spuse Ral.

De ce plângeai când bunicii tai alegeau răsadurile? Ce simţeai? Am încercat să pătrund mai adânc, iar pe moment am avut impresia ca sufletul meu oscila între a pătrunde dincolo de primele senzaţii şi a lăsa totul balta. Senzaţia pe care am avut-o imediat după, a fost atât de puternică încât m-a scos destul de violent din starea de regresie. Inima începuse să-mi bata extrem de puternic şi rapid. Nici nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi rămas în acea stare. Am sărit imediat din pat. Inima continua să-mi bata foarte rapid şi puternic şi eram extrem de agitat. Ceva se întâmplase, însă nu reuşeam să percep ce anume. Am mai avut astfel de ieşiri din astral, dar atunci a fost vorba de interferenţa unor stări neplăcute, care apăreau prin reacţie, dar prin aşa ceva nu mai trecusem. Mi-am revenit în cele din urmă. Mi-am dat seama ca

revenirea la starea normala, cu toate că a fost rapida şi violenţa din punct de vedere psiho-mental, a fost totuşi reuşită. Ramo şi Ral şi-au făcut datoria de a mă susţine din toate punctele de vedere. În astfel de cazuri, revenirea brusca poate cauza dereglări energetice subtile, căci „alinierea” corpului astral cu cel energetic nu se face perfect. Din această cauză la ieşirile în spaţiul astral se recomanda asistenţa unui ghid spiritual. Acesta poate reface conexiunile chiar dacă revenirea este brusca. După ce m-am mai calmat cât de cat, mi-am dat seama ca ei nu se mai aflau în zona. Nu mai percepeam deloc vibraţia lor. Şi nici nu ştiu cât m-ar fi ajutat prezenţa lor. Poate că nici nu aveam nevoie de ei atunci... Simţeam cum valuri de energii stranii mă înconjurau. M-am întins pe pat. M-au asaltat din nou imaginile copilăriei. Imediat după aceea mi-au apărut flash-urile... Apoi îmi veneau imagini din ce în ce mai clare. Alti munţi, alte pământuri, alţi oameni, alte vremuri... Viaţa era altfel în Atlantida... Oamenii simţeau altfel, priveau altfel, gândeau altfel... Totul era altfel. La început, ceva din mine refuza să vadă, să perceapă. Apoi n-am mai putut rezista. Am lăsat să se manifeste toate aceste energii. Cuvintele sunt de prisos. Chiar şi imaginile ar fi de prisos. Unele trăiri nici n-ar trebui spuse în cuvinte, căci rişti să le batjocoreşti. Doar cu sufletul ar trebui atinse. Şi atunci doar în anumite condiţii, căci şi acel suflet ar trebui să fie cât mai pur. Poate că fiecare dintre noi i-a auzit pe părinţi şi bunici vorbindu-ne de vremurile de altă dată. Unii dintre noi chiar am prins acele vremuri. Când vara era vara şi iarna, iarna. Când fructele de altă dată aveau alt gust, când vântul ne mângâia fata cu delicateţe, când fulgii de zăpadă ni se topeau pe obrajii îmbujoraţi. Şi totuşi, toate acestea pălesc în comparaţie cu ce era odată Atlantida. Cândva, pe această planetă, viaţa omului a fost cu adevărat un rai. Atunci nu exista răul care este acum pe planeta. Nu, nu era deloc aşa ca acum. Şi nici nu sunt vreun visător. Nici nu vreau să evadez din realitatea zilelor noastre. Voi chiar credeţi ca visele noastre cele mai frumoase sunt doar rodul imaginaţiei noastre? Nu, nu sunt rodul imaginaţiei!

Sunt amintiri!

Pur şi simplu amintiri. Amintiri din alta lume. Le-am trăit. Le-am trăit cu toţii!

Da, au fost vremuri de vis!

Am trăit acel vis, am crescut cu acel vis. Viaţa noastră era acel vis. Nu mai rezistam să fiu asaltat de aceste energii şi amintiri. Era ca o tortura psihică

pentru mine. În acel moment ceva s-a declanşat în fiinţa mea. Ceva, ca o putere interioară s-a activat şi mi-a anulat starea de melancolie, de dor nespus după vremurile demult uitate. Era ca o voinţă, ca o forţă, ca o lumina rece, dar foarte puternică. Imediat am realizat ca acele vremuri sunt pentru totdeauna pierdute. Sufletul meu parcă se răcise. Priveam în gol tavanul alb, sec. La fel părea să fie şi sufletul meu. Mi-am întors instinctiv privirea către biblioteca. M-am îndreptat direct către o carte scrisa prin intermediul mediumului american Edgar Cayce. În acea carte erau câteva relatări despre Atlantida. Am deschis-o. În acel moment ochii mi s-au îndreptat către referirile la „lucruri”. Acestea erau, se pare, un fel de animale-oameni. Acolo se spunea ca au fost creaţi de atlanţi pentru diverse munci, în special munci fizice. Nu, nu era chiar aşa. Era doar o mica parte din adevăr… De cum am recitit aceste aspecte, s-a declanşat în mine o mila faţă de aceste fiinţe, greu de transpus în cuvinte. În câteva momente s-a declanşat tornada de flash-uri… Da, îmi amintisem!

Eram unul dintre cei care creaseră aceste fiinţe amarate. Imediat am simţit prezenţa lui Ramo şi Ral în camera. Pentru prima dată în viaţa mea, am perceput fizic formaţiuni luminoase în camera. Puncte şi chiar fâşii de lumina. Nu mă interesa… Dacă acea forţă interioară nu s-ar fi declanşat înainte, probabil că nu aş fi făcut fata torentului incredibil de emoţii negative. Nu ştiu cum şi în ce fel, dar conştientul meu s-a mutat pe un alt plan. Un plan mult prea rece. Dar eram la adăpost de a nu fi sfârtecat. Am realizat ce făcusem. Miam dat seama de karma pe care o aveam în spate şi de ce s-au întâmplat anumite lucruri în viaţa mea. Am lăsat amintirile să vina. Le priveam ca un robot… sau ca un „lucru”. Mulţime de astfel de fiinţe… Unele hidoase la vedere, altele păreau a fi hibrizi. Socul emoţional nu a durat mult. Cumva, forţa care s-a declanşat în mine înainte, m-a aparat să nu fiu copleşit de vina de-a fi făcut ce-am făcut. Nu mai conta că nu fusesem singur. Am fost implicate foarte multe persoane. Am revăzut în frânturi de imagini… camere extrem de ciudate ce erau în mod sigur laboratoare, teste diverse, forme elicoidale care păreau a fi structuri ADN, alte chipuri… Pentru prima dată l-am simţit pe Zamolxe în camera. Ramo şi Ral erau de asemenea în preajma. Am realizat ca forţă lăuntrică ce se declanşase mai devreme mă transformase într-o bruta, aproape insensibila. Am eliminat-o ca pe o haină hidoasa. Vibraţia lui Zamolxe m-a înconjurat cu o căldură de nedescris. Nu am putut rezista să nu izbucnesc în plans. Nu puteam, în starea în care eram, să fac o ieşire în astral. Totuşi,

cumva Zamolxe mi-a dat o stare de calm deosebit. Imediat am simţit ca lucrurile au evoluat diferit în Atlantida. Am realizat cumva ca situaţia nu a fost chiar aşa de grava precum mi s-a părut prima dată. Am căutat să fac o conectare vibraţională cu Zamolxe, dar nu era cu putinţă. Eram prea tulburat de ceea ce experimentasem. În foarte scurt timp, m-a cuprins o toropeala de nedescris. Cred că nu a durat mai mult de un minut şi am adormit. A doua zi am hotărât că este cazul să-mi iau câteva zile de concediu. Cu toate că aş fi făcut fata situaţiei de la serviciu, am simţit nevoia de a fi singur câteva zile. Starea mea se ameliorase destul de mult. Am simţit din nou acea forţă lăuntrică, ce se declanşase cu puţin timp înaintea amintirilor. Părea că este ca o oaza de linişte pentru mine. Simţeam nevoia de-a mă lăsa cuprins de aceasta stare. Şi bine am făcut, căci a fost ca o eliberare, ca o spălare sufletească. Însă am mai simţit şi altceva... ca o alta vibraţie. Era o stare care nu era specifică omului cu mentalitatea aşa-zis normala. Părea că am conştiinţa unei fiinţe ce transcende propria condiţie. Simţisem puţin infinitatea sufletului. Simţeam ca orice experienţa materiala, indiferent cât de negativă poate fi, nu poate umbri realitatea şi divinitatea spiritului. Am realizat că nu conta foarte mult ceea ce făcusem, nici experienţele prin care trecusem, ci conta doar faptul ca spiritul meu, al tuturora, nu poate fi umbrit de absolut nimic. Ceea ce experimentam în trupul material sunt doar jocuri. Pur şi simplu jocuri. Un joc este şi bucuria, dar şi durerea. Ştiam şi simţeam că nu sunt osândit pentru ca participasem la crearea acestor fiinţe. Însă mai erau foarte multe întrebări la care doream un răspuns. Calmul psiho-mental s-a instalat în doar câteva ore. Mă simţeam chiar împăcat cu mine însumi. În scurt timp l-am simţit pe Zamolxe alături de mine. Am intuit imediat ca vrea să mă conectez vibraţional. Spre surprinderea mea, am reuşit foarte rapid să intru în starea specifica. Nu a durat mult până am reuşit conectarea.

— Experienţa avută ieri aproape că m-a dat gata, am spus. Am simţit că am o karma legata de Atlantida, dar nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

— Nu eşti tu responsabil pentru ce s-a întâmplat, mi-a transmis Zamolxe. Nici măcar nu faci parte dintre cei care au cea mai mare vina.

— Zamolxe, am simţit-vazut-trait că am participat la crearea acestor fiinţe.

— Într-adevăr, ai participat direct la primele programe experimentale, dar ulterior ai fost înlăturat. Ai doar o foarte mica parte de vina.

— Cum de s-a ajuns la crearea acestor fiinţe amarate? Simt că nu neapărat pentru muncile fizice.

— Aşa e. Nu pentru muncile fizice au fost create aceste fiinţe, dar au fost folosite şi pentru aşa ceva. Scopul primordial a fost altul, anume, de-a prelua vibraţiile negative ale oamenilor.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Istoria atlantă a fost şi ea presărată cu violente şi suferinţe, în special datorită egoului şi influentelor corpului mental reactiv. În urmă cu peste 90.000 de ani, civilizaţia atlantă a cunoscut un mare război. Acest conflict devastator a lăsat urme groaznice în mentalul locuitorilor. A fost un război care a pus faţă în faţă două ramuri ale civilizaţiei acelor vremuri. Voi le cunoaşteţi sub denumirea de atlanţi şi lemurieni. În realitate, sunt aceeaşi civilizaţie, diferenţierile erau date doar de mentalitate. Mai existau şi câteva mici diferenţe de ordin fizic. Acestea au fost doar justificări puerile; în realitate ego-ul, corpul reactiv şi anumite tendinţe mentale au fost cauzele principale ale declanşării acelui război.

— Cum pot unele fiinţe să preia vibraţiile negative? Nu se încalcă legea acţiunii şi reacţiunii? Eu nu pot să cred aşa ceva. Chiar tu spuneai că nu putem scăpa de aceasta lege.

— Nimeni nu poate prelua karma altuia. Nu era vorba ca aceste fiinţe să fi preluat karma războiului atlantean. Acest lucru nu era cu putinţă. Războiul atlantean a fost unul groaznic. Distrugerile de ordin fizic şi psihic au fost oribile. Armele folosite în război mergeau de la cele aşa-zis clasice până la arme biomagnetice, sonice, elementale şi chiar termonucleare. Nimeni nu a învins în acest război, distrugerile erau mult prea mari. S-a hotărât ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată cât va fi acest Pământ!

Karma acumulata datorită războiului nu a putut fi preluata de nimeni şi toţi ştiau acest lucru, însă unii oameni de ştiinţă au preluat o idee care la acea vreme a fost considerata excepţională. Tu ai fost unul dintre promotorii şi dezvoltatorii acestui proiect. Ideea era să se creeze fiinţe hibride care să rezoneze vibraţional cu oamenii şi să le consume anumite vibraţii-efect. Urma să fie făcută o bucla evolutivă în regnul elemental, acest regn situându-se între regnul animal şi cel uman. S-ar fi creat o noua specie elemental-umană, iar aceasta specie ar fi ajutat atât civilizaţia atlantă cât şi regnul elemental.

— Cum ar fi ajutat regnul elemental? Preluând vibraţiile-efect de care

spuneai, ar fi însemnat suferinţa pentru ei şi karma pentru oameni.

— Hibrizii ar fi preluat doar efectele, adică descărcările energetice care ar fi avut ca rezultat suferinţa psihică a oamenilor. Cauzele ar fi rămas în structurile subtile ale oamenilor, dar nu s-ar mai fi simţit efectele, adică suferinţa. Regnul elemental a fost de acord cu acest experiment, căci prin preluarea acestor vibraţii-efect ei ar fi realizat salturi mari în evoluţie. Acest regn este energetic şi reprezentanţii lor au considerat ideea întrupării ca fiind foarte atractiva. Atlanţii deveneau astfel direct responsabili de evoluţia lor.

Prin anumite manipulări genetice, noile fiinţe ar fi simţit altfel suferinţa faţă de cum o simţiţi acum fiecare. Toată pleiada de emoţii şi sentimente negative s-ar fi simţit ca o tensiune perceptibila mai mult senzorial, iar durerea ar fi fost destul de suportabila. Ulterior, prin manipulări genetice succesive s-a ajuns ca aceste vibraţii-efect să fie simţite doar că un fel de oboseala cronica.

— Mă mir ca regnul elemental ar fi fost de acord cu aşa ceva. Decât o evoluţie scurta şi plina de suferinţă, mai bine una mai lunga, dar mai fericita. Care a fost relaţia cu alte civilizaţii? Atlanţii aveau doar conducători civili sau existau şi conducători spirituali? Toată lumea a fost de acord cu acest experiment?

— Înainte de a fi aplicata ideea, s-a făcut o foarte mare mediatizare. Au fost contactate şi fiinţe extraterestre, dar şi entităţi spirituale. Atlanţii nu aveau contacte directe decât cu o civilizaţie din zona pe care voi o numiţi Pleiade. Aceştia erau o ramura a lyranilor. Ei erau singura civilizaţie superioara cu care erau în contact direct. Mai existau contacte sporadice cu alte civilizaţii, dar numai ei păstrau un contact direct cu atlanţii. Ceilalţi nu prea doreau să aibă de-a face cu ei. Atlanţii erau consideraţi de către multe civilizaţii ca fiind destul de egotici. Pleiadienii erau singurii care le impuneau un oarecare respect. După marele conflict, mutaţia suferita la nivelele subtile a fost uriaşă. Distrugerile au fost mult prea mari. Transformarea venise practic peste noapte. S-a hotărât ca de atunci înainte, nicio hotărâre legata de noua civilizaţie să nu mai fie luata fără consultarea pleiadienilor sau a fiinţelor spirituale. Pleiadienii trăiau în armonie de sute de mii de ani, fiind deci un bun exemplu de urmat. Când au fost consultaţi, referitor la crearea hibrizilor, atât pleiadienii cât şi fiinţele spirituale nu au agreat ideea crcării unui regn nou pe planeta. Exista riscul ca anumite frecvente vibraţionale ale noului regn să nu fie bine armonizate cu vibraţia Geei. Totuşi, unii preoţi atlanţi reuşiseră să acceseze înregistrările

akashice ale unei civilizaţii din galaxie care mai făcuse acest experiment, de aceea s-a considerat ca merita mers mai departe. În caz de reuşită, succesul ar fi fost imens.

— De ce nu au fost pleiadienii mai fermi?

— Pleiadienii nu puteau impune nimic atlanţilor, cu toate că erau urmaşii direcţi ai creatorilor fizici ai rasei umane, lyranii. Nimeni nu impune nimic între civilizaţiile avansate. Unele civilizaţii pot avea o părere, dar nimeni nu poate impune o soluţie, mai ales ca era o chestiune interna. Impunerea ar fi însemnat preluarea responsabilităţii asupra civilizaţiei atlante. Astfel de cazuri sunt rare în Univers. Niciun experiment nu seamănă cu altul, darămite când vine vorba de alte civilizaţii. Aceste informaţii m-au făcut să mă simt mult mai bine şi o mare parte din tensiunea acumulata în fundalul mentalului s-a mai eliberat. Totuşi, eram nedumerit cum era cu putinţă ca o alta fiinţă, chiar hibridă, să preia vibraţiile mele negative. Ştiu doar că anumite persoane sensibile pot prelua prin empatie suferinţa altora, dar asta nu înseamnă ca îl eliberează pe celălalt de suferinţă. L-am întrebat pe Zamolxe cum a fost posibil aşa ceva.

— Care este tehnica prin care o fiinţă hibridă poate prelua vibraţia negativă a unei fiinţe umane? Nu-mi pot imagina că este cu putinţă aşa ceva.

— Prin manipularea câmpurilor psiho-mentale. Lucrurile sunt în realitate ceva mai complexe. Civilizaţia atlantă ajunsese la un grad mult mai mare de dezvoltare mentală decât sunteţi voi în momentul actual. Câmpul vostru mental este neuniformizat, din această cauză este greu să vă găsiţi liniştea. Spre deosebire de atlanţi, voi mai aveţi şi unele handicapuri din cauza egoului. Ceea ce voi numiţi în momentul de faţă suferinţă psihică, era foarte uşor rezolvată de către atlanţi. Aceştia reuşiseră să descopere anumite tehnici prin care deveneau conştienţi de vibraţiile lor negative şi apoi reuşeau să le izoleze foarte bine. După ce izolau energiile negative, delimitau componentele informaţionale şi astfel reuşeau să transfere vibraţia pe un alt plan. Acest plan era specific regnului hibrid. Era ca un fel de împământare a vibraţiilor negative umane. Regnul hibrid elemental-uman prelua aceste vibraţii şi le utiliza ca şi cum ar fi fost o energie psihică.

— Chiar este posibil aşa ceva?

— Este posibil. Câmpul mental al noului regn elemental-uman avea patru subcâmpuri. Aceste subcâmpuri erau în legătură directă cu elementele, mai simplu spus, cu focul, apa, aerul şi pământul. Acestea sunt denumiri generice,

căci în realitate aceste elemente constituiau benzi specifice de frecvenţă vibraţională. De exemplu, subcâmpul vibraţional specific elementului „pământ” prelua vibraţiile negative legate de forma, dualitate şi incompatibilitate; subcâmpul vibraţional specific elementului „foc” prelua vibraţiile negative care puteau fi generate în cadrul schimbărilor diverse, al transformărilor psiho-mentale, adică schimbările survenite în cadrul proceselor de evoluţie; subcâmpul specific elementului „apa” prelua vibraţiile negative care erau generate în cadrul proceselor de oscilaţie emoţională. Toate ritmurile emoţionale intra în aceasta categorie. Subcampul specific elementului „aer” prelua vibraţiile-efect generate de contradicţiile la nivel mental, precum şi tensiunile psiho-mentale de „fundal”.

— Vrei să spui ca dacă apăreau probleme şi dispute, indiferent de cât de dure erau, stările aferente lor, adică supărarea, teama, ura, gelozia şi altele asemenea, nu se mai simţeau efectiv în corpul emoţional al atlanţilor?

— Exact!

— Cum Dumnezeu este posibil aşa ceva? Mie mi se pare o încălcare flagranta a legilor universale. Ceva îmi spune că este vorba de o imensa nedreptate adusa elementalilor.

— Şi totuşi, elementalii au fost de acord cu experimentul.

— Dar atlanţii erau superiori elementalilor, aşa ca puteau fi manipulaţi. Probabil ca posibilitatea de a se întrupa era foarte atractiva pentru ei.

Eu ştiu ca toate regnurile au fiinţe evoluate care le coordonează evoluţia. Deci şi elementalii aveau spirite superioare care le coordonau evoluţia. Aceştia au fost cumva de acord?

— Nu au văzut cu ochi buni experimentul. La fel şi pleiadienii. Nici alte civilizaţii nu au agreat aşa ceva.

— Spuneai ca o alta civilizaţie din galaxie a făcut acest experiment şi el a reuşit. Atlanţii au avut, se pare, un precedent.

— Condiţiile erau foarte diferite. Atlanţii făceau parte dintr-un alt experiment. Geea avea o alta configuraţie vibraţională faţă de planeta unde s-a făcut primul test. Dacă exista o greşeală sau se întâmplă ceva, atunci lucrurile ar fi devenit grave. Ceea ce s-a şi petrecut!

— Ce s-a întâmplat?

— În curând vei realiza ce s-a întâmplat.

— Totuşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, ideea părea salvatoare

pentru noi, deşi nedreapta pentru fiinţele hibride. Geniala, dar şi perversa în acelaşi timp. Cum ar fi participat atlanţii la saltul evolutiv al elementalilor?

— Atlanţii întocmiseră programe evolutive prin care se accelera dezvoltarea mentală a hibrizilor. Ei ar fi devenit direct responsabili de bunul mers al acestor programe. Acestea cuprindeau modificări ale matricelor energo-informaţionale. Stăpânind destul de bine ingineria genetica, dar folosindu-se şi de informaţiile, receptate suspect de uşor, din structurile akashice ale galaxiei, atlanţii puseseră la punct o întreagă tehnologie prin care se reuşeau manipulări ale vectorilor de câmp mental. Au reuşit astfel să delimiteze un spaţiu dimensional mental în care să activeze structurile mentale ale noului regn. Aceste structuri mentale ar fi fost mediul de activitate al suporturilor informaţionale ale emoţiilor şi sentimentelor care sunt considerate negative de către oameni.

— Cum avea loc transferul vibraţional? Cumva trebuiau să fie conectaţi.

— Transferul se făcea telepatic, de cele mai multe ori. În anumite cazuri, se recurgea la tehnologia cristalelor. Fiecare atlant avea acces la astfel de tehnologii. Ele erau precum ceasurile sau telefoanele mobile din ziua de azi. Între câmpul mental colectiv al atlanţilor şi cel al hibrizilor exista o banda vibraţională de legătură.

Prin aceasta banda de legătură se făcea transferul vibraţional. Totuşi, aceasta tehnologie implica un anume autocontrol mental din partea atlanţilor. Majoritatea aveau acest autocontrol.

— Dacă reuşeau autocontrolul, de ce mai aveau nevoie de hibrizi?

— Una e să fii conştient de energia negativă acumulata, chiar şi dacă ai reuşit izolarea sa, şi alta e să o elimini complet sau să o transcenzi. La început, trebuia să se realizeze numai transferul energiei negative către câmpul specific hibrizilor, dar ulterior atlanţii au dorit să transfere chiar şi substratul informaţional, adică s-ar fi dorit ca hibrizii să fie un fel de apendice al atlanţilor, ceea ce ar fi fost extrem de grav. Acest lucru însemna sclavie crunta!

Atunci a fost momentul când conducerea atlantă s-a divizat. Atunci a fost momentul când tu, alături de mulţi alţii, v-aţi opus programului. Ulterior aţi fost înlăturaţi.

— La aceasta scindare se referea Edgar Cayce când spunea de Fii lui Belial şi Fii Legii lui Unul?

— Da, dar mai erau şi alte aspecte.

— Cum justificau ceilalţi continuarea? Nu realizau că acest lucru ar fi însemnat o karma grava? Liderii spirituali atlanţi nu au avut un cuvânt de spus?

— Tocmai aceştia au fost cei din spatele scindării. Preoţii atlanţi nu erau asemenea preoţilor din ziua de azi. Mai corect ar fi termenul de maeştri. Rolul lor era de a coordona evoluţia spirituală a atlanţilor. Se ocupau atât de evoluţia mentală cât şi de cea spirituală. Desi societatea atlantă avea şi o conducere civila, adevăraţii conducători erau marii preoţimaeştri. Societatea atlantă era împărţită în patru mari clase.

Cea mai importanta era clasa preoţilor sau a maeştrilor. A doua clasa era a oamenilor de cultura. A treia clasa era cea a învăţătorilor. Din aceasta clasa făceau parte şi oamenii de ştiinţă. A patra clasa o reprezenta comunitatea lucrătorilor specialişti din diferitele ramuri economice. O parte din preoţii sau maeştrii atlanţi au considerat ca dacă experimentul a reuşit atât de bine, ar fi fost benefic să se exploateze toate posibilităţile. Au descoperit ca pot scoate multe alte avantaje din relaţia cu hibrizii. Într-o prima parte, au reuşit să-i folosească şi pe post de bioroboti pentru diverse munci fizice. Apoi i-au folosit şi pentru diferite experimente prin care se realiza îmbunătăţirea fondului genetic atlant.

— Edgar Cayce spunea că în acea perioada s-ar fi realizat separarea sexelor şi că apoi atlanţii s-au curăţat de anumite imperfecţiuni. Unii ar fi avut solzi, alţii chiar pene, branhii, etc. Ce poţi să-mi spui referitor la aceste aspecte?

— Informaţia este parţial corectă. Filtrul mental al mediumului a distorsionat percepţia informaţiei cauzale. Atlanţii nu au fost androgini. Ei sunt creaţia unor fiinţe spirituale din centrul galaxiei. Lyranii au întocmit fondul genetic şi au folosit pentru acest lucru cinci rase compatibile. Ele sunt şi în ziua de azi. De la început, au fost parte masculină şi parte feminină. Când experimentul cu hibrizii a reuşit, maeştrii atlanţi au căutat să facă un mare salt evolutiv la nivel mental. Când au analizat cauzele subtile ale declanşării marelui război din trecut, au realizat că interferaseră două curente mentale care păreau a avea un „defazaj”. Pentru fiinţele mai puţin evoluate spiritual, aceste „defazaje” pot determină antagonismul, conflictul. La început nu şi-au dat seama ce se întâmplă, credeau că aceste curente se formaseră datorită evoluţiei diferite a lemurienilor şi atlanţilor, dar ulterior au descoperit că acestea fac parte din alte structuri vibraţionale, care nu au nimic de-a face cu

planeta. Ele interferaseră cu societatea şi au influenţat spaţiul mental uman. Acest lucru a creat stupefacţie şi confuzie între atlanţi. Informaţia a fost cunoscută doar de o parte din clasa maeştrilor. Unii dintre maeştri au bănuit de multă vreme că civilizaţia atlantă a fost manipulată subtil pentru anumite scopuri, dar numai acum aveau confirmarea. Ulterior s-a decis ca pentru a scăpa de influenţa acestor „defazaje” era necesar să se modifice structura matricei energo-informaţionale a omului. Dar acest lucru nu era deloc uşor de făcut. Atlanţii nu erau chiar atât de evoluaţi încât să manevreze aceste matrice extrem de complexe. Pleiadienii nu au răspuns pozitiv la cererile atlanţilor, considerând aceste „îmbunătăţiri” mai mult decât periculoase. Alte civilizaţii avansate nici nu voiau să audă de asemenea manipulări.

Prin urmare, atlanţii au hotărât că este cazul să facă singuri îmbunatăţirile, iar pentru realizarea lor s-au folosit de hibrizi. Întocmiseră programele psiho-mentale de ascensiune spirituală, dar nu aveau suportul genetic. Au început astfel experimentele... Pas cu pas, au reuşit să armonizeze programele mentale şi spirituale cu noile modificări în ADN. Procesul a fost lung, greoi şi nu o dată apăreau erori, cu consecinţe grave, dureroase. Ceea ce mediumul american a vizualizat ca fiind oameni cu pene, solzi şi altele, erau de fapt imagini prelucrate de mental. Nu au fost solzi, nici pene, branhii sau ceva de acest fel. Solzii reprezentau o creştere pe banda vibraţională a elementului apă şi pământ în structura energo-informaţională a omului. Penele erau reprezentarea elementului aer etc. În cele din urmă, după o lungă perioadă de experimente, s-a reuşit crearea şi implementarea noilor modificări. Succesul a fost destul de mare. S-a reuşit parţial izolarea de influenţele extraterestre. Se anunţa o perioadă de mari schimbări pentru civilizaţia atlantă.

— Ce poţi să-mi spui despre acest „defazaj”?

— Este destul de greu de înţeles deocamdată acest termen. Îţi pot spune că de vreo câteva zeci de milioane de ani încoace, în aceasta galaxie s-au diferenţiat în cadrul fiinţelor umanoide pe bază de carbon două mari curente evolutive. Aceste curente evolutive cuprind, fiecare, un spectru foarte larg de vibraţii, deci şi un foarte mare număr de civilizaţii. În momentul când aceste două curente se întâlnesc, apar diferite situaţii de incompatibilitate. Acestea pot genera conflicte în spaţiile 3D şi chiar 4D, dacă o eventuală civilizaţie poate recepta aceste curente evolutive şi nu este suficient de evoluată. Ele se prezintă ca un fel de curenţi vectoriali de informaţie multidimensională.

Datorită faptului că aceste două curente includ civilizaţii evoluate din toată galaxia, niciun spaţiu nu este la adăpost de influenţa lor.

— Este vorba de bine şi rău?

— Astfel e perceput doar de fiinţele mai puţin evoluate. În realitate nu exista aşa ceva. Nimeni nu este bun sau rău, niciun curent evolutiv nu poate avea o astfel de eticheta. Ambele curente evolutive au civilizaţii înfloritoare greu de imaginat de către voi.

— Prin unele medii ezoterice circulă informaţia că rasele de nepământeni ar reprezenta pericolul pentru umanoizi.

— Este de înţeles această reacţie. Ea vine pe fondul unei mentalităţi duale. Civilizaţii nepământene sunt în ambele curente evolutive. Unii dintre ei sunt mai agresivi şi mai involuaţi, la fel ca şi unii umanoizi. Cei drept, unii nepământeni sunt foarte dezvoltaţi din punct de vedere mental, având printre cele mai puternice şi mai performante tehnologii.

— Foarte mulţi ezoteristi sunt convinşi de pericolul nepământenilor.

De ce este aceasta părere proastă despre ei?

— Rădăcina acestei repulsii pleacă de la un eveniment ce a avut loc în urmă cu peste cinci milioane de ani. Atunci a avut loc un conflict de proporţii între cele două mari curente în această zonă din galaxie. Unul dintre curente era reprezentat de lyrani şi celălalt de o rasă de nepământeni foarte evoluată.

— Am auzit ca o rasă evoluată de nepământeni a ajuns în această galaxie dintr-un alt univers şi apoi au început să cucerească şi să colonizeze cât au putut.

— Acei nepământeni nu au avut o astfel de intenţie. Nici nu veniseră din alt „univers”. Această galaxie are patru braţe-spirale, iar ei veneau de pe braţul galactic alăturat. De regulă, este foarte greu de realizat „saltul” între braţe, căci necesită tehnologii foarte avansate şi manevrarea unor energii uriaşe, dar aceşti nepământeni au fost nevoiţi să facă acest salt datorită unui cataclism petrecut într-o zonă întinsă a braţului lor galactic.

— Presupun ca au dat „nas în nas” cu lyranii.

— Nu asta ar fi fost problema. Nepământenii respectivi aveau alte structuri senzoriale şi psiho-mentale. Exista şi o mare diferenţă în ceea ce priveşte spectrul de percepţie. De fapt, aici a fost cauza principală a declanşării conflictului. Practic, nu s-au perceput decât atunci când a fost foarte târziu. Fără să realizeze, nepământenii din celălalt braţ galactic au produs daune

structurii subtile a sistemului din zona Lyra.

— Citisem despre acest lucru. Lyranii ar fi fost alungaţi de către acei nepământeni, iar ulterior s-au împrăştiat în multe alte zone, printre care şi Pleiade.

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Nepământenii doreau doar o nouă casă, nicidecum nu aveau intenţii agresive. În momentul când au ales un sistem din apropierea constelaţiei Lyra, au şi început lucrările la ceea ce voi numiţi terraformare. Au fost selectate ulterior şi alte câteva sisteme solare nelocuite. Se foloseau tehnologii vibraţionale extrem de puternice. Nepământenii nu aveau habar că tehnologiile lor sunt dăunătoare corpurilor subtile ale lyranilor. Aceştia monitorizau atent şi discret fiecare mişcare a noilor veniţi, şi au catalogat aceste acţiuni ca o agresiune. A fost momentul când s-a dorit iniţierea contactului direct. Lyranii nu bănuiau că spectrul de percepţie al acestor nepământeni este atât de diferit de al lor, din această cauză nici nu au iniţiat un protocol special de contact. Anumite tehnologii nepământene interferau cu sistemele lyrane la modul dramatic. Întâmplarea a făcut ca în momentul realizării contactului, câteva sisteme energetice ale navelor nepământenilor să distrugă reţelele energetice ale corpurilor lyranilor. Atunci au crezut că sunt atacaţi de nepământeni şi drept urmare au contraatacat în forţă. Devastator!

În foarte scurt timp flotila nepământeană a fost aproape anihilată. Când şi-au dat seama ce au făcut, a fost prea târziu. Flota distrusă de lyrani nu reprezenta decât o mică parte din uriaşa flotilă care a făcut saltul din celălalt braţ. Majoritatea navelor principale ale nepământenilor erau îngrădite de un spaţiu interdimensional, dar datorită faptului că spectrele de percepţie erau foarte diferite, lyranii nu au sesizat acest lucru. Atacul asupra nepământenilor a declanşat o reacţie foarte puternică în spaţiile subtile. Atacul a fost ca lansarea unui bumerang.

„Bumerangul” urma în cele din urmă să se întoarcă. Karma era destul de grea. Practic, când avea loc întoarcerea „bumerangului” karmic, sistemul lyran ar fi fost foarte grav perturbat din punct de vedere vibraţional. O soluţie pentru „arderea” karmei o reprezenta părăsirea sistemului. S-a ales aceasta variantă.

— De ce au atacat lyranii atât de repede? N-au reuşit să sesizeze diferenţele vibraţionale dintre ei? spuneai că atlanţii au reuşit în cele din urmă să perceapă curentele subtile generate de cele două sisteme evolutive.

— Diferenţele dintre curentele evolutive sunt destul de subtile. Ele pot fi percepute numai când se realizează salturi de conştiinţă. Atlanţii au suferit un salt de conştiinţă ca urmare a şocului ultimului război. Pe de altă parte lyranii nu aveau spectrul vizibil decât puţin mai mare decât îl aveţi voi acum, însă acei nepământeni aveau un spectru vizibil mult mai larg, fiind astfel avantajaţi. Lyranii operau doar teoretic şi tehnologic cu alte spectre vibraţionale, dar nu puteau trece dincolo de propriul spectru, din punct de vedere vibraţional. Totuşi, nepământenii nu au fost chiar corecţi. Ei reuşiseră să decodifice o parte din structurile mentale ale lyranilor şi bănuiau care ar fi fost reacţia lor. Ulterior s-a descoperit faptul ca flota distrusa de lyrani era reprezentată de modele tip cargo şi puţin performante. Lyranii şi-au dat seama mai târziu că a fost vorba de o „momeala”. Cu toate acestea nu se justifica amploarea atacului lyran.

— De ce şi-au ascuns nepământenii flotila principala? Putea fi distrusa de lyrani?

— Nepământenii făcuseră saltul din celălalt braţ galactic cu şase nave planetoid. Este vorba de nave de dimensiuni uriaşe, apropiate de cea a Lunii. Nu puteau risca anihilarea lor. Da, lyranii puteau distruge acele nave planetoid.

— Deci până la urma au învins nepământenii?

— Nu se pune astfel problema. Tu poţi prelua doar puţine informaţii referitor la acel conflict. Lucrurile au fost mult prea complexe pentru a se considera că a fost vorba de conflict. A fost vorba mai mult de confuzii legate de anumite defazaje de percepţie. Faptul ca mulţi dintre voi simţiţi o oarecare repulsie faţă de aceste rase se datorează faptului că deţineţi şi elemente de ADN nepământean.

— Cum aşa?

— Îţi voi explica peste o scurtă perioadă de timp de ce s-a ajuns să aveţi elemente de ADN nepământean. Va trebui să faci o regresie specială pentru a înţelege şi a putea recepţiona informaţiile pe care ţi le voi transmite.

— Spuneai ca acum vreo cinci milioane de ani s-a întâmplat să apară acest conflict sau „defazaj” de percepţie. Aceştia au început să-şi amenajeze noi planete, însă tehnologiile lor făceau rău corpurilor subtile ale lyranilor. Ca urmare a situaţiei, lyranii i-au atacat. Atacul a fost o greşeală, căci nu a fost vorba de o agresiune. Apoi au fost nevoiţi să-şi părăsească sistemul nativ. O parte dintre ei s-au stabilit în Pleiade. Întrebarea mea este:

care era situaţia planetei noastre în acele momente?

— Exista o alta civilizaţie atunci. De fapt era vorba de o colonie a locuitorilor planetei pe care voi o numiţi Venus. Voi nu aveţi legături cu ei din punct de vedere genetic. Când şi-au încheiat ciclurile de întrupări planetare, au ales să evolueze într-o alta dimensiune vibraţională. Locul lor a fost luat de o rasă de nepământeni. Alta decât cei care au pătruns din celălalt braţ-spirala galactica. Nici aceştia nu au stat prea mult aici, căci energetică planetei nu rezona foarte bine cu structurile lor energo-informaţionale.

— Spuneai acum câteva luni că ai luat o formă mai condensată în urmă cu cinci milioane de ani. Are legătură cu acel conflict?

— Bineînţeles ca are. A fost o situaţie excepţională. Se întâlniseră cele două mari curente evolutive, iar reprezentanţii lor, lyranii şi acei nepământeni, au determinat un conflict în 3D. Exista riscul extinderii situaţiei şi în 4D. În această zonă galactica erau multe seminţe civilizaţionale. Exista riscul ca situaţia să degenereze. Multe legi universale s-au „încovoiat”. S-a hotărât intervenţia din Înalt. Multe unităţi de conştiinţă s-au desprins şi sau întrupat pentru a ajuta la remedierea situaţiei.

— Înaltul este ceea ce noi numim Dumnezeu?

— Da, este Divinitatea!

Ar trebui să nu mai batjocoriţi Divinitatea prin forme sau alte caracteristici specifice oamenilor. Nici măcar prin nume. Prima „usa” care trebuie deschisă, atunci când apelaţi la Divinitate, este tăcerea… Cine învaţă lecţia tăcerii este mai aproape de a simţi divinul. S-a întâmplat ca în acele momente să încerc tăcerea… Să simt doar existenţa; fiinţa care sunt… acea fiinţă… dincolo de fiinţa pe care o ştiu, cea din carne. Nu ştiu când m-am desprins de Zamolxe. La un moment dat m-am trezit din comunicare ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un somn de mii şi mii de ani. Simţeam ceva în sufletul meu… ca o atingere magica. Cred că primisem ceva în dar, o energie… o altfel de energie. Poate că nici nu are rost să spun despre ea. O simt mai bine când privesc cerul înstelat şi caut să ajung cu sufletul dincolo de tot Universul. Doar atunci o simt aproape palpabil…

A FOST ODATĂ… ATLANTIDA

Prima vizită

Primisem semnalul. Ramo şi Ral se aflau în preajmă, vibraţia lor îmi este

mai mult decât familiară. Trecuseră deja două zile de la ultima conexiune vibraţională cu Zamolxe. Eram foarte liniştit şi echilibrat. Eram de asemenea împăcat cu implicarea mea în experimentele cu hibrizii. Chiar dacă rolul meu a fost major doar într-o prima faza a proiectului, am partea mea de vină şi îmi voi duce karma. O parte din ea am „ars-o” în alte întrupări. Cealaltă va fi şi ea în cele din urmă plătită. Nu prea contează, atâta vreme cât jocul vieţii durează la infinit... Am încercat conexiunea vibraţională cu Ramo, însă nu acest lucru îl voiau cei doi, ci ieşirea în spaţiul astral. Am început pregătirea. Nu mai intrasem de câteva săptămâni în piramida aurie. Aveam o senzaţie stranie, o emoţie fina îmi străbătea corpul emoţional. Asta însemna ca urma ceva special. Corpurile subtile percep anumite vibraţii care scapă conştientului, dar se pot simţi stările, emoţiile deosebite. Am pătruns în piramidă. Ramo îmi spuse că ar fi bine să fac o curăţire generala a corpurilor subtile şi chiar o mica intervenţie la nivelul corpului mental.

— Descărcările energetice din ultima vreme ţi-au afectat destul de mult corpurile subtile, îmi spuse Ramo.

— Mi-am revenit la fel de repede, i-am răspuns. La ultima conexiune cu Zamolxe am primit în dar o energie deosebită. Energia pe care o percepusem ca urmare a „tăcerii” acţionează asupra mea extraordinar de plăcut, dar are şi o anume profunzime. Sper să nu dispară.

— Nu a fost vorba de un dar gratuit. Zamolxe a reuşit să-ţi elibereze o zonă a psihomentalului şi să-ţi facă o conexiune cu energia spaţiului spiritual. Dar numai pentru ca tu ai reuşit să realizezi puţin „tăcerea”. Şi nu, nu va dispărea aceasta energie. Să nu-ţi faci probleme în legătură cu asta.

— Mi s-a părut că vine şi pleacă. Pe moment am bănuit ca e vorba de interferenţa cu câmpul lui Zamolxe.

— La început o vei percepe în anumite perioade. De tine depinde dacă vrei să fie o prezenţa constanta. Mai exista şi anumite interferente cu psiho-mentalul tau. Înainte chiar ai gândit că este posibil să ai unele probleme cu activitatea psiho-mentală datorită fluctuaţiilor energetice din ultimele săptămâni. Acest lucru generează oscilaţii subtile şi cauzează interferente energetice.

— Era normal să am în vedere şi acest aspect. De prea multe ori am avut parte de schimbări aproape bruşte la nivel psiho-mental. Acest lucru reprezintă o problema pentru o persoană oarecare. Nu mă pot rupe de Pământ. Am un

obicei în a-mi trece periodic în revista situaţia la nivel general. Am observat ca aceste fluctuaţii de energii plăcute şi neplăcute pot reprezenta semnale periculoase…

— Ti s-a spus că eşti protejat de orice fel de vătămare.

— Corect. Dar eu trăiesc aici. Pe Pământ, realitatea este 100 cunoscuta şi nu pot să nu ţin cont de acest lucru. De multe ori, astralul mi-a jucat feste. Am observat ca spaţiul astral este foarte volatil şi depinde de mulţi factori. Am mai observat ca aceşti factori sunt variabili.

— Trebuie să înţelegi realitatea. Universul nu este doar fizic. Este TOTUL. Cuprinde şi spaţiile subtile.

— Nu voi nega niciodată realitatea spaţiilor subtile.

Cele mai sublime stări le-am avut când am reuşit să accesez aceste spaţii. De exemplu, aceasta „atingere magica” avută la ultima conexiune cu Zamolxe.

— Este o normalitate a spaţiilor înalt vibraţionale.

— Chiar este posibil să mă simt astfel tot timpul? Pare ceva de vis.

— Este starea naturală a lucrurilor. De fapt, ai realizat o conexiune la energiile 5D. Asta înseamnă ca pătrunzi din ce în ce mai mult în 4D cu corpul mental. A urmat curăţarea corpurilor subtile. Simţeam efectiv ca şi cum s-ar fi deschis anumite robinete şi s-ar fi eliberat energiile uzate. Am rămas şi eu foarte surprins de acest lucru. Desi calmul şi liniştea psiho-mentală se reinstalaseră în mine de câteva zile, nu realizasem că am corpurile subtile încărcate de energii uzate. După ce s-a terminat curăţarea, energizarea şi calibrarea circuitelor subtile, mă simţeam extraordinar de bine, ca un nou născut.

— Vom face o noua incursiune în Atlantida, a intervenit Ral.

— Sunt pregătit, am spus.

— Vei pătrunde în acelaşi mod ca data trecuta. Ca şi cum ai „ateriza” de undeva de sus. Vei intra în instalaţia atlantă. Acolo va trebui să ştii ce ai de făcut…

— Cum adică?

— Pur şi simplu… Holograma ar trebui să se „desfacă” şi astfel vei avea acces la anumite informaţii. Ral a spus-o atât de clar şi de răspicat încât nu mi-a mai lăsat loc de alte întrebări.

— Vei transmite telepatic ceea ce percepi.

— Este interesant ca voi nu vedeţi…

— Călătoria pe care o faci este pe firul karmic. Noi nu avem acces la acest fir atât timp cât persoana este întrupata. Este o chestiune ce ţine de intimitate. Ti s-a mai spus că noi percepem doar energiile aferente, dar mai departe este foarte greu de „văzut”. Eram destul de curios referitor la ceea ce se poate întâmpla la „deschiderea” holoramei. Ral mi-a spus că holograma informaţională din corpul meu spiritual se va alinia cu holograma din instalaţia atlantă şi astfel se vor debloca anumite circuite subtile. Nu de puţine ori am avut parte de „surprize” în astral.

De cele mai multe ori, ele au rolul de a activa anumite circuite energetice subtile atunci când mentalul nu poate face acest lucru. Având în vedere faptul ca astralul este foarte uşor influenţat de către mental, aceste „surprize” sunt necesare pentru a nu „modela” realitatea astrală. Ramo mi-a spus cândva ca dacă aş fi ştiut dinainte de anumite dinamici ale spaţiului astral, mentalul putea interveni schimbând anumiţi parametri. Este vorba doar de un mecanism subtil de apărare, având în vedere ca surprizele nu sunt deloc agreate. Nu numai organismului fizic îi displac surprizele, se pare că nici corpurilor subtile. Am pătruns în cele din urmă în spaţiul atlant. Nici atunci nu am perceput momentul când am făcut joncţiunea. Am remarcat imensa construcţie în forma de L, iar alături, pe dreapta, instalaţia cu cele cinci sfere aşezate în cerc. Doar partea superioara a sferelor era vizibila. Când m-am apropiat de instalaţie, nu am remarcat numai sfera de lumină diafană, ce cuprindea celelalte cinci sfere, ci mai multe forme geometrice păreau că se intersectează atât cu sferele, cât şi între ele. Formele erau de fapt mai multe piramide triunghiulare neregulate ce se intersectau în spaţiul cuprins de sfere. Am observat ca dispunerea lor nu era armonica, ci aparent haotica. I-am comunicat lui Ral ce vedeam.

— Aceste piramide neregulate nu erau înainte. Percep şi anumite nuanţe mai fine de culoare în interiorul lor… Am încercat să spun mai multe despre aranjament, dar Ral mi-a transmis ca ele fac parte din dispozitiv.

— Nu este important ceea ce vezi în instalaţie. Pătrunde în mijlocul sferei.

În momentul când am pătruns acolo, am observat ca respectivele piramide neregulate începeau să-şi modifice atât volumul cât şi forma feţelor. Am remarcat şi halourile de lumină din jurul meu. Acum percepeam mai multe halouri de lumina. Erau cumva stratificate. Am perceput un sunet ascuţit. Apoi

dintr-o data mă văd „aruncat” afara... Nu ştiu ce s-a întâmplat. Îi comunic lui Ral despre acest lucru.

— Este perfect. Ridică-te şi scrutează orizontul. Porneşte în direcţia pe care o intuieşti. Am simţit nevoia să mă deplasez înainte. Simţeam ca aşa trebuie. În timp ce mă deplasam, admiram peisajul... Nu părea cu mult diferit faţă de atmosfera timpului nostru. Era un peisaj... să-i zic clasic. Vedeam dealuri, copaci, iarba, tufişuri. Unii copaci aveau flori, alţii îmi păreau nefamiliari, dar păstrând totuşi o anumită armonie cu restul peisajului. La un moment dat am observat o întindere de apa. Am intuit că este oceanul. Mă cuprins o senzaţie aparte, oarecum neutra, nici plăcută, nici neplăcută, formată parcă dintr-un amestec de curiozitate şi fascinaţie. M-am simţit atras de o clădire foarte interesanta, care se zarea undeva în apropierea coastei. Clădirea era formată din mai multe construcţii cilindrice, de diferite înălţimi şi grosimi. La anumite distanţe, pe verticala, erau şi forme ovale, dar nu erau dispuse în vreo simetrie anume. Nu toţi cilindrii erau verticali, cam jumătate erau înclinaţi la diferite unghiuri faţă de verticala şi păreau că se intersectează cu altele. Toate erau de culoare alba. Un alb ca laptele. Apoi m-a cuprins o senzaţie puternică de... bucurie. O bucurie aparte. În acel moment mi-a venit în minte o amintire de pe vremea când eram la şcoală în clasele primare. Parca era bucuria simţită de mine în ultima zi de şcoală, când mă gândeam la zilele minunate petrecute în vacanta; fără să fiu trezit dimineaţa devreme, fără teme de casa, fără note. Mă gândeam cu plăcere la litoralul pe care-l vizitam alături de părinţi, la prietenii pe care-i întâlneam la ţara la bunici, şi multe altele. Cred că aproape fiecare elev are aceasta bucurie în ultima zi de şcoală. I-am spus lui Ral ce-am văzut, dar şi faptul ca mă încearcă senzaţii stranii.

— Ai pătruns într-o şcoală primara atlantă. Este foarte posibil să apară multe interferente cu amintiri din viaţa actuală. Se fac anumite ajustări ale hologramei. Intra înăuntru. Ce vezi? Imediat m-am şi văzut înăuntru. Era fascinant ce vedeam. Dacă la exterior, clădirea era formată numai din cilindri şi forme curbe, la interior vedeam doar forme drepte. Atât holurile cât şi camerele sau clasele aveau forme drepte, însă neregulate. Podeaua era dreapta, dar tavanul era format din mai multe suprafeţe aşezate fiecare sub un anumit unghi faţă de orizontala. Lumina venea din pereţii laterali, nu din tavan cum sunt luminate sălile la noi. Erau ca un fel de neoane şi erau aşezate asimetric pe pereţii laterali. Formau corp comun cu pereţii, însă doar aceste

forme luminau. Predominau culorile alba, argintie şi albastru foarte deschis.

— Încearcă să pătrunzi într-una din clase, a intervenit Ral. Nu încerca să vizitezi mai multe. Arhitectura specială a interiorului îţi poate activa stratul al doilea din mental şi nu vei reuşi să o controlezi. Rişti să ieşi din regresie.

— E atât de diferit de ceea ce ştiu eu ca reprezintă şcoală. Nici în arhitectura futurista n-am văzut aşa ceva!

Păcat ca stau atât de prost cu desenul!

— Atât interiorul cât şi exteriorul sunt special proiectate pentru a stabiliza anumite activităţi mentale mai profunde. Acum te afli într-o şcoală care la voi este echivalenţa cu şcoala primara şi gimnaziul. În acest tip de şcoală se studia până la vârsta de 12 ani. La sfatul lui Ral, am pătruns într-una din... hai să le numesc clase. Erau doar 10 obiecte ce păreau a fi bănci (sau pupitre).

Acestea aveau culoarea argintie şi erau dispuse în semicerc, sau mai corect spus, în sfert de cerc. Clasa era în forma de trapez. Am observat în zona tavanului, în partea ascuţită a clasei-trapez, o cupola din ceva ce părea a fi cristal. I-am spus lui Ral ceea ce văd.

— Este un proiector de imagine, asemenea proiectoarelor voastre din scoli, doar că este vorba de o alta tehnologie.

Prin aceste dispozitive se puteau proiecta imagini tridimensionale. Ele erau interactive. Fiecare elev se putea conecta la acest proiector, iar anumite imagini generate de dispozitiv puteau fi modificate de către mentalul fiecăruia.

— Superba clădire Ral. Ce diferenţă faţă de şcolile tipice pe care le avem noi!

— Aşează-te într-o banca. Stai liniştit şi priveşte dedesubtul cupolei. Nu s-a întâmplat nimic în dedesubtul cupolei sau nu a mai apucat să se întâmple deoarece în acelaşi moment am avut câteva mici străfulgerări de imagini şi vibraţii. Eram acolo... pur şi simplu mă văzusem... elev acolo, în Atlantida. În câteva fracţiuni de secunda s-au întâmplat atât de multe!

Fete familiare de copii, o bucurie aparte a faptului că mă aflu la şcoală, stările de afecţiune sau chiar de iubire ce le simţeam pentru învăţători, experienţele diferite din şcoală... Toate aceste amintiri mi-au declanşat iarăşi dorul de Atlantida. Un dor cumplit!

— Ral, este posibil să nu mai vizitam aceste locuri? Ele sunt fascinante dar declanşează în mine sentimente pe care nu prea le pot suporta. Mă doare

dorul după acele vremuri. Este groaznic să ştiu ca toate acestea s-au dus.

— Forma acelor vremuri s-a dus, nu şi vibraţia. Veţi reface Atlantida!

O veţi reface mai măreaţă decât a fost odată!

Ştiu ca te dor cumplit imaginile, dar trebuie să faci acest lucru. Doar astfel poţi percepe informaţiile pe care ţi le voi transmite în continuare. Adu-ţi aminte că ai fost de acord cu acest lucru. Nu sunteţi mulţi care aveţi acces la astfel de informaţii. În foarte scurt timp, am simţit o toropeala accentuata. Parca eram ameţit. Aveam impresia că sunt aspirat cumva de tavanul clasei. Ral a intervenit:

— Arhitectura specială, străfulgerările dar şi dorul de Atlantida ţi-au creat mici probleme de percepţie. Este foarte greu să te menţinem în regresie când ai stări de tensiune sau de melancolie. Vei ieşi imediat din regresie. Cred că Ral m-a ajutat să ies din regresie deoarece eram prea obosit pentru a face eu revenirea. Parca eram într-o stare de visare. În piramidă, aceasta senzaţie dispăruse. Atunci am remarcat că de fapt era tare interesant ceea ce făceam. Ieşirea în astral însemna pătrunderea într-un alt spaţiu, iar regresia însemna o alta pătrundere, într-un alt spaţiu dimensional.

— Vei reveni maine în piramidă.

— Îmi pare rău că nu am putut sta mai mult. Senzaţia de toropeala devenise foarte puternică.

— Nici nu era nevoie să stai mai mult. Ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat. Ai făcut o legătură cu o matrice specială. Acum se stabilizează şi creează legături cu mentalul. Astfel îţi pot transmite mai multe despre Atlantida. Până maine se va stabiliza.

— Abia aştept să ne revedem. Revenit la starea normala, am remarcat că nu simţeam niciun fel de oboseala. Ba dimpotrivă, mă simţeam de parcă dormisem câteva ore. Eram echilibrat, odihnit şi chiar aveam o vitalitate crescuta. N-am încercat să caut alte răspunsuri. În continuare mi-am văzut de altele... A doua zi am revenit la... şcoala atlantă. Ral mi-a sugerat să pătrund într-o alta sala. Aceasta era cu adevărat interesanta. Nu am observat niciun fel de bănci sau cupola de cristal. Mi se părea că este un cub perfect. Albul era fantastic. Nu credeam ca albul poate avea nuanţe. Pereţii parcă erau formaţi din spuma de alb. Chiar aveam impresia ca pot pătrunde prin ei. Privirea spre acel... alb îmi dădea o foarte plăcută stare de calm şi echilibru.

— Stai liniştit, îmi spuse Ral. Doar stai câteva minute astfel. Nu te gândi

la nimic. Fii doar tu cu tine însuţi. Sincer să fiu, nici nu doream să fac altceva, decât să stau liniştit în acea încăpere. Nu mă interesa cauza acelui calm deosebit. Importantă era starea. La un moment dat, am remarcat că nu mai percepeam forma cubică a camerei. Eram doar eu şi acea spuma de alb... Parca pătrunsese şi în mintea mea. Simţeam ca plutesc efectiv. Era minunat!

Credeam ca pot face orice. Chiar puteam zbura!

Nici forma mea astrală nu o mai percepeam. Nu am intrat deloc la îndoieli. Starea pe care o simţeam era deosebit de plăcută. Doar asta conta!

— Aşa să tot faci regresii Ral, i-am transmis. Albul acesta... pare un fel de esenţă de alb. Ca o spuma de alb pur. Aici intrau elevii care luau note bune?

— În şcolile atlante nu se dădeau note. Nu în perioada în care funcţiona acest tip de şcoală. Camera specială în care te afli servea pentru a se descoperi tendinţele mentale subtile ale elevului. În aceste camere se făceau joncţiunile cu vectorii energoinformaţionali formaţi în vieţile trecute. Este o camera extrem de complexa. Dincolo de acei pereţi se aflau toţi maeştrii-învăţători. De multe ori asistau şi câţiva preoţi-maeştri.

— Este asemănătoare instalaţiei cu cinci sfere de la intrarea în spaţiul atlant?

— Este chiar mai complexa. Instalaţia de la intrarea în spaţiul atlant era mai mult un „cititor” de corpuri subtile. Instalaţia din şcoala era şi „cititor” şi „analizor”. Analizorul avea rol de diagnostic în funcţie de diferite aspecte procesuale. Se puteau analiza, funcţie de anumite aspecte, eventualele evoluţii ale corpurilor subtile.

— Ca un fel de aparat cu rezonanta magnetica folosit în spitalele noastre?

— Ceva de genul acesta, doar că mult mai complex. Spectrele de frecvenţa electromagnetica pe care le folosesc aparatele voastre nu pot percepe câmpurile energetice subtile. Pot detecta doar anumite anomalii în zona lor de efect, adică numai în energetică grosiera a corpului fizic. Pentru a depăşi bariera fizica de diagnostic, trebuie să folosiţi câmpuri mai subtile. Acestea pot fi generate de anumite configuraţii ale cristalelor. Cândva veţi ajunge şi voi la acest fel de tehnologii. Pentru a putea programa un cristal, care ulterior să genereze şi să capteze câmpuri subtile, aveţi nevoie de un foarte bun autocontrol.

— Ţin minte ca Zamolxe mi-a spus ceva de genul acesta.

— Ele nu se pot programa asemănător microcircuitelor electronice din ziua de azi, ci folosind propriile câmpuri mentale ale programatorilor. Cine nu are acest autocontrol, nu poate nici programa, nici „citi” un astfel de cristal.

— Atlanţii nu foloseau tehnologiile care le folosim noi?

— Le foloseau, dar într-o mai mica măsură. Electronica era folosită mai mult în instalaţiile energetice care foloseau câmpuri magnetice de mare putere şi în controlarea proceselor mecanice automate.

Cele mai folosite tehnologii erau cele care foloseau proprietăţile cristalului. A fost o vreme când foloseau şi ei tehnologiile pe care le folosiţi voi acum, dar le-au depăşit. Au atins şi ei pragul maxim de progres în aceste tehnologii. Acum sunteţi şi voi foarte aproape de a le depăşi.

— Auzisem de câteva firme care experimentează puterea mentală. O firma chiar a conceput o casca specială prin care putea mari volumul sonor la un dispozitiv audio folosind doar puterea gândului.

— De mult timp se fac astfel de experimente. Ceea ce ai văzut reprezintă doar un mic început, însă tehnica a fost greşit aleasa. Câmpurile folosite sunt mult prea grosiere. Curând, unii dintre voi veţi ajunge să redescoperiţi cum se programează cristalele.

— În aceasta şcoală elevii învăţau să programeze cristale?

— Nu. În următorul ciclu învăţau acest lucru.

— Spuneai că nu primeau note. Care era modalitatea de-a diferenţia elevii buni?

— Îţi înţeleg întrebarea. Ea vine pe fondul unei mentalităţi dualiste. Nu exista elevi buni şi elevi rai. Maeştrii atlanţi ştiau acest lucru foarte bine, de aceea se evitau conjuncturile care puneau elevii în faţa unor astfel de situaţii.

— Care era atunci motivaţia lor?

— Pentru a înţelege acest lucru trebuie mers înapoi, cu mai mulţi ani în urmă.

— Chiar din primii ani?

— Da. Inca de la naştere, copiii erau atent supravegheaţi de către educatori foarte bine pregătiţi. Ei aveau calitatea de maestru. Majoritatea atlanţilor îşi duceau copiii la aceste centre speciale. Ele erau asemănătoare grădiniţelor din zilele de acum. Educatorii atlanţi, spre deosebire de cei de acum, ştiau ca fiecare copil vine la naştere cu o anumită zestre spirituală. Rolul lor era de-a descoperi structura şi dinamica acesteia.

— Au apărut şi în vremurile noastre grădiniţe speciale, unde sunt atent observate preocupările şi tendinţele copiilor. Foarte mulţi dintre aceşti educatori speciali sunt licenţiaţi în psihologie. Ei pot face observaţii cu privire la anumite tendinţe şi talente înnăscute, dar se pot face şi observaţii în ceea ce priveşte comportamentul şi tendinţele de socializare.

— Într-adevăr, sunt semne bune din acest punct de vedere. Dar sunt foarte puţine şi destul de scumpe. Este un început. În vremea Atlantidei, toate centrele de copii erau sub autoritatea preoţilor-maeştri. Aceştia erau autoritatea cea mai înaltă. Educatorii erau foarte des verificaţi şi erau puşi la curent cu anumite schimbări din energetică subtilă a zonei geografice. Centrele pentru copii nu erau construite în orice locaţie. Se ţinea cont de reţeaua energetică zonala, de locaţia centrului, de arhitectura ei interioară, precum şi de alte aspecte. Copiii erau atent selectaţi încă de la naştere. Anumite dispozitive puteau depista primele structuri energo-informaţionale, iar în funcţie de alte caracteristici, copiii erau apoi selectaţi pentru diferite „grădiniţe”.

— Ce alte caracteristici?

— Caracteristicile genetice ale părinţilor erau foarte importante, dar mai importanta era pregătirea concepţiei.

— Cum se pregătea concepţia? Era artificiala?

— Concepţia era naturală însă exista o anume pregătire din punct de vedere fizic, energetic şi mai ales spiritual. Acest lucru era necesar pentru a fi sigur de întruparea unui spirit superior. În acele vremuri Geea era locuită de foarte multe entităţi însă nu toate erau evoluate asemeni atlanţilor şi lemurienilor. Arhipelagul atlant şi lemurian aveau, amândouă, câte o grila energetică specială, care, din punct de vedere subtil, determinau o evoluţie accelerata a locuitorilor. În celelalte zone ale planetei existau populaţii mult mai slab dezvoltate din punct de vedere mental şi spiritual. Din această cauză atlanţii doreau să evite întruparea entităţilor mai puţin evoluate. În acest sens, viitorii părinţi pregăteau de cel puţin doi ani concepţia. Se purificau fizic, energetic, mental dar se pregăteau mai ales din punct de vedere spiritual. Rezonanta astfel creata permitea numai întruparea unui spirit evoluat.

— Este valabil şi în zilele noastre?

— Bineînţeles.

— Despre pregătirea din punct de vedere fizic, se ştiu multe şi acum:

alimentaţie corectă, sedentarismul şi viciile eliminate, evitarea efortului exagerat şi altele asemenea; despre pregătirea emoţională şi mentală de asemenea, adică armonie din partea ambilor părinţi, evitarea conflictelor etc. Dar cum se poate face pregătirea spirituală acum?

— Pentru început este nevoie de o viziune comuna, de o dezvoltare psiho-mentală armonioasa a ambilor părinţi. Toate acestea se pregătesc de mulţi ani. Unii atlanţi se pregăteau chiar de vieţi. Era obligatoriu ca ei să fi realizat eliberarea de structurile psihomentale reactive, să detroneze ego-ul, chiar şi cel subtil. Părinţii trebuie să ştie bine ce vor de la ei şi de la viitorul copil, care va fi relaţia dintre ei, cum vor susţine viitorul copil şi cât de larga este viziunea lor cu privire la viitor. Toate acestea constituie elemente de câmp subtil. Părinţii nu oferă doar fondul genetic, ci şi o structura energetică prin care copilul se va dezvolta în primii ani. Toate acestea pot fi decodificate din câmpurile subtile ale părinţilor. Entitatea superioara analiza aceste elemente de câmp şi putea decide daca-i va alege sau nu. Dacă nu erau aleşi, atunci s-ar fi întrupat un spirit care a mai avut legături cu ei ori un spirit evoluat al societăţii respective. Oricum ar fi, pregătirea concepţiei ajuta enorm de mult orice entitate care se va întrupa.

— Ai spus că atlanţii se puteau pregăti chiar cu câteva vieţi înainte.

De ce?

— În cazul în care s-ar fi dorit întruparea unor entităţi foarte evoluate. Pleiadienii au comunicat atlanţilor că este posibil să ofere entităţi spre întrupare, pentru a ajuta societatea să se refacă după marele război. Aceştia erau foarte doriţi deoarece deveneau adevărate genii ale vremii. Totuşi, diferenţa de evoluţie era clara, din această cauză erau necesare multe pregătiri. Concepţia putea fi pregătită chiar din alte vieţi. Când se observau aceste întrupări, era mare bucurie între atlanţi. Vieţile lor erau spectaculoase, domeniul în care activau mai târziu se transforma enorm. Fie ca era vorba de arta, tehnologie, psihologie, învăţământ, sociologie sau mai ales în zona spiritualităţii, entităţile pleiadiene întrupate deveneau mari forţe motoare, transformând imens zona lor de activitate. Erau ca o sursa de lumină indispensabila.

— Se pare că în anumite perioade s-au întrupat şi la noi astfel de spirite.

— Acum, aceste întrupări trebuiesc făcute discret, căci exista riscul suprimării unor astfel de entităţi. În următoarele zeci de ani, în lume şi mai ales

în aceasta zona, se vor întrupa multe entităţi evoluate.

— Aşa mi-a spus şi Zamolxe. Vom vedea… Revenind la atlanţi, spuneai ca din primele zile se observau anumite structuri subtile ale nou-născutului şi astfel se făcea o prima selecţie. Presupun ca aceia care prezentau structuri subtile asemănătoare erau puşi împreună. Apoi?

— Nu erau puşi împreună. În acest mod s-ar fi realizat o omogenizare care nu era de dorit, deoarece puteau reprima motivaţiile de dezvoltare şi evoluţie. Tot astfel se puteau dezvolta şi structurile egotice. Punându-i împreună, puteau motiva creşterea numai prin folosirea unor atribute dualiste. Acestea generau dezvoltarea egotica. Grupurile de copii erau foarte atent selectate şi întotdeauna se ţinea cont de mecanismele motivaţionale. Fiecare tendinţă era activata şi motivata de anumite activităţi. Activităţile curente din aceste centre, chiar şi jocurile dintre ei, erau astfel concepute încât să permită desfăşurarea optima a tuturor structurilor cauzale. În funcţie de energetică zonei, de tendinţele societăţii dar şi de alte necesităţi, structurile cauzale puteau fi modelate astfel încât să existe o continuitate evolutivă sau să se urmărească armonizarea structurilor cauzale.

— Ce înseamnă acest lucru?

— Doar preoţii-maeştri decideau ce este mai bine pentru copii. Doar ei erau suficient de evoluaţi pentru a putea decide ce anume este cel mai potrivit pentru un copil. Se putea opta fie pentru evoluţia unui eventual talent înnăscut, fie pentru armonizarea altor vectori energo-informaţionali. Dacă de exemplu, o entitate prezenţa un foarte mare talent din punct de vedere artistic dar era deficitar la capitolul relaţii sociale, preotul-mestru putea decide spre ce direcţie se va îndrepta evoluţia. În funcţie de dinamica sociala, preotulmaestru putea decide suprimarea talentului prin stoparea evoluţiei sale şi se urmarea doar motivarea aspectelor relaţionale. Acest lucru nu însemna ca structura energoinformaţională cauzală era suprimata, ci doar că nu mai era motivata.

— Dispozitivele pe care le-am văzut nu puteau face acest lucru în mod obiectiv?

— Nimeni nu punea la îndoială capacitatea de investigare energetică a unui preot-atlant. Dispozitivele puteau face aceasta treaba dar nu asupra unor copii. La aceştia, structurile energo-informaţionale nu sunt activate şi desfăşurate complet, ca la un adult. Ele pot prezenţa foarte multe variabile. După toate aceste investigaţii, se putea face o „harta” probabila a traseului

mental şi spiritual al viitorului copil. Odată definitivata „harta”, se puneau în aplicare metodele motivaţionale. Acestea erau atât de eficiente încât copilul nu găsea plăcere decât pentru a-şi dezvolta capacităţile trasate.

— Spuneai ca metodele acestea motivaţionale sunt o problema pentru noi. Noi motivam copiii prin buline, note, premii etc. Am înţeles că nu sunt cele mai bune...

— Nu sunt recomandate deoarece motivează ego-ul. Foarte mulţi copii pot deprinde tendinţe tiranice, alţii pot dezvolta grave complexe de inferioritate, alţii de izolare, precum şi multe alte aspecte negative. Toate acestea nu dispar, ci devin seminţe pentru viitoare manifestări antisociale.

— Îmi poţi transmite câteva metode de motivaţie folosite de educatorii atlanţi?

— Se foloseau toate metodele care motivau pozitiv simţurile. La început se motivau simţurile fizice. Apoi cele mentale. Se foloseau în special culorile, sunetele şi formele. Exista o întreagă tehnologie de folosire eficienţa a lor în diverse combinaţii.

— Despre asemenea metode am citit şi eu.

— Unele metode sunt cunoscute de către psihologii actuali, dar inerţia sistemelor de învăţământ preşcolar frânează implementarea lor. Este semnul ca unele entităţi atlante deja s-au întrupat şi îşi fac bine treaba. Dar este numai începutul.

— Existau şi atunci grupe de vârstă?

— Nu existau astfel de grupe. Etapa preşcolară avea loc până la cinci ani. În toată această perioadă educatorii observau desfăşurarea şi evoluţia primelor structuri cauzale. După o altă perioadă, în care structurile subtile deja se dezvoltau sub influenţa factorilor motivaţionali, educatorii înştiinţau preoţii de evoluţia fiecărui copil.

— Apoi urma şcoală? De la cinci ani?

— Da, şcoala primara începea în jurul vârstei de cinci ani. Înainte de-a merge la şcoală, fiecare copil era prezentat comisiei de preoţi-maeştri. Atunci se puteau folosi şi anumite dispozitive de diagnostic pentru energetică subtilă. În funcţie de datele primite de la dispozitivul de investigaţie, al datelor furnizate de educatori, dar şi de percepţia preotuluimaestru, se puteau face primele intervenţii asupra corpurilor subtile.

— În ce constau aceste intervenţii?

— Preoţii întocmeau anumite matrice energetice şi le ataşau de structurile subtile ale copiilor. Ele aveau rolul de-a determină aspectul motivaţional şi în special de-a amplifica energetică aferentă fiecărui talent. Trebuia să-ţi spun toate acestea pentru a înţelege de ce în şcolile atlante nu se foloseau note. Nu era necesar. Elevii erau foarte capabili să studieze fără a fi motivaţi de „cubuleţul de zahar” sau fără frica vreunei note scăzute. Elevii făceau ceea ce le făcea plăcere. Motivaţia adevărată este interioară, nu exterioară. Aici este arta motivaţională!

— Până la „grefa” matricei, cred că şi noi putem face ceea ce făceau atlanţii. Totuşi, matricea îmi pare cumva… nenaturală.

— Era foarte necesara, deoarece procesul de învăţământ nu era chiar atât de simplu. Atunci nu se punea accent pe memorare, ca acum. Toţi atlanţii aveau acces la orice fel de informaţie. În curând şi pe Geea va fi la fel. Important era:

ce faci cu aceasta informaţie? Dacă structurile cauzale nu sunt bine conturate şi desfăşurate, avalanşa informaţională te poate dezorienta foarte rapid şi rişti să nu te mai poţi menţine integrat în societate. Acest lucru duce la izolare şi apoi la dezvoltarea unor aspecte negative în structurile subtile. Şi nu numai informaţia era accesibila ci şi posibilităţile materiale. Atunci societatea nu era restrictiva din acest punct de vedere, ca acum. Aspectul material nu constituia o problema. Problema era:

ce faci cu bogăţia? Dacă nu ştiai ce să faci cu libertatea, cu bogăţia şi cu informaţia, erai ca şi pierdut. La fel stau lucrurile şi în ziua de azi, după câte se pare.

— M-ai făcut curios referitor la societatea atlantă. Spui ca aspectul material nu constituia o problema.

— Vom discuta separat despre acest aspect. Mai sunt câteva lucruri de spus despre şcolile atlante. Vei ieşi acum din regresie. Continuam maine. Nici nu mi-am dat seama de faptul ca în sala-cub apăruseră nuanţe de gri şi ceva galben. Chiar şi cubul se deformase. Parca devenise o prisma oblica. Mi-am dat seama ca percepţia mea nu corespundea realităţii subtile. Am ieşit din regresie şi apoi din spaţiul astral. La fel ca prima dată, nu simţeam niciun fel de tensiune, nici oboseala. Cred că preluasem o anume energie specifică în timpul regresiei, care s-a fixat cumva pe fundalul mentalului, deoarece în starea normala, gândurile îmi erau focalizate spre arhitectura specială a şcolii. Orice

activitate făceam, îmi fugea gândul la formele curbe de la exterior şi apoi la ciudatele forme drepte din interior. Desi Ral mă avertizase să nu ţin seama de arhitectura interioară, nu m-am putut abţine să nu o privesc. Contrasta aproape total cu ceea ce văzusem eu în realitatea noastră. Până seara târziu s-a menţinut aceasta focalizare pe arhitectura şcolii, dar în special pe formele drepte din interior. În următoarea zi, am continuat regresia. Am ajuns în cele din urmă în clasa de formă cubică. Albul era într-adevăr special. Avea şi ceva fosforescent... În foarte scurt timp, albul mi-a „invadat" şi mentalul. Atunci am simţit o stabilitate specială. Parca aveam mintea prinsa într-un spaţiu clar delimitat. Simţeam un calm rece, iar atenţia îmi părea mult mărită.

— În timpul calibrărilor circuitelor subtile, ţi s-a făcut o mica intervenţie la nivel mental, îmi spuse Ral.

— Aceasta e cauza acestei senzaţii?

— Da. Dar nu va ţine mult. Însă poţi avea constant aceasta stare după ani de meditaţie.

— Îmi place acest calm, aceasta stabilitate. Îmi da o senzaţie deosebită.

— Spune-mi ce percepi acum? În mijlocul camerei am observat o sferă argintie, apoi am văzut mai multe străfulgerări în interiorul ei. Am observat în acele străfulgerări toate culorile. Am mai perceput un fel de benzi argintii care apăreau sporadic în încăpere. După care au dispărut şi în locul lor albul imaculat şi-a reluat locul. I-am spus lui Ral despre toate acestea.

— Este buna percepţia. Mergem mai departe cu transmisia.

— Spuneai ca vrei să-mi dai mai multe amănunte despre şcolile atlante.

— În primul rând vreau să-ţi elimini suspiciunea referitor la intervenţiile preoţilor-maeştri asupra corpurilor subtile ale elevilor atlanţi. Acum eşti influenţat şi de imaginea actualilor preoţi şi fără să realizezi, faci un transfer de informaţie. În Atlantida, preoţii-maeştri erau cei mai evoluaţi dintre atlanţi. Ei prezentau şi cele mai deschise minţi. Nici vorba să-i compari cu cei de acum. Erau mai degrabă echivalentul academicienilor voştri de acum, doar că erau academicieni ai spiritualităţii. Majoritatea preoţilor de acum, indiferent de confesiune, aduc o jignire termenului de preot. De aceea ţi-am transmis termenul de maestru-preot. În vremea Atlantidei, maestrul-preot demonstra ca merita acest statut. În zilele voastre sunt extrem de puţini cei care merita cât de cât titlul de preot. Existau foarte multe probe şi examene care trebuiau trecute. Preotii-maeştri atlanţi erau cei mai echilibraţi, cei mai puternici, cei

mai modeşti, cei mai iubitori şi cei mai disciplinaţi dintre atlanţi. Toate calităţile lor erau verificate prin teste dure. Pregătirea lor dura mulţi ani, chiar toată viaţa. Ei nu impuneau aceste schimbări ale traseului evolutiv al elevilor, ci informau părinţii despre toate spectrele evolutive pe care elevii le puteau experimenta. Foarte puţini părinţi nu ţineau cont de recomandările preotului-maestru.

— Am înţeles. Ce făceau efectiv în aceasta şcoală? Care erau materiile lor de studiu?

— Sunt câteva similitudini cu programele şcolare din prezent. La fel ca şi acum, printre primele materii studiate erau literatura, arta, matematica şi ştiinţele naturii. Copiii atlanţi mai studiau despre aspecte ce ţin de energetică şi armonie universala. Tot acum erau iniţiaţi şi în primele legi universale.

— Materiile erau tot atât de greoaie şi de încărcate ca acum?

— Se poate spune că gradul de dificultate era mult mai ridicat ca acum deoarece mentalul copiilor atlanţi era mult mai disciplinat, temerile de orice fel erau aproape inexistente, iar energetică corpurilor subtile era mult mai dezvoltată. Pedagogia era şi ea mult mai bine pusa la punct. Tehnicile de predare şi de stimulare erau şi ele mult mai performante decât cele de acum şi nu se bazau pe atribute dualiste. Maeştri-învăţători atlanţi ştiau foarte bine cum să lucreze cu fenomenele de atractie-respingere care apăreau în psiho-mentalul elevilor. Invatatorii-maeştrii erau socotiţi ca fiind a doua casta respectata, după cea a preoţilor-maeştri. Ei erau socotiţi la acelaşi nivel cu casta artiştilor.

— Iarăşi îmi apar în mental formele geometrice, dar acum le pot controla. Parca le pot ţine deoparte. Ce rol are aceasta arhitectura ciudata?

— Este vorba de o alternanta dintre echilibru şi mişcare. Matematica aplicata, şi în special geometria sacra, atinsese un nivel extrem de ridicat în vremea Atlantidei de acum 90.000 de ani. Aceste informaţii erau aplicate în toate domeniile de activitate. La arhitectura acestei şcoli se foloseau în special unghiurile de 15, 30, 45, 60 şi 90 de grade pentru echilibru şi cele de 18, 36, 72 şi 108 grade pentru dinamica. Toate aceste unghiuri erau dispuse tridimensional, în anumite secvenţe. Nu degeaba ai fost atras de aceste geometrii aseară. Exista o corespondenţa de vibraţie.

— Triunghiul echilateral, pătratul, formele-stea, dar şi alte forme regulate au aceste unghiuri.

Eu am fost atras de sirul lui Fibonnacci şi tu ştii prea bine de ce. Din el se deduce „secţiunea de aur” şi numărul de aur (Phi – 1,6180339887…).

Triunghiul de aur, care are laturile corespondente cu acest număr, are unghiurile de mai sus.

— Atlanţii ajunseseră să lucreze extrem de eficient cu geometria pe care voi o numiţi sacra. Exista foarte multe variabile de construcţii folosind multiplii din aceste unghiuri. Şi, după cum ai remarcat, arhitectura interioară folosea o geometrie spaţială foarte bine elaborata. Ea avea rolul ei, acţiona în special asupra fluxurilor informaţionale „de fundal” din mentalul elevilor. În funcţie de materiile studiate, puteau activa sau puteau echilibra energetică subtilă aferentă. Şi nu este vorba doar de geometrie sacra ci şi de acustica sacra, distribuţie sacra, cromatica sacra etc.

— Şi iluminarea mi s-a părut interesanta. Din lateral… şi nu părea să deranjeze. Dar acele neoane speciale aveau diferite forme şi nu erau aşezate simetric, deşi iluminarea părea să fie foarte bună.

— Aici e vorba mai mult despre decodificarea unui limbaj simbolic. Lumina a fost şi este asociata cu evoluţia spirituală, cunoaşterea, şi chiar divinitatea. Atlanţii nu le mai percepeau ca venind de „deasupra”, din „cer”, de aceea iluminarea era mai eficienţa dacă se realiza din lateral. Cu adevărat lumina divinităţii răsărise printre mulţi dintre ei… La vremea când au făcut aceste scoli, atlanţii aveau deja mai multe mii de ani de experienţe ale influentelor subtile legate de forma, culoare, lumina, sunet, precum şi de combinaţiile dintre ele. Nu este vorba doar de teorie. Aveau, după cum ţi-am spus, mii de ani de experienţă. Sunt enorm de multe de spus despre toate acestea însă nu este momentul şi nici nu ai o foarte bună recepţie faţă de aceste aspecte. Legat de şcolile atlante, trebuie să-ţi mai spun că nu se avea în vedere doar dezvoltarea din punct de vedere mental. Un rol şi mai important îl avea experienţa. Fără a avea vibraţia care să susţină informaţia, nu exista nici motivaţie, nici înţelegere corecta. Nici măcar intervenţiile preoţilor-maeştri asupra energeticii subtile nu putea suplini experienţa directă. Şcolile atlanţilor erau astfel concepute încât să fie percepute atât ca parcuri de distracţii cât şi ca incitante aventuri în necunoscut.

— Ce program aveau? Câte ore stăteau la şcoală?

— În acea vreme nu se folosea timpul aşa ca acum. Existau diferite cicluri. De exemplu, şcoala era conceputa în perioade de 10 zile. Elevii primari

stăteau o perioadă de 10 zile cu părinţii şi apoi o altă perioadă la şcoală. De la jumătatea primului ciclu şcolar, deci de la 9 ani, locuiau numai la şcoală. În internatele lor, elevii dispuneau de tot confortul necesar. Nu exista niciun fel de obligaţie sau restricţie. Având un mental bine disciplinat, elevii atlanţi nu aveau apucăturile vicioase ale multor elevi din zilele de acum. Cât priveşte programul, el era foarte variabil. Se evitau programele monotone. Invatatorii-maeştrii concepeau configuraţia timpilor de studiu şi de dezbatere astfel încât să determine maximum de rândament. Existau însă anumite acordări energetice. Programul era astfel conceput încât jumătate dintr-o clasa de zece elevi să prezinte bioritmurile interne în opoziţie cu cealaltă jumătate. Se aveau în vedere şi aspectele vibraţionale elementale.

— Nu apăreau „fricţiuni” în timpul dezbaterilor?

— Nu erau dezbateri în sensul înţeles de voi. Erau de fapt un fel de construcţii sau de compuneri pe diverse teme. Toţi participau cu ceva la compunere. În şcolile lor nu se preda. Elevii accesau informaţia în timpul liber, iar la şcoală se „configura” informaţia şi i se dădea caracterul de aplicabilitate.

— După ce terminau aceasta prima treapta, urma liceul? Aveau examene de final?

— Nu existau examene finale. Examene aveau totuşi loc în fiecare zi de şcoală. Maeştrii-învăţători alcătuiau în timp un profil complet al elevului. Aceasta etapa şcolară nu avea doar rolul de-a pregăti elevul pentru o oarecare cultura generala, ci şi de a definitiva ansamblul de vectori energo-informaţionali, deci toate tendinţele, toate talentele, deprinderile, toate impulsurile lăuntrice erau scoase la suprafaţă. Preotii-maeştri primeau rapoarte regulate despre evoluţiile elevilor şi chiar asistau în anumite perioade la programele elevilor. Aici rolul lor era mai puţin important decât la „grădiniţe”. Ei interveneau doar dacă vreun elev demonstra calităţi de preot. Mai puţin de un procent aveau aceste calităţi. Preotii-maeştri ajutau la întocmirea „harţilor” subtile ale elevilor datorită capacităţilor lor foarte mari de percepţie.

— Liceul atlant cât dura?

— De la 12 la 17 ani. Spre deosebire de şcolile primare, care aveau un caracter general, liceele atlante erau specializate pe categorii. Existau licee de arta, de ştiinţe, de tehnologii etc.

— Dacă nu exista între ei o diferenţiere „dualista”, cum se făceau selecţiile la licee? Nu alegeau toţi varianta cea mai convenabila? Poate că

unele licee nu erau agreate, iar la altele ar fi fost mare aglomeraţie.

— Priveşti din perspectivă actuală şi este de înţeles. Acum, puţini elevi, dar mai ales părinţi, ţin cont de ceea ce simt că li se potriveşte. Foarte mulţi aleg şcolile prin prisma reacţiei la ceea ce percep din exterior. Mare greşeală fac!

Pun în prim plan aspectul social şi material al profesiei, ceea ce este complet greşit. Nu exteriorul trebuie să dicteze, ci interiorul. Exteriorul poate doar modela, nu este un factor cauzal, ci unul de observare al efectelor. Diferenţa faţă de Atlantida era uriaşă. Atunci fiecare clasa era respectata, chiar dacă preoţii erau cei mai bine văzuţi. Dar ei erau şi cei mai drastic pregătiţi. În Atlantida acelor vremuri nu exista admitere la licee. Fiecare elev alegea liceul dorit.

— Mi se pare căm neobişnuit.

— Îţi înţeleg nedumerirea. Nu existau licee pline sau goale. Deoarece societatea atlantă intrase de-a binelea într-o etapa de evoluţie pozitiva, de după marele război, legile universale erau respectate de aproape toată societatea atlantă.

Prin urmare, braţul subtil al divinităţii îşi punea amprenta asupra evoluţiei structurii sociale. În acest caz, armonia şi echilibrul sunt foarte clar de observat. Preotii-maeştri au descoperit anumite mecanisme sociale atunci când aceste legi sunt respectate şi s-a observat ca divinitatea acţiona în cadrul unor mecanisme sociale prin entităţile care veneau la întrupare, dar acţiona mai ales prin anumite curente mentale şi cauzale ale atlanţilor. Toate acestea erau atât de complexe şi de bine structurate încât nici măcar marii maeştrii nu înţelegeau pe deplin mecanismul subtil. Au putut doar să observe cum divinitatea acţiona în mod optim. Au mai observat ca existau anumite tipare de dezvoltare dar şi de întrupare. După mai multe sute de ani de astfel de observaţii au pus la punct ansamblul activităţii sociale. Nu existau fluctuaţii majore decât în foarte puţine cazuri. Situaţia era de aşa natura încât şcolile erau astfel structurate încât să respecte dinamica sociala de ansamblu. Exista o rezonanta între numărul de elevi, tendinţele lor şi liceele specializate. De asemenea, nimeni nu alerga după o anumită meserie doar pentru ca era bine plătită. Oricum, societatea atlantă a acelor vremuri depăşise problemele materiale. Omul se simţea bine numai dacă îşi exprima valorile interioare şi observa că este pe făgaşul evolutiv ascendent. Nimic altceva nu-l motiva.

— Vom merge şi la un liceu atlant?

— Poate, cândva. Deocamdată este riscant să mergi acolo. Nu vreau să te simţi inferior, dar mai sunt nişte etape de parcurs. Cândva ai fost chiar cu mult peste aceste nivele dar s-au aşternut multe milenii de ignoranţă. Mai ai ceva munca…

— Presupun ca materiile se diversificau, se împărţeau pe ramuri şi deveneau tot mai complexe.

— Exact.

— După liceu urma facultatea?

— Existau desigur şi multe şcoli superioare, echivalentul universităţilor din ziua de azi. Doar că se alternau perioadele de studiu cu cele de practica efectivă. Jumătate, adică 10 zile studiau şi cealaltă jumătate practicau. Cei care alegeau profesii din domeniile tehnologice, studiau şi practicau numai în cadrul unităţilor tehnologice, de producţie şi de cercetare.

— Adică nu existau facultăţi tehnice?

— Existau, dar numai în cadrul unităţilor. S-a observat în decursul vremurilor ca era cea mai buna metoda de a învăţa şi deprinde informaţiile aferente.

— Existau numai clase de 10 elevi?

— Clasele de 10 elevi erau numai în primul ciclu. La următorul ciclu, adică echivalentul liceului, existau clase de 7 elevi. Elevii alternau în grupe de câte 3 sau 5 clase, funcţie de specialitatea liceului, adică periodic se amestecau.

— De ce?

— Exista riscul apariţiei tendinţelor egotice. Era o etapă foarte importanta din viaţa unui tânăr. Energetica subtilă interna şi reglările hormonale puteau determină schimbări ale personalităţii.

— Şi totuşi, competitivitatea are rolul sau în formarea tânărului.

— În societatea atlantă ego-ul nu-şi mai avea rostul. Competitivitatea nu este neapărat o caracteristica a egoului. În societatea voastră treburile merg prost tocmai din cauza exacerbării egoului şi s-a făcut corp comun, în mod fals, între ego, personalitate şi spiritul de competitivitate. Zamolxe ţi-a spus de câteva ori să faci diferenţa dintre ego şi individualitate.

— Ştiu, individualitatea presupune recunoaşterea propriei situaţii faţă de exterior. Totuşi…

— Pare dificil numai la început. Diferenţa este data de motivaţie. Dacă motivaţia este exterioară atunci motorul vieţii este dorinţa şi ego-ul. Dacă motivaţia este interioară atunci motorul este intenţia şi aspiraţia. Dorinţa înlănţuie, aspiraţia eliberează!

Aici e diferenţa dintre omul nefericit şi cel fericit. Primul este dominat de exterior, iar al doilea domina exteriorul.

— Dacă erau mult mai dezvoltaţi decât noi şi dacă nu mai aveau probleme legate de materie, şi dacă erau sănătoşi, ce anume îi motivau?

— Cea mai buna motivaţie este aspiraţia spre unirea cu divinitatea. Acest lucru presupune perfecţiunea, puritatea, dezvoltarea pe toate planurile. Nu teama şi ego-ul erau motivaţia principala, cum sunt acum, ci aspiraţia către tot ceea ce înseamnă sublim şi perfect. Istoria şi societatea atlantă Cu câteva zile înainte, Ral îmi comunicase faptul ca societatea atlantă era împărţită în patru mari clase sau caste:

casta preoţilor-maeştri, casta învăţătorilor şi a oamenilor de ştiinţă, casta artiştilor şi casta lucratorilor-specialisti. Eram foarte curios să aflu mai multe amănunte despre societatea atlantă şi în special despre aceste caste. Ral mi-a comunicat:

— Societatea atlantă avea deja la începutul perioadei de vârf, deci acum 90.000 de ani, peste 100.000 de ani de civilizaţie în faţa.

— Într-una din primele transmisii, Zamolxe mi-a spus că s-a întrupat de mai multe ori în Atlantida, începând cu 200.000 de ani în urmă.

— Într-adevăr, atlanţii aveau date despre primele forme de civilizaţie încă de acum aproximativ 200.000 de ani. Mai multe zeci de mii de ani, civilizaţia atlantă a stagnat la stadiul de civilizaţie pre-industrială, alternându-se mai multe forme de guvernământ, de la democraţia de tip grec şi roman, până la cele mai crunte dictaturi.

— Adică un fel de ev mediu? De ce a durat atât de mult?

— Da, un fel de ev mediu. Nu a fost o perioadă chiar lungă. Tu socoteşti prin prisma evoluţiei actualei voastre istorii, din această cauză crezi că a durat mult. Voi aveaţi deja, la nivelul inconştientului colectiv, vibraţia multor experienţe atlante. Vi s-a oprit însă accesul la informaţia aferentă vibraţiei căci a fost vorba de încheierea unui ciclu evolutiv şi începerea altuia. Ciclul evolutiv atlant s-a încheiat mai devreme decât trebuia, dintr-o cauza obiectivă.

— Zamolxe mi-a spus că atlanţii au fost ajutaţi să se autodistrugă. Ce a

vrut să spună?

— Vom ajunge şi acolo. Într-adevăr s-a intervenit din afara dar vina atlanţilor nu putea fi absolvita. Zamolxe te va lamuri mai bine, legat de acest subiect. Mai ai nevoie de o experienţa de regresie specială. Doar câmpul energetic al lui Zamolxe te poate proteja la acea regresie. Peste puţina vreme te vei lamuri despre ce a fost vorba.

— Presupun ca la un moment dat s-a produs şi la ei revoluţia industriala.

— Da, acest lucru a venit în cele din urmă şi tiparul a fost asemănător cu al vostru, adică la început se foloseau combustibili fosili, apoi s-au folosit forţele naturale, adică forţa apelor, a vântului, a soarelui şi ulterior au descoperit şi folosit forţele nucleare. La un moment dat, pleiadienii au intervenit şi au impulsionat folosirea câmpurilor energetice.

— Care a fost motivaţia intervenţiei lor?

— La acea vreme, societatea atlantă nu atinsese convergenţa planetară. Existau multe state independente şi societatea era destul de asemănătoare cu cea existentă în momentul de faţă la voi. Pleiadienii au observat că tendinţele spre o mare conflagraţie, între ramura atlantă şi cea lemuriană erau iminente, şi au încercat să o evite pe cât posibil.

— Cum era împărţit pământul în acele vremuri?

— Pământul era altfel structurat din punct de vedere demografic. Arhipelagul Atlantidei şi zona Lemuriei aveau fiecare câte o reţea energetică specială. Ele menţineau în strânsă legătură energetică zonală cu energia colectivă precum şi cu inconştientul colectiv al celor două ramuri. Aceasta reţea energetică specială este cea care determină să te stabileşti într-un anumit loc deoarece îţi oferă un sprijin energetic subtil foarte consistent. Din această cauză, cei mai evoluaţi dintre atlanţi şi lemurieni preferau să rămână în zonele reţelelor lor energetice. În decursul zecilor de mii de ani, atlanţii erau stabiliţi în zona dintre Europa şi Americi, iar lemurienii în zona unde acum este vastul ocean Pacific.

— Cum au făcut pleiadienii contactul?

— Au înscenat o „greşeală”. Au făcut în aşa fel încât să pară că se prăbuşeşte o navă pe Pământ. O navă impresionantă fusese suspendată sub un anumit unghi la o oarecare distanţă de Pământ şi toate datele păreau să indice că nava avea mari probleme. Pleiadienii s-au prezentat autorităţilor şi au spus că în câteva zile vor remedia problema şi vor părăsi planeta. În acest timp se

urmarea foarte atent valul emoţional generat de întâmplare. După ce au „remediat” problema, şi-au cerut scuze pentru eventualul deranj iscat şi apoi au plecat, lăsându-i perplecşi atât pe atlanţi cât şi pe lemurieni.

— Au plecat pur şi simplu? Autorităţile ce au zis? Ce caută nava în zona planetei? Nu au încercat o intervenţie?

— Nava „avariata” şi cele care o asistau erau mult prea impresionante pentru a da măcar o astfel de idee autorităţilor. Acestea erau mai mult preocupate de şocul emoţional al populaţiei. Nici ei nu credeau în existenţa altor civilizaţii extraterestre. Pleiadienii nu au vrut să înceapă iniţierea unui dialog între ei şi autorităţi ci s-au rezumat numai la a-i anunţa despre „intervenţie”. Doar atât. Pentru prima oară, atlanţii şi lemurienii se vedeau puşi în faţa unui „pericol” extern. Acest lucru a accelerat convergenţa planetara.

— Ce s-a întâmplat în continuare? Dacă la noi s-ar întâmpla aşa ceva, cred că s-ar zgudui din temelii toată societatea.

— Asta se şi urmarea. La câteva săptămâni, o alta civilizaţie avansata s-a prezentat atât populaţiei cât şi autorităţilor. Aceştia şi-au anunţat dorinţa de-a extrage un masiv dispozitiv energetic cuprins de un cristal toroidal, dintr-o anumită zona din actuala America de Sud. Aici era o regiune „tampon” între lemurieni şi atlanţi. Acestea au asistat la operaţiune şi au constatat cu stupefacţie cum un uriaş cristal toroidal de mai multe sute de metri a fost extras din interiorul Pământului de la o foarte mare adâncime. Aceştia au iniţiat şi un contact direct cu societăţile celor două civilizaţii pământene. Le spusese ca intervenţia pleiadiana folosise câmpuri energetice foarte puternice şi le „deranjase” dispozitivul energetic „plantat” de ei cu multe milioane de ani în urmă.

Prin urmare era necesar să îl extragă.

— Şi aceasta a fost tot o „regie”?

— Parţial. Deja societatea fierbea din pricina primului contact. Autorităţile şi oamenii cereau disperaţi amănunte. Teama începuse să pună stăpânire peste tot. Aceste tehnologii nemaivăzute, milioanele de ani pe care noii extratereştrii le vehiculau, creaseră curente de panica între atlanţi şi lemurieni. Dintr-o data, „singura măreaţa civilizaţie cosmica”, după cum se credeau pământenii acelor vremuri, acum se vedeau minusculi, asemenea unor maimuţe speriate. Extratereştrii au dat atunci primele comunicate. Şi-au cerut şi ei scuze pentru deranj şi le-au spus că aşteaptă ca în câteva sute de ani,

planeta să intre în marea familie a civilizaţiilor galactice.

— De ce câteva sute de ani?

— Aceeaşi întrebare era pe buzele tuturor. Răspunsul a fost simplu. Li s-a spus că alte civilizaţii au intrat după mult mai mult timp în confederaţiile galactice, faţă de echivalenţa societăţii lor, şi ca sute de ani nu înseamnă o perioadă lunga. Inca nu erau pregătiţi. Era nevoie de convergenţa planetara. Prea multe amănunte n-au dat. Şi nici nu era nevoie. Au plecat şi ei foarte repede. Pentru a-i mai retine, autorităţile au vrut să le ofere acces nelimitat la unele resurse. Nu au fost interesaţi nici de resursele planetei nici să rămână mai mult. Socul generat de intervenţiile celor două civilizaţii a schimbat enorm societăţile atlante şi lemuriene. Unii preoţi din ambele curente au reuşit ulterior să realizeze contacte subtile cu aceste civilizaţii.

— I-au părăsit pur şi simplu?

— Da. Li s-a spus că se vor întoarce atunci când generaţiile viitoare vor fi pregătite. Cei mai mulţi au înţeles că nu sunt suficienţi de maturi pentru a fi cooptaţi în rândul confederaţiilor galactice, dar li s-a spus clar că nu trebuie să se considere părăsiţi, căci acelaşi Creator îl avem cu toţii şi voia Să este unitatea tuturor civilizaţiilor. În scurt timp, teama generala a fost înlocuită cu stupoarea. Faptul ca acum se vedeau respinşi de alte civilizaţii i-a mobilizat într-o şi mai mare măsură. În timpul intervenţiilor celor două civilizaţii, au „scăpat” anumite elemente de tehnologie. Acestea erau cristale care prezentau fluxuri energetice nenaturale. Când autorităţile ştiinţifice au analizat componentele, au descoperit pas cu pas tehnologiile manevrării câmpurilor energetice.

— Toată aceasta tevatura pentru…

— S-a evitat declanşarea conflictului dintre lemurieni şi atlanţi, ba chiar s-a realizat o puternică uniune între ei; s-au iniţiat o serie de programe legate de convergenţa planetara; s-a strivit uriaşul orgoliu atlant, s-au dezvoltat noi tehnologii, dar cel mai mare câştig a fost realizarea primului pas spre convergenţa planetara. Începuseră să dispară rapid conceptele legate de forma şi dualitate. În scurt timp, tarile se uniseră şi exista o singură naţiune, cea planetara. Nu mai gândeau la timpul prezent ci vedeau lucrurile din perspectivă multidimensională. Sistemele antice de credinţă au fost puternic zdruncinate şi curăţate de dogme şi blocaje ideatice, şi s-a reuşit eliminarea conceptelor de zeitate. Din ce în ce mai mulţi vedeau lumina din fiinţa lor, care

era Una în toţi şi toate.

— Până la urma i-au primit, presupun.

— Nu s-a ajuns până acolo. După nici două sute de ani, atlanţii şi lemurienii ajunseseră la un nivel destul de ridicat din punct de vedere tehnologic. Erau cu vreo două-trei sute de ani în avans de ceea ce sunteţi voi acum. Aveau deja primele baze pe Luna, Mercur şi Marte. Călătoreau în sistemul solar cu viteze apropiate de jumătatea vitezei luminii. Nu ajunseseră încă să descopere „salturile” între câmpurile stelare, deci nu puteau iniţia contacte cu alte civilizaţii. Eradicaseră bolile, sărăcia era o amintire.

— O lume de vis. Unde era problema?

— Problema era cu motivaţia unora şi lăcomia altora. Atlanţii nici nu mai erau interesaţi de cooptarea în rândul confederaţiilor galactice. Micile contacte cu alte civilizaţii erau tratate superficial. Simţiseră gustul puterii. Adevărata putere nu mai era data de cei care controlau industriile şi bogăţiile mobile şi imobile. Se atinsese pragul critic şi erau îndeplinite aproape toate condiţiile realizării saltului de conştiinţă pentru civilizaţia lor. Eradicarea bolilor şi a sărăciei, creşterea câmpurilor energetice, depăşirea viziunilor înguste, şi multe altele conexe acestora, au determinat prăbuşirea unor mari industrii, iar fluxurile financiare aferente au creat un mare impas. Nu s-a reuşit gestionarea eficienţa a situaţiei. Unii dintre atlanţii setoşi de putere au considerat că este cazul să se refacă vechile sisteme de motivaţie. Aceasta presupunea revenirea la boala, sărăcie, ego.

— Îmi seamănă cu situaţia de acum.

— Diferenţele dintre ce a fost atunci şi ce este acum, sunt foarte mari. Atunci nu s-a reuşit trecerea de blocajul mental. Evident ca au apărut tabere. Atât la lemurieni cât şi la atlanţi. Atlanţii au fost totuşi mult mai ataşaţi de ego decât lemurienii. Apăruseră semne serioase ale declanşării unui conflict intern de proporţii. În cele din urmă s-a întâmplat. A fost războiul nimănui şi al tuturor!

Nu a fost între state, ci mai mult între zone de interes. Primele conflicte au apărut în micile colonii de pe Luna şi Marte. Acolo funcţionau câteva baze ale unor companii de cercetare ale energiilor neconvenţionale şi al companiilor de turism aferente marilor societăţi industriale de pe Pământ. Ulterior au început luptele şi pe Pământ. Nu are rost să-ţi spun despre aceste lucruri. Despre cauzele, motivaţiile şi cursul acestui război se pot scrie mii de volume.

— Zamolxe mi-a spus ceva despre acest lucru. S-au folosit chiar şi arme termonucleare.

— Nu acestea au fost cele mai oribile, armele elementale au fost cele mai distrugătoare. Oribile au fost şi armele care atacau câmpurile energetice şi mentale. Unele grupări au construit şi folosit chiar şi arme biologice. Toate acestea erau deservite de către unităţi automate de lupta.

— Cum s-a terminat?

— Nebunia războiului a fost atât de mare încât toate părţile implicate căutau cu disperare o cale de-a se sfârşi.

— De ce n-au încetat lupta, pur şi simplu?

— Deja nu se mai respectau vechile tabere. Se formaseră altele noi, obscure. Nimeni nu ştia cu cine se lupta. Situaţia ajunsese disperata cu adevărat.

— Mi-e greu să cred că este posibil aşa ceva.

— La acea vreme, existau mult mai multe unităţi automate decât oameni. Un fel de roboti. Acestea puteau fi programate pentru diverse misiuni. Erau extrem de complexe şi aveau misiuni variate. Era foarte greu să lupţi cu ele. Se adaptau şi chiar se multiplicau.

— Deja îmi pare un scenariu de film. Mi-a venit în minte un film american, cu tot felul de roboti care erau programaţi să lupte cu oamenii. Acolo am văzut ceva asemănător. Să nu-mi spui ca mai călătoreau şi în timp.

— Îţi înţeleg nedumerirea şi ironia. Ştiu ca mereu te întrebi cum a fost posibil ca o astfel de civilizaţie să nu lase urme. Te vei lamuri de ce. Referitor la unităţile automate, acestea nu călătoreau în timp. Erau unităţi care aveau un sistem central foarte sofisticat. Acesta era format din structura energetică subtilă a unor organisme nevertebrate care anterior fuseseră modificate genetic să perceapă anumite câmpuri subtile, în special câmpuri specifice organismului uman, şi apoi să reacţioneze negativ, violent. Matricea energetică a sistemului nervos al organismului biologic, era preluata şi modulata-programata într-o serie de reţele cristaline, constituind structura centrala a unităţii automate de lupta. Alte cristale specializate ofereau energiile specifice de lucru. Întreg acest ansamblu era deservit de materiale sintetice uşoare dar foarte dure.

— Cum se prelua matricea energetică? Îmi suna cam ciudat.

— Se realiza o formă de magnetizare a sistemului nervos central,

creându-se o dublura energetică, iar apoi dublura era înserata în structurile reţelelor cristaline. Anterior, reţelele erau prelucrate prezentând numeroase „trasee” de câmp energetic. Ulterior, se puteau face modificări în circuitele cristaline. Sistemul era destul de sofisticat dar era mult mai performant decât sistemele programabile din ziua de azi.

— Adică softul era luat direct din natura. Pare interesant, dar aşa ceva puteau construi doar taberele foarte puternice şi foarte dotate tehnic. Acestea nu se cunoşteau?

— Societatea atinsese un nivel de dezvoltare foarte mare. Putini lucrau efectiv în aceste centre de producţie. Ele acţionau îndeosebi în regim automat. Populaţia acelor vremuri era preocupata mai mult de autodezvoltare, arta, turism, explorări diverse etc. Dar din păcate nu au reuşit să meargă mai departe, să „stabilizeze” noile preocupări. Inca predomina ego-ul, formele, dualitatea. Industriile diverse ocupau sub două procente dintre activităţile curente dar erau atât de eficiente încât se puteau proiecta şi construi mai multe tipuri de unităţi automate într-o singura zi, doar de către o singură subunitate de producţie. Computerele lor foloseau structuri moleculare şi diverse matrice energetice extrem de complexe, care se ataşau de structurile reţelelor moleculare ale cristalelor. Matricele erau formate din structurile sistemelor nervoase ale unor organisme fizice, fiind mult mai performante decât sistemele de calcul folosite de voi în momentul de faţă.

— În fine, am înţeles ca s-a pierdut controlul asupra acestor unităţi automate. Cum s-a terminat până la urma războiul?

— Au cerut insistent ajutorul altor civilizaţii. Ororile atinseseră cote greu de imaginat. Populaţia fusese decimata. Preoţii au iniţiat contactele. Pleiadienii, care ştiau de schimbările dramatice de pe planeta, au răspuns prompt, dar au condiţionat ajutorul. Trebuiau schimbate anumite structuri în societate, iar preoţii urmau să constituie casta principala, gestionând atât dezvoltarea psiho-spirituală cât şi dinamica de ansamblu a societăţii. Evident ca au acceptat.

— Cum au dezactivat unităţile?

— S-a lucrat cu un câmp 4D care a neutralizat structura de comanda a unităţilor. Lucrurile sunt mult mai complexe decât poţi înţelege. În scurt timp, pleiadienii au anihilat toate unităţile automate de lupta. S-a reinstaurat pacea în cele din urmă. Îţi percep neîncrederea în toate acestea dar te înţeleg.

— Nu neg ceea ce-mi spui, pentru că nu pot face acest lucru. Nu am

argumente.

— Este un mod de a-mi cere mie argumente sau dovezi pentru ceea ce-ţi spun?

— Sincer Ral, acum încerci să ne dai avertismente despre un posibil viitor al nostru? Sunt unii care ar putea crede acest lucru.

— Cei care cred că asemenea lucruri sunt posibile, au trăit acele vremuri. Chiar şi scenariile filmelor care au ca subiect aceste aspecte, sunt accesări ale vibraţiilor din subconştientul lor.

— Nu am niciun fel de percepţie legat de acest conflict.

— Nu erai întrupat în acei ani.

— Ce s-a întâmplat ulterior?

— Karma era destul de grea căci au fost afectate nu numai civilizaţiile lemuriene şi atlante, dar şi cele mai puţin dezvoltate din punct de vedere mental şi vibraţional. Planeta era împărţită între două civilizaţii. Una era mult mai dezvoltată din punct de vedere mental şi spiritual, fiind formată din populaţiile Atlantidei şi Lemuriei, iar cealaltă era formată din populaţiile vechiului continent Asia, Africa şi Americi. Acestea erau la un nivel oarecum primitiv. Geografia celor trei continente era alta decât cea de azi. Războiul i-a afectat şi pe ei. Karma presupunea preluarea unei părţi din responsabilitatea evoluţiilor acestor populaţii.

— Cum era împărţită societatea înainte de marele război şi cum s-a structurat după?

— Majoritatea statelor independente de dinainte de marele conflict aveau o structura duala de conducere. Pe de-o parte exista o democraţie asemănătoare cu a voastră, care alterna, în funcţie de alegeri, la diferite perioade de timp, iar cealaltă structura era formată din oamenii de ştiinţă din toate domeniile. Orice proiect global, orice act legislativ trebuiau să fie ratificate de ambele structuri. Acum, în societatea voastră, oamenii de ştiinţă sunt doar consultaţi cu privire la unele aspecte, dar nu au putere de decizie.

— Spuneai înainte că se eliminaseră bolile şi sărăcia. Cum au făcut asta? Faptul ca una din structurile de conducere ale societăţii era formată din comunitatea oamenilor de ştiinţă, a fost de importanta majora?

— A fost, dar într-o mai mica măsură. Se dezvoltaseră într-un ritm foarte rapid ramurile industriale, iar unităţile automate de producţie asigurau tot ceea ce era de stricta necesitate. Toţi aveau cele necesare traiului prin lege, inclusiv

consumul de apa şi energie era gratuit. Alimentele erau mai multe decât era necesar. Oamenii aveau acces chiar şi la alte resurse materiale în mod gratuit. Trebuia doar să justifici folosirea lor.

— Deci secretul este exploatarea ştiinţifică a resurselor? Îmi pare o lume ideala.

— Nu asta a fost problema, ci faptul ca încă domina ego-ul şi dualitatea. Foarte mulţi ajunseseră să nu mai ştie ce să facă cu bogăţia, cu libertatea şi cu timpul liber. Doar o parte a societăţii s-a aplecat către autocunoaştere, autodezvoltare, arta, explorări ale conştientului, sau alte aspecte spirituale, şi doar foarte puţini au dorit să se implice în evoluţia populaţiilor semidezvoltate din celelalte zone geografice.

— O să ajungem şi noi în aceeaşi situaţie?

— Da, dar situaţia voastră este diferită.

— Cum au rezolvat atlanţii problema financiara a asigurării acestor resurse?

— Redistribuindu-le şi gestionandu-le corect. O mare parte din resursele destinate sistemului medical şi al grupărilor armate naţionale au fost folosite în acest scop. Societăţile deveniseră atât de dezvoltate încât era exclus războiul direct; în acest caz s-ar fi anihilat reciproc. Automatizarea unităţilor de producţie a făcut restul.

— Seamănă cu situaţia noastră.

— Se poate face o asemănare deşi sunteţi cu mult înaintea acelei societăţi. Totuşi, în următoarele decenii veţi avea parte de foarte mari schimbări şi veţi avea şi resursele necesare pentru eradicarea sărăciei.

— Zamolxe mi-a spus că extinderea câmpurilor personale va determină o incompatibilitate energetică între alimentele produse în alta zona geografică, iar acest lucru va determină importante schimbări în industriile zonale. Mi-a mai spus că majoritatea companiilor farmaceutice vor ajunge falimentare, iar sistemul medical actual va mai funcţiona doar la o treime din capacitate.

— Acum se produce şi la voi un salt de conştiinţă. Este doar la început acest proces. El este determinat de o serie de activări ale reţelelor energetice ale Pământului. Acestea determină creşterea câmpurilor energetice personale. În acelaşi timp cu creşterea câmpurilor vor dispărea majoritatea bolilor, iar odată cu ele şi resursele uriaşului sistem format din spitale-companii farmaceutice-alimente degradate-companii de asigurări de sanatate-industrii

de prelucrare-retele de desfacere. Se vor debloca resurse foarte mari. Pe de altă parte, creşterea câmpurilor presupune şi creşterea vibraţiilor, iar acest lucru înseamnă un mult mai rapid răspuns din exterior.

— Acel feed-back de care se tot vorbeşte?

— Exact. Procesele de materializare se vor amplifica foarte mult. Acesta este unul dintre cele mai mari câştiguri pe care le veţi avea. Nimeni nu va mai pleca cu o karma noua. Toate se vor plati în aceeaşi viaţa. Karma se va întoarce în foarte scurt timp şi toată lumea va conştientiza acest lucru. Aceasta va aduce schimbări uriaşe de conştiinţă. Orice violenta, orice înşelăciune, orice fărădelege, fie că este evidenta, fie că este subtilă, se va întoarce în foarte scurt timp la sursa. Acest lucru va duce la eliminarea majorităţii armatelor lumii şi la relocarea resurselor.

— Dacă e aşa cum spuneţi voi, atunci ar fi chiar mult mai multe resurse decât am avea nevoie. Ar fi greu chiar să le gestionam. Când Zamolxe mi-a spus de imensul angrenaj al cuplului alimentaţie denaturată – boli diverse, nu mi-am dat seama pe moment ce resurse implica. Apoi am realizat că este vorba de zeci de milioane de oameni şi mii de miliarde de dolari. Dacă mai punem la socoteala şi prăbuşirea armatelor, prin dispariţia rolului lor, s-ar găsi alte resurse uriaşe, plus industriile aferente. Probabil alte câteva zeci de milioane de oameni şi mii de miliarde de dolari. Plus prăbuşirea unor mari concerne multinaţionale.

— La fel s-a întâmplat şi în vremea respectivă cu atlanţii şi lemurienii. Schimbările în societate au fost uriaşe. În curând se va întâmpla şi la voi.

— Şi dacă nu va fi aşa?

— Ba va fi!

Deja sunt primele semne.

— Dacă noi nu dorim aceste schimbări? Poate că omenirea, per ansamblu, nu doreşte aceste schimbări. Dacă nu trecem peste pragul critic, asemenea atlanţilor, ne putem confrunta şi noi cu o conflagraţie.

— Majoritatea dintre voi aţi ştiut cu ce vă veţi confrunta. Aţi ştiut-o cu mult înainte de a va întrupa. Ca la orice schimbare, exista o reacţie negativă. Veţi trece peste ea. Unii vor trece în aceasta viaţă, alţii în următoarea. Doar atunci vor fi pregătiţi. Voi, ca şi civilizaţie, veţi trece peste pragul critic căci s-a pregătit o mare infuzie de spirite superioare. Atlanţii nu au avut parte de aşa ceva.

— Spuneai ca atlanţii au fost de acord cu pleiadienii, ca în schimbul ajutorului să accepte schimbarea în structura societăţii. Cum s-a făcut schimbarea, tranziţia?

— Atunci era foarte uşor de făcut schimbarea. În timpul războiului, structurile de conducere şi comanda au fost practic anihilate. După o altă perioadă, nimeni nu ştia cine conduce societatea şi nici cine controlează ostilităţile. Armele energetice detectau orice forma de comunicaţie şi apoi întreaga zona era lovita crunt. Haosul general domnea.

Prin urmare, după intervenţia pleiadienilor, nimeni nu s-a opus schimbărilor din societatea atlantă. Ba dimpotrivă, majoritatea supravieţuitorilor erau de acord cu propunerea pleiadiana.

— Care au fost schimbările cele mai mari din societatea atlantă şi lemuriana în perioada de după război?

— Pleiadienii au decis să ofere o asistenţa limitată în procesul de tranziţie de la o societatea bazata pe ego şi dualitate la una bazata pe unitate. Aici a fost marea problema a atlanţilor. Înainte nu s-a reuşit tranziţia. În rest nu au fost foarte mari schimbări. Legislaţia a fost puţin îmbunătăţită, iar anumite tehnologii s-au interzis. Schimbările veritabile nu vin din exterior, ci din interior.

— Zamolxe mi-a spus că marii preoţi-maeştri au descoperit ca Pământul fusese afectat de două curente informaţionale multidimensionale care nu aveau legătură cu planeta.

— Ţi-a mai spus şi faptul că acest lucru nu i-ar fi absolvit de vina pe atlanţi.

— Într-adevăr, aşa mi-a spus. Totuşi, chiar şi aşa, s-ar fi cuvenit să fi fost măcar ajutaţi de alte civilizaţii. Măcar informaţional. Pleiadienii ar fi trebuit să fi fost mai insistenţi înainte de conflict.

— S-au făcut cunoscuţi. Nu direct, ci prin intermediul unor maeştrii-preoţi. La un moment dat, m-a cuprins o stare de nervozitate atât de puternică (pe care nu am reuşit să o controlez) încât m-a aruncat pur şi simplu din starea de regresie. Am mai păţit aşa ceva cu Zamolxe, în urmă cu mai multe luni, când mi-a spus că spiritualitatea domina materialismul. Dar acum, habar nu aveam de unde a izbucnit aceasta stare. Era ca o furie muta, venită din adâncuri… Revenit la starea normala, de veghe, am fost chiar foarte surprins de reacţia avuta. Eram nedumerit referitor la cauza acestei reacţii. Existau câteva posibilităţi. Unele conjuncturi şi anumite informaţii pot reprezenta

factorul declanşator al unor acumulări energetice din zona inconştientului. Dar care au fost acestea? Mi-am revenit destul de repede. De fapt, descărcarea a fost extrem de rapida dar deosebit de violenta, altfel nu aş fi ieşit din starea de regresie şi de conexiune. Seara târziu, înainte să adorm, am primit primele semnale energetice. Era Zamolxe. Am simţit clar ca dorea să stabilesc o conexiune cu el. Aceasta s-a realizat foarte rapid.

— Trebuie să te lămureşti cu privire la reacţia avuta, mi-a spus Zamolxe. În timpul conexiunii, mi-am dat imediat seama de cauza izbucnirii nervoase. Poate că Zamolxe m-a ajutat într-un anume fel să percep mai bine. Cert este ca în timpul regresiei vazusem-percepusem cumva că, în timpul marelui război, planeta a fost foarte atent monitorizată şi ca totul putea fi evitat. Cumva, m-am revăzut în acele vremuri. Cred că am fost întrupat la scurta vreme după conflict şi ne zbăteam cu toţii să refacem societatea. Zamolxe a intervenit.

— Dragul meu, te vei lamuri curând de ce nu s-a putut interveni. Ai fost unul dintre preoţii care au descoperit implicarea influentelor celor două curente informaţionale galactice la declanşarea războiului. Ulterior aţi mai descoperit şi faptul ca în structura reţelelor energetice rezonante din zona Atlantidei şi Lemuriei s-a intervenit în mai multe feluri.

— Cum adică?

— S-a întâmplat la nicio suta de ani de la sfârşitul războiului. Casta preoţilor reuşise să avanseze foarte mult în ştiinţele energeticii subtile. S-au făcut şi observaţii asupra curenţilor subtili care străbat planeta. Până la urma s-a realizat o harta a reţelei energeticii subtile. În momentul când aţi încercat să modificaţi parametrii vectoriali ai unei porţiuni din reţea, aţi constatat ca o alta structura subtilă intervine dintr-un spaţiu dimensional superior şi o reaşează la loc. La început nu aţi ştiut ce se întâmplă, credeaţi că este un fenomen natural lăsat de Creator, dar aţi descoperit între timp că acest lucru nu se întâmplă şi pe alte planete locuite.

— Adică se manipulase reţeaua energetică?

— Concluzia unor preoţi a fost ca întreaga civilizaţie fusese manipulată de către forţe neştiute. Unii dintre preoţi au căutat să accesese memoria subtilă akashica a planetei şi au observat ca aceste schimbări în structurile energetice planetare s-au făcut în urmă cu aproximativ cinci milioane de ani.

— Atunci spuneai că a avut loc desprinderea unor unităţi de conştiinţă din sfera divină.

— Exact. Structura energetică subtilă a mai multor planete a fost modificata pentru a putea susţine mai multe tipuri de civilizaţii inteligente. Modificarea avea ca scop accelerarea evoluţiilor pe zona mentală şi cauzală.

— Preoţii atlanţi cum au reacţionat la cele aflate?

— A fost şi o mica revolta în casta preoţilor, referitor la aceste descoperiri. Unii au considerat că este Voinţa Divina la mijloc, alţii că este vorba de manipularea unor rase evoluate. Tu ai făcut parte dintre cei care s-au retras ulterior din societate, fiind revoltat de cele ce s-au descoperit. Totuşi informaţia a fost cunoscuta la început doar de o mica parte a castei preoţilor. Aceste informaţii nu pot suplini ororile unui război cumplit. Situaţia creata a adus un val de simpatie, inclusiv din partea unor pleiadieni.

— M-am retras ca un pustnic? Simt ceva de genul acesta.

— O perioada te-ai retras, asemenea unui pustnic, într-o zona izolata. Ulterior a apărut ideea modificării unor structuri din matricea energo-informaţională umană. S-a urmărit „defazarea” faţă de cele două curente informaţionale multidimensionale. Pentru ca pleiadienii şi alte civilizaţii v-au refuzat ajutorul în acest sens, aţi hotărât să mergeţi singuri înainte. Între timp, informaţia aceasta a scăpat şi în celelalte caste. Până la urma aproape toţi au fost de acord cu experienţele genetice şi implicarea regnului elemental.

— Am un sentiment de răceală. Dar o altfel de răceală…

— Descoperirile v-au zdruncinat serios sistemele de credinţă. Unii va simţeaţi asemenea unor animale dintr-un laborator de cercetare. Faptul ca unele civilizaţii avansate evitau contactele cu voi, v-a amplificat aceasta stare. O alta problema era faptul că nu puteaţi avea acces la dimensiunile superioare în care se făceau reglajele vectorilor cauzali de dinaintea întrupării. Aceste dimeniuni erau plasate în spaţii subtile ale căror frecvente vibraţionale erau în afara spectrelor voastre de percepţie 3D sau 4D. Vremurile acelea sunt demult apuse.

— Totuşi, aşa ceva era greu de trecut cu vederea. Apropo, tu nu erai întrupat în acele vremuri? spuneai că ai avut mai multe întrupări în Atlantida.

— Am fost întrupat. Ne-am întâlnit şi chiar am colaborat de mai multe ori.

— După întrupare ştiai de ce nu s-a intervenit din afara?

— Da, ştiam. S-a intervenit o data, dar dacă anumite tendinţe nu sunt eliminate atunci trebuiesc lăsate să se manifeste. Amânarea continua nu este o soluţie.

— Dacă nu interveneau cele două curente informaţionale, se mai ajungea la conflict?

— Posibil. Erau mari şanse. Îţi voi da mai multe amănunte după câteva săptămâni. Va trebui să facem o alta regresie. După aceea vei înţelege mai bine.

— Care a fost rolul tau în acea perioada?

— Dezvoltarea conştiinţei multidimensionale, dar am avut şi misiunea de-a realiza depăşirea barierelor organismului fizic. Acest lucru a potolit foarte mult revolta atlanţilor referitor la toate acestea.

— Adică?

— Adică depăşirea barierei de 360 de ani. Până la acea vreme, majoritatea atlanţilor abia dacă atingeau 200 de ani. Foarte rar unii atlanţi reuşeau să apuce 300 de ani. Cronicile atlante indicau un maximum de 360. Era echivalentul a 120 de ani în momentul de faţă.

— O compensare greu de refuzat. Era diferit ADN-ul lor de al nostru? Am înţeles ca avem şi ceva ADN nepământean.

— Nu era foarte diferit în principiu. Al vostru este chiar mai performant. ADN-ul nepământean este în legătură cu aspectele de percepţie în zona senzoriala şi reactiva. Nu ADN-ul este problema, ci modul de acces la fluxurile energetice subtile.

— Putem depăşi bariera celor 120 de ani ai noştri? Acum câteva luni mi-ai spus că se poate.

— Bineînţeles că se poate. Dar aceste energii va pot distruge dacă nu reuşiţi să le controlaţi. Cândva îţi voi da ABC-ul depăşirii acestei bariere. Răbdare... Este de ajuns pentru ziua de azi. Înainte de-a adormi, am trecut în vedere toate cele ce-am perceput în timpul regresiei din ziua respectivă. Erau într-adevăr foarte multe întrebări care nu-mi dădeau pace. Am simţit o rezonanta foarte mare legata de aceste evenimente. Faptul ca o întreagă civilizaţie fusese manipulată în mod subtil, a declanşat în mine o puternică reacţie de dezaprobare. Mi-a fugit gândul la o carte scrisa de un autor american în care se făceau dezvăluiri cu privire la civilizaţia umană. Cartea se baza pe declaraţiile unei entităţi extraterestre, capturate în urma prăbuşirii unei nave în spaţiul american. La un moment dat, entitatea a spus că pământenii sunt asemenea unor recipiente care conţin mostre de suflete inferioare, situaţia noastră fiind oarecum asemănătoare cu o mare ferma de

animale. Tot acolo se afirma ca entităţi ca Ilisus, Buddha şi altele, care au lăsat urme adânci în spiritualitatea universala, au fost create de ei prin inginerie genetica, scopul fiind acela de a da un exemplu viu pentru „recipiente” şi a nu se mai război între ele. Totuşi, având în vedere faptul ca entitatea a fost reţinută de americani împotriva voinţei ei, este posibil ca aceste informaţii să fi avut ca scop agresiunea informaţională sau chiar psihică. Am simţit totodată ca multe întrebări îşi vor găsi răspunsul în perioada următoare. Niciodată Zamolxe nu m-a lăsat fără răspunsuri, cu excepţia situaţiilor când îmi spunea răspicat că nu este necesar să-mi răspundă, că nu-mi este permis sau nu trebuie să aflu alte amănunte. A doua zi am reluat contactul cu Ral. Dispăruse total senzaţia de revolta referitor la ceea ce am perceput. Mi-am cerut scuze pentru reacţia avuta.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze. A fost o alta descărcare energetică. Era necesar să se producă. Încărcătură emoţională încătuşata în zona inconştientului poate distorsiona recepţia. Unele informaţii recepţionate de tine nu reflecta fidel informaţia cauzală.

— Adică este posibil să „traduc” greşit?

— Nu neapărat greşit, ci distorsionat. Oricum, informaţiile pot fi mai bine decodificate de alţii, care le vor primi în viitor.

— În ceea ce priveşte recepţia lui Zamolxe, am o senzaţie de bine. Simt ca lucrurile sunt aşa cum trebuie să fie. Ieri, Zamolxe mi-a spus clar ca mă voi lamuri despre ce anume este vorba.

— Cu siguranţă vei înţelege mai multe după ce vei face o regresie specială. Fără acea experienţa nu poţi avea suportul energetic pentru a putea „traduce” transmisia.

— Nu este mai bine să transcriu după aceea toate cele ce-am perceput zilele acestea?

— Nu. Toate au rolul lor.

— Ce s-a întâmplat cu societatea atlantă după ce s-a reuşit depăşirea barierei fizice?

— Nu au fost schimbări foarte mari. Depăşirea barierei fizice implica accesarea unor fluxuri energetice foarte puternice. Aceste fluxuri de energie se găsesc în dimensiunile superioare. Era foarte mult de lucru. Însă faptul ca unii preoţi au reuşit să spargă aceste bariere, a dat un impuls lăuntric foarte mare celorlalţi atlanţi.

— Doar preoţii aveau acces la aceste energii?

— Nu era vorba de a avea un acces special sau de-a fi avantajat. Aceste energii erau şi sunt la dispoziţia tuturor. Preoţii atlanţi, prin natura muncii lor şi datorită faptului că aveau corpurile subtile mai dezvoltate, erau mai apţi pentru a realiza astfel de munci.

— Apropo, care era relaţia cu Dumnezeu? Cum era perceput Dumnezeu în acea perioada?

— Până la contactul cu alte civilizaţii din galaxie, atlanţii şi lemurienii credeau într-un Dumnezeu-Fiinta, care era considerata omnipotentă, omniscientă şi omniprezentă, dar, la fel ca acum, avea anumite „caracteristici”, funcţie de zonă, ţară, istorie şi alte asemenea. Cărţile lor sfinte erau destul de asemănătoare cu cele ale voastre. Existau diferite personaje, considerate sfinte, care avuseseră rolul de îndrumători către cele spirituale. La fel ca şi în civilizaţia voastră, şi atunci au fost multe conflicte legate de credinţele din diversele zone ale planetei. La un moment dat, apare în scena istoriei atlante un personaj aparte. Acesta reuşise să spargă bariera celor 50-70 de ani de viaţă şi astfel a reuşit să capteze atenţia tuturor popoarelor atlante. Învăţăturile sale au schimbat enorm civilizaţia atlantă. A reuşit să convingă popoarele ca Divinul este în fiecare fiinţă umană şi singura cale de a ajunge la Divinitatea Suprema, era ca însăşi fiinţă umană să realizeze îndumnezeirea. A arătat şi paşii care trebuiesc făcuţi.

— Păcatele despart pe om de Dumnezeu. Este atât de simplu şi totuşi atât de greu.

— Ceea ce numeşti păcate înseamnă depărtarea de legile universale. Este greu pentru ca voi le căutaţi afara.

— Dar legile se manifesta şi în afara noastră. Cine are ochi de văzut le va vedea şi cine are urechi de auzit, le va auzi. Fără îndoială!

— Ele sunt şi în afara voastră dar, dacă nu ai ochii şi urechile „deschise” să vadă şi să audă, atunci rătăcirea este garantata. Se manifesta şi în afara voastră dar este mai greu să le depistaţi şi de cele mai multe ori necesita sacrificii din partea voastră. Mult mai uşor s-ar descoperi dacă aţi căuta în interiorul vostru.

— Am fi vrut să apară şi la noi o astfel de entitate.

— A fost şi la voi aceeaşi entitate, dar aţi respins-o. S-a întâmplat acum două mii de ani. V-au mai fost trimise altele, dar le-aţi respins într-un fel sau

altul, şi pe ele.

— Spuneai că a „spart” bariera de 50-70 de ani. Presupun că a fost vorba de prima bariera. Îmi seamănă cu situaţia noastră. Cum a reuşit acest lucru?

— Descătuşând energiile subtile ale fiinţei.

— Fără vreo intervenţie din afara? Fără intervenţia asupra genelor?

— Fără astfel de intervenţii. Oricum, ele nu va pot ajuta. Nu poţi face intervenţii asupra activităţii unui corp subtil folosind un corp grosier, ci doar prin accesarea nivelurilor superioare. Este asemănător cu un principiu din fizica: nu se poate ceda căldura de la un corp mai rece către un corp mai cald.

— A dezvăluit anumite tehnici?

— Nu e vorba numai de anumite tehnici ci de un nou mod de viaţă. Corpul fizic este rezultanta tuturor corpurilor subtile. Curăţenia se face pe toate corpurile, nu sunt îndeajuns doar tehnicile pentru corpul fizic şi energetic. Acea entitate a demonstrat prin exemplul sau personal că se poate. Astfel de întrebări i-au fost puse şi ei. La un moment dat, a încetat să mai răspundă întrebărilor. Când au văzut ca trecuse bine de 100 de ani, lumea a încetat cu batjocura şi întrebările, iar foarte mulţi l-au urmat. În timp, reuşise să schimbe din temelii majoritatea credinţelor. Acea entitate a schimbat radical societatea atlantă.

— A încercat să schimbe societatea în ansamblul ei politic şi administrativ?

— Nu-ţi voi răspunde la aceasta întrebare. Ea nu vine de la tine.

— Adică?

— Vei înţelege mai târziu despre ce este vorba.

— A fost înaintea revoluţiei industriale sau după?

— Chiar în timpul revoluţiei industriale. Totuşi, cele mai mari schimbări în societate au apărut după realizarea contactului cu primele două civilizaţii extraterestre. Erau atât de multe întrebări pe care aş fi vrut să le pun încât la un moment dat Ral mi-a spus că este imposibil să facă acest lucru, şi nu pentru că nu aş avea suportul energetic pentru „traducere” ci pentru ca informaţiile sunt atât de vaste încât nici măcar o biblioteca n-ar fi îndeajuns să le cuprindă. În continuare Ral mi-a spus că va face o scurta prezentare a societăţii atlante la începutul perioadei ei de glorie. Casta preoţilor-maeştri – Ral, am înţeles dintr-o transmisiune anterioară ca mai puţin de un procent din populaţie avea o formaţie cauzală de preot.

— Da, este corect. În structura societăţii atlante, preoţii reprezentau casta cea mai puţin numeroasă. Exista un preot-maestru la aproximativ 130-150 de persoane.

— Mie îmi pare destul de mult în comparaţie cu numărul preoţilor din ziua de azi.

— Activitatea preoţilor atlanţi era cu totul diferită faţă de cea a preoţilor de azi. Ei nu aveau o meserie de preot. Nu erau plătiţi pentru aşa ceva. Având rolul de coordonatori ai civilizaţiei, asistau şi coordonau atât transformările spirituale ale atlanţilor, cât şi dinamica de ansamblu a societăţii. Erau şi psihologi, şi maeştrii energeticieni şi preoţi în sensul înţeles de voi, dar erau şi sociologi şi politicieni. Tot ei deţineau şi cele mai performante laboratoare de cercetare din domeniul tehnic, ştiinţific şi tehnologic.

— Dacă nu erau plătiţi, ce anume îi motivau?

— Nu aveau altă bucurie decât rodul muncii lor. E greu să înţelegi o asemenea bucurie.

Cea mai mare parte a castei preoţilor se ocupa de evoluţia unui grup de atlanţi, aproximativ 130-150 de persoane, după cum ţi-am mai spus.

— Mi-a zburat gândul la medicii de familie. Aveau un registru cu dosarele fiecărui membru în parte?

— Nu ai un termen de comparaţie. Acei preoţi erau ca un membru de familie pentru toţi cei care erau în grija sa. Ba chiar cu mult mai mult. Atlanţii îl iubeau şi îl respectau ca pe un adevărat sfânt. Acesta cunoştea perfect toate structurile mentale, cauzale şi spirituale ale celor din grija sa. Nu aveau dosare în sensul înţeles de voi. Tot el alcătuia şi coordona ulterior anumite programe evolutive personale.

— Spuneai că nu era plătit. Se respectau anumite jurăminte de sărăcie?

— Nu exista sărăcie în acea vreme. Societatea depăşise chiar de dinainte de marele război problema materiala. Ulterior se eliminaseră chiar şi banii uzuali.

— Adică primeau case, alimente şi toate cele necesare de la un fel de sistem centralizat? Scuză-mă, aceasta utopie nu o mai cred. La aşa ceva visau comuniştii. Fără un sistem financiar?

— Ce să cumpere cu banii? Case? Proprietăţi? Alimente? Produse? Toate acestea le aveau din belşug.

— Poate că eu voiam 10 case, nu una. Câte una în fiecare emisfera, la

poli, la munte, la mare, la ocean, la câmpie.

— Toţi atlanţii doreau aşa ceva. Era foarte plictisitor să stai doar într-un singur loc. Chiar şi elevii îşi schimbau adesea şcolile.

— Pai şi cum s-a rezolvat problema?

— Simplu. Au programat unităţilor automate şi hibrizilor să construiască tot felul de locaţii şi apoi să le întreţină. La fel şi cu alimentele şi cele strict necesare traiului precum utilităţile, energetică şi multe altele.

— Deci nimeni nu era proprietar asupra acestor case?

— Tu priveşti lucrurile prin prisma mentalităţii actuale. Atunci nu mai existau proprietari în sensul înţeles de tine. Nu erai proprietar, dar în acelaşi timp erai proprietarul tuturor bunurilor materiale. Nici vorba de concepţie comunista. Nu materialismul era motorul activităţii, ci evoluţia din toate punctele de vedere. Autocunoaşterea, autocultivarea, muzica, sculptura, literatura, arta în general, dezvoltarea ştiinţelor şi tehnologiile de tot felul, explorările diverse, turismul, acestea erau preocupările de bază ale atlanţilor acelor vremuri.

— Acestea sunt şi preocupările noastre.

— Nu sunt. Preocupările voastre sunt legate de exterior, de-a avea mai mult decât... dea fi mai mare decât... de-a fi mai puternic decât... de-a aduna mai mult decât... Preocupările voastre sunt în zona dualităţii.

— Dacă se plictiseau într-un loc, mergeau în altă parte şi luau în primire o casa? Doar aşa... la cerere?

— Nici măcar nu făceau o cerere. Erau de 3-4 ori mai multe locaţii de locuit decât numărul populaţiei. Când una din locaţii era ocupata, se punea un semn în apropierea ei. Exista şi o evidenţa centralizată, astfel că ştiai din timp dacă este libera sau nu.

— Fără niciun fel de restricţii?

— Fără restricţii. Ceva restricţii erau în cazul transporturilor. În transportul local se foloseau mai multe tipuri de sisteme de propulsie şi exista o verificare a stării tehnice. Mai existau ceva restricţii la culoarele de zbor, care trebuiau respectate. Câteodată, anumite locaţii pe care doreau să le exploreze unii atlanţi, erau în afara razei de acţiune a unităţii automate de comanda, iar atunci aparatele nu mai ajutau. Aici exista o oarecare restricţie. Restricţii mai erau şi în privinţa utilizării anumitor materiale compozite. Nici structurile automate centrale nu mai puteau fi accesate decât de către anumite persoane

specializate. Aceste restricţii s-au menţinut de la sfârşitul marelui război.

— Nu ştiu ce să zic, îmi pare ceva utopic.

— Veţi ajunge şi voi aici. În unele zone, veţi avea astfel de centre în mai puţin de 100 de ani.

— Aha, deci în unele zone…

— Ulterior, zonele se vor extinde. La fel s-a întâmplat şi în Atlantida de dinaintea războiului. Marile companii construiau numeroase orasele-statiuni, în diferite locaţii, tocmai pentru a fideliza angajaţii. Ulterior au construit şi pe Luna, Marte şi chiar Mercur. După război, sistemul lor a fost preluat de către autorităţile atlante şi s-a extins.

— Preoţii controlau administraţia centrala de după război? Presupun ca existau şi atunci un fel de ministere ca acum.

— Funcţiona desigur o administraţie centrala, dar nu exista un control ca în ziua de azi. Multe ministere nu-şi mai aveau rostul. Preoţii nu controlau administraţia, ci aprobau anumite proiecte globale. În rest, administraţiile locale erau cele care se ocupau de bunul mers al societăţii.

— Spuneai ca un preot coordona în medie 130-150 de atlanţi. Ce se întâmplă dacă cineva pleca mai mulţi ani din localitate? spuneai ca atlanţii se cam plictiseau dacă vieţuiau mai mult timp într-o singura locaţie. Se foloseau mijloacele de comunicaţie?

— De obicei, preoţii coordonau un grup timp de mai mulţi ani. Cu unii atlanţi, preotul pastra relaţia toată viaţa. În tot acest timp, se fixau anumite întâlniri cu fiecare în parte. Nu conta locaţia. Se deplasa şi preotul şi omul. Având în vedere spectrul imens de activitate, preoţii erau împărţiţi pe mai multe categorii. După o perioadă, dacă vreun atlant dorea saşi exploreze alte nivele de conştiinţă, care nu erau specialitatea primului preot, atunci acesta îi făcea o recomandare altui preot.

— Spuneai ca tot ei aveau cele mai performante laboratoare ştiinţifice. Sincer, nu i-aş vedea pe preoţii din ziua de azi în aceasta postura.

De ce nu se ocupau numai de spiritualitate şi aveau tangente şi cu ştiinţa şi tehnologia?

— Realitatea a demonstrat foarte clar ca dezvoltarea ştiinţei fără fundamentul spiritual, poate determină ceea ce a determinat. Adică un război devastator. Trebuie să înţelegi ca maeştrii-preoţi atlanţi nu se implicau foarte mult în treburile castei învăţătorilor şi a oamenilor de ştiinţă, dar şi-au asumat,

printre altele, şi rolul de-a verifica diversele tendinţe din zona tehnica şi ştiinţifică. Având structuri mentale foarte bine dezvoltate, unii maeştriipreoţi aveau sarcina pe care o au acum unele institute de cercetare. Desi, societatea atlantă nu ştia acest aspect, maeştrii-preoţi atlanţi erau chiar cu mult mai avansaţi decât cei mai străluciţi savanţi ai castei oamenilor de ştiinţă.

— Îmi pare un fel de stat în stat. Din câte spui, erau implicaţi în tot şi toate.

— Nu exista decât statul planetar. Izolaţionismul de orice tip, fie că e pe baza culorii pielii, a zonei geografice sau alte asemenea, reprezintă reminiscente ale instinctelor animalice. Atlanţii le depăşiseră. Desi unele mici tradiţii multimilenare, din anumite zone, încă se mai păstrau, nu mai existau state, nici alte grupări. Omul şi viaţa contau, înainte de toate!

— Spuneai ca pleiadienii au condiţionat ajutorul prin schimbarea formei de guvernare. Cum au fost preoţii atlanţi ajutaţi de pleiadieni?

— Pleiadienii nu au intervenit în formele de guvernare ale atlanţilor.

— Spuneai ca au condiţionat ajutorul. Poate n-am perceput bine.

— Li s-a cerut ajutorul, iar acesta putea fi acordat sau nu. Au cerut ca în schimbul acestui ajutor, să fie cooptată la guvernare şi casta preoţilor. Înainte de marele conflict, doar oamenii de ştiinţă şi politicienii guvernau.

De cele mai multe ori, reprezentanţii acestor caste nu avansau la nivel interior atât de mult precum avansau în domeniul tehnic, şi exista riscul apariţiei unor dezechilibre. Tehnicienii, prin natura muncii lor, operează la nivel fizic şi mental cu dualitatea, cu incompatibilităţile, cu forţele contrare, şi alte asemenea. În timp, se puteau modela în acest tipar şi structurile mentale şi puteau apărea dezechilibre. Maeştrii-preoţi asigurau acest echilibru.

— Nu vreau să mai intru în astfel de detalii. M-ar interesa mai multe despre cum era percepută divinitatea după marele război.

— Spiritualitatea a cunoscut cea mai mare schimbare îndeosebi după intervenţia pleiadienilor şi a următoarei rase. Aceştia din urma au dat mai multe amănunte referitor la alte civilizaţii inteligente din Univers. Printre altele, au spus că Divinitatea este oriunde, oricând şi în orice fel, şi ca toate fiinţele sunt copiii Creatorului. Au mai spus că majoritatea civilizaţiilor avansate, în decursul experienţelor de-a lungul a milioane şi milioane de ani, au ajuns la concluzia ca Divinitatea nu poate fi cunoscuta decât prin cunoaşterea adevăratei naturi divine a propriei persoane.

— Noi ştim acest lucru din antichitate:

„Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte Universul şi Zeii!”

— Care „noi”? îl ştiau doar foarte puţinii atlanţi rămaşi după cataclismul final al Atlantidei. Când spui ca ştii despre un lucru, înseamnă ca îl aplici. Până când nu aplici ce ştii, înseamnă că nu ştii. Voi ştiţi ceva dar nu ştiţi ce ştiţi. De fapt, voi repetaţi ca o banda de magnetofon. Asta nu este ştiinţa spirituală, este redare de cuvinte.

— Maeştrii-preoţi atlanţi au fost ajutaţi şi în mod direct de către pleiadieni? spuneai acum câteva zile ca unele suflete pleiadiene s-au oferit pentru a se întrupa pe Pământ. Aceştia au fost preoţi?

— Sufletele pleiadiene erau repede detectate de către atlanţi, datorită geniului lor, care se manifesta foarte de timpuriu. Într-adevăr, sufletele pleiadiene erau direcţionate cu precădere către casta preoţilor. Ei nu urmau decât şcolile primare ale atlanţilor, după care începeau o pregătire specială în templele specializate ale castei preoţilor. Aceste temple erau de fapt un fel de laboratoare extrem de bine dotate. Niciodată pleiadienii nu au oferit ajutor direct. Erau extrem de atenţi cu ajutorul căci exista riscul interferentelor karmice şi nu era de joacă cu aşa ceva. Chiar şi elementele de tehnologie erau oferite cu mare greutate şi numai după ce preoţii munceau destul de mult, adică trebuiau meritate. Dacă atlanţii foloseau informaţiile pleiadienilor în sens negativ, atunci pleiadienii preluau karma lor, ceea ce era ca un iad pentru ei. Asta ar fi însemnat întruparea în Atlantida şi repararea greşelilor. Iar dacă întruparea venea pe fir karmic, trebuiau trecute toate probele planetei, deci exista riscul de-a trece prin multe întrupări. Când pleiadienii se întrupau spre a oferi ajutor atlanţilor, atunci interveneau alte mecanisme subtile şi nu era necesar să se treacă prin toate lecţiile planetei. Doar prin întrupare se puteau face unele transferuri de vibraţie.

— Dacă este aşa, atunci de ce n-au stat la locul lor, cum stau şi acum? De ce au mai intervenit înainte ca atlanţii să atingă un anumit nivel evolutiv apropiat de al lor?

— Au observat ceva în ADN-ul rasei atlante.

— Ce anume?

— O structura comuna. Cumva erau rude apropiate. Ca forma fizica, erau aproape identici. Unii exploratori ai anumitor curente spirituale din civilizaţia pleiadiana, cunoşteau câte ceva despre strămoşii lor lyrani şi despre

moştenirea lăsată. Dar nu foarte multe. Erau intrigaţi atât de structura comuna a ADNului, dar şi de faptul ca experimentul planetar atlant a fost cunoscut de foarte puţini pleiadieni. Însă cel mai mult i-a intrigat tehnica multidimensională, extrem de avansata, a refacerii reţelei energetice rezonante a planetei. Era cu mult peste cunoştinţele pleiadienilor. Şi-au dat seama că este vorba de un experiment al unor civilizaţii mult mai avansate. Faptul ca structura de bază din ADN-ul atlant era comun şi ca sistemul solar pământean era în relativa apropiere a Pleiadelor, i-a cam pus pe gânduri.

— Altfel nu interveneau în civilizaţia pământeană?

— Nu, căci nu se realizase convergenţa planetara.

— Zamolxe mi-a spus că pleiadienii erau urmaşii lyranilor, iar noi, pământenii, suntem creaţi de lyrani şi de o civilizaţie de lumină din centrul galaxiei. Cum de nu ştiau pleiadienii aceste lucruri?

— Civilizaţia pleiadiana este doar o ramura a lyranilor. Lyranii, la rândul lor, fac parte dintr-un mare grup de civilizaţii care au evoluat de-a lungul unui spaţiu întins al actualului braţ galactic. În decursul milioanelor de ani, aceste civilizaţii au metisat şi chiar şi-au autoperfecţionat structurile genetice. La un moment dat, au hotărât să „planteze” seminţe de civilizaţii pe cât mai multe planete. Un grup s-a stabilit şi în zona Lyra. După un timp, cu aproximativ cinci milioane de ani în urmă, a izbucnit conflictul cu intruşii nepământeni ce reprezentau celălalt curent evolutiv din galaxie. Ca urmare a unor „incompatibilităţi” de percepţie, lyranii au lovit, iar karma lor a determinat părăsirea sistemului. O parte din ei sau stabilit în Pleiade, alţii au mers în alte sisteme, alţii au luat calea altui braţ galactic, iar unii au hotărât să-şi schimbe total suportul genetic. Este vorba de evoluţii greu de conceput, de mii şi mii de miliarde de indivizi, de mii de planete cu viaţă inteligenta, de evoluţii greu de conceput. Pământul era doar o alta planeta…

— Şi totuşi, aceasta „doar alta planeta” are o structura energetică specială, pe care alte planete nu o au. Ba mai mult, aceste curente informaţionale au ajutat la declanşarea unui război cumplit.

— Ţi-am spus că te vei lamuri după ce vei face o regresie specială cu Zamolxe.

— Unde e locul lui Dumnezeu în toate acestea?

— Dumnezeu este peste tot şi în fiecare. Îţi recomand să priveşti mult mai detaşat cele ce ţi-am spus. Acum câteva momente îmi spuneai ca dacă te

cunoşti pe tine însuţi cunoşti Universul şi zeii, iar un moment mai târziu îl cauţi în altă parte.

— Eu caut răspunsuri la anumite întrebări, care probabil se găsesc în altă parte.

— Le vei găsi în tine. Este drept ca anumite răspunsuri nu le vei găsi în tine, ceea ce înseamnă că nu ai nevoie de ele. Nu te speria de multitudinea de civilizaţii existente în galaxie şi în Univers. Familia de civilizaţii din care face parte şi cea lyrana este relativ mica în comparaţie cu alte familii. Şi mă refer doar la civilizaţiile umanoide, căci sunt multe altele. De unde aceasta teama? Legile Universale sunt omnipotente, omnisciente, omniprezente, chiar dacă unele sunt sesizate mai greu. Aceste legi sunt trupul lui Dumnezeu!

Divinitatea este în fiecare fiinţă!

Să nu uiţi acest lucru niciun moment. Ţi-am mai spus să ai răbdare, în curând vei avea câteva răspunsuri.

— Suntem protejaţi?

— Cine v-ar face rău? Care civilizaţie superioara şi-ar asuma o asemenea karma? Niciunei civilizaţii nu i se permite explorarea stelara fără a trece peste anumiţi paşi evolutivi. Tu îmi ceri răspunsuri despre Dumnezeu, dar de fapt cauţi o protecţie pentru rasa ta. Nu aşa trebuie văzută relaţia cu Dumnezeu. Cu Dumnezeu nu poţi avea o relaţie în acest fel. Ţi-am mai spus că singurul mod de a ajunge la Dumnezeu este propria îndumnezeire. Eliminaţi teama, dualitatea, conflictele, aduceţi iubirea şi unitatea pe toate planurile şi îl veţi cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu. Şi la drept vorbind, voi nici nu aveţi habar de potenţialul vostru. Habar nu aveţi ce spirite sunteţi!

În curând Zamolxe îţi va da mai multe răspunsuri.

— Atlanţii aflaseră aceste lucruri?

— Aflaseră enorm de multe, cu mult înainte de marele conflict. Mult mai multe decât puteţi voi înţelege acum.

— Şi cum au reacţionat?

— L-a început au avut şi ei o doza de teama vis-à-vis de multitudinea de civilizaţii din galaxie. Au dezvoltat o strategie de lupta în caz de invazie, dar a fost un efort făcut în zadar.

— În ce a constat aceasta strategie?

— Au dezvoltat un sistem de arme de distrugere în masa care ar fi anihilat orice forma de viaţa de pe planeta. Apoi au împânzit planeta cu mii de

sateliţi uriaşi, dispuşi în sistem de sfere concentrice, care emiteau câmpuri extrem de nocive pentru orice forma de viaţă care avea carbonul ca element de bază. Aceste câmpuri modifica, la nivel molecular, orice legătură a carbonului cu alte elemente.

— Probabil că a fost în zadar.

— Bineînţeles că a fost în zadar. În curând şi-au dat seama ca sistemul de sateliţi era un imens monument de prostie. Observând că sunt ignoraţi, teama s-a schimbat în dezamăgire. Au căutat să realizeze unitatea şi chiar au reuşit să facă mari paşi în evoluţia planetara. Dar anumite tendinţe nu au fost eliminate, iar războiul a demonstrat acest lucru. Cele două curente informaţionale au avut rolul lor, dar nu a fost un rol determinant. Asta e clar!

Ulterior au ajuns şi ei la aceasta concluzie.

— Şi totuşi, după război, când au aflat de cele două curente, au început să-şi modifice propriile matrice energo-informaţionale tocmai pentru a le „defaza” faţă de aceste curente.

— Erau foarte frustraţi ca nimeni nu avea răspunsuri cu privire la reţele energetice planetare. Nu mai aflaseră de existenţa altor planete care să aibă un sistem de reglare şi refacere a structurii reţelei energetice ca al Geei. Asta i-a pus pe gânduri. Şi-au dat seama de ce ei s-au dezvoltat mai mult şi mai repede decât alte populaţii semi-salbatice de pe alte continente. Voiau să iasă de sub influenţa unei părţi a acestei reţele. Preoţii atlanţi au făcut numeroase experimente şi au concluzionat ca exista o legătură clară între reţea şi matricea energo-informaţională umană. Au reuşit chiar să determine anumite dinamici dintre reţea şi matricea umană. Reţeaua le era utila şi necesara, dar voiau să scape de partea care determină anumite dinamici interioare.

— Am înţeles ca alte civilizaţii au refuzat să-i ajute pe atlanţi la modificarea matricei. Apoi au hotărât să facă singuri modificările şi astfel au cooptat regnul energetic elemental.

Zamolxe mi-a dat câteva amănunte în urmă cu mai multe zile, însă mi-a spus că s-a mers mult mai departe, anume ca noul regn hibrid prelua descărcările energetice emoţionale ale atlanţilor.

— În procesele de modificare ale matricei apăreau numeroase interferente de câmp, iar acest lucru determină manifestări emoţionale negative. Timp de sute de ani s-au perfecţionat aceste recalibrări ale matricei energo-informaţionale. Au fost numeroase experimente… Greşelile, încercările,

neconcordantele, incompatibilităţile erau destul de frecvente şi de dureroase. Până la urma s-a reuşit, iar întreaga rasa umană a fost schimbata.

— Ce rol a avut casta preoţilor în procesul de refacere a matricei umane?

— Rolul cel mai important. Casta lor a iniţiat, a condus şi a coordonat toate experimentele. Dar toate castele au fost de acord cu schimbările.

— Ce s-a întâmplat după toate acestea?

— Civilizaţia atlantă a cunoscut o perioadă de bunăstare din toate punctele de vedere. A fost un adevărat rai pe Pământ.

— A durat până în urmă cu 70.000 de ani?

— Da, aproximativ 20.000 de ani, atlanţii au cunoscut gloria. Atinseseră nivele foarte ridicate în ceea ce priveşte conştiinţa umană. Arta, tehnica, tehnologia, spiritualitatea, toate acestea au evoluat în asemenea mod, încât pot fi doar imaginate de voi. Au reuşit chiar să descopere salturile stelare. Aproape fără ajutor.

— Adică puteau călători spre alte lumi?

— Da, până la urma au trecut peste acest prag.

— Pleiadienii sau alte civilizaţii nu puteau oferi ajutor pentru tehnologia saltului stelar în momentul când atlanţii au realizat convergenţa planetara?

— Puteau ajuta, dar atlanţii nu au făcut nicio cerere în acest sens. Şi oricum, multe informaţii despre salturile stelare le-au obţinut prin diverse „observaţii”. După ce pleiadienii au refuzat să-i ajute la modificarea matricei, a urmat o uşoară răcire a relaţiilor. Relaţii mai strânse erau doar în zona artelor. Majoritatea atlanţilor deveniseră pasionaţi de arta. Era preocuparea de bază.

— Când ai de toate, este normal să te preocupe arta. După descoperirea salturilor stelare, ce planete au vizitat?

— După reuşita primelor experimente ale salturilor stelare, pleiadienii au invitat câţiva atlanţi pe planetele lor. Până atunci, nu au oferit niciun fel de imagini. Când au văzut primele muzee pleiadiene, atlanţii au fost fascinaţi de arta şi cultura lor. Au fost de asemenea fascinaţi şi de tehnologiile lor, însă aici informaţiile erau limitate. Despre această perioadă de 20.000 de ani, este greu să-ţi povestesc. Când ai avut primele străfulgerări, despre această perioadă ţi-ai reamintit câte ceva.

— Da, simţeam că am trăit raiul pe Pământ. Mi-a fost greu după aceea.

— Veţi reface Atlantida!

— Ai mai spus asta. Mi-aduc aminte când ai spus că o vom reface mult

mai măreaţă decât a fost.

— Aşa va fi. Mult mai măreaţă decât a fost cândva Atlantida. Viitorul este al vostru. Viitorul nu este doar al vostru, ci şi al nostru. Pari neîncrezător acum, dar aşa va fi. Cândva îţi vei aduce aminte de ceea ce ţi-am spus. Vei trai suficient cât să vezi începutul refacerii noii Atlantide. Indiferent de cum vor evolua lucrurile în viitor, partea voastră de rai nu vi se va lua. După ce am întrerupt conexiunea cu Ral, am avut o stare deosebit de plăcută. Simţeam ca spusele sale nu au avut rolul de a mă încuraja într-un fel sau altul. Cred că aveam ceea ce se numeşte... credinţa. Ceva din interiorul meu, îmi spunea ca nimic din esenţa Atlantidei nu s-a pierdut. Tot ceea ce a reprezentat cândva Atlantida va reveni la suprafaţă, iar apoi vom continua ceea ce a fost întrerupt.

Casta învăţătorilor şi a oamenilor de ştiinţă Din informaţiile primite de la Ral, am înţeles ca era casta cea mai numeroasa din Atlantida, mai mult de o treime din populaţia Atlantidei activând, într-un fel sau altul, în învăţământ şi în domeniile variate ale ştiinţelor. Eram atras în mod special de aceasta casta. Am simţit că nu de puţine ori am fost implicat în activităţile ei. Ral mi-a confirmat:

— Într-adevăr, casta învăţătorilor şi a oamenilor de ştiinţă a constituit structura principala a noii societăţi atlante. Aceasta casta modela nu numai diferitele curente mentale, dar de multe ori era şi cea care determină schimbări ale structurii societăţii. Ai intuit bine, ai fost de câteva ori un reprezentant activ al acestei caste în perioada de glorie a Atlantidei.

— Am înţeles din transmisiunile trecute ca în şcolile atlante erau foarte puţini elevi la un profesor; la clasele primare erau 10 elevi, apoi 7 sau chiar 5.

— Nu exista un profesor la 10, 7 sau 5 elevi, ci mai mulţi. Doar clasele erau formate astfel. Programele şcolare erau altfel structurate decât în ziua de azi. Majoritatea atlanţilor urmau diferite scoli. Foarte mulţi mergeau la cursuri toată viaţa. Era o delectare să participi la astfel de cursuri.

— Dacă nu s-ar da note şi nu ar exista stresul aferent, presupun ca la fel ar fi şi azi.

— Nu existau note în Atlantida, după cum ţi-am mai spus, dar nu condiţiile exterioare determină motivaţia corecta, ci interiorul. Am mai discutat despre aceste aspecte. Elevii erau de timpuriu îndrumaţi spre direcţia corecta. Pe de-o parte erau ajutaţi să atingă echilibrul interior, iar pe de altă parte erau îndrumaţi spre explorarea şi realizarea potenţialului lor cauzal.

— Cu ceva vreme în urmă, Zamolxe mi-a spus că acestea determină

fericirea. Echilibrul interior şi exprimarea potenţialului creator ne dau fericirea. Şi totuşi e greu. E greu să realizezi echilibrul interior şi, la fel, ajungi cu greu să îţi poţi exprima potenţialul creator.

— Cât timp punctele de reper sunt în exterior, e greu.

— Ţin minte când Zamolxe spunea ca fiecare om ar trebui să se lase coordonat de programul cauzal sau programul lui Dumnezeu.

— Ţi-a spus şi cum. Trebuiesc eliminate pas cu pas schemele psiho-mentale reactive. Eliminarea lor se face prin conştientizare, iar apoi prin ruperea legăturilor cu exteriorul. Meditaţia este primul pas. Restul vor veni de la sine. Degeaba încerc să-ţi transmit mai multe date, căci ori nu poţi interpreta ceea ce-ţi transmit, ori nu te ajuta. Refă-ţi echilibrul interior şi vei primi mai multe amănunte.

— Atlanţii au fost mult mai avantajaţi decât noi în aceasta privinţă. Ei erau ajutaţi şi îndrumaţi de timpuriu de maeştrii-învăţători şi de preoţi.

— Iarăşi cauţi răspunsuri în exterior!

Matricea voastră energo-informaţională este mult mai puternică şi mai complexa decât cea pe care o aveau atlanţii. Inclusiv ADN-ul este îmbunătăţit. Nici nu va imaginaţi potenţialul pe care îl aveţi. Fiecare dintre voi este unic şi special!

Toate sunt aşa cum trebuie să fie!

Nu uita ca atlanţii au muncit enorm de mult până să ajungă la stadiul acesta. Voi veţi trece mult mai repede prin etapele tranzitorii. Dacă eşti atent, vei sesiza unele semne în aceasta direcţie.

— Sunt ceva schimbări, dar ele vin tot pe fond reactiv. Tot exteriorul este cel care determină aceste schimbări.

— Este o părere eronata. Dacă ai percepe întreg tabloul cauzal al dinamicii umane, ai putea vedea clar ca schimbările vin din interior. Nu uita nicio clipă ca exteriorul este reflexia interiorului.

— Se vor forma şi la noi castele existente în Atlantida?

— Deja le aveţi. Ele sunt formate, dar deocamdată sunt imature pentru ca operează în special în spectrul dual. În curând, veţi observa ca dualitatea nu va mai poate ajuta. Dualitatea funcţionează bine în zona ştiinţei şi tehnologiei, dar în zona dinamicii umane dualitatea aduce limitarea, forma, separarea, iar acestea la rândul lor aduc tensiunea şi suferinţa.

— În perioada de glorie a Atlantidei, singura motivaţie a atlanţilor era

dezvoltarea propriului potenţialul creator?

— Ce alta motivaţie putea fi mai buna? Dezvoltarea propriului potenţial creator înseamnă deschiderea spre Divinitate. Acesta este procesul de îndumnezeire. Doar astfel omul poate găsi fericirea şi doar astfel îl poate găsi pe Dumnezeu. De fapt, când omul este creator, Divinitatea se exprima prin el. Divinitatea se exprima în nenumărate feluri.

— Credeam ca prin iubire omul se apropie de Dumnezeu.

— Cine nu este creator nu poate iubi. Mulţi confunda iubirea cu afectivitatea. Iubirea şi creativitatea merg mana în mana. Iubirea înseamnă putere, cea mai mare putere intradevar, iar creaţia înseamnă putere în manifestare.

— Spuneai ca unii atlanţi urmau diverse cursuri toată viaţa. Îşi schimbau şi meseriile asemenea locuinţelor?

— Un atlant îşi schimba de multe ori meseria în decursul vieţii. Cei mai mulţi atlanţi ajunseseră să trăiască câteva sute de ani. Unii au reuşit să treacă de bariera de 1000 de ani. Este normal să apară plictiseala dacă explorezi doar o parte a potenţialului creator. Din această cauză cei mai mulţi atlanţi îşi schimbau atât meseriile cât şi preocupările.

— Acum cei mai mulţi ar prefera anumite meserii – de bancher, comerciant prosper, vedeta media, sportiv vedeta, medic, avocat, pilot sau multe altele. Atunci care erau meseriile cele mai căutate?

— Voi căutaţi aceste meserii în funcţie de câştigul material şi de satisfacerea egoului. În perioada de glorie, atlanţii nu mai găseau plăcere în exacerbarea egoului. Ego-ul nu se poate dezvolta decât într-o mentalitate 3D. După marele conflict, începuse să se dezvolte mentalitatea 4D. Aceasta exclude dualitatea şi comparaţiile de orice fel. Mentalitatea 4D este procesuala şi multidimensională, nu ţine seama de parametri statici, ca în 3D. Nimeni nu era superior sau inferior.

— Unul era superior altuia la un anume capitol. Nu puteau fi toţi la fel.

— Pui problema prin prisma mentalităţii 3D. Mentalitatea 4D este una spirituală şi apare că urmare a manifestării programelor cauzale, a atingerii echilibrului interior şi a exprimării potenţialului creator. Aceşti termeni, superior şi inferior, dispar în zona spirituală. Nimic nu este superior şi nimic nu este inferior în sferele superioare ale conştiinţei. Mentalitatea 4D transcende atât spaţialitatea cât şi temporalitatea, prin urmare nimic nu este inferior şi nimic

nu este superior. Ceea ce la o prima vedere pare a fi inferior – în lumea 3D –, în lumea spirituală este superior, pentru ca legea evoluţiei determină inferiorul să devină superior prin prisma potenţialităţii. De asemenea, ceea ce pare superior în lumea 3D, este „inferior” în lumea spirituală prin aceeaşi potenţialitate.

„Inferior” este doar o parte a unui ciclu, iar „superior” este o altă parte a aceluiaşi ciclu. Depinde de cum priveşti lucrurile. Mentalitatea 4D este proiecţia cauzalităţii. Mentalitatea 3D este reactiva, iar cea 4D este creativa. Mentalitatea 4D nu lucrează cu diferenţe, capacităţi, cantităţi şi alte asemenea. Cauzalitatea nu lucrează cu plus sau cu minus. Ea lucrează prin cicluri. Mentalitatea 3D lucrează cu simbolistica jos-sus, mic-mare, inferior-superior, puţin-mult, slab-tare, iar mentalitatea 4D lucrează cu ciclicitatea, transcendenta, unitatea, rezonanta, convergenta, sincronicitatea.

— Îmi este cam greu să înţeleg mentalitatea 4D în evoluţia sociala actuală.

— Este normal să fie aşa. Evoluţia sociala de acum are la baza mentalitatea 3D. Foarte puţine activităţi de acum au o dinamică specifică unei mentalităţi 4D.

— Unii învăţători predau la şcoli primare, iar alţii la şcoli superioare. Cumva se făcea o selecţie. Altfel erau pregătiţi. Fie ca vrei, fie că nu vrei, cei care predau la şcolile superioare erau cumva superiori în pregătire faţă de cei care predau la şcolile primare.

— S-ar putea să crezi că nu percepi bine ceea ce-ţi transmit acum. Erau mai bine pregătiţi învăţătorii care supravegheau elevii de la şcolile primare decât cei de la şcolile aşa-zis superioare.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa. Perioada de la 5 la 12 ani este cea mai importanta din acest punct de vedere. Atunci erau puse în evidenţa toate programele cauzale, toţi vectorii energoinformaţionali trebuiau detectaţi. Nu degeaba maeştrii-preoţi urmăreau foarte atent evoluţia corpurilor subtile ale elevilor din clasele primare. Când ai făcut regresia în camera cubică de la şcoala primara atlantă, ai fost într-o camera cu aparatura extrem de sensibila şi de complexa. Acolo, senzorii detectau structurile energetice ale corpurilor subtile. Chiar şi multe aspecte ale primelor straturi ale zonelor cauzale erau detectate. Tu nu reuşeai să percepi decât calmul mental, dar în realitate, camera care ţie ţi se părea cubică avea în exterior forma unor sfere concentrice. Ai fost supus unor fluxuri

energetice foarte fine precum şi unor câmpuri sonice imperceptibile urechii umane.

— Nu mi-aţi spus asta atunci. Am fost „citit”?

— Având în vedere că a fost doar o regresie a corpului astral, „citirea” nu a fost foarte exactă.

— Dar în corpul astral sunt proiectate toate corpurile.

— Dar şi toate blocajele şi tiparele mentale eronate sau defazate faţă de realitate.

— Mă rog... Totuşi, m-ar interesa mai mult despre cum pot fi aplicate anumite tehnici în timpurile noastre. Noi nu avem aparatura atlantă. Avem ceva encefalografe mai complexe, dar ele detectează doar curenţii grosieri. Se folosesc în special în detectarea anumitor anomalii, nicidecum pentru „citirea” de dinamici energetice mentale sau cauzale.

— În decursul timpului, psihologii voştri au întocmit foarte multe metode şi tehnici de interogare prin care se pot detecta anumite tendinţe cauzale.

— Oricâte întrebări i-ai pune unui copil, nu poţi afla foarte multe din acest punct de vedere. Mai degrabă ai reuşi să le insufli anumite tendinţe.

— Nu este recomandat să faci aşa ceva. Asta ar presupune anihilarea programului cauzal, ceea ce este foarte grav. Foarte mulţi copii din ziua de azi păţesc acest lucru. Majoritatea părinţilor încearcă să-şi manipuleze copiii către diferite direcţii.

— Societatea noastră e diferită de societatea atlantă din acele vremuri. Unele meserii aduc bunăstare, altele nu. Consider că nu sunt bine venite comparaţiile.

— Nu contează meseria pe care o faci atât timp cât îţi aduce satisfacţie. Nu există domeniu în care să nu poţi fi creativ. Te sfătuiesc să abordezi mai concret problema. Ai obiceiul de a devia subiectele spre zonele conexe. Este de înţeles reacţia ta, deoarece conexiunea cu noi îţi „răscoleşte” vibraţiile din subconştient. Nu este un lucru rău să întrebi despre cât mai multe aspecte, dar rişti să distorsionezi percepţia.

— Am observat şi eu că am parte de unele dificultăţi de percepţie. Voi căuta să fiu cât mai la subiect. Legat de şcolile atlante, câţi învăţători erau?

— În medie unul la 3-4 elevi. Existau şcoli în care erau mai mulţi învăţători la un elev. În centrele unde se pregăteau maeştrii-preoţi, de exemplu.

— Existau grade sau alte asemenea distincţii între ei? spuneai ca învăţătorii claselor primare erau chiar mai bine pregătiţi decât alţii.

— Învăţătorii din clasele primare aveau o pregătire mai îndelungată şi mai diversificată. Trebuiau să fie foarte bine pregătiţi în diferite tehnici de dinamică mentală; erau de asemenea foarte bine pregătiţi pentru a lucra cu tot spectrul energetic uman, dar cel mai dificil rol era acela de a reuşi să dinamizeze şi să motiveze elevii în perioada cât exista pericolul dezvoltării primelor semne ale egoului. În perioada primara, elevii aveau multe elemente ale unei mentalităţi 3D, iar motivaţia şi dinamica lor încă ţinea de procesele de atractie-respingere, iar aceste procese sunt cele care determină dezvoltarea şi exacerbarea egoului.

— Fenomenele de atractie-respingere sunt normale în lumea noastră. Ceva îţi place, altceva îţi displace. Am mai discutat despre aceste aspecte, însă teoria e una, iar practica e cu totul altceva.

— Corpul mental reactiv are la baza fenomenele de atracţie şi respingere. Acesta se dezvolta cu precădere în perioada 5-12 ani, de aceea învăţătorii erau foarte bine pregătiţi.

Materiile de bază, precum arta, literatura, ştiinţele exacte sau energetică erau aspecte secundare. Ceea ce conta era dezvoltarea spiritului creator, a spiritului de munca în echipa, a setei de cunoaştere, a dorinţei de autocunoaştere şi autodezvoltare. Apoi învăţătorii trebuiau să conceapă compunerile tematice lucrând cu fenomenele de atractierespingere astfel încât elevii să fie, pe de-o parte, suficient motivaţi, iar pe de altă parte să nu le permită dezvoltarea egotica. Era o sarcina dificila.

— E clar, e cu totul diferit de ceea ce se petrece în zilele noastre. Aş vrea să-mi spui cu ce se ocupau învăţătorii în timpul liber.

— Cu de toate. Călătoreau, experimentau diferite forme de arta, explorau toate zonele planetei, vizitau muzeele zonale, comunicau cu alţi învăţători. De regulă, acestea erau preocupările tuturor atlanţilor. Existau anumite locaţii în oraşele atlanţilor unde casele preferate de învăţători aveau un design specific şi o construcţie specială. Existau foarte multe stiluri de design ale caselor, iar învăţătorii le preferau pe cele care se puteau modela atât în interior cât şi în exterior. Spre deosebire de alte caste, învăţătorii erau nevoiţi să stea cel puţin doi ani într-un singur oraş, deoarece se formau puternice legături afective între ei şi elevi, iar separarea ar fi putut crea probleme. Desi oamenii de ştiinţă

intrau şi ei în aceasta casta, învăţătorii aveau o nota distinctă faţă de aceştia. Responsabilitatea lor era mai mare.

— Interesant. Mi-a plăcut ideea de-a te muta într-o astfel de casa care se poate modela. Abia acum construim şi noi case care se rotesc în funcţie de soare, dar sunt extrem de scumpe. Noi n-avem deocamdată nici roboti care să le construiască, nici hibrizi care să le întreţină. Referitor la preocupările din timpul liber, existau spectacole?

— Bineînţeles ca existau. Erau mult mai multe şi mai diverse decât exista azi în oraşele care sunt considerate culturale. Fie ca erau spectacole muzicale, de teatru sau tematice, ele erau mereu o sursa de încântare pentru atlanţi.

— Cinematografele ce filme prezentau?

— Acestea dispăruseră încă din perioada de dinainte de marele război. Atlanţii nu mai găseau nicio atracţie în filme. Ajunseseră să trăiască ei înşişi aventura, nu doreau să privească aventuri imaginate de alţii. Nu mai simţeau nicio atracţie pentru cinematografie.

— Televiziune exista?

— Dispăruse şi televiziunea. Mă refer la televiziunea care exista în momentul de faţă la voi. Pentru vizionarea de imagini de orice fel, în fiecare casa exista o camera specială de proiecţii. Destul de rar atlanţii accesau imagini. De obicei, selectau din baza de date centrala zonele pe care urmau să le viziteze, ori diferitele lucrări de arta din alte zone, concepte de design sau alte asemenea.

— Spuneai ca turismul era una din preocupările de bază ale atlanţilor. Cred că era normal acest lucru cata vreme aveai vila gratis şi mult timp liber. Ce zone preferau? Acum tropicele sunt la mare căutare.

— Atunci erau staţiunile de observaţie de pe Mercur. Spectacolele erupţiilor solare sunt grandioase. Nu se pot exprima în cuvinte. Ruinele civilizaţiei de pe Venus erau o alta atracţie, însă condiţiile speciale de acolo erau un inconvenient. Dar şi Luna şi Marte erau atractive. Cât priveşte Geea, mult mai atractive decât staţiunile de la tropice erau locaţiile subacvatice din zonele polare sau vizitele în geodele uriaşe de cristal din interiorul scoarţei terestre.

— Alte planete nu vizitau? Neptun şi Saturn îmi par fantastice.

— Navele atlanţilor nu erau chiar atât de performante ca ale altor civilizaţii. În spaţiu, propulsia navelor lor se baza pe folosirea câmpurilor

planetare în combinaţie cu tehnologii care folosesc jeturi de particule. Navele de agrement nu puteau menţine o zecime din viteza luminii decât o perioadă scurta. Doar anumite prototipuri experimentale puteau atinge jumătate din viteza luminii. Erau sateliţi în tot sistemul solar, dar în circuitul turistic intrau doar Luna, Mercur, Marte şi o mica zona a planetei Venus.

— Spuneai ca au reuşit să descopere salturile stelare.

— Este vorba de o alta tehnologie. În apropierea astrelor sunt zone în care forţele gravitaţionale alături de anumite linii de forţa ale câmpurilor electromagnetice şi cele ale forţelor de atracţie dintre stelele apropiate creează diferite vortexuri. Acestea sunt asemenea gaurilor de vierme din teoriile voastre. În mod normal, navele propulsoare se deplasează în spaţiu, dar în aceste vortexuri spaţiul prezintă „curburi”. Cu ajutorul acestei tehnologii te puteai deplasa doar între astrele apropiate. Atlanţii au spionat mult timp intrările şi ieşirile din sistem ale navelor altor civilizaţii şi până la urma au reuşit să descopere cum se controlează parametrii unui astfel de vortex.

— Oricum, îmi pare fascinant să poţi petrece câteva zile şi pe orbita terestră, darămite să mergi pe Luna, Mercur, Marte sau Venus. Spuneai ca în casta aceasta mai intra şi comunitatea oamenilor de ştiinţă. Ce poţi să-mi spui despre activităţile de bază ale acestei caste?

— Ca şi acum, oamenii de ştiinţă atlanţi erau împărţiţi pe mai multe domenii. Centrele de cercetare erau cele mai numeroase. Erau studiate toate domeniile.

— Cine avea acces la datele lor?

— Toată lumea. Nu existau decât foarte puţine restricţii. Nimeni nu făcea un rău voit. Toţi ştiau ca răul făcut se va întoarce în scurt timp.

— Presupun ca armatele se desfiinţaseră din moment ce exista doar statul planetar.

— Într-adevăr, nu mai existau armate. A rămas un sistem poliţienesc, dar rolul lor era mai mult de a coordona fluxurile de oameni şi de a observa şi controla traficul, decât de a menţine ordinea. Nu mai existau conflicte între atlanţi.

— Nu au existat forţe care s-au opus? Nu s-au găsit „motive” pentru a menţine armatele?

— Bineînţeles ca la început foarte mulţi s-au opus şi chiar au încercat să justifice necesitatea menţinerii armatelor prin regizarea unor situaţii

conflictuale, dar legile universale începuseră să funcţioneze mult mai puternic în noile condiţii vibraţionale şi, în foarte scurt timp, cei care încercau să iniţieze astfel de acţiuni au fost repede sancţionaţi de karma şi au dispărut din planul fizic.

— Cum adică?

— Simplu. Răul făcut se întorcea foarte rapid. Corpul lor fizic suferea mutaţii genetice cumplite şi se activau foarte multe forme de cancer. La fel se va petrece şi în viitorul apropiat pe planeta. Cei care mai fac rău celorlalţi, fie că este un rău evident, fie că este unul subtil, vor avea parte, într-un timp foarte scurt, de efectul de „bumerang” al acţiunilor lor.

— Despre sistemul de sănătate ce poţi să-mi spui?

— Atlanţii se hrăneau sănătos, nu exista sedentarism, stresul negativ era ca şi inexistent. Toţi atlanţii aveau o grija deosebită pentru echilibrul energetic interior.

Prin urmare, bolile erau ca şi inexistente. Existau şi unităţi medicale, în special în preajma centrelor de cercetare. Acolo, anumite experienţe puteau câteodată degenera şi exista riscul unor vătămări corporale. Mai existau asemenea centre medicale şi în preajma unităţilor de producţie şi în unele zone miniere. Nu exista sistemul aberant de la voi. Este incredibil câte resurse foloseşte acest sistem. Pe de-o parte faceţi eforturi să vă îmbolnăviţi, iar pe de altă parte faceţi alte eforturi ca să vă reparaţi. Este tragi-comic.

— Cum se distribuiau alimentele? Erau şi ele gratuite?

— Ţi-am spus că sistemul financiar, aşa cum îl cunoaşteţi voi, dispăruse. Inclusiv alimentele erau gratuite. Foarte puţini atlanţi se ocupau de agricultura. Ei supravegheau unităţile automate şi hibrizii. Alimentele erau distribuite prin mici reţele zonale. Oamenii veneau şi alegeau ceea ce doreau.

— Un fel de bufet suedez?

— E buna comparaţia.

— Erau şi gata preparate? Sau le preparau acasă?

— Foarte rar atlanţii mâncau acasă. Consumau alimentele în aceste centre de distribuţie. Şi nici nu găteau alimentele. Atlanţii deveniseră naturişti, consumau toate alimentele în stare naturală. Majoritatea dintre ei deveniseră naturişti încă de dinaintea marelui război. Pe ei îi preocupa hrana subtilă, nu cea fizica.

Prin preparare alimentele devin denaturate şi apar interferente cu corpul

energetic.

— Dar alimentele naturale dezvolta culturi de bacterii. Este un fapt demonstrat ştiinţific.

— Bacteriile din alimente nu interferează cu organismul uman decât în anumite condiţii. Bacteriile ataca doar ceea ce este în afara viului. Când preparaţi alimentele, enzimele se distrug şi devin inerte, moarte. Materia moarta intra apoi într-un proces de „descompunere informaţională” şi doar atunci intervin bacteriile. Bacteriile sunt de mare folos lumii viului. Ele ajuta la procesele de descompunere ale materiei moarte. Sunt legi naturale care intra în funcţiune. Când consumaţi alimente denaturate, ele au intrat deja în procesul natural de descompunere şi atunci este normal să intre în scena şi bacteriile. Organismul uman are nevoie de proteine dar şi de minerale, iar acestea sunt conţinute inclusiv de materia moarta, însă în procesul de asimilare interferează şi bacteriile, şi atunci este normal să apară tot felul de dezechilibre. Altminteri bacteriile nu ataca organismul. Multe organizaţii medicale ştiu foarte bine acest lucru.

— Dar apar tot felul de boli şi la animalele erbivore.

— Nu încerca să justifici alimentaţia denaturată. Erbivorele nu se îmbolnăvesc decât dacă sunt vătămate fizic ori sunt extrem de slăbite, sau dacă populaţia creste mai mult decât permite ecosistemul.

— Exista un sistem centralizat de evidenţa a persoanelor care lucrau?

— Da, exista. Era normal să existe o astfel de evidenţă.

— Spuneai că a dispărut sistemul financiar aşa cum îl cunoaştem noi acum. Cum se motiva activitatea din anumite sectoare de activitate?

— Exista un sistem de dinamizare a proceselor de producţie şi de iniţiere a unor experimente noi. Acest sistem de dinamizare apăruse chiar înainte de marele război. Dacă aveai o idee, puteai obţine de la autorităţi suport material şi logistic pentru a o pune în aplicare.

De cele mai multe ori existau grupuri de oameni care îmbrăţişau aceeaşi idee şi începeau astfel munca în echipa.

De cele mai multe ori, astfel de activităţi erau în casta oamenilor de ştiinţă şi a lucrătorilor specializaţi.

— Pai idei are tot omul.

— Chiar şi cea mai banala idee era susţinută.

— Dacă nu erau bani, atunci de unde atâtea resurse materiale? Mă refer

la mijloacele fixe, adică utilaje, maşini, spaţii, aparatura de tot felul etc.

— Gândeşti conform mentalităţii 3D. Nimeni nu îşi irosea libertatea pe idei specifice gândirii 3D.

— Cei care se adunau şi munceau pentru o lucrare sau un anumit proiect, aveau doar satisfacţia ca au realizat ceva?

— Era cea mai mare satisfacţie posibila. Nu munceau pentru foloase materiale, căci oricum aveau tot ceea ce-şi puteau dori, ci doar pentru a-şi valorifica potenţialul creator. Totuşi, când foloseai din timpul tau pentru a ajuta comunitatea, erai avantajat în anumite aspecte.

— Îmi poţi da nişte exemple?

— Exista un sistem de punctaj. În funcţie de aportul adus la bunăstarea şi dezvoltarea comunităţii, erai recompensat cu unele privilegii. De exemplu, erai avantajat la unele excursii. Cele efectuate în zona planetei Mercur şi în geodele uriaşe de cristal din scoarţa terestră erau de departe cele mai fascinante, dar şi cele care foloseau cele mai multe resurse şi energii.

— Cine controla unităţile de cercetare sau pe cele de producţie? Dacă nu existau proprietari, cum se asigura ordinea şi bunul mers al lucrurilor?

— Ordinea şi bunul mers? Acestea sunt ale interiorului. Ordinea şi bunul mers din exterior sunt reflexia ordinii şi bunului mers din interior.

— Aveau un program fix?

— Nu exista un astfel de program. Puteau lucra zeci de ore şi apoi puteau lipsi săptămâni. De regulă se coordonau foarte bine la munca în echipa. În aceste echipe se legau prietenii de-o viaţă, şi chiar dincolo de ea.

— Ral, aproape că-mi vine „rau” de atât de mult bine. Scuză-mi vorba, dar chiar nu exista suferinţa? A, uitasem, suferinţa era preluata de hibrizi…

— Era puţina suferinţă în Atlantida. Da, hibrizii preluaseră cele mai multe din descărcările energetice subtile, însă erau şi suferinţe care nu puteau fi transferate. De regulă, existau doar două feluri de suferinţă. De una aveau parte tinerii, când o anumită dragoste nu era împărtăşită de persoana cealaltă.

De cea de-a două suferinţă aveau parte atlanţii care erau în impas atunci când atingeau un anume punct al evoluţiei şi trebuiau să iniţieze alte planuri ale cunoaşterii.

— Adică un fel de plictiseala de viaţă şi de mult bine?

— Nu e vorba de plictiseala de viaţa buna, ci de atingerea unui anumit „punct mort” al dinamicii interioare. Când atingea acest stadiu, atlantul nu mai

găsea motivaţia de a continua nici meseria şi nici modul de viaţă. El nu-şi dădea seama că este în impas, dar maestrul-preot detecta problema şi îl ajuta să treacă, coordonându-l în a-şi găsi alte ocupaţii. Cei care ajungeau în acest impas aveau un corp cauzal mai puţin dezvoltat.

— Existau în casta oamenilor de ştiinţă şi bresle ale diferitelor domenii? De exemplu, breasla fizicienilor, chimiştilor, matematicienilor etc?

— Bineînţeles ca existau. Fizica, chimia, energetică şi multe alte domenii erau cu mult mai dezvoltate şi diversificate decât în ziua de azi. În decursul celor 20.000 de ani de pace şi progres aceste domenii atinseseră culmea dezvoltării. Toate cele ce s-au descoperit acum pe planeta, în aceste domenii, atlanţii le descoperiseră cu mult înainte de marele război.

— I-am depăşit în ego.

— Nici măcar în ego. Înainte de marele război, ego-ul atlant atinsese culmi nepermise. Nu exista niciun domeniu în care civilizaţia actuală să o fi depăşit pe cea atlantă. Poate doar în moda vestimentară. Se pare că este ceva mai diversificată acum. În rest, sunteţi cu mult în urma lor.

— Spuneai că îi vom ajunge şi chiar depăşi. Ai mai spus că ADN-ul nostru este superior şi că potenţialul nostru este mult mai mare decât al atlanţilor.

— Da, aşa va fi. Mai sunt mulţi paşi de făcut, dar după o vreme veţi ajunge la stadiul atins atunci şi îl veţi depăşi. Şi nu mai vorbi de atlanţi ca şi cum ar fi fost o alta civilizaţie. Foarte mulţi dintre voi aţi mai trăit acele vremuri.

— Care era populaţia Atlantidei acelor vremuri?

— Avem motive să nu-ţi răspundem deocamdată la aceasta întrebare.

— De ce?

— Unele informaţii încă trebuiesc ţinute ascunse.

— Dar poţi să-mi spui despre populaţiile semi-salbatice din celelalte zone ale Pământului?

— Cu ce te-ar ajuta aceste informaţii?

— S-ar putea folosi alţii de aceste informaţii în sens negativ? Nu văd cum.

— Nu este vorba de aşa ceva, ci de faptul ca s-ar putea interpreta greşit anumite date. După ce vei face regresia specială cu Zamolxe s-ar putea să obţii amănunte legate de ceea ce ai cerut.

— Măcar îmi poţi spune dacă au fost mai mulţi sau mai puţini decât suntem acum?

— Vei primi unele răspunsuri peste puţina vreme.

— Spuneai ca de sociologie, psihologie şi chiar politica se ocupau maeştrii-preoţi.

— Sociologia şi psihologia erau atât domeniul castei învăţătorilor şi a oamenilor de ştiinţă, cât şi domeniul castei preoţilor. De politică se ocupau doar preoţii-maeştri.

— În istoria noastră, când s-au ocupat preoţii de politică au ieşit forme aberante de orânduire. Nici nu vreau să amintesc de „Inchiziţie”. Ba chiar şi în zilele noastre, ce-i drept în alte zone geografice, preoţii care deţin puterea politica au instaurat un regim extrem de restrictiv, bazat doar pe scrierile religioase. Ce politica făceau preoţii atlanţi?

— Politica atlantă constituia un domeniu deosebit de complex şi era tratat cu foarte mare atenţie. Nu de puţine ori, erau consultaţi chiar şi pleiadienii şi fiinţele spirituale. Politica atlantă presupunea întocmirea de planuri şi strategii cu privire la dinamica de ansamblu a societăţii. Era vorba de realizarea unei dinamici armonioase între toate segmentele sociale. Politica atlantă era mult mai complexa decât cea de acum. Trebuie să ai în vedere faptul ca dispăruse vederile de „stânga” şi de „dreapta”. Ele îşi au rolul numai în societăţile bazate pe mentalitatea 3D.

— Sărăcia şi condiţiile sociale determină mentalitatea pe care unii o numesc 3D.

— Iarăşi priveşti în exterior. Chiar dacă societatea este bogata, mentalitatea 3D te va face să fii un sărac cu contul mare. Cât timp lucrezi cu parametrii 3D, chiar dacă eşti foarte bogat, eşti supus spectrului sărăciei, fiindcă amândouă sunt parte a aceluiaşi ciclu dinamic.

— Politica Atlantidei se baza pe legi?

— Foarte puţine legi, dintre cele pe care le înţelegeţi voi, mai rămăseseră în Atlantida. Preotii-maeştri întocmeau anumite strategii de dezvoltare şi dinamica sociala, iar acestea erau foarte atent analizate de către toate castele societăţii. Ele aveau rolul de legi, dar nu aveau un atribut restrictiv, ci doar de reglaj. Casta artiştilor şi a oamenilor de cultura În perioada de glorie a Atlantidei (dar şi înainte de marele conflict), arta şi cultura atinseseră un nivel extraordinar de mare, foarte greu de transpus în cuvinte. Într-una din comunicări, Ral mi-a transmis ca marea majoritate a populaţiei Atlantidei era preocupata de arta şi cultura. Fie ca era vorba de literatura, muzica, pictura,

sculptura, arta abstracta sau alte forme necunoscute de arta, atlanţii erau atraşi în mod deosebit de toate acestea, constituind preocuparea de bază a timpului liber. Iar timp liber, se pare că aveau din plin... Legat de acest subiect, voi încerca să relatez o experienţa de-a dreptul extraordinară. Totul s-a petrecut într-o singura noapte. Acea experienţa m-a marcat atât de mult, încât nu numai că nu o voi uita niciodată, dar va ramane pentru mine un fel de izvor de apa vie care nu va seca atâta vreme cât voi trai pe acest Pământ. Într-una din seri hotărâsem să ies la o scurta plimbare, aşa cum fac de multe ori atunci când simt că sunt încărcat cu tot felul de energii uzate. Plimbarea, fie că o fac într-un parc sau chiar într-o zona locuită mai liniştită, are puterea de-a mă elibera de stresul acumulat de-a lungul mai multor zile. Nici nu am apucat să încep bine plimbarea că am şi simţit cum sunt „aţintit” de o proiecţie energetică. Niciodată nu am mai experimentat aşa ceva. Simţeam ca o raza rosie se fixase pe spatele meu de undeva de sus. Parca eram „ochit” de o arma cu raze infraroşii, doar că punctul de ochire nu era un mic cerc, ci mi se părea că este un semn neidentificat. Nu vedeam deloc raza, deşi o „simţeam” că este rosie şi acţiona ca şi cum m-ar fi apăsat efectiv, asemenea unui obiect fizic. O simţeam undeva între omoplaţi. Chiar m-am uitat instinctiv în jur, crezând că, fără voia mea, vreun copil mă luase drept partener de joaca, însă nici vorba să fi fost cineva în preajma. M-am uitat şi spre cer, dar, evident, n-am văzut nimic. Începusem să mă îngrijorez de faptul ca poate o entitate sau o fiinţă energetică m-ar fi luat în „vizor”. Mai demult, cineva îmi spusese ca unele entităţi care însoţesc aparatele zburătoare de tip OZN pot identifica persoanele care au anumite capacităţi de percepţie şi încearcă să ia contact cu ele. Am ridicat iarăşi privirea spre cer, dar am remarcat că un strat gros de nori acoperea complet cerul şi nu era nicio zona limpede. Am făcut cale întoarsă spre casa. La scurt timp a dispărut atât senzaţia razei cât şi îngrijorarea. Seara a decurs ca de obicei, neiesind în niciun fel din tiparul obişnuit, însă în momentul în care am încercat să adorm, s-a petrecut ceea ce avea să devină una dintre cele mai deosebite experienţe prin care am trecut. Dintr-o data mi-a dispărut orice urma de somn. Apoi atmosfera din jurul meu s-a transformat într-o nuanţă gri-verzui, iar undeva deasupra mea pulsa o mică sferă aurie. Era incredibil ceea ce vedeam. Nu visam, ci efectiv vedeam fizic. De fapt, era ceva între vizualizare şi vedere fizica. M-am ridicat din pat şi am tras draperia, lăsând lumina unui stâlp de iluminat public să pătrundă în interior. După ce m-am aşezat din nou în pat,

am observat că sfera aurie pulsa în continuare. Remarcam pe de-o parte, atât prezenţa obiectelor din camera cât şi lumina diafană venită dinspre fereastra, precum şi atmosfera gri-verzui alături de sfera aurie pulsatorie. De vizualizat am vizualizat enorm de multe până în prezent, dar să văd efectiv cu ochii fizici, niciodată nu mi s-a mai întâmplat. Am mai văzut străfulgerări de lumina, câteodată puteam vedea şi aurele unor oameni, am văzut şi multe explozii de lumina, în special în Rarău şi Bucegi, dar niciodată nu s-a petrecut ca o imagine să persiste atât de mult timp. Şi era doar începutul... La un moment dat, am pătruns cu totul în interiorul atmosferei. În scurt timp, în locul sferei aurii a apărut imaginea unei forme neobişnuite. În acel moment i-am simţit pe Ral şi Ramo. Erau amândoi în jurul meu. Conexiunea s-a realizat incredibil de repede, de parcă ar fi fost o întâlnire fizica, dar nu ei mă preocupau ci imaginea respectivă. Eram atras ca prin minune de ceea ce vedeam. Parca aş fi privit la un fel de televizor tridimensional. Am văzut efectiv cum imaginea se apropia de mine din ce în ce mai mult. La un moment dat am perceput-o foarte bine. Ceea ce vedeam era de o frumuseţe nemaipomenita.

— Este o mica sculptura muzicala, îmi spuse Ral.

— Ral, nu ştiu ce reprezintă, dar este fascinanta. Nu-mi pot lua privirea de la ea. Spui că este muzicala, dar eu nu aud nimic. Nici nu cred că mai contează...

— Priveşte bine imaginea. Este o sculptura diferită de ceea ce înţelegeţi voi. Ea trebuie văzută din toate părţile în acelaşi timp. Acum ai capacitatea de-a „vedea” o astfel de sculptura. Raza pe care ai perceput-o afara a avut rolul de a-ţi face o deschidere la nivel subtil. Eşti unul dintre puţinii norocoşi care a avut privilegiul de-a experimenta acest tip de arta. Lasă-te cuprins de ceea ce vezi. Am încercat să fac ceea ce mi-a sugerat Ral. Am parcurs imaginea din toate părţile. Nu era o sculptura în sensul cunoscut, ci părea mai degrabă că este formată din mai multe sculpturi într-una singura, iar „materialele” sculpturii erau greu de transpus în cuvinte. Parca era un fel de cristal multicolor, nu o sculptura obişnuită. Anumite pietre semipreţioase au o asemenea desfăşurare de culori în interiorul lor. Culorile erau incredibil de calde şi plăcute la vedere. Nuanţele erau atât mate, diafane cât şi strălucitoare. Văzută simplist, sculptura părea un fel de cristal-svaiter multicolor. Am remarcat şi o mulţime de mici canale între spaţiile „şvaiţerului”. Mi-am adus aminte de experienţa avută în alt sistem stelar, alături de Zamolxe,

când la un moment dat am vizualizat un cub alb care s-a transformat ulterior în ceva ce cu greu aş putea asemăna. La un moment dat Ral mi-a spus:

— Fixează-ţi atenţia asupra unei porţiuni. Încearcă să percepi sunetul din interiorul unei „cavităţi”. La început a fost un sunet abia perceptibil. Eram parcă înăuntrul unei cavităţi din „sculptura” şi totodată în afara ei. Sunetul ce-l percepeam părea să fie cristalin, asemenea sunetului făcut de un clopoţel din cristal şi îmi vibra puternic în toate corpurile.

— Plimbă-ţi privirea asupra altor forme din interior, a intervenit Ral. Atunci s-a petrecut ceva deosebit. Odată cu atenţia mea se modifica şi sonoritatea. Am fost uimit şi de-a dreptul fascinat de ceea ce se întâmplă. Armonia sunetelor mă copleşise. Mi-am „plimbat” atenţia şi către alte „spatii” ale sculpturii. Eram cumva atras în interiorul acelei sculpturi sau forme, dar, în acelaşi timp, eram şi în afara sa. La un moment dat am simţit cum Ramo mă învăluie cu vibraţia să inconfundabila. Am simţit ca trebuie să mă las cuprins cu totul de ceea ce se petrecea. Am „alunecat” către o stare de totala receptivitate. Cumva, Ramo mi-a activat anumite circuite situate la nivelul corpurilor subtile. Apoi mi-a fost dat să experimentez cu adevărat bucuria de a admira o asemenea… hai să-i spun „sculptura muzicala”.

— Îţi voi coordona eu simţurile subtile, mi-a spus Ramo. Lasă-te parcurs de ceea ce simţi.

„Sculptura muzicala” este formată din mai multe straturi dispuse concentric, iar fiecare strat în parte trebuie „privit” corespunzător. Toate acestea au capacitatea de a rezona cu anumiţi centri din creier, dând senzaţia unei simfonii. Nu voi încerca să transpun în cuvinte experienţa pentru ca îmi este imposibil. Cuvintele sunt de-a dreptul neputincioase. Nu credeam ca anumite forme sau culori pot genera astfel de sunete. Mirifica simfonie, dacă o pot numi aşa, avea o desfăşurare fascinanta. Dacă aş putea, aş alege să admir mii de ani astfel de „sculpturi muzicale”. Din păcate nu am niciun fel de corespondenţa cu ceea ce am văzut în realitatea noastră. Experienţa cu expansionarea mentalului, avută cu săptămâni în urmă, m-a ajutat să pot percepe atât spaţiile „sculpturii” cât şi fascinanta asociere dintre formele şi culorile distribuite la nivel tridimensional.

— Vom ieşi din „sculptura”, intervenise Ramo. Nu poţi sta mai mult de câteva secunde. Nu eşti bine pregătit pentru astfel de vibraţii.

— Te rog, mai vreau… încă cinci minute. Eram puţin supărat, asemenea

unui copil mic căruia i se iau dulciurile.

— Ai stat mai puţin de trei secunde, socotit în timp „normal”. Dacă ai sta mai mult, rişti să-ţi fie afectate corpurile subtile şi s-ar crea un defazaj puternic între ele. Poţi să pierzi contactul cu realitatea efectivă. Cu toate că aş fi stat mai mult, am fost nevoit să mă conformez. De fapt, Ramo a fost cel care m-a scos din acea experienţa deosebită. Abia după ce mi-am revenit din „beţia” experienţei, am realizat ceea ce mi-a spus.

— Cum adică am stat mai puţin de trei secunde? Mie mi s-a părut că am stat vreo 15-20 de minute.

— Fluxul imens de informaţii receptat ţi-a dat aceasta senzaţie. În realitate, tot ceea ce ai experimentat a durat mai puţin de trei secunde. Stai liniştit câteva minute. Lasă-te parcurs de ecoul experienţei. Având în vedere deschiderile pe care le ai la nivel subtil, nu este recomandat să te retragi prea repede dintr-o astfel de experienţă. Un alt aspect interesant, pe care l-am remarcat imediat după aceea, a fost „ecoul” lăsat de simfonia sculpturii. Parca fiecare forma superba, fiecare culoare, fiecare sunet se retrăgea într-un fel senzual din amintirea mea. Era ceva cu totul şi cu totul deosebit. O bucurie aparte pusese stăpânire pe mine. Ştiam că nu voi pierde niciodată experienţa. Şi-a lăsat amprenta asupra mea şi mă voi bucura de ea atât timp cât voi trai. Poate chiar şi după aceea…

— Ce s-a întâmplat Ral? A fost vorba de un dar?

— Eşti într-o convergenţa specială a corpurilor subtile, iar în aceste condiţii se pot face mult mai uşor accesări ale unor straturi vibraţionale.

— N-am mai avut niciodată o experienţa atât de „reala”.

— S-au accesat straturi fine ale corpului eteric. Din această cauză ai perceput experienţa ca fiind la nivel fizic. Rareori se întâmplă aşa ceva. Convergenţa este foarte bună. În continuare vei avea parte şi de alte experienţe. În timp ce mă „adunam” din mirifica experienţa avută cu câteva minute în urmă, am observat ca „stratul” gri-verzui nu dispăruse, ba chiar luase o formă spaţială distinctă, de parcă aş fi fost în interiorul unei încăperi. Dispăruse în schimb sfera aurie pulsatorie.

— Aceste imagini erau în subconştientul meu?

— Se aflau sub forma codificata în subconştient, intervenise Ral, iar pentru a realiza decodificarea s-a făcut o conexiune cu piramida din Retezat. Ai reuşit să accesezi frânturi de imagini dintr-un muzeu din… Atlantida.

— Piramida din Retezat conţine înregistrările unor muzee atlante?

— Este greu de imaginat ceea ce conţine piramida din Retezat. Acolo se afla înmagazinate foarte multe informaţii, nu numai despre arta şi cultura atlantă. Cândva veţi avea acces la ele.

— Când se va realiza acest lucru?

— Când veţi fi pregătiţi.

— Poţi fi mai explicit?

— În momentul când vă veţi elibera de sub jugul exteriorului, de lanţurile iluziei. Când veţi realiza Unitatea!

Mai aveţi paşi de făcut... La scurt timp mi-a apărut o altă imagine. Spre deosebire de „sculptura muzicală” de dinainte, aceasta nu mi s-a părut a fi la fel de fascinantă la prima vedere. Adică avea o frumuseţe aparte, dar nu a declanşat în mine acel „uau”, ca şi prima. Semăna cu o rădăcină de copac sau mai degrabă cu un coral multicolor cufundat într-o mulţime de mici fire, de asemenea multicolore. Parca era un superb coral înconjurat de un cocon din fire de mătase multicolore. La fel ca în experienţa cu „sculptura muzicala”, m-am trezit având conştienţa că sunt atât în interiorul imaginii cât şi în afara sa. Abia când am observat-o mai bine, din interior, am simţit o atracţie deosebită pentru ea.

— Este o formă de literatură, intervenise Ral.

— Cum vine asta? Mi se pare că forma aceasta este tot un fel de sculptură.

— Atlanţii depăşiseră de multa vreme limbajul unidimensional, cel folosit încă de voi. Ceea ce vezi acum reprezintă o formă de literatură. Dacă s-ar desfăşura pe nivel unidimensional, s-ar putea transcrie pe mai bine de zece mii de pagini de carte.

— Ral, imaginea mă atrage într-un mod inexplicabil. Ce reprezintă? Simţeam o stare de frustrare legat de faptul că nu reuşeam să înţeleg ce reprezintă. Desi simţisem puternic prezenţa lui Ramo în preajma, nu m-a mai „învăluit” cum a făcut-o mai devreme.

— Întâi priveşte bine imaginea şi încearcă să realizezi o legătură. Eram extraordinar de captivat de ceea ce vedeam, dar nu reuşeam să înţeleg ce anume reprezintă.

„Coralul” sau „rădăcină de copac” avea mai multe „braţe” dispuse în toate direcţiile, iar fiecare „braţ” era înconjurat de un strat cristalin multicolor

în care se vedeau numeroase firişoare dispuse aparent haotic. Între braţe, la anumite distanţe, am văzut nişte suprafeţe curbate ca şi cum ar fi fost legate. Erau „legate” între două sau mai multe braţe; ele nu erau multicolore, ci păreau a fi ca nişte foarte dense pânze de păianjen. În schimb, nu am putut descoperi o legătură clară cu fascinantul „cocon” format din fire multicolore şi în care se afunda tot „coralul”. Mi se părea că sunt mii şi mii de fire multicolore întortocheate şi care făceau legătura cu toate braţele. Oricum, chiar dacă nu înţelegeam ce reprezintă, construcţia mi se părea extraordinară. Ramo interveni:

— Nu ai nevoie de ajutorul lui Ral. Este o lucrare destul de accesibila. Te voi ajuta să o parcurgi pas cu pas.

— Mă atrage ca un magnet puternic, dar îmi scapă înţelegerea a ceea ce reprezintă.

— Fiecare braţ al „coralului” reprezintă o desfăşurare dimensională a „romanului”, o evoluţie specifică aparte. Stratul cristalin multicolor reprezintă personaje principale, idei, posibilităţi; firele dispuse aparent haotic de pe straturile braţelor sunt „caracteristici” specifice fie personajelor, fie ideilor sau ceea ce poate simboliza un „braţ”; ceea ce percepi ca fiind „pânza de păianjen” reprezintă conexiunile între „acţiuni”, iar coconul cu „firele” multicolore sunt personaje, locuri, evenimente, experienţe şi multe altele dispuse de-a lungul unui traseu temporal sau multidimensional. În timp ce Ral îmi explica „tehnica de citire” am simţit cum explozii de informaţii se desfăşurau în mentalul meu. Ceea ce percepeam era de-a dreptul incredibil. Am simţit de asemenea o foarte puternică stare de încordare mentală, ca o focalizare spre mai multe direcţii, însă fascinaţia dată de exploziile informaţionale era cu mult mai mare. În clipa următoare m-am simţit „tras” din atmosfera „coralului”. Atunci am pierdut „acţiunea”. Am intuit ca s-a făcut iarăşi o „interfaţă” cu mine, dar ea a fost făcută altfel decât prin „învăluire” vibraţională.

— Presupun că nu-mi face bine o astfel de „citire”? am spus eu puţin iritat că nu sunt lăsat să mă bucur în continuare de acţiunea acestei forme de artă-literatură.

— Trebuie să înţelegi că nu eşti obişnuit nici cu un asemenea flux de informaţii, şi nici cu modul de „citire”.

— Am simţit ca din nou s-a intervenit în percepţia mea.

— Am acţionat asupra unor centri receptori din straturile subtile ale corpului mental.

— Mi s-a părut că înţeleg destul de clar desfăşurarea acţiunii, deşi nu am perceput nici „personajele” şi nici alte amănunte.

— Ai putut decodifica doar o parte din tehnica folosită la citire. Chiar şi aşa, fluxul informaţional a fost mult prea mare pentru tine. Într-adevăr, în câteva clipe am putut „vedea” o mica parte din ceea ce reprezenta neobişnuită carte simbolica. Ea trebuia „citita” pe diferite unghiuri deodata şi era alcătuită din mai multe cicluri. Întâi „secţionam” imaginea pe planuri bidimensionale şi apoi mentalul meu decodifica acţiunea unidimensional. Acţiunea pe care am perceput-o se desfăşura pe mai multe planuri în acelaşi timp; parcă ar fi reprezentat evoluţia unor situaţii care s-ar fi intersectat la un moment dat, iar ulterior s-ar fi dezvoltat o desfăşurare şi evoluţie comuna. Parca era vorba de comprimarea mai multor cărţi într-una singura. Cu toate că era fascinant să pot percepe în acelaşi timp acţiunea mai multor „romane”, am simţit ca mentalul îmi era surescitat. Am rămas „suspendat” din punct de vedere mental câteva minute bune. La un moment dat Ral interveni:

— Cândva, în Atlantida, ai fost un reprezentant de seama al castei artiştilor, altminteri nu îţi era cu putinţă să poţi accesa astfel de informaţii.

— Dacă aş avea de ales, nu aş face nimic altceva decât să admir astfel de lucrări. Sunt atât de fascinante încât m-aş pierde cu totul în ele.

— În scurt timp vei percepe o alta imagine. Fii foarte atent la ceea ce crezi ca reprezintă.

— La ceea ce cred?

— Da, este o altfel de informaţie. În scurt timp, prin atmosfera gri-verzui mi-a apărut o imagine foarte interesanta. Era alcătuită din mai multe straturi-forme de „consistente” diferite. În centru părea să fie o formă de cristal solid – cred că forma iniţială era sferică, dar se „decupase” din ea o „felie”, cam o treime –, iar în interiorul sferei ramase erau desfăşurări aparent haotice de forme multicolore. Al doilea strat era sferic şi avea consistenţa unui fluid în mişcare care se deplasa în diverse direcţii. Am observat ca volumul acestui strat era variabil. Al treilea strat sferic avea consistenţa gazoasa. Parca erau forme făcute de fumul de ţigară şi percepeam doar nuanţe de albastru şi alb-gri. Apoi am perceput un strat care părea să fie o sferă alungita, la suprafaţă să desfăşurându-se foarte rapid forme curbe colorate, dar culorile aveau o

intensitate foarte slaba. Parca era un uriaş balon de săpun alungit. Apoi am văzut firişoare de lumina, ca un fel de mici fulgere, care întretăiau toate straturile. Per ansamblu, imaginea era de-a dreptul halucinanta. Desi nu era o „sculptura” luminoasa, îmi simţeam ochii de parcă m-aş fi uitat la o sursa puternică de lumina. Alcătuirea formelor şi dinamica lor erau atât de captivante şi de fascinante, încât îmi era imposibil să-mi iau privirea de la întreg ansamblul de forme.

— Ral, ce... Intrasem într-un fel de stare letargica căci nici nu am apucat să pun întrebarea. În acelaşi moment, ceea ce reprezenta forma a făcut o deplasare în aer, un fel de arc de cerc, după care a dispărut vederii mele. Am mai rămas „electrizat” câteva secunde bune de ceea ce văzusem.

— Nu este o lucrare atlantă, îmi spuse după o scurtă perioadă Ral.

— Este pleiadiana? Mi-ai spus că atlanţii erau fascinaţi de arta şi cultura pleiadiana.

— Ai intuit bine. Este o formă de arta pleiadiana.

— Ce reprezintă? Nu am niciun fel de corespondenţă. În afara faptului că este incredibil de fascinanta, nu pot să spun nimic despre ea. Am simţit însă faptul ca poate declanşa stări speciale. În rest nu ştiu ce să spun... sunt fără cuvinte.

— Nu este pentru tine. De altfel nici nu ai perceput decât o mica parte din ea. Să nu o omiţi în descrierea ta. Cineva are nevoie de ea.

— Sunt pleiadieni întrupaţi în ţara noastră?

— Sunt câţiva. Nu numai în ţara voastră. Vor avea un rol foarte important în evoluţia umanităţii. Ajutorul lor poate fi vital.

— Este un fel de „cheie”?

— Mai degrabă un liant decât o cheie. Au nevoie de un punct de sprijin, iar societatea voastră este deosebit de refractara.

— Îmi este imposibil să descriu cu acurateţe ceea ce am văzut. Ceea ce am perceput astăzi mă depăşeşte cu totul.

— Să faci măcar o descriere scurta. E de ajuns.

— Poţi să-mi spui mai multe despre pleiadienii întrupaţi la noi în tara?

— Îţi voi spune doar câteva aspecte. Rolul pleiadienilor este special, îndeosebi în aceasta ţară. În următorii ani, datorită creşterii vibraţiilor planetare, se vor forma curente mentale extrem de puternice şi foarte mulţi oameni se vor alătura acestor curente. Rolul pleiadienilor întrupaţi este de a

depista „geometria” mişcărilor acestor curente şi de a le armoniza.

— Cum poţi armoniza curentele mentale?

— Ajustând la nivel cauzal evoluţia mentală. Ei vor fi capabili de a desluşi structura complexa a curentelor mentale şi de a acţiona acolo unde este necesar.

— Îmi poţi da un exemplu?

— Este greu de dat un exemplu. Nici nu poţi recepta ceea ce ţi-aş transmite. Gandestete ca vezi o figura geometrică formată din foarte multe segmente dispuse în toate direcţiile, iar aceste segmente sunt variabile şi se modifica în fiecare secunda. Pentru a desluşi diferite „centre de greutate” sau alte „locuri geometrice” este nevoie nu doar de cunoştinţe de geometrie, ci şi de o bună „vedere”, viteza de reacţie, dar şi un „simţ” special al proceselor evolutive. Cam la fel stau lucrurile şi cu aceste curente mentale. Vor fi mai multe curente mentale, iar în evoluţia lor complexa mai intervine şi spaţiul 4D.

— Cum pot fi depistaţi? Au un comportament diferit?

— Pot fi depistaţi doar după „semnătura” vibraţională. Nu-ţi voi da mai multe amănunte referitor la ei. Sunt fiinţe speciale. Rolul lor va fi foarte important şi este bine să rămână în „umbra”.

— Presupun că nu sunt mulţi.

— Da, sunt foarte puţini.

— Sunt întrupate şi alte rase extraterestre?

— Nu este potrivit acum să discutam despre aceste aspecte. Stai liniştit. Este foarte posibil să poţi decodifica şi alte secţiuni ale „muzeului”. În scurt timp am simţit o uşoară presiune în zona tâmplelor, precum şi o plăcută furnicătura în zona cefei. Apoi am simţit ca şi cum aş fi făcut o scufundare sau o alunecare către un alt spaţiu, după care am perceput un fel de camera specială. La început mi se părea întunecoasă, dar apoi s-a luminat şi am realizat ca mă aflam într-o forma geometrică ce părea compusă din mai multe fete regulate. Am observat atât fete triunghiulare cât şi fete pătrate şi pentagonale. Cred că era ceva între un icosaedru, cub şi dodecaedru. Părea să fie o camera destul de mare. Cred că dacă ar fi fost înscris într-o sferă ar fi avut diametrul de vreo 20 de metri. Atmosfera s-a mai luminat şi atunci am observat ca figura geometrică era înconjurată de mai multe straturi de „benzi”, nu ştiu cum să le numesc. Păreau benzi metalice, având culoarea aurie şi erau dispuse una lângă alta, înconjurând pe de-a-ntregul figura geometrică.

— Ral, ce reprezintă? Parca este o banda adeziva aurie care înconjoară figura.

— „Benzile” reprezintă un sistem acustic mult mai sofisticat decât difuzoarele folosite acum de voi. În curând va trebui să percepi sunetele unei piese muzicale. În cele din urmă a început... Oare mai are vreun rost să spun ce am perceput atunci? Aţi putea imagina o asemenea simfonie celesta? Ce aş putea să spun despre ea? Cum aţi putea explica unui afon despre una dintre capodoperele lui Beethoven, Mozart, Bach? Aşa ceva nu se explica, se trăieşte!

Dar nu este vorba numai despre muzica în sine, ci şi de felul cum a fost conceputa.

„Benzile” metalice confereau sunetului un anumit „traseu” spaţial; sunetul venea dintr-o anume parte, apoi parcă mă înconjura şi se deplasa undeva în jos, spre un alt spaţiu... Parca era o simfonie care curge de undeva de sus, iar eu, ascultătorul, eram undeva între aceste spaţii. Ral interveni, spunându-mi să privesc partea de sus. Acolo începuse a se desfăşura un spectacol magnific. Fuioare de fluid, de diferite culori, începură a face un spectacol de neconceput. Se modelau parcă în forma sunetelor. Era de-a dreptul incredibil ceea ce percepeam; era halucinant, pur şi simplu. Sunetele luaseră forma... parcă erau ghirlande fractalice multicolore care se transformau în alţi fractali şi mai minunaţi. Spectacolul muzical devenise o feerie. M-am simţit „tras” în afara magnificului „concert”. Abia atunci am remarcat dureri în zona capului. Creierul meu parcă pulsa. În acelaşi timp, fuioare de durere îmi brăzdau creierul. Cred că stătusem mai mult decât aş fi suportat. Am simţit apoi „învăluirea” vibraţiei lui Ramo. Efectul a fost cât se poate de eficace. În scurt timp durerea a dispărut. S-a refăcut şi conexiunea cu ei.

— Ral, Ramo, nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc pentru ceea ce am trăit în seara aceasta. Ceea ce am trăit este mai mult decât un dar.

— Ai avut parte de o noapte specială. S-a format un portal foarte puternic. Vei putea accesa energiile de azi cât timp vei trai. Pot fi o sursa de energie şi echilibru în multe situaţii. Instinctiv, mi-am întins mana spre zona unde îmi ţineam ceasul pe noptiera. Într-adevăr, se apropia de cinci dimineaţa. Nu-mi venea să cred. Eram contrariat de-a dreptul.

— Care experienţa mi-a contractat timpul? În prima mi-ai spus că experimentasem doar 3 secunde. Ral îmi spuse:

— Nu experienţele în sine au durat mult, ci pauza dintre ele. Ecoul lor a

durat mult.

Cel mai mult a „durat” viziunea asupra „sculpturii” pleiadiene.

— În afara faptului că mi se părea fascinanta, n-am observat nimic special legat de curgerea timpului. Era ca şi cum aş fi privit la o lumina foarte puternică, deşi culorile erau normale.

— Senzaţia aceasta este ceva obişnuit atunci când experimentezi „curbări” spaţiotemporale.

— Insa, de departe, experienţa simfoniei, din spaţiul figurii geometrice complexe, a fost cea mai fascinanta dintre toate. Cel puţin pentru mine. Combinaţia dintre simfonia celesta şi dansul fractalic al „fluidelor” a fost perfecta. Oare chiar aşa se auzea şi în realitate?

— În realitate, experienţa este mult mai fascinanta. Tu ai putut accesa doar o parte din simfonie.

— Cum pot avea sunetele o asemenea dinamica? Chiar dacă aş fi pus o mie de difuzoare în toate direcţiile, nu cred că aş fi putut scoate o asemenea acustica.

— Este folosită o tehnologie superioara de redare a sunetului.

„Benzile” sunt formate din materiale compozite şi pulberi de cristale „magnetizate”. Se pot reda diferite sunete fără a determină interferenţa lor, astfel încât vibraţiile sonore să fie percepute nu numai de către urechea externă, ci şi de către „urechea interna”.

— Nu ştiu ce şi cum, dar este ceva fantastic. Nici nu mă mira faptul ca atlanţii erau preocupaţi de arta şi cultura. La cât de fascinanta este, cred că şi eu aş fi admirat toată ziua operele de arta. Presupun ca erau mii de astfel de „sculpturi” şi piese muzicale.

— Nu se cunoştea cu exactitate numărul operelor de tot felul. Aproape toţi atlanţii erau şi creatori de arta, având fiecare un portofoliu de astfel de lucrări. Nu puteai admira toate operele de arta chiar dacă ai fi avut o mie de ani la dispoziţie.

— Ral, cum făceau acele „sculpturi”? Parca sunt cristale. Ele existau şi fizic sau erau doar virtuale?

— Doar într-o prima faza erau virtuale. Apoi forma se materializa cu ajutorul unor tehnologii vibraţionale şi sfârşeau în final în forma cristalizată. În scurt timp am vizualizat o încăpere alba, iar undeva deasupra am remarcat o formă semisferică. Parca era un cristal de cuarţ semisferic încastrat în tavan.

Mi-am adus aminte de regresia făcută la şcoala atlantă. Acolo mai văzusem ceva asemănător. În acelaşi timp, Ral mi-a spus să vizualizez o formă oarecare în spaţiul de dedesubtul semisferei de cristal. M-am gândit la o piramidă.

— Formeaz-o, îmi spuse Ral.

— Cum?

— Foloseşte imaginaţia şi intenţia. Evident, am vizualizat ceea ce am dorit. Apoi am pus alte forme în interiorul ei. Apoi le-am colorat. Am modificat şi formele. Apoi altele şi altele... În final a rezultat o imagine cam neplăcută la vedere, dar m-a fascinat faptul ca o puteam modela în acest fel. Pentru a realiza o astfel de modulare de imagine, în mod normal s-ar fi lucrat foarte multe ore la un program de grafica, însă aici o făceam cu gândul doar în câteva secunde. După ce mi-am revenit din „joaca" am realizat ca una este imaginaţia şi alta e realitatea. Ral şi-a dat seama ce gândeam şi a intervenit. – „Semisfera" avea capacitatea de a prelua gândurile „focalizate" modelând astfel imaginea. Când realizezi autocontrolul mental, poţi „focaliza" fluxurile mentale într-un fel în care pot fi „percepute" de matricea sau „softul" semisferei.

— Dar muzica?

— Aici este alta poveste. Pentru a compune o astfel de muzica trebuie să atingi anumite trepte ale armoniei interioare. Altfel nu se poate. De fapt, nu exista compozitori, ci doar un singur compozitor:

Creatorul.

„Ceilalţi" încearcă doar să-şi „aducă aminte" de muzica Lui.

Prin fiecare compozitor, muzica Să curge altfel, dar la fel de minunat. Este valabil şi în cazul sculpturilor. Cineva spusese odată, despre operele lui Brâncuşi, că ar reprezenta „zâmbete", dar şi „suspine" ale lui Dumnezeu, care, fie erau îngheţate în materie, fie zburdau de-a lungul unor spaţii aparte, doar de cei puţini văzute. Marele sculptor a avut darul de a vedea cu sufletul şi de a simţi cu ochii, de a se deplasa şezând şi de a plânge râzând. Doar astfel poţi vedea lacrima sau surâsul lui Dumnezeu în piatră, lemn sau metal. Privind în ochii acestui gigant al lumii, am remarcat o imensa părere de rău pentru faptul ca toate celelalte „suspine" şi „zâmbete" ale Creatorului nu au putut fi curăţate sau materializate. A rămas singur cu aceste comori în jurul lui. Materialitatea propriului corp ajunsese o prea mare povara pentru el. Unul dintre cei mai mari atlanţi. Din păcate se născuse mult prea devreme... Casta lucrătorilor

specializaţi În cadrul acestei caste intrau cei care lucrau în toate domeniile sectoarelor industriale, începând de la agricultura, turism, sistemele de producţie şi distribuţie energetică, micro şi macrotehnologii, până la tehnologiile spaţiale cele mai complexe. Am avut multe „flash-uri” legate de tehnologiile atlanţilor, însă cel mai mult m-a intrigat modul cum reuşeau să avanseze în aceste domenii, datorită faptului că nu exista sistemul de motivaţie bazat pe câştigul material personal. Evident, am început cu întrebările aferente.

— Pentru evoluţia societăţii actuale se întocmesc legi de funcţionare şi se stabilesc bugete. Ele practic determină structura de funcţionare a administraţiilor locale, iar acestea influenţează foarte puternic chiar şi investiţiile particulare. Din moment ce banii uzuali au dispărut în Atlantida, în perioada ei de glorie, cum reuşeau să impulsioneze evoluţia societăţii?

— Este o mare diferenţă între ce a constituit situaţia economică atlantă şi ce este ea acum. Nu autorităţile erau cele care determinau dinamica societăţii. Autorităţile castei lucrătorilor acordau sprijin tuturor celor care doreau să experimenteze diferite activităţi.

— Care erau mecanismele prin care acest ajutor se punea în mişcare?

— Din acest punct de vedere, lucrurile erau mult mai simple. Ţi-am mai spus că nu exista birocraţia de azi.

— Am să intru puţin în amănunte, căci m-a intrigat aceasta situaţie. De exemplu, care era strategia de activitate şi de dezvoltare a unităţilor de producţie? Cum se exploatau resursele planetei? Câte maşini se făceau şi de ce? Se scoteau materiile prime din pământ cât de mult se putea, sau se făcea conform unui plan?

— Nu exista structura economică de tip capitalist şi nici cea de tip comunist. Se făceau atâtea maşini câte erau necesare, la fel era şi cu extracţia de materii prime.

— Mi-e tare greu să înţeleg aceasta evoluţia economică fără sistemul tip cerere-oferta şi fără fluxul financiar specific societăţii actuale.

— Activitatea industriala era împărţită pe mai multe planuri. Primul plan consta în asigurarea celor strict necesare activităţilor curente ale oamenilor. În aceasta categorie intrau agricultura, construcţiile, energetică, mijloacele de deplasare individuală şi în grup. În al doilea plan se aveau în vedere tendinţele de dezvoltare ale fiecărui domeniu, adică erau puse în vedere limitele

superioare.

— Îmi pare un sistem centralizat.

— Doar pare.

— Când am vorbit de casta preoţilor, ai spus că atlanţii aveau de 3-4 ori mai multe case decât numărul lor.

De ce erau de 3-4 ori mai multe?

— Era limita superioara. Erau mult mai multe case decât era necesar, chiar şi în perioadele de intensa migraţie. Ţi-am mai spus că nimeni nu era proprietar, dar în acelaşi timp era proprietarul tuturor caselor.

— Nu se ataşau de casele în care vieţuiau?

— Nu exista un astfel de ataşament. De fapt, nici nu e vorba de ataşament în acest caz, ci de evidenţierea unui aspect al egoului.

— Toate casele erau dotate cu toate cele necesare? Mă refer la canalizare, electricitate, aparatura etc.

— În general, da. Foarte mulţi îşi modelau casele după cum doreau, în special cei care erau nevoiţi să stea o perioadă mai lunga de timp într-un anumit loc, din cauza naturii muncii lor. În acea vreme nu mai existau reţele de electricitate ca acum. De fapt, atlanţii foloseau mai multe tipuri de energie, nu doar cea electrica. Fiecare casa avea un sistem care convertea energia fotonica în energie electrica şi, dacă era cazul, pentru reglajul termic. Se foloseau şi câmpul energetic planetar, energiile cristalelor, energii sonice, energii elementale, precum şi diferite forme de radiaţii.

— La ce anume foloseau energia câmpului planetar?

— În reglarea şi dezvoltarea propriului câmp energetic, dar şi pentru diferite forme de arta. După cum se ştie, câmpul electromagnetic are în componenţa să două câmpuri complementare, electric şi magnetic, dar energia câmpului planetar are în componenţa să patru astfel de câmpuri complementare. Ele sunt cunoscute ca şi elemente, adică pământ, apa, aer, foc. Atlanţii foloseau multe alte tipuri de energii. Tehnologiile erau foarte diverse, experimentele de asemenea.

— Şi toate acestea erau gratuite?

— Exact. Toată lumea avea parte de toate acestea.

— Deci nu existau planuri de producţie? Pe de-o parte spui ca existau centre asemenea burselor de azi, iar pe de altă parte spui ca fiecare făcea după cum voia.

— Lucrurile sunt mai complexe decât par la prima vedere. Bursele de azi sunt un fel de barometru al fenomenelor de cerere-oferta. Ele sunt consecinţa tuturor tiparelor mentale determinate de fenomenele de atractie-respingere. Ruperea de unitatea cu Totul şi identificarea cu „forma” determină apariţia acestor blocaje şi tipare mentale.

— Cum se desfăşura activitatea la bursele atlante?

— Existau şi atunci foarte multe centre care ar putea fi asemănate cu bursele de mărfuri pe care le aveţi voi, cu deosebirea ca cererea nu reflecta corpul reactiv ci corpul creativ.

— Dacă aveam o idee, cum mă ajutau autorităţile? Să presupunem ca voiam să construiesc un prototip de robot. Cui mă adresam?

— Reprezentanţilor castei lucrătorilor. Ei te-ar fi putut îndruma şi ajuta.

— Şi dacă voiau acelaşi lucru 100 de oameni sau o mie sau un milion? Toţi primeau acelaşi ajutor?

— Tu gândeşti în tiparul actual al progresului industrial. Este de înţeles. Atunci lucrurile stăteau altfel.

— Simt o mare greutate în a recepţiona astfel de informaţii. Nici nu ştiu de ce pun astfel de întrebări.

— Simţi ca dezvoltarea societăţii actuale este în impas. Având în vedere criza economică actuală, este de înţeles. Ti s-a spus că reprezinţi o medie a societăţii. Ai preluat inclusiv nemulţumirile populaţiei.

— În situaţia actuală, putem adapta sistemul capitalist actual la cel folosit de atlanţi?

— Orice este posibil. Schimbările vibraţionale va vor forţa oricum să faceţi trecerea. Ti sau adus la cunoştinţa domeniile care vor suferi mutaţii substanţiale.

— Să presupunem ca eu aş fi vrut un robot-automat pentru treburile casnice. Mi se oferea gratis?

— Trebuia doar să justifici folosirea lui.

— Şi unităţile de producţie ale roboţilor puteau face faţă cererii? Presupun ca toţi doreau astfel de „jucării”. Şi multe altele.

— Ţi-am mai spus că industria era organizată cu totul altfel. Nimeni nu era proprietar peste unităţile de producţie. Ele erau la dispoziţia tuturor. Existau peste tot parcuri industriale. Aproape toate unităţile de producţie erau automate. În unele zone ale Atlantidei erau chiar mai multe unităţi de producţie

decât oameni.

— Mi se pare o aberaţie. Prea multa risipa.

— Erau văzute mai mult ca un fel de parcuri de distracţii.

— Funcţionau toate?

— Toate erau în stare potenţială de funcţionare, dar numai o parte lucrau efectiv.

— Şi atlanţii le-au construit? De unde a avut guvernul central atâtea resurse?

— S-au construit în timp. Multe au fost construite în perioada de dinainte de război, iar altele după. Nu se muncea ca acum. Unităţile automate erau cele care contribuiau cel mai mult. Observ în câmpul tau subtil o stare de iritare care îţi disturba „senzorii" receptori. Observ şi cum încerci să cauţi formulări diferite pentru aceeaşi întrebare. Îţi propun să ieşi din conexiune acum, urmând ca data viitoare când vei ieşi în spaţiul astral să faci o noua regresie în instalaţia de la intrarea în dimensiunea 4D.

— Te referi la instalaţia cu cinci sfere şi multe piramide neregulate?

— Da. Respectivă instalaţie îţi poate activa straturi subtile din subconştient. Poate reuşeşti astfel să accesezi o matrice energetică corespunzătoare şi astfel să-ţi pot transmite mai detaliat anumite aspecte. După ce am ieşit din conexiune, dispăruse complet starea de iritare. În timpul conexiunii, aceasta stare apăruse ca urmare a unor flash-uri venite pe fundalul conştientului. Era vorba de protestul unor organizaţii civile americane referitor la politica administraţiei cu privire la modul de combatere a crizei. Am simţit o foarte mare nervozitate legat de acest lucru, şi era normal să fie aşa. Ca şi protestatarii, nu consider corect ca administraţia să ajute financiar marile bănci lacome, dar să nu-i ajute şi pe cei care şi-au pierdut casele. Unde mai pui ca imediat după aceste masuri, foarte mulţi manageri au încasat prime uriaşe. Protestatarii spuneau ca cel mai corect ar fi fost să nu fi intervenit statul, ci să fi lăsat economia de piaţă să-şi urmeze cursul, adică ar fi urmat falimentul unor bănci, dar altele ar fi preluat locul lor pe piaţă. Despre speculaţiile cu privire la cei care ar fi în spatele acestor mari bănci vreau să spun doar faptul că nu s-a acţionat corect. Motivaţia administraţiei a fost ca dacă nu se intervenea masiv, cu sume de ordinul sutelor de miliarde (după unele surse s-ar fi pompat mai mult de 3000 de miliarde de dolari) s-ar fi riscat prăbuşirea economică. Acest lucru a fost însă combătut cu argumente pertinente de către foarte mulţi

economişti de valoare. A doua zi am urmat sfatul lui Ral. După ce am primit semnalul, am început pregătirea pentru ieşirea în spaţiul astral. După ce am parcurs toate etapele, am făcut ieşirea. Spre deosebire de celelalte, acum nu am mai perceput prezenţa lui Ramo, primul meu ghid.

— Nu este necesara prezenţa lui Ramo, îmi spuse Ral. Te voi ghida eu pas cu pas.

— Sunt pregătit. Desi este vorba de o călătorie într-un alt spaţiu dimensional, făcută pe culoarul karmic personal, revederea Atlantidei mi-a dat o stare deosebit de plăcută şi chiar familiara. Am simţit şi o uşoară melancolie, asemenea unui dor.

— Pătrunde în instalaţie şi aşteaptă până când piramidele se vor stabiliza. Va apărea un punct strălucitor de lumina, asemenea unei scântei. Urmăreşte cu mare atenţie punctul luminos. Nu-ţi distrage atenţia de la punct, indiferent de ceea ce se întâmplă în jurul tau. Desi încercam să fiu foarte atent la punctul luminos, îmi era greu să nu fiu distras de mişcarea piramidelor. Nu numai ca îşi modificau fetele şi mărimea, dar faţă de data trecuta, când nu percepusem o culoare anume, acum apăreau şi culori în interiorul lor. Dansul lor era atât de fascinant, încât Ral mi-a atras atenţia de câteva ori să revin la punctul luminos. La un moment dat, acestea dispăruseră. Dispăruse din percepţia mea inclusiv instalaţia. Parca pluteam într-un spaţiu gri. Simţeam o linişte deosebită. Aş fi stat mult timp acolo. Ral mi-a transmis:

— Sferele delimitează corpurile subtile, iar piramidele „culeg” date din câmpurile corpurilor subtile.

— Este normal să „dispară” totul din jur?

— Când se realizează „citirea” completa, senzorii dispar percepţiei tale. Instalaţia îţi induce apoi percepţia de spaţialitate şi de calm profund. Câteva momente mai târziu am avut aceeaşi senzaţie de „cufundare în mine” ca şi data trecuta, însă de aceasta data am perceput un vacarm de imagini. Parca alunecasem într-o mare de amintiri.

— Nu încerca să faci o alegere anume. Lasă-te „alunecat” spre o amintire. Spune-mi ceea ce vezi. Vorbeşte mental, ca şi cum ai repeta în gând o lecţie învăţată pentru şcoală. Nu încerca să forţezi recepţia, căci o vei denatura. Fii relaxat. La un moment dat, mă găseam în ceea ce părea a fi un laborator. Atmosfera era puţin întunecoasă. Am observat o imagine tridimensională ce m-a atras în mod deosebit. Am intuit imediat că nu este

vorba de o lucrare de arta. M-am apropiat de ea, moment în care am perceput o entitate ce se afla în apropiere. Am observat ca entitatea era o femeie şi părea foarte preocupata de respectivă imagine. I-am spus lui Ral ceea ce am văzut, dar în momentul imediat următor am simţit cum sunt „aspirat” din respectivul laborator. Ei bine, atunci am avut o reacţie extrem de violentă. Desi am intuit ca Ral este cel care m-a „aspirat”, am simţit un puternic impuls dea ramane acolo în laborator. Am vrut chiar să mă desprind cu putere de influenţa lui. Am încercat o „smucitura”, dar nici vorba să reuşesc ceva. Într-un mod inexplicabil, imaginea a determinat o descărcare energetică foarte puternică. Am simţit ca acolo este ceva extrem de important.

— Uşurel băiete, mi-a spus Ral. Nu este încă vremea pentru aşa ceva. Ştiu ca vrei asta, dar nu este vremea!

— Scuză-mi reacţia Ral, am spus. Ceva inexplicabil m-a atras către acea imagine. Ce reprezintă?

— Nu pentru asta te-ai întors. Ieşi din laborator şi lasă-te purtat deasupra oraşului. Ce vezi? În acele momente starea mea s-a schimbat incredibil de repede. M-am lăsat dus de sugestia lui Ral şi în următoarele clipe m-am şi văzut deasupra oraşului. Imaginea percepută de mine era de-o frumuseţe cu adevărat încântătoare. Părea să fie un oraş mic. Nu am văzut clădiri înalte în zona, însă peisajul era de-a dreptul mirific. Casele îmi păreau a avea un stil futurist. Toate erau diferite, atât în ceea ce priveşte arhitectura cât şi frumuseţea. Orăşelul era înţesat de multe canale de apa, însă n-am văzut niciun fel de ambarcaţiuni. Fiecare casa era înconjurată de grădini superbe, pline de flori multicolore şi mici arbuşti. În zare, piscurile înzăpezite ale crestelor muntoase contrastau cu verdele viu de la baza. În timp ce priveam peisajul, o durere sufletească parcă mi-a înjunghiat sufletul. Era ca o stare de dor sfâşietor amestecata cu disperare şi neputinţa. I-am cerut lui Ral să mă scoată din acea stare. Nu mai doream să pătrund acolo. Mă durea cumplit ceea ce pierdusem, dar cel mai rău mă durea starea de neputinţă.

— Este mai bine să ieşi acum. Stările care au erupt la suprafaţa îţi distorsionează percepţia.

— De ce nu m-ai lăsat să văd imaginea din laborator?

— Nu este vremea. Îţi ştim intenţiile şi mai ştim şi faptul ca ţi-ai dat seama ce reprezintă imaginea.

— Ai spus „ştim”. Cred că am recepţionat bine.

Eu nu mai simt pe nimeni în zonă. Mai sunt şi alte entităţi în preajmă?

— Sunt şi entităţi energetice în zonă.

— De unde ştiţi ca ştiu ce reprezintă imaginea? Eu nu sunt sigur, dar intuiesc despre ce este vorba.

— Din reacţia avută în corpul mental. Iarăşi a răbufnit revolta în interiorul meu.

— Suntem tot noi!

Avem dreptul!

Este munca noastră. Măcar am rămas cu memoria, avem dreptul la ea!

— Când va veni vremea, nu acum. Eşti influenţat de o forţă 4D pe care nu o poţi controla.

— Cum adică?

— Te vei convinge în scurt timp despre ce este vorba. Peste câteva zile vei face călătoria specială cu Zamolxe şi multe întrebări vor avea un răspuns. Acum trebuie să ieşi din spaţiul astral. După o ora vei face o conexiune vibraţională cu mine. Ramai liniştit în tot acest timp. Totul va fi bine în cele din urmă. Trebuie să spun că pe de-o parte reacţia avută m-a lăsat perplex de uimire, iar pe de altă parte am simţit ca trebuia să încerc orice pentru a desluşi imaginea. Nu-mi venea să cred că m-am „smucit” încercând să mă eliberez de Ral. A fost ca un act de violenţa îndreptat asupra lui, iar acest lucru mi-a declanşat o puternică părere de rău. Am simţit ca Ral era nevoit să mă tina departe de imagine. Fără doar şi poate, imaginea a reprezentat o atracţie incredibil de puternică.

De ce am avut o astfel de reacţie? Ce reprezenta imaginea? Ei bine, reprezenta tehnologia de programare a cristalelor. Pur şi simplu. Am intuit foarte puternic ca dacă aş fi desluşit imaginea, puteam descoperi cum se activau straturile energetice din reţelele cristaline, cum se modificau parametrii straturilor şi cum se puteau face programe vibraţionale. Am intuit ca imaginile erau simbolice, dar atunci credeam cu siguranţă ca aş fi putut decodifica, iar astfel aş fi putut intui modul cum atlanţii făceau programarea cristalelor.

Tehnologia programării cristalului înseamnă putere. Adevărata putere!

Vibraţia este viaţa, iar tehnologiile vibraţionale înseamnă eliberarea de sub jugul materiei şi formei. Cristalul este suportul perfect pentru aceste tehnologii vibraţionale. Ele sunt cu mult mai performante şi mai puternice decât tehnologiile microcipurilor din ziua de azi. Acestea vor ajunge curând la

limita maxima de dezvoltare. Oricum, tehnologia microcipurilor este destul de banala, chiar dacă sunt miliarde de componente electronice într-un astfel de microcip. Ele se bazează doar pe fluxuri de electroni, în secvenţe logice. Mare lucru nu se poate obţine. Doar calcule şi ceva avantaje în zona comunicaţiilor, nimic mai mult. Tehnologia cristalului foloseşte aproape toate tipurile de energii, nu doar energia electrica. Se pot programa fluxuri de energii elementale, energii de forma, energii fotonice, energii sonice, chiar energii mentale. Apoi se pot crea circuite specifice, asemenea circuitelor folosite în electronica. Tehnologia programării cristalului necesita o anumită pregătire, o claritate mentală deosebită, concentrare, cunoştinţe diverse, matematica, geometrie 3D şi multidimensională, cunoştinţe de fizica (din tot spectrul), dar merita cu adevărat orice efort făcut în acest sens. Când m-am aflat în laborator, s-au perindat parcă mii de imagini în doar câteva clipe. Cred că în acele momente Ral şi entităţile energetice şi-au dat seama că am avut parte de o intensa descătuşare de energii vibraţionale aflate în conexiune cu tehnologiile atlante şi astfel m-au oprit din „citirea” imaginii.

De ce am fost oprit? Ştiau desigur că nu voi pastra niciun secret legat de acestea. Am o puternică aversiune faţă de orice fel de secrete, în special dacă e vorba de secrete legate de aspectele spirituale. Dacă în zona tehnologicului anumite secrete poate că încă mai trebuiesc păstrate, în zona spiritualului ele nu îşi au rostul. Foarte multe tehnici, în special tehnici care dinamizează structurile energetice subtile, sunt păstrate secrete de către unele centre spirituale creştine, dar şi cele din zona asiatica. Vorbesc aici în special de templele tibetane, indiene şi chineze. Ele sunt revelate cu foarte mare greutate şi numai dacă sunt parcurse anumite „protocoale” şi sunt depuse jurăminte de păstrare ale secretelor revelate. În această perioadă, deschiderile spirituale de la nivel planetar vor avea un efect neaşteptat pentru toate aceste centre. Se formează, cu o foarte mare rapiditate, un câmp colectiv uman, ca şi cum toate câmpurile ar forma un tot unitar. Un fel de „Internet infoenergetic subtil” în care fiecare om poate avea acces, în funcţie de nivelul spiritual atins, la orice fel de informaţie, fie că este vorba de tehnici energetice, fie de aspecte spirituale. Acest lucru va determină „desecretizarea” tuturor tehnicilor de dinamica energetică, emoţională, mentală şi chiar cauzală, care au fost ţinute ascunse de ochii „profanilor”. Justificarea lor, cum ca legea rezonantei ar fi îndrumat în trecut pe cei cu adevărat preocupaţi de evoluţie spirituală către

templele lor, este puerila. Ba mai mult, vor ramane cu mult în urma tuturor celor care cu câţiva ani în urma erau priviti cu „compasiune”. Nici nu mi-am dat seama cât de repede a trecut ora. Conexiunea cu Ral s-a realizat foarte rapid. Inca o data mi-am cerut scuze pentru cum m-am comportat.

— Era de înţeles reacţia ta. Chiar ne-am fi aşteptat la o reacţie mai dura.

— Ştiaţi că se va întâmpla să ajung în acel laborator?

— Toate datele indicau acest lucru. Este vorba de legea rezonantei. În ultima întrupare atlantă ai reuşit să-ţi înserezi în corpul cauzal un program vibraţional prin care să poţi avea acces, în anumite condiţii, la foarte multe cunoştinţe din perioada atlantă. Acest lucru nu era în conformitate cu legile universale, de aceea s-a lucrat foarte atent asupra ta.

— Este vorba de un alt program faţă de cel care ar fi reprezentat „cheia de intrare” de care mi-aţi spus?

— Da, e vorba de alt program. A fost ca un act de revolta faţă de noul plan al Confederaţiei Galactice, care prevedea ca ceea ce a rămas din civilizaţia atlantă să treacă printr-un alt proces de evoluţie. Adică să reînceapă de la zero procesul evolutiv civilizaţional. Nu degeaba te întrebai înainte de ce nu a rămas nimic din civilizaţia atlantă.

Tu, alături de mulţi alţii nu aţi fost de acord cu decizia celorlalţi şi aţi creat un „plan de rezerva”.

— Cine e Confederaţia Galactica?

— Cei ce v-au sărit în ajutor. Aceasta întrebare nu vine de la tine.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Ce prevedea acest plan de rezerva?

— Dacă următorul experiment civilizaţional ar fi „deviat” din primele etape, planul de rezerva ar fi intrat în acţiune şi s-ar fi refăcut structura cauzală a civilizaţiei atlante, eliminând totodată şi noile structuri cauzale, aprobate de către Confederaţia Galactica. Ar fi afectat inclusiv reţelele energetice planetare.

— Nu ştiu dacă am perceput bine ce mi-ai spus. Ce experiment civilizaţional?

— Cel mai bine ar fi să mai aştepţi puţin şi Zamolxe te va lamuri asupra acestui aspect.

— Cum poate un biet program vibraţional să anihileze o întreagă reţea de

programe cauzale întocmite de civilizaţii hiperevoluate?

— Aceste programe nu au caracter de legitate, ci unul de rezonanta. Ele nu sunt obligatorii. Nimeni nu poate lucra împotriva liberului arbitru.

— Ral, sunt sincer cu tine. Observ o slăbiciune în „paradis”. Ceva îmi spune că lucrurile nu merg aşa cum s-a planificat.

— Nici acest răspuns nu vine de la tine.

— Vrei să spui că sunt „posedat”? În ultimele zile, de mai multe ori ai spus că unele întrebări nu sunt de la mine.

— Nu eşti „posedat”. Eşti sub influenţa unui câmp 4D. Acest câmp îţi afectează receptorii mentali, dar şi anumite structuri mentale reactive.

— Este planul de care ai spus înainte?

— Nu. Este vorba de altceva. Te vei lamuri curând despre ce anume te afectează. Linişteşte-te. Îţi voi face o echilibrare energetică a structurilor subtile. Sunt prea multe interferente cu structurile mentale reactive. Într-adevăr, în foarte scurt timp am simţit cum lucrurile încep să se liniştească din toate punctele de vedere. Înainte de a continua, Ral mi-a permis să mai pătrund în „oceanul” de amintiri din perioada atlantă. Era ca un vacarm de imagini, situat undeva „dedesubtul” meu. Era diferit faţă de o conexiune vibraţională. Am reuşit să percep multe alte „flash-uri”. Am simţit ca cele mai multe proveneau din perioada de dinainte de marele război. Am văzut un oraş gigant, dar nu atât de gigant în exterior pe cât era în interior. Am văzut în exterior foarte multe clădiri înalte, superbe, cumva asemănătoare cu cele ale marilor metropole din ziua de azi, dar se pare că oraşul interior era cu mult mai mare şi mai vast. Mi se părea că se întinde pe mai mulţi kilometri în interiorul scoarţei terestre, iar ca întindere era cam de două ori mai mare decât părea să fie suprafaţa. I-am spus lui Ral ceea ce percep, dar şi faptul ca ceva aparte mă atrage la acest oraş. Nu ştiam însă ce.

— Exista o oarecare asemănare între situaţia actuală şi o anumită perioadă tulbure din perioada de dinainte de marele război. Apropie-te. Lasă-te „alunecat” de vibraţie. În foarte scurt timp am pătruns în ceva ce părea să fie o sala imensa. Imaginile alternau, când îmi părea goală, când îmi apăreau imagini cu mulţimi agitate. Mi-a apărut apoi imaginea bursei new-yorkeze, cea cunoscuta din imaginile de la televizor. A fost ca o reflexie mentală. I-am spus lui Ral ceea ce percep.

— Ai accesat imagini de dinaintea marelui război. Poate o suta, maxim

două sute de ani.

„Deschide-te” mai mult.

— Nu pot să spun nimic despre asta. Nu am niciun fel de percepţie temporala. Mi-a apărut şi imaginea bursei din New York. Cred că este vorba de ceva asemănător burselor de mărfuri din ziua de azi. Nu ştiu exact…

— Încearcă să elimini imaginile din jur. Ajustează-ţi mentalul doar asupra primei săli. Nu „încordă” mentalul. Lasă-te alunecat de vibraţie. În foarte scurt timp, mi-a apărut o imagine deosebită. Părea că este un fel de con format din mai multe straturi, iar fiecare strat era alcătuit din mai multe trunchiuri de con aşezate concentric. O mulţime de suprafeţe curbe întretăiau aceste conuri şi trunchiurile de con aferente. În jurul conurilor vedeam ceva ca nişte forme de abur. I-am spus lui Ral ce percep.

— Ral, cred că sunt afectat de experienţa de acum câteva nopţi. Mi se pare că văd în interiorul sălii o imagine gen „carte”, aşa cum am experimentat. Cred că este vorba de o sala de spectacole.

— Nu este o sala de spectacole. Ai intuit bine prima dată. Este vorba de o bursa de mărfuri din perioada de dinaintea marelui război. Cred că este vorba de perioada de până la 200 de ani înainte de marele război. Atunci au avut loc transformări mari în societate.

— Nu înţeleg ce e cu imaginea conurilor stratificate. Simt că sunt enorm de multe informaţii acolo.

— Chiar sunt. Un „trunchi de con” reprezintă o anumită zona industriala.

„Baza mare” a conului reprezintă situaţia momentana, iar baza mica reprezintă limita de evolutie-involutie a unor procese economice.

— Nu percep niciun fel de cifre. Doar imagini simbolice.

— Nu ai cum să percepi astfel de date. Nu ai un corespondent cu situaţia de azi. La acea data, sistemul economic se desfăşura în straturi. Angrenajul economic global era astfel conceput încât exista un autoreglaj între cerere-oferta şi evolutie-involutie.

— Ca în ziua de azi.

— Nu aţi ajuns încă acolo.

— Într-adevăr, mi s-a părut că oraşul este mult mai dezvoltat decât Londra, New York sau Tokyo. Îmi pare fascinant. Mai ales viaţa oraşului interior. Simt ca e mai multa activitate acolo decât la suprafaţă.

— Ridică-te deasupra oraşului. Observi ceva deosebit? Priveşte cea mai

înaltă clădire.

— Observ un semn, parcă e un „6” sau mai degrabă un „8” din care este luata jumătatea laterala din dreapta a părţii de sus. Pe cât e de înaltă clădirea, pe atât se afunda în pământ. La o oarecare distanţă, cam 20-30 km, observ o întindere de apa. Cred că e oceanul... Ral, observ un fel de mici aşezări plutitoare. Parca sunt oraşe plutitoare. Observ şi aşezări subacvatice. Sunt superbe... Ce minunăţie!

— Revino la oraş. Trebuie să accesezi şi alte imagini. Nu te lăsa copleşit de ceea ce vezi. Revino la bursa. Este foarte important. Ai accesat vibraţii dintr-o perioadă extrem de importanta din viaţa Atlantidei. În scurt timp am simţit o infuzie energetică ce a avut rolul de a-mi neutraliza starea de fascinaţie. Parca mi s-a închis corpul emoţional. Cu toate acestea am simţit o uşoară stare de neplăcere.

— Acum nu am dreptul nici măcar la bucuria unei amintiri?

— Ţi-am mai spus că veţi reface Atlantida. Mult mai măreaţă decât a fost. Important este drumul până acolo. Poate fi un drum dificil sau un drum mai lin. Sunt importante datele pe care le poţi percepe. Fascinaţia oraşelor atlante îţi denaturează percepţia.

— Nu prea pot percepe alte lucruri.

— Nu asta e important. Acum ai acces la anumite straturi de energie şi informaţie. Acestea intra în contact cu „cheia” 4D şi prin urmare, îţi pot transmite şi alte date.

— Nu simt nimic în legătură cu ce mi-ai transmis.

— Sunt straturi mult prea subtile. Parca erai foarte interesat de economia atlantă...

— Acum prefer să merg în oraşele plutitoare şi în cele subacvatice.

— Vei merge şi acolo. Răbdare...

— Iar legat de dinamica economiei atlante, nu înţeleg nimic. Parca este o ceata în mentalul meu. Oricum, eu eram interesat de schimbările actuale ale vieţii economice.

Voiam să văd dacă pot găsi ceva asemănări, dar nu le pot găsi.

— Ai accesat o perioadă foarte importanta din Atlantida. Sunt foarte multe asemănări cu situaţia voastră. Tu ai păstrat vie imaginea Atlantidei de după marele război, când dispăruse sistemul financiar şi nu se putea face o comparaţie cu situaţia de acum.

— Nu mi se părea să fi fost o criza acolo. Am simţit inclusiv „vibraţia” oraşului. Era ceva nelinişte, dar per ansamblu era multa pace, armonie, bucurie. Era o viaţă frumoasa. Incomparabil cu ceea ce simt acum.

— Tu ai accesat aceste vibraţii. Nu uita ca deţii o medie a vibraţiei terestre. Ea te-a condus aici. Înseamnă că ai ceva de „luat” de aici. Lasă-ţi întrebările să vina.

— Voi reveni cu aceleaşi întrebări. Care era evoluţia economică în acele vremuri? Răspunsurile tale erau evazive.

— Pentru că nu puteai accesa astfel de informaţii.

Eu degeaba emit pe o frecvenţa dacă tu nu poţi să o receptezi. Vorbim aici de mentalităţi diferite, care au alte suporturi energoinformaţionale. Totuşi, în perioada pe care ai accesat-o vibraţional, evoluţia economică se apropie puţin de cea actuală.

— Doar puţin? Mie mi se pare că diferenţa este imensa.

— Sunt diferenţe mari, dar încă nu dispăruse sistemul financiar. Existau trei straturi principale şi mai multe straturi secundare de dinamica economică. Primul strat era constituit şi dinamizat de planificările făcute de autorităţi. Autorităţile erau formate din politicieni şi oameni de ştiinţă.

Cele mai multe resurse erau folosite de acest sistem. Apoi, exista stratul determinat de diversele organizaţii industriale. Acestea acţionau cu o larga autonomie financiara şi erau asemănătoare marilor concerne din ziua de azi, cu deosebirea că nu existau patronate formate din câţiva indivizi, ci erau patronate de însăşi cei ce munceau efectiv. Al treilea strat era dinamizat de către micii întreprinzători. De regulă, erau mici afaceri familiare.

— Îmi pare foarte asemănător cu situaţia de azi.

— Este oarecum asemănător cu situaţia de azi, dar cu deosebirea ca dinamica era mult diferită.

— Să luam primul plan. Spuneai ca el era coordonat de către autorităţi. Către ce zone plecau resursele financiare?

— Ca şi acum, către infrastructura, locuinţe, structurile energetice, transport, învăţământ, cercetare etc.

— În acea vreme se activase reţeaua planetara?

— Se activase de ceva vreme. Acest lucru a determinat eliminarea sistemelor parazitare. Aici intrau atât armatele cât şi sistemele aberante determinate de angrenajul alimentaţie denaturată – boli diverse – industrie

medicala şi farmaceutica. Resursele aferente lor au fost redirecţionate către alte activităţi.

— Ziceai în urmă cu câteva zile ca şi acum se va petrece la fel. Nu ştiu cum erau atlanţii, dar cei de acum nu vor ceda atât de repede. Cu armatele poate că va mai dura ceva, dar în ceea ce priveşte angrenajul de care ai spus îmi vine greu să cred că schimbările vor fi atât de rapide. Zamolxe mi-a spus că în mai puţin de 100 de ani va dispărea 75 din întregul angrenaj.

— Vei trai şi vei vedea.

— Gustul şi obişnuinţa vor învinge. Au învins şi în trecut, deşi se ştia foarte bine că acest stil de viaţă este nesănătos.

— Creşterea vibraţiilor va determina creşterea câmpului personal, iar acest lucru va amplifica procesele energetice. Cine va mai continua astfel, va părăsi sistemul fizic. Ţi-am mai spus că multe alte activităţi, care sunt în conexiune cu acestea, vor dispărea.

— Mai este o mică-mare diferenţă. Se pare că ei aveau resurse mult mai mari. Cred că e vorba şi de diferenţele de ordin tehnologic.

— Nu este foarte relevant acest lucru.

— Ba este. Una e când îţi muncesc roboţii şi alta e când îţi muncesc oamenii.

— Problema ţine de organizarea resurselor. Acum resursele sunt prost gestionate. Autorităţile de acum caută prin toate mijloacele să menţină un sistem economic depăşit. Se folosesc sume uriaşe pentru aceasta.

— Autorităţile justifică pomparea miilor de miliarde de dolari prin salvarea sistemului economic. Sunt semne că a dat rezultate. Marile economii dau semne de revenire.

— Au fost resurse „aruncate pe fereastră”, cum spuneţi voi. Criza actuală este doar primul seism. Vor urma altele. De unde vor mai scoate autorităţile guvernamentale, pentru a doua oară, alte resurse de mii de miliarde? Dar a treia? Sau a patra? Pentru ce atâta efort? Pentru un muribund?

— Toată dinamica economică actuală se bazează pe sistemul financiar.

— Nu sistemul financiar este problema, ci „sistemul scheletal” al organismului financiar. Acum sunteţi cu toţii la momentul unui salt vibraţional. Acest lucru determină implicit şi un salt evolutiv din toate punctele de vedere. Vor fi schimbări majore în toate domeniile. Nici sistemul financiar nu scapă de schimbări.

Cea mai mare problema o constituie faptul ca unii guvernanţi nu vor să înţeleagă faptul ca vechiul sistem nu mai este viabil.

— Au trecut şi atlanţii prin ceea ce trecem noi?

— Bineînţeles ca au trecut.

— Ce soluţie au găsit?

— În loc să pompeze sume uriaşe către organisme financiare muribunde, au creat sisteme alternative de producţie. S-au creat multe parcuri industriale.

— Şi toate acestea nu s-au făcut prin intermediul organismelor financiare?

— S-au creat inclusiv sisteme financiare alternative.

— Nu ştiu dacă va fi valabil la noi. Îmi seamănă a stat în stat. Sistemul financiar este pentru stat ca sistemul circulator pentru organismul biologic.

— S-au demarat deja multe astfel de experimente.

— Acum? În lume?

— Da, chiar acum sunt multe experimente legate de noi sisteme financiare. Sunt experimente secrete. Guvernanţii, marii bancheri, reprezentanţii marilor concerne ştiu bine ca situaţia actuală este fără ieşire.

Misterele şcoli zamolxiene

Remer Ra

Misterele şcolii zamolxiene

O nouă eră

În timp ce ultimele fâşii de pământ ale Atlantidei se scufundau în apele învolburate ale oceanului, la mii de kilometri distanţă, pe toate continentele, supravieţuitorii castei maeştrilor-preoţi atlanţi, dintre cei care păstrau linia nealterată a doctrinei ancestrale, pregăteau calea celor care urmau să preia ştafeta dintre generaţii. Experimentul din Egipt a fost încununat de succes. În urmă cu 30.000 de ani s-a făcut o primă punte de legătură între Atlantida şi restul lumii. Primele cărămizi ale noii grile energetice au fost puse. Structurile energo-informaţionale ale noului ADN au fost perfect aliniate cu noua grilă energetică, iar primele programe evolutive s-au dovedit a fi un foarte mare succes. În perioada cuprinsă între 30.000-12.000 î.Hr. Urma să se realizeze o primă joncţiune, cu implicaţii karmice, dintre civilizaţia atlantă şi cea băştinaşă primitivă. Ca urmare a acestui fapt, s-au pus bazele noilor civilizaţii de pe Terra (hiperboreană, pelasgă, neagră, galbenă).

În perioada dintre 12.000-6.000 î.Hr. Trebuia să se finalizeze distribuţia populaţiilor cu noile structuri ADN. Pentru a se realiza acest lucru s-au folosit numai câteva sute de indivizi, pentru fiecare rasă în parte. S-au folosit inclusiv inseminări artificiale. Ghidul meu spiritual, Ramo – entitate solară –, mi-a transmis că, nu de puţine ori, o oarecare aşezare era „adormită”, şi apoi femeile erau înseminate artificial cu embrioni având ADN-ul modificat. În funcţie de noua grilă energetică, dar şi datorită unor mici diferenţe (specifice raselor umane), noile structuri ADN mai necesitau încă anumite „ajustări”. Astfel, populaţiile erau delimitate strict către zone care impuneau o oarecare izolare. Din această cauză populaţiile au fost „lăsate” să evolueze în anumite regiuni delimitate de bariere naturale (fluvii, râuri, mări, oceane, munţi, deşert, zone aride, mlaştini etc.).

Datorită faptului că structura noului ADN era susţinută de noua grilă energetică, era normal ca în decursul timpului să devină dominantă. În cele din urmă, spre anul 6.000 î.Hr., aproape întreaga populaţie a planetei era formată din indivizi având noua structură ADN modificată. Succesul acestor etape a fost foarte mare. După anul 6.000 î.Hr. Urma să se desfăşoare evoluţia noii civilizaţii umane. Trebuia să fie o etapă deosebit de activă, din toate punctele de vedere.

Evoluţia urma să cuprindă dinamica evolutivă a corpului emoţional şi mental, adică zona de intersecţie a primelor structuri energo-informaţionale, aferente celor două mari curente evolutive. A fost o etapă grea din toate punctele de vedere, o etapă în care egoul părea să fie singurul suveran, materia părea să fie singurul spaţiu, iar manipularea (prin forţă, ameninţarea cu forţa, prin religii sau prin diverse curente ideologice) părea să fie singura formă de orânduire. A fost (şi încă mai este) etapa dualităţii şi a „eternei" bătălii dintre bine şi rău. Cu toate că (date fiind faptele) celor mai mulţi le este greu să creadă că există un Dumnezeu, sau că Acestuia îi pasă de noi, mi s-a adus la cunoştinţă că planeta (inclusiv societăţile) a fost foarte atent monitorizată, observându-se fiecare detaliu. Chiar dacă la început mi s-a părut că suntem un fel de cobai umani, supuşi unor experimente diverse (psiho-mentale şi sociale), am avut parte de experienţe (prin regres temporal) prin care am realizat că acest experiment este vital pentru o bună parte a civilizaţiilor din această galaxie şi că suntem cu toţii părtaşi la el de bună voie. Ştiam că vom experimenta o lume dură, o lume a dualităţii, a extremelor, o lume a forţei brute, o lume care părea să fie uitată de Dumnezeu. În această perioadă, structura grilei energetice a fost ajustată vibraţional în aşa fel încât anumite legi universale să fie probate mai greu, adică era nevoie de timp pentru ca răspunsul acţiunilor (feed-back-ul) să fie clar observabil. Este una din condiţiile necesare pentru ca primele structuri energo-informaţionale ale celor două curente evolutive să se desfăşoare liber. Legea Mentalismului (Unităţii), dar şi Legea Cauzei şi a Efectului sunt, din această cauză, cel mai greu probate (observate) la nivele mai subtile. Acest lucru a dus la formarea şi dezvoltarea unui corp psiho-mental reactiv, bazat îndeosebi pe senzitiv şi emoţional. Dominante erau aşadar caracteristice regnului animal, iar dinamica omului era dominată în principal de pulsiunile instinctelor primare. Cu toate acestea, lumea nu a fost lăsată la întâmplare. Legile Universale s-au făcut cunoscute, în diverse moduri, marilor civilizaţii. Fie că s-au numit Legile Kybalionului, fie că s-au numit Legile Belagine, Legea lui Tao, Vede, Legile lui Moise sau altele, întotdeauna Legile Universale au fost la îndemâna celor care au căutat o cale spirituală autentică.

Prin ele se deschideau numeroase uşi către lumile spirituale. Divinitatea răspunde întotdeauna celor care cer cu sinceritate drumul spre lumină, iubire, armonie, evoluţie. Întotdeauna au fost oameni luminaţi (maeştri, învăţători) care să vină în sprijinul omenirii. Din păcate, foarte puţini au fost ascultaţi şi

urmaţi, iar unii dintre ei au fost batjocoriţi, alungaţi, torturaţi sau chiar omorâţi. Trist este că omenirea nu era obligată să treacă prin toate cele câte a trecut. Nu era nevoie de suferinţă!

Nu erau necesare războaiele, nu erau necesare tiraniile, nu trebuia să cunoaştem forme de orânduire dintre cele mai hidoase. Putea fi altfel...

Dacia timpurie În urmă cu circa 50.000 de ani, după cel de-al doilea mare cataclism al Atlantidei, şi concomitent cu scufundarea ultimelor insule lemuriene din Pacific, grila energetică planetară şi-a schimbat parametrii şi s-a reorganizat. Structura energetică responsabilă de evoluţia atlanţilor a fost iremediabil compromisă datorită experimentului eşuat al Fiilor lui Belial (şi cu participarea implicită a unor rase de extratereştri din celălalt curent evolutiv).

S-a schimbat inclusiv geometria unor trasee energetice. Geea a hotărât şi ea să-şi schimbe o parte din structura eterică, pentru a se feri de tulburările energiilor telurice haotice generate de experimentul atlant, mutându-şi o parte din centrele energetice (chakra-ele) în alte zone ale lumii. Spre deosebire de oameni, Geea îşi schimbă la intervale regulate poziţia chakra-elor, în funcţie de diferite evenimente geologice. Aceste schimbări au loc, de regulă, la intervale de milioane de ani, dar în anumite condiţii se pot face şi la intervale mai scurte, de zeci de mii de ani. Trebuie spus că planeta noastră dispune de trei sisteme energetice, care prezintă diferite compatibilităţi cu sistemul energetic uman. Primul sistem energetic este determinat de structura eterică a planetei. Se exclude orice legătură cu regnul vegetal, animal şi uman. Acest sistem energetic determină variaţiile gravitaţionale, electromagnetismul, curenţii telurici (forţa vitală planetară) precum şi relaţia cu alte corpuri cereşti (prin câmpurile planetare).

Al doilea sistem energetic este determinat de structura eterică a Geei. Geea este o structură vie, un organism planetar, şi face parte din clasa unor fiinţe superioare.

Prin structura sa, sunt susţinute toate fiinţele vii de pe planetă, începând cu primele forme de viaţă vegetală şi până la om. Ea dispune, asemenea fiinţelor umane, de mai multe centre energetice (chakra-e), prin care se conectează la energiile universale. De asemenea, Geea dispune de o vastă reţea de canale energetice principale şi secundare, care determină dinamica propriului organism planetar. Al treilea sistem energetic are rol de accelerator evolutiv şi este de tip grilă. Grila energetică e alcătuită dintr-o serie de structuri

energo-informaţionale, dispuse de-a lungul planetei sub diverse geometrii multidimensionale, şi este creată în colaborare cu fiinţele de lumină din centrul galaxiei şi alte civilizaţii (cu precădere lyrani) reprezentând diversele confederaţii galactice. Ele se prezintă ca nişte extensii ale corpurilor energetice umane, având un rol cauzal în dinamica şi evoluţia regnului uman. După destrămarea grilei energetice atlante, s-a hotărât de comun acord ca următoarea grilă să fie dispusă în rezonanţă cu structura eterică a Geei.

Prin urmare, existau anumite zone de-a lungul planetei, în care noua grilă energetică prezenţa variaţii de „maxim şi minim potenţial”, adică erau zone în care evoluţia, sub diferite aspecte, putea avea un potenţial mult mai mare decât în alte zone. Unul dintre centrele energetice ale planetei, echivalentul centrului anahata la om, este în această zonă geografică. Geea a pregătit de mult timp schimbarea, iar zona a fost astfel aranjată încât să susţină din punct de vedere structural o asemenea sarcină. Se ştie că, la om, anahata este centrul de legătură între sistemul energetic inferior (alcătuit din muladhara, swadisthana, manipura) şi cel superior (alcătuit din vishuddha, ajna, sarashrara), deci între energiile pământene şi cele cereşti. De asemenea, anahata este în directă legătură cu fluxul sanguin şi fluxul electro-magnetic, având un rol principal în buna funcţionare a organismului fizic şi psihomental. La o privire de ansamblu asupra geografiei ţării noastre, se poate observa că distribuţia formelor de relief este bine închegată şi armonioasă, având o treime munte, o treime şes şi o treime dealuri, fiind deci o zonă ideală pentru un asemenea centru energetic. Dar nu doar aceste aspecte au contat. Energiile telurice prezintă şi ele anumite convergenţe în acest spaţiu geografic. În anumite medii ezoterice occidentale se crede că anahata planetei s-ar afla în sudul Angliei, la Glastonbury şi Shaftesbury, dar zona nu prezintă caracteristicile necesare pentru a proba acest lucru. Acolo este într-adevăr o zonă energetică foarte importantă, dar nu este anahata planetei. De altfel, anahata nu se putea desfăşura pe o zonă atât de mică. Viitorul apropiat va demonstra acest lucru, fără doar şi poate. Dată fiind noua situaţie, s-a hotărât ca în zonele în care s-au regrupat o parte din centrele energetice ale Geei, să se construiască pilonii de bază pentru noua grilă planetară. Acest lucru presupunea construirea unor centre specializate, prin care se făcea conexiunea, reglajul, amplificarea şi distribuţia fluxurilor energetice, lucrându-se cu o paletă foarte largă de frecvenţe vibraţionale. Această zonă geografică

este importantă din două motive. Primul ar fi că suntem situaţi chiar în centrul anahata al Geei, iar al doilea, că unul dintre pilonii de bază ai grilei energetice este tot în această zonă. Acest aşa-zis pilon de bază cuprinde un centru principal şi mai multe centre secundare. Centrul principal este reprezentat de o piramidă energetică extrem de complexă şi de puternică, având un rol capital în energetica actualelor şi viitoarelor transformări planetare. Această piramidă este poziţionată în zona actualului Parc Naţional Retezat. Centrele secundare sunt poziţionate în zonele:

Rarău, Ceahlău, Hăşmaş, Bucegi, Defileul Văii Oltului, zona Herculane, Parcul Naţional Porţile de Fier, Gugu, Defileul Văii Jiului, Parâng, Munţii Orăştiei, zona Roşia Montană. Toate aceste centre sunt interconectate prin structura energo-informaţională a matricei carpatice. Mai sunt alte trei centre energetice secundare care nu au o legătură directă cu matricea carpatică, dar prezintă numeroase legături indirecte (energetice).

Acestea se află în munţii Maramureşului, munţii Dobrogei, iar cel de-al treilea se află în largul Mării Negre. În aceste zone speciale sunt poziţionate mai multe instalaţii energetice, care au rolul de a amplifica energiile naturale (telurice, magnetice, gravitaţionale etc.), energiile specifice Geei (diferite vortexuri, energii elementale) şi de a face legătura cu structurile energoinformaţionale umane. Transformările care au loc la ora actuală în lume, şi care se vor amplifica din ce în ce mai mult, vor fi nu numai exterioare, datorită trecerii prin „centura fotonică” (banda energetică de înaltă vibraţie), ci şi interioare, vizând o serie de transformări radicale la nivelul conştiinţei. Piramida din Retezat a fost construită în urmă cu aproximativ 12.000 de ani, odată cu începerea celei de-a două etape de tranziţie, cu puţin timp înainte de cataclismul final al Atlantidei. Conform datelor primite de la Zamolxe şi Ral, piramida din Retezat a fost construită de atlanţi, dar la finalizarea ei au mai contribuit şi lyranii, alături de fiinţele de lumină din centrul galaxiei. Această piramidă energetică se află la o oarecare adâncime în scoarţa terestră şi este „aşezată” pe un spaţiu cristalin pur. Practic, piramida este formată din circuite energetice, structura cristalină fiind doar suportul acestora. Se ştie că masivul Retezat este alcătuit din roci cristaline, iar o perioadă de timp chiar a fost o exploatare de cuarţ la una din poalele masivului (Uricani, Valea Jiului).

Din unele surse locale am aflat că ar fi zăcământul cel mai pur din Europa. Nici nu este de mirare!

Piramida este structurată pe şapte niveluri:

primele patru niveluri au fost proiectate şi executate de atlanţi, nivelurile cinci şi şase de lyrani, iar nivelul şapte de către fiinţele de lumină. Este o piramidă construită în baza şapte şi cu salt vibraţional pe multiplu de şapte. Accesând primul nivel, se poate accede pe un plan în care vibraţia creşte de până la şapte ori mai mult. Accesând al doilea nivel, se poate accede pe un plan unde vibraţia creşte de până la 49 de ori; pe al treilea creşte până la 343 de ori şi tot aşa, până se atinge ultimul plan, în care vibraţiile ajung de până la 823.543 ori mai puternice, adică şapte la puterea a şaptea. Este greu de imaginat şi nivelul doi, darămite ultimul nivel. Piramida s-ar prezenţa ca o formidabilă maşinărie vibraţională, fiind de o complexitate extraordinară. Mi-a fost permis să fac o scurtă „vizită" în primele structuri, iar ceea ce am perceput îmi depăşeşte nu numai nivelul de înţelegere, dar şi imaginaţia. De exemplu, accesând şi integrând al doilea nivel vibraţional, se poate mări durata de viaţa la peste 450 de ani, iar la nivelul trei se poate ajunge la aproape 900 de ani, adică o medie a primilor oameni atestaţi de Biblie. Este greu de crezut aşa ceva, dar Zamolxe mi-a spus că realitatea va demonstra acest lucru. Aici vor fi primii oameni care vor depăşi cu mult vârsta de 120 de ani şi care vor păstra vigoarea şi vitalitatea unui om, în deplinătatea puterilor fizice şi mentale. Totuşi, rolul primordial al acestei piramide este de a asista şi ajuta întreaga civilizaţie umană să treacă spre un nou nivel de conştiinţă, desigur superior. Această piramidă poate oferi un ajutor extraordinar de mare, din toate punctele de vedere, fiindcă este în conexiune directă cu toate centrele energetice planetare. Zamolxe mi-a spus că în viitorul foarte apropiat voi putea transmite cum se poate accesa primul nivel. Tot atunci mi se va permite să dezvălui şi traseul energetic vital, precum şi o parte din geometria sacră a acestei zone geografice. Referitor la construcţiile megalitice din zona Munţilor Orăştie, Zamolxe mi-a transmis că, iniţial, acestea au fost folosite ca spaţiu vital pentru elita castei preoţilor atlanţi. Au fost construite două mari centre, o piramidă şi o gigantică structură paralelipipedică. Piramida este construită în principal din rocă şi este la scara 1:

2 faţă de marea piramidă din Egipt, iar structura paralelipipedică are un volum de câteva ori mai mare decât piramida egipteană. Piramida ascunsă din zona Munţilor Orăştie este chiar mai eficientă decât piramida egipteană în ceea

ce priveşte accesul la anumite energii subtile, din cauza faptului că este construită în zona de convergenţă dintre diverse câmpuri de energie subtilă telurică şi fluxuri energetice specifice centrului planetar anahata. Pe de altă parte, uriaşa structură paralelipipedică a fost practic sculptată dintr-un masiv muntos. În interiorul ei au fost create spaţii speciale, având diferite forme bazate pe geometria sacră. Ele nu au doar rolul de captatori energetici, ci formează şi circuite destul de complexe, asemănătoare circuitelor electronice, dar că, în loc de electroni, aici se folosesc energii din mai multe spectre de vibraţie. În aceste centre, atlanţii care nu reuşiseră să se elibereze (care nu învăţaseră lecţia planetei), puteau continua să evolueze folosind energetică acestor centre, caz în care evoluţia lor era mult amplificată. Aceste centre suplineau destul de bine fosta grilă energetică atlantă. Când ultimii atlanţi au părăsit zona, lăsând astfel să se desfăşoare noul program evolutiv (în jurul anului 6.000 î.Hr.), au fost nevoiţi să predea ştafeta noii generaţii. Pentru a realiza aceasta, au selectat şi pregătit mai mulţi băştinaşi (vechii daci).

Ei au fost primii iniţiaţi ai noii ere. Sunt cunoscuţi în tradiţia strămoşească sub denumirea de „moşi”. Chiar dacă nu puteau fi pregătiţi asemenea maeştrilor-preoţi atlanţi (din cauza structurii lor energo-informaţionale), aveau totuşi avantajul purităţii sufletului, fapt care i-a avantajat foarte mult la înţelegerea naturii divine a omului şi a unicităţii sufletelor. Pe de altă parte, multe entităţi superioare (inclusiv Ral), au făcut „coborâri vibraţionale” până la nivelul energetic primar, în special pentru a facilita salturile de conştiinţă ale moşilor. Moşii erau aproape permanent în contact cu entităţile superioare şi lucrau extrem de eficient cu fluxurile energetice ciclice ale naturii. Erau adevărate focare de iubire, echilibru şi înţelepciune pentru ceilalţi. În momentul când Zamolxe mi-a facilitat o călătorie astrală în acele vremuri străvechi, am simţit energii care erau absolut incredibile, dar nu erau extraordinare datorită forţei acestora sau datorită intensităţii lor, ci era vorba de puritatea lor, de prospeţimea acestor energii. Parcă aş fi fost în grădina raiului. Simţeam că nu mai am nevoie de nimic altceva. De nimic!

Dispăruse orice fel de resentiment legat de Atlantida. Toată oboseala psihică ancestrală, a zecilor de mii de ani de tulburări din Atlantida, care reveniseră la suprafaţă din pricina regresiilor, şi care continuau să mă afecteze, au dispărut rapid în acele momente. Fluxul energetic al centrului terestru anahata are o puritate, o forţă şi o prospeţime cum nu se poate spune în

cuvinte. Este asemenea suflului lui Dumnezeu, care curăţă, reface, întăreşte şi vindecă orice. Moşii din vechime erau conectaţi la acest flux divin. Ei nu parcurgeau nicio cale şi nici nu trebuiau să înveţe nimic. Ei nu trebuiau decât să fie!

Pur şi simplu!

Divinitatea făcea totul prin ei. Erau instrumentul perfect, datorită purităţii lor. Pare de domeniul fantasticului, dar aşa se prezenţa situaţia. În preajma lor, dispărea orice fel de îndoială, orice fel de durere, orice fel de conflict. Fiind atât de puri sufleteşte, puteau accesa fluxuri energetice extrem de puternice, facilitând manifestări care par de domeniul fantasticului. Nu numai că puteau vindeca orice fel de boală, dar puteau acţiona chiar şi asupra matricei informaţionale, regenerând ţesuturi distruse şi chiar membre. Nu ei lucrau, ci puterile divine lucrau prin ei. Erau canale perfecte pentru manifestarea divinităţii!

Pregătirea unui moş se făcea altfel de cum se pregăteau preoţii atlanţi. În momentul când fiinţele spirituale responsabile de evoluţia grupurilor (cele care coordonau populaţiile locale) detectau un candidat la titlul de „moş”, el era îndrumat (se acţiona asupra corpului energetic şi mental) spre anumite zone speciale izolate. Apoi era supus unor intervenţii asupra corpului energetic. Aceste intervenţii erau făcute atât de către supravieţuitorii atlanţi cât şi de către echipaje ale Confederaţiei Galactice. Pe teritoriul spaţiului românesc (şi nu numai), mai sunt câteva centre izolate, unde îşi desfăşoară activitatea o parte dintre supravieţuitorii atlanţi, dar activitatea lor este strict reglementată, neintervenind decât în anumite condiţii. În numeroasele ieşiri în astral, am detectat prezenţa lor, dar nu mi s-a permis nici localizarea acestor centre (păreau a fi baze subpământene) şi nici contactul telepatic. Din câte mi-a spus Ramo, rolul lor este de a veghea asupra „bunului mers al lucrurilor”, adică de a proteja reţeaua energetică a Carpaţilor şi, câteodată, de a ajuta anumite persoane. Nimic mai mult. Nu au voie să intervină în evoluţia maselor decât în situaţii excepţionale. Referitor la pregătirea moşilor, acestora li se ataşau de corpul energetic anumite matrice energetice complexe, care aveau rolul de a amplifica dinamica fluxurilor unor trasee energetice. Pas cu pas, erau aduşi în zona de acţiune a nivelului 3 al piramidei din Retezat. Moşii nu aveau nevoie de o pregătire specială deoarece nu trebuiau să se „cureţe” de niciun fel de reziduu psihometal, ei neavând „karmă” de curăţat şi niciun corp reactiv

dezvoltat. Practic, ei aveau nevoie de o oarecare perioadă de izolare pentru a se adapta noilor vibraţii înalte, fiind apoi pregătiţi pentru a deveni canale perfecte de manifestare a luminii. În acele vremuri, piramida energetică din Retezat funcţiona la nivelul 3, având activat un câmp de acţiune pe o rază de numai 50-60 km. Nimeni dintre ceilalţi băştinaşi daci nu locuia în raza câmpului piramidei, ci numai moşii, doar ei fiind capabili de a suporta asemenea vibraţii înalte. Din această cauză ei puteau manifesta puteri vindecătoare excepţionale. Acest câmp le facilita nu numai accesul la energii extraordinar de puternice, dar erau ajutaţi şi din alte puncte de vedere. Puritatea sufletească şi mentală a moşilor le facilita comunicarea telepatică fără mari eforturi. Erau într-o strânsă legătură telepatică între ei, dar se puteau conecta şi la spiritele egregor (de grup) ale naturii, adică la fiinţe spirituale şi energetice care cooordonau evoluţia regnului mineral, vegetal, animal şi elemental. Pentru oamenii acelor vremuri, moşii erau asemenea zeilor, căci nu îmbătrâneau şi nici nu dădeau greş în ceea ce făceau. Nimeni nu ştia unde locuiesc. Erau câteodată văzuţi în preajma cetăţilor, şi mai cu seamă în preajma copiilor. Aveau plete albe ca neaua, dar pielea feţei le era fină că a pruncilor. Nimeni nu i-a văzut mâncând sau bând ceva. Se spunea că deseori vin în vis acelora care au inima curată. Nimeni nu ştia cât trăiau.

Prin bătrâni circula zvonul că multe sute de ani, iar atunci când le venea vremea, se aşezau într-un vârf de munte, şi la răsăritul soarelui lumina din suflet le răzbea trupul şi apoi se unea cu lumina soarelui. Moşii trăiau şi mureau altfel... A fost o perioadă ca în poveşti. La început n-am vrut să spun nimic despre acea perioadă, căci nu afundarea în trecut este soluţia prezentului, şi nici hipnoza unui viitor de aur. Totuşi, Zamolxe mi-a cerut să trec câteva rânduri despre ei. Dacă tu, cel ce citeşti aceste rânduri, ai simţit o atingere specială în inimă, referitor la moşi, înseamnă că demult, cu mii de ani în urmă, ai cunoscut şi tu un moş. Sau poate că ai fost unul dintre ei... Adu-ţi aminte că altfel trăiai şi altfel mureai!

Între 6.000 şi 2.000 î.Hr. Noua grilă a fost stabilizată şi s-a „ancorat” cu bine în cadrul structurilor energetice planetare şi ale Geei (cea care susţine regnurile vegetal, animal, elemental şi uman).

La fel ca şi alte centre vitale din lume, piramida energetică din Retezat şi-a „răcit” şi ea activitatea, dezactivându-se pas cu pas nivelurile 3 şi 2, rămânând activ doar primul nivel. Chiar şi aşa, primul nivel era accesat numai

în anumite condiţii, necesitând „chei” speciale de intrare. În aceste condiţii era normal să apară o involuţie în ceea ce priveşte capacitatea omului de a accesa energiile înalte. Acest lucru a dus la folosirea accentuată a corpului mental şi la forme de organizare din ce în ce mai complexe. Din cauza scăderii anumitor capacităţi (intuiţie, telepatie), oamenii au fost nevoiţi să-şi folosească tot mai mult partea analitică a creierului. În cele din urmă, pentru înlesnirea comunicării, s-a folosit scrisul şi simbolismul. Acel simţ natural, de uniune cu Totul, s-a atrofiat în cele din urmă şi odată cu aceasta a apărut cumplita senzaţie de separare şi neputinţă. Ego-ul revenise pe tron. De fapt, acesta era planul. De aici trebuia plecat... Perioada marilor preotese Pentru o lungă perioadă de timp, activitatea religioasă şi administrativă a vechilor daci era condusă de către marile preotese. Acestea deţineau cele mai înalte funcţii, statutul lor fiind unul cu totul special. Chiar şi în cadrul familial, femeile aveau un statut superior. Astfel, o femeie putea alege un alt bărbat pentru convieţuire, însă un bărbat nu avea această libertate. Interesant este faptul că nimeni nu punea la îndoială „superioritatea” femeii. Ea era cea care avea trăsăturile cele mai armonioase şi, bineînţeles, numai ea era cea care „ţesea” trupurile urmaşilor. La toate acestea se adăuga şi faptul că ciclul menstrual era aliniat cu ciclul lunar, de unde „dovada” că zeii le considerau doar pe ele demne de a conduce lumea. Preotesele şi-au impus supremaţia în religie datorită faptului că aveau capacităţi mai mari de accesare a energiilor subtile decât bărbaţii. Structura energoinformaţională a noii grile era „setată” în aşa fel încât femeile erau mult mai avantajate (energetic, emoţional, mental) pentru recepţia energiilor planetare şi elementale. Ritualurile lor erau secrete şi, prin ele, se accesau şi se foloseau energii subtile destul de puternice. Preotesele erau puternice, temute şi foarte respectate. O bună perioadă de timp au dominat societatea vechilor daci. Matriarhatul din zona noastră avea o ierarhie formată din trei clase. În vârful piramidei sociale erau preotesele, urmau conducătoarele de comunităţi (având rol de administratori), apoi erau temutele gărzi armate. Acestea din urmă mai sunt cunoscute şi sub denumirea de amazoane. Chiar dacă acest cuvânt poate stârni un uşor zâmbet vânjoşilor „luptători masculi” din ziua de azi, este foarte puţin probabil ca într-o dispută directă, un bărbat să poată învinge o amazoană. Voi explica mai târziu de ce. Pentru toate cele trei categorii, pregătirea începea de la o vârstă destul de fragedă. Doar preotesele erau cele care decideau ce este mai bine pentru

viitoarea femeie. Ele erau cele care aveau o percepţie suficient de bună şi de rafinată astfel încât să descopere tendinţele şi talentele înnăscute ale copiilor. Toate fetiţele erau obligate să urmeze o formă arhaică de şcolarizare, însă băieţii nu aveau acest drept. Bărbaţii erau consideraţi apţi doar pentru munca fizică şi pentru alte activităţi „casnice”.

Cel mai înalt grad pe care îl putea primi un bărbat, era de supraveghetor sau gestionar al unor bunuri ale comunităţii. Încă din cele mai fragede vremuri, fetelor li se inoculau în mental faptul că sunt superioare bărbaţilor din toate punctele de vedere. Cele care erau selectate pentru calitatea de preotese urmau o lungă perioadă de pregătire, după care urmau testele. Unele teste erau extrem de dure.

În general, pregătirea se desfăşura în trei etape, existând trei trepte de iniţiere. Fiecare treaptă dura trei ani. Se considera că, odată cu apariţia primului ciclu menstrual, fetele erau apte pentru a parcurge prima treaptă. În cadrul primei trepte, se formau grupe de câte zece fete, iar acestea erau conduse de către o preoteasă, care avea rolul de învăţător sau de maestru. Aceasta avea obligaţia de a le preda cunoştinţe secrete despre rolul plantelor, pietrelor, arborilor şi mai ales despre influenţa tainică a soarelui şi a lunii. Toate plantele cu proprietăţi tămăduitoare din diverse zone erau foarte bine cunoscute de către preotesele– învăţător şi ulterior predate aspirantelor. Erau cunoscute nu numai proprietăţile lor curative, dar şi în ce perioadă aveau cea mai mare eficienţă, în funcţie de anumite conjuncturi astrale. În acest sens, preotesele întocmiseră un fel de calendar, în care plantele tămăduitoare aveau un maximum de eficienţă, în funcţie de fazele lunii şi de alte evenimente ciclice ale naturii (anotimpuri).

Astfel, pentru aceeaşi afecţiune, în perioada de iarnă se foloseau unele poţiuni de plante, vara altele, primăvara şi toamna altele. Preotesele ştiau foarte bine că atât plantele, cât şi pietrele sau arborii, au doar rolul de a ajuta organismul în procesul de vindecare sau refacere. După ce aspirantele primeau toate cunoştinţele despre plantele, arborii şi pietrele cu efect tămăduitor, se trecea la etapa cunoaşterii şi înţelegerii dinamicii elementale. Pământul, apa, aerul şi focul erau atât elementele constitutive ale naturii cât şi ale omului. În această primă treaptă se trata la modul superficial dinamica elementală, şi se aveau în vedere doar întocmirea unor forme simple de horoscop. În acele vremuri oamenii erau asociaţi cu elementele şi arborii. Aşa-zisul horoscop

druidic pe baza arborilor îşi are obârşia în aceste locuri din perioada matriarhatului. Horoscopul preoteselor era ceva mai complex, fiind structurat pe trei straturi. Primul strat era în funcţie de locul naşterii, şi se avea în vedere distribuţia elementală. Astfel, fiecare avea un cod elemental format din zece părţi. Cine era născut într-o zonă muntoasă şi avea o apă curgătoare lângă zona în care convieţuia, se considera că avea cinci părţi pământ, două de apă, două de aer şi doar una de foc. Cine era născut la şes, fără o apă curgătoare alături, se considera că are patru părţi pământ, patru de aer, o parte de apă şi una de foc. Dacă exista un lac în apropiere, se scădea o parte din aer şi se adăuga la apă etc. Astfel, se întocmea punctajul în funcţie de caracteristicile zonei de naştere, iar un element avea maximum cinci părţi. Foarte rar o preoteasă acorda două părţi pentru elementul foc. Focul era considerat cel mai preţios element, iar un punctaj mai bun era acordat doar dacă preoteasa simţea puternic acest element (energia specifică) în ochii copilului. Al doilea strat al horoscopului avea patru substraturi şi se întocmea în funcţie de vegetaţia zonei. Spre deosebire de druizi şi celţi, care au preluat doar o mică parte a horoscopului, preotesele dacice includeau în al doilea strat, pe lângă arbori, şi diverse specii de plante şi flori. Arborele era de natură să asigure vigoarea, forţa, vitalitatea, rezistenţa şi trebuia să fie păstrată o legătură tainică cu acesta pe toată durata vieţii. Obiceiul dacilor, de a planta un copac la naşterea fiecărui copil, îşi are rădăcina din vremea matriarhatului. Trebuie ţinut cont de faptul că vechii daci, şi în special preotesele, aveau o strânsă relaţie cu natura. Ei respectau şi iubeau natura la fel cum îşi iubeau mamele; între ei şi natură se păstra o legătură tainică pentru toată viaţa. Preţuiau nespus de mult tot ce însemna regnul vegetal şi animal; chiar şi cele mai neînsemnate plante sau gâze erau foarte importante pentru ei. În acest fel se păstra o legătură foarte strânsă între energetică Geei şi propriul lor sistem energetic. În primele două substraturi intrau 20 de arbori. Zece erau sălbatici (în funcţie de zonă puteau fi:

stejarul, fagul, bradul, salcia, plopul, teiul, pinul, ulmul, gorunul, carpenul – primul substrat), iar zece erau fructiferi (aici puteau intra:

mărul, prunul, părul, vişinul, corcoduşul, alunul, cireşul, castanul, nucul, gutuiul – al doilea substrat).

Fiecare arbore avea un anumit specific în cadrul horoscopului. Se considera că arborele sălbatic este cel care asigura tăria, forţa, puterea. De

asemenea, exista credinţa că arborele sălbatic este în legătură cu puterea ascunsă din om (subconştientul).

De asemenea, fiecare pom fructifer avea o însemnătate aparte, având rolul de a coordona, determina, dinamiza, fiind în legătură cu puterea conştientă, dobândită prin efort. Şi aici, exista un fel de punctaj în care se găseau câteva specii de arbori sălbatici şi pomi fructiferi. Sistemul era tot în baza 10, adică se puteau acorda mai multe părţi pentru un arbore, dar nu mai mult de cinci. Al treilea substrat era format din diverse specii de plante, iar al patrulea de flori. Bineînţeles că plantele şi florile aveau şi ele anumite caracteristici, fiind în legătură cu capacitatea de relaţionare, de exprimare, de a manifesta echilibrul, frumosul, armonia etc. Al treilea strat al horoscopului era dat de poziţiile astrelor. Existau şi aici două substraturi. Unul era dat de influenţele Soarelui şi Lunii, iar cel de-al doilea substrat, de zece corpuri cereşti. Cinci erau planete:

Venus, Marte, Mercur, Jupiter, Saturn, iar cinci erau stele, cunoscute acum sub numele de Sirius, Vega, Canopus, Capella şi Arcturus. Acestea erau corpurile cereşti cele mai strălucitoare de pe bolta cerească şi era normal să conteze mai mult. Deşi preotesele nu aveau cunoştinţe temeinice de astronomie, ştiau că planetele au o altfel de influenţă decât stelele. Se ştie că planetele nu prezintă scintilaţii asemenea stelelor. În cadrul substratului, fiecare corp ceresc în parte determină o anumită evoluţie specifică. Şi aici exista un fel de punctaj în funcţie de naştere. Dacă cineva era născut în mijlocul zilei, iar Luna nu era prezentă pe cer, se considera că are 9 părţi Soare şi doar una Luna. Dacă ar fi fost prezentă şi Luna atunci ar mai fi crescut punctajul (în funcţie de faze) pentru ea. Cel născut noaptea avea, evident, un punctaj mai mare al Lunii. Pentru al doilea substrat se ţinea cont de prezenţa corpurilor cereşti amintite.

În general, „horoscopul natal” întocmit de preotese era destul de complex, iar interpretarea necesită o pregătire şi o experienţă temeinică. Toate straturile şi substraturile erau dispuse în formă de cercuri concentrice, iar o preoteasă putea „citi” aproape totul despre persoana în cauză şi putea vedea destul de clar care erau tendinţele de viitor. Tot în cadrul primului ciclu de trei ani, tinerele aspirante erau pregătite în ceea ce azi putem numi psihologie, drept şi sociologie. Învăţau cum să domine grupurile, cum să le motiveze în diverse acţiuni, cum să organizeze treburile comunităţii şi cum să menţină

echilibrul şi buna orânduire. Existau şi legi, care erau cunoscute şi respectate de toţi, iar cei care le încălcau erau aspru pedepsiţi; pentru anumite delicte grave erau chiar condamnaţi la moarte. Tot în cadrul primului ciclu de trei ani, aspirantele erau învăţate să lucreze cu un limbaj simbolic destul de complicat. Preotesele comunităţilor aveau un fel de bibliotecă, formată din bucăţi subţiri de lemn, pe care erau gravate toate cunoştinţele. În prealabil, bucăţile de lemn erau tratate cu anumite fierturi de plante pentru a se asigura o duritate şi o rezistenţă mai mare În general se foloseau simboluri cuneiforme în combinaţie cu cercuri, triunghiuri şi pătrate. Se folosea atât cărbunele cât şi culori extrase din anumite plante şi flori (într-o conexiune vibraţională ulterioară mi s-a transmis că simbolistica celor mai mari secrete era făcută cu firele de păr ale preotesei).

Biblioteca preotesei comunităţii era împărţită în trei părţi. În prima erau gravate simbolurile tuturor plantelor, pietrelor şi arborilor care aveau puteri tămăduitoare, poţiunile şi modul de realizare, precum şi calendarul prin care se maximiza efectul lor. În altă parte a bibliotecii, marea preoteasă avea „certificatele de naştere” ale fiecărui membru al comunităţii, în care erau gravate toate caracteristicile de naştere, adică punctajele pentru fiecare strat şi substrat în parte, de care am amintit mai înainte. În acest fel, preoteasa ştia care sunt talentele şi tendinţele pentru întreaga comunitate. Aceste horoscoape erau atât de exacte încât, în funcţie de ciclurile naturale, preoteasa putea percepe cu exactitate foarte multe evenimente personale. A treia parte a bibliotecii conţinea informaţii despre accesarea energiilor elementale (foc, apă, aer, pământ), accesarea şi folosirea energiilor subtile ale Lunii, Soarelui şi a energiilor cereşti (câmpurile energetice planetare), precum şi modul de accesare ale spiritelor naturii (mineral, vegetal, animal).

Această parte a bibliotecii avea o simbolistică specială, imposibil de descifrat de către necunoscători. După cei trei ani de studii şi practică neîntreruptă, tinerele aspirante erau testate, şi în funcţie de rezultate, marea preotească decidea cine putea merge mai departe, şi cine nu. A doua treaptă începea de regulă după cel puţin un an de practică efectivă, alături de o preotească a unei comunităţi.

În general, fiecare preotească avea în subordine câteva asistente, absolvente a primei trepte de pregătire. Aspirantele pentru cea de-a două treaptă erau testate suplimentar (după ce treceau testele de la sfârşitul primei

trepte), timp de un an, sau chiar mai mult, de către preoteasa comunităţii. De regulă, era vorba de verificarea cunoştinţelor legate de simbolistica plantelor, arborilor şi pietrelor tămăduitoare, dar şi a modalităţilor prin care aceste învăţături erau valorificate, precum şi verificarea aptitudinilor de a descifra complicata structură a straturilor şi substraturilor horoscopului. Având în vedere caracterul special al treptei următoare, preoteasa le pregătea pas cu pas pe aspirante pentru „materiile” acesteia. Preoteasa unei comunităţi era în mod obligatoriu absolventă a treptei a doua, deci ştia foarte bine cu ce anume se vor confrunta aspirantele. Treapta a doua era cu totul diferită faţă de prima şi era împărţită în două părţi. Dacă în prima treaptă se punea accentul pe aspectele ce ţin de disciplină, cunoştinţele dobândite, logică, psihologie, administraţie (desigur, la nivelul unei societăţi mult mai simple), în treapta a doua de iniţiere se intra în domeniul autocunoaşterii profunde. Dacă, de prima treaptă, de regulă, din zece fete doar trei sau patru reuşeau să treacă, de treapta a doua doar una din zece reuşea aceasta. Din cauza tehnicilor extrem de dure, cele mai multe abandonau treapta încă din primul an. În primul an al celei de-a două trepte trebuia să se realizeze autocontrolul corpului senzitiv, iar în al doilea şi al treilea an, autocontrolul corpului emoţional şi mental. Antrenamentele erau extrem de dure, şi se poate spune că ar fi aproape de netrecut în ziua de azi. Tehnicile de autocontrol vizau ducerea la extrem a tuturor simţurilor fizice şi emoţionale. Toate acestea se realizau numai prin penitenţe şi tehnici dure. Existau mai multe etape de realizare a autocontrolului. Prima etapă cuprindea:

— Postul alimentar; se exersa de regulă din primele zile şi se ajungea până la 15-30 zile în care se consuma doar apă. Acest post curăţa corpul fizic, regla corpul energetic şi se elibera o parte din balastul emoţional din inconştient. Se realiza şi un bun control asupra senzualităţii. Senzualitatea (cu precădere la persoanele tinere) este în strânsă legătură cu apetitul culinar, de aceea postul era (şi este) un instrument extrem de eficace de autocontrol. Postul prelungit eliberează fiinţa de multe temeri ancestrale. Referitor la post, în mod special pentru postul lung, trebuie spus că aspirantele erau foarte bine pregătite. Preoteasa ştia despre etapele prin care trecea aspiranta şi îi dădea indicaţii despre cum trebuia să abordeze postul din punct de vedere mental.

În general, cel mai greu era în perioada cuprinsă între a treia şi a şaptea zi, după care aspiranta reuşea să-şi controleze relativ uşor starea, apoi urma

perioada de după cea de-a 15-a zi, când se intra într-o altă etapă grea.

— Înfrânarea limbii; era o formă de autoizolare şi se exersa în două etape. Prima etapă presupunea abţinerea de a vorbi, fără a părăsi grupul, iar a doua etapă presupunea izolarea la o oarecare distanţă de grup, pentru câteva zeci de zile. Deşi pare a fi un post uşor, de foarte multe ori aspirantele nu puteau face faţă fără ajutorul preotesei. Era o etapă în care se iniţia autocunoaşterea, astfel că aspiranta era îndrumată să-şi observe reacţiile sufletului şi ale minţii, atunci când limba tace. Sunt prea puţine de spus aici. Se lucrează de regulă cu senzaţii şi stări care cu greu pot fi transpuse în cuvinte. Înfrânarea limbii şi izolarea amplifică tendinţele de dezordine mentală, şi dacă nu se realizează autocontrolul, pot apărea grave tulburări la nivelul sistemului nervos. Era etapa în care egoul aspirantei era lovit foarte puternic, dar totodată aveau loc anumite deschideri la nivelul intuiţiei.

— Înlănţuirea trupului; presupunea activitatea doar pe o suprafaţă de câţiva metri pătraţi. Practic, nu aveau voie să se deplaseze mai mult decât le permitea lungimea corpului. De regulă, „priponeala” avea loc într-o mică peşteră, scorbură de munte sau cavernă, şi se considera a fi una dintre cele mai dure teste, deoarece se realiza concomitent cu postul alimentar. La acest stadiu intervin foarte puternic impulsurile instinctului de supravieţuire şi de adaptare. Corpul fizic simte că este suspus unor presiuni foarte mari, şi astfel intervine energic. Foarte puţine aspirante reuşeau din prima încercare. Cine reuşea să fie deasupra acestor impulsuri, prin ridicarea gradului de conştienţă, dobândea un bun autocontrol asupra corpului şi scăpa de foarte multe caracteristici ce ţin de regnul animal. O serie de temeri erau depăşite prin această tehnică, iar aspiranta căpăta din ce în ce mai multă încredere în propriile puteri interioare.

— Postul somnului; presupunea privarea de somn pentru mai multe zile. Se asocia cu postul alimentar şi cu postul limbii. Aspiranta era îndrumată să-şi observe schimbările din planul senzitiv, emoţional şi mental, pentru a realiza echilibrul în condiţii de presiune. În cadrul primului an, cel puţin o dată, aspiranta alterna perioada de zi cu cea de noapte. Schimbarea bioritmului natural, alături de alte penitenţe, determină o serie de reacţii la nivel biologic şi emoţional. În perioada cât aspiranta era trează (noaptea), se activa „corpul lunar”, acesta fiind un fel de interfaţă o organismului cu subconştientul. Se puteau accesa astfel imagini din vieţile anterioare, se exersau comunicările

telepatice sau chiar se puteau primi informaţii şi imagini de la spiritele superioare.

Prin intermediul corpului lunar se accesează câmpul energetic al Lunii, acesta având un rol foarte mare în dinamica fluidelor din organism şi asupra corpului senzitiv.

— Penitenţa ochilor; era un exerciţiu extrem de dur, nu neapărat datorită privării de simţul vederii, cât mai ales datorită condiţiilor în care se realiza. Existau două forme de penitenţă a ochilor care trebuiau parcurse. Prima se desfăşura în cadrul comunităţii, când aspiranta era legată la ochi şi timp de mai multe zile trebuia să-şi desfăşoare activităţile curente în acest mod. În rest, era ghidată doar de celelalte simţuri. Ulterior, se adăugau mai multe zile; într-un final, trebuia să suporte 20-30 de zile privându-se de vedere. Acest exerciţiu avea în vedere o mărire a potenţialului celorlalte simţuri fizice, dar şi un mai avansat autocontrol mental. A doua formă de penitenţă a vederii se desfăşura la sfârşitul primului an şi presupunea închiderea într-un spaţiu tip cuşcă, în totală izolare faţă de comunitate. Cuşca era plasată într-o mică peşteră sau era acoperită astfel încât aspiranta să nu poată vedea şi nici auzi. Simţurile vederii şi ale auzului, precum şi conexiunile lor cu corpul mental superior (judecata, inteligenţa, capacitatea de procesare a datelor), diferenţiază omul de animale, prin urmare, privarea de acestea putea arunca orice aspirantă într-o prăpastie din care cu mare greutate mai putea ieşi. Totuşi, după antrenamentele dure de dinainte, deci după ce se realizează câteva forme de autocontrol, se putea trece şi de această etapă extrem de grea. Practic, aspiranta era pusă faţă în faţă cu cele mai negre temeri ale sale. Demonii interiori îşi făceau loc cu siguranţă în spaţiul delimitat de negură, frig şi liniştea de mormânt. Confruntarea cu aceştia era inevitabilă. Doar marea preoteasă decidea când aspiranta era pregătită să-şi înfrunte „demonii” corpului senzitiv. Depăşirea acestui prag aducea după sine o stare de eliberare de sub dominaţia cărnii şi a senzaţiilor sale.

— Botezul gheţii şi al focului; presupunea nu doar călirea organismului în condiţii de frig şi căldură, ci şi modificarea stării de conştienţă. Acestea erau testele prin care aspirantele conştientizau efectiv că sunt mai mult decât corpul fizic. În timpul supunerii corpului fizic la temperaturi coborâte, inconştientul facilita legătura cu vibraţii ancestrale, scoţând la suprafaţă (şi eliberând totodată) vibraţii negative puternice, formate în vremuri imemoriale

şi păstrate în subconştient (din primele întrupări în corp fizic).

Eliberarea de aceste vibraţii joase determină eliberarea de înlănţuiri psihoemoţionale şi temeri legate de forţele naturii. La fel se întâmpla atunci când corpul era supus mai multă vreme unor temperaturi mari. În acest sens, se făcea un cerc de foc în jurul aspirantei, iar prin temperaturile ridicate, pe care aspiranta era nevoită să le suporte, se scoteau la suprafaţă alte vibraţii ancestrale, care erau în legătură cu temeri legate de forţele naturii. De asemenea, botezul focului era extrem de atent supravegheat de către marea preoteasă, deoarece era extraordinar de periculos. Aspiranta era nevoită să suporte, timp de mai multe ore, temperaturi foarte mari. Ca să poată rezista unui asemenea calvar, aspiranta trebuia să realizeze o anumită formă de detaşare faţă de corpul fizic, dar în acelaşi timp trebuia să reziste şi tentaţiei de a cădea în transă. Fără a realiza în prealabil ridicarea conştienţei deasupra corpului fizic, era imposibil de reuşit. În acele momente, aspiranta nu mai avea conştienţa că are un corp fizic, ci numai energetic. Doar astfel reuşea să depăşească şocul termic extrem de dur.

După acest prim an de teste dure, câmpul energetic creştea de câteva ori, dispăreau temerile legate de trupul fizic, se dobândea un bun autocontrol mintal, iar voinţa, curajul şi răbdarea erau asemenea unor săbii de foc. De asemenea, se dobândea un magnetism special prin care se puteau accesa fluxuri energetice naturale. În al doilea şi al treilea an din treapta a doua, se avea în vedere accesul şi controlul asupra energiilor elementale, dar şi accesul la energiile regnului vegetal şi animal. Acestea stabilizează corpul emoţional uman. Concomitent cu stabilizarea corpului emoţional se lucra şi pe planul mental, acesta fiind cel care dinamizează şi controlează corpul emoţional. Aşadar, elementele şi forţele energetice ale regnului vegetal şi animal determină stabilitatea emoţiilor, iar autocontrolul mental (informaţional) determină controlul emoţiilor. Tehnicile de lucru nu erau la fel de dure ca în primul an, dar se axau pe dezvoltarea atenţiei, concentrării, coordonarea simţurilor şi se punea accent pe echilibru. Cine nu dobândea aceste calităţi, putea avea mari neplăceri atunci când accesa energiile amintite. Tehnicile folosite erau numeroase şi constau în dobândirea unor simţuri din ce în ce mai rafinate.

Cele mai multe tehnici aveau în vedere depăşirea unor obstacole diverse având ochii legaţi, precum şi folosirea simţului auzului în diferite conjuncturi.

Se pare că ele aveau rostul de a activa şi dezvolta percepţia extrasenzorială a pielii; determinau totodată un mai bun autocontrol mental. Câmpul energetic al pielii poate fi extins suficient de mult încât să poată percepe forme, culori, vietăţi, şi altele, la distanţe din ce în ce mai mari. Tot cu ajutorul acestui câmp se puteau accesa energiile care dinamizează anumite fenomene fizice (mişcarea norilor, formarea ceţii etc).

Având voinţa, curajul, răbdarea şi stăpânirea de sine foarte bine antrenate în cursul primului an, o aspirantă (prin intermediul propriului câmp) putea controla unele fenomene naturale, precum aducerea şi dispersarea norilor, putea ţine la distanţă animalele sălbatice care distrugeau recoltele sau atacau locuitorii, reechilibrau traseele energetice ale celor consideraţi bolnavi etc. Se putea dezvolta chiar şi egregorul de grup al unei comunităţi, determinând o înmulţire rapidă a membrilor, sau se facilita legături subtile cu energetică elementală. Se putea, de asemenea, stopa dezvoltarea egregorului. La sfârşitul celor trei ani urma iniţierea finală şi conferirea statutului de preoteasă. Iniţierea consta în trei etape şi se desfăşura pe parcursul a trei zile. În prima zi, marea preoteasă accesa energiile pământului (telurice şi elementale), şi le dirija către tălpile aspirantei. Centrii energetici din talpă realizau astfel o expansionare puternică şi fenomenul semăna oarecum cu creşterea unor rădăcini energetice. Acestea pătrundeau adânc în scoarţa terestră şi se intersectau cu fluxurile telurice şi elementale. Se iniţia totodată contactul cu fiinţele regnului elemental. Fără suportul marii preotese, şi fără o bună pregătire, o aspirantă ar fi avut parte de şocuri extrem de mari, care ar fi putut duce la nebunie sau chiar la pierderea vieţii. Fiinţele elementale nu sunt nici malefice şi nici benefice. Se poate spune că sunt asemănătoare cu globulele albe din organismul uman. În momentul când structura energetică a Geei simte că o altă structură energetică a pătruns în interiorul ei, iar aceasta prezintă elemente de incompatibilitate, va acţiona corespunzător.

Prin urmare, fiinţele din cadrul regnului elemental vor intra în acţiune şi vor acţiona dur asupra sistemului energetic al celui care a pătruns în sistem. Dacă aspiranta nu ar fi avut parte de o pregătire extrem de dură, nu ar fi făcut faţă. Era esenţial ca frica să fi fost eliminată, iar voinţa să fie de neclintit. Cu o minte clară şi mai ales cu ajutorul voinţei, fiinţele elementale pot fi controlate. Altminteri apar situaţii neplăcute, care pot duce la nebunie sau chiar la moarte, prin distrugeri grave ale circuitelor energetice. Odată stabilizate rădăcinile

energetice din tălpi în structura energetică a pământului, aspiranta dobândea accesul (şi apoi controlul) asupra acestor puteri. Dacă se întâmpla ca o aspirantă să poată accesa energiile elementale dar să nu le poată controla, atunci era obligată să parcurgă din nou toate testele cumplite din primul an. Accesarea energiilor elementale era o etapă relativ simplă; trebuia doar să poţi face faţă fluxurilor energetice, dar nu erai pus în situaţia de-a înfrunta elementalii. Aceştia intră în scenă numai atunci când încerci să controlezi energiile telurice şi elementale şi să le modifici vectorii. Doar atunci se intra în dinamica naturală a energiilor subtile şi trebuia să faci faţă consecinţelor. Era ca şi cum ai fi înotat împotriva curentului; dacă nu erai bine pregătit, având un curaj deosebit şi o voinţă fermă, alături de o minte limpede ca apa de izvor, riscai să-ţi faci ferfeliţă corpul energetic şi psihic. În cea de-a două zi, marea preoteasă accesa energiile regnului vegetal, şi apoi realiza conexiunea cu aspiranta prin intermediul ombilicului, aici fiind un centru energetic foarte puternic. Timp de mai multe ore se realiza stabilizarea cu energiile acestui regn, timp în care aspiranta intra adesea în transă. Se intra în contact energetic cu toate soiurile de iarbă, plante, flori şi copaci din zonă. După această iniţiere, aspiranta putea accesa şi folosi forţele pe care acest regn le utilizează. Spre deosebire de prima treaptă, în care o aspirantă învăţa oral despre proprietăţile curative ale plantelor, florilor, copacilor, şi le administra în funcţie de ciclurile lunii şi ale soarelui, după ce primea această iniţiere, aspiranta (devenită aproape preoteasă) nu mai avea nevoie de niciun fel de învăţătură. Ştia instinctiv, doar privind sau atingând planta, pentru ce fel de afecţiune era bună. Chiar dacă părăseau zona şi se deplasau spre vestul continentului sau în Asia, o preoteasă (astfel iniţiată) ştia instinctiv pentru ce fel de afecţiune este bună o anumită plantă locală, fără a primi niciun fel de învăţături. Cu ocazia acestei iniţieri, preoteasa obţinea şi controlul asupra acestui regn. Era de mare ajutor comunităţii căci reuşea să protejeze culturile agricole de ierburile dăunătoare. Preoteasă putea simţi foarte uşor „tiparul” energetic al cerealelor, legumelor, fructelor, florilor care trebuiau protejate, iar apoi construia o protecţie împotriva plantelor dăunătoare. Nicio plantă nu poate creşte acolo unde nu este compatibilă energetic. Pe de altă parte, culturile nu numai că erau protejate, dar produceau la potenţialul maxim. Pentru cazurile grave de boală, de genul infecţiilor puternice sau a unor afecţiuni interne grave, preoteasa putea comanda unei plante sau unui arbore

să se „deschidă” energetic pentru a-i capta energiile telurice, elementale sau ale regnului vegetal, pentru a ajuta astfel persoana în suferinţă. Aceasta trebuia să stea o perioadă din zi în apropierea respectivului arbore. La fel, persoanele în vârstă puteau fi ajutate să-şi crească forţa şi vitalitatea în acest fel. În ce-a de-a treia zi aspiranta era coborâtă în straturile energetice unde îşi desfăşoară activitatea regnul animal. Această ultimă iniţiere era deosebit de puternică. Se intra rapid în transă, iar imaginile erau halucinante, adesea aspiranta îşi vedea trupul sfârtecat sau transformat în cele mai oribile creaturi. Chiar dacă avea parte de cea mai bună pregătire, această iniţiere presupunea o anume desfăşurare, prin care trebuia să participe la distrugerea şi apoi la recompunerea propriului corp. În fapt, era vorba de eliberarea de energiile ancestrale care au legătură cu corpul fizic. Aspiranta trăia efectiv procesul, dar în acelaşi timp avea conştiinţa faptului că este vorba de o iniţiere. Beneficia de ajutorul marii preotese numai până la un punct, după care trebuia să se descurce singură. În cele din urmă, aspiranta reuşea să domine straturile energetice ale regnului animal.

Prin această iniţiere căpăta puterea de a accesa şi controla total acest regn. Accesul se realiza prin intermediul palmelor şi ochilor.

Prin această iniţiere reuşeau nu numai să domine regnul animal (puteau realiza anumite forme de control, de genul chemării sau alungării animalelor chiar după primul an), dar se puteau conecta la (şi apoi puteau folosi) vitalitatea sau energia anumitor animale. De asemenea, se puteau folosi de trupul oricărui animal ca de o extensie a propriului corp. În acest sens, preoteasa „vrăjea” un animal oarecare (realiza prin intermediul palmelor şi ochilor o conexiune cu structura să energetică), şi putea vedea ceea ce vedea animalul sau putea auzi ceea ce auzea respectivul animal. Ca şi cum s-ar folosi de o vietate ca de un aparat de recepţie. Este greu de crezut aşa ceva, dar se pare că preotesele foloseau frecvent anumite animale pentru a verifica dacă în comunitate lucrurile mergeau aşa cum trebuie. În acest sens, ghizii mei spirituali mi-au transmis că multe dintre fiinţele energetice, fluide sau chiar unii extratereştri, se folosesc de sistemele energetice planetare, şi intră astfel în contact cu noi, fără să avem nici cea mai mică ideea despre acest fapt. Pot accesa inclusiv structurile energetice ale unor plante (din interiorul casei sau grădină) şi animale (păsări, gâze etc.), observând astfel aspecte legate de activitatea noastră sau despre dinamica energetică subtilă. Aşadar, puterile pe

care o preotească le obţinea în urma celor trei ani de încercări erau foarte mari. Se accesau şi se foloseau energii deosebite, de neînchipuit pentru profanul zilelor noastre. După ce primea statutul de preotească, avea datoria de a ridica de la zero o comunitate. Se stabilea între mai mulţi „ciorchini” de aşezări, iar apoi prin intermediul forţelor pe care le putea manifesta, şi prin metode numai de ea ştiute, pas cu pas, reuşea să atragă oameni, şi să ridice în cele din urmă o nouă comunitate. În fapt era vorba de formarea unui vortex energetic, şi în jurul acestuia se forma comunitatea. În acele vremuri, o comunitate oarecare (aşezare omenească) era formată din sute sau chiar din câteva mii de oameni. Despre treapta a treia se pot spune foarte puţine lucruri, deoarece se desfăşura numai sub stricta supraveghere a spiritelor superioare. Pentru această etapă, era aleasă una din câteva zeci de preotese şi nu exista niciun fel de pregătire prealabilă. Cea care urma să devină o mare preotească era înştiinţată de „zei” atât în timpul somnului cât şi prin intermediul regnului vegetal şi animal. Marile preotese vieţuiau în apropierea centrelor energetice din matricea carpatică şi erau într-o permanentă legătură telepatică cu spiritele superioare (fiinţe solare, fiinţe extraterestre, fiinţe energetice, fiinţe fluide, atlanţii din bazele subterane).

La anumite intervale de timp, o mare preotească convoca preotesele de comunităţi şi se puneau la punct noile direcţii evolutive, precum şi tendinţele de evoluţie spirituală, în conformitate cu structura noii grile rezonante. O mare preotească putea dispune dispersarea unei aşezări sau de înfiinţarea alteia, în funcţie de schimbările apărute în structurile telurice şi elementale. Peste 3.000 de ani (circa 5.000–2.000 î.Hr.), preotesele au dominat activitatea religioasă şi socială a acestei zone geografice. Spre anul 2.000 î.Hr. Structura grilei rezonante planetare intra într-un alt regim vibratoriu, iar acest lucru a determinat modificări ale structurilor energo-informaţionale umane. Aceasta implica noi direcţii de evoluţie, din toate punctele de vedere. Practic, trebuiau schimbate concepţiile şi „retrasate” structurile de evoluţie socială şi religioasă. Noile modificări în structura grilei readucea egalitatea bărbatului în faţa femeii, în ceea ce priveşte capacitatea de accesare a energiilor subtile. Prima întrupare a lui Zamolxe Având în vedere inerţia celor trei mii de ani de matriarhat, era oarecum normal să apară o rezistenţă puternică faţă de noile tendinţe. Tot mai mulţi băieţi dovedeau, încă de la naştere, că au capacităţi deosebite, pe care înainte doar fetele le aveau. Preotesele comunităţilor

remarcau, de asemenea, că se năşteau tot mai puţine fete având puteri şi talente native, capabile de a asigura continuitatea matriarhatului. Marile preotese dispăruseră în cele din urmă (către 2.000 î.Hr.) şi nimeni dintre preotesele comunităţilor nu mai avea „chemarea” pentru a deveni mare preoteasă. Pe de altă parte, s-au observat modificări în structura elementală, precum şi în cadrul regnului vegetal şi animal. Toate acestea au determinat în cele din urmă decăderea matriarhatului. Crezând că este vorba de o „luptă a zeilor”, preotesele nu au vrut să recunoască schimbările şi nici nu concepeau o egalitate cu bărbaţii. Au apărut între timp mici revolte ale bărbaţilor. Aceştia simţeau că pot fi egali femeilor şi nu mai acceptau anumite condiţii umilitoare. Revoltele erau repede înăbuşite în sânge deoarece nu aveau nicio şansă în faţa luptătoarelor (amazoanelor).

Pentru a se evita conflictele în viitor, preotesele au promis că vor instaura egalitatea între femei şi bărbaţi. Li s-au promis totodată bărbaţilor că vor avea parte de acelaşi regim de pregătire şi iniţiere pe care îl aveau şi femeile.

Cele mai multe preotese nu acceptau însă „şcolarizarea” bărbaţilor decât pentru prima treaptă, prin urmare le era interzis accesul şi controlul asupra forţelor subtile. Bărbaţii nu ştiau acest lucru, iar o perioadă de câteva sute de ani societatea a continuat să fie tot sub o formă de matriarhat. Între timp, preotesele simţeau cum totul pare să se încline în favoarea bărbaţilor şi că trebuie făcut ceva în acest sens. Au apărut chiar tabere între preotese. Unele considerau că tendinţa de egalizare este normală, în timp ce altele considerau că este imposibil acest lucru, deoarece numai ele pot „ţese” copii şi numai ele pot da viaţă, prin urmare ar fi fost un sacrilegiu în faţa vieţii acordarea de drepturi egale bărbaţilor. Multe dintre ele considerau că animalele au decăzut din cauza faptului că masculii au început să domine femelele şi exista riscul ca şi oamenii să ajungă la o decădere profundă. Pentru că s-au opus tendinţelor de schimbare, preotesele au avut parte de numeroase reacţii din partea grilei energetice planetare. Pas cu pas, capacităţile lor au scăzut, iar pentru accesul şi controlul energiilor subtile erau nevoite să suporte o pregătire mult mai dură. Observând aceste aspecte, preotesele au remarcat faptul că pot compensa lipsurile şi restricţiile prin acumularea de putere militară şi bogăţie. Pe de altă parte, au reuşit să promoveze o serie de superstiţii şi temeri legate de accesarea puterilor elementale şi ale regnului vegetal şi animal, anume pentru

a descuraja tendinţele de autocunoaştere şi autoperfecţionare, pe care unii bărbaţi păreau să le manifeste în mod solitar. Însă odată cu noile schimbări din structura grilei energetice planetare aveau loc schimbări şi din multe alte puncte de vedere. Din cauza continuării dominaţiei femeilor, Legea Genului şi Legea Polarităţii manifestau „deviaţii” în structura energetică a omului, precum şi în structurile energetice de grup (egregori).

Observându-se tendinţele de conservatorism din partea preoteselor, s-a hotărât că este cazul de o intervenţie din Înalt. Zamolxe urma să se întrupeze pentru prima dată în cadrul noii ere de după Atlantida. Urma să aducă egalitatea între femei şi bărbaţi în zona spirituală, şi să reaşeze spiritualitatea pe noi baze. A trebuit să treacă prin teste extrem de dure pentru a demonstra că este la acelaşi nivel cu preotesele. Ghizii mei spirituali (Ramo şi Ral) mi-au transmis că legenda lui Heracle (Herakles) şi a muncilor sale se trage din urmele pe care prima întrupare a lui Zamolxe le-a lăsat pe acest pământ. Deşi aveam de gând să-l întreb pe Zamolxe despre acea perioadă, în momentul când realizam conexiunea cu el şi intram în „starea specifică” de comunicare, pur şi simplu uitam să-l mai întreb despre aceasta. Şi nu o dată mi s-a petrecut acest lucru. Am înţeles că preferă să nu-mi transmită personal amănunte despre prima lui întrupare de după Atlantida.

De ce? Nu ştiu. Nici nu mi s-a răspuns la această întrebare.

Prin urmare, Ramo şi Ral au fost cei care m-au ghidat în legătură cu prima lui întrupare. Deşi legenda lui Heracle pare să fi apărut în cultura elenă în primul mileniu al secolului trecut (circa 600 î.Hr.), ea a avut loc cu adevărat în jurul anilor 1.500 î.Hr. Pe aceste meleaguri. Se ştie că grecii au „elenizat” o mulţime de zei şi eroi din zona tracică şi egipteană. La fel au făcut şi romanii… Interesant este că grecii au cules legenda atât de la fenicieni cât şi de la egipteni, şi au fost atât de impresionaţi de ea încât au adoptat-o imediat. La fel de impresionaţi au fost apoi şi romanii, Heracle intrând şi în panteonul lor (sub numele de Hercules).

Din păcate, pe meleagurile natale ale lui Heracle, amintirea lui s-a stins la puţin timp după ce a părăsit planul fizic. Totul a început în jurul anilor 1.500 î.Hr. Matriarhatul cunoştea o perioadă de decădere accentuată. Preotesele deveniseră doar o umbră a ceea ce erau odinioară. Acele preotese care încercau să păstreze intactă tradiţia de pregătire şi iniţiere (şi care erau de acord cu acordarea de drepturi egale bărbaţilor) au fost nevoite să se retragă

în centre izolate, departe de comunităţile de oameni. Acestea erau cunoscute ca preotese ale munţilor. Zamolxe a venit pe lume într-o zonă muntoasă din exteriorul arcului carpatic. Viaţa să a fost cu totul specială, încă de la început. Structura să energo-informaţională a fost în aşa fel alcătuită încât tot ceea ce făcea era în acord cu planul dinainte stabilit. Nu a avut o copilărie asemenea celorlalţi. Deseori se cufunda în trăiri şi contemplări numai de el ştiute şi prefera singurătatea în liniştea pădurilor de la poalele munţilor. Avea o relaţie tainică cu natura, o relaţie înnăscută, ca o simbioză specială. Simţea tăria stâncii în oasele sale, izvoarele curgând în venele sale şi adierea vântului în suflul său. Era una cu natura şi ştia acest lucru. Nimeni şi nimic nu-l putea despărţi de ea. Simţea o atracţie nespusă şi pentru bolta înstelată. De mic copil îşi întindea mâinile spre cer, crezând că poate reuşeşte să atingă măcar o stea. S-a întâmplat ca într-o noapte să simtă o legătură specială cu cerul, iar una dintre stele părea să fie mai aproape de el. A plecat îndată spre munte, crezând că dacă se va sui în vârf, ar fi reuşit să atingă steaua. Ajunse în cele din urmă în vârful muntelui... dar steaua dispăruse. A crezut că poate noaptea e pe sfârşite. A aşteptat-o cuminte pe următoarea, crezând că steaua lui va apărea în cele din urmă. Nu a apărut. A mai aşteptat încă o zi. Vedea cum celelalte stele sunt la locul lor, dar steaua lui lipsea. Atunci a fost lovit de un dor atât de sfâşietor încât şi-a promis că nu va mai privi niciodată cerul. Plânsul amar al copilului a fost auzit de către una din preotesele muntelui. Aceasta a rămas surprinsă de curajul deosebit al acelui băieţandru. Nici măcar adulţii nu cutezau să se plimbe noaptea pe crestele munţilor. Când a văzut ochii copilului şi-a dat seama că îndărătul lor se ascundea un foc mistuitor. Preotesele i-au sfătuit pe părinţi să lase băiatul în seama lor deoarece are un destin special, iar el avea nevoie de o pregătire pe măsură. Au căzut de acord ca băiatul să fie pregătit pentru toate treptele de iniţiere. Şi părinţii au fost în cele din urmă de acord ca băiatul lor să fie crescut şi educat de preotese. Acestea erau cunoscute ca fiind persoane care au o bunătate şi o puritate deosebită a sufletului, comparativ cu preotesele comunităţilor, avide de bogăţie şi putere. În momentul când ar fi început pregătirea, Heracle trebuia să părăsească definitiv casa părintească. Timpul a trecut pe nesimţite, iar tânărul Heracle urma să înceapă pregătirea. Astfel, în decursul a numai trei ani, Heracle a fost pregătit corespunzător cu tradiţia milenară a preoteselor şi a reuşit să treacă cele două trepte. A trecut cu bine de toate încercările dure, care erau coşmarul

oricărei aspirante. Toate iniţierile au fost încununate de succes. Trecuse cu bine de toate încercările la care erau supuse luptătoarele; dovedise agilitate şi măiestrie atât în mânuirea armelor cât şi în mânuirea sufletului şi a minţii. Coborârea în infernul forţelor telurice şi elementale a fost ca o joacă pentru el. La fel de uşor a reuşit să stăpânească şi energiile regnului vegetal şi animal. Confruntarea cu preotesele comunităţilor urma să aibă loc în curând. Ştia că acestea vor face totul pentru a demonstra că bărbaţii nu pot avea capacităţile femeilor, şi că va trebui să se confrunte, pe lângă probele normale, şi cu altele. Văzând că stăpâneşte perfect toate cunoştinţele cu privire de plante, arbori, pietre şi modul optim de tratament şi întrebuinţare, în funcţie de ciclurile solare, lunare şi poziţia unor corpuri cereşti, preotesele i-au pus la încercare mintea şi sufletul, căutând să-l încurce în toate modurile posibile. Foarte curând şi-au dat seama că fusese pregătit mult mai bine decât erau ele şi că trecuse uşor chiar şi de temutele iniţieri ale treptei a doua. Urmau deci să-l pună la încercare conform cu pregătirea dură din treapta a doua. Testele grele la care a fost supus Zamolxe în prima lui întrupare, s-au păstrat în memoria umanităţii ca fiind „Muncile lui Heracle”. Din cauza anumitor considerente, cele 12 munci s-au păstrat în mod codificat. Fiul lui Zeus (conducătorul zeilor) şi al Alemenei (o muritoare), Heracle şi-a manifestat încă de timpuriu puterile deosebite. La 10 luni ar fi ucis cu mâinile goale doi şerpi trimişi de Hera, iar la 18 ani a ucis leul din Citaeron, care ataca cirezile tatălui său. Ulterior îi scapă pe tebani de sub jugul lui Erginus şi, drept răsplată, regele Creon i-o dă de soţie pe fiica sa, Megara. Cu Megara, Heracle va avea mai mulţi copii. Legenda spune că Hera îi va lua minţile lui Heracle, iar acesta îşi ucide copiii. Cuprins de remuşcări teribile, Heracle consultă oracolul din Delphi şi află că, pentru ispăşire, Apollo îl trimite să slujească 12 ani lui Euristeu. Uciderea copiilor simbolizează „uciderea” concepţiilor sistemului matriarhal (reprezentat de Hera), iar beneficiarul muncilor, Euristeu, reprezintă potenţialul de putere pe care îl poate atinge un om. Prima muncă – uciderea leului din Nemea. Acesta era o fiară care pustia ţinutul respectiv şi înspăimânta oamenii. Leul se ascundea într-o grotă cu două ieşiri şi reuşea să atragă oamenii transformându-se într-o frumoasă fată. Eroul îşi dă seama de şiretlic, astupă una dintre ieşiri şi apoi în întunericul grotei se luptă cu leul. Heracle reuşeşte în cele din urmă să-l sugrume. Îi jupoaie pielea cu ajutorul propriilor sale gheare, deoarece nici piatra ascuţită şi nici pumnalul din metal nu reuşesc să-i străpungă pielea.

Înfăţişându-se mai apoi lui Euristeu, îmbrăcat cu pielea leului, acesta, de frică, nu-i îngăduie să pătrundă în cetate, ci îi porunceşte să-şi depună prada înaintea porţilor. Conform tradiţiei, cu această ocazie, Heracle înfiinţează Jocurile Nemeiene. Leul din Nemeea este de fapt întruchiparea caracterului animalic din om, adică a egoului în formă brută. Cei aflaţi în acest stadiu nu pun preţ decât pe corpul fizic şi sunt în stare de orice pentru a-l apăra, dezvolta şi manifesta. În mod evident, preotesele l-au supus pentru început la testul postului, acesta fiind cel care poate stăpâni trupul, dar care potoleşte şi multe porniri lăuntrice trufaşe. Unele versiuni ale mitului susţin că lupta (inclusiv căutarea) ar fi durat 30 de zile, ceea ce presupune că postul a fost extrem de dur. În mod normal, testul de post al aspirantelor era de 15-20 de zile şi doar tradiţia afirmă că existaseră odată preotese care puteau ţine 30 de zile de post. Faptul că leul a fost răpus în întunericul grotei sugerează că interiorul (aparent aflat în întuneric) trebuie să domine exteriorul şi nu invers. Ego-ul este puternic doar când se raportează la exterior, la alte persoane. Faptul că pielea leului nu putea fi străpunsă de nicio armă, decât de propriile sale gheare, sugerează în mod clar că egoul are destinul de a fi sfâşiat de propriile fapte. Doar voinţa, determinarea şi puterea unui suflet curat pot stăpâni trupul şi pornirile sale animalice. În mod evident, lui Heracle i s-a testat şi instinctul de conservare (leul transformat într-o fată frumoasă).

De remarcat faptul că acest tip de încercare (testarea părţii animalice din om) era întâlnit şi la alte şcoli de iniţiere din antichitate. Preoţii egipteni îşi supuneau şi ei discipolii la astfel de teste dure. Spiritualitatea nu poate creşte într-un trup dominat de pasiuni animalice. Trupul trebuie curăţit de acestea. Curajul, postul şi controlul pornirilor sexuale erau primele teste pe care trebuiau să le treacă aspiranţii. Ele sunt în directă legătură cu instinctele animalice (supravieţuire, adaptare, conservare) şi toate trei trebuiau trecute. A doua muncă – uciderea hidrei din Lerna. Hidra (născută din Tifon şi din Echidna) era un balaur monstruos, a cărui răsuflare ucidea pe oricine îi simţea duhoarea. Hidra vieţuia într-o mlaştină şi băgase groaza în regiune. Ea avea nenumărate capete, care creşteau la loc pe măsură ce erau retezate. Unul dintre capete era nemuritor. Heracle a reuşit să-i reteze capetele şi, cu ajutorul nepotului său, Iolaus, să ardă carnea în locul unde fuseseră, pentru a împiedica regenerarea. La urmă, el îi retează şi capul cel nemuritor şi, îngropându-l în pământ, împinge deasupra lui o stâncă uriaşă. Sângele hidrei era şi el aducător

de moarte. De aceea, la plecare, Heracle şi-a muiat săgeţile în el, făcându-le astfel veninoase. Hidra reprezintă întruchiparea pasiunilor, a tuturor dorinţelor arzătoare, cele care îl fac pe om să-şi piardă judecata şi să acţioneze cu nesăbuinţă. Regenerarea capetelor sugerează că trebuie pătruns dincolo de aparenţe, că „rădăcinile" capetelor hidrei sunt dincolo de ceea ce se vede la suprafaţă. Hidra este născută din Tifon (monstru cu o sută de capete şi şerpi pe trup) şi Echidna (jumătate femeie, jumătate şarpe), aceasta fiind considerată născătoarea tuturor monştrilor de pe pământ, printre care Himera, Cerberul şi vulturul – cel care îi mânca ficatul lui Prometeu. Legenda spune că Heracle a avut nevoie de nepotul său Iolau, care, inspirat de zeiţa Atena (înţelepciunea), reuşeşte să ardă imediat zona tăiată de Heracle, reuşind astfel să împiedice regenerarea.

Referitor la această probă legenda a omis faptul că, în momentul când Heracle l-a chemat pe Iolau în ajutor, şi hidra, la rândul ei, a chemat-o în ajutor pe Himera, sora sa. Himera este o fiară cu trei capete (leu, şarpe, capră) care simbolizează mirajul puterii, cunoaşterii şi al bogăţiei. Dorinţele legate de acestea sunt extrem de puternice şi pot pierde foarte mulţi oameni. Cel ce este puternic va dori şi mai multă putere, iar cel ce are cunoaştere va dori şi mai multă cunoaştere. De asemenea, cel ce este bogat va dori şi mai multă bogăţie. Aceste dorinţe sunt asemenea unor plante sălbatice care, deşi li se retează trunchiul, vor deveni şi mai puternice, căci alte ramuri vor creşte în locul celor tăiate anterior. Alături de curaj, răbdare, rezistenţă, se poate folosi cunoaşterea, echilibrul şi voinţa fermă (jarul încins) şi astfel „rădăcinile" capetelor hidrei pot fi arse pentru totdeauna. Aşadar, proba a doua l-a supus pe Heracle la mai multe încercări şi ispite. Văzând că rezistă cu bine probelor dure la care este supus, preotesele i-au oferit bogăţie, putere şi cunoştinţe secrete despre accesarea şi controlarea forţelor psihice din om, cu condiţia să părăsească lupta şi ţinutul. Heracle a refuzat oferta foarte tentantă şi a decis că se va supune în continuare tuturor probelor. A treia muncă – prinderea unui cerb cu coarne de aur, care aparţinea zeiţei Artemis. Spre deosebire de primele probe, în care Heracle a ucis leul din Nemeea şi apoi hidra din Lerna, în acest caz nu avea voie să ucidă animalul. Vestit prin iuţeala lui, cerbul a fost fugărit un an întreg de către erou, timp în care a traversat Tracia, Istria şi a ajuns în cele din urmă în Hiperboreea. Apoi, rănindu-l uşor, a reuşit să-l prindă. După ce a trecut de primele două probe, preotesele au încercat să-l supună pe Heracle

la o probă mai specială, în care trebuia să demonstreze ca poate folosi în sens pozitiv anumite porniri şi dorinţe lăuntrice.

Prin urmare, leul din Nemeea renaşte şi se transformă în cerbul cu coarne de aur!

Este vorba aşadar de aceleaşi forţe brute din interiorul fiecărui om, doar că, în acest caz, Heracle trebuia să le controleze cu ajutorul voinţei, priceperii şi răbdării. Este ceea ce se cheamă detronarea egoului. Este munca alchimistului, aceea de a transforma răul în bine, întunericul în lumină. După care trebuia să reuşească să controleze pornirile altor oameni. Pentru a trece de această probă, Heracle fusese obligat să meargă în mai multe ţinuturi, considerate ca fiind fără căpătâi, unde domnea haosul şi fărădelegea, şi cu ajutorul înţelepciunii dobândite şi a priceperii sale de a înţelege mintea şi sufletul omului, să readucă legea şi ordinea. Proba urma să dureze un an şi se aveau în vedere trei comunităţi, din trei zone diferite. Deşi iniţial fusese atacat, alungat, umilit, Heracle reuşi să pătrundă în sufletele şi minţile conducătorilor locali, iar apoi, folosindu-se de toate cunoştinţele şi capacităţile dobândite, să-i convingă în mod paşnic să adopte legea şi ordinea. A patra muncă – prinderea mistreţului de pe muntele Erymanthus. Fiorosul animal a fost urmărit de către erou prin mijlocul unor zăpezi mari, până când, sleit de puteri, mistreţul a fost prins. În drum, se abate la peştera centaurului Chiron, cu care se ospătează. Chiron primise în dar de la Dionysos un ulcior cu vin sacru, iar Heracle a vrut să-l încerce. După ce Chiron l-a refuzat, eroul a forţat deschiderea. Mirosul vinului i-a atras şi pe ceilalţi centauri. Deşi Heracle i-a avertizat că vinul trebuie îndoit cu apă, aceştia nu l-au ascultat şi având minţile înfierbântate, l-au atacat. Heracle s-a folosit de săgeţile otrăvite pentru a scăpa de ei. Chiron însuşi a fost atins de o săgeată, dar fiind nemuritor, a scăpat cu viaţă. Nu a scăpat însă şi de durerile atroce. Pentru a scăpa de ele, Chiron alege să schimbe locul lui Prometeu, după care Heracle îl ucide cu una dintre săgeţile sale ortăvitoare. Centaurii sunt simbolul forţelor brute ancestrale din om, care îşi au sălaşul în inconştient, iar vinul semnifică, pe de-o parte, „beţia” puterii şi bogăţiei (acelaşi simbol este folosit şi în Apocalipsa – vinul curviei Babilonului, atribuit acum sistemului financiar şi comercial), iar pe de altă parte, „beţia” dorinţei de nemurire. Legenda confirmă faptul că mirajul plăcerilor carnale, bogăţia şi puterea pot cauza decăderea şi chiar moartea zeilor însăşi.

Prin Chiron (care era cunoscut ca fiind foarte înţelept), legenda ne spune

că puterea şi bogăţia pot orbi chiar şi pe cei înţelepţi. Nu degeaba se spune că puterea corupe, iar puterea absolută corupe absolut. Nu de puţine ori, mirajul puterii şi al bogăţiei a determinat, în decursul istoriei, ca părinţii să-şi ucidă copiii, şi invers. Asemenea porniri lăuntrice pot fi temperate numai de o experienţă de viaţă supusă la diferite restricţii, şi prin obţinerea capacităţii vizionare asupra cursurilor evenimentelor. În mod evident, preotesele au încercat pentru ultima oară să-l corupă pe Heracle oferindu-i, pe lângă bogăţie, putere, plăceri diverse, însăşi mirajul nemuririi (ulciorul cu vin sacru).

Tentaţia a fost într-adevăr foarte mare (Heracle forţând deschiderea ulciorului).

Ulterior, văzând că mirosul vinului sacru (tentaţia nemuririi) a determinat stârnirea centaurilor (alte pasiuni ancestrale din inconştient), şi-a dat seama de greşeală. A înţeles că elixirul vieţii veşnice nu putea fi obţinut din cele văzute şi cunoscute, ci numai din cele nevăzute şi necunoscute (încă).

Nimic din ceea ce are formă nu poate determină neforma, nimic din ceea ce este cunoscut nu poate determină necunoscutul şi nimic din ceea ce este muritor nu poate determină nemurirea. Aceasta a fost şi probă dar şi iniţiere totodată pentru Heracle. Şi-a dat seama că puterea cea mai mare este doar în sufletul său, pentru că doar acesta poate cuprinde nemurirea. A cincea muncă – curăţarea grajdurilor lui Augias. Legenda spune că Augias, regele din Elis, avea peste trei mii de vite şi grajdurile care le adăposteau nu mai fuseseră curăţate de peste treizeci de ani. La porunca lui Euristeu, Heracle s-a învoit să le cureţe într-o singură zi, urmând apoi să fie răsplătit de Augias. Heracle a schimbat cursurile râurilor Alfeus şi Peneus şi, abătându-le prin mijlocul grajdurilor, a făcut ca tot gunoiul să fie dus de ape până seara. Când şi-a cerut plata cuvenită, Augias a refuzat să-şi ţină făgăduiala. Începând cu această muncă, Heracle urma să demonstreze nu numai că poate stăpâni aspectele duale, prin care mintea şi sufletul pot fi înlănţuite (şi eliberate totodată), dinamizate, controlate, ci şi forţele subtile ale naturii, adică elementele. Doar un înţelept (maestru) îşi poate permite să lucreze optim cu dualitatea, fie că este vorba de persoane, grupuri, sau diverse evoluţii. Accesarea forţelor elementale nu ar fi fost o problemă pentru el, dar în acest caz trebuia să facă dovada că le poate controla, ceea ce presupunea înfruntarea elementalilor. Heracle trebuia să folosească forţele subtile animatoare a doua râuri, şi astfel să „cureţe” respectivul ţinut de anumite blocaje energetice. Când se încearcă

redirecţionarea anumitor fluxuri energetice naturale, elementalii intră în scenă şi caută să refacă circuitul iniţial. Aceştia sunt un fel de globule albe pentru sistemul energetic al Geei şi atunci când sesizează interferenţe, intervin destul de energic. Elementalii sunt fiinţe superioare animalelor, dar inferioare omului. Totuşi, au o foarte puternică componentă în structura lor, şi anume, voinţa. Când se doreşte doar accesarea acestor energii, nu intervin, dar când se încearcă retrasarea unui circuit teluric sau elemental, atunci trebuiesc înfruntaţi. Elementalii nu vor renunţa decât în momentul când sesizează o voinţă mai puternică decât a lor. Aşadar, dacă cineva încearcă folosirea energiilor telurice şi elementale pentru anumite scopuri, dar nu dispune de o voinţă de diamant, alături de un curaj deosebit şi o minte limpede, va avea cu siguranţă mari probleme cu aceste fiinţe. Ele nu sunt nici rele nici bune, dar rolul lor este de a prezerva fluxurile energetice naturale. Se cunosc patru tipuri principale de elementali:

— Gnomii – sunt elementalii pământului; – Ondinele, nimfele, sirenele – sunt elementalii apei; – Silfii, elfii – elementalii aerului; – Salamandrele – elementalii focului; Aceştia erau de foarte mare ajutor vechilor preotese (şi mai târziu magilor) în procesul de creştere şi dezvoltare a unei comunităţi. Chiar şi dacă se doreşte extinderea culturilor agricole (în detrimentul unei păduri de exemplu), dacă nu erau accesate (şi apoi controlate) puterile elementale, lucrurile puteau degenera. Din această cauză, în zilele noastre, anumite proiecte majore (de construcţii, de infrastructură, de urbanizare etc.) sunt însoţite de diverse probleme sau apar multe răniri, chiar decese. În fapt, este vorba de acţiunea elementalilor care, departe de a avea intenţii rele, caută să restabilească echilibrul energetic natural din zonă şi, din păcate, interferează cu sistemul energetic al unor oameni. Heracle nu numai că a putut să acceseze energiile subtile elementale, dar a reuşit să-şi impună voinţa asupra fiinţelor energetice protectoare, dându-le sarcina de a elimina „resturile” unei comunităţi de 3.000 de persoane. Foarte probabil ca acea comunitate să fi avut parte de degradare din toate punctele de vedere. Grajdurile murdare de peste 30 de ani, sugerează forme de blocaj energetic la nivel general, care împiedică dezvoltarea sănătoasă a unei comunităţi. A şasea muncă – distrugerea păsărilor stimfalide. În pădurile care împrejmuiau lacul Stimfalis din Arcadia îşi făcuseră locul o mulţime de păsări de pradă, care pustiau ţinutul, distrugeau recoltele, deseori atacându-i chiar şi pe oameni. Legenda spune că aceste

păsări aveau ciocuri de bronz şi pene din metal. Zeiţa Atena vine în ajutorul lui Heracle şi îi oferă o pereche de instrumente din bronz, care făceau un zgomot ritmic. Instrumentul, care se aseamănă cu celebrele casteniete spaniole, a fost construit de Hefaistos (zeul meşteşugar) şi avea darul de a dezorienta voracele păsări. Folosindu-se de preţiosul instrument, Heracle le-a stârpit, ucigându-le cu săgeţile otrăvite. Păsările stimfalide reprezintă gândurile negative, dăunătoare. Fie că este vorba de gânduri de lovire, siluire, jefuire, ucidere, distrugere, gelozie, răzbunare, invidie sau alte asemenea, acestea ne otrăvesc sufletul, mintea şi, în cele din urmă, ne atacă şi trupul. Este genul de luptă care nu se câştigă uşor deoarece câmpul de bătălie este în interiorul omului, iar „duşmanul”, adică propriile noastre slăbiciuni şi vicii, ne cunoaşte tot aşa de bine cum ne cunoaştem noi înşine. Înţelepţii vremurilor, indiferent de loc, au spus că lupta cu sine însuşi este cea mai grea luptă, iar victoriile împotriva părţilor negative din noi sunt cele mai strălucite cu putinţă. Majoritatea şcolilor de iniţiere din antichitate, indiferent de zona geografică, puneau un foarte mare preţ pe controlul gândurilor. Triada gând – cuvânt – faptă era arhicunoscută, şi se mai ştia că adevărata libertate nu este în exterior ci în interior. Cine are o minte înlănţuită de gânduri rele, la fel de înlănţuit îi este şi trupul. Exteriorul reflectă interiorul!

Este un adevăr cunoscut din cele mai vechi timpuri de către înţelepţi. Lupta cu gândurile rele nu se câştigă uşor. Este o luptă care, adesea, se duce pe mai multe planuri. În fapt, nu este vorba de o luptă propriu-zisă, ci mai mult de o strategie. Gândurile rele apar din cauza temerilor de tot felul, care la rândul lor izvorăsc din necunoaştere şi din pierderea legăturii cu divinitatea. Teama este cel mai mare rău al lumii!

De aici pornesc toate celelalte rele. Pentru a se potoli tumultul gândurilor negative, unii oameni au ales să se retragă în locuri izolate (mânăstiri, ashramuri, peşteri etc.), în mijlocul naturii, departe de lumea dezlănţuită a aşa-zisei civilizaţii umane. Acolo, în mijlocul naturii, gândurile se liniştesc, sufletul se eliberează de teamă şi de alte înlănţuiri, iar omul începe să cunoască adevărata libertate. Însă… puţini sunt cei care au această chemare. Totuşi, se poate obţine liniştea inimii şi a minţii fără a fi nevoie de retragerea în locuri izolate. La fel cum cheia creştinismului este în Fiul (Iisus Hristos), conform triadei Tatălfiul-Sfântul Duh, la fel, în triada gând-cuvânt-faptă, cheia este în cuvânt. Aşa cum Fiul are pe Tatăl şi pe Sfântul Duh, şi cuvântul are gândul şi

fapta. Înţeleptul vede atât gândul din spatele cuvântului, cât şi fapta (cauză-efect).

Privind însă din perspectivă lui „acum”, cuvântul este o entitate dual ă, formată din gând şi sunet. S-a considerat astfel că dacă se schimbă sunetul, se poate schimba şi gândul. Deci lucrul cu sunetul este una din cheile prin care gândul poate fi controlat. Din păcate, foarte puţine centre spirituale au mai păstrat secretele folosirii sunetului în controlul gândurilor. Celebrul cuvânt „aum” (folosit în special în India) sau „om” (folosit mai des în Tibet) are darul, dacă este folosit la modul repetitiv, să liniştească mintea şi sufletul omului. Efectul apare fie prin încântare propriu-zisă (efect mai puternic), fie dacă este folosit în gând. Puterea cuvântului a fost un secret bine păstrat şi în creştinism, dar, cu timpul, s-au pierdut tehnicile de folosire. Sunetul clopotului, toaca (folosită la ortodocşi) şi cuvântul „Amin” erau modalităţi prin care se putea controla gândurile. În sistemul yoga, există o ramură, numită mantra yoga, ce foloseşte sunetul ca instrument în procesul de evoluţie spirituală. În acest sens se folosesc tehnici secrete, care implică incantaţii, şi chiar muzică, prin care se folosesc toate formele de sunet, de toate tonalităţile şi amplitudinile. Fără îndoială că Heracle a fost foarte bine pregătit (de către preotesele din munţi) în tehnica folosirii sunetului, şi a cuvântului în special, demonstrând ulterior că stăpâneşte foarte bine aceste tehnici. Demonstraţia urma să fie destul de simplă:

trebuia să liniştească atât animalele fioroase, folosindu-se de puterea sunetului, cât şi oamenii, folosind puterea cuvântului. A şaptea muncă – prinderea taurului dincreta. Odinioară, regele Minos voise să-i sacrifice taurul lui Poseidon, dar, cucerit de frumuseţea animalului, l-a cruţat şi a hotărât să sacrifice un alt taur. Zeul mării se răzbună, şi astfel stârneşte furia taurului asupra insulei, provocând numeroase distrugeri. Ba mai mult, a determinat-o pe soţia lui, Pasifae, să se îndrăgostească de taur. Pasifae va da naştere lui Minotaur, un monstru cu trup de om şi cap de taur. Minotaurul a fost aruncat într-un labirint în pământ, iar furiosul taur a fost în cele din urmă prins de Heracle lângă Marathon. Heracle i l-a adus lui Euristeu, care, vrăjit de frumuseţea animalului, i-a redat libertatea. Apoi Heracle traversează labirintul şi îl ucide şi pe Minotaur. Taurul simbolizează tradiţiile care au la bază pământul, valorile materiale şi forţa brută. Acestea erau cele mai respectate în acele vremuri. Când cineva se opune deschis tradiţiilor (indiferent de tradiţie),

în mod sigur are parte de puternice reacţii adverse. Valorile materiale, forţa brută şi tradiţiile legate de acestea sunt cele care asigură o oarecare perpetuare a unei societăţi. Se poate spune că o societate se identifică întrucâtva cu tradiţiile sale. Acestea sunt cele care se află la baza culturii unei civilizaţii. Dar, pe de altă parte, aceleaşi tradiţii pot fi factori de frână pentru progres sau pot cauza diverse probleme în procesul de dezvoltare a societăţii. Pentru a lupta împotriva unor tradiţii, trebuie să ai puterea de a lupta cu ideile din minţile oamenilor. Acest lucru este deosebit de dificil, deoarece tradiţiile sunt în aşa fel „cosmetizate” încât să dea impresia că omul depinde în mod deosebit de ele, atât pentru aşi asigura bunăstarea, cât şi pentru sănătate sau pentru a fi ferit de probleme. Tradiţiile valorilor materiale, adesea deghizate în tradiţii spirituale, sunt perpetuate prin intermediul unor credinţe legate de forţe naturale sau supranaturale, iar la baza acestora se află teama. Este vorba de teama de a nu fi protejat, teama de a fi lovit de „zei”, teama de boală, teama de sărăcie, teama de moarte etc. Întotdeauna vor fi persoane care vor profita din plin de aceste tradiţii, fie că este vorba de aparatul laic, fie de cel religios. Doar cel care şi-a depăşit propriile concepţii limitate, referitor la îngustele tradiţii legate de valorile materiale şi ale spiritualităţii „oficiale”, poate şti cum şi unde trebuie acţionat în sistemul de valori al populaţiei. Minotaurul, monstrul cu trup de om şi cap de taur, este cât se poate de sugestiv. Tradiţiile pot fi nu numai un factor de regres, dar pot duce la degenerare şi blocaje mentale grave. Asemenea lui Minotaur, oamenii sunt deseori prinşi în „labirintul” unor tradiţii oarecare şi, cel mai adesea, nu scapă decât odată cu moartea. Fără îndoială că anumite tradiţii (legate de ciclurile anului, anumite sărbători religioase, comemorările unor fapte istorice etc.) au darul de a mobiliza în sens pozitiv oamenii, dar când acestea sunt folosite în sistemul dual de valori, devin factori de frână pentru progresul general. Sunt nenumărate cazuri în istorie… În acest caz, Heracle a fost nevoit să schimbe sistemul de valori al unei populaţii care a fost cucerită de puterea vremii. Adeseori, este mult mai uşor să cucereşti prin forţa armată o regiune sau chiar o ţară, decât să o cucereşti din interior. Istoria a demonstrat că este aproape imposibil să menţii dominaţia asupra unei regiuni, dacă nu ai reuşit să le schimbi sistemul de valori.

„Furia taurului” este reacţia populaţiei în faţa cuceritorilor şi poate fi potolită, într-o primă fază, numai dacă sunt micşorate dările sau sunt oferite mai multe facilităţi populaţiei. După care este necesar ca sistemele de valori şi

de credinţă să fie modificate în aşa fel încât cultura populaţiei învingătoare să se suprapună peste (şi apoi să modifice) cultura populaţiei învinse. Altfel, nu va dăinui cucerirea decât pentru puţină vreme. Modificarea sistemului de valori, a tradiţiilor şi a sistemului de credinţe (religii) este un lucru extrem de dificil deoarece trebuie să se schimbe o multitudine de idei şi mecanisme psihomentale, crescute şi dezvoltate pe o istorie şi cultură total diferite. Iar aceste idei nu trebuie schimbate folosind teama, forţa sau alte constrângeri, ci lucrând pe aspectele pozitive. A opta muncă – îmblânzirea iepelor lui Diomede. Diomede, regele Traciei, avea patru iepe sălbatice pe care le hrănea cu carne omenească. Heracle l-a ucis pe Diomede şi le-a dat iepelor lui să-i mănânce trupul. După ce s-au ospătat din carnea stăpânului lor, iepele au devenit blânde şi s-au lăsat uşor prinse. Heracle i le-a adus şi pe acestea lui Euristeu. Cele patru iepe, pe nume Podagros (iuţeala), Lampon (strălucitoarea), Xanthos (seducătoarea) şi Deinos (teribila), sunt pornirile lăuntrice ale oamenilor în faţa frumuseţii şi a celebrităţii. Acestea sunt puteri deosebite, care însă trebuiesc îmblânzite prin viziune (spaţio-temporală), echilibru, măsură şi înţelepciune. Pentru frumuseţe şi celebritate, oamenii sunt în stare să facă aproape orice sacrificiu. Pentru foarte mulţi, frumuseţea şi celebritatea sunt cu mult înaintea bogăţiei, cunoaşterii sau chiar înaintea puterii. Legenda mai spune că Heracle a plecat în această misiune cu un grup de luptători tineri, aceştia căzând, cel mai adesea, în plasa mirajului frumuseţii sau al celebrităţii (întreceri sportive, lupte, aventură etc).

Iată că pe lângă putere, bogăţie şi cunoaştere, Heracle a trebuit să învingă şi puternicul miraj al frumuseţii şi celebrităţii. Acestea cinci, cunoscute ca şi „puterile Cezarului”, sunt cele care devorează efectiv trupul şi sufletul omului, şi sunt îmblânzite doar când teribilul Cronos (zeul timpului) îşi pune amprenta definitivă asupra sa. Din păcate, doar în amurgul vieţii sau în apropierea morţii, cei mai mulţi oameni realizează că puterea, bogăţia, cunoaşterea, frumuseţea şi faima nu valorează mai nimic. Văzând că nici acestea nu-l pot face să se răzgândească, preotesele înţeleseseră că au dea face cu un suflet special. Nimeni nu rezistase până atunci acestor cinci mari puteri. Îngrijorarea lor era din ce în ce mai mare. Heracle părea să fie omul care nu poate fi amăgit de puterile pământului. A noua muncă – dobândirea cingătorii purtate de Hipolite, regina amazoanelor. Cingătoarea îi fusese dăruită acesteia de însuşi Ares, zeul războiului. Heracle i-o ia, după ce se luptă cu

amazoanele, şi o dăruieşte fiicei lui Euristeu. Evident, Heracle a trebuit să-şi demonstreze calităţile de luptător în faţa amazoanelor. Nu întâmplător s-a considerat ca fiind o muncă superioară celorlalte. Învingerea unei amazoane de către un bărbat era un lucru aproape de neconceput în acele vremuri. Privind din perspectivă actuală, adică al forţei brute musculare, bărbatul pare să fie superior femeii. Însă, în acele vremuri, forţa fizică nu era pusă nici măcar pe plan secundar. Întâi se punea accent pe viteză, îndemânare, echilibru şi concentrare. În al doilea rând, tehnicile de luptă erau cu totul diferite faţă de ce se cunoaşte acum. O amazoană lovea întotdeauna din două sau chiar trei direcţii simultan. Erau antrenate să mânuiască o armă fel de bine şi de precis cu ambele braţe. Celebrele falxuri dacice (săbii încovoiate) îşi au obârşia din vremea matriarhatului. Acestea erau însă mai mici, mai curbate, dar mult mai manevrabile, fiind prinse de antebraţe cu ajutorul unor curele de piele, tăişul curbat ieşind în dreptul coatelor. Acestea erau folosite cu precădere din săritură şi aruncare, astfel că, folosindu-se de propria greutate şi în combinaţie cu torsionarea corpului, lovitura putea să fie atât de puternică încât se decapita uşor orice bărbat sau altă luptătoare. Alte două asemenea arme erau prinse de gambe, având tăişul curbat în afară. Curelele din piele împletită, de care erau prinse falxurile antebraţelor, se desfăceau uşor şi armele puteau fi mânuite pe o rază de 4-5 metri, sau chiar mai mult, în funcţie de îndemânarea şi rapiditatea luptătoarei.

Chiar dacă erau atacate de mai multe persoane în acelaşi timp, o amazoană devenea, graţie tehnicilor de antrenament special, asemenea unei înfiorătoare maşini de tocat. În jurul taliei avea o centură de care erau prinse o mulţime de mici triunghiuri metalice sau de piatră dură, foarte ascuţite, având vârfurile impregnate cu otravă. Toate aceste instrumente stârneau sentimente de groază năvălitorilor barbari sau altor amazoane din comunităţile duşmane. Aşadar, chiar dacă bărbatul era superior femeii la capitolul forţă fizică, acest lucru nu ar fi contat deloc, căci nici nu ar fi apucat să se apropie de ea la mai mult de doi metri. Ar fi fost secerat foarte rapid. În plus, unui bărbat îi este foarte greu să lovească de două sau de trei ori în acelaşi timp, din cauza unor dezavantaje de ordin fizic. Nici nu poate fi antrenat să lovească foarte precis din aruncare sau cădere, asemenea unei femei. De exemplu, în zilele noastre, la gimnastică, un bărbat nu poate executa exerciţiile de la bârnă cu aceeaşi uşurinţă precum le poate executa o femeie. La fel, la sol sau la gimnastica

ritmică. În mod paradoxal, cele mai avantajate luptătoare erau cele minione. Mi-a fost facilitată o regresie şi am văzut o astfel de luptătoare. Tehnica de luptă nu semăna cu absolut nimic din ce cunosc acum în artele marţiale. Tehnica era o combinaţie între diverse sărituri şi ceva asemănător cu gimnastica ritmică, dar în loc de benzi sau măciuci foloseau falxurile prinse de antebraţe cu împletituri din piele, cuţite şi temutele triunghiuri ascuţite, impregnate cu otrăvuri. Luptătoarele erau înfiorătoare, într-adevăr, adevărate maşini de ucis. Desigur, bărbatul are alte avantaje, dar atunci nu au fost exploatate decât avantajele femeii, mai exact flexibilitatea, echilibrul, viteza şi capacitatea de coordonare a simţurilor. Preotesele munţilor ştiau că Heracle urma să înfrunte amazoanele, de aceea l-au antrenat în mod special pentru acest test. Aflase toate secretele şi avantajele unei luptătoare clasice. Pentru a face faţă, Heracle a trebuit să se folosească de capacităţile sale de a accesa energiile subtile. Luptătoarele nu erau iniţiate în folosirea energiilor elementale şi nici nu ştiau cum să acceseze energiile regnului vegetal sau animal. Erau antrenate doar că maşini de ucis. Astfel, Heracle le descoperise repede punctele slabe; unul fiind dezechilibrarea sistemului nervos folosind elementele, iar celălalt (folosindu-se de energiile regnului vegetal şi animal) fiind declanşarea în suflet a unor puternice torente emoţionale. Doar astfel a putut să le învingă. Vestea că un bărbat învinsese cele mai temute luptătoare a făcut înconjurul multor ţinuturi.

Cele mai adânci temeri ale preoteselor începuseră să iasă la suprafaţă. Sfârşitul matriarhatului era aproape.

Prin urmare, preotesele se hotărâseră să-l pună la cele mai grele probe. A zecea muncă – aducerea boilor lui Gerion. Cirezile de boi ale lui Gerion se aflau pe insula Erythia, departe, către apusul lumii. Ca să ajungă acolo, eroul a străbătut deşertul Libiei, apoi Oceanul, iar ca să pună mâna pe boii lui Gerion l-a ucis mai întâi pe Ortrus, câinele cu două capete care-i păzea, apoi pe Eurition, uriaşul care-i păştea şi, în sfârşit, pe însuşi Gerion, monstrul cu trei trupuri, căruia îi aparţineau. După multe peripeţii, Heracle ajunge cu bine la Euristeu, nu fără să fi avut însă de furcă pe drumul de întoarcere cu numeroşi duşmani care îl atacaseră, vrând să-i fure boii. În timpul perioadei dure a matriarhatului, mai multe comunităţi au hotărât să părăsească ţinutul vechii Dacii, ieşind astfel de sub hegemonia preoteselor. Unele dintre comunităţi s-au stabilit în nordul continentului (în zona unde este azi Danemarca), altele se

stabiliseră în Peninsula Iberică (în zona Cataloniei), iar alte câteva în zona Olandei. Lui Heracle i s-a dat sarcina să aducă acasă comunitatea din zona Peninsulei Iberice, considerată ca fiind cea mai refractară. Deşi povestea spune de 3.000 de „boi”, în realitatea a fost vorba de o comunitate de aproape 100.000 de oameni (plecaseră într-adevăr în jur de 3.000 de oameni, dar între timp comunitatea a crescut la aproape 100.000).

În vechime, adeseori oamenii erau asociaţi cu boii („... să nu legi gura boului care treieră”. Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu? Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris...

— Pavel, 1 Corinteni 9).

Văzând că nu este un suflet obişnuit, ci unul cu totul special, lui Heracle i s-a dat una dintre cele mai grele munci pe care le poate face un om. L-au însărcinat aşadar cu aducerea acasă a celor care se stabiliseră în Peninsula Iberică. Aşadar, Heracle trebuia să strunească din loc o întreagă comunitate şi să pornească apoi spre locurile de baştină. Spre deosebire de Moise, care a avut nevoie de două generaţii (40 de ani) pentru a realiza această uriaşă muncă, Heracle nu a avut la dispoziţie decât puţin peste un an. Este, probabil, cea mai grea sarcină care poate fi dată unui om:

să găsească toate resursele, interne şi externe, astfel încât să închege un nou vis colectiv, un nou drum, o nouă viaţă. Este nevoie de mobilizarea tuturor forţelor, pe toate planurile. Pentru a fi conducătorul unei asemenea mişcări, nu este îndeajuns să fii superior întregii comunităţi, ci trebuie să le cunoşti foarte bine nevoile, aspiraţiile, credinţele, tradiţiile, valorile, bucuriile şi supărările. Sufletul colectiv este foarte greu de mobilizat spre o altă direcţie, deoarece trebuie să stăpâneşti foarte bine atât temerile comunităţii, cât şi bucuriile şi aspiraţiile de mai bine. Toate acestea (fenomenele de atracţie şi respingere) trebuiesc foarte bine îmbinate cu trecutul şi viitorul, într-un prezent mobilizator. Observăm că sunt trei entităţi distincte de sufletul colectiv (cirezii):

păzitorul Ortrus – câinele cu două capete, Eurition – păstorul turmei, Gerion – stăpânul turmei, monstrul cu trei trupuri. Păzitorul Ortrus, fiul lui Echidna şi a lui Tifon, câinele cu două capete, simbolizează temerile care sunt în sânul unei comunităţi. Unele temeri au rol mobilizator, corector, însă pot fi şi un puternic factor de regres, o frână în dezvoltarea durabilă a unei comunităţi. Cele două capete ale lui Orthrus sugerează că teama era prezentă atât în plan fizic (teama de autorităţi, de duşmani, de forţele naturale etc.), cât şi în plan

interior (nesiguranţa, incertitudinea asupra zilei de mâine etc).

Fără îndoială că drumul spre Erythia (al comunităţii) a fost greu şi împresurat cu tot felul de experienţe neplăcute, care şi-au pus amprenta asupra structurii sufletului colectiv. Graţie pregătirii deosebite, obţinută în urma numeroaselor experienţe iniţiatice prin care a trecut, Heracle a reuşit relativ uşor să scoată aceste temeri din sufletele şi minţile oamenilor, şi să le insufle speranţa de mai bine pe toate planurile. Orthrus nu a fost foarte greu de îmblânzit... Eurition (păstorul), reprezintă entitatea formată din suma tuturor legilor, conceptelor, tradiţiilor, credinţelor. Toate acestea constituie identitatea culturală, şi ea este cea care dinamizează (paşte) o comunitate. Nu poţi învinge identitatea culturală a unei comunităţi decât dacă ajungi la „inima" ei. Teama, de orice natură, este relativ uşor de învins (prin cunoaştere, experienţă, conştientizare), dar identitatea culturală (animatorul colectiv) nu poate fi mobilizat decât lucrând la aspectele pozitive. În faţa pericolelor şi a provocărilor de tot felul, o comunitate se poate apăra prin mobilizare, luptă, strategie, dar pentru a i se schimba „animatorul" colectiv, este nevoie să se pătrundă în mecanismul intim (motorul) al colectivităţii. Pentru a schimba „păstorul", Heracle a trebuit să fie el însuşi un păstor, desigur mult mai bun. Gerion (stăpânul), monstrul cu trei trupuri, este fiul lui Crisaor (fratele lui Pegas şi nepotul lui Medusa) şi al lui Calirho (nimfă), avea şase picioare, şase braţe şi trei capete. Pentru a stăpâni o oarecare comunitate, este necesar să îi stăpâneşti sufletul, adică motivaţiile, visurile de viitor, aspiraţiile profunde. Gerion este înfăţişat ca având o armură de aur (asemenea visurilor spre un viitor de... aur), iar cele trei trupuri sunt speranţele şi aspiraţiile pentru toate cele trei componente ale fiinţei umane:

trup, minte şi suflet. Heracle nu numai că stăpânea toate acestea, dar graţie capacităţii de viziune, ştia foarte bine şi cum să convingă oamenii să adopte şi să creadă în noile visuri şi aspiraţii. După toate acestea, a reuşit să convingă o comunitate de aproape 100.000 de oameni să i se alăture în drumul spre casă. Asemenea lui Moise (pe drumul de întoarcere) a trebuit să înfrunte multe alte pericole, trădări, duşmani (văzuţi sau nevăzuţi), însă a reuşit să le depăşească pe toate. Preotesele sperau că odată mobilizată comunitatea, din toate punctele de vedere, Heracle va fi adulat asemenea unui zeu şi că acest lucru îl va orbi de-a binelea, dorindu-şi să aibă propriul popor. Dar nu, Heracle nu dorea un nou popor. Heracle venise pentru altceva. Focul nimicitor din

sufletul său nu putea fi stins astfel. Preotesele şi-au dat seama că au de-a face cu un zeu coborât între oameni. A unsprezecea muncă – culegerea merelor din Grădina Hesperidelor. Merele acestea erau de aur şi aparţineau Herei, care le primise în dar de la Geea, cu prilejul nunţii ei cu Zeus. Hera le dusese în Grădina Hesperidelor şi i le dăduse în pază lui Ladon, un balaur uriaş cu o sută de capete. După ce cutreieră mări şi ţări, după ce trece prin Caucaz, unde-l eliberează pe Prometeu, Heracle ajunge la hiperboreeni, unde se afla faimoasa grădină şi, cu ajutorul lui Atlas, izbute şte să fure merele şi i le duce lui Euristeu. Aceste ultime două sarcini, Heracle le face din proprie iniţiativă. Preotesele i-au spus că, având în vedere sarcinile extraordinare pe care le făcuse până atunci, ar putea fi un zeu coborât în trup omenesc, şi pentru a fi sigur de asta, ar mai avea încă două sarcini de îndeplinit. Prima ar fi aducerea „merelor de aur” din Grădina Hesperidelor, iar apoi victoria împotriva tenebrelor morţii, prin îmblânzirea lui Cerberus, câinele păzitor al infernului. Cadrul general al acestei „grădini a hesperidelor” este foarte bine prezentat în Geneza biblică, în fond fiind vorba de aceleaşi „mere”. Mărul de aur este simbolul „fructului superior” – cunoaşterea şi faptele zeilor („Iată că omul a ajuns ca unul din Noi” – Geneza).

Este fructul interzis, dar, în acelaşi timp, este şi fructul cel mai dorit de umanitate. Dorinţa de cunoaştere, de evoluţie este reprezentată de dragon sau şarpe (diavolul), iar mărul este desigur fructul cunoaşterii. Întâlnim în acest cadru toate cele cinci simţuri. Fructul a fost văzut, atins, mirosit, gustat, iar şarpele a fost auzit (în interior).

Acest eveniment este, contrar credinţelor preoţeşti actuale, momentul de salt evolutiv al umanităţii, de la regnul animal (condus de cele cinci simţuri fizice) la cel omenesc (liber şi cutezător, condus de raţiune şi aspiraţie).

Doar după transcenderea acestor simţuri fizice apare capacitatea de a discerne binele de rău, în fapt fiind vorba de simţurile corpurilor superioare. Preoţii au schimbat în cele din urmă dragonul (balaurul) cu şarpele, deoarece acesta ar reprezenta simbolul perfect al conştiinţei prinse în materie (şarpele este singurul animal care îşi târăşte tot corpul pe pământ).

Mai târziu (în perioada lui Iisus) locul şarpelui a fost luat de porc (singurul animal care nu priveşte cerul), semnificând refuzul de a evolua spre lumină, iubire, armonie, deci refuzul de a se deplasa spre „cer”. Nu se ştie cu exactitate ce reprezintă acele „mere” de aur, dar mai mult ca sigur că Heracle

a dobândit simţuri şi puteri superioare. Nu pare a fi vorba de capacităţi supranormale, ci mai degrabă de simţuri şi puteri care sunt peste puterea noastră de înţelegere. Cel ce experimentează aceste adevăruri îşi schimbă complet viaţa. Legenda spune că înainte de a ajunge la Grădina Hesperidelor, Heracle l-a eliberat pe Prometeu (focul eliberator), şi apoi, ajutat fiind de Atlas, a găsit faimoasa grădină şi a luat merele de aur. Pentru a verifica spusele preoteselor (acela de a fi o fiinţă divină coborâtă în trup), Heracle şi-a lăsat trupul şi mintea să fie conduse de focul nimicitor al spiritului său. Acest foc l-a adus în calea lui Atlas (programul atlant) şi în cele din urmă a pătruns în piramida din Retezat. Atlas, zeul care ţine pe umeri bolta cerească, este cât se poate de sugestiv. Noul program evolutiv galactic cade în sarcina noii lumi. Despre ce s-a petrecut acolo, în momentul când Heracle a pătruns în piramidă, nu se ştie încă nimic. Nu mi-a fost permis să aflu, însă ghizii mi-au spus că fiecare om va trece prin ceea ce a trecut Heracle!

Sunt scrieri care afirmă că această muncă ar fi fost a 12-a şi nu penultima, însă lipsa de înţelegere şi de viziune a unora a făcut ca prinderea lui Cerberus să fie considerată cea mai grea muncă. A douăsprezecea muncă – aducerea lui Cerberus din împărăţia umbrelor subpământene. Această muncă este socotită de unii ca fiind cea mai grea încercare la care a fost supus. În îndeplinirea acestei sarcini, el a fost ajutat de Hermes şi de Atena. Ajuns în Infern, Heracle s-a întâlnit cu umbra lui Meleager, căruia, cu această ocazie, i-a făgăduit să o ia în căsătorie pe Deianira. Apoi s-a întâlnit cu Piritus, cu Tezeu şi cu Ascalafus, pe care i-a scăpat din chinurile la care erau supuşi şi, în sfârşit, cu zeul Hades, care s-a învoit să i-l dea pe Cerberus, cu condiţia ca eroul să-l prindă fără să se servească de vreo armă. Strângându-l cu amândouă mâinile de gât, Heracle a reuşit să-l stăpânească şi să-l târască după el, pe pământ. Se spune că la vederea lui, Euristeu a fost atât de înfricoşat încât s-a ascuns şi n-a vrut să-l primească. Neavând ce face cu el, Heracle l-a trimis înapoi în împărăţia umbrelor subpământene. Cerberus, acest înfricoşător monstru cu trei capete, nu reprezintă defel păzitorul infernului, ci mai degrabă cele mai adânci temeri ale oamenilor. Trupul lui Cerberus este asociat cu tenebrele morţii, iar cele trei capete simbolizează strigătul celor trei monştri din interiorul omului:

teama de boală, teama de sărăcie şi teama de singurătate. Toate acestea sunt „alaiul” care însoţesc tenebroasa teamă de moarte. Este tridentul demonic care s-a înfipt în trupul lui Iov. Este marea încercare a cărnii, testul

final al pământului.

Prin testul celor trei plăgi (boala, singurătatea, sărăcia), omul poate transcende pământul şi iluziile sale, sau se poate pierde în abisul materiei... pentru multe vieţi. În urma acestor experienţe cumplite, omul iese de sub dominaţia materiei şi a influenţelor sale. Extrem de edificator este şi dialogul din Iov:

Domnul a zis Satanei:

„De unde vii?" Şi Satana a răspuns Domnului:

„De la cutreierarea pământului şi de la plimbarea pe care am făcut-o pe el." Testul celor trei „capete ale cerberului" determină eliberarea definitivă de sub puterea materiei, şi astfel este detronat definitiv egoul. Acesta nu poate exista decât în „cutreierarea pământului". Doar în lumea „de afară" egoul poate face legea, doar în relaţia cu exteriorul, cu dualitatea şi sistemele sale de măsură.

Prin acest test se atinge punctul în care se experimentează marele paradox al spiritului:

finit în exterior, dar infinit în interior!

În momentul când omul simte cu adevărat infinitul din sufletul său, va arunca mantia egoului la locul cuvenit, iar Cerberus (şi cele trei capete) se va transforma în păzitorul său credincios. Din respect pentru tradiţie, am lăsat ordinea sarcinilor lui Heracle, aşa cum a fost ea păstrată în memoria umanităţii, deşi aducerea merelor de aur din Grădina Hesperidelor a fost cu adevărat ultima şi cea mai grea. A fost momentul când omul Heracle devine semizeul Heracle. Legenda afirmă că sfârşitul lui Heracle a pornit de la răzbunarea perfidă a unui centaur, pe nume Nessus. Acesta a fost ucis de Heracle din cauza faptului că intenţionase s-o violeze pe Deianira, soţia lui. Înaintea morţii, perfidul Nessus îi spune Deianirei că sângele său îi poate fi de ajutor pe viitor, ca să-l păstreze pe Heracle numai pentru ea, în caz că se va îndrăgosti de o altă femeie. Mai târziu, Heracle reuşeşte s-o salveze pe Iole, fiica regelui Euritus, ştiut fiind dragostea veche a lui Heracle pentru ea. Orbită fiind de gelozie, Deianira îşi aduce aminte de sângele lui Nessus, şi îl varsă peste cămaşa lui Heracle, crezând astfel spusele centaurului, că va fi numai al ei pentru totdeauna. Îndată ce soarele răsare, cămaşa se lipeşte de trupul de Heracle şi se aprinde de un foc nimicitor. În timp ce trupul lui se mistuia în flăcări, un „nor" îl acoperă şi îl duce în Olimp, locul zeilor. Acolo, ura lui Hera se

stinge, apoi eroul se căsătoreşte cu fiica ei, Hebe, zeiţa veşnicei tinereţi. Drept răsplată pentru toate cele îndurate pe pământ, Heracle capătă nemurirea şi locul binemeritat printre zei. Această legendă reflectă doar o mică parte din adevăr. Sfârşitul halucinant, specific tragediilor greceşti (sinuciderea Deianirei în faţa trupului mistuit de foc al lui Heracle), vrea să aducă în evidenţă partea slabă a omului, chiar şi a celui mai virtuos cu putinţă, şi anume, slăbiciunea pentru cei dragi. Legenda vrea să confirme faptul că slăbiciunea celor dragi este şi propria noastră slăbiciune, iar această supoziţie este la fel de perfidă ca şi sângele lui Nessus, deoarece este ca o stavilă pusă în faţa celor care vor să aducă schimbarea. În realitate, lucrurile au evoluat altfel. După experienţa din Grădina Hesperidelor, Heracle a realizat cine este şi care este rolul său. Graţie puterilor dobândite, Heracle a reuşit să rupă definitiv structura energetică a preoteselor (egregorul matriarhatului) şi să readucă egalitatea dintre bărbaţi şi femei. Despre prima întrupare a lui Zamolxe, cunoscut sub numele de Heracle, nu se mai ştie nimic. Ulterior s-a deplasat spre ţinuturile din nord, rămase deocamdată necunoscute, iar despre modul cum a părăsit lumea, ghizii mei păstrează tăcerea. Poate că s-a stins asemenea moşilor antici, lumina din suflet răzbindu-i trupul, unindu-se apoi cu lumina soarelui... În continuare, istoria şi-a urmat cursul. Preotesele nu au ştiut să piardă, iar întreaga zonă era umărită de spectrul unui devastator război civil. Pentru a se evita vărsarea de sânge, două tabere mari se hotărăsc să plece spre alte ţinuturi. Una dintre ele s-a deplasat spre vest, stabilindu-se în cele din urmă în peninsula italică. Urmaşii acestora au fondat mai târziu ceea ce avea să devină cel mai puternic imperiu din antichitate:

Marele Imperiu Roman. O alta mare tabără a plecat spre Est, stabilindu-se în cele din urmă în zona Indiei de azi. Vechea Dacie a rămas aproape pustie. Preotesele păreau suverane pentru vecie. Vestea că cele două mari tabere au părăsit zona s-a răspândit cu rapiditate. Furia mută a neamurilor din jur i-a unit într-o confruntare pe care pământul nu a mai cunoscut-o. Acum trei milenii şi jumătate, pe aceste plaiuri, s-a purtat o bătălie înfiorătoare. Cu toţii ştiau că lumea nu va putea cunoaşte libertatea şi egalitatea, atâta vreme cât vor mai exista preotesele şi amazoanele. Cu un enorm preţ în sânge, amazoanele au fost exterminate, iar amintirea lor a fost ştearsă aproape în totalitate din memoria lumii. Ghizii mi-au spus că la sfârşitul războiului, dezastrul şi oroarea atinseseră o asemenea culme, încât între preotesele comunităţilor şi cele ale

munţilor care au rămas în viaţă s-a format o alianţă secretă prin care se urmărea că, niciodată cât va mai dăinui lumea, să nu mai existe vreun război între bărbaţi şi femei. O alianţă care mai dăinuie şi în ziua de azi... Ulterior, marele imperiu s-a rupt în mai multe regiuni. Totuşi, datorită limbii şi a unor obiceiuri comune, istoricii vremii le-au trecut sub un singur nume:

Tracia. După devastatorul război, spiritualitatea din această zonă a cunoscut iarăşi o decădere accentuată. Locul suveran al preoteselor a fost înlocuit de preoţi bărbaţi şi de bendise (preotese ale zeiţei lunii, Bendis), acestea din urmă fiind o rămăşiţă palidă a vechilor preotese. Neavând o pregătire pe măsura vechilor preotese, aceştia au preferat să se bazeze pe tot felul de dogme şi ritualuri decât pe munca spirituală. S-a dat o notă de mister anumitor ritualuri, bazându-se mai mult pe impresionabilitate decât pe capacităţi verificabile în planul fizic. Elementele şi forţele naturii erau „accesate” numai în mod formal, ritualic. Capacităţile speciale, care erau obţinute numai printr-o îndelungată pregătire, au fost înlocuite cu diverse titluri. Ba mai mult, şi noii preoţi şi-au consolidat poziţia socială în acelaşi mod ca vechile preotese decăzute, adică prin acumularea de bogăţii materiale şi putere armată. Astfel stând situaţia, era normal să apară o decădere foarte rapidă a spiritualităţii şi, odată cu ea, întreaga societate dacică. La acestea se mai adăugau şi desele atacuri ale năvălitorilor din jur care, odată cu distrugerile şi jafurile, au adus şi o serie de practici primitive, având la bază diverse superstiţii. Situaţia era de aşa natură încât trebuia realizată o nouă intervenţie directă a Divinităţii. În toate zonele speciale ale planetei, Principiul Unic Divin s-a întrupat pentru a readuce spiritualitatea la un nivel normal, îndepărtând astfel influenţele care aveau să ducă la involuţie. Pentru a se feri de orice fel de intervenţie perturbatoare din afară, era necesar să se traseze direcţii clare în zona spiritualităţii. Acestea trebuiau să fie bine „ancorate” în structurile grilei energetice, astfel încât omul să aibă, în orice moment, acces la evoluţia spirituală, fără a exista riscul de a fi manipulat de interese străine planetei. Dacia anilor 500 î.Hr.

Unităţile de conştiinţă divină, întrupate în urmă cu aproximativ 2.500 de ani aveau, pe lângă sarcina de a renaşte spiritualitatea, şi pe aceea de a iniţia şi dezvolta noi evoluţii ale corpurilor subtile. Aceştia au acţionat atât asupra structurii energo-informaţionale a reţelei planetare, cât şi asupra dinamicii psihomentale specifice acelor vremuri, creându-se anumite „rezonanţe” şi căi

de legătură subtilă. Astfel, s-au sădit seminţe spirituale care, ulterior, au generat curente şi idei religioase. Dacă Lao Tze şi Gautama Sidharta (Buddha) au lăsat urme mai vizibile în spiritualitatea Asiei, Zamolxe a creat (în ciuda aparenţelor) în Europa o dinamică mult mai mare şi mai complexă. De fapt, întreaga Europă poartă amprenta sa. Pentru a se întrupa, unitatea de conştiinţă divină trebuie să treacă printr-o „coborâre vibraţională”. Ea este realizată în mai multe etape, prin urmare, conştiinţa se „înveleşte” cu mai multe straturi vibraţionale. Totuşi, spre deosebire de celelalte fiinţe terestre, un spirit divin (eliberat spiritual) îşi poate construi un corp cauzal conform cu misiunea pe care şi-a ales-o. Din această cauză, în timpul vieţii i vor ivi situaţii sau conjuncturi speciale prin care misiunea îi este facilitată din toate punctele de vedere. Cu toate acestea, chiar şi o fiinţă divină trebuie să treacă printr-o serie de „teste planetare”. Nimeni nu se naşte cu înţelepciunea gata formată din naştere, de aceea „sămânţa” spirituală (structura cauzală) trebuie să treacă printr-o serie de etape, înainte de a se „desface” într-o veritabilă floare divină. Cu toţii au trecut prin aceste experienţe. La fel ca prima dată, cea de-a două întrupare a lui Zamolxe s-a petrecut într-o zonă liniştită de munte. Încă din primii ani, natura şi bolta înstelată au însemnat pentru el cea de-a două familie. Aceleaşi aspiraţii către necunoscut şi necuprins îl făceau să se comporte diferit faţă de cei de vârsta sa. Focul teribil din suflet nu-i putea fi potolit decât de liniştea naturii şi doar lumina bolţii înstelate părea să mai aducă răcoare sufletului său. Cum focul din adâncul sufletului său creştea pe zi ce trece, a simţit nevoia să plece spre alte zări. Nimeni şi nimic nu l-a putut opri. Însăşi focul spiritului său îl conducea. Nu voia decât să ajungă în bătrâna Eladă. Auzise printre negustori că acolo este locul unde zeii se pogoară adesea printre oameni. Cu durere în suflet a lăsat în urmă dealurile îmbrăcate de iarbă şi flori, pădurile răcoroase şi cântecul păsărilor, zâmbetul misterios al munţilor săi dragi şi susurul liniştitor al izvoarelor. Un timp i-au putut potoli strigătul sufletului. Dar nu era îndeajuns. Ştia însă că atâta vreme cât le va purta în suflet, nu vor dispărea. Pentru a-şi plăti drumul pe mare, a fost nevoit să fie servitor. Între timp, Zamolxe învăţase foarte bine limba, obiceiurile, tradiţiile religioase, dar şi bucuriile şi supărările grecilor din viaţa de toate zilele. Deşi viaţa lui nu era nici pe departe confortabilă, focul teribil ce-l purta în suflet îi şoptea că este pe drumul cel bun şi că în curând avea să i se petreacă ceva deosebit. Ajunse într-un final în bătrâna Grecie. Tumultul oraşelor greceşti nu-i

erau pe plac, dar ştia că este pe drumul cel bun. Făcea eforturi mari pentru a asista la celebrele forumuri din pieţele oraşelor. Acestea îl atrăgeau într-un mod deosebit, dar totodată îi aţâţau şi mai puternic flacăra inimii. Într-un final ajunge în preajma lui Pitagora. A fost momentul când tânărul Zamolxe a simţit că trebuie să-l urmeze cu orice preţ. Fiorul acelei atracţii teribile, dintre două mari spirite, a fost simţit şi de Pitagora. Ochii tânărului l-au făcut să se înfioare. Pitagora nu mai simţise aşa ceva. Deşi era adesea înconjurat de tineri discipoli – copii ai unor bogaţi aristocraţi greci, Pitagora l-a tratat pe Zamolxe asemenea propriului copil. La început, Zamolxe făcea muncile unui servitor, prin aceasta Pitagora punându-i la încercare pornirile sufletului. Cu toate acestea se simţea afecţiunea deosebită a maestrului pentru el. Acest lucru a stârnit invidia celorlalţi discipoli. De aceea a rămas vorba între greci că Zamolxe ar fi fost un sclav răscumpărat de Pitagora. Nici vorbă de aşa ceva. Până să-şi coştientizeze misiunea, Zamolxe a petrecut o bună parte din viaţă alături de marele maestru Pitagora. Acesta era întruparea unei fiinţe solare, rolul său fiind acela de a realiza un focar de spiritualitate pentru vremea sa. Pitagora a lăsat urme adânci în spiritualitatea lumii, fiind modelul de bază pentru generaţiile viitoare de filosofi, artişti, oameni de ştiinţă şi ezoterişti. Din păcate, şcoala a avut un caracter ermetic şi oarecum exclusivist, Pitagora nevrând să ţină cont de sfaturile lui Zamolxe în ceea ce priveşte admiterea de noi membri. Implicarea în treburile politice, admiterea pe baze îndoielnice (fiziognomia), caracterul rigid al şcolii, toate pe fondul păstrării unei mentalităţi politeiste, au dus şcoala către un final tragic. Zamolxe se întrupase pentru o cu totul altă misiune. Pitagora şi şcoala de spiritualitate de la Crotona i-au fost familie, prieteni şi casă pentru o bună perioadă a vieţii, dar până la urmă a trebuit să le părăsească. O viziune i-a schimbat viaţa pentru totdeauna. O piramidă de lumină şi un chip enigmatic l-au determinat să se întoarcă pe plaiurile natale. Îşi conştientizase o parte din misiune… Şi-a regăsit poporul aproape abrutizat şi devastat de sărăcie şi mici neînţelegeri. La toate acestea se mai adăugau şi infuziile de credinţe superstiţioase celtice, care deformau şi mai mult învăţăturile pe care el le lăsase (cu un mileniu în urmă).

Conducătorii erau adesea dominaţi de interese mărunte, şi nu de puţine ori se iscau conflicte între comunităţile de daci. Zamolxe reuşise să convoace o adunare a lor, explicându-le pe îndelete că trebuia făcut ceva pentru ca dacii să redevină ceea ce fuseseră odinioară. Nu a fost greu să-i convingă. Aceştia şi-

au dat seama că Zamolxe era condus de un foc căruia nu puteai să i te opui. Nu urmărea bogăţia căci o avea, nici faima, căci dacii nu puneau preţ pe ea. În cele câteva luni cât i-a luat să ajungă de la Crotona pe plaiurile natale a reuşit să adune o oarecare avere. A vindecat de diverse boli pe mulţi precupeţi şi conducători locali şi a primit în schimb multe bogăţii. Zamolxe putea accesa şi folosi forţele elementale ale naturii, aducea echilibrul şi armonia, dar şi forţa şi vitalitatea acolo unde lipseau. Dispunea aşadar de puteri foarte mari de vindecare şi de dinamizare a energiilor psihice şi mentale. Putea avea acces la dimensiunile superioare, observând foarte uşor tendinţele şi evoluţia anumitor situaţii. Toate acestea le-a demonstrat în multe ocazii. Vestea i-a mers atât de departe încât unii călătoreau luni de zile ca să ajungă la vestitul Zamolxe, cel care putea reda vitalitatea şi forţa tinereţii. Conducătorii comunităţilor de daci au înţeles că Zamolxe le putea aduce unitatea şi putea crea o bază solidă pentru viitoarele generaţii. Au înţeles cu toţii că avea viziunea şi puterea de a reunifica toate comunităţile de daci. Nu a dorit putere politică şi nici bogăţii. Dorea să fie sprijinit în munca sa, şi să fie lăsat să-şi facă treaba pentru care s-a întrupat, anume, să readucă spiritualitatea dacilor la cotele cele mai înalte. Pentru început, Zamolxe i-a convins că este de mare trebuinţă să existe o monedă care să circule între toate marile comunităţi de daci. Fiind deschişi la minte, conducătorii locali au înţeles că o singură monedă este mai de folos decât mai multe şi asta avea să strângă puterea negustorilor şi a conducătorilor tot aşa precum aceeaşi limbă îi strângea în vreme de restrişte sau când năvălitorii dădeau târcoale. I-a învăţat, de asemenea, care sunt trebuinţele celorlalte neamuri, bucuriile, supărările şi toate cele plăcute lor, şi cum să facă schimburi corecte cu ei. Pentru a evita uneltirile preoţilor locali şi a bendiselor, Zamolxe a hotărât că nu va interfera cu obiceiurile, ritualurile şi tradiţiile lor. Nu era interesat să întemeieze o nouă religie şi nici nu dorea vreo reformă a celor existente. Zamolxe era interesat să creeze o şcoală de spiritualitate, asemenea celei înfiinţate de Pitagora la Crotona, dar fără a repeta greşelile de acolo. Simţise foarte puternic aspiraţiile către spiritualitate ale noii generaţii de tineri daci.

Prin urmare a încercat să grăbească înfiinţarea şcolii. După ce reuşise să obţină sprijinul conducătorilor locali, Zamolxe a purces la alcătuirea primei generaţii de discipoli. Hotărâse să respecte anumite reguli de la Crotona, iar una dintre ele era ca fiecare învăţător să aibă cel mult zece discipoli. De

asemenea, pregătirea ar fi presupus să se desfăşoare în afara cadrului familial. Înainte de întrupare, Principul Divin a ales mai multe spirite superioare, pentru a-l ajuta în perioada cât ar fi fost întrupat. Aceştia au fost primii lui discipoli. Zamolxe, graţie percepţiilor sale deosebite, a reuşit să-i detecteze într-un timp foarte scurt. Legătura specială dintre ei s-a format mai rapid decât un fulger s-ar coborî din înaltul cerului. Păreau cu toţii a fi braţele unui singur trup. Toate cele zece mari spirite, coborâte în materie alături de Zamolxe, au trecut foarte repede printr-o pregătire specială. În doar un singur an, cu toţii au trecut prin iniţieri şi salturi de conştiinţă care ar fi necesitat cel puţin zece ani de pregătire asiduă la Crotona. Un spirit superior poate trece foarte uşor prin diferite trepte evolutive, dacă este pregătit cum trebuie. Zamolxe era asemenea unui soare divin, iar discipolii săi erau asemenea unor vase dornice de a fi umplute de lumină. Pregătirea a fost şi teoretică, dar mai ales practică. A fost şi extrem de intensă. Practic, nicio zi nu stăteau locului. Fiecare zi era specială într-un anume fel. Într-un singur an, Zamolxe şi primii săi zece discipoli au purces de-a lungul munţilor, luând contact cu toate zonele energetice speciale ale matricei carpatice. Fiecare munte, fiecare creastă, fiecare deal, fiecare peşteră, fiecare pădure, fiecare lac, râu, pârâu sau chiar izvor îşi aveau propria lecţie şi iniţiere. Hrană le-au fost turtele crude de hrişcă şi secară, mierea umplută cu alune, jir şi nuci, dar şi fructele şi legumele uscate. Pentru un spirit superior este foarte uşor să treacă la o alimentaţie curată, deoarece hrana de care are nevoie un spirit de lumină este însăşi… lumina. Primii săi discipoli au înţeles acest lucru foarte bine. Însă cu toţii simţeau în fiinţa lor o altfel de foame, o foame teribilă de lumină.

„Lumina nu poate pătrunde dincolo de un trup murdar. Sângele nu poate fi curat atâta vreme cât pântecele este murdar. Un trup curat la exterior aduce sănătate şi vigoare doar pentru o vreme, dar un trup curat în interior pregăteşte o minte curată pentru toată viaţa. O minte curată găseşte lumina în cele mai întunecate locuri. Lumina are nenumărate feţe şi se găseşte în nenumărate locuri. Căutaţi cea mai puternică lumină!

Ea este în sufletul omului. Cine găseşte lumina din propriul suflet, găseşte lumina Focului Viu. Lumina Focului Viu curăţă, vindecă, hrăneşte şi apoi eliberează omul de legăturile pământului”. Astfel le vorbea Zamolxe, iar ei sorbeau fiecare cuvânt. Toate cuvintele sale erau ca o adiere răcoroasă pentru sufletele lor arse de un dor nespus după lumină.

„Cum ne leagă pământul? Cum scăpăm de lanţurile sale?” întrebau ei pe Zamolxe.

„Nu pământul vă leagă, ci voi vă legaţi de pământ, prin patimile voastre. Eliberaţi-vă de patimi şi vă veţi elibera de lanţurile ce singuri vi le-aţi pus. Curăţaţi-vă de lăcomia pântecului, de patimile cărnii şi de patima propriei înfăţişări”. (*este vorba de ego – n.a.*)

„Cum ieşim din legea dobitoacelor şi să ne înfruptăm numai cu lumină? Ne urâm trupul, noi vrem numai lumina”.

„Nu vă urâţi trupul şi nici să nu-i nesocotiţi nevoile, căci el este vatra Focului Viu. Dar păstraţi-l curat şi demn de a fi unealta luminii.

Prin trup, Focul Viu va birui orice fărâmă de întuneric pe acest pământ, iar lumina Să îşi desăvârşeşte lucrarea”. Astfel le răspundea el discipolilor, iar mintea şi sufletul lor creşteau nespus, hrănite fiind de lumină lui Zamolxe şi de învăţăturile tainice ale munţilor pe care le străbăteau. După o vreme, fiecare dintre cei zece discipoli devenise asemenea unui mic soare. Oriunde mergeau, aduceau cu ei vindecarea, speranţa, bucuria, liniştea. Împrăştiau seminţele înţelepciunii în fiecare comunitate întâlnită, ştiind că se află acolo suflete dornice a se adăpa cu lumina lor. Dezlegau tainele ascunse ale munţilor, dealurilor, câmpiilor, lacurilor şi apelor curgătoare, dar şi glasul vânturilor, şi le aduceau locuitorilor sub formă de cântece, poveşti şi „şoapte ale zeilor”. Astfel au întocmit ei legile frumoase, cunoscute printre unii ca şi belaginele, şi le-au răspândit apoi printre semeni. Multe au fost legile; se spune că nu ai fi apucat a le termina pe toate nici într-un an, chiar de le-ai fi spus într-una fără să fi închis un ochi. Atât de multe erau şi nu se mai sătura inima şi mintea ascultându-le. În prima lucrare (Legile lui Zamolxe), prin bunăvoinţa lui Zamolxe, am reuşit să readuc la suprafaţă o mică parte dintre ele. Altele vor fi cunoscute în curând… Dincolo de curgerea timpului şi de cugetarea zeilor, este Focul cel Viu şi Veşnic, din care vin toate şi prin care fiinţează toate cele ce sunt. Totul şi nimicul sunt suflarea Sa, golul şi plinul sunt mâinile Sale, mişcarea şi nemişcarea sunt picioarele Sale, nicăieri şi peste tot este mijlocul Său, iar chipul Său este lumina. Nimic nu este făptuit fără de lumină şi tot ce vine din lumină este viaţă şi ia făptură.

— Precum fulgerul aduce lumina, şi din lumină tunetul şi focul ce se revarsă, aşa este şi gândul omului, el trece în vorba omului şi apoi în fapta sa. Deci, ia aminte la asta, căci până la focul ce arde trebuie să fie o lumină şi un

tunet. Lumina omului este gândul său şi aceasta este averea să cea mai de preţ. Lumina prinde putere prin cuvânt, iar voinţa omului aprinde focul prin care se făptuiesc toate cele ce sunt în jurul său.

— Fii ca muntele cel semeţ şi ridică a ta lumină mai presus de cele ce te înconjoară. Nu uita că aceiaşi paşi îi faci în vârful muntelui ca şi în josul său, acelaşi aer este sus, ca şi jos, la fel creşte copacul în vârf de munte, ca şi în josul său, la fel luminează soarele piscul cel semeţ, ca şi pământul cel neted.

— Fii cumpătat ca pământul şi nu vei duce lipsă de nimic. Creanga prea plină de rod este mai repede frântă de vânt, sămânţa prea adâncă nu răzbate, iar prea multă apă îi stinge suflarea.

— Ia aminte la copacul cel falnic, cu cât este mai înalt cu atât rădăcinile sale sunt mai adânci în pământ, căci din pământ îşi trage tăria, nu uita asta. Cu cât te ridici mai mult, cu atât trebuie să coborî mai mult, căci măsura ridicării este aceeaşi cu măsura coborârii.

— Puterea omului începe cu vorba nerostită, ea este asemeni seminţei care încolţeşte, nici nu se vede când prinde suflare de viaţă. Lumina seminţei este cea care o ridică, pământul este cel ce-i dă hrană, apa îi dă vigoarea, iar răbdarea o îmbracă cu tărie.

— Priveşte râul şi ia aminte la învăţătura sa. La început este doar un firicel de apă, dar creşte tot mai mare, căci vine de la ce este mai mare şi lucrurile aşa trebuiesc împlinite, prin firea lor. Asemenea este şi gândul cel bun şi drept rânduit, el îşi face loc printre pietre şi stânci, nu ţine seamă de nimic, îşi urmează drumul şi nimic nu-i stă în cale. Apă cu apă se adună, şi împreună puterea este şi mai mare.

— Ia seama de taina aceasta şi nu o uita:

acel firicel de apă ştie unde va ajunge, căci una este cu pământul şi toate cele ce-i vin în cale nu îl pot opri până la sfârşit. Astfel să iei seama la gândul tău unde trebuie să ajungă şi vei vedea că nimic nu poate opri drumul său. Să-ţi fie gândul limpede până la sfârşit; multe se vor ivi în calea sa, căci firea lucrurilor din jur este mişcătoare asemeni apelor. Apă cu apă se întâlnesc, pământ cu pământ şi munte cu munte.

— Ia seama la gândul cel rău, fereşte-te de el ca de fulger, lasă-l să se ducă precum a venit, căci te-ndeamnă la lucruri nefireşti. Fereşte-te de vorbele deşarte şi de neadevăr, sunt ca pulberea câmpului ce-ţi acoperă ochii, ca plasa păianjenului pentru mintea şi sufletul tău. Ele te îndeamnă la trufie,

înşelăciune, hoţie şi vărsare de sânge, iar roadele lor sunt ruşinea, neputinţa, sărăcia, boala, amărăciunea şi moartea.

— Nu judeca oamenii după greutatea lor, după puterea lor, după averea lor, după frumuseţea lor sau după râvna lor, căci şi unul şi altul a lăsat din ceva pentru a creşte în altceva. Cel bogat este sărac în linişte, cel tare este slab pentru altul şi cel slab are tăria lui ascunsă. Cum firea lucrurilor este mişcătoare, asemeni este şi omul. Ce dă valoare unei unelte, trebuinţa sau frumuseţea? Duce un om mai mult decât boul? E mai bogat vreunul ca pământul? Doar cunoaşterea şi înţelepciunea îl ridică pe om peste dobitoace. Şi degeaba ai cunoaşterea dacă ea nu este lămurită de vreme.

— Fierul roşit a fost rece şi se va răci iarăşi, vasul a fost pământ şi va fi iarăşi pământ, pământul ce-a fost sterp, acum este pământ roditor şi se va stârpi iarăşi peste vremi. Râvna omului face schimbătoare toate acestea. Dar râvna îi întoarce bucuria în tristeţe şi liniştea în nelinişte. Fierul şi focul ajută omul, dar îl şi vatămă. Şi aceeaşi râvnă îl îndeamnă a merge pe cărări neştiute şi nebătute de ceilalţi dinaintea lui. Tot râvna îl îndeamnă la strângerea de averi, la mărirea puterii şi la a se măsura cu alţii. Fereşte-te de a te măsura cu altul, căci trufia de aici se naşte, ea te va coborî mai jos de dobitoace, ea te va despărţi de fratele şi de vlăstarul tău.

— Neînţeleptul este mânat de râvnă, dar înţeleptul încalecă râvna. Neînţeleptul suferă când râvna îl duce la pierdere şi la cădere, dar înţeleptul întotdeauna găseşte câştigul în pierdere şi înălţarea în cădere.

— Trufia răceşte iubirea inimii şi o face în duşmănie şi nu există dobitoc mai josnic decât omul care nu mai are iubire în inima sa. Căci iubirea este cea dintâi putere şi chipul ei este lumina. Ia seamă că nu cumva gândul tău să se împresoare cu trufia, căci mai jos de dobitoace vei ajunge.

— Gândul bun şi vorba înţeleaptă îţi poate potoli necazul, îţi poate răcori inima, dar nu te vindecă pentru că omul suferă după cum trufia a crescut în el, căci suferinţa este umbra trufiei.

— Nu îţi lega sufletul de nimic lumesc, de lucruri, de dobitoace, argint sau aur, căci ele aşa cum vin, aşa pleacă. După orice zi vine şi noaptea, iar după iarnă vine primăvara, căci aşa este rânduit şi aşa este firea lucrurilor. Toate cele ce se văd, se nasc, cresc şi apoi se întorc de unde au plecat. Doar firea lucrurilor rămâne pururea şi aceasta are nenumărate şi nesfârşite ramuri, iar asemenea izvoarelor minţii şi sufletului tău, ele nu se arată la vedere. Căci o

suflare şi un foc fac să crească toate cele ce cresc – ierburi, copaci, dobitoace şi oameni – şi din aceeaşi vatră vin şi către aceeaşi vatră se întorc, şi vatra aceasta este pururea.

— Precum copacul cel falnic creşte lângă cel mic fără a-i face rău, aşa să fiţi între voi; cel mare să nu lovească pe cel mic şi nici să-i amărască sufletul, căci va avea datorie mare de dat, la fel ca şi hoţul. Aruncă un lemn pe râu şi mai multe vor veni din susul său către tine. Adu-i mulţumire semenului tău, adu-i lumina pe chip şi în suflet, iar toate acestea le vei găsi mai târziu înflorite în inima ta.

— Nu lua cu siluire şi nici cu vorbe amăgitoare ceea ce nu este al tău, căci cel ce priveşte prin ochii tăi este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Ia seama la taina aceasta.

— Nu grăbi nicio lucrare, căci trasul de ramuri loveşte înapoi. Fructul copt este uşor de luat, cel necopt este greu de luat şi gustul e neplăcut. Nu te grăbi deci să aduni ce este înainte de vreme, căci îţi va amărî sufletul. Cum creşte cadrul, aşa creşte şi stinghia, şi cum creşte roata, aşa creşte şi spiţa.

— Rămâi mereu în răcoarea sufletului tău, dar dacă mânia se aprinde în tine, ia seamă că nu cumva să treacă de vorba ta. Mânia vine din teamă şi nu a locuit dintru început în inima ta; dacă nu creşte prin trufie, ea se întoarce de unde a plecat. Trufia închide poarta înţelepciunii, iar cel trufaş se pune singur lângă dobitoace. Înţelepciunea este mai preţuită decât toate cele ce se văd cu ochii, ea este aurul minţii şi sufletului tău şi este rodul cunoaşterii udată de vreme.

— Nu-ţi amărî sufletul când simţi durerea şi neputinţa, ci mai degrabă caută să te foloseşti de ele pentru îndreptare, căci în rod ai şi sămânţa. Nu se poate că o sămânţă bună să dea rod rău. Lăcomia întotdeauna duce la pierdere, furtul întotdeauna duce la boală, gândurile sterpe întotdeauna duc spre rătăcire, mânia întotdeauna loveşte înapoi, răutatea şi neadevărul întotdeauna aduc neputinţa, trufia întotdeauna aduce suferinţa.

— Mergi la izvor când sufletul ţi-e aprins, scormoneşte în apa limpede şi aşteaptă până ce devine iarăşi curată. Aşa se va duce şi aprinderea sufletului tău precum tulburarea aceea.

— Ia bine seama la taina seminţei. Asemeni ei este gândul tău şi cum sămânţa nu se poate fără coajă, aşa este şi gândul cel rodnic al omului. Coaja gândului rodnic este voinţa, iar fără voinţă, gândul se usucă şi nu foloseşte la

nimic. Dar puterea este în răbdarea seminţei, iar voinţa şi răbdarea fac mlădiţa firavă să răzbată prin pământul tare.

— În vremea lucrului tău înveseleşte-ţi inima la vederea lucrării tale înainte de terminarea ei, căci precum fructul îşi anunţă venirea cu o floare, tot aşa fapta omului este văzută de cel cu mintea şi simţirea limpede înainte de a fi terminată.

— Ia bine seama la cauza omului sărac, dar şi la cauza omului grabnic avut, căci niciuna, nici alta nu sunt fireşti. Omul sărac are multe gânduri deşarte şi le schimbă de la o zi la alta, vorbeşte mult şi lenea i-a învelit braţele şi picioarele. Cel grabnic avut ori e hoţ şi înşelător, ori vede mai bine necazul altuia şi caută a-l amăgi, de acolo îşi trage grabnica avuţie.

— Fii blând şi răbdător cu cei de lângă tine, căci aşa cum te porţi tu cu ei, aşa se poartă şi alţii cu tine, căci simţirea lui este la fel cu simţirea ta, din aceeaşi suflare este şi simţirea lui, iar lumina ce vede prin ochii lui este din aceeaşi lumină cu cea care vede prin ochii tăi.

— Unde este tăria omului, acolo îi este şi slăbiciunea, ceea ce-l ridică îl şi coboară; rămâi în limpezimea minţii şi simţirii tale şi vei vedea toate acestea. Cel mic este deasupra celui mare, cel uşor este deasupra celui greu, cel slab este deasupra celui tare, cel blând este deasupra celui aprig. Limpede să-ţi fie mintea şi simţirea, şi ia seamă de toate acestea.

— Tăria muntelui vine din răbdarea sa, din liniştea sa, stânca îi este numai învelitoare. Dar tăria lui este încercată de vânt, de apa cea lină. Ia-ţi puterea din răbdare şi din linişte şi foloseşte-te de ea prin limpezimea gândului tău, căci nu tulburarea izvorului roade stânca, ci limpezimea sa.

— Lucrarea făcută din teamă nu are viaţă lungă, iar tăria ei este asemeni unei revărsări de ape care ţine puţin. Aşa este şi cu tulburarea oamenilor; ea vine de-afară, dar este chemată de teama lor, însă teama vine prin necunoaştere, iar necunoaşterea prinde putere prin neadevăr, lene şi trufie.

— Soarbe cunoaşterea de la cei cu barba albă şi neroşită de vin şi lasă vremea să o îmbrace cu înţelepciune. Nu privi la trupul lor slăbit şi gârbovit, căci toate acestea sunt plata lor pentru cunoaşterea lucrurilor şi creşterea înţelepciunii.

— Mulţumeşte pământului pentru toate cele ce-ţi oferă, mulţumeşte cerului pentru ploaia care îţi hrăneşte pământul, mulţumeşte soarelui pentru căldura şi lumina casei tale şi a pământului tău, mulţumeşte lunii pentru

liniştea somnului tău, mulţumeşte stelelor că veghează asupra somnului tău, mulţumeşte muntelui pentru poveţele şi fierul ce-l iei din el, mulţumeşte pădurii pentru tot ce iei de acolo, mulţumeşte izvorului pentru apa ce-o bei, mulţumeşte copacului pentru lucrările ce-ţi arată, mulţumeşte omului bun ceţi aduce bucurie şi zâmbet pe chip.

— Precum iarba bună creşte cu iarba rea, aşa sunt şi oamenii, dar ţine seamă că purtarea lor cea rea este semănată şi crescută din teamă şi neputinţe, iar trufia este învelitoarea lor. Nu certa purtarea lor şi nu căuta a-i îndrepta din vorbe şi mustrare, căci apăsarea pe rană nu o vindecă. Oare iarba aceea este rea doar pentru că este amară pântecului tău? Aşa este şi cu omul; de vei vrea să-l îndrepţi, adu-i pentru început gândul şi simţirea la ce este plăcut atât omului bun cât şi omului rău. Unul vede roata plecând, iar altul vede aceeaşi roată venind. Cine vede mai bine?

— Doar cel înţelepţit poate vedea limpezimea şi liniştea din mintea şi sufletul celui tulburat, căci cel înţelepţit a fost odată la fel ca şi cel tulburat, iar roadele amare l-au făcut să ţină seama de alcătuirea fiinţei sale. A fugit de roadele sale amare în vârful muntelui şi acolo nu a scăpat de ele, a fugit în mijlocul pădurii şi iată că roadele erau cu el, apoi a privit înlăuntrul său şi iată că roadele sale amare aveau rădăcini în mintea şi simţirea poftelor sale.

— Este o floare mai frumoasă ca cealaltă? Este un izvor mai limpede decât altul? Este un fir de iarbă mai presus de un altul? Fiecare are tăria, frumuseţea şi priceperea lui. Este în firea lucrurilor ca pădurea să aibă felurite soiuri de copaci, de iarbă, de flori şi dobitoace. Nu seamănă un deget cu altul de la aceeaşi mână, dar este nevoie de toate pentru a bate fierul. Este mâna stângă mai bună ca dreapta? Altfel vede ochiul stâng de cel drept? Cele de sus îşi au rostul lor şi cele de jos îşi au rostul lor, cele mari îşi au rostul lor şi cele mici îşi au rostul lor, cele repezi îşi au rostul lor şi cele încete îşi au rostul lor, cele ce au fost şi-au avut rostul lor şi cele ce vin îşi vor avea rostul lor.

— Neputinţa vine după răutate şi neadevăr, căci ceea ce dai aceea primeşti, ceea ce semeni aceea culegi, dar ia seama că lumina sufletului tău şi al celui de lângă tine are aceeaşi vatră şi rămâne fără umbră. Vezi ce tulbură necontenit izvoarele minţii şi sufletului aproapelui tău. Adu-i liniştea în suflet şi limpezimea în minte, iar bătrâneţile tale vor fi ca pomul copt, oasele şi tăria ta nu vor slăbi şi te vei întoarce de unde ai venit, sătul de căldura urmaşilor tăi.

— Întotdeauna va fi cineva dedesubtul tău şi întotdeauna va fi cineva

deasupra ta. La cele ce sunt dedesubtul tău să te uiţi cu iubire şi nu cu trufie, căci acolo îţi sunt rădăcinile, iar la cele ce sunt deasupra ta să te uiţi cu privirea de prunc şi fără teamă.

— Cele tari, cele slabe şi cele nevăzute sunt cele ce alcătuiesc lumea, iar toate acestea le găseşti în om şi toate alcătuiesc un întreg. Nu este nimic care să fie afară şi să nu fie şi înăuntru. Ia seama la toate acestea când îţi apleci privirea înăuntrul tău şi vei găsi toată înţelepciunea zeilor ascunsă în nevăzutul fiinţei tale. Zeii au luat seama înaintea omului de această înţelepciune şi asta i-a adus mai aproape de Focul cel Viu şi Veşnic.

— Ia aminte că bătaia inimii, curgerea sângelui prin vine, vindecarea rănilor, frumuseţea ochilor şi minunăţia alcătuirii trupului sunt făcute prin puterea şi suflarea Focului cel Viu şi Veşnic care este în fiecare şi al cărui chip se arată în lumină. Dar nu uita că trupul este doar o fărâmă din puţinul ce se vede… * Curăţenia trupului şi desfătarea să prin simţuri te pune doar puţin mai sus de dobitoace, căci nu un sunet plăcut te ridică, nicio duioasă atingere, niciun gust plăcut, nicio mireasmă îmbătătoare şi nicio bucurie a ochilor. Căci unde este căldura apare şi frigul, unde este dulcele apare şi amarul, unde este plăcutul apare şi neplăcutul, unde este mireasma apare şi duhoarea, şi unde este râs pândeşte şi bocetul.

— Iată dar calea de început:

cumpătarea în toate cele ce faci, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, hărnicia, mulţumirea cu ceea ce ai, ferirea de neadevăr şi de vorbele deşarte, ferirea de ceartă şi de mânie, buna purtare între semeni. Dimineaţa să te trezeşti cu ele în minte, ziua să le porţi mereu cu tine, seara să le ai cu tine în somn, iar astfel, supărarea, lipsa, amărăciunea, neputinţa, boala şi răutatea altora nu se vor atinge de tine.

— Dincolo de acestea se află iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia, iar ele ridică omul cu adevărat. Acestea sunt cele ce te apropie de Focul cel Viu şi Veşnic, iar prin ele, calea ta urmează calea zeilor, dar îngroparea lor te aruncă mai jos de dobitoace. Doar prin ele primeşti adevărata cunoaştere şi înţelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăţie, rodnica şi trainica lucrare.

— Dar iată că unde este iubirea poate apărea şi ura, unde este voinţă poate apărea şi delăsarea, unde este curajul poate apărea şi frica, unde este răbdarea poate apărea şi graba, iar unde este modestia poate apărea şi trufia.

Căci mişcătoare sunt şi cele ce se văd şi cele ce nu se văd din fiinţa omului. Dar toate acestea sunt ale celui ce simte, iar peste el se află cel ce gândeşte şi acesta este cel ce vede mişcarea în nemişcare, este cel care dincolo de toate aceste virtuţi se desfată în cunoaşterea şi liniştea ce întrece orice bucurie, iar atenţia, echilibrul şi limpezimea sunt uneltele sale.

— Cel tulburat vede binele ca bine şi răul ca rău, este atras de una şi fuge de cealaltă, dar înţeleptul vede şi frumosul şi urâtul, simte şi frigul şi căldura, şi fineţea şi asprimea, aude şi plăcutul şi neplăcutul, gustă şi dulcele şi amarul, simte şi mireasma şi duhoarea şi nu face judecată între ele. El vede desluşit că firea lucrurilor este în toate, căci frumosul din urât se trage şi urâtul din frumos, dulcele a fost amar la început şi se va face iarăşi amar, plăcutul se naşte din neplăcut şi neplăcutul din plăcut. Şi toate acestea luminează sufletul înţeleptului, pentru că cele bune şi plăcute hrănesc şi bucură trupul şi simţurile sale, iar cele neplăcute neînţeleptului hrănesc mintea şi înţelepciunea lui, căci prin ele vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii.

— Nu este uşoară cărarea zeilor, dar nu uita că omul poate cuprinde în iubirea să mai mult decât poate cuprinde în ura sa, căldura se ridică mai mult decât poate coborî frigul, cel ce este deasupra vede mai multe decât cel ce este dedesubt, uşorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât poate răzbate întunericul, puterea care uneşte este mai mare decât puterea ce desparte.

— Lungul şi scurtul au acelaşi mijloc; cercul mic şi cercul mare, globul mic şi globul mare, pe acelaşi punct se sprijină; nevăzutul şi văzutul acelaşi loc ocupă; toate cele mari stau ascunse în cele mici, iar aici este o mare taină a firii; mare printre înţelepţi este cel ce o pricepe.

— Înţeleptul uneşte pe cel ce vede cu cel ce gândeşte, cel ce simte şi cel ce face, dar neînţeleptul îi desparte. Deschide-ţi bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte şi cel ce gândeşte sunt asemeni norilor care vin şi pleacă, dar cel ce vede prin ochii tăi este veşnic şi lumina să este fără umbră. El este dincolo de viaţă şi moarte, dincolo de bine şi rău, dincolo de frumos şi urât, dincolo de curgerea timpului. Au trecut astfel câteva primăveri, iar Zamolxe şi cei zece discipoli răspândiseră printre oameni multe seminţe ale înţelepciunii. Coborau adesea printre ei, dar cel mai mult stăteau în liniştea munţilor. Mare bucurie era printre oameni atunci când ei se coborau din munţi, căci pe unde treceau toate mergeau bine. Holdele erau binecuvântate, animalele erau sănătoase şi

voioase, iar copiii şi tinerii înveseleau pe cei vârstnici cu strigătele lor de bucurie. Într-una din seri, adunându-i pe toţi într-un loc, Zamolxe le spuse:

„Este o vreme a semănatului şi una a secerişului. A sosit timpul ca lumina să păşească în noile suflete şi să crească asemeni grânelor. Mergeţi între oameni şi strigaţi către vlăstarele tinere:

veniţi şi adăpaţi-vă cu înţelepciune!”

După care toţi cei zece s-au dus spre diferite comunităţi, adunându-i pe cei însetaţi de lumină. Lumina ce-au semănat-o printre oameni, Zamolxe şi cei zece, şi-a adus din plin rodul. Mulţi tineri s-au arătat dornici de a se alătura lor. S-au întors astfel cei zece la Zamolxe, însoţiţi cu peste o sută de voinici.

„Aici sunt vlăstarele noastre”, spuseră ei.

„Vlăstare ce trebuiesc altoite şi apoi semănate din nou, grăi Zamolxe. Altoite de patimile trupului şi de propria înfăţişare”. Cu cât mai des le vorbea Zamolxe tinerilor, cu atât mai mare era setea lor de lumină şi înţelepciune. Astfel stând lucrurile, fiecare dintre cei zece şi-a luat în primire tinerii discipoli, după împărţeala cuvenită. Erau socotiţi mai mulţi de zece pentru fiecare, dar Zamolxe ştia că nu toţi aveau să termine pregătirea. Simţea ce poate fiecare, căci avea darul citirii sufletului. Ştia însă că nimeni nu are voie să întoarcă din drum sufletul însetat de lumină şi înţelepciune. Exemplul Crotonei era îndeajuns... Zamolxe structurase şcoala pe trei niveluri. Primul avea să dureze un an, al doilea nivel dura doi ani, iar al treilea nivel se desfăşura pe durata a trei ani. Nivelul al treilea era destinat doar celor mai buni dintre ei. Toate erau întocmite după cum era putinţă fiecăruia. Tinerii discipoli nu trebuiau să se preocupe de hrană sau de adăpost, ci numai de curăţenia trupului, a sufletului şi a minţii. Nu trebuiau, de asemenea, să iasă de sub cuvântul învăţătorului de grup sau să încalce regulile de bună purtare întocmite de Zamolxe. Primul nivel În primul an, înainte de a purcede la curăţenia trupului, a minţii şi a sufletului, discipolii aveau obligaţia să înveţe cât mai multe dintre legile frumoase, iar apoi trebuiau să le aplice în viaţa de toate zilele. De regulă, ziua începea cu câte o plimbare, fie în pădure, fie pe munte sau pe malul vreunul râu sau lac, iar învăţătorii le explicau pe îndelete tinerilor discipoli despre natura şi esenţa legilor divine, care se întrevăd în toate cele care sunt sub soare. Primele „materii” învăţate erau ascultarea (disciplina), hărnicia, studiul, cumpătarea şi sârguinţa.

„Disciplina vine din ascultare, spuneau învăţătorii. A nu trăi în disciplină,

înseamnă a nu te deosebi de dobitoace. Acestea ascultă doar de glasul pântecului şi de poftele cărnii. Nu fiţi ca ele, ci ridicaţi-vă deasupra lor, căci demni sunteţi de-a purta în voi Focul Viu”. Astfel erau îndrumaţi să postească pentru a-şi potoli poftele pântecului şi ale cărnii. Tinerii discipoli erau ajutaţi să înţeleagă faptul că doar un trup curat poate curăţa sufletul şi mintea, şi doar o minte şi un suflet curat pot primi lumina Focului Viu şi Veşnic.

„Curăţirea trupului începe din pântec; pântecul curat aduce curăţire sângelui; sângele curat aduce linişte nervilor, iar liniştea nervilor potoleşte pornirile sufletului.”

„Ascultaţi şi chibzuiţi ce spun legile, ascultaţi şi chibzuiţi ce vă spun bătrânii şi cei înţelepţi, căci vorbele lor sunt trecute prin focul şi vâltoarea vieţii, apoi ascultaţi ce vă spun pământul şi susurul apei, ascultaţi foşnetul pădurii, ascultaţi soarele şi luna, stelele şi norii.”

„Cum putem auzi norii, soarele şi luna?” spuneau ei, fascinaţi fiind de cele auzite.

„Multe zgomote trebuiesc potolite pentru a putea auzi şoaptele lor. Trebuie ca după ce aţi potolit lăcomia pântecului şi patima cărnii, să potoliţi şi zgomotul poftelor voastre. Poftele de mărire şi de întâietate în faţa celorlalţi sunt chiar mai rele decât poftele cărnii. Primele vă pun lângă dobitoace, dar acestea vă duc mai jos de ele, după cum bine spune legea.

„Deci sărăcia este cea mai bună?” Întrebară ei.

„Nici sărăcia nu e bună, căci demn este omul de toate cele ce sunt pe acest pământ, dar nici prea multă avuţie nu face bine. Hărnicia, blândeţea, dărnicia şi modestia trebuie să fie înaintea oricărei măriri. Dar să nu-ţi stăruie gândul de a fi înaintea celorlalţi. Nu te măsura cu altul căci focul ce-l aprinzi în celălalt se va întoarce negreşit la tine, şi grea arsură îţi va da la suflet. Mâinile harnice sunt întotdeauna binecuvântate şi nu vor cunoaşte lipsa. Fii deci harnic, ascultă glasul celor înţelepţi, nu-ţi da mărire în faţa altora şi nu da ascultare poftelor şi patimilor cărnii. Astfel făcând, nu vei cunoaşte lipsa şi nici boala nu se va atinge de tine, prieteni destoinici vei avea şi nicio duşmănie ce va veni asupră-ţi nu va prinde ziua de mâine.”

„Apoi glasul norilor şi stelelor îl vom auzi?”

„Întâi să ascultaţi de glasul pământului, căci trupul din pământ este făcut. Nu e oare tăria oaselor voastre asemenea cu tăria stâncii? Nu curge izvorul asemenea sângelui din vine? Nu este vântul asemenea suflului vostru?

Ascultaţi deci glasul pământului şi multe vă va învăţa.

„Dar necuprins este pământul” spuseră ei. De unde să purcedem?” De acolo de unde sunteţi. Nu plecaţi urechea spre glasurile altor pământuri, căci acelaşi pământ este şi de aceeaşi lege ascultă. Deschideţi-vă urechile şi ochii minţii şi ai sufletului, şi veţi auzi şi veţi vedea minunăţiile pământului în fiecare colţişor al său. Cumpătarea (echilibrul) să fie prima voastră lecţie ce-o veţi primi de la pământ. Luaţi seama la rodul cel bun al copacului. Pentru ce să ţi se frământe inima? Pentru ce vrei să aduni mai multe decât îţi trebuiesc? De ce să porţi grija preaplinului?”

Astfel le erau explicate pe îndelete legile pământului, iar înţelepciunea se aduna în mintea lor pe zi ce trece. Pas cu pas, în primele şase luni, hrana lor devenea la fel cu cea a învăţătorilor, adică turte uscate din secară, hrişcă sau grâu, legume şi fructe (crude sau uscate), miere, alune, nuci, seminţe. Câteodată primeau de la oameni şi caş, brânză, lapte sau ouă. Învăţaseră de la Zamolxe să nu mai treacă hrana prin foc, căci altfel puneau stavilă simţurilor fine. Trecerea se făcea gradat, iar Zamolxe ştia că pentru a reuşi, discipolii trebuiau să-şi hrănească atât mintea cât şi sufletul.

„Cine nu se îngrijeşte de hrana minţii şi a sufletului, nu poate ridica stavilele din pântece. Căci mare şi grea e pofta mâncării trecute prin foc.” spunea Zamolxe, explicându-le prin aceasta că hrana curată trebuie să fie susţinută de cultivarea minţii şi a sufletului.

„Prin studiu, mintea se dezvoltă, iar prin experienţă se îmbracă cu înţelepciune” le spunea adesea. Până să se împlinească şase luni, unii discipoli părăseau grupul, căci nu reuşeau să se adapteze cerinţelor. Nu dovediseră nici chemarea spre lumină şi nici tăria de a rezista lăcomiei pântecului sau a poftelor cărnii. Nu erau alungaţi, ci ei plecau, din voia lor. Aceştia primiseră totuşi multe seminţe de înţelepciune, şi în decursul vieţii dovedeau că sunt deasupra altora, prin hărnicie, cumpătare şi ascultarea de lege, reuşind să fie oameni de vază ai comunităţilor. În primele şase luni, locuiau cu toţii într-o mică aşezare izolată, de la poalele unui munte, construită din avuţia lui Zamolxe. Tot el avea grijă ca hrana şi hainele să nu le lipsească, sau alte trebuinţe precum diferite unelte. Vestea despre ei ajunse departe. Multe alte comunităţi le-au construit locuinţe, din avuţia lor, în speranţa că se vor hotărî să treacă şi pe la ei. Cu toţii aflaseră că pe unde treceau şi soarele îi binecuvânta şi toate le mergeau bine. După aceste prime şase luni, cei care

ascultaseră de glasul sufletului, având pântecele curat şi potolite pornirile cărnii, aveau să primească alte seminţe ale înţelepciunii. Urmau să înveţe despre elemente şi să-şi cultive virtuţile. Pentru aceasta, adesea plecau cu zilele şi mergeau la şes, la deal şi apoi iar la munte, petreceau o vreme lângă râuri, lacuri şi izvoare, păduri cutreierau şi glasul vântului ascultau.

„Spune-ne despre pământ, bunule Zamolxe” întrebau adesea discipolii.

„Cu toţii auzim un murmur de la el, dar nu-l putem încă desluşi, deşi ne-am potolit pofta cărnii şi patima pântecului.”

„De necuprins este pământul pentru mintea omului şi de neînţeles este glasul său pentru cei mulţi. Astupate sunt urechile (pentru murmurul său) şi închise sunt pleoapele pentru cei ce, în trufia lor, cred că-i pot cuprinde mărirea. Doar cu privirea de prunc se pot cuprinde cele ce sunt deasupra omului. Cu inima curată se deschid urechile sufletului şi pleoapele minţii. Ţărâna este cea dintâi; moale şi totuşi atât de puternică. Ţărână găseşti în toate cele ce au trup – iarbă, flori, copaci, dobitoace şi oameni, şi toate acestea ţărână se vor face peste vremi. Căci aşa este de când lumea şi pământul.”

„Ce spune glasul ţărânei, mărite Zamolxe?”

„Iată ce spune glasul ei:

«Vedeţi cum dobitoace şi oameni deopotrivă mă calcă în picioare? Eu, ţărâna, nu mă întorc împotriva lor şi nici nu mă uit la faţa lor, la puterea lor, la averea sau la ştiinţa lor. La fel servesc pe toţi. Asta să învăţaţi de la mine:

servitutea (supunerea) şi modestia. Serviţi lumina din voi, aducând-o afară, şi fiţi modeşti în faţa tuturor, aşa cum sunt şi eu. Serviţi lumii precum şi eu servesc plantelor, hrănindu-le cu ţărâna mea, cum servesc dobitoacelor, hrănind însăşi hrana lor, şi pe oameni asemenea. Hrăniţi-i pe ceilalţi cu lumina voastră şi veţi învăţa graiul meu. Cu el veţi deschide porţile cunoaşterii pământului şi plinătatea să va fi a voastră.» „

„Dar stânca ce ne învaţă?” Întrebară ei atunci.

„Iată stânca ce spune:

«Învăţaţi de la mine, neclintiţi să fiţi în faţa greutăţilor de tot felul, căci doar astfel tăria mea o veţi primi. Nici adierile învolburate ale minţii (gândurile potrivnice) şi nici apele tulburi ale sufletului (emoţiile şi patimile) să nu vă schimbe hotărârea. Doar astfel cunoaşterea mea se va deschide vouă. Dar să nu-ţi ridici semeţia prea mult, căci cu cât mai sus se pune mândria, cu atât mai rău se prăbuşeşte.

Eu n-am teamă decât să nu-mi ridic prea sus mândria, căci mulţi semeni de-ai mei zac sfărâmaţi la poalele muntelui, din cauza căderii. Învaţă deci ce este tăria şi neclintirea, dar nu-ţi lăsa trufia să te acopere, căci rea va fi căderea şi cruntă suferinţa.» „

„Deci ce ne învaţă pământul?”, îi întrebă Zamolxe.

„Servitutea (supunerea), modestia, unitatea, plinătatea şi tăria”, răspunseră cu toţii într-un glas.

„Bine spus. Dar ce le ţine împreună? Putem avea plinătate fără a avea măsură şi echilibru, sau putem avea tărie fără a avea sprijin? La ce folos o inimă curată şi dornică de servitute dacă nu ai cele de trebuinţă? Deci luaţi seama la măsură, echilibru şi sprijin. Orice plinătate, fără măsură şi fără echilibru, aduce osteneală mare trupului şi minţii, iar tăria fără sprijin este ca îndărătnicia dobitoacelor. În continuare, Zamolxe le explica discipolilor despre rolul şi rostul pământului în toate cele ce sunt pe lume. Pe unde treceau, discipolilor li se deschideau ochii minţii şi ai sufletului, şi aflau astfel povestea fiecărui vârf de munte, al fiecărui deal sau chiar a fiecărei pietre. După o vreme, fiecare discipol putea anticipa „viaţa şi experienţa” unei pietre, doar văzând-o pe îndelete; de la ruperea ei de stâncă, la mersul prin şuvoaiele ploilor, la şlefuirea ei prin frecarea cu vântul, apa, ţărâna şi alte pietre, intuind chiar şi distanţa parcursă. Limbajul „pietrei” se înţelege doar după ce sunt potolite zgomotele minţii şi ale sufletului, şi când se arată respectul cuvenit pentru pământ. După ce învăţau lecţiile pământului, Zamolxe şi învăţătorii îi învăţau pe discipoli lecţiile apei. Astfel, paşii le erau purtaţi către lacuri, râuri şi izvoare.

„Dar lacul ce ne învaţă, bunule Zamolxe?”, întrebau ei.

„Precum este liniştea lacului, aşa să vă fie şi sufletul; precum este el de limpede, aşa să vă fie şi mintea. Nu uitaţi aceasta când vâltoarea vieţii vă va tulbura sufletele şi minţile. Luaţi seama la lecţia să căci bună povaţă vă dă. Apoi luaţi seama că lacul este ochiul pământului.

Prin lacuri, pământul îşi aţinteşte privirea spre cer, iar cerul îşi trimite lumina pe pământ. Stăruiţi în cele ce v-am spus şi multe lucruri tainice veţi afla.”

„Dar râul şi izvorul ce lecţie ne învaţă?”

„De neschimbat în hotărâri să fiţi, aşa cum bine spune legea. Fă-i stavilă râului şi vei vedea că tot îşi va găsi drumul. Nimic nu poate opri drumul său; va

merge după cum îi şopteşte pământul, căci una este cu el. Iată care sunt poveţele apelor ce curg necontenit:

curăţarea, hrănirea, mângâierea, unirea, hotărârea, vindecarea, răbdarea, eliberarea, mişcarea, limpezirea, echilibrarea. Asemenea unui râu să fiţi şi voi printre oameni. Să nu treacă zi fără să-i „udaţi” pe ceilalţi cu ştiinţa şi lumina voastră. Hrăniţi-le mintea şi sufletul, mângâiaţi-le sufletele precum o mamă îşi mângâie pruncul, urniţi-i din nepăsarea lor cu blândeţe şi băgare de seamă, vindecaţi-i cu puterea voastră, învăţaţi-i cât de mare-i puterea răbdării şi cât de ascuţit e tăişul unei minţi limpede. Precum izvoarele se întâlnesc în râu, aşa uniţi să fiţi şi voi în cuget şi simţiri.” Multe lacuri, râuri şi izvoare îşi depănau poveştile atunci când ei soseau în preajma lor, şi multă bucurie era în sufletele lor, căci ele nu vorbeau asemenea pământului. Glasul apelor era asemenea unor cântece care mângâiau urechea şi sufletul.

„Prin cântec duios îşi spun apele povestea, le spunea Zamolxe. Cântecul lor să-l învăţaţi şi apoi lumii să-l cântaţi.” Zi de zi, discipolii prindeau a învăţa tot mai bine graiul pământului şi cântecul apelor. Mare bucurie era în sufletul lor, căci fiece clipă era minunată şi fiece zi era binecuvântată. Învăţaseră să aibă respect pentru fiecare fir de praf, pentru fiecare piatră şi fiecare stâncă. Chiar şi paşii le păreau a fi mai degrabă mângâieri decât călcări. Atât de drag le devenise pământul. (Notă subsol:

În realitate, avuseseră parte de o primă iniţiere, care le permitea accesarea energiilor telurice. Aceasta se face prin intermediul centrilor energetici din talpă. Spre deosebire de iniţierile dure ale vechilor preotese, Zamolxe întocmise iniţierile în aşa fel încât să nu fie simţite foarte dur de discipoli. Dar acest lucru presupune o mai bună armonizare între corp, minte şi suflet şi vieţuirea lângă zone care prezintă trasee energetice speciale ale energiilor telurice şi elementale.) „Aici vrem să rămânem cu toţii. Să nu mai coborâm între oameni”, spuneau ei câteodată. Nu ne mai săturăm de poveştile pământului şi de cântecul apelor. Binele este cu noi pururea şi bucuria în fiece clipă.”

„Cel ce primeşte, trebuie să dea mai departe. Cel ce învaţă trebuie să înveţe pe altul, cel ce se desfată din cânt, trebuie să cânte pentru altul, cel ce primeşte bucuria trebuie s-o dea mai departe, şi cel ce primeşte lumina, trebuie s-o poarte în lume.” Apoi discipolii au înţeles că rolul lor era de a răspândi pacea, lumina şi iubirea printre ceilalţi, şi nu să se bucure doar ei de

toate acestea.

„Să nu vi se întristeze inima, căci mai mare este bucuria dăruirii decât cea a primirii. Să luaţi seama la ce v-am spus acum; să nu uitaţi aceasta.”

„Dar vântul ce poveşti ne spune? Ce putere ascunsă împinge aerul încolo şi încoace? Cum adună el norii şi ne revarsă apa peste grâne?”

„Precum voi aveţi suflare, aşa îşi are şi pământul suflarea sa. Şi una şi alta îşi au obârşia din puterea Focului Viu şi prin El se fac toate cele din lumea aceasta. Căci orice mişcare are un mişcător; orice mişcător mic are un mişcător mai mare şi tot aşa până la marele mişcător, care este Focul Viu. Tot aşa, suflarea este mişcătoare pentru viaţa voastră, viaţa voastră este mişcătoare pentru lume, lumea este mişcătoare pentru întreg pământul, iar întreg pământul este mişcat la rândul lui de Focul cel Viu şi Veşnic.”

„Cum se poate, bunule Zamolxe, ca Focul cel Viu să fie în tot şi în toate; pe unele să le mişte mai domol, iar pe altele mai tare, şi toate să fie în acelaşi timp?”

„Aveţi voi un trup?”

„Avem, bunule Zamolxe”

„Are trupul mâini, picioare şi mai multe degete? Are el ochi să vadă, urechi să audă, piele să simtă, limbă să guste şi nas să miroasă?”

„Are, bunule Zamolxe.”

„Se foloseşte omul de toate?” Din plin.”

„Are în nări un suflu de viaţă. Se vede acesta?” Nu se vede.”

„Trupul se vindecă singur. Se vede vindecarea?” Nu se vede.”

„Puteţi cuprinde judecata în braţe sau gândul să-l măsuraţi?” Nu putem.”

„Tot aşa se foloseşte Focul cel Viu şi Veşnic de toate cele ce se văd şi mai ales de cele ce nu se văd, iar vântul este unul dintre ele. Deşi nu se văd, mari puteri poartă vânturile şi multe comori pentru minţile şi sufletele voastre.”

„Vântul de răsărit ce poveşti ne spune?”

„Iată ce spune vântul de răsărit:

«Eu aduc veselia începutului de zi; puterea zilei începe cu mine. Ridică-ţi faţă spre mine şi soarbe-mi suflarea.

Eu sunt cel ce aduce prospeţime şi limpezime gândului tău, şi tot eu, cu adierea mea, aduc bucuria în sufletul tău.

Eu port cu mine primele raze de soare şi nu cunosc nicicând oboseala. Poartă-mă cu tine în dimineţile tale şi întreaga zi îţi va fi binecuvântată.» „

„Dar vântul de apus, ce are el de spus?”

„Iată ce spune vântul de apus:

«Eu port cu mine împlinirea, mulţumirea şi rodul întregii zile. Ridică-ţi deci privirea spre mine şi soarbe-mi adierea, iar somnul îţi va fi plăcut şi ziua de mâine va fi deja pregătită; mintea îţi va fi cumpătată şi nu va mai zburda fără de folos.» „

„Dar vântul cald de miazăzi? Care e povestea sa?”

„Iată ce ne spune vântul de miazăzi:

«Eu aduc curăţenie, vindecare, altoire, dar şi schimbare acolo unde este necesar a fi schimbat.

Prin adierea mea usuc ceea ce trebuie a fi uscat şi întăresc ceea ce trebuie întărit. Ridică-ţi privirea spre mine şi soarbe-mi adierea; astfel voi aduce aşezare, cumpătare şi măsură în gândurile tale, şi bun prieten vei găsi în mine.» „

„Şi vântul cel de miazănoapte?”

„Aşa grăieşte vântul cel de miazănoapte:

«Eu dau putere minţii şi răcorire sufletului.

Prin mine, gândul se adună, se întăreşte şi creşte. Degeaba ai putere în braţe dacă mintea îţi este slabă. Soarbe-mi adierea şi mintea ta va creşte într-un an cât a altora în zece.

Eu întăresc hotărârile minţii şi întocmesc planurile cumpătate. Fii prietenul meu, ridică-ţi faţa spre mine, soarbe-mi adierea şi bine îţi va fi.» „

„Cum de n-am ştiut a desluşi acestea, mărite Zamolxe? Atât de clare ne sunt ele acum pentru minţile şi sufletele noastre!”

„Ce deosebeşte înţeleptul de neînţelept? Nu acelaşi trup au? Nu acelaşi loc ocupă? Se vede oare ascuţimea minţii? Se poate număra priceperea? Se arată ochilor înţelegerea? Cum poate vântul asemenea puteri s-aducă nouă?”

„Cum poate gura spune lucruri frumoase şi cum pot urechile să asculte cântece plăcute? Prin deschidere, gura vorbeşte şi urechile aud; tot aşa, mintea se deschide celor patru vânturi când simţirea şi mintea se apleacă asupra lor. Fii deci cu băgare de seamă unde îţi merge voinţa, căci acolo îi urmează de îndată şi simţirea şi mintea. Nu uitaţi deci de puterile şi darurile celor patru vânturi şi multe veţi avea de câştigat.”

„Rămâne ca despre foc să ne mai lămureşti, bunule Zamolxe”, spuseră ei cu vocile timide.

„De ce întrebaţi cu vocile scăzute?”

„Ştim puterea să şi nu vrem a-l supăra cumva cu neştiinţa noastră. Glasul focului îl auzim cu toţii, dar plăcut de auzit este numai în vatră, când trupul ne încălzeşte”.

„Atunci n-aţi auzit nimic. Voi nu glasul focului l-aţi auzit, ci glasul celor ce se mistuie.”

„Ce spune focul? Care e învăţătura sa?”

„Iată ce spune focul:

«Eu aduc începutul şi tot eu aduc sfârşitul!

Prin mine toate se înnoiesc!

Prin mine lucrurile se dovedesc şi sufletele se întăresc!

Prin mine lumina răzbate şi prin mine toate lucrurile sunt urnite!

Peste tot găseşti lucrarea mea, de la un capăt al pământului până la celălalt, din străfundul lui până în înaltul cerului!

Ţărâna şi piatra cunosc atingerea mea, apa se iuţeşte la atingerea mea şi se întăreşte când nu sunt acolo!

Orice trup cunoaşte atingerea mea, şi orice suflet prin mine se manifestă!

În soare îmi am obârşia, în nori mă ascund, iar în pământ îmi pregătesc lucrarea!

Cuprinde-mă cu grijă şi cu băgarea de seamă, şi mâna ta dreaptă voi fi!

» „Aşa erau ei învăţaţi despre pământ, apă, aer şi foc, iar Zamolxe şi cei zece le deschideau minţile şi sufletele faţă de minunile acestei lumi. Clipe minunate petreceau ei împreună, ascultând poveştile pământului, cântând cântecele apelor, zburând împreună cu vânturile şi întărindu-se cu focul cel cuprinzător. Astfel trecea anul, adunând multe bucurii în suflet, iar Zamolxe şi discipolii aveau să coboare iarăşi printre oameni, aducând cu ei legea, lumina, bucuria, cunoaşterea pământului, cântecele apelor, ştiinţa vânturilor şi puterea focului. De la o lună nouă la alta (un ciclu lunar) aveau ei să petreacă între oameni, mergând din comunitate în comunitate, vindecând ce era de vindecat, învăţând ce era de învăţat, îndreptând ce era de îndreptat, dăruind ce era de dăruit şi luminând ce era de luminat. Lumea îi aştepta ca pe ploile de primăvară.

„Mulţi precupeţi bogaţi, şi chiar conducători de oşti şi de noroade, cu toţii aşteaptă ca tu să-i atingi, mărite Zamolxe”, spuneau oamenii la vederea sa.

„Ce doresc ei de la mine?” Întrebă Zamolxe.

„Spuneau că tu le aduci tăria în oase, puterea în braţe şi în coapse, ba chiar şi limpezimea în minte. Ziceau că ai mai trecut pe la ei, cu ceva primăveri în urmă. Ei te ştiau că ai fi un grec atins de zei, iar unii chiar au zis că nu ai fi din lumea aceasta. Cu pânze fine au venit, aur mult, unelte şi multe alte lucruri bune. Ale tale sunt toate, spun ei, doar să-i atingi cu lumina mâinilor tale.” Zamolxe le oblojea rănile, le aducea puterea şi vigoarea tinereţii, iar ei plecau mulţumiţi şi bucuroşi că zeii îi atingeau prin mâinile sale. Alţii plecau limpeziţi la minte şi liniştiţi la suflet, căci Zamolxe le descoperea pornirile rele, supărările sau spaimele ce le aveau. Multe bogăţii lăsau în urma lor şi lumea se mira de toate acestea. Apoi Zamolxe aduna pe toată lumea din comunitate şi organiza un ospăţ pe cinste. Bucuroşi erau cu toţii; ospăţul şi voia bună ţinea de la o dimineaţă la cealaltă. Şi bogatul şi săracul, de la cel mic până la cel mare, cu toţii petreceau şi se bucurau. Zamolxe îi aduna laolaltă pe toţi discipolii şi apoi le spunea:

„Iată, mesele sunt pline; îmbucături de toate felurile şi pentru toate poftele, iar vinul curge de voie. Un an v-aţi ostenit la pântec şi multe lucruri bune aţi adunat în minţile şi sufletele voastre. Ospătaţi-vă deci după inima voastră.” Aceasta era ziua în care se deosebeau cei care mergeau mai departe, adică cei setoşi de şi mai multă lumină şi înţelepciune, de cei care se hotărau să rămână printre oameni. Mirosul feluritelor cărnuri puse la proţap, tocăturile şi sfârâiala ouălor în untură, felurite fierturi de legume aşezate lângă păsările frumos rumenite pe jar, ademeneau şi stârneau poftele multora. Acestea erau apoi stinse de gustul acrişor şi pişcător al vinului roşu. Unii dintre ei îşi ospătau vârtos pântecul şi se bucurau de fiecare îmbucătură, iar vinul le părea să fie tot mai bun cu fiece înghiţitură, ostoindu-le din plin setea de peste an. Vedeau apoi fetişcanele bălaie sau cu părul ca până corbului, cu ochii ca de jăratic şi trupul zvelt, cum chicoteau între ele la vederea discipolilor, căci traiul sănătos şi lumina din suflet li se vedea pe chip şi erau foarte plăcuţi la vedere. Prinşi de amorţeala pântecului şi de ameţeala vinului, mai făcând ele un pas, mai făcând ei doi, se întâmpla pe nevăzute că se trezeau ţinându-se de mână. Frumoase erau fetele dacilor şi mândre tare de trupul lor. Singure îşi ţeseau hainele de în, albite şi ţinute erau apoi în miresmele florilor de câmp şi de pădure.

„Ce bucurii ascunse vă ţin departe de noi şi lumea noastră? Cu ce puteri vă leagă munţii lângă ei? Ce bogăţii găsiţi în semeţele păduri? Ce plăceri aveţi

acolo în pustie?” spuneau ele către tinerii discipoli.

„Poveşti frumoase ne şopteşte muntele, cum nicio gură nu poate a spune. Doar acolo în pustie, la lăsatul nopţii, sub stelele sclipitoare, îşi deapănă el poveştile. Sunt poveşti din vremuri de demult, când omul era ca zeii şi zeii erau ca oamenii, când luna strălucea ca soarele şi noaptea era mai luminată ca ziua.”

„De dorul cerului s-a ridicat pământul şi astfel munte s-a făcut. Cu dorul acesta după cer v-a legat şi vouă inimile” spuseră ele cu tărie.

„Adevăr grăiţi voi. Cine v-a învăţat aceasta?”

„Printre bătrâne umblă vorba că demult, tare demult, când femeile stăpâneau lumea cu puterea lor, munţii şi pădurile, apele şi focul, doar lor le şopteau poveştile.”

„Cum puteau femeile să stăpânească lumea? Cu ce puteri răzbeau ele pe bărbaţi?” spuse un discipol râzând în hohote.

„Apropie-te şi-ţi voi arăta, spuse cu glas blând una dintre ele. Înveleşte-ţi mâinile în pletele-mi bălaie. Simţi cum te mângâie ca soarele?”

„Ba chiar mai calde-s razele tale” spuse el cu voce stinsă.

„Sau poate vrei să simţi răcoarea nopţii din pletele-mi negre”, spuse o alta.

„Priveşte-mi jăraticul cerului din albastrul ochilor. Se oglindeşte mai frumos cerul în luciul apei?”

„Nicidecum.”

„Crezi că doar apele îşi au cântarea lor? Apropie-te, strânge-mi mijlocul, simte-mi şoaptele vântului cum ies din buzele mele şi mireasma pădurii din pieptul meu. Vino în negura pădurii şi de dragoste se ne mistuim până în zori.” Astfel se aprindeau unii de dragostea firească şi mare era focul ce creştea în ei. Zamolxe, învăţătorii şi discipolii care se înfrânaseră de la ospăţ, vedeau toate cele ce se întâmplă. Cu durere în suflet, discipolii spuseră:

„De ce, bunule Zamolxe, ai îngăduit pântecului a se desfăta cu vinuri, cărnuri şi fierturi? Iată că unora li s-au pus iarăşi stavile în pântec şi lumina nu răzbate mai sus de limbă. Acum se-aprinde şi pofta cărnii în trupul lor, precum la dobitoace.”

„Fiecare s-a ospătat după inima lui, precum am spus.” Un vas mare cuprinde mai mult iar un vas mic cuprinde mai puţin. Fiecare duce cât poate şi merge încotro îi şopteşte inima. Bucuraţi-vă de bucuria lumii şi lăsaţi dragostea

trupului să-şi urmeze cursul. Vlăstarele lor vor fi mai vrednice de a primi lumina.” Dimineaţa, cei care se aprinseseră de la bucate, vin şi voie bună s-au adunat în faţa lui Zamolxe, fiecare dintre ei ţinând strâns o mândră fată.

„Iată, bunule Zamolxe, am găsit lumina cerului într-a ei privire, razele soarelui într-al său păr şi mireasma pădurilor în pieptu-i. Ascult şi-un cântec în inima mea ce apele nu mi l-au cântat deunăzi. Nu pot merge mai departe... Aici am să rămân cu ea, şi bucuroşi ne vom duce traiul.”

„Şi eu simt răcoarea nopţii în pletele-i negre, spuse un altul. Şi verdele pădurii îl găsesc necontenit în privirea ei, iar glasul unui prunc mi-a strâns inima puternic.”

„Binecuvântaţi să fiţi şi vlăstare multe să aveţi!

Să creşteţi frumos în toate cele ce veţi face”, le răspunse Zamolxe.

„Cum putem să-ţi mulţumim ţie, mărite Zamolxe, pentru toate cele ce ne-ai făcut? Ne-ai purtat de grijă, ne-ai hrănit cu lumina ta, cu înţelepciunea ta ne-ai învelit, urechile şi ochii ni i-ai deschis, pentru ca glasul pământului, cântecul apelor şi şoaptele vântului să leauzim. Ele vor fi pururea cu noi.”

„Să duceţi mai departe cele ce aveţi. Toate acestea să le puneţi în cântecele voastre, în jocurile voastre şi în poveştile voastre. Atât vă cer.” După aceea, celor care rămăseseră printre oameni, Zamolxe le împărţi o sumă frumuşică, pentru ca fiecare să aibă un început de drum. Văzând toate acestea, alţi discipoli se revoltau.

„Astă sumă ce le-ai dat, doar negustorii merită. Ei suferă în vânt şi ploi, în frig şi arşiţă, plecaţi sunt cu lunile şi abia pot agonisi jumate din ce le-ai dat lor. Noi ne-am înfrânat la pântece şi nici pofta cărnii n-am lăsat-o afară. Unde este dreptatea?”

„Ba chiar îndoit am să vă dau vouă, de-mi făgăduiţi că nu veţi purta supărarea în inimile voastre”, spuse atunci blândul Zamolxe. Era un alt moment important, în care unii dintre discipoli realizau că locul lor nu este pe mai departe alături de Zamolxe şi învăţători, ci printre ceilalţi oameni. Cu strângere în inimă primeau şi ei darul lui Zamolxe, făgăduind la rândul lor că lumina şi înţelepciunea ce-o primiseră în primul an nu va rămânea doar pentru ei.

„Iată că din mai mulţi de zece, am rămas acum cu câte şapte” spuseră învăţătorii.

„Unele roade rămân cu ramul, altele se desprind să hrănească rădăcina.

Bine fac şi cei ce rămân şi cei ce-au plecat. Înălţimea se urcă în trepte, iar vârful muntelui cu socoteala paşilor. Toate sunt aşa cum trebuie să fie.” Se urneau apoi cu toţii spre liniştea munţilor. Cu obrajii şiroind de lacrimi, unii discipoli îşi întorceau privirea spre cei lăsaţi în urmă. Mulţi prieteni de suflet îşi făcuseră printre cei care rămăseseră între oameni. Adierea vântului şi şoaptele muntelui îi făceau să uite repede necazul, iar zâmbetul şi bucuria erau iarăşi, la scurtă vreme, pe chipul lor. Noi poveşti ascultau ei... în fiece piatră, fiece munte; cântece ascultau în fiece râu, fiece izvor; poveţe aflau de la fiece vânt, fiece adiere. Al doilea nivel După ce ajunseseră din nou pe munte, Zamolxe le spuse pe un ton hotărât:

„Nu una, ci două primăveri veţi avea acum de trudă.”

„De-ar fi după noi, nicicând n-am mai părăsi muntele”, răspundeau ei.

„Până acum, nu aţi descoperit mare lucru. Poveştile munţilor, şoaptele vântului, cântecul apelor şi tăria focului sunt uşor de aflat când pântecele e curat şi pornirile cărnii stinse. Dar nu sunteţi departe de dobitoace, deoarece nu aveţi putinţă de a le folosi în voie. Căci nu un cântec plăcut te ridică, nicio caldă mângâiere, nici chiar poveţele muntelui nu te ridică prea mult. Omului nu-i este dat doar să pască, asemeni dobitoacelor, ci menirea lui este să rodească muguri de lumină.”

„Cum putem noi rodi muguri de lumină?”, spuseră ei atraşi nespus de cele ce auziră.

„Trebuie să ieşiţi din puterea cărnii şi din strânsoarea pământului. Este nevoie de trudă mai mare şi de osteneală îndelungată.”

„Suntem gata să purcedem. Spune-ne, ce e de făcut?” Zamolxe le-a spus că ieşirea din puterea cărnii se face prin postul lung, tăcere şi singurătate. Doar astfel puteau ei să se folosească de puterile elementelor, să se hrănească cu ele şi să rodească muguri de lumină. Pentru început, posteau două sau trei zile, după care treceau la postul de şapte zile. Urma cel de 15, 20 sau chiar mai multe zile. În zilele de post, unii beau apă de două sau trei ori pe zi, iar alţii doar o singură dată.

„Luaţi seama la ce se arată înlăuntrul vostru când foamea cea aspră vă bântuie carnea. Întrebaţi-vă atunci:

«Cine se luptă cu mine? Cine e cel ce suferă foamea?

» Luaţi deci seama la cel ce simte carnea!

Acela oare sunteţi voi?” Astfel îi îndemna Zamolxe pe fiecare în parte

atunci când simţea greutate pe sufletul lor. Îi ajuta să treacă peste stările grele, peste slăbiciunile care apăreau după mai multe zile de post. Unora le era mai uşor, altora mai greu, după cum era zestrea sufletului lor. Cu cât era mai apropiat sufletul de trup, cu atât mai greu era postul. Zamolxe le reamintea mereu acest lucru.

„Când terminăm postirea?”, întrebau unii.

„Ce auziţi voi la muntele din faţă?”, întreba Zamolxe.

„Poveştile lui sunt greu de auzit acum”, spuneau unii.

„Nici şoaptele vânturilor nu le mai auzim. Nici pentru mers n-avem putere”, spuneau alţii.

„Nu v-am spus că unde vă este voia, acolo se îndreptată şi simţirea? Şi că mintea îi urmează îndată?”

„Aşa ne-ai spus.”

„Atunci de ce stăruiţi în trup? Nu în simţire trebuie să stăruiţi, ci în voinţă. Simţirea trebuie să urmeze voinţei şi nu voinţa simţirii. Nu vi s-a spus că trupul este doar o fărâmă din ceea ce se vede?”

„Dar greu se vede restul şi mult mai greu se simte.”

„Doar ochiul vede? Doar pântecele simte? Doar oasele îşi au tăria? Cine vede lumina din munte? Cine ascultă cântecul apei? Cine aude poveţele vântului? Cine cuprinde tăria din foc? Iată cum hrana cea bună stăruie în jurul vostru şi voi vă plângeţi de goliciunea pântecului.”

„Despre ce hrană vorbeşti, bunule Zamolxe?”, întrebau ei cu glasul stins.

„Ce credeţi voi că vă hrăneşte cu adevărat? Mâncarea? Băutura? Vă spun desluşit că nu. Aceeaşi mâncare ce intră pe gură se revarsă apoi în dosul pântecului.”

„Şi totuşi, ea ne dă puterea.”

„Ba nu!

Cu adevărat vă spun că mult puteţi trăi doar cu puţin, dar fără suflu cum aţi putea trăi? Iată deci că îndărătul celui ce simte este cel ce cuprinde suflul. Suflul hrăneşte mai mult decât hrăneşte mâncarea şi toate care se mişcă în trup, de suflul vostru sunt mişcate. Hrăniţi-vă aşadar cu suflul. El cuprinde şi trupul ce se vede şi trupul ce nu se vede. Luaţi lumina din munte în suflul vostru şi foamea va dispare. Luaţi plinătatea ţărânii în suflul vostru şi pântecele va tăcea. Sorbiţi mustul ce se scurge din munte şi setea vă va fi ostoită. Culegeţi stropii cei dulci ai pământului, căci bună este pentru voi.” Pas cu pas,

Zamolxe îi învăţa să se hrănească folosindu-se de respiraţia conştientă. Deşi contrariaţi la început, discipolii simţeau în cele din urmă adevărul celor spuse de Zamolxe. Saltul de conştiinţă (de la conştiinţa că sunt trup la conştiinţa că sunt suflu-energie) se făcea foarte repede după ce înţelegeau procesul. Pentru a se ajunge aici, era însă nevoie de postul îndelungat şi, evident, de un trup curat. După aceasta, pe chipul lor răsărea zâmbetul şi voia bună, căci mare era bucuria acestei descoperiri. Momentul când ei realizau acest prim salt de conştiinţă avea să le ofere accesul către energiile pământului. Unii realizau acest salt în zece zile de post greu, alţii în douăzeci, sau chiar mai mult. Unii nu reuşeau să treacă postul lung din prima încercare. Procesul de înţelegere şi saltul de conştiinţă apărea doar după mai multe zile de post. În cele din urmă, ajutaţi de Zamolxe şi învăţători, toţi discipolii realizau acest prim salt de conştiinţă.

„Ce auziţi acum la muntele din faţă?”, întreba Zamolxe.

„Vii şi mişcătoare sunt acum cuvintele ce le-auzim din munte”, spuneau discipolii. Luaţi seama că sunt vorbe cu mare putere, ce trupul nu poate cunoaşte vreodată.”

„Lină lumină e în noaptea din munte”, spuse unul.

„Curge lumina crescută din munte”, spuse altul.

„Creşte lumină dospită din stâncă”, spuse blând un altul din grup.

„Blând înveleşte lumina din munte”, o altă voce. (A fost un moment special pentru mine, când am scris aceste cuvinte.

Eu nu prea credeam în puterea cuvintelor, deoarece nu vedeam dincolo de aparenţa lor. Deşi mă obişnuisem cu starea de semitransă – avută în clipele când treceam în scris convorbirile dintre Zamolxe şi discipoli –, în momentul când am trecut aceste citate, s-au petrecut lucruri deosebite în interiorul meu. Aveam tresăriri puternice, palpitaţii, mi se zbăteau puternic anumite părţi ale corpului, apăreau chiar scânteieri puternice de lumină. Ghidul meu spiritual m-a atenţionat de multe ori că sunt cuvinte care, aşezate într-o anumită conjunctură, pot acţiona ca nişte întrerupătoare pentru anumite structuri energetice şi psihomentale. Cuvinte care pot declanşa torente mari de energie. De exemplu, când am scris:

„Curge lumina dospită din munte”, pur şi simplu am simţit cu adevărat cum lumina pătrunde în mine, că o sorb nu numai cu suflul, ci efectiv cu tot trupul şi cu toată fiinţa mea. Apoi simţeam efectiv cum creşte lumina în mine.

Simţeam tăria muntelui în fiinţa mea, dar ca o tărie care se mişcă, o tărie care curge. La fel, când am scris:

„Blând înveleşte lumina din munte”, eram prins într-un proces energetic extrem de puternic, de parcă aş fi fost un puf de păpădie prins în balansul energetic dintre discipol şi munte. Mie nu mi-a fost chiar blândă „învelirea” muntelui cu lumina sa. Ba dimpotrivă. Însă a fost o putere care nu m-a rănit deloc. Mi-e greu să trec în cuvinte ceea ce am simţit. Ştiam că există cuvinte care vindecă sau care pot răni foarte adânc, dar nu credeam că există cuvinte care pot declanşa torente. Acum ştiu sigur că există!

) În acest sens, într-unul din dialogurile lui Platon se afirmă următoarele:

„Dar Zamolxe, regele nostru, care este şi zeu, ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a trata ochii fără a ţine seama de cap, nici capul nu poate fi tratat neţinându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul. Medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă. Căci toate lucrurile bune şi rele, pentru corp şi pentru om în întregul său, vin de la suflet şi de acolo curg ca de la cap la ochi. Trebuie deci, în primul rând, să vindecăm izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul cu tot restul trupului. Iar, dragul meu prieten, sufletul se vindecă cu descântece.” Am văzut acest citat în foarte multe lucrări, dar în cele mai multe era omisă ultima frază. Această ultimă frază era şi cea mai importantă. Puterea cuvântului a fost aruncată ca o haină veche. Din păcate, s-a ajuns ca ceea ce nu se înţelege să fie aruncat sau denigrat. Descântecul a ajuns de ruşine... Dar, după cum am spus, aceste descântece sunt doar „mici declanşatoare” care au rolul de a elibera adevărate torente de energie. Până a ajunge să poţi manevra aceste declanşatoare, este cale destul de lungă. Cine nu poate înţelege mecanismul complex al acestei „magii”, va avea impresia că sunt doar vorbe în vânt. Când un învăţător zamolxian rostea incantaţia (descântecul), el trecea foarte rapid dincolo de simpla intonaţie. În câteva momente pătrundea dincolo de cuvinte, dincolo de concepte, dincolo de forme, dincolo de culori, şi devenea una cu procesul energetic. Se accesau energiile ciclurilor, iar astfel de energii sunt extrem de puternice, şi îl pot distruge rapid pe cel care nu este demn de a le accesa. Învăţătorul zamolxian ştia că aşa cum exista un întreg al trupului, tot aşa există un întreg al pământului, un întreg al apei, un întreg al aerului şi un întreg al focului, şi bineînţeles, un întreg al

tuturor acestora – Focul Viu şi Veşnic. Tot acum aveau parte şi de contactul cu elementalii pământului. Spre deosebire de cultura celtică şi druidică, în care gnomii (spiritele pământului) erau percepuţi ca nişte pitici, în general simpatici, în vechea Dacie fiinţele elementale ale pământului erau percepute ca chipuri de stâncă, de piatră sau chiar de ţărână. Unele chipuri erau mari şi exprimau gravitate şi seriozitate, iar altele erau mici, zâmbitoare şi joviale. Zamolxe le explica discipolilor cum se pot folosi de elementalii pământului la vindecarea oaselor, la îndreptarea spatelui, la diverse umflături, pentru a-i vindeca pe cei prea visători sau prea lacomi de avere. Puteau, de asemenea, să trimită tăria şi vigoarea muntelui în cei care o cereau (şi care o meritau).

Le mai puteau cere elementalilor pământului să apere comunitatea de alunecările de teren, de năvălirea unor sălbăticiuni, şi multe altele. Pentru accesul la energiile apei se foloseau următoarele formule:

„Clipeşte cerul în ochiul de apă” – această simplă formulă facilitează accesul la energiile sufletului. În acest sens, învăţătorii zamolxieni foloseau vase de ceramică umplute cu apă şi „priveau” stelele cerului cum „clipesc” în ochiul de apă. Apa din vas era la rândul ei „descântată” să poată recepţiona anumite „daruri” cereşti.

„Descântarea” presupunea o formă de energizare-magnetizare, şi se realiza prin intermediul câmpului energetic al învăţătorului. Ochiul de apă devenea un adevărat ochi energetic, în directă conexiune cu energia lui. În scurt timp, învăţătorul trecea de la vederea cu ochii de carne la vederea cu ochii sufletului. Informaţiile primite erau decodificate pe loc (pentru cei care aveau o intuiţie mai dezvoltată) sau în timpul visului.

„Zâmbeşte Luna în ochiul de apă” – aducea alinare zbuciumului sufletesc, liniştea sufletele încercate de frici diverse şi aducea la suprafaţă talentele înnăscute. Când un învăţător zamolxian întâlnea o persoană chinuită de gânduri şi temeri diverse, era îndeajuns să se gândească la momentele când era în transfer energetic cu Luna (prin intermediul ochiului de apă) şi astfel se făcea o conexiune cu energiile apei şi ale lunii. Aceste energii erau apoi transferate către cel suferind prin intermediul palmelor, iar zbuciumul său sufletesc înceta ca prin minune. În alte cazuri se „încărca apa” dintr-un vas cu energiile lunare, iar cel suferind trebuia să soarbă în fiecare zi câte o înghiţitură.

„Şoapte de vânt în cercuri de apă” – aducea echilibru şi împăcare între

minte şi suflet. Se aveau în vedere toate cele patru vânturi (caracteristicile lor) şi caracterul de stabilitate şi puritate al apei. Această formulă era folosită numai în apropierea apelor stătătoare (lacuri).

„Peşteră de lumină în zâmbet de apă” – ajuta la explorarea potenţialului creator, la descoperirea unor abilităţi subtile.

Prin intermediul acestei formule se accesau informaţii din vieţile anterioare.

„Şoapte de munte se preling în izvor” – prin această formulă apa era „potenţată” de caracteristicile muntelui (forţă, echilibru, stabilitate, abundenţă etc).

Apa de izvor dobândea astfel un puternic caracter energizant, având darul de a revigora trupul, sufletul şi mintea. Elementalii apei erau fiinţe energetice care apăreau sub formă feminină (nimfe, ondine) şi puteau fi folosiţi la protecţie, pentru vindecarea diferitelor afecţiuni legate de partea lichidă a corpului, purificări (eliberări), echilibru psihoemoţional. Puteau ajuta la eliberarea de diverse frici legate de exterior sau a fricilor interioare. Pentru accesarea energiilor aerului, discipolii erau instruiţi să folosească atât puterea suflului (respiraţia conştientă), cât şi capacitatea de hrănire a pielii. Pielea este un organ care nu doar respiră, dar se şi hrăneşte cu energii subtile diverse. Mângâierea vântului era o hrană subtilă deosebit de benefică trupului şi sufletului. Tinerii discipoli şi viitorii învăţători-preoţi zamolxieni ştiau că vântul poate „purta” diferite energii elementale. Vântul care bate dinspre o apă (fie curgătoare, fie stătătoare) este puternic încărcat cu elementul apă, iar vântul dinspre munte este încărcat cu elementul pământ. Apa curgătoare avea darul de a mobiliza, dinamiza, creşte, purifica, iar apa stătătoare avea darul de a limpezi, stabiliza, linişti, vindeca.

Prin intermediul inspirului, energiile erau purtate în interior, iar prin conştientizarea mângâierii vântului asupra pielii, energiile erau mobilizate la nivelul circuitelor energetice de pe organul dermic. Deşi învăţătorii zamolxieni nu aveau cunoştinţă despre circuitele energetice ale pielii (precum anticii chinezi), acest lucru nu însemna că erau inferiori în cunoaştere. Ba dimpotrivă, acest lucru arată că vechii chinezi pierduseră multe din contactul cu energiile elementale. Zamolxienii era interesaţi doar de obţinerea capacităţii de accesare a energiilor elementale, ca mai apoi să fie lăsate să circule liber (atât în interior cât şi în exterior).

Chinezii începuseră să piardă legătura energetică şi emoţională cu elementele, astfel că au încercat să compenseze cu mentalul (teoria şi psihologia).

Formule folosite pentru accesarea energiilor aerului:

„Vânt învelit de lumină din munte” – avea darul de a accesa energiile vitale ale muntelui. Folosindu-se de suflu (respiraţia conştientă), zamolxienii accesau efectiv energia vântului şi sorbeau „încărcătura” energetică a muntelui.

„Vânt purtat de lumină din Lună” – Aici se poate spune că erau două tipuri de energii lunare. Când Luna era în creştere, formula se folosea pentru a accesa şi depozita energiile lunare, iar când era în descreştere, se foloseau energiile lunare pentru a se elibera de energii uzate sau neplăcute (gânduri, stări, trăiri, amintiri).

„Vânt încălzit de lumină din soare” – această formulă determină accesul la energiile subtile ale Soarelui. Soarele este purtătorul celor mai puternice energii din sistemul solar şi de acest lucru învăţătorii zamolxienii erau pe deplin convinşi. Totodată, ei ştiau că, deşi Soarele este astrul cel mai mare şi mai puternic, Luna este mai aproape de Pământ, iar înainte de a învăţa să acceseze energiile Soarelui, trebuiau stăpânite energiile lunare.

„Vânt mângâiat de lumină din flori” – această formulă avea darul de a aduce armonia şi frumosul între oameni. Elementalii aerului (silfii, elfii) puteau fi folosiţi pentru protejarea culturilor agricole, pentru mobilizarea norilor aducători de ploaie, dar şi pentru a aduce liniştea, echilibrul interior, limpezimea în minte. După toate aceste experienţe discipolii se transformau pentru totdeauna. Era ca o moarte şi o înviere, petrecute în acelaşi timp. Bucuria că trecuseră de pragul de conştiinţă al trupului era fără margini.

Prin intermediul acestor formule, discipolul accesa foarte uşor energiile elementale şi îşi putea impune voinţa asupra fiinţelor elementale care le guvernează. O minte limpede, alături de o voinţă puternică şi un suflet curat putea mobiliza un mare număr de fiinţe elementale. Mare era uimirea şi bucuria discipolilor când vedeau ce puteri căpătaseră prin post, stăruinţă, cumpătare şi ascultare.

„E bună bucuria sufletului vostru, dar nu sunteţi decât la început de drum”, le spuse Zamolxe discipolilor.

„Ce alte bucurii ne-aşteaptă, bunule Zamolxe?”

„Dorul de lumină şi dulceaţa singurătăţii” le spuse el. Pentru această probă, Zamolxe îi ducea aproape de cheile Dunării, într-o zonă muntoasă, plină de guri de peşteră (actualul Parc Naţional Porţile de Fier).

Acolo făcuse el mici întreruperi ale curenţilor de energie elementală. Acestea erau un fel de zone moarte, în care nu se puteau accesa direct energiile vitale ale pământului. Discipolii nu aveau cunoştinţă despre aceste schimbări. Această probă avea să-i ţină mai multe zile într-o încăpere construită din lemn. Era destul de mică, asemenea unei cuşti. Cuşca era apoi plasată la gurile peşterilor. Ea era aşezată în interior doar atât cât să cuprindă o mică parte din lumina zilei. Cu zâmbetul pe buze intra discipolul, şi cu un singur ulcior de apă.

„Mă va hrăni muntele şi voi sorbi din lumina ce se scurge din el”, îşi spunea el încrezător. Fiecare învăţător avea în grijă câte un discipol. Primele zile treceau destul de uşor, însă cu toţii aveau parte de un prim şoc în momentul în care observau că nu mai puteau accesa energiile pământului. Simţeau că se uscase cumva muntele, că era stors de bunătatea din el. Teama începuse să pună stăpânire pe unii dintre ei. Singurătatea era o altă problemă, căci nici nu aveau cu cine vorbi despre cele ce simţeau. Când apărea la vreunul dintre ei, învăţătorul îi spunea:

„Doar o dată pe zi am să vin la tine şi nu voi stărui prea mult. Nu-ţi voi aduce nici turte, nici uscături, nici seminţe. Nici apă nu voi lua cu mine. Nici vorbe multe n-am să-ţi spun. Doar la o singură întrebare îţi voi răspunde.” Contrariat şi dezamăgit, discipolul spunea:

„Nu simt puterea muntelui, nici ţărâna nu mă ascultă. Stânca nu-şi mai spune povestea, iar foamea şi-a strâns oastea împotriva mea. Unde e glasul pământului? Şi-a terminat el poveştile? De ce nu mai simt mustul muntelui în suflarea mea? De ce nu mă mai înveleşte mierea ţărânei?”

„Aştepţi să te cuprindă muntele cu mustu-i dulce? Cu ce te-ai deosebi de dobitoace? Fă deci să vină mustul lui la tine şi foamea ţi-o vei potoli.”

„Dar cum să fac asta? îl simt cum musteşte, dar totuşi nu se înveleşte de suflul meu.”

„Deja ţi-am răspuns la o întrebare. Păstreaz-o pe aceasta pentru mâine. Sau poate vei cântări mai bine întrebarea.” Apoi învăţătorul pleca, lăsându-l pe discipol singur în ochiul de peşteră. În mintea lui se revărsau torente de întrebări. Se simţea mic, neputincios şi neajutorat. Răcoarea peşterii părea să-i

pătrundă în oase mai puternic ca niciodată.

„Nici căldura muntelui nu mă mai înveleşte. Simt căldura lui pe-aproape, simt şi mustul cum lin i se prelinge, dar de ce stau departe de mine? În ce pământ sterp m-au pus Zamolxe şi învăţătorii? Unde sunt fraţii mei? Sunt eu pedepsit cumva? Cum să fac să vină mustul muntelui la mine? Cum?" Foamea îi punea şi mai puternic stăpânire pe trup. Ceasurile treceau tot mai greu, iar gândurile erau tot mai negre. Aştepta cu înfrigurare ziua de mâine, socotind fiecare clipă trecută. În cele din urmă, sosea învăţătorul.

„Ai întocmit bine întrebarea?"

„Puternic m-a cuprins foamea în strânsoarea ei. Muntele nu-şi mai prelinge mustul asupră-mi. Mă simt ca o aşchie în unghia muntelui. Foamea şi gândurile s-au lăsat ca o ceaţă peste mintea mea. Las ţie să-mi răspunzi cum vei crede de cuviinţă."

„Ca o vulpe vrei să ademeneşti răspunsul. Ca un dihor ce atrage puii. N-ai întrebare, nu primeşti răspuns." Apoi învăţătorul pleca lăsându-l foarte contrariat pe discipol. După o vreme acesta realiza că şiretenia, oricât de ascunsă şi de primenită era, nu este deloc calea de a obţine ceva. Apoi se mira şi el de cum a putut încerca a face una ca asta. Realiza în cele din urmă că nevoia îl poate face pe om să-şi lase omenia deoparte. Gândul că anumite condiţii mai grele îl poate face să se apropie de natura dobitoacelor îl înfiora. Întrebările şi nedumeririle îi mistuiau sufletul şi mintea. Striga apoi în zadar către învăţător, spunând că ştie ce are de întrebat. Dar nu primea niciun răspuns. Ştia că avea să mai aştepte încă o zi.

„Încă o zi de chinuri şi de foame. Mă arde sufletul de uscăciunea muntelui. Foamea îmi soarbe şi tăria din oase. Doar o adiere mă mai mângâie din când în când. Şi gura de lumină îmi mai înveseleşte ochiul. Bine că le mai am pe acestea." Astfel îşi vorbea în sine tânărul discipol. Apoi, ca o scânteiere de lumină, realizase că atunci când îl mângâia adierea, simţea o oarece putere, parcă şi o înviorare în suflet. Se ridică în picioare şi aştepta cu înfrigurare următoare adiere de vânt. Auzea cum bate vântul afară şi spera ca următoarea suflare să cuprindă şi gura lui de peşteră. Îşi adunase simţirea şi aştepta să soarbă toată vlaga din adiere. Această idee îl făcuse să se înzdrăvenească de-a binelea şi nici nu mai simţea atât de puternic cum foamea îl strânge de putere.

„Deci vântul are şi must hrănitor, nu doar luminează mintea şi linişteşte sufletul. Şi ce întăritor e mustul său!"

spuse el, după ce sorbise de vlagă toată adierea cuprinsă în gura de peşteră. Apoi se înzdrăvenea cu fiece adiere sorbită. Astfel trecu seara şi dimineaţa, iar a doua zi învăţătorul îl găsi înviorat şi zâmbitor.

„Am găsit must şi-n dulcea adiere!”

spuse discipolul.

„Şi cum de ai reuşit să o sorbi?” Întrebă învăţătorul.

„Bine spunea bunul Zamolxe că acolo unde voinţa se aşează, îndată după el se duce şi mintea şi simţirea.”

„Şi ce-i cu asta?”

„Am văzut că mare putere apare acolo unde acestea trei sunt una şi merg necontenit. Astfel, voia mea a făcut ca suflul nărilor să se învelească cu mustul dulce al adierii. Ba chiar am primenit şi-un strop de miere din gura de lumină.”

„Aşa deci. Văd că te-ai mai înzdrăvenit. E mult ospăţ aici. Să trecem deci şi la postire.” În continuare, învăţătorul îi trăgea cuşca şi mai mult în interiorul peşterii, astfel că discipolul nu mai avea parte nici de adieri de vânt şi nici de gura de lumină.

„De ce faci asta? Aici nu am nimic din ce să mă hrănesc. Nici must de munte, nici dulceaţă de adiere şi nici măcar un strop din mierea de lumină. E mort muntele ăsta. Cum de nu simţi asta?”

„Nimic nu-i mort pe lume. Toate sunt vii sub soare.”

„Stai atunci să primenesc bine întrebarea.”

„Deja ţi-am spus ce trebuia să-ţi spun.” Apoi pleca lăsându-l pe discipol şocat de-a binelea. Revolta începuse să pună stăpânire pe el. Negura şi liniştea deplină păreau să-i roadă ultimele puteri din sufletul şi mintea discipolului.

„Mă voi slobozi din cuşcă şi voi părăsi pe Zamolxe, pe învăţători şi toţi fraţii mei. Mai mult de atât nu pot suporta. Nu pot trece de o aşa încercare”, îşi spuse discipolul. Încercă apoi se caute în partea de sus a cuştii, acolo unde îşi amintea că erau făcute legăturile. Căuta să le dezlege, însă abia îl mai puteau ţine puterile. Îşi dăduse seama că nu poate desface legăturile, căci erau prea multe şi prea puternic legate sforile, ce ţineau cuşca. Încercă apoi cu o piatră să roadă sforile dar nu avea vlagă nici să stea în picioare. Se lăsă pe vine tremurând din toate ungherele trupului. Adormi apoi… O mică vălvătaie de lumină îl făcu să tresare. Părea că se apropie cineva. Simţi că mintea i se adună cu mare greutate şi abia după mai multe clipiri realiză că încă se afla în

cuşcă.

„Învăţătorule, tu eşti?” Întrebă cu voce stinsă discipolul.

„I-a spune, cum merge postirea?” veni răspunsul.

„Nu pot mai mult de-atât. Scoate-mă de aici. Vreau acasă la părinţii mei. Nici gândul nu-l mai pot ţine în mine. Cine m-a pus să vin cu voi pe munte? Scoate-mă de aici!”

„Acum te slobozesc din cuşcă şi liber vei fi.” Se trezi repede din somn.

„Un vis, asta a fost?” Încercă apoi să strige cu putere că vrea afară şi că nu mai poate suporta, dar observă că nici măcar voce nu mai avea. Renunţă la a se mai forţa, căci mai degrabă îl uscau de putere toate aceste încercări. Ultimele cuvinte ale învăţătorului începu să-i răsune puternic în minte.

„Deja ţi-am spus ce trebuia să-ţi spun. Toate sunt vii sub soare.” Cu vocea stinsă îşi spunea revoltat:

„Da, doar asta mi-a spus… Dar cum sunt toate vii sub soare? Ce vorba e asta? Muntele ăsta e mort, deci cum poate spune învăţătorul că totul e viu sub soare? Şi totuşi, îi simt mustul aproape… dar nu ajunge aici. Cum aşa? Am tot încercat să aduc mustul lui la mine şi n-am reuşit. Ce să fac? Nici măcar o gânganie nu vine aici.” Gândurile îi păreau să fie şi ele tot mai slabe.

„Toate sunt vii sub soare…” îi răsuna puternic în minte.

„Oooo, de-aş putea fi sub soare!

Ce ospăţ ar fi pe mine atunci!

Ce puteri aş aduna!

Gândul acesta îi dădu ceva putere şi observă că i s-a mai liniştit mintea şi trupul.

„Nu cred să mă lase ei aici… să mor în negura asta pustiitoare. În niciun caz!

Hotărât lucru!

Mă voi hrăni până atunci cu gândul traiului bun de după acest chin.” Adormi apoi cu acest gând.

Se trezise brusc.

„Parcă a trecut mai mult de o zi.

De ce n-a venit învăţătorul? Ba chiar mai multe par a fi trecut. Dacă au plecat cu toţii şi m-au lăsat aici? Dacă n-au mai găsit gura de peşteră? Cine i-ar putea pedepsi pentru că m-au lăsat să putrezesc aici?” Frica începu să-l înconjoare cu totul pe tânărul discipol. Încercă să strige, dar mai mult de un

şuierat nu putu să scoată. Simţea că se scufundă... Un licăr de lumină părea că străpunge întunericul. Acesta începu să crească tot mai mult. Ştia că nu visează. Simţi puternic cum se apropia învăţătorul. Cu cât mai repede se apropia, cu atât mai mult simţea că i se înzdrăveneşte sufletul şi mintea.

„Dragule învăţător, îţi simt apropierea. Nu ştiam că mare putere porţi cu tine. Cu putere hrănitoare mă înveleşti!”

„N-am nici turte, nici alte bucate. Nici strop de apă n-am adus cu mine. Nici nu te voi scoate afară” răspunse învăţătorul.

„Doar să mai rămâi puţin cu mine. Măcar atât. Că mult mă întăreşte prezenţa ta.”

„Am venit doar să te văd. Nu voi zăbovi mult.” Am să mai vin mâine la tine. Şi poate îţi voi da drumul. Sau poate că nu...”

„Trebuie să-mi dai drumul. Nu mai pot duce. E prea mult pentru mine.”

„Vom vedea. Acum plec.”

„Stai!

Ai spus că-mi vei răspunde la o întrebare.”

„Ţi-am spus data trecută ce trebuia să-ţi spun. Lasă-mă acum. Am văzut afară mure negre şi gustoase. Mă duc să culeg câteva pentru ceilalţi fraţi.” Discipolul încercă din răsputeri să mai soarbă din puterea învăţătorului. Simţi că prinsese oarece putere cât timp stătu lângă el.

„Poate mă voi putea ţine până mâine. Mâine mă va elibera, după cum mi-a făgăduit. Ah, cum aş gusta şi eu o mură. Măcar una. Fiecare rotunjoară negrişoară aş sorbi-o îndelung”. Oare unde s-o afla el acum? Mmm, parcă ar fi deasupră-mi. Da, el e. Îi simt puterea cum mă înveleşte. E aproape. Mai rămâi... mai rămâi.” Îl simţi în cele din urmă cum se îndepărtează. Nu-i păsa însă. Deja se înzdrăvenise. Încercă să se ridice în picioare. Simţi câteva junghiuri în încheieturi, dar reuşi să rămână în picioare. Simţi apoi furnicături în degetele mâinilor. Când le privi, văzu o lumină palidă ce părea să le înconjoare.

„Am vedenii? Ce-o fi asta? Privi apoi mai bine în jurul său. Părea să desluşească nişte forme.

„O fi făcut învăţătorul vreo crăpătură în stâncă? N-am auzit nimic.” Apoi îşi dădu seama că palida lumină era mai mare decât ar fi fost conturul degetelor. Observă apoi o uşoară lumină şi în jurul mijlocului său.

„Ce-o fi asta?” Cum să-mi lumineze trupul? Mi s-a părut mie că şi învăţătorul ar fi luminat uşor. Dacă e aşa, ar trebui să văd unde sunt făcute

legăturile.” În timp ce încerca să găsească nodurile de sfoară, realiza că lumina din degete părea să-i crească. Îşi dădu repede seama că poate mări puterea din degete. Îşi uni apoi voinţa cu mintea şi simţirea, ca să mărească puterea luminii din degete. Când văzu că se poate, inima îi tresări de bucurie. Dezamăgirea a fost însă pe măsură atunci când realiză că mintea şi sufletul erau mai zdravene, dar că trupul era neputincios. Nu putea nici măcar să cuprindă nodurile de sfoară.

„N-aş putea rupe nici măcar o frunză” îşi spuse. Se lăsă apoi pe vine. O străfulgerare îi veni din moalele capului.

„Dar dacă aş străpunge peretele cu lumina mea? Ah, simt mustul muntelui aproape…” Îşi uni din nou voinţa cu mintea şi simţirea, şi hotărî astfel ca lumina degetelor lui să pătrundă cât mai adânc în munte. Vedea şi simţea totodată cum lumina din degete se lungeşte tot mai mult. Apoi, în cele din urmă, simţi cum îi pătrunse mai adânc în munte. Pătrunse şi mai adânc. Mai adânc… Simţi uşor mustul de lumină al muntelui. Apoi şi mai mult. Sorbea cu nesaţ spuma dulce de munte. Simţi apoi cum tot trupul i se înzdrăveneşte.

„Aşa deci… iată cum vine muntele la mine!”. Prinse apoi cu putere de sfoară şi dezlegă toate nodurile. Ieşi din cuşcă scoţând un chiot de bucurie.

„Mă duc să gust şi eu din mure. Cred că am văzut şi ceva jir prin jur. E bun mustul pământului, dar trupul are nevoie şi de merinde tari. Merg acum să mă ospătez.” La ieşirea din peşteră îl aştepta învăţătorul.

„Uite, ţi-am cules eu câteva fructe, spuse acesta zâmbind. Ia şi mestecă în linişte.” După ce mâncă puţin, discipolul îl întrebă pe învăţător:

„Cum pot avea oamenii asemenea puteri, iar ei nici măcar să poată bănui? De ce este negura aceasta peste oameni?”

„Oamenii au puteri pe care nici noi nu le bănuim, îi spuse învăţătorul. Dar este o lege peste aceste puteri, care spune că doar cu foarte multă trudă şi osteneală se poate folosi omul de ele.”

„De ce a pus Focul Viu şi Veşnic legi peste aceste puteri?”

„Viaţa îţi va răspunde de ce. Cu siguranţă vei afla răspunsul. Pentru înţelesurile adânci, vorbele sunt fără de folos. Cele mai bune cuvinte sunt tot faptele.”

„Mi-e tare dor de Zamolxe şi de fraţii mei.”

„Atunci hai să ne grăbim. Avem o jumătate de zi de mers pe jos.” Drumul părea să fie o binecuvântare pentru tânărul discipol. Pământul şi seva lui,

blândele adieri de vânt, şoaptele munţilor din jur, cântecele izvoarelor, parfumul şi gustul fructelor de pădure, toate acestea îl făceau să se simtă extraordinar. Simţi că-şi revenise aproape complet. După ce merseseră un timp, în care părea că mai mult pluteşte decât merge, îl întrebă pe învăţător:

„Câte zile au trecut de când am intrat în peşteră? N-am mai putut ţine socoteala, dar cred că au fost destule.”

„Au fost unsprezece cu totul” răspunse învăţătorul.

„Au mai fost şi alţi fraţi încercaţi la fel?”

„Au fost alese zece guri de peşteră, şi zece dintre voi aţi fost puşi la încercare. Toţi veţi fi încercaţi astfel.”

„Au fost multe zile sau au fost puţine? Cum m-am comportat faţă de alţi fraţi?”

„Unora le-a trebuit mai puţine zile, altora mai multe. Unii vor mai avea de încercat încă o dată…”

„Chiar şi oamenii cu sufletul curat trebuie să obţină cu multă osteneală aceste puteri? Altfel nu se putea? Chiar e necesară o asemenea trudă?”

„Vorba ajută la înţelegerea vorbei, iar fapta la înţelegerea faptei. Aceste puteri trebuiesc chemate, iar chemarea se face prin necesitate. Fără a fi necesară prezenţa lor, ele nu vor veni.

Prin osteneala trupului ele devin necesare, şi odată venite aceste puteri, ele trebuiesc a fi controlate.”

„Şi totuşi, alţii n-au parte de ele. Foamea le răzbeşte vieţile. Fără îndrumarea, înţelepciunea şi lumina lui Zamolxe şi a voastră, eu n-aş fi putut răzbi.”

„Dacă vrei ca trupul să se folosească de aceste puteri, atunci trupul trebuie să se osteneacă, iar dacă vrei ca mintea să se folosească de ele, atunci mintea trebuie să se osteneacă. Aşa este pusă legea peste puteri.”

„Deci toate sunt aşa cum trebuie să fie, după cum spunea bunul Zamolxe.”

„Acum poţi stăpâni şi puterea suflului *(controlul fluxurilor energetice prin intermediul respiraţiei conştiente – n.a.)*, precum şi puterea înveliturii *(este vorba de câmpul vital – n.a.)*.

Prin aceste puteri multe se pot face. Trebuie să înveţi a le mânui cu mare grijă şi cu multă cumpătare.”

„Învăţătorule, cum aş putea să folosesc aceste puteri la vindecarea

semenilor?”

„Toate cele ce au viaţă pe pământ sunt legate de suflarea pământului, iar suflarea pământului este legată de suflarea Focului cel Viu şi Veşnic. Cei ce sunt în suferinţă trupească au pierdut una sau mai multe legături cu suflarea pământului şi din această cauză le apar suferinţele. Cu puterea suflului (transferul energetic) şi a înveliturii tale (câmpului vital) poţi reface legăturile cu pământul ale celui suferind.”

„Multă bucurie putem aduce între oameni cu puterile noastre cele noi.”

„Nu doar pământul trebuie să fie vindecat, căci trupul este doar o fărâmă din ceea ce se vede. Trebuie ca mai apoi să fie vindecată şi mintea şi simţirea, căci acolo îşi are boala rădăcina. Când boala îl atinge pe om, nu suferă doar pământul din el, ci toate suferă. Şi apa, şi aerul, şi focul.”

„Prin suflul (transferul energetic) şi învelitoarea noastră (câmpul vital) putem mişca toate aceste patru elemente.”

„Ţi-am mai spus că aceste puteri trebuiesc mânuite cu multă grijă şi cu mare cumpătare. Nu este nicio grabă. Veţi învăţa să deprindeţi limpezimea şi echilibrul.” După o vreme se hotărâră să poposească într-o pădure aflată la poalele muntelui. Era o pădure bogată cu felurite soiuri de copaci, iarbă şi flori. Aveau parte din plin de fructe de pădure, ciuperci, alune, ghindă şi chiar miere de la albinele sălbatice.

„N-aş mai pleca niciodată de aici, spuse discipolul lipindu-şi tot spatele de iarba moale. Simt cum mă înveleşte lumina şi puterea pământului (este vorba despre vitalitatea pământului)! Şi apa din josul ei e atât de hrănitoare! (*pânza freatică – n.a.*). Iar pârâul pare să treacă prin vinele mele şi adierea vântului prin nările mele!”

„Aici îi vom aştepta şi pe ceilalţi, spuse învăţătorul. Curând vor veni şi ei, alături de Zamolxe. Aici vor fi multe de învăţat şi de lămurit.”

„Ale cui sunt colibele acelea mici din pădure? întrebă discipolul.

„Noi le-am făcut, când eram ca voi, spuse învăţătorul zâmbind. Vor trebui făcute altele. Sunteţi 70 acum.”

„Am văzut că ai toporul în traistă. Dă-mi-l şi voi tăia eu cât mai mulţi copăcei pentru colibe.”

„Nu vom tăia niciun copac. Doar ramuri vom împleti în jurul copacilor şi acestea vor fi colibele voastre. Pădurea aceasta este învăţătorul nostru şi vom arăta respectul ce se cuvine pentru trupul ei. Vom cere voie pădurii chiar şi

pentru ramurile ce le vom rupe din arbori şi îi vom mulţumi pentru toate cele ce vom lua din ea.”

„Aşa am să fac, spuse discipolul ruşinat. Pădurea m-a învelit cu bunătatea ei şi eu m-am grăbit s-o vatăm cu toporul.” Spre seară apăreau şi alţi învăţători, împreună cu o parte dintre discipoli. Bucuria revederii era mare printre ei. Restul învăţătorilor, alături de discipolii lor, urmau să ajungă în zilele următoare. Zamolxe urma şi el să apară alături de ultimii. În cele din urmă toţi discipolii aveau să înveţe lecţia despre puterea suflului şi a înveliturii (folosirea respiraţiei în transferul energetic şi a conectării la câmpul vital al pământului).

După ce s-au adunat cu toţii, Zamolxe îi chemă în jurul său şi le spuse:

„Sunt foarte mulţumit de osteneala fiecăruia. Cu grea trudă aţi primit aceste puteri, de aceea vrednici sunteţi de ele. Însă trebuiesc folosite cu multă băgare de seamă, căci au puterea să aducă nu numai bucuria, ci şi durerea. Nu orice suferind trebuie ajutat, căci toate îşi au rostul lor şi toate sunt aşa cum trebuie să fie. Pentru a putea desluşi mai multe, vom învăţa multe lecţii de la această pădure. Căci precum pădurea are felurite feluri de iarbă, flori, copaci şi animale, tot aşa sunt şi aşezările de oameni. Iar primele lucruri ce trebuiesc învăţate de la pădure sunt cumpătarea şi buna convieţuire. Ţineţi minte că nu trebuie să ajutaţi cu puterile voastre pe cel ce ia prin siluire orice bun care aparţine semenului său, pe cel care se ridică din pricina nevoilor celorlalţi şi îi amăgeşte, pe cel care se foloseşte de bolile, spaimele şi neliniştile celorlalţi, dar nici pe cel care îl înşeală pe altul folosind măsura strâmbă. Nici pe hoţ, nici pe bătăuş, nici pe beţiv, nici pe cel ce ocăreşte, nici pe cel batjocoritor, nici pe cel puturos deşi este în putere, nici pe cel ce îşi vorbeşte de rău părinţii sau fraţii mai mari. Veţi vedea desluşit că bolile şi necazul lor de aici îşi trag obârşia. Pe restul să-i ajutaţi după nevoile lor.” În zilele următoare, Zamolxe îi îndemna să se conecteze cât mai des la energiile (suflul) pădurii, nu numai pentru hrănirea corpului energetic, ci şi pentru a deprinde simţul echilibrului. În acest sens, erau îndemnaţi să observe armonia elementelor din zonă. Pădurea era amplasată la poalele unui masiv muntos. Era străbătută la margine de un râu, iar în interior şerpuiau două izvoare cristaline. Existau de asemenea numeroase soiuri de plante, flori şi arbori, toate acestea dând un aer deosebit pădurii. Colibele discipolilor erau făcute din crengi subţiri de copac împletite în jurul trunchiului unui arbore mai mare, iar culcuşul era făcut din frunze şi iarbă. Fiecare dintre discipoli îşi construia astfel propria colibă. Avea să locuiască

multe zile acolo, alături de acel arbore.

Fiecare îşi alegea arborele în funcţie de cum îl îndemna instinctul. Încă din prima zi, discipolul era îndemnat să formeze o legătură specială cu acesta. Se stabilea un prim contact, fizic şi subtil, prin intermediul palmelor. Discipolul urma să ofere din energia să arborelui. La scurt timp, spre marea lui surprindere, arborele îi răspundea în acelaşi mod, oferindu-i acces la energia sa. Între discipol şi arbore se forma un câmp energetic special (numit de ei învelitoare de lumină), pe care discipolul îl putea folosi în diverse scopuri. În curând aveau să descopere că, prin intermediul acestui câmp energetic, puteau avea acces la trecutul zonei şi chiar puteau accesa mult mai uşor energia vitală a pământului. Sclipiri de imagini le apăreau în minte atunci când doreau să afle despre trecutul arborelui sau chiar al întregii păduri. Fiecare ploaie hrănitoare, fiecare animal care a trecut pe lângă el, chiar şi fiecare ciupercă sau fir de iarbă ce a crescut alături, erau în memoria copacului. Apoi descopereau că arborele era conectat la alţi arbori prin legături ascunse şi toate erau legate între ele prin alte conexiuni nevăzute (câmpuri energetice).

Apoi aveau să descopere că pădurea era în strânsă legătură tainică cu alte păduri. Discipolii erau foarte încântaţi de ceea ce descoperiseră. Zamolxe adeseori le spunea:

„O, de ar fi oamenii precum aceste blânde fiinţe!

Întreg pământul ar cânta de fericire şi zilele omului ar fi un lung strigăt de bucurie!”

„De ce vrea omul să fie peste altul?” Întrebă unul.

„De ce este răutatea prezentă în lume, deşi cu toţii au un strop din Focul cel Viu şi Veşnic?” Întrebă altul.

„Dragii mei. Vedeţi cu toţii această pădure minunată. Mulţi arbori o cuprind, împodobită e de multe feluri de iarbă şi de flori frumoase, mângâiată e de limpezi izvoare şi cântată de ramuri şi păsărele. Atât de multe o cuprind… şi totuşi, ea este UNA. Aşa au fost cândva şi oamenii. Cu toţii erau UNA în cuprinsul de necuprins al Focului cel Viu şi Veşnic. Apoi unii şi-au zis:

Foc Viu suntem fiecare, cu toţii strălucim în Necuprinsul Foc Viu. Haideţi să ducem focul nostru pe pământ şi din el să facem Vatra Focului cel Viu şi Veşnic iar bucuria şi strălucirea noastră să fie pretutindeni pe cuprinsul său. Dar luând trup, Focul Viu a fost acoperit de pământ şi apoi pământul s-a pus pe sine mai presus de El. Pământul acesta este trupul care ascunde Focul Viu din

fiecare. El conţine şi ţărână, şi apă, şi vânt, şi foc (*corp fizic, corp emoţional, corp mental, corp spiritual – n.a.*).

Când toate acestea vor fi UNA din nou, atunci oamenii îşi vor aduce aminte de unde au venit şi de legământul ce l-au făcut, şi vor face din acest pământ Vatra Focului cel Viu şi Veşnic.

„Putem uni pământul, apa, focul şi aerul? Căci oamenii sunt ca elementele. Unii sunt ca pământul, alţii sunt ca apa, puţini sunt ca vântul şi foarte puţini sunt ca focul. Şi nu pare chip să-i pui pe toţi laolaltă."

„Dar nu le are omul pe toate? răspunse Zamolxe. Datoria voastră va fi să-i adunaţi pe toţi şi să-i faceţi asemenea unui singur trup, cu o singură minte şi o singură simţire.

„Dar e greu să-i faci să fie astfel", răspunseră ei uşor dezamăgiţi de rătăcirea oamenilor.

„E greu, căci Focul cel Viu a fost acoperit de trup şi asta i-a făcut să fie asemenea dobitoacelor rătăcite. Totuşi, nu uitaţi că oamenii au aceleaşi căutări şi aceleaşi bucurii; cele plăcute celor buni sunt plăcute şi celor răi, şi multe dintre cele căutate de cei rătăciţi sunt căutate şi de cei statornici. Din aceeaşi ploaie îşi trag tăria copacii mari şi cei mici, iarba şi florile. Şi din aceeaşi ţărână se hrănesc cu toţii. La fel sunt şi oamenii. Uniţi-i, dându-le ploaia voastră şi faceţi-i să-şi întoarcă feţele spre lumina voastră, asemenea florilor la lumina soarelui!

Fiţi precum ploile binecuvântate, fiţi strălucitori ca soarele, blânzi ca luna, modeşti şi răbdători asemenea ţărânei. Nu vă uitaţi la feţele lor, la averile lor sau la puterea lor, căci unde sunt zece oameni e mai multă putere decât unde este un om cu zece avuţii, şi bucuria a zece oameni este mai bună decât bucuria înzecită a unui singur om." Seara se despărţeau în tăcere şi apoi fiecare cugeta la cele spuse de Zamolxe. Cei mai mulţi preferau să se plimbe singuri prin pădure. Târziu, în noapte, se întorceau la coliba împletită, din jurul arborelui. Legătura tainică pe care discipolul şi-a făcut-o cu arborele îl ajuta să-şi limpezească mintea şi să-şi liniştească sufletul. Fiecare dintre ei înţelegea că puterile primite trebuiau folosite numai pentru a-i ajuta pe oameni să redevină ceea ce fuseseră cândva. Bucuria obţinerii acelor puteri deosebite a fost umbrită întrucâtva de o oarecare stare de apăsare sufletească. Cu toţii au înţeles că asupra lor este o mare responsabilitate, şi că vor avea foarte multe de făcut în viitor. Cu această uşoară apăsare intra fiecare în mica lui colibă, dar

crisparea dispărea repede în momentul când câmpul vital al arborelui îl înconjura. Simţea chiar o stare de afecţiune din partea arborelui. Nu de puţine ori, discipolii adormeau cu mâinele îmbrăţişate în jurul său. Primele zile treceau uşor. Cu toţii aveau să-şi revină din încercarea la care au fost supuşi în peşteră. Într-una din dimineţi, Zamolxe îi adună pe toţi şi le spuse:

„De azi veţi învăţa graiul ierburilor, arborilor şi florilor. Veţi desluşi apoi leacurile lor şi cum trebuiesc folosite pentru nevoile oamenilor.”

„Noi le ştim de la bendise, spuneau unii discipoli. Multe am aflat de la ele... Ştim care ierburi sunt bune pentru acoperirea rănilor, care sunt bune pentru dureri felurite, pentru fierbinţeala trupului, pentru un somn liniştitor, pentru întărirea trupului, pentru arsuri, umflături, lovituri, tăieri, muşcături, sau alte felurite nevoi. Unele sunt mai bune de luat la lună plină, altele la lună nouă, altele sunt bune de luat ziua, iar altele pe înserat. La fel, unele ierburi trebuiesc culese la lună plină, altele la lună nouă, iar altele când soarele străluceşte puternic.”

„Este bine să ştiţi toate acestea, dar prea mult ajutor nu ştiţi încă să daţi. Mult mai multe lucruri bune vă vor învăţa plantele, florile şi arborii. Ele pot vindeca şi rănile ce nu se văd, nu doar cele care se văd. Aşa cum voi nu vedeţi rădăcinile ierburilor, tot aşa, rădăcinile bolilor trupului nu sunt la vedere. Acele rădăcini sunt în simţirile şi în minţile oamenilor, iar poftele sunt cele care le udă necontenit.”

„E greu de pătruns în minţile şi poftele oamenilor, bunule Zamolxe”, răspundeau ei.

„Chiar aşa să fie?”

„Au aceleaşi apucături ca dobitoacele. Fiecare vrea mai multă avuţie, iar pântecele să le fie mare. Şi când le au din plin pe acestea se luptă pentru întâietate şi fală (*ego – n.a.*) şi nu-i chip să-i poţi întoarce din drum.”

„Eraţi şi voi odată precum ei. Dar aţi reuşit să încălecaţi pofta şi simţirea.”

„Cu mare greutate am putut încăleca noi pofta şi simţirea, bunule Zamolxe. Nu e chip să-i pui pe oameni la asemenea osteneli. Cine ne va asculta?”

„Rana nu se zgârie, nici nu se apasă, ci se oblojeşte şi se mângâie. Boala sufletului şi a minţii se vindecă numai cu mare băgare de seamă. Nu cu vorba ademeneşti sufletul omului, ci cu fapta şi adevărul. Şi nu prin frică se face

schimbarea cea bună, ci prin propriul exemplu şi prin dragostea de bine şi frumos.”

„Dar cum poate binele unuia să nu fie răul altuia, bunule Zamolxe? Când unul râde celălalt plânge şi când unul câştigă altul pierde. Toate acestea se văd necontenit.

„De ce priviţi doar cu un singur ochi? îi întrebă Zamolxe.

„Totuşi, unul vede o roată plecând, iar altul vede aceeaşi roată venind. Cine vede totuşi mai bine? Lămureşte-ne această vorbă ce ne-ai spus-o mai demult.”

„Dar cel ce este deasupra celor doi? El ce vede?”

„Acelaşi lucru vede, doar că vede mai bine”, spuseră unii dintre discipoli.

„Cel ce împinge roata vede mai bine. El este cel ce are dreptate” spuseră alţii.

„Şi dacă-i scoatem pe cei doi? Ce se vede atunci?” Doar o roată vedem.”

„Ba mişcarea s-o vedeţi, şi nu roata. Deci mişcarea vede cel ce este deasupra. Cel ce vede doar mişcarea este cel care vede mai bine. Vedeţi deci mişcarea şi veţi desluşi cum să împăcaţi oamenii. Vedeţi mişcarea de dincolo de feţele lor, de puterea lor, de averile lor şi de faptele lor.”

„Dar cum să-i convingem de postire?”

„Mai degrabă convingeţi-i să-şi hrănească mintea şi simţirea. Căci ceea ce mănâncă sufletul şi mintea, aceea mănâncă şi trupul. Nu uitaţi aceasta!

Faceţi-i să privească mai des pământul, iarba, florile şi cerul!

Faceţi-i să colinde mai des pădurea, dealurile şi munţii!

Ele sunt mereu hrănitoare pentru suflet şi minte. Iar apoi, cei ce sunt vrednici de postire, vor posti.”

„Dar nu vor şti ce puteri au în sufletele lor.”

„Nu toţi trebuie să aibă puteri, dar este bine ca toţi să cunoască binele, frumosul, cumpătarea. Nu grăbiţi lucrurile căci rodul îşi dă fructul la vremea sa, nicidecum mai devreme. Semănaţi deci hărnicia, ascultarea, bunătatea, frumosul, cumpătarea, în sufletele lor şi udaţi necontenit aceste seminţe.”

„Ce bine era dacă oamenii ar fi fost precum arborii, iarba sau florile” spuneau ei.

„Cei mici sunt asemenea unor muguri. Sufletele lor tânjesc după bucuria soarelui, după tot ce este frumos, cumpătat, plăcut. Puneţi seminţele acestea în sufletele celor mici. Pregătiţi cu mare băgare de seamă jocurile lor, cântecele

lor, şi cu mai mare grijă pătrundeţi în visurile lor. Binele, hărnicia, frumosul, cumpătarea, ascultarea de bătrâni şi de cei înţelepţi, prind repede rădăcini în sufletele lor blânde şi curate.”

„Dar oamenii cresc altfel de cum creşte pădurea. Arborii fac doar soiul lor de fruct, dar oamenii pot face felurite soiuri de fructe. Unele fructe sunt dulci, iar altele sunt amare. Unii stăruiesc să facă roade amare.”

„Întotdeauna rămâne din rod pentru a hrăni rădăcina. Întotdeauna faptele rele ale oamenilor se vor întoarce împotriva lor. Precum floarea se arată înaintea fructului, aşa sunt şi oamenii. Precum v-am spus, învăţând graiul ierburilor, florilor şi arborilor, veţi învăţa să desluşiţi florile ce preced fructele din sufletele şi minţile oamenilor.”

„Este aceasta cu putinţă?”

„Oamenii au obiceiul de-a spune multe neadevăruri, dar ierburile, florile şi arborii nu au acest obicei. Fiecare casă are în jurul ei felurite feluri de iarbă, flori şi arbori. Luaţi seama la cele ce sunt în jurul casei sale. Întotdeauna natura răspunde după cum este sufletul omului şi întotdeauna ierburile, florile şi arborii din jurul acelei case au câte o poveste de spus. Este de folos să folosiţi ce ştiţi de la bendise, dar mai de folos este să ştiţi cum să vindecaţi sufletul şi mintea oamenilor.” Astfel, Zamolxe şi învăţătorii îi iniţiau pe discipoli în limbajul tainic al ierburilor, florilor şi ierburilor. În acele vremuri (ca de altfel şi în multe localităţi din mediul rural din ziua de azi), în jurul fiecărei case, se puteau găsi felurite feluri de iarbă, flori şi chiar mici arbuşti. Fie că sunt arbuşti sălbatici, fie că sunt fructiferi, aproape la fiecare casă găseai (la fel şi acum) cel puţin un fel de arbust. Discipolii prindeau „limba plantelor” prin intermediul câmpului energetic. Nu degeaba Zamolxe îi îndemnase să-şi construiseră micile colibe în jurul arborilor. Între discipol şi arbore se crea un câmp energetic special şi mulţi puteau accesa imagini despre istoria arborelui şi al zonei cuprinse de câmpul său energetic. Din vastele cunoştinţe ale vechilor preotese, bendisele mai rămăseseră cu foarte puţine. Aveau doar cunoştinţe elementare despre efectele plantelor, florilor şi arborilor, cu folos numai asupra corpului fizic. Mai aveau ceva cunoştinţe de „tras de spate” (un fel de masaj mai dur) folosindu-se de pietre de râu şi de munte (de mai multe feluri), „descântate” cu felurite fierturi de plante. Pierzându-se tehnicile folosite de vechile preotese, bendisele nu mai puteau accesa energiile subtile ale regnului vegetal. Zamolxe fusese iniţiat în desluşirea limbajului secret al plantelor încă din prima tinereţe (înainte

de-a pleca alături de Pitagora la Crotona), de la unul din preoţii lui Demetra (cei care oficiau misterele de la Eleusis).

Aceştia erau urmaşii vechilor preotese dacice, alungate în urma teribilului conflict avut cu o mie de ani în urmă. Totuşi, nu iniţierea a fost cea mai importantă, căci şi preoţii lui Demetra (zeiţa agriculturii) pierduseră foarte mult din cauza nerespectării tehnicilor folosite de vechile preotese dacice, cât mai ales zona respectivă era importantă. Preotesele au ales o zonă specială a Greciei, în care curenţii telurici aveau o anumită convergenţă cu cele elementale. În aceste condiţii, iniţierile erau avantajate din toate punctele de vedere. Iniţierea, deşi ajunsese să fie mai mult formală în acea perioadă, datorită structurii speciale a corpului spiritual al lui Zamolxe, şi al curenţilor energetici din zonă, i-a cauzat acestuia o veritabilă „furtună interioară”, şi a fost pentru el ca o veritabilă experienţă iniţiatică. Zamolxe a avut parte de o iniţiere destul de dură în accesarea şi controlul energiilor regnului vegetal, dar graţie corpului său spiritual foarte puternic, a reuşit să treacă cu bine de încercare. Misterele de le Eleusis mai păstrau (în preajma anului 500 î.Hr.) doar puţine lucruri în comun cu vechile iniţieri ale preoteselor dacice. În fapt, era vorba de două iniţieri; una se desfăşura primăvara (pregătirea recoltei), iar cealaltă în decursul toamnei. Procesul se desfăşura în decursul a nouă zile şi cuprindea purificarea (conform tradiţiei erau necesare nouă zile de post), sacrificarea şi iniţierea propriu-zisă. Din păcate, în decursul timpului, lucrurile au decăzut enorm. Preotesele nu mai respectau tehnicile folosite în şcolile vechilor preotese, prin urmare, pierduseră legătura cu elementele şi forţele regnului mineral, vegetal şi animal. Nemaiavând controlul asupra forţelor subtile, şi fiind lipsite de protecţia amazoanelor, preotesele au fost înlocuite în timp de preoţi bărbaţi. Nici aceştia nu puteau accesa forţele elementale şi nici energiile regnurilor inferioare, dar aveau abilitatea de a se folosi de temerile populaţiei în combinaţie cu anumite forme de impresionabilitate (datorită ritualurilor extravagante şi a sacrificiilor de animale).

Unii preoţi eleusini aveau capacitatea de a se folosi de toate aceste manifestări astfel încât să determine „mişcări” în psihomentalul populaţiei. Datorită acestui lucru, fenomenele de tip placebo erau frecvente, şi astfel misterele şi preoţii de la Eleusis au rezistat multe sute de ani. Purificarea ajunsese să fie practicată formal, astfel că se consumau alimente în perioada de pregătire, dar ele erau purificate printr-o „binecuvântare”. Sacrificiile erau şi

ele formale; în loc să fie sacrificate una sau mai multe caracteristici animalice din om (lăcomia, frica, agresivitatea, viclenia, poftele carnale etc.), erau sacrificate animale. Iniţierea consta numai din recitarea unor strofe considerate sacre şi participarea la ritualuri simbolice. Cum era de aşteptat, Cronos (zeul timpului) şi-a depus pecetea asupra acestor mistere, iar în sec. 4 d.Hr. Împăratul roman Teodosiu le-a interzis. Din cauza faptului că Zamolxe a avut parte de o iniţiere dură, (nefiind pregătit în prealabil), a hotărât ca discipolii lui să fie iniţiaţi în accesarea şi controlul energiilor regnului vegetal printr-o formă (tehnică) mult mai blândă. Cheia o constituia armonia elementelor în trup, minte şi suflet. La fel s-a petrecut şi când au avut parte de iniţierea în energiile telurice. Dacă atunci discipolii simţeau că vatămă pământul dacă mai calcă pe el (datorită centrelor energetice din talpă, care erau foarte puternic activate), acum iniţierea le dădea impresia că nu mai au nevoie de hrana fizică. Simţeau că sunt alimentaţi permanent prin intermediul ombilicului (alt centru energetic) de către pădure. În realitate, iniţierea era îndelung pregătită (fizic, energetic, emoţional, mental), iar „ombilicul energetic” era apoi instantaneu activat. Şocul era minim pentru discipol, iar Zamolxe şi învăţătorii ştiau, datorită simţurilor specifice, când un discipol este pregătit pentru a primi iniţierea. Din punct de vedere fizic şi energetic, discipolul nu era suspus niciunui risc, însă din punct de vedere emoţional şi mental, puteau exista probleme. Conexiunile energetice cu regnul vegetal aveau darul de a amplifica foarte puternic dinamica proceselor psihoemoţionale şi, adeseori, era nevoie de prezenţa lui Zamolxe sau a învăţătorilor. Surplusul de energie preluat de la regnul vegetal, amplifica totodată şi energia căpătată din spaţiul elemental, iar toate acestea alimentau extrem de puternic procesele psihomentale ale discipolului.

Prin urmare, acesta trecea prin dese episoade de transă în care avea parte de conectări involuntare cu forţele naturii. Conectarea la energiile regnului vegetal determină chiar ieşiri involuntare din trup ale corpului energetic, iar discipolul era în acest timp într-o permanentă stare de beatitudine. Exista un risc major ca discipolului să-i fie „defazate” structurile corpului energetic şi mental (putea rămâne un „visător”

pentru tot restul vieţii, fiind total rupt de realitate).

Pentru a-i veni în ajutor, Zamolxe şi învăţătorii căutau să-l „împământeze” cât mai mult cu putinţă. Astfel, îl izolau de ceilalţi şi îi era incapacitată vederea. Discipolul era nevoit să-şi amplifice simţurile corpului

fizic şi să realizeze forţat împământarea. De obicei, împământarea dura 20-30 de zile, iar discipolul se folosea pentru orientare doar de auz, pipăit, miros şi memorie (capul îi era acoperit cu o glugă în tot acest timp).

În perioada următoare, discipolii călătoreau foarte mult în zonă, şi intrau în contact direct cu toate felurile de iarbă, plante, flori, arbori. Fiecare plantă avea un anume miros energetic, o caracteristică aparte, o „semnătură" unică. Discipolul memora fiecare stare în parte, determinată de conexiunea directă. Pas cu pas, discipolul descoperea limbajul lor special. După ce realiza stabilizarea corpului energetic, şi reuşea să controleze energiile regnului vegetal, discipolul învăţa foarte rapid să „decodifice" energia fiecărei plante, a fiecărei flori, a fiecărui arbore sau a fiecărei plante. Era necesar doar să-şi exprime intenţia cu privire la plantă (orice plantă ar fi fost din regnul vegetal), iar aceasta se „deschidea". Când întâlnea o persoană bolnavă, discipolul se conecta la energiile regnului vegetal şi îi apărea în planul mental imaginea plantei (sau mai multe plante) care l-ar fi putut ajuta pe respectivul bolnav. Dacă era într-o altă zonă, pe care discipolul n-o cunoştea, exista un fel de atracţie magnetică pentru planta care îi era de folos. Se deplasa după instinct în zona exactă unde se afla respectivă plantă. După iniţiere, discipolul nu avea nevoie să înveţe nimic despre plante de la alte persoane. În cele din urmă, toţi discipolii treceau cu bine de iniţierea în accesarea şi folosirea energiilor regnului vegetal. Întreg procesul dura câteva luni; începea cu legătura specială pe care discipolul o făcea cu energia arborelui (de care era împletită coliba), urmau călătoriile din jurul zonei urmând exact anumite trasee energetice speciale (ale regnului elemental şi vegetal) şi apoi se realiza convergenţa acestor energii în structurile energetice şi psihomentale ale discipolului. Convergenţa energiilor se realiza cu ajutorul altor formule „magice". Deşi acest cuvânt pare să stârnească zâmbete pe feţele celor mai mulţi oameni, formulele magice aveau o putere de pătrundere uriaşă. Formula „magică" avea darul de a angrena energiile subtile, atât prin intermediul cuvântului cât şi prin intermediul formei, culorii şi apoi a energiilor.

Prin aceste formule se accesau energiile regnului elemental şi vegetal. La fel ca formulele folosite la accesarea elementului pământ (prezentate când am relatat despre iniţierea în elemente), şi acum am avut parte de stări deosebite. Mai jos am să prezint câteva astfel de formule.

„Florile schimbă şoapte cu soarele" La început, discipolul folosea această

formulă ca o simplă mantră. Rostirea ei aducea stabilitate şi calm în zona psihomentală (datorită folosirii repetitive a sunetelor).

Ulterior, foloseau formula şi în gând, concomitent cu alte treburi. Se realiza astfel un fel de „gravitaţie” în jurul acestei formule, adică o formă de focalizare mentală în jurul ei. Ulterior, discipolul nu mai folosea sunetele ci doar imaginea, astfel că îşi focaliza atenţia doar asupra acelei imagini, vizualizând cum câmpul de flori era într-o tainică legătură cu soarele (el fiind chiar în mijlocul imaginii).

Imaginea determină la rândul ei o „gravitaţie” specifică în zona mentală, astfel că majoritatea gândurilor îi erau focalizate doar către formele şi culorile care erau în conexiune cu imaginea respectivă. Apoi, discipolul trebuia să elimine şi imaginea, urmând să acceseze doar energia procesului natural. Aici era de fapt marele secret; accesarea procesului energetic dintre pământ (câmpul cu flori) şi soare. Întâi se folosea sunetul (repetarea formulei), apoi imaginea (flori-soare), apoi se accesa energia procesuală (conexiunea).

Primele două oferă linişte, stabilitate, bucurie, dar conexiunea energetică oferă accesul la energii extrem de puternice. Se intervine în energetică regnului vegetal şi în energia soarelui (a unei părţi, fireşte).

Energia florilor conectate la energia soarelui determină mişcări foarte puternice în psihomental. Doar atât am putut să spun despre această formulă; alte aspecte sunt intuite rapid de către cei care au „deschiderea necesară”!

Prin intermediul acestor energii se pot dezvolta foarte rapid simţuri speciale, care în mod normal (prin evoluţie normală) ar fi durat mulţi ani, sau poate chiar vieţi:

echilibru, graţie, eleganţă, frumos, profunzime etc. Această formulă dezvolta corpul solar, responsabil de manifestările conştientului (memorie, forţă, inteligenţă, perspicacitate, abilităţi dobândite).

Se schimbau apoi formulele:

„Iarba schimbă şoapte cu soarele” – conexiunea energetică aducea abundenţă, vindecare, regenerare, echilibrare, stabilitate.

„Arborii schimbă şoapte cu soarele” – conexiunea energetică aducea echilibru, forţă, vitalitate, stabilitate, încredere. Alte formule care aveau darul să mobilizeze puternic corpul solar:

„Răsărit şi amurg în sărut de curcubeie” – avea darul de a concentra energiile pozitive din timpul zilei. Imaginea are o influenţă deosebit de

puternică pentru corpul mental şi emoţional. Este o formulă extrem de puternică, datorită comprimării temporale şi a puterii de pătrundere a curcubeielor (să nu uităm că, în Vechiul Testament, prin curcubeu, Dumnezeu îşi ţine legământul cu omenirea).

„Blând înveleşte lumina din soare” – conectarea la câmpul vital al soarelui. Se puteau accesa energii foarte puternice.

„Lin mă cufund în faguri de lumină” – avea darul de-a purifica atât interiorul cât şi exteriorul, conectând fiinţa la energiile înalte.

„Stropi de soare înveliţi de rouă” – aducea vitalitate, regenerare, bucuria de a trăi. Această formulă trebuia să fie „simţită”. Dimineaţa, la răsăritul soarelui, se umbla cu picioarele goale peste roua ierbii şi, efectiv, senzaţia resimţită era una deosebită.

Prin intermediul acestei formule se accesau energii speciale.

„Florile schimbă şoapte cu luna” – folosea aceeaşi tehnică precum cea expusă mai sus, doar că se foloseşte luna în loc de soare. Pentru a realiza conexiunea energetică cu acest proces (flori-lună), discipolul stătea treaz în nopţile cu luna plină (atunci erau mai puternice energiile lunii).

Formula dezvolta corpul lunar, responsabil de manifestările subconştientului (intuiţie, legături cu vieţile anterioare, talente înnăscute, legături cu planurile subtile sau cu entităţi spirituale, conexiunea la matricea informaţională).

Alte formule:

„Iarba schimbă şoapte cu luna” – mobilizează energiile benefice din subconştient în procesele de regenerare şi vindecare.

„Arborii schimbă şoapte cu luna” – scoate la suprafaţă puterile, informaţiile şi talentele, obţinute în vieţile anterioare.

„Blând înveleşte lumina din lună” – prin această formulă se realizează conexiunea la câmpul vital al lunii. Câmpul vital al lunii determină o creştere puternică a propriului câmp magnetic.

„Stropi de stele ţesute de lună” – formula facilitează accesul la energiile cosmice. Tot prin intermediul astrului selenar se pot accesa energiile celorlalte planete ale sistemului solar. Luna este un fel de guvernator, în relaţia cu Pământul, pentru energiile sistemului solar.

„Luna ţese cu fir de lumină” – mobilizează aspectele pozitive din subconştient. Ajută mult la regenerarea ţesuturilor vătămate. Alte formule

utilizate pentru accesarea energiilor sublime:

„Stropi de lumină coboară din stele” – se pot accesa energiile subtile ale constelaţiilor zodiacale.

„Cuprind în suflet muguri de curcubeu” – ajută la obţinerea stării de detaşare, liniştire, bucurie etc.

„Colind luminos cu vântul pe dealuri” – este un bun calmant pentru psihomental. Aceste formule au un efect benefic chiar dacă nu se reuşeşte conexiunea la procesul energetic. Doar folosindu-se sunetul (la modul repetitiv) şi imaginea formulei (efect mai puternic) se pot accesa energii puternice şi, de asemenea, se poate realiza stabilizarea planului psihomental. Conexiunea energetică este foarte greu de realizat atunci când sunt puternice dereglări în planurile energetice subtile, (alimentaţie dezechilibrată, pasiuni carnale, dezechilibrări în planul psihomental, temeri diverse etc).

Toţi discipolii reuşeau în cele din urmă să acceseze şi să controleze energiile regnului vegetal. Astfel trecea primul an, iar toamna târziu discipolii aveau să părăsească micile lor colibe, şi să purceadă apoi spre comunităţile de oameni. Se despărţeau cu mare greutate de pădure, dar trebuiau să-şi urmeze drumul. Urmau să pună în practică toate cele ce învăţaseră. Oamenii, atât ai locului cât şi din alte ţinuturi îndepărtate, îi aşteptau cu mare bucurie şi mai ales cu speranţa că le vor fi rezolvate problemele fizice şi durerile sufleteşti. Doar atunci discipolii puteau simţi cu adevărat că este mai multă bucurie în a dărui decât în a primi. Deşi nu cereau niciun preţ pentru cele ce făceau, grupul primea cosoni, obiecte de aur şi argint, ţesături, unelte, hrană şi multe lacrimi de mulţumire. Unii veneau chiar din zone foarte îndepărtate, de la multe zile de mers. Fiecare învăţător, alături de grupul său de câte şapte discipoli, pleca separat spre câte o regiune a Daciei, urmând a pune în practică toate cele ce au învăţat în decursul anului. Deşi bendisele şi preoţii lui Gebeleizis (zeul fulgerului şi al tunetului) nu-i aveau la inimă pe discipolii lui Zamolxe, fiind mult mai tineri şi mai înzestraţi decât ei, erau nevoiţi să le recunoască puterile deosebite. De multe ori învăţătorii, şi chiar discipolii, reuşeau să vindece boli grave pe care bendisele sau preoţii lui Gebeleizis nu reuşeau cu niciun chip să le rezolve. Chiar şi pe unii dintre ei i-au vindecat de felurite boli sau dezechilibre energetice. Dar nu oblojirea rănilor era preocuparea lor principală şi nici vindecarea sau alinarea feluritelor boli. Altele îi interesau pe Zamolxe, învăţători şi discipoli. Comunităţile independente de daci şi geţi erau formate

din aproape 2.000 de aşezări, cuprinzând în total peste 5 milioane de oameni. În urmă cu circa 1.000 de ani, odată cu plecarea unei bune părţi a populaţiei dacice (un grup spre Est – India, altul spre vest – peninsula italică, plus altele mai mici spre sud – Elada, Fenicia, Mesopotamia), şi apoi ca urmare a devastatorului război dintre societatea matriarhală şi societăţile patriarhale din jur, dacii şi geţii au decăzut enorm, din absolut toate punctele de vedere. Majoritatea cetăţilor mari şi foarte puternice, construite de la zero de către vechile preotese, fuseseră distruse din temelii. Aceste cetăţi erau considerate ca fiind cele mai puternice din acea perioadă, fiecare având drumuri pavate, canalizare, pieţe, manufacturi, iar furnalele lor erau cele mai avansate din lumea antică. Din cauza exodului şi al devastatorului război, populaţia rămasă s-a retras în zonele relativ sigure de la poalele munţilor. Acest lucru a determinat o degradare accentuată a societăţii în tot ansamblul ei. Foarte mulţi ajunseseră să trăiască într-o sărăcie cruntă, fărădelegile erau frecvente, iar amintirile despre vechea societate matriarhală erau considerate fabulaţii de către cei mai mulţi. Zamolxe şi-a dat seama că dacii fuseseră loviţi în cel mai sensibil loc, anume, în credinţa în propriile puteri. Conducătorii comunităţilor şi ai aşezărilor mici nu erau deloc preocupaţi de viitor, ci erau interesaţi doar în a reuşi să adune vara şi toamna toate cele necesare pentru a trece cu bine de iarnă. Astfel stând lucrurile, Zamolxe a înţeles că pentru construcţia unei noi societăţi, trebuia ca totul să fie început de la zero. Ştia că nu poate face foarte multe pentru generaţia curentă, astfel că s-a preocupat mai mult pentru pregătirea şi schimbarea noilor generaţii. Planul avea să se desfăşoare în trei etape. În prima etapă trebuia să formeze cât mai mulţi învăţători cu putinţă. Pentru a forma prima generaţie de „ridicători de patrie” avea nevoie de câteva mii de discipoli, ceea ce ar fi presupus cel puţin 15-20 de ani de pregătire.

În a doua etapă, trebuia să convingă o parte a populaţiei să revină la zonele de deal şi de şes, deoarece acestea erau foarte importante pentru dezvoltarea economică, administrativă şi culturală a comunităţilor. Deplasarea unor mase mari de oameni către alte zone (deal şi şes) este un lucru deosebit de dificil şi de riscant. Zamolxe reuşise să decodifice geografia reţelelor energetice elementale şi vitale ale spaţiului geto-dac, şi cunoştea zonele care ar fi fost propice pentru dezvoltarea armonioasă a comunităţilor. În a treia etapă, urma să pună bazele pentru a realiza unirea tuturor comunităţilor de geţi şi daci, precum şi a celor de neam apropiat, într-un mare şi puternic stat

(realizat parţial de Burebista).

Pentru a pune în aplicare primul plan (formarea a mii de discipoli) Zamolxe, învăţătorii şi prima generaţie de tineri discipoli aveau de semănat foarte multe „seminţe”. Ştiau de asemenea că munca lor trebuia să fie discretă, că nu trebuiau să se impună ca şi conducători, nici nu trebuiau să adune bogăţii sau să se evidenţieze prea mult într-un anume fel. Era necesar ca fiecare aşezare să aibă cel puţin un discipol care să fi trecut de primele două trepte. Acesta avea datoria să ridice aşezarea din umbră, pas cu pas, acţionând pe căi tainice şi folosindu-se de toată înţelepciunea acumulată în perioada pregătirii. Munca lui era uriaşă şi trebuia să ţină cont de toate caracteristicile specifice ale unei aşezări. Vindecările erau trecute pe plan secundar. În principal, discipolul (viitorul învăţător) trebuia să le redea oamenilor credinţa în propriile puteri, să-i determine să privească cu mare încredere în viitor, să le dezvolte cultul muncii şi al onoarei, să-i determine să-şi deschidă inimile şi minţile către minunile naturii. După ce lăsau multe „seminţe”, şi aduceau multe bucurii în comunităţi, vindecând şi aducând liniştea şi pacea în sufletele multor oameni, învăţătorii şi discipolii se adunaseră cu toţii la poalele unui munte. Apoi Zamolxe le spuse:

„A fost un an greu pentru toţi, dar şi frumos totodată. Multe aţi învăţat şi multe puteri aţi deprins. Văzând cu toţii toate cele ce sunt în mijlocul fraţilor voştri, ştiu că vă apasă pe suflet o mare greutate. Multe sunt de făcut şi puţini suntem. Seminţele ce le-aţi semănat vor da roade şi fiecare veţi avea de cules. Puterile ce le-aţi primit vor fi încununate de pricepere şi înţelepciune. Vom purcede în acest an la un alt drum. Nu veţi mai primi alte puteri, dar vă veţi mări înţelepciunea şi veţi deprinde limpezimea, echilibrul, simţul măsurii timpului şi al creşterii lucrurilor. Fără acestea, puterile voastre nu sunt de folos lumii şi nici roade bune nu vor da în timp.”

„Să începem de acum, bunule Zamolxe, răspunseră discipolii. E greu să vedem mizeria şi neştiinţa părinţilor şi fraţilor noştri. Ne doare sufletul când ştim ce puteri ascund oamenii în sufletele lor, iar ei suferă mai rău ca dobitoacele.

„Să nu lăsaţi tristeţea în suflet, căci toate sunt aşa cum trebuie să fie.”

„Dar vieţile lor sunt irosite în zadar. Mulţi nu vor mai putea cunoaşte bucuria unui suflet împlinit. Ce viaţă este aceea când nu poţi auzi şoaptele munţilor sau cântecele apelor, când nu poţi simţi tăria focului ori nu poţi

cuprinde înţelepciunea vântului? Irosită este viaţa care nu a gustat mierea soarelui, sufletul nu i-a fost ţesut de lumină lunii sau pielea nu a simţit căldura vântului mângâiată de lumină din flori şi copaci.”

„Dragii mei, Lumina Focului Viu şi Veşnic este în fiecare şi în acelaşi loc se reîntoarce după moarte. Ce poate fi în afara Focului Viu? Nimic nu este!

Voi credeţi că cel ce priveşte prin ochiul celui ce suferă este diferit de cel ce priveşte prin ochiul celui ce se bucură? După ce vor părăsi trupurile, se vor reîntoarce în Marele Foc Viu şi apoi vor reveni printre oameni, privind iarăşi lumea, dar prin alţi ochi. Aşa a fost de când e pământul şi omul, şi aşa va fi şi când nu va mai exista pământul şi omul. Nu fiţi cu sufletul îngreunat, căci cel ce priveşte acum prin ochii cei trişti se va întoarce pentru a privi prin ochi veseli.” În următorul an discipolii aveau să-şi dezvolte multe alte capacităţi deosebite. Limpezimea minţii şi simţul echilibrului erau primele deprinse. În acest sens, Zamolxe întocmise o serie de tehnici prin care discipolii îşi exersau aceste capacităţi. Se stabiliseră într-o zonă de şes, la marginea unui râu, unde era abundenţă de nisip. Amenajaseră mai multe terenuri cu nisip fin şi în acele locuri aveau să exerseze o serie de exerciţii, prin care le erau dezvoltate capacitatea de concentrare, detaşarea, atenţia distributivă, capacitatea de coordonare şi autocontrolul gândurilor. Exerciţiile solicitau foarte mult efort psihic şi mental din partea discipolilor, dar rezultatele erau pe măsură.

„Mintea este cea care îl ridică pe om mai sus de dobitoace şi tot ea este cea care îl poate coborî mai jos de ele, dacă se împresoară cu poftele trupeşti, fala şi trufia. Trebuie deci ca mintea să fie luminoasă, curată şi cumpătată. Când pântecele e curat, iar simţirea e potolită de lăcomie, poftă trupească, trufie şi dorinţă de întâietate, mintea se limpezeşte asemenea izvorului. Dar izvorul se supune celor pământeşti şi deseori este tulburat de elemente. Căci totul pe pământ se supune urcării şi coborârii, plinului şi golului, măririi şi micşorării, întăririi şi slăbirii. Trebuie deci ca mintea voastră să fie bine aşezată, iar limpezimea ei să nu fie tulburată de acestea.” Într-o primă parte, discipolii îşi schimbau activităţile din timpul zilei cu cele din timpul nopţii, conştientizând faptul că într-un fel lucrează mintea şi simţirea pe timpul zilei, şi cu totul altfel pe timpul nopţii. Schimbarea de bioritm se făcea de la o lună plină la alta. Toţi discipolii învăţaseră deja să acceseze energiile solare şi lunare, dar nu ştiau încă să se folosească de ele pe planuri mai subtile. Zamolxe îi îndemna să-şi observe liniştea minţii şi cum este ea tulburată de alte gânduri. Deseori le

spunea:

„Mintea este jucăuşă, nu vă împotriviţi glasurilor şi imaginilor ce o răscolesc, căci şi ea, asemenea elementelor, se supune urcării şi coborârii, măririi şi micşorării, plinului şi golului, întăririi şi slăbirii. Simţirea aduce şi ea osteneală minţii şi o tulbură cu durerile trecutului şi fricile viitorului sau cu aşteptările poftelor de mărire şi întâietate în faţa celorlalţi. Atât cele ce sunt plăcute cât şi cele ce nu sunt plăcute tulbură necontenit minţile oamenilor. Luaţi seama la toate acestea.” Discipolii erau apoi învăţaţi să discearnă care sunt aspectele pozitive, dar şi negative, ale influenţelor solare şi lunare, şi cum pot fi ele influenţate de către virtuţi (iubire, voinţă, curaj, răbdare, modestie).

Cele cinci virtuţi erau uneltele principale cu care lucrau discipolii. Acestea, cu ajutorul limpezimii, simţul echilibrului, simţului timpului şi al creşterii lucrurilor, puteau aduce bucuria, liniştea, mulţumirea, belşugul şi armonia printre oameni. De multe ori, Zamolxe le spunea:

„Primele ce trebuiesc învăţate sunt ascultarea, hărnicia, cumpătarea, mulţumirea, blândeţea, adevărul şi bunătatea.

Prin ele, sufletul şi mintea se pregătesc pentru a răspândi iubirea, pentru a întări voinţa, pentru a creşte curajul, pentru a deprinde răbdarea şi pentru a face să strălucească modestia. Toate acestea sunt mişcate de pământ, apă, aer şi foc, iar ele sunt învelite de soare, de lună şi de stelele cerului, şi toate sunt cuprinse de mintea omului. De aceea mintea trebuie ascuţită, limpezită şi ridicată spre culmile cerului pentru a desluşi întreaga vedere a împărăţiei omului. Căci omul este împărat peste toate acestea.” Deşi discipolii aveau deja, graţie încercărilor grele din primul an, o bună capacitate de autocontrol psihomental, în timpul vegherii asupra minţii (meditaţiei) discipolii se confruntau adesea cu dezordinea mentală. Nu de puţine ori Zamolxe şi învăţătorii erau întrebaţi:

„Dacă vrem să punem stavilă unui gând ce curge într-una, mai multe vin dinspre alte părţi. Apa o putem mişca, ba chiar o putem opri un timp, dar gândul îşi face loc şi din stânga, şi din dreapta, şi din faţă şi spate, şi de sus şi de jos.”

„Lăsaţi gândul să se desfăşoare. Nu vă opuneţi gândurilor, căci nu e chip să le cuprindeţi, nici să le măsuraţi, nici să le puneţi unde vreţi. Luaţi seama ce putere le pune în mişcare. Ţineţi seama de cele ce v-am spus. Nu încercaţi să opriţi gândul, ci căutaţi să desluşiţi care gând este mânat de pământ, care este

mânat de apă, de vânt sau de foc. Căci toate acestea îşi au gândurile lor şi toate îşi au rostul lor. Desluşiţi apoi care gânduri tulbură din trecut şi care sunt trimise de viitor. Şi apoi desluşiţi care sunt pentru urcare şi care sunt de coborâre, care sunt de umplere şi care sunt de golire, care sunt de mărire şi care sunt de micşorare, care sunt de întărire şi care sunt de slăbire. Desluşindu-le rostul, veţi vedea că nu vă vor mai tulbura, căci mintea voastră va fi deasupra lor şi liniştea cerului va fi în mintea voastră.” Astfel stăruiau discipolii zile bune în observarea minţii lor şi multe lucruri noi aveau să afle. Unii dintre ei observau că acelaşi gând putea fi de urcare, dar în acelaşi timp era şi de coborâre.

„Bunule Zamolxe, spuneau ei, un ochi este în stânga şi altul este în dreapta, dar vedem totuşi cu amândoi. Aşa sunt şi gândurile, unul este când în stânga, când în dreapta, când umple, când goleşte, când întăreşte, când slăbeşte, când coboară, când ridică.”

„Atunci să dăm de lucru şi într-o parte şi în cealaltă, şi vom vedea cum vor mai zbura şi ce putere le-or mai mâna”, răspunse Zamolxe.

„Cum să facem asta?”

„Vom lega gândurile de trup şi le vom priponi cu voia.” Astfel, îi pregătise pentru primul set de exerciţii. Fiecare dintre ei primea două beţe şi trebuia să deseneze pe nisip, cu amândouă în acelaşi timp, diverse forme. La început scrijeleau pe nisip aceeaşi formă, cu amândouă braţele, în acelaşi timp. Începeau cu forme simple (cerc, triunghi, dreptunghi) şi continuau apoi cu forme din ce în ce mai complexe. La primele încercări trebuiau să deseneze formele (în acelaşi timp) pornind din acelaşi punct. Apoi, acelaşi desen trebuia executat începând din puncte diferite, dar trebuiau să termine figura în acelaşi moment. După o oarecare perioadă de antrenament trebuiau să scrijelească desene diferite cu amândouă beţele, în acelaşi timp. Fiecare dintre ei primea o bucăţică de lemn sau de piatră, pe care erau desenate figurile ce le aveau de scrijelit pe nisip, iar ei trebuiau să le traseze întocmai în acelaşi timp. Desenele erau combinate, având atât forme drepte cât şi forme curbe. Unii desenau mai bine cu stânga, alţii cu dreapta, unii deformau figurile, căci le era greu să deseneze forme drepte, alţii aveau probleme cu desenatul figurilor curbe, iar altora le era foarte greu să se sincronizeze.

„Unde îţi sunt gândurile acum?”, întreba Zamolxe pe unul dintre ei.

„N-am timp de gânduri acum, căci simt o mare fierbinţeală în cap” spuse

acela.

„Nu credeam să fie atât de greu a face asta”, răspundea altul. Seara, cu toţii erau istoviţi de efortul de peste zi. Erau foarte miraţi de greutatea acestor exerciţii, iar unii chiar spuneau că preferă postirea în locul încordării minţii. Zamolxe era întrebat de unii dintre ei:

„De ce ne este aşa de greu? Doar fiecare are desenele în faţă şi doar cu o mână trebuie să scrijelim nisipul. Nici postul nu ne-ar istovi astfel, sau o zi de spart pietre. Nu putem schimba munca?”

„Aveţi voi vreun gând rătăcitor când faceţi asta?”

„E prea mare priponeala minţii. E greu să pătrundă gândurile hoinare când facem asta.”

„Dacă aţi fi făcut doar cu o singură mână, gândurile v-ar fi năpădit iarăşi, dar lucrând cu amândouă, v-aţi potolit gândurile.”

„Dar mintea şi mai rău se istoveşte.”

„Cu mare folos se istoveşte. Şi se va mai osteni multe zile de acum înainte. Nimeni nu va pleca de aici până nu va trece de aceste încercări. Acesta este postul minţii şi trebuie să-l deprindeţi bine, căci vă va da simţul echilibrului, va aduce limpezimea în minte şi buna vedere a celor ce se văd mai greu.” Zilele treceau cu mare greutate, căci efortul în sine era într-adevăr foarte mare. Unii reuşeau să realizeze desenele mai bine şi mai rapid decât alţii, iar acest lucru le dădea speranţă tuturor. Când în cele din urmă reuşeau să termine cu toţii exerciţiul, în care desenele erau făcute sincron şi fără a fi deformate, Zamolxe şi învăţătorii îi puneau să facă acelaşi lucru, cu deosebirea că desenele trebuiau făcute pe lateral. Aveau la vedere doar desenele ce le aveau de făcut, dar nu puteau vedea ceea ce ieşea pe nisip. Acest exerciţiu era mult mai dificil iar unii chiar aveau uşoare căderi nervoase. Nesincronizările şi mai ales deformarea desenelor erau frecvente. Desenele erau foarte greu de corectat, căci nu aveau voie să privească decât atunci când terminau, şi aveau puţin timp la dispoziţie.

Pas cu pas, cu foarte mult efort, fiecare avea să descopere unde anume are probleme. Zamolxe şi învăţătorii erau aproape de ei, urmărind cu foarte mare atenţie unde greşeşte fiecare, şi care sunt cauzele. Desenele erau întocmite de Zamolxe în aşa fel încât să lase descoperite problemele şi dezechilibrele legate de aspectele solare şi lunare (masculin – feminin, expansiune – contracţie, acţiune – reacţiune, oscilaţie – continuitate).

Toate acestea se vedeau în felul cum desenele erau deformate când erau scrijelite pe lateral. Unele mici probleme ieşeau în evidenţă la primul exerciţiu iar alte probleme sau dezechilibre (mai subtile) ieşeau în evidenţă la al doilea exerciţiu. După acest set de exerciţii istovitoare urma un altul, cel puţin la fel de greu. Adunaseră mult nisip de pe malul râului şi l-au împrăştiat peste un câmp din apropiere. Au împărţit terenul în câteva perimetre de formă pătrată, fiecare având în jur de 50-60 metri pe latură. Exerciţiul ce-l aveau de făcut semăna puţin cu cel de dinainte. Discipolul primea o figură desenată pe o piatră şi apoi se deplasa în interiorul perimetrului imitând desenul. Capul i se acoperea cu o glugă mare astfel că vederea îi era incapacitată. Urmele pe care le lăsau pe nisip trebuiau să coincidă cu figura. Se foloseau doar de simţurile interne. Încercarea nu trebuia să dureze mult şi odată porniţi nu aveau voie să se oprească până la sfârşit. La fel ca la exerciţiile cu beţele, la început se executau doar figuri simple. Atât formele drepte cât şi cele curbe trebuiau executate foarte bine. Apoi, se trasau figuri compuse. Dacă, de regulă, la primul exerciţiu (cel cu beţele) erau necesare 30-40 secunde, la acest exerciţiu nu trebuia să se depăşească 6-10 minute. În acest timp mintea era extrem de concentrată, trebuind să ţină seama de figura de executat şi de timpul scurt, iar coordonarea dintre minte şi trup trebuia să fie foarte bună. Fiecare discipol primea câte o astfel de figură încă de la începutul zilei, iar discipolul exersa singur figura în câmpul din apropiere până să-i vină rândul s-o execute pe nisip. Efortul făcut de discipol era imens. Concentrarea era atât de puternică, încât mulţi dintre ei uitau efectiv de trecerea timpului. Figurile trebuiau executate atât mergând cu faţa înainte cât şi cu spatele. Până la urmă reuşeau cu toţii să treacă de aceste teste, dar efortul făcut era uriaş. Zamolxe şi învăţătorii ştiau că dificultatea acestor exerciţii avea rolul de a disciplina minţile discipolilor. Pe de altă parte, prin intermediul greşelilor (executări greşite ale formelor curbe, drepte sau alte neconcordanţe) aveau să scoată la suprafaţă dezechilibre subtile care, în alte condiţii, erau foarte greu de sesizat.

Prin aceste exerciţii istovitoare, discipolii reuşeau să realizeze o bună capacitate de concentrare, o foarte bună „împământare”, detaşarea de alte gânduri, echilibru psihomental şi un foarte bun simţ al măsurii. Erau cele mai grele exerciţii, dar rezultatele erau pe măsura efortului. Discipolii simţeau efectiv cum liniştea şi detaşarea cuprinde tot spaţiul lor interior.

„Toate cele ce sunt afară trebuiesc cu mare grijă aduse înăuntrul vostru,

şi cu aceeaşi grijă trebuiesc iarăşi scoase afară”, le spunea adesea Zamolxe. Precum arborii sorb ţărâna, apa, focul şi vântul, şi apoi îşi ţes trupul cu ele, aşa trebuie să faceţi şi voi. Fiţi rădăcini pentru semenii voştri, şi să ridicaţi cu măsură comunitatea. Iar asemenea rădăcinilor, să nu fiţi la vedere când faceţi toate acestea…” După aceste exerciţii, discipolii se cufundau din ce în ce mai des în liniştea de dincolo de minte. În acelaşi timp, simţeau pentru prima dată că ceva-cineva-altceva pare a privi prin ochii lor. Ar fi vrut să spună despre ce anume ar fi vorba, dar nu-şi găseau cuvintele. Zamolxe le spunea:

„Nu trebuie să spuneţi nimic pentru că nu sunt cuvinte pentru a descrie pe cel ce priveşte prin ochii voştri. Ce cuvinte pot cuprinde necuprinderea?” Unii dintre discipoli aveau străfulgerări din vieţile anterioare. Se vedeau în alte vremuri, în alte trupuri, trăind alte evenimente. Imaginile le erau întrerupte de izbucniri de lumină. Zamolxe îi ajuta să treacă peste aceste experienţe, spunându-le că Focul Viu a privit prin mulţi ochi înainte de a privi prin ochii lor şi o va mai face şi după ce ei vor pleca dintre cei vii.

„Nu carnea este vie, ci cel ce priveşte prin ochii voştri este viu.

Prin El se însufleţeşte trupul.”

„De ce stă ascuns? De ce se pune dincolo de trup şi dincolo de minte?”, întrebau ei. Zamolxe păstra tăcerea… La fel şi ei… Într-un amurg de zi de vară, Zamolxe avu o viziune extrem de puternică. Acelaşi chip enigmatic, ce-i apăruse într-o noapte la Crotona, i s-a arătat din nou. Acum însă viziunea a fost cu mult mai puternică. Dincolo de chipul misterios, lui Zamolxe i se arată drumul spre muntele ce ascundea mirifica piramidă de lumină. În acel moment, o chemare puternică se aprinse în sufletul lui. Nimeni şi nimic nu putea rezista chemării muntelui de lumină. Era de fapt chemarea sufletului său. O chemare ce dăinuia de multă, multă vreme. Astfel stând lucrurile, Zamolxe i-a adunat pe toţi în jurul său şi le-a spus:

„Am să plec o vreme dintre voi. Trebuie să urmez o chemare de demult.” Învăţătorii şi discipolii au înţeles că nu era chip să fie oprit. Sperau să obţină mai multe răspunsuri. Văzându-i abătuţi, Zamolxe le spuse:

„Trei primăveri am fost un singur trup. Ochii vi s-au deschis, simţurile le-aţi potolit, mintea vi s-a limpezit şi puteri mari aţi primit. Pe toate le-aţi plătit prin truda voastră. Continuaţi ceea ce am început!

Acum sunteţi cu toţii învăţători!

Mergeţi şi adunaţi ceea ce aţi semănat.”

„Unii dintre ei au chemarea de a merge mai departe, spuse unul dintre învăţători. Sunt vrednici pentru a primi mai multă lumină. Ce facem cu ei?”

„Ştiu de ei, răspunse Zamolxe. Ei sunt ridicători de patrie. Când mă voi întoarce, ne vom ocupa de ei. Toate la vremea lor.”

„Când te vei întoarce?”

„Vă voi înştiinţa prin vis. Când veţi primi semnul, să veniţi cu toţii la locul ştiut. Acum, mergeţi printre oameni şi ajutaţi cât puteţi. Vă las cu liniştea munţilor.” Viziunea l-a determinat aşadar să-şi părăsească discipolii şi învăţătorii, pentru trei ani şi jumătate. În perioada imediat următoare a locuit în apropierea piramidei de lumină. Îndrumat fiind de spiritele superioare, Zamolxe şi-a desăvârşit pregătirea şi, în cele din urmă, a realizat ceea ce se numeşte a doua iluminare (conştientizarea planului divin din care coborâse).

Zamolxe putea pătrunde oricând în interiorul piramidei energetice. Acolo a aflat că el însuşi era în spatele chipului misterios ce-i apăruse în viziune. Era vorba de ultima întrupare din perioada atlantă. Şocul a fost imens... Zilnic îşi scotea sufletul din trup (călătoriile astrale erau numite în trecut „ieşiri ale sufletului”) şi pătrundea în mirifica piramidă de lumină. Şi-a văzut toate coborârile în materie şi s-a înfiorat la vederea marii lucrări a omului. A avut acces la programul său cauzal şi a înţeles că misiunea să era cu mult mai cuprinzătoare decât crezuse iniţial. A putut conştientiza şi lucrările celorlalte unităţi de conştiinţă divină. Zamolxe urma să creeze o uriaşă mişcare spirituală. Tot continentul urma să fie angrenat într-o dinamică extrem de complexă. A pătruns până la cel de-al patrulea nivel al piramidei din Retezat, reuşind să stăpânească energii extrem de puternice. Era în contact permanent cu entităţile superioare, precum şi cu celelalte unităţi de conştiinţă divină întrupate. Mişcările spirituale generate de ei urmau să cuprindă întreaga lume. În preajma piramidei de lumină, Zamolxe a stat mai puţin de un an. Conform structurii sale cauzale (pe care el însuşi a întocmit-o) nu era necesar să aibă acces la foarte multe date de acolo. Restul perioadei l-a petrecut în Munţii Orăştiei, în zona construcţiilor megalitice atlante acoperite (piramida şi paralelipipedul).

Deşi acestea din urmă sunt construite din piatră, prezintă numeroase elemente de tehnologie atlantă, în interiorul lor fiind foarte multe circuite vibraţionale. În nenumăratele ieşiri în astral, am detectat câteva centre subterane locuite, printre care una era în zona Munţilor Orăştie. Mi s-a transmis

că sunt baze subterane în care activează atlanţi supravieţuitori, dar şi entităţi extraterestre. Aceştia din urmă nu pot rămâne mai mult de câteva săptămâni pe pământ (în situaţii excepţionale pot rămâne luni de zile), căci Geea nu tolerează alte structuri energo-informaţionale în afara celor deja acceptate (din cauza experimentului Fiilor lui Belial).

Structurile megalitice atlante sunt protejate de către atlanţii supravieţuitori, dar şi de către entităţi energetice. Acestea sunt un fel de roboţi energetici care au rolul de a devia atenţia şi voinţa celor care încearcă să detecteze aceste centre şi să pătrundă în ele. Ele nu sunt de nepătruns, în sensul că nu ne sunt interzise, dar există anumite „protocoale de intrare”. Este necesar să se fi atins anumite praguri de conştiinţă. Într-un cuvânt, este necesar să ai o pregătire adecvată. În plus, accesul la acestea se face numai dacă se stăpânesc anumite frecvenţe vibraţionale. Mi s-a mai transmis că sunt trei porţi principale de acces. Prima poartă presupune activarea cu ajutorul vibraţiei cromatice, adică se intră numai dacă sunt stăpânite vibraţiile superioare frecvenţei violet, dar şi cele inferioare frecvenţei roşii. Acest lucru presupune anumite iniţieri, deci transferuri de energie înalt vibraţională, şi o pregătire pe măsură. Ca să poţi percepe clar aceste vibraţii, trebuie să fii un „maestru al formei şi al culorii”, adică să fii într-un echilibru perfect gând-cuvânt-faptă. Apoi este necesar să fii deasupra fenomenelor de atracţie-respingere şi să fii împăcat cu trecutul şi viitorul. A doua poartă este sonică (de fapt sunt mai multe porţi sonice).

Deschiderea să presupune anumite cunoaşteri secrete legate de sunet. Nu este vorba doar de sunetul propriu-zis, ci şi de „sunetele ascunse”. Sunetele poartă amprenta multor energii vibraţionale, printre care şi a gândului. Când cineva este pregătit pentru a deschide această a doua poartă, anumite percepţii sonice interioare ghidează aspirantul spre acele „deschideri” dimensionale. A treia poartă implică „scanarea” psiho-mentalului de către dispozitive energovibraţionale (folosindu-se tehnologii bazate pe cristale).

Pentru a se trece de această „poartă”, este obligatorie accesarea unor energii de înaltă frecvenţă vibraţională. Aceste energii sunt recepţionate numai dacă se stăpânesc foarte bine dinamicile mentale şi cauzale. Atlanţii s-au asigurat că nu oricine poate avea acces la instalaţiile vibraţionale din interiorul paralelipipedului şi al piramidei. Zamolxe a reuşit să treacă de cele trei porţi şi a pătruns apoi în interiorul structurilor. Acolo a avut parte de contacte fizice cu

gardienii-atlanţi, dar şi cu entităţi extraterestre. A urmat o muncă deosebit de dificilă, şi anume, formarea unor legături energetice subtile dintre piramida de lumină din Retezat şi construcţiile megalitice din Munţii Orăştiei, conform structurilor energetice ale noului ADN. Apoi trebuiau realizate numeroase conexiuni dintre acestea şi o anumită zonă din regiune. Acea zonă prezenţa o convergenţă specială a energiilor telurice, magnetice şi elementale. Respectivă zonă este cunoscută sub numele de Sarmizegetusa Regia. Acolo urma să se construiască o reţea energetică foarte complexă, având conexiuni cu circuitele subtile din piramidă şi paralelipiped. Toate sanctuarele sacre de la Regia, atât dreptunghice cât şi circulare, au rolul de interfaţă cu circuitele energetice din structurile megalitice subterane. Ca o comparaţie, se poate spune că dacă piramida şi paralelipipedul ar reprezenta unitatea unui calculator, atunci sanctuarele (dreptunghiulare şi circulare) de la Sarmizegetusa sunt tastatura. Legat de sanctuarele sacre de la Sarmizegetusa Regia, trebuie să fac câteva precizări. În primul rând, se vehiculează ideea că soarele de andezit era locul unde se oficiau sacrificii umane. Această idee este susţinută de către mulţi istorici „moderni”, şi se bazează pe două aspecte. Pe de-o parte, scrierile lui Herodot afirmă că o dată la patru ani era sacrificat unul dintre ei (fiind aruncat în suliţe) pentru a merge la Zamolxe, iar pe de altă parte, este vorba de orificiul din platforma inferioară a soarelui de andezit, în dreptul canalului de drenaj. Unii istorici consideră că pe acolo se scurgea sângele celui sacrificat. O părere cel puţin ciudată (dacă nu de rea credinţă), bazată pe simpla constatare a existenţei unui orificiu. Cât despre relatarea lui Herodot, adevărul este undeva la mijloc. Într-adevăr, unii daci au deprins acest obicei, ca o dată la patru ani să sacrifice un tânăr, dar el nu era trimis la Zamolxe, ci la Gebeleizis, zeul tunetului şi al fulgerului. Mulţi istorici ai vremii confundau adesea pe Zamolxe cu Gebeleizis. Practica sacrificiului a fost preluată de la celţi; se cunoaşte că practicau în mod frecvent sacrificiile (atât animale cât şi umane).

Zamolxe, şi învăţătorii pe care i-a format, nu au instituit asemenea practici aberante. Comunicarea cu forţele naturii sau cu entităţile spirituale se făcea cu totul altfel. Ghizii spirituali mi-au transmis că, înainte de a cădea Dacia (în 106 d.Hr.), unii daci s-au sacrificat, din disperare, în zona sanctuarelor. Dar au fost cazuri izolate. Herodot a preluat informaţiile de la negustori, iar printre ei informaţiile circulau deseori trunchiat sau chiar contradictoriu. De altfel, informaţii contradictorii apar destul de des în scrierile istoricilor antici. Atât

istoricii romani, cât şi greci, îşi încărcau relatările cu o puternică doză de subiectivism, fiecare căutând să-i glorifice pe ai săi, în timp ce restul era catalogat „barbar”. Cu toate acestea, dacii au impresionat pe foarte mulţi istorici antici. În realitate, soarele de andezit era locul unde se oficia o iniţiere extrem de importantă şi foarte puternică, numită „botezul apei şi al focului sacru”.

Prin canalul de drenaj trecea apa a trei izvoare, semnificând curăţirea trupului, sufletului şi a minţii. Din cele trei izvoare a rămas doar unul, care a fost deviat. Orificiul cu pricina era făcut pentru a se scurge apa folosită la ritual. Apa era într-adevăr specială, fiind „informată” (i se ataşa o structură energetică specială) de către învăţătorul-preot. După ce se oficia botezul apei, discipolul era pregătit pentru botezul „focului sacru” sau „botezul luminii”. Era cel mai important moment, deoarece prin intermediul acestui ritual discipolului urma să i să extindă percepţia asupra spectrului cromatic. Iniţierea consta într-un transfer energetic extrem de puternic şi avea loc la lumina soarelui. După această iniţiere discipolul percepea o parte din spectrul infraroşu şi ultraviolet, precum şi energiile specifice lor (percepea clar şi aurele energetice ale fiinţelor).

Cele zece sectoare ale soarelui de andezit reprezintă zece vibraţii ale luminii; şapte dintre ele sunt ale culorilor de bază:

roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet, iar celelalte trei sunt:

alb, argintiu, auriu. Ultimele trei culori sunt foarte importante, semnificând vibraţia pământului, vibraţia lunii şi vibraţia soarelui. După această iniţiere discipolul devenea un învăţător de gradul 3. Nici vorbă aşadar de sacrificii umane sau animale. O altă mare nedreptate se referă la Zamolxe şi Decebal. Se spune că Zamolxe, şi mai apoi Decebal, ar fi blestemat acest popor pentru că ar fi părăsit credinţa strămoşească. Exista un interes deosebit de a se inocula în mentalul românului ideea că Zamolxe sau Decebal ar fi blestemat acest pământ, împreună cu locuitorii săi.

De ce? Această idee trebuia să pătrundă adânc în conştiinţa oamenilor şi să rupă legăturile subtile cu energiile deosebite ale acestor locuri. Date fiind treptele dificile de parcurs pentru a deveni un învăţător (maestru) zamolxian, a fost mult mai convenabil a se primi titlul (a se citi „harul”) din afară, absolut gratuit, doar pe baza unor ritualuri simbolice, fără niciun fel de pregătire

adecvată. Cum nimic nu este gratuit (şi în special puterile subtile), se poate verifica uşor unde au ajuns noii „maeştri”. Transferul de sacralitate, de la fiinţa vie la obiecte neînsufleţite (icoane, moaşte, obiecte etc.) este cel mai mare rău pe care l-au făcut, şi au plătit acest lucru din plin. Au ajuns ce au ajuns (deşi sunt bogaţi şi încă au oarece influenţă) tocmai din cauza acestui fapt. Se cred stăpâni peste spiritualitatea acestor locuri, dar de fapt sunt doar chiriaşi. Un lucru este sigur, Zamolxe (şi nici Decebal) nu a blestemat acest popor, pentru că el nu avea cum să blesteme. Zamolxe este o fiinţă divină, care ştie că orice om este învelişul Focului Viu şi că orice om rătăcit poate fi adus pe calea cea bună. Începând cu 2011 „interfaţa” de la Sarmizegetusa Regia va începe să se deschidă din ce în ce mai mult, astfel că fiecare va putea accesa energiile deosebite ale acestui loc. Totodată, accesul la primele trei niveluri ale piramidei energetice din Retezat se va face prin intermediul piramidei şi paralelipipedului din Munţii Orăştiei. Iar accesul la primul nivel se face deci prin interfaţa de la Regia. El este împărţit în alte şapte subniveluri şi prin intermediul lor se pot accesa energii deosebite, care amplifică de şapte ori vibraţiile la care are acces omul. În viitorul apropiat mi se vor transmite detalii despre aceste subniveluri, şi mai ales despre cum se pot accesa vibraţiile aferente (precum şi paşii ce trebuiesc urmaţi).

În cei trei ani şi jumătate, cât a fost Zamolxe plecat, învăţătorii şi primii discipoli au continuat să urmeze aceleaşi învăţături. Niciunul nu s-a reîntors la viaţa de dinainte. Conform indicaţiilor primite de la Zamolxe, grupul s-a împărţit în alte zece grupuri. Fiecare grup era format din şapte discipoli (consideraţi deja învăţători) şi un învăţător. Toate grupurile urmau să meargă în comunităţi şi să pregătească drumul pentru noii discipoli. Cele zece grupuri şi-au împărţit tot perimetrul ocupat de comunităţile geţilor şi dacilor. În aşezările mici, de până la 2-300 de suflete, stăteau puţine zile, iar în cele mari, de până la 5.000 de suflete, stăteau mai mult. Nu se ocupau numai de vindecări, ci ajutau şi la organizarea comunităţilor. Niciodată n-au încercat să se substituie conducătorilor locali. Erau extrem de modeşti; se declarau servitorii preoţilor lui Gebeleizis şi ai bendiselor, spunând că este o onoare pentru ei să-i poată servi. Cu toţii au înţeles că modestia (chiar umilinţa) are o extraordinar de mare putere de pătrundere. Ei erau interesaţi doar să semene muguri de lumină în sufletele tinere. În acelaşi timp, Zamolxe şi gardienii atlanţi, lucrau la conexiunile energetice dintre structurile megalitice şi

sanctuarele de la Regia. Nu numai la Sarmizegetuza s-au făcut astfel de conexiuni energetice, ci în aproape toată zona locuită de geţi şi daci (cu precădere în zonele montane).

Trebuie spus că un centru puternic este la nord de actualul nostru teritoriu, anume în Ucraina, altul este pe teritoriul Ungariei, altul în fosta Yugoslavie, iar Bulgaria are două astfel de centre. După aproximativ trei ani şi jumătate, Zamolxe şi gardienii atlanţi, atent supravegheaţi de câteva echipaje extraterestre, au terminat de făcut conexiunile dintre structurile energetice ale construcţiilor megalitice şi centrele speciale din exterior.

Cel mai important centru era la Sarmizegetusa Regia. În foarte scurt timp, după ce s-au realizat conexiunile, cei zece învăţători au fost înştiinţaţi de Zamolxe că a venit vremea să se întâlnească şi să reînceapă ceea ce a fost întrerupt. Primiseră informaţia atât în vis cât şi prin intermediul simţurilor subtile. Printre oameni circula zvonul că Zamolxe ar fi murit şi din această cauză nu a mai apărut. Preoţii lui Gebeleizis au împrăştiat zvonul că ar fi fost trăsnit de către fulgere, ca pedeapsă pentru că l-ar fi supărat pe zeul fulgerului şi al tunetului. La apariţia sa, lumea a fost cuprinsă de o mare uimire, iar bucuria învăţătorilor şi a discipolilor a fost fără margini. În urma conexiunilor avute cu energia piramidei energetice din Retezat, Zamolxe a avut parte de o serie de transformări fundamentale, între care albirea completă a părului, concomitent cu frăgezirea pielii. Învăţătorii n-au avut niciun dubiu referitor la el, dar au fost oameni care au considerat că nu este el şi că totul ar fi scornit de învăţători şi discipoli, cu scopul de a-i discredita pe preoţii lui Gebeleizis şi pe bendise. Cei mai mulţi oameni considerau că este într-adevăr Zamolxe, iar schimbarea spectaculoasă ar fi semnul că s-ar fi transformat în zeu. Tradiţia despre moşi spunea că aceştia aveau părul alb ca neaua şi pielea ca de prunc. Deşi mulţi spuneau vrute şi nevrute despre revenirea sa, nimeni nu îndrăznea să spună ceva în preajma sa. Zamolxe avea o putere în jurul său, care îi făcea să tacă şi să-şi lase capetele plecate. Cu toţii au remarcat transformările spectaculoase ale lui Zamolxe, însă cei mai uimiţi au fost învăţătorii şi discipolii. Aceştia nu aveau nicio îndoială cu privire la el, dar simţeau că este înconjurat de puteri de nepătruns. Văzându-i cuprinşi de nelinişte, Zamolxe le spuse:

„Vă simt sufletele tulburate.”

„Schimbări mari vedem în tine, spuseră ei. Chiar şi trupul mult ţi s-a

schimbat. Multe se vorbesc despre tine…”

„Iată-mă în faţa voastră. Acelaşi sunt…”

„Şi totuşi altul, spuse unul dintre ei. O înfricoşătoare putere simţim alături de tine. Fosta-i atins de zei?”

„Voi ce credeţi?”

„Unii spun că te-ai întors din moarte” spuse altul.

„Alţii spun că nu eşti Zamolxe ce-l cunoaştem, strigă altul. Prea semeni cu moşii de odinioară. Părul ţi-este alb, iar pielea netedă şi proaspătă, asemenea copiilor.”

„Dar inimile voastre ce vă spun?” Întrebă Zamolxe.

„Că trebuie să mergem împreună, spuseră unii în acelaşi timp. Inimile noastre ştiu că tu eşti. Dar simţim o putere în tine… o putere care ne sperie.”

„Ce vă sperie mai mult, atingerea zeilor sau ieşirea din strânsoarea morţii?” Îi întrebă Zamolxe. La auzul acestor vorbe, unii s-au cutremurat. Zamolxe, simţindu-i, le spuse zâmbind:

„Mulţi se roagă zeilor însă nicidecum nu vor să le spună păsurile în faţă. Alţii fug de moarte, dar şi mai rău îi sperie lipsa morţii.”

„Deci ai fost atins de zei?”

„Zei suntem cu toţii!

Întunecat aşternut s-a aşezat peste inimile voastre…”

„Fost-ai mort şi ai înviat?” La auzul acestei întrebări Zamolxe izbucnise în râs.

„Voi de ce nu vreţi să gustaţi învierea? Cu adevărat vă spun că nimeni nu e viu până ce nu cunoaşte moartea. Învierea şi moartea sunt acelaşi lucru.” La auzul acestui răspuns, discipolilor le reapăruseră zâmbetele pe feţe. Atmosfera se destinse complet. Învăţătorii şi discipolii simţiră cum bucuria le inundă sufletele. Zamolxe le spuse:

„Cu adevărat m-aţi purtat în sufletele voastre. Demni sunteţi acum să culegeţi ceea ce aţi semănat. Fiecare dintre voi sunteţi acum învăţători. Mergeţi deci la cules şi cele ce-aţi primit, la rândul vostru să daţi mai departe.” Între timp, Zamolxe le spuse învăţătorilor să-i ţină deoparte pe cei care pot fi „ridicători de patrie”. Ei erau cei demni pentru al treilea nivel (care ar fi durat trei ani).

Accesul la acest nivel mi-a fost „închis” deocamdată. Şcoala pitagoreică de la Crotona După cum am spus, Şcoala de la Crotona i-a fost casă şi familie

lui Zamolxe pentru o lungă perioadă de timp. Până să ajungă acolo, Zamolxe deprinse foarte multe din tainele trupului, sufletului şi ale minţii (graţie numeroaselor iniţieri avute, alături de Pitagora, în Grecia, Fenicia, vestul Indiei, Egipt, Persia).

Era un meşter iscusit al cuvintelor, ştia să oblojească atât rănile sufletului cât şi pe cele ale trupului; vedea cum se dezvoltă lucrurile în timp şi spaţiu (capacitate vizionară), şi înţelegea multe rosturi… rămase încă ascunse pentru cei mai mulţi înţelepţi ai vremii. Pitagora, precum şi cei care l-au urmat, aveau de gând să descopere (la Crotona) mecanismele şi modalităţile cele mai potrivite prin care se puteau dezvolta, într-un mod armonios (chiar sublim), societăţile omeneşti. Acesta era Marele Plan al lui Pitagora. Sufletul său tânjea după o lume frumoasă. Doar atât dorea:

O lume plină de pace, lumină, armonie. Era convins că, pentru aceasta, trebuia să ridice doar o singură cetate (oraş), după care celelalte ar fi urmat-o. Pitagora ştia, şi simţea, că sufletul fiecărui om este alcătuit din lumină şi iubire, însă pentru a le scoate la suprafaţă, ar fi fost nevoie de anumite condiţii exterioare. Marele suflet solar coborâse pentru a schimba lumea… Planurile erau făcute. Pentru început, trebuiau să pună bazele unei aşezări. Urma dezvoltarea armonioasă a acelei aşezări, din toate punctele de vedere. Apoi, trebuia să fie un exemplu pentru cei din jur.

Crotona urma să fie asemeni unui far de lumină. Cu toate că Pitagora a rămas cunoscut lumii mai cu seamă pentru contribuţiile aduse matematicii (în special pentru tabla înmulţirii şi celebra teoremă care îi poartă numele), trebuie spus că filosofia şi şcoala lui au lăsat urme mult mai adânci în istoria lumii, chiar dacă acestea nu sunt văzute în mod direct. Este primul filosof care a combinat matematica cu mistica. Era ferm convins că numărul este cauza primă, şi că orice evoluţie a lucrurilor ar avea tipare geometrice. Însă, pentru a ajunge la cauzele lucrurilor, trebuiau parcurse anumite trepte. Adică era nevoie de o perioadă de pregătire. Pitagora ştia că, pentru a construi noul tip de cetate, avea nevoie de o „fundaţie” sănătoasă şi de „piloni” foarte puternici. Iar toate acestea nu sunt date de către trup, nici de puterile materiei, ci de către suflet. Ştia de asemenea că, pentru a-l face să strălucească, sufletul trebuia neapărat dezrobit de trup, adică de cele materiale. Considera că sufletul este asemenea focului, căci focul tinde să urnească spre cer, iar cele materiale, firește, tind spre cele de jos. Şcoala lui Pitagora era împărţită pe câteva grade.

De asemenea, erau impuse reguli stricte. Nimeni din gradele inferioare nu avea voie să participe la întrunirile celor din gradele superioare, iar celor din gradele superioare le era interzis să dezvăluie materiile de studiu (şi tainele deprinse) celor din gradele inferioare. Datorită renumelui său consacrat, dar mai ales setei de cunoaştere a multora, Pitagora avea o sumedenie de aspiranţi pentru şcoala sa, însă pentru a fi admişi, erau nevoiţi să treacă de anumite teste. Primul test era „citirea" caracterului după caracteristicile fizice (fiziognomia).

Pitagora era ferm convins că muşchii faciali exprimă cu acurateţe natura sufletului şi că, în timp, întregul chip preia amprenta sa. După acest test urma interviul, prin care se urmărea scoaterea la lumină a unor părţi din caracter. Chiar dacă aspiranţii treceau cu bine testele, puteau trece chiar şi trei ani până când să fie admişi în şcoală. Odată admişi, primilor discipoli (neofiţi) li se cerea să practice pentru o perioadă tăcerea. După unele scrieri, acest stadiu putea dura între doi şi cinci ani.

Prin această tăcere, discipolul avea să-şi dezvolte nu doar cunoaşterea şi intelectul, ci şi ascultarea interioară. După o anumită perioadă, începea să perceapă murmurul sufletului. Încetul cu încetul, vacarmul celor lumeşti se stingea în mintea neofitului, iar liniştea şi bucuria îl cuprindeau pe de-a-ntregul. Pentru ca nimănui să nu-i fie stârnite poftele de mărire şi întâietate (egoul), Pitagora întocmise câteva reguli:

toţi neofiţii erau egali, indiferent dacă proveneau din familii bogate sau din familii sărace; toţi aveau aceleaşi condiţii de trai şi purtau aceleaşi haine; alimentaţia era la fel pentru toţi, iar munca pentru întreţinerea comunităţii era făcută prin rotaţie. De asemenea, femeile erau considerate egale cu bărbaţii, însă erau în grupuri separate. Pentru cele necesare trupului, Pitagora stabilise ca hrana să fie vegetariană; mai erau excluse unele alimente, printre care fasolea şi anumite seminţe. Întocmise şi o serie de exerciţii fizice, folosite în competiţiile sportive ale vremii. Nu încuraja munca excesivă şi nici nu punea preţ pe câştigarea competiţiilor, ci mai degrabă preţuia echilibrul şi cumpătarea. Pentru bucuria şi armonia sufletului, Pitagora încuraja arta. Muzica şi poezia erau considerate hrană de bază pentru suflet, iar geometria, principiile naturii (fizica) şi filosofia erau hrana pentru minte. Numărul era considerat că fiind cel ce exprimă ordinea şi raportul între toate lucrurile. Numărul zece era numit „numărul perfect", deoarece cuprinde toate celelalte principii. Acest număr era numit Decada (sau tetraktys), adică cifra zece era

suma primelor patru cifre. Decada era reprezentată grafic de către un triunghi cu laturile alcătuite din patru elemente. Astfel, din fiecare vârf se obţinea 10 prin însumare (101234).

Pitagora considera că toate lucrurile sunt dinamizate de către aspecte contrarii, zece la număr. Acestea erau:

limitat-nelimitat, par-impar, unitate-pluralitate, dreapta-stânga, masculin-feminin, repaus-mişcare, drept-curb, lumină-întuneric, bine-rău, pătrat-dreptunghi. Între aceste contrarii se desfăşoară nenumărate manifestări ale frumosului şi armoniei. În gradele avansate, discipolii dezbăteau zilnic multe aspecte legate de dinamica acestor contrarii. Cosmologia pitagoreică susţinea că sunt nouă corpuri cereşti, care se rotesc în jurul unui Foc Central.

Cel mai aproape de centru, era considerat antipământul (antichton), o planetă invizibilă, apoi Pământul, Luna, Soarele, urmau cele cinci planete cunoscute la acea vreme (Venus, Mercur, Marte, Jupiter, Saturn), după care venea sfera stelelor fixe. Se spune că după ce sufletul e complet eliberat de cele trupeşti, iar mintea se află într-o deplină linişte şi armonie, se poate percepe muzica celor zece sfere cereşti. A rămas vorba că muzica sferelor avea darul de a transforma omul în semizeu, asemeni marilor eroi. Se pare că, de la Pitagora şi şcoala să nu a rămas nimic scris. Lucrările sale au fost fie ascunse, fie distruse înainte de distrugerea cetăţii. Şcoala pe care a fondat-o avea un caracter oarecum ermetic, absolut toţi fiind nevoiţi să depună un jurământ de tăcere asupra celor învăţate. Pentru posteritate au rămas celebrele Imnuri Sacre:

Cinsteşte înainte de toate pe Zeii nemuritori, în ordinea ce le-a fost rânduită de Lege. Respectă jurământul. Cinsteşte apoi pe Eroii glorificaţi. Cinsteşte şi pe Geniile pământeşti, împlinind tot ce este hotărât de lege. Cinsteşte pe tatăl tău, pe mama ta şi pe rudele ce-ţi sunt apropiate. Dintre ceilalţi oameni, fă-ţi prieten pe cel încununat de virtute. Supune-te întotdeauna în faţa vorbelor blânde şi a faptelor folositoare. Nicicând să nu-ţi urăşti prietenul pentru o greşeală de nimic, Atât cât poţi; căci posibilul vecin e cu necesitatea. Află că toate acestea sunt astfel, şi învaţă să biruieşti cele ce urmează:

Mai întâi lăcomia pântecului, apoi lenevia, luxul şi mânia. Nu săvârşi nicicând vreo faptă de care să te ruşinezi, nici faţă de un altul, nici faţă de tine. Şi, mai ales, respectă-te pe tine însuţi. Fă apoi dreptatea cu fapta şi cuvântul.

Nu te purta în nicio împrejurare fără să gândeşti. Ci aminteşte-ţi că omul sortit e ca să moară; şi află că averea aşa cum se câştigă, la fel se risipeşte. Cât priveşte necazurile îndurate de oameni din pricina Destinului potrivnic, primeşte-le ca şi când li s-ar cuveni; îndură-le răbdător şi nu te împotrivi. Caută să le înlături, pe cât îţi va sta în putinţă. Dar cugetă temeinic la aceasta:

că pe cei buni Soarta îi păzeşte de multe din aceste nenorociri. Multe vorbe, bune sau răutăcioase, ies din gura oamenilor; Nu le-arata prea multă preţuire, dar nici nu le-nfiera. Chiar lucruri mincinoase de auzi, îndură cu răbdare şi blândeţe. Ia seamă-n orice împrejurare la cele ce-ţi voi spune:

Ca nimeni, niciodată, prin vorbe sau prin fapte, să nu poată Să te împingă să spui sau să săvârşeşti ceva nefolositor pentru tine. Cugetă înainte de a făptui, că nu cumva să te porţi nesăbuit, Căci numai omul păcătos spune sau face lucruri nesocotite. Nicicând, aşadar, să nu faci ceva de care apoi să te căieşti. Nu săvârşi nimic din cele ce nu ştii; ci învaţă tot ce se cuvine să ştii, şi viaţa fericită îţi va fi. Îngrijeşte-te de sănătatea trupului tău, dar dă-i cu măsură băutura, mâncarea şi mişcarea, şi numesc măsură ceea ce nicicând nu te va stânjeni. Deprinde-te cu o viaţă curată şi simplă; şi păzeşte-te să faci ceea ce trezeşte ranchiuna. Nu cheltui fără rost, că cei ce nu ştiu în ce stă binele. Dar nici nu fi zgârcit; dreapta măsură e cea mai bună-n toate. Nu-ţi lua drept îndatoriri ceva ce ţi-ar putea dăuna, şi mai ales cugetă înainte de-a trece la fapte. Nu lăsa ca dulcele somn să-ţi închidă pleoapele, mai înainte de a te-ntreba astfel despre faptele tale de peste zi:

„Cu ce-am greşit? Ce am făcut? Ce n-am făcut din ce se cuvenea să fac?” Începe cu prima şi meditează apoi asupra celorlalte. Şi apoi, Dacă socoţi că ai greşit, necăjeşte-te; iar dacă ai făcut bine, bucură-te. Străduieşte-te să pui în practică aceste precepte, meditează asupra lor; dăle toată dragostea ta, şi ele te vor pune pe calea virtuţii divine. Mă jur pe cel ce ne-a sădit în suflet sacra Tetradă, izvorul Naturii al cărei curs e veşnic. Dar nu începe o lucrare mai înainte de a-i ruga pe Zei să ţi-o desăvârşească. Când toate aceste precepte îţi vor fi bine cunoscute, vei înţelege alcătuirea Zeilor Nemuritori şi a oamenilor muritori, vei afla până la ce punct lucrurile se despart şi până la ce punct ele se unesc. Vei mai cunoaşte, după Dreptate, că Natura este în totul asemănătoare sieşi, încât nu vei mai nădăjdui ce nu e de nădăjduit, şi nimic nu îţi va fi ascuns. Vei mai şti că oamenii îşi atrag relele prin propria şi libera lor alegere, nefericiţii; ei nu ştiu nici să vadă, nici să audă adevăratele bunuri ce lângă ei se

află. Puţini sunt cei ce-au învăţat să scape de suferinţele lor. Asta este soarta ce tulbură mintea muritorilor. Ca nişte cilindri, ei se rostogolesc încoace şi încolo, împovăraţi de rele fără număr. Căci, sădită în ei, necruţătoarea Vrajbă îi urmăreşte şi-n somn, fără ca ei să-şi dea seama; şi ei n-ar trebui s-o stârnească, ci mai degrabă să o alunge neîntârziat. O, Zeus, tatăl nostru, vei izbăvi pe oameni de nesfârşitele necazuri ce îi copleşesc, de le-ai arăta tuturora Geniul de care se servesc!

Dar tu, fă-ţi curaj, căci prea bine ştii că neamul omenesc este divin, şi că Natura sacră îi dezvăluie deschis toate tainele. Iar de se va îndura să ţi le înfăţişeze şi ţie, vei ajunge la ţinta de care ţi-am vorbit; căci lecuindu-ţi sufletul, îl vei izbăvi de toată suferinţa. Dar înfrânează-te de la alimentele despre care ţi-am vorbit, folosindu-ţi judecata la tot ce ţi-ar fi de folos pentru purificarea şi eliberarea sufletului. Meditează asupra fiecărui lucru, lăsându-te condus de Inteligenţa desăvârşită din înalt. Iar după ce, părăsindu-ţi trupul, te vei înălţa în liberul eter, Vei fi precum un zeu:

nemuritor, etern, de-a pururi biruitor al morţii. Visul lui Pitagora, şi al multor discipoli, s-a năruit odată cu războiul dintre Crotona şi Sybaris (o cetate rivală).

Deşi a fost câştigat de Crotona, acel război avea să pună pecetea asupra sfârşitului unui vis de aur. Răsunătoarea victorie (armata crotonienilor număra 100.000 de soldaţi, iar cea a sybarienilor 300.000) nu a adus liniştea. Cu această victorie au apărut şi forţe întunecate, care au corupt multe minţi şi suflete, iar Pitagora părea că nu mai poate controla situaţia. Oraşul Sybaris a fost complet distrus, iar cei rămaşi erau trataţi fără milă şi chiar cu cruzime. Discrepanţa, dintre ceea ce reprezenta şcoala pitagoreică şi noua realitate de după război devenea din ce în ce mai mare. După răsunătoarea victorie, şcoala decade din ce în ce mai mult. Apare o categorie de privilegiaţi, precum şi o formă de cenzură. Cunoştinţele nu mai erau accesibile tuturor, iar familiile bogate încep să aibă o influenţă din ce în ce mai puternică în şcoală. Datorită acestor fapte, în cetăţile din jurul Crotonei se instaurează teama. Apare în scurt timp o mişcare anti-pitagoreică, menită să slăbească puterea cetăţii şi a şcolii. În cele din urmă, cetatea cade din cauza unui uriaş incendiu, din care se spune că au scăpat numai două persoane. Un vis frumos s-a năruit... Şcoala Zamolxiană Simţind gustul amar al decăderii şcolii pitagoreice, dar şi datorită unei puternice viziuni, Zamolxe părăseşte şcoala crotoniană şi se îndreaptă

spre ţinuturile natale. Deşi intuise sfârşitul cetăţii, Zamolxe nu renunţase şi la visul lui Pitagora. Avea însă unele puncte diferite de vedere. Înainte de a pleca, între Zamolxe şi Pitagora se iscaseră câteva disensiuni, referitor la doctrina şcolii. Dintre acestea amintesc:

— Fiziognomia. Aceasta nu reprezenta pentru Zamolxe un criteriu demn de luat în seamă. Spre deosebire de Pitagora, Zamolxe avea un simţ subtil mult mai dezvoltat. Pitagora considera că cele mai importante aspecte ale caracterului se imprimau pe faţa omului, asemenea unui mulaj de ghips. Zamolxe ştia (şi simţea acest lucru) că sunt mai multe straturi ale caracterului, şi că în spatele unei feţe dure şi rigide, se pot ascunde nenumărate comori spirituale. Deşi i-a demonstrat acest lucru de câteva ori – şi nu odată la avertizat că, uneori, însăşi Zeii îşi i-au chip de dobitoace –, Pitagora nu a vrut să renunţe la acest criteriu.

— Numărul. Nu puţini au fost cei care l-au avertizat pe Pitagora că exista un mare risc să asociezi cauzele prime cu numerele, căci se putea face confuzia între cauze şi efecte (aspect evidenţiat şi de Aristotel).

Mai mult, a căutat să „matematizeze” inclusiv stările sufleteşti. Muzica a fost puternic matematizată, poezia la fel. Încet-încet, se depărta de vibraţie, de trăire, de uniunea cu Natura, de stările sublime (de necuantificat) ale sufletului.

— Implicarea în treburile politice şi militare. Zamolxe considera acest lucru ca fiind extrem de riscant; considera că singura formă de cucerire trebuie să fie prin inimă, prin frumos, prin armonie, prin ştiinţă şi prin cultură. Acestea erau, la început, şi ideile lui Pitagora, dar ulterior ceva s-a schimbat în convingerile sale.

— Pitagora considera că omului îi sunt date anumite puteri, peste care nu putea trece. Considera că saltul evolutiv (de la om la semizeu) se făcea doar prin bunăvoinţa zeilor şi nu depindea de om. Zamolxe nu credea aceasta şi considera că această atitudine pune o puternică barieră aspiraţiilor către lumea divină.

— Pitagora considera că patima pentru propria înfăţişare (egoul) ar fi eradicată chiar după primii ani de şcoală asiduă (la stadiul de „ascultător”).

Zamolxe ştia că egoul nu poate fi eliminat atâta vreme cât sufletul este încă închis într-un trup, şi că aşteaptă ca o vulpe la pândă momentul potrivit pentru a se manifesta. Ulterior, după câştigarea bătăliei cu sybarienii, însuşi Pitagora fusese uimit şi şocat de cruzimea unora dintre discipoli. Zamolxe îl

avertizase că egoul nu poate fi eliminat, dar că poate fi educat şi transformat, din personalitate în individualitate. Aceasta s-ar face prin schimbarea motorului animator al sufletului, adică dorinţa urma să fie înlocuită de aspiraţie.

— Contrariile bine-rău şi lumină-întuneric nu erau agreate de Zamolxe, în sensul lor literal, deoarece considera că au un efect cauzal necorespunzător (dualitate rigidă) în mintea neofitului. Ulterior (în şcoala zamolxiană) le-a schimbat cu armonie albă-armonie neagră şi vizibil-invizibil.

Bazele şcolii zamolxiene În timp ce scriam despre începuturile şcolii zamolxiene (fiind în semitransă), datorită influenţei mai puternice a componentei emoţionale, nu am putut trece şi alte detalii foarte importante. În timpul unei conexiuni, Zamolxe mi-a transmis să trec şi aceste detalii „tehnice”, deoarece sunt extrem de importante. Şcoala fondată de Zamolxe avea la bază multe elemente din şcolile spirituale ale vremii (cunoscute sub numele de şcoli ale misterelor. Înainte de a se intra efectiv în primul an de pregătire, exista o perioadă de jumătate de an în care discipolul trebuia să se adapteze regimului sever de pregătire. Izolarea faţă de comunitate (şi familie), hrana (care devenea vegetariana naturistă, deci netrecută prin foc) şi potolirea dorinţelor cărnii (înfrânarea sexualităţii instinctive) erau primele deprinse. După cele şase luni de pregătire, cei care simţeau că drumul lor este alături de Zamolxe şi învăţători, urmau o pregătire pe ansamblul corp-minte-suflet. În principiu, se aveau în vedere opt „materii”:

1. Disciplina:
ascultare, studiu, hărnicie, cumpătare, perseverenţă.

2. Cultivarea virtuţilor:
iubire, voinţă, curaj, răbdare, modestie.

3. Obiectivele:
pacea, dreptatea, adevărul, unitatea, progresul.

4. Autocunoaştere:
personalitate şi individualitate; intenţie-imagine-emoţie; gândeuvânt-faptă; suflet-minte-trup.

5. Eliberările:

detaşare, concentrare, imaginaţie, armonie, frumuseţe.

6. Autodezvoltarea:

mărirea câmpului vital, creşterea gradului de conştienţă, extinderea simţurilor.

7. Cauzalitate:

Rezonanţă – Convergenţă – Sincronicitate – Ciclicitate – Corespondenţă – Unicitate.

8. Evoluţia spaţio-temporală:

Ordine-măsură-control, înţelepciune, creaţie. Spre deosebire de Pitagora, Zamolxe introduce „numărul împuternicit”, un fel de vector multidimensional. Aşadar, pe lângă număr, vectorul conţine şi alte componente esenţiale. Pentru planul considerat 3D, vectorul are (asemeni în fizică) un punct de aplicaţie (origine), o măsură (mărime) şi un sens (direcţie).

Secretul deţinerii controlului pe planul material era atingerea echilibrului interior (descoperindu-se astfel originea), rafinarea şi limpezirea minţii (pentru a se determină mărimea), apoi descoperirea sensului de direcţie (conform schemei contrariilor).

Pentru planul considerat „al cauzelor de jos” (e vorba de primul strat al spaţiului 4D), vectorul are zece componente. Acestea sunt „amprente” ale celor zece contrarii din doctrina şcolii lui Pitagora, cu deosebirea că Zamolxe face unele modificări:

1. Interior – Exterior Înlocuieşte „limitat-nelimitat”, pe care Zamolxe l-a considerat ca făcând parte din structura dinamică a planului considerat „al cauzelor de sus”. Acest contrariu arată faptul că orice obiect, forţă, fiinţă, idee, emoţie etc., face parte dintr-un proces dinamic. Ideea era de a reuşi să se identifice dacă acel ceva (obiect, forţă, fiinţă, idee, emoţie etc.) era în interiorul sau exteriorul schemei dinamice a procesului evolutiv personal.

2. Par – Impar

3. Unitate – Pluralitate

4. Dreapta – Stânga

5. Masculin – Feminin

6. Repaus – Mişcare

7. Drept – Curb

8. Vizibil – Invizibil (a înlocuit „lumină-întuneric”).

Pentru cei mai mulţi, întunericul are o conotaţie negativă, căci îl identifică cu necunoscutul, cu tenebrele. Multe persoane au chiar o frică instinctivă faţă de întuneric. Zamolxe a evitat să considere „întunericul” ca fiind ceva negativ, de aceea a preferat termenul „invizibil”. În fapt, invizibilul este vizibilul… rămas încă neluminat.

9. Armonie albă – Armonie neagră (a înlocuit vechiul „bine-rău”) Perechea „bine-rău” era considerată, din punct de vedere conceptual, cea mai rigidă dintre contrariile lui Pitagora. Zamolxe considera că dualitatea bine-rău poate reprezenta un factor cauzal personal, nu însă unul universal. Ştia foarte bine că, atât religiile cât şi formele de orânduire laice ale vremii (în mare parte opresive), controlează mulţimile prin frica armelor şi control mental, iar multe din mecanismele controlului mental au la bază dualitatea bine-rău. Ceea ce unii numesc rău, pentru înţelepţi este doar o altă formă a binelui. Chiar dacă Zamolxe a împărţit acest contrariu în mai multe „părţi” de contrarii (corectincorect; potrivit-nepotrivit, dificil-uşor etc.), întotdeauna a avut grijă să evidenţieze faptul că „binele” şi „răul” sunt concepte foarte relative. El numea, de exemplu, procesul de descompunere a materiei vii ca fiind parte din armonia neagră, reprezentând procesul natural de desfacere şi recompunere al elementelor. Durerea, pierderea, nu erau considerate ca fiind ceva rău prin definiţie, ci doar semnale (care arătau faptul că omul s-a depărat de armonie („… iar cele neplăcute hrănesc mintea şi înţelepciunea sa, căci vede înnoirea lucrurilor şi seminţele viitoarelor bucurii).

10. Regulat – Neregulat (ca şi proiecţie geometrică înlocuieşte „pătrat-dreptunghi” cu toate formele geometrice bidimensionale).

Disciplina Ascultarea:

discipolii ascultau atât de Zamolxe şi învăţători, cât şi de ceea ce le şoptea natura şi propriul suflet. Nu dura atât de mult ca la şcoala lui Pitagora (până la cinci ani), însă trebuiau percepute atât „cuvintele” trupului, cât şi pe

cele ale sufletului şi ale minţii. Fiind aproape de natură şi atent îndrumaţi de învăţători, discipolii reuşeau să înţeleagă primele „şoapte” ale sufletului şi ale minţii. Stări sufleteşti speciale, sentimente deosebite, percepţii fine, senzaţii aparte, toate acestea formau noul limbaj care trebuia descifrat. Pas cu pas, prindeau tot mai multă încredere în ei, iar „ochii şi urechile interne” li se deschideau tot mai mult. Studiul:

studiau atât legile frumoase (erau cu mult mai multe decât am reuşit eu să percep), cât şi aspecte legate de corp, suflet şi minte. La acest stadiu se aveau în vedere deprinderea cunoştinţelor predecesorilor, cu precădere ale bendiselor şi ale preoţilor lui Gebeleizis. Adică învăţau despre cum poate fi vindecat corpul cu ajutorul ierburilor, seminţelor, florilor, copacilor şi pietrelor. Deşi bendisele reprezentau doar o palidă copie a vechilor preotese, erau totuşi foarte bune „farmaciste” ale naturii. Aveau succes însă doar pe zona efectelor. Deşi ceremoniile de decernare a titlurilor lor (aveau anumite grade) se desfăşurau cu precădere în cele patru perioade ale lunii (lună nouă, primul pătrar, al doilea pătrar, lună plină), bendisele pierduseră capacitatea de accesare a energiilor subtile lunare. Preoţii lui Gebeleizis aveau unele cunoştinţe legate de energetică organismului şi, până la un anumit punct, puteau fi de ajutor în foarte multe situaţii. Dintre acestea amintesc:

— Forme de masaj combinate cu anumite pietre (de râu sau de munte, în funcţie de problema avută); – Atingerea focului, adică o formă de presopunctură, folosindu-se de pietre fierbinţi. Unii dintre preoţii lui Gebeleizis simţeau dezechilibrele şi blocajele energetice şi reuşeau să le deblocheze folosind palmele (lovituri sau ciupituri în anumite zone ale pielii) şi atingerea pietrelor fierbinţi. Bolnavul nu avea parte de un tratament dureros, ci doar de usturimi uşor suportabile.

— Tratau unele disfuncţii energetice şi psihice folosind sunetul. Foloseau atât metalul cât şi anumite pietre pentru a genera sunete specifice. Tehnicile fuseseră preluate de la perşi, iar ulterior au fost chiar perfecţionate de unii dintre ei, combinându-se cu sunetele apei. Hărnicia:

discipolilor li se dezvolta atât cultul muncii individuale cât şi cultul muncii colective. Oamenii erau adesea asociaţi cu arborii fructiferi, iar faptul că unii dintre daci nu prosperau, era considerată o ruşine. La şcoala zamolxiană se muncea în egală măsură pe toate cele trei planuri:

exista o muncă fizică, una intelectuală (studiul zilnic) şi o muncă de

dezvoltare (inclusiv pentru dezvoltarea capacităţilor considerate paranormale).

Când vizitau comunităţile şi răspândeau seminţele de lumină, adeseori discipolii participau la unele dintre proiectele comunităţilor (lucrări de aducţiune, fântâni, case, hambare etc.).

Cumpătarea:

discipolii erau învăţaţi încă de la început că totul în această lume se bazează pe echilibru şi bună proporţie. Natura era cel mai bun exemplu de echilibru şi bună proporţie, de aceea, în desele peregrinări prin natură, discipolilor li se arătau în mod direct toate acestea. Învăţau despre echilibrul şi armonia formelor, culorilor, despre ciclurile zi-noapte, despre echilibrul forţelor contrarii şi modul de acţiune ale acestora asupra elementelor. Perseverenţa:

discipolii ştiau că nu trebuie cu niciun chip să se oprească din ceea ce aveau de făcut. Pentru ei, nu exista punct final; ştiau că omul trebuie să se perfecţioneze continuu, că nu existau limite, atât în cunoaştere cât şi în dezvoltare. Cultivarea virtuţilor Virtuţile erau considerate (şi vor mai fi) cele mai de preţ comori ale omului.

Prin ele, omul este mai aproape de divinitate, de nemurire chiar. Virtuţile sunt cele care transcend dualitatea, forma, timpul. Virtuţile nu au vârstă, de aceea se pot considera mereu tinere. Toate virtuţile au putere asupra materiei; ele sunt totodată puteri prin care omul se apropie de zei. Omul se naşte cu anumite virtuţi (obţinute cu mult efort în vieţile anterioare), le poate deprinde în decursul vieţii (prin numeroasele încercări), sau chiar pot fi primite datorită capacităţii de accesare a planurilor înalte. De regulă, virtuţile din naştere sunt voinţa şi curajul. Ele s-au „cimentat” pe corpul spiritual datorită numeroaselor întrupări, prin care s-a experimentat lupta, negustoria, calitatea de conducător, dar pot veni şi din prigonire, suferinţă, nedreptate etc. Chiar dacă aceste virtuţi pot fi un „bun” din naştere, ele trebuie continuu dezvoltate, rafinate, altminteri rămân în „adormire”. De asemenea, voinţa şi curajul trebuie neapărat controlate de echilibru, bun simţ şi cunoaştere, iar prin toate acestea se deprind răbdarea şi modestia. Acestea două sunt considerate chiar mai importante decât voinţa şi curajul, deoarece au o mult mai mare putere de a schimba lucrurile în planul material. Răbdarea, ca forţă spirituală, vine deci din voinţă, echilibru şi cunoaştere. Acestea dau viziunea de ansamblu asupra mersurilor lucrurilor (ştiinţa dinamicii ciclurilor).

Astfel, înţeleptul ştie că există un timp pentru orice acţiune, precum şi o

măsură. Pentru dobândirea şi creşterea mai rapidă a virtuţilor, şcolile de iniţiere ale tuturor timpurilor au întocmit o serie de programe (exerciţii) specifice. Pentru a face să strălucească iubirea din sufletele oamenilor, era îndeajuns ca discipolul să-şi cureţe trupul, mintea şi sufletul de cele aşa-zis lumeşti.

„Ingredientul" de bază al sufletului este iubirea, dar pentru a o scoate la suprafaţă, trebuiesc eliminate ura, frica şi îndoiala. Pentru deprinderea voinţei şi curajului, tehnicile difereau în funcţie de zona geografică, de istoria şi tradiţiile populaţiei respective. Spre exemplu, dacă în Egipt testul curajului implica mersul printre crocodili şi şerpi, în Dacia, învăţătorii zamolxieni se foloseau de lupi şi urşi. De asemenea, fiecare discipol trebuia să traverseze singur un lanţ muntos, fără niciun fel de ajutor. Pentru a fi considerat demn de nivelul al treilea, discipolul trebuia să traverseze o peşteră foarte lungă (mai lungă de zece kilometri).

Era o sarcină extrem de dificilă, care ţinea mai multe zile. Traseul era deosebit de dificil, cu suişuri şi coborâşuri în pantă mare, în beznă totală, şi cu o senzaţie puternică de istovire fizică şi psihică, precum şi o stare de totală debusolare. Mai multe zile la rând am avut flash-uri puternice legat de acest test. Am putut afla că sunt doar câteva astfel de peşteri în zona românească, şi că sunt şisturi cristaline în apropiere, dar nu am putut stabili vreo locaţie exactă. Senzaţia de pierdere a orientării era foarte puternică, iar de acest lucru se „ocupau" atât Zamolxe şi învăţătorii, cât şi atlanţii supravieţuitori care monitorizau extrem de atent acest test. Era mult mai dificil decât testul din zona Porţile de Fier, deoarece, pentru a reuşi să iasă la suprafaţă, discipolul avea nevoie de activarea altor simţuri subtile. Activare care, bineînţeles, se face prin necesitate. Calvarul discipolului putea dura şi 30 de zile, căci dezorientarea (indusă) putea fi atât de puternică încât acesta se deplasa, înainte şi înapoi, pe mai mulţi kilometri. Chiar dacă peştera avea apă, şi nici nu era „închisă", adică se puteau accesa energiile elementale, după 7-10 zile de dezorientare, discipolul trecea printr-un adevărat calvar. Îşi revedea fiecare zi de pregătire, fiecare gest al învăţătorilor, fiecare cuvânt spus de Zamolxe, pentru a găsi vreo portiţă de scăpare. Într-o lucrare viitoare voi detalia mai multe despre acest nivel (al treilea), precum şi despre „schisma" apărută în sec. 2 î.Hr. Stabilirea obiectivelor În comunitate, discipolii urmăreau scopuri clar definite. Nu interveneau cu nimic acolo unde nu era cazul.

În general, urmăreau să aducă pacea în locul conflictului, dreptatea în locul nedreptăţii, adevărul în locul minciunii, unitatea în locul dezbinării şi progresul acolo unde minţile şi inimile oamenilor erau deschise. Foarte rar interveneau în mod direct în aplanarea conflictelor locale.

Cel mai adesea căutau să găsească punctele comune şi să-i convingă, prin exemple indirecte, că orice conflict se perpetuează datorită lipsei de viziune şi mai ales din multă necunoaştere. În unele comunităţi, foarte uşor reuşeau să-i convingă pe oameni de faptul că mult mai multe lucruri bune aduce pacea decât conflictul. Pentru exemplificare, dădeau nenumărate exemple din natură. Discipolilor din al doilea an li se cereau să facă un fel de rezumat al conflictului, în care trebuiau identifice tipul de conflict, să ţină cont de cauze, de sursele de perpetuare a conflictului, şi care ar fi fost cele mai bune metode de aplanare. Existau conflicte legate de elementul pământ (conflictele care aveau ca substrat posesiunea materială sau incompatibilităţi legate de gândirea rigidă), de elementul apă (jigniri, invidii, iubiri trădate etc.), de foc (pasiuni legate de putere şi faimă), şi de aer (conflicte de idei, viziuni divergente, temeri diverse).

Dacă observau că este vorba de un conflict mai vechi, sau care implica răni mai adânci, deci mai greu de vindecat, discipolii atrăgeau atenţia învăţătorilor, iar aceştia interveneau la nivel subtil pentru aplanare. Trebuie spus că învăţătorii nu interveneau de fiecare dată, ci numai când realizau că nu există lecţie de învăţat sau de plătit (karmă).

Folosind triada intenţie-imagine-emoţie, învăţătorii sau discipolii mai avansaţi reuşeau să inducă celor aflaţi în conflict (învăţătorii puteau face asta chiar asupra unei întregi comunităţi) stări deosebite, elevate, care ar fi avut ca rezultat o puternică dorinţă de împăcare, de pace. Dacă realizau că o comunitate ar avea ceva de plată (înşelăciune sau siluire asupra unei comunităţi mai mici), atunci nu interveneau, ci numai atrăgeau atenţia că este de plătit o datorie. Le spuneau că dreptatea şi adevărul nu pot fi înfrânte, şi că mai bine să-şi plătească datoriile mai devreme decât mai târziu, căci cele plătite mai târziu vin cu osândă mai mare (surpări, inundaţii, boli, răniri, molime între animale etc.).

Autocunoaşterea Personalitatea este formată din ansamblul structurilor psihomentale, prin care omul relaţionează cu sine, cu ceilalţi, cu mediul, cu societatea, cu conceptele, tradiţiile, ideile etc. Personalitatea înglobează

trăsăturile morale, capacităţile intelectuale, deprinderile, talentele, iar experienţa trasează atitudinile şi abordările în faţa provocărilor exterioare. Este clar că, într-o primă fază, omul îşi formează o personalitate de tip egotic, şi este oarecum normal să fie aşa. Majoritatea culturilor vremii (chiar şi acum este valabil) puneau la mare preţ personalitatea de învingător, de războinic. Acumularea de putere, de bogăţie, de influenţă şi de cunoaştere erau considerate ca fiind esenţiale. Numai că (realitatea a demonstrat-o) acest tip de abordare nu este adecvat unei creşteri armonioase şi că, în timp, dă naştere la conflicte şi pierderi pe multe planuri, tocmai din cauza dezechilibrului. În cadrul şcolii zamolxiene, încă din primul an se punea accent pe transformarea personalităţii în individualitate, iar aceasta presupunea detronarea egoului. Propriile interese, legate de imagine, putere şi influenţă, erau considerate ca fiind nesemnificative şi foarte nestatornice. Personalitatea presupune creşterea pe orizontală, în vreme ce individualitatea implică creşterea pe verticală. Personalitatea abordează alte personalităţi prin scări duale:

micmare, slab-tare, puţin-mult etc., şi deseori precede antagonismului de orice fel (deci şi conflictul direct).

Cine şi-a transformat personalitatea în individualitate nu va căuta să devină mai puternic, mai bogat, mai bun, mai cunoscător, etc. În comparaţie cu altul, ci numai faţă de sine (a fi mai bun decât ai fost înainte).

Individualitatea îşi recunoaşte propria poziţie în raport cu ceilalţi, în timp ce personalitatea egotică trebuie supusă de o alta, mai puternică. Cei care treceau de tranziţie erau supuşi la unele probe. Astfel, discipolii erau puşi să facă munci considerate mai nedemne, erau adeseori jigniţi, se făceau comparaţii cu alţi discipoli, în care ei păreau să fie dezavantajaţi etc.

Prin aceste teste se verificau reacţiile lor, şi dacă se dovedeau demni de a merge mai departe, erau iniţiaţi în alte taine. Spre deosebire de personalitate, individualitatea are nevoie de o fundaţie interioară solidă, altminteri societatea (dinamica socială) poate determină în scurt timp revenirea individualităţii la personalitate şi, implicit, la valorile duale. Această fundaţie era deseori neglijată la alte şcoli ale misterelor, şi din această cauză mulţi iniţiaţi decădeau mult la revenirea în societate. La fel ca în orice construcţie, fundaţia individualităţii trebuie să fie solidă, echilibrată şi bine structurată. Se avea în vedere dezvoltarea armonioasă a întregii structuri trup-minte-suflet. Deşi fiecare dintre acestea se putea dezvolta şi purifica relativ

uşor, (trupul prin post, cumpătare, exerciţiu; mintea prin experienţa combinată cu studierea, analiza, sinteza; sufletul prin muzică, poezie, explorarea naturii exterioare şi interioare) trebuia realizat echilibrul dintre toate acestea. Prea multa dezvoltare a minţii ar determină creşterea trufiei şi orgoliului, în timp ce sufletul mai sensibil putea determină izolarea, ruperea de realitate şi o prea mare fragilitate a întregii fiinţe. Pentru evitarea dezechilibrelor, înţelepţii vremii au impus folosirea triadelor. Ele aveau rolul să echilibreze tendinţele pe cele trei corpuri. Triada gând-cuvânt-faptă era edificatoare în vechime, fiind întâlnită la majoritatea religiilor. Zamolxe considera această triadă ca fiind una de efect, gândul fiind de fapt un tipar mental. Pentru a determină tiparul mental, Zamolxe a introdus triada:

intenţie-imagine-emoţie (… unde vă este voia, acolo se duce şi mintea şi simţirea).

Intenţiile erau aşadar baza, fundaţia tiparului mental. Discipolul era îndrumat să-şi stabilească „setul” de intenţii pentru viaţă. Se ţinea cont atât de talentele înnăscute (dobândite în alte vieţi), cât şi de cele potenţiale. În cartea „Legile lui Zamolxe” le-am perceput (şi scris) ca vectori de voinţă şi de informaţie, adică un fel de motoare animatoare ale interiorului. Ele sunt de fapt energii psihice formate (determinate) pe structuri informaţionale perceptibile (din realitatea efectivă).

Discipolii (viitorii învăţători) nu aveau la bază intenţia de creştere (dezvoltare) pe sistemul dual, căci ştiau că materia (şi forma) se supune legii ciclicităţii, adică ceea ce era sus, trebuia să revină jos, ceea ce era mare trebuie să redevină mic etc. La fel cum orice punct al unei roţi în mişcare (şi totul în Univers este în mişcare – Legea Vibraţiei) este când sus, când jos, tot aşa, tot ceea ce are o formă, ori capacitate, mărime, greutate etc. Se supune legilor de creştere şi descreştere. Aşadar, intenţiile discipolilor de la şcoala zamolxiană trebuiau să transcendă forma. Învăţau despre forme (aspectele supuse legii dualităţii), dar nu se ataşau de ele. Intenţiile lor erau legate de creşterea virtuţilor şi de realizarea echilibrului interior. Virtuţile de bază (iubirea, voinţa, curajul, răbdarea, modestia) erau considerate singurele pentru care se merita tot efortul. Fundaţia tiparului mental era determinată de intenţiile legate de acestea. Odată stabilite intenţiile, se forma triada. O personalitate egotică nu lucrează cu triade, ci cu dorinţe. Diferenţa dintre dorinţă şi intenţie face marea diferenţă dintre personalitate şi individualitate.

Dorinţa se raportează la formă, dar intenţia transcende forma. Dorinţa caută resurse în exterior, pe când intenţia le găseşte în interior. Dorinţa urmăreşte aspectele dualităţii (mai mare, mai puternic, mai bogat, mai influent etc.), pe când intenţia urmăreşte unitatea, armonia. Eliberările Încă din primele zile se punea accent pe eliberarea de temeri. Încertitudinea, îndoiala, nesiguranţa, oscilaţiile, toate acestea erau în legătură directă cu temerile. Eliberarea de temeri putea dura mai mult timp, căci ele pot fi foarte multe şi foarte adânc înrădăcinate în suflet. Temerile sunt cele care stau la baza corpului psihomental reactiv. Primul strat reactiv este cel amigdalian (numit şi reptilian), care determină alegerea fugii ori alegerea luptei. Acestea apar când corpul fizic este în pericol de distrugere, vătămare, moarte sau când este vorba de dominare. Al doilea strat reactiv este mult mai complex, şi nociv totodată, având o structură scheletală formată din două axe:

trecut – viitor, atracţie – respingere. Toate aceste patru direcţii sunt generatoare de dizarmonie, determinând „înlănţuirea” pe toate planurile a fiinţei umane. Trecutul poate fi o sursă de negativitate şi dezechilibru deoarece implică:

resentimentele, părerile de rău, amintirile neplăcute etc. Viitorul poate fi şi el o sursă de negativitate deoarece temerile de orice fel (legat de un presupus viitor) perturbă grav prezentul (frica de boală, de sărăcie, de duşmani, de singurătate, de moarte etc.) Atracţia şi respingerea sunt date de diversele dorinţe şi temeri. Există o multitudine de temeri, şi de dorinţe totodată, de aceea se spune că eliberarea de dorinţe determină şi eliberarea de temeri. Iar pentru a te elibera de dorinţă trebuie să eliberezi energia psihică aferentă (care generează dorinţa).

Discipolii făceau acest lucru prin înfruntarea directă a temerilor şi prin armonia triadei intenţie-imagine-emoţie. Rafinau emoţia lucrând la imagine (dându-i claritate şi consistenţă), apoi „împuterniceau” imaginea prin intenţie. Echilibrul se realiza adaptând imaginea la realitatea efectivă. Cei prinşi în dualitate nu aveau în vedere intenţia, ci doar emoţia şi imaginea. Şi nici acestea nu erau echilibrate, emoţia (dorinţa) fiind mai puternică. Discipolii lucrau aşadar cu triada. Întâi stabileau intenţia (cu totul diferită de dorinţă), apoi vizualizau transformarea (imaginea a ceea ce doreau să transforme), iar emoţia era de fapt o stare de mulţumire, ca un fel de bucurie anticipată. Odată deprinsă tehnica triadei intenţie-imagine-emoţie, discipolii aveau harta către

orice comoară, precum şi o cheie cu care deschideau nenumărate porţi (necunoscute celor neînţelepţi).

Începeau cu eliberarea temerilor legate de corpul fizic şi cel senzitiv (foame, boală, vătămare, moarte), apoi urma limpezirea minţii. Exerciţiile prezentate către sfârşitul primei părţi (scrijelirea de desene cu ambele mâini, trasarea cu capul acoperit conform unui desen dat, plus alte mici exerciţii) determinau în scurt timp creşterea capacităţii de concentrare, precum şi o bună echilibrare pe plan mental. Capacitatea de concentrare determină implicit şi detaşarea, alături de eliberarea de temeri. Astfel, structura psihomentală reactivă era demontată pas cu pas. Putea dura ani de zile (pentru unii mai puţini, pentru alţii mai mulţi), dar merita cu siguranţă efortul. Avantajul celor din vechime, faţă de cei de azi, era faptul că nu aveau corpul psihomental reactiv atât de complex ca al omului modern, şi deci nici prea multe dorinţe. Autodezvoltarea O primă mărire a câmpului vital avea loc odată cu eliminarea alimentaţiei denaturate, deci prin „limpezirea” sângelui şi a limfei. Următoarea etapă consta în accesarea elementelor, precum şi a energiilor specifice. Astfel, elementul „pământ” era format din 4 tipuri:

— Ţărână (lut, nisip, clisă etc.)
— Piatră (de la roci la cristale)
— Metal (de la fier la aur)
— Lemn (tot regnul vegetal).

Prin intermediul energiilor celor patru tipuri se puteau obţine opt capacităţi (puteri):

1. Forţa – se putea obţine atât mărirea forţei fizice, cât şi puterea, tăria interioară (psihică) de a întreprinde diverse acţiuni.

2. Rezistenţa – în faţa obstacolelor diverse, în faţa bolilor, precum şi rezistenţa în timp a corpului fizic.

3. Stabilitatea – aducea statornicie în minte şi suflet.

4. Echilibrul – pe întreg ansamblul corp-minte-suflet.

5. Coeziunea – capacitatea de a face legături între cele slabe şi cele tari, între cele mici şi cele mari, între cele uşoare şi cele grele etc.

6. Creşterea – în special arborii ofereau energiile de creştere.

7. Hrănirea – nu era vorba doar de hrana materială propriu-zisă ci şi de hrana subtilă (eterică) a elementului pământ (ceea ce discipolii numeau spuma de munte sau stropii de miere ai pământului).

8. Abundenţa – bogăţia, diversitatea. În primul an discipolii erau iniţiaţi în aspectele grosiere ale elementului pământ (se accesau puterile, dar nu pentru cele patru tipuri).

În al doilea grad (care dura doi ani) se aveau în vedere puterile corespunzătoare pentru toate cele patru tipuri. Aşadar, discipolii erau iniţiaţi în 32 puteri, corespunzătoare celor patru tipuri (8x4).

Elementul Apă cuprinde şase tipuri:

— Apa stătătoare (lacuri, mări, oceane) – Ploaia – Apa curgătoare (izvoare, râuri, fluvii) – Apa freatică (pânzele subterane) – Apa vaporizată (nori, rouă, umiditate) – Seva regnului vegetal.

Prin intermediul energiilor celor şase tipuri de „apă” se puteau obţine 12 capacităţi (puteri):

1. De purificare – pe planul fizic erau purificate toate fluidele, iar pe planul emoţional şi mental se eliminau emoţiile negative aferente, respectiv construcţiile mentale rupte de realitate.

2. De dispersare – cu efect puternic asupra corpului emoţional. Erau emoţii şi stări (suferinţe) care nu puteau fi eliminate (existau lecţii de învăţat sau datorii de plătit), dar care erau scoase din prim plan, adică nu disturbau puternic conştienţa celui în cauză (se realiza o alinare a lor).

3. De limpezire – îndeosebi pentru limpezimea minţii şi a sufletului.

4. De unire – aceste puteri se obţineau la unirea a doua izvoare, pârâuri sau râuri. Această putere acţiona atât asupra familiei cât şi asupra comunităţilor.

5. De dinamizare – capacitatea de a mobiliza, de a urni, de a dinamiza, atât interiorul cât şi grupurile.

6. De construire – era în strânsă legătură cu puterea de dinamizare; se aveau în vedere proiectele diverse ale comunităţii respective (construcţii de apărare, aducţiuni de apă, canalizare, îndiguiri etc.).

7. De eliberare – pe partea emoţională erau eliminate anumite temeri (cele fără fundament real).

8. De echilibrare – pentru întregul trup-minte-suflet.

9. De vindecare – pe partea fizică se puteau elimina fluidele rele (surplus de sânge, salivă „rea”, prurit etc).

10. De liniştire – pentru planul emoţional şi mintal.

11. De mângâiere – îndeosebi asupra celor care şi-au pierdut persoanele dragi, asupra celor care au suferit răni severe, sau asupra celor neajutoraţi.

12. De hrănire – fluidul eteric al apei era extrem de hrănitor pentru corpurile energetice, atât pentru ei cât şi pentru ceilalţi. În ultimul caz, doar învăţătorii şi discipolii avansaţi puteau hrăni mulţimile cu fluidul apei. Aşadar, prin intermediul elementului „apă” se puteau accesa 72 (6 x 12) capacităţi (puteri).

Elementul Foc cuprinde şapte tipuri:

— Foc din piatră

Vorbim nu doar de focul obţinut prin combustia lemnului sau pietrei (cărbune, turbă), ci mai cu seamă de energii ale focului din frecare, compresiune şi „învelire”. Forţele de frecare din interiorul scoarţei terestre, precum şi cele de compresiune (îndeosebi asupra şisturilor cristaline) emană un „foc” (energie) deosebit de puternic, care putea fi folosit de învăţătorii zamolxieni.

— Foc din apă

Aici intră atât combustibilii lichizi naturali (uleiuri vegetale, grăsimi animale), cât şi „apa de foc” a pământului, adică magma topită. Accesarea energiei focului din „pământul lichid” era o sarcină extrem de grea, datorită uriaşei sale forţe subtile.

— Foc din aer

Deşi preoţii lui Gebeleizis afirmau că numai ei deţineau secretul obţinerii de putere din fulgere, adevărul este că doar învăţătorii şi discipolii avansaţi (cei din gradul 2) puteau face acest lucru.

— Focul pământului

Este vorba de corpul energetic al Geei. În plan subtil, Geea prezintă o

„dogorire” specifică, un fel de căldură radiantă, extrem de hrănitoare pentru corpul energetic uman.

— Focul lunii

Este vorba de corpul energetic al Lunii. La fel, se accesa energia radiantă a Lunii.

— Focul soarelui

Este vorba de corpul energetic al Soarelui. Se accesau energii foarte puternice (alte energii decât cele calorice).

— Focul celest

Începând cu al treilea grad se accesau energii puternice din spaţiile îndepărtate (stele, constelaţii).

Prin intermediul acestor şapte tipuri de foc se pot obţine patru capacităţi:

1. De purificare – pe trup, minte şi suflet.

2. De dinamizare – pentru acţiuni de creaţie, pentru luptă, dezvoltare, în diverse alte aspecte.

3. De transformare – înnoire, evoluţie, alchimizare.

4. De stabilizare – întărire, călire. Aşadar, prin intermediul elementului „foc” se puteau accesa 28 (7 x 4) capacităţi (puteri specifice).

Conform ştiinţei spirituale atlante (accesată de Zamolxe prin intermediul piramidei energetice din Retezat), elementul foc cuprindea 10 tipuri:

foc din pământ, foc din apă, foc din aer, focul electric, focul magnetic, radiaţiile, focul Geei, focul Lunii, focul Soarelui, focul Celest. Având în vedere că la acea vreme nu erau suficiente cunoştinţe legate de electricitate, magnetism şi radiaţie, Zamolxe a considerat că doar şapte trebuiau accesate. În mod normal, elementul foc oferă acces la 40 (10 x 4) puteri specifice. Elementul Aer cuprinde opt tipuri:

— Aerul dens – Aerul rarefiat Este vorba de aerul de la şes. Se considera că trebuie să existe un echilibru între pământ şi aer, astfel că aerul de şes este mai dens, iar cel de munte mai rarefiat. Unde este mai mult pământ este mai puţin aer şi unde este mai mult aer este mai puţin pământ.

— Aerul cald – Aerul rece – Aerul uscat – Aerul umed Este vorba de

diferitele combinaţii aer-apă-foc.

— Aerul zilei (încărcat cu elemente subtile solare) – Aerul nopţii (încărcat cu elemente subtile lunare) Prin intermediul acestor subelemente ale aerului se pot obţine şase capacităţi (puteri):

1. Puterea vântului de miazăzi determină schimbarea, purificarea, îmbunătăţirea.

2. Puterea vântului de miazănoapte aduce dezvoltarea, expansiunea, mărirea.

3. Puterea vântului de răsărit aduce noutatea şi prospeţimea.

4. Puterea vântului de apus aduce împlinirea, reuşita, victoria celor interioare asupra celor exterioare.

5. Adierea pământului (fluxul energetic subtil al Geei) aduce plinătatea şi belşugul pe toate planurile.

6. Adierea cerului (fluxul energetic subtil al spaţiului cosmic) determină claritatea, luciditatea, dar şi viziunea în timp, spaţiu şi desfăşurare. Aşadar, elementul Aer facilitează accesul la 48 de puteri specifice (8 x 6).

La fel ca şi în cazul elementului foc, Zamolxe a considerat că este necesar a se folosi (vorbim de perioada de acum 2.500 de ani) doar 8 din cele 12 tipuri de „aer”. Ştiinţa spirituală atlantă folosea deci 12 tipuri de aer:

aer dens, aer rarefiat, aer cald, aer rece, aer uscat, aer umed, aerul zilei, aerul nopţii, aerul încărcat (compozit), aerul pur (inclusiv alte gaze pure), aerul în mişcare rectilinie, aerul în mişcare curbă (cicloane, uragane, tornade).

Deci, în total sunt 72 (12 x 6) puteri ale aerului. Deşi în prima parte a cărţii de faţă am trecut doar câteva zeci de „formule” de accesare (atâtea mi se puteau transmite în starea de atunci), trebuie spus că erau cu mult mai multe. Pentru accesarea fiecărei puteri se foloseau mai multe formule, în funcţie de nevoie. Trebuie spus că nu formulele în sine determină accesul la ele, ci echilibrul dintre intenţie-imagine-emoţie. Formulele erau un fel de puncte de reper (al memoriei senzitive şi subtile).

În cei trei ani (unul la primul nivel şi doi ani la cel de-al doilea nivel) discipolul trecea în revistă toate tipurile de energii specifice aferente elementelor, şi lucra cu ele sub atentă supraveghere a învăţătorilor zamolxieni. În acelaşi mod se accesau aceste puteri speciale şi de către alţi magi ai vremii (egipteni, perşi, greci, chinezi, indieni).

Cine crede că există „formule sacre” de declanşare a unor puteri speciale, doar rostindu-le verbal, se înşeală amarnic.

Cauzalitatea

Rezonanţa

Prin intermediul fenomenului de rezonanţă se formează structurile dinamice comune în întreg spaţiul evolutiv, începând cu aşa-zisul plan tridimensional şi până la spaţiul multidimensional. Este valabil atât în planul material cât şi în planul energetic, emoţional, mental, spiritual. Dictonul „asemănătorul atrage asemănătorul” este valabil atât pe planul orizontal cât şi pe planul vertical. În ştiinţa spirituală, planul orizontal este considerat ca fiind spaţiul de explorare, de cucerire, de dobândire (fie că vorbim de aspecte materiale, fie de cele mentale sau spirituale).

Spaţiul vertical este considerat ca fiind cel de evoluţie, de înălţare, de salt vibratoriu. Caracteristica generală a planului orizontal este cantitatea, iar cea a planului vertical este calitatea. Pe planul vertical rămâne valabil faptul că asemănătorul atrage asemănătorul, dar se întâmplă şi invers, anume ca cele diferite să se atragă. Ele nu se atrag pentru luptă ci pentru completare, întregire sau transformare. Toată sistemele aflate în mişcare, fie că vorbim de cele evolutive sau involutive, au la bază fenomenul de rezonanţă. Acesta stă la baza formării atomilor, moleculelor, elementelor şi mergând până la organizarea de specie, regn, planetară, constelaţională etc. Rezonanţa stă şi la baza ciclurilor întrupărilor, astfel că fiecare se va întrupa în ţara, familia, mediul etc., cu care rezonează (conform corpului spiritual).

Tot prin intermediul rezonanţei, marii conducători pot coordona egregorii (spiritele de grup local, regional, de ţară).

Convergenţa Prin intermediul fenomenului de convergenţă au loc fenomenele de atracţie şi de dinamizare (impulsionare) către ceva anume. Poate fi un scop, un sens, o direcţie interioară sau exterioară. Idealurile, în general marile viziuni, sunt cele de la baza fenomenelor de convergenţă ale

maselor. Deşi legile universale lucrează în acelaşi timp, în spaţiul 3D aparenţa arată că Legea Convergenţei intervine imediat după Legea Rezonanţei, astfel că întâi lucrurile se adună, formează o structură aparte, după care urmează o anumită evoluţie. De regulă, în planul orizontal, convergenţa determină concentrarea, adunarea, cumularea, întărirea; deci deplasarea către un punct, scop, idee etc. Ceea ce este mare atrage ceea ce este mic, ceea ce este tare atrage ceea ce este slab etc. În planul vertical, convergenţa determină ca nelumina să conveargă spre lumină, recele spre cald, dizarmonia converge spre armonie, haosul spre ordine etc. Marea Convergenţă:

Totul converge către Lumină, către Unitate, către Dumnezeu. Sincronicitatea Legea Sincronicităţii este în strânsă legătură cu Legea Necesităţii şi Legea Serialităţii. De exemplu, dacă este necesar ca ceva anume să se petreacă, atunci legile universale (îndeosebi Legea Unicităţii şi a Mentalismului) facilitează crearea unui câmp subtil cu rol de atractiv pentru inconştientul colectiv, impulsionând astfel o dinamică specifică.

Prin urmare, acesta determină ca mai multe persoane, din spaţii diferite, să conlucreze la acel lucru. Aşa se explică de ce multe invenţii au fost descoperite în acelaşi timp, teoreme din matematică au fost elaborate de matematicieni diferiţi în acelaşi timp, sau leacuri medicinale au fost descoperite în laboratoare diferite, fără vreo legătură între ele. În şcoala zamolxiană se folosea această lege pentru accesarea energiilor subtile ciclice, în special ale ciclurilor lunare şi solare. Folosindu-se de Legea Sincronicităţii, învăţătorii zamolxieni (şi discipolii avansaţi) accesau energiile vieţii, ale abundenţei şi diversităţii regnului vegetal în timpul perioadei de primăvară, când tot regnul se trezea la viaţă. De aceea, primăvara era un prilej bun pentru a accesa şi folosi aceste energii. Este ca şi diferenţa între a merge 50 km pe jos sau a lua trenul. Erau energii naturale foarte puternice, şi erau la îndemâna lor. De asemenea, se foloseau de energiile specifice în perioada de toamnă, când se amplificau mult tendinţele de purificare, de curăţare pe toate planurile (fizic, mental, emoţional).

Se foloseau energiile toamnei ca de un fel de duş subtil.

Corespondenţa Legea Corespondenţei este una dintre cele mai complexe legi universale, fiind cea care determină ordinea şi măsura în întregul Univers. Este celebră afirmaţia lui Hermes Trismegistus:

„Ceea ce este Sus, este ca şi ceea ce este Jos, iar ceea ce este Jos, este

ca şi ceea ce este Sus, pentru a împlini miracolele lui Unul”. Cunoscând ceea ce este „jos” se poate deci afla ceea ce este „sus”. Toate marile principii (legi universale) se regăsesc pe diferitele planuri ale Universului, astfel că, deşi există mai multe corespondenţe, legile sunt aceleaşi. Se poate explora ceea ce este sus plecând de la ceea ce este jos, iar explorând ceea ce este în exterior se poate ajunge în interior. Şi invers. Sunt trei mari planuri (planul fizic, mental şi spiritual), iar între ele există o legătură puternică, determinată de însăşi legile universale. Studiind legile planului fizic, se pot deduce legile planului mental, iar apoi pe cele ale planului spiritual. Învăţătorii zamolxieni foloseau această lege universală îndeosebi pentru trezirea focului interior. Focul interior era considerat cel mai preţios element, deoarece el dinamizează, transformă, întăreşte şi purifică toate celelalte elemente. Având planul fizic drept exemplu, învăţătorii zamolxieni înţelegeau că, pentru a trezi focul interior, aveau să „fricţioneze” elementul subtil pământ din mintea şi sufletul omului. Respectau însă legile din planul material. Nu supuneau frecării piatra cu metalul, nici metalul cu lemnul şi nici piatra cu lemnul. Întotdeauna aveau în vedere faptul că focul se stârneşte doar la interacţiunea lemn-lemn, metal-metal şi piatră-piatră. Erau însă extrem de atenţi la felul cum trezesc focul interior şi, mai ales, cărui scop este folosit. Trezirea focului interior poate însemna atât declanşarea unor puternice aspiraţii către evoluţie, dar şi declanşarea unor pasiuni uriaşe pentru putere şi dominare.

În general, ideea de bază era următoarea: dacă ceva se poate schimba în minte, atunci se poate schimba şi în materie. Aşadar, cine stăpânea arta controlului propriei minţi, avea să stăpânească şi propria să realitate, iar în timp, învăţa să stăpânească şi arta creşterii sau descreşterii lucrurilor.

Ciclicitatea

Toate fenomenele dinamice ale Universului respectă Legea Ciclicităţii. Fie că este vorba de atomi, celule sau organisme mai complexe, fie că vorbim de planete, sisteme stelare sau galactice, totul se desfăşoară ciclic.

Şcoala pitagoreică, şi ulterior şcoala zamolxiană, socotea ciclurile ca fiind formate din patru părţi:

punctul de minim, punctul de maxim, punctul de mijloc din urcare şi punctul de mijloc din coborâre.

Cele mai studiate şi folosite cicluri erau:

ciclurile zilei (dimineaţă – amiază – seară – noapte),

ciclurile lunii (luna nouă – primul pătrar – al doilea pătrar – lună plină),

ciclurile soarelui (primăvară – vară – toamnă – iarnă).

Fiecare dintre anotimpuri era împărţit în alte patru părţi, de aproximativ 22,8 zile (91,25 zile:4).

Aceasta corespunde cu bioritmul fizic. Cu cât ciclurile erau mai mari, cu atât energiile subtile aferente lor erau mai puternice. Nu erau preocupaţi doar de ciclurile externe, ci şi de cele interne. Majoritatea înţelepţilor din antichitate au înţeles că atât emoţiile cât şi gândurile au o anumită dinamică ciclică. Ba mai mult, au observat că anumite gânduri, sentimente sau alte energii psihice se acutizează (sau slăbesc) în raport cu ciclurile anumitor planete sau astre, şi astfel, în timp, s-a format complexa ştiinţă a astrologiei.

Unicitatea

Totul este în Unul şi Unul este în toate. Este vorba de unitatea în diversitate. Unicitatea Totului începe să fie percepută în rarele momente în care omul pare total rupt de realitatea materială înconjurătoare. Un învăţător (preot) zamolxian ştia că cel ce priveşte prin ochii săi este acelaşi cu cel ce priveşte prin ochii celuilalt. Marele Foc Viu este prezent în toţi şi în toate. Aceasta înseamnă că şi puterile Focului Viu sunt în fiecare, dar totuşi ascunse (adormite) de vălurile grele ale materiei. Cine avea înţelepciunea să despartă cele materiale de cele spirituale (sufleteşti) reuşea să ajungă şi la puterile Focului Viu. Cine a reuşit să simtă cu adevărat acest lucru, acela înţelege pe deplin că nu există nimic, dar absolut nimic, care să stea împotriva evoluţiei sufletului. Focul Viu din sufletul fiecăruia este cel care îl va ghida spre Marele Foc Viu, adică spre locul său de origine. Atingerea magică a propriului Foc Viu este ceea ce-l face pe om să-şi schimbe pe deplin conştiinţa. Din acel moment, el nu mai este trupul purtător de spirit, ci a devenit un Spirit purtător de trup. Este momentul în care moare şi renaşte în acelaşi timp. Este momentul în care înţelege pe deplin că trupul este doar o haină pe care oricând o poate lepăda, înnoi sau schimba.